

உ
குருபாதம்

சிவஞானபோதச் சிற்றூரை விளக்கம்

இந்நூல்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமையாதீனம்

26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசாரிய சுவாமிகள்

திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆனந்தபரவசதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

குருபூஜை விழாமலராக மலர்ந்து

(துன்முகிஸ் மார்கழி 28உ (12—1—82)

அனைத்துலகச் சைவசித்தாந்த முதற் கருத்தரங்க விழாவில்

வெளியிடப்பெற்றது.

ACC. NO.
12257

பதிப்பாசிரியர் :

வித்துவான்,

மூமத். இராமலிங்கத் தம்பிரான் ஈவாமிகள் அவர்கள்

கட்டளை விசாரணை, வேளூர் தேவஸ்தானம்.

சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்க ஆசிரியர் :

தருமையாதீனப்புலவர், சித்தாந்தக் கலைமணி, மகாவித்துவான்

திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள்

தருமபுரம்.

ஞானசம்பந்தம் அச்சகம்,

தருமபுரம், மயிலாடுதுறை.

தருமையாதீனம் 26 ஆவது குருமகாசந்தி தானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ
சிவமயம்

நலம்புகழ் நயப்புரை

‘ சித்தாந்தப் புலவர்மணி ’

திரு. ந. ரா. முருகவேள், M. A., M. O. L.,

ஆசிரியர்: ‘ திருக்கோயில் ’

அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை - 34

“ தண்டமிழின் மேலாந் தரம் ” என மதிக்கத் தக்க, மாட்சிமை மிக்கதெய்வீகப் பெருநூல்களுள், மிக மேலானதாய் ஒப்புயர்வற்றுத் திகழ்வது, சிவஞானபோதம். இந்நூல், தமிழ் மக்களின் பேரறிவின் பெருவிளைவாய், சிந்தனைத் திறனின் சிகரமாய்ப் பிறங்குவதுடன், தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சங்க இலக்கியம், சைவத்திருமுறைகள் முதலியவற்றின் அமிழ்தப் பிழிவுத் தெளிதீஞ்சுவைச் சாரமாக விளங்குகின்றது.

எத்தனையோ பல்வேறு வகைப்பட்ட புறச் சமயக் கொள்கைகளையும், நியாயம் வைசேடிகம் சாங்கியம் யோகம்மீமாம்சை வேதாந்தம் முதலிய அறுவகைத் தரிசனங்களையும், வேதம் ஆகமம் உபநிடதம் பிரம்மசூத்திரம் இதிகாசம் புராணம்முதலிய பல்வேறு திறப் பொருள் நூல்களையும் ஆராய்ந்து, அவற்றுட் கொள்ளுபன கொண்டு, தள்ளுவன தள்ளி, உண்மைப் பொருள்களைத் தெள்ளிதின் உணர்த்துவது, சிவஞானபோதம்! தான் கூறும் கருத்துக்களில் தீட்பம் நுட்பம் ஒட்பம் தட்பம் ஆகிய பலநலங்கள் கலந்து பாங்குற்று ஒங்கி நிற்பதும், மிகமிக விரிந்த பொருள்களை, மிகமிகச் சுருங்கிய முறையிற் புலங்கொளத் தெருட்டுவதும், ஆசிரியர் மெய்கண்டார் இயற்றியருளிய சிவஞானபோதம் ஆகும் !

இதன் கண், இலக்கண நுட்பங்களைக்காணலாம்; இலக்கியச் சுவைகளை நுகரலாம்; திருமுறைகளின் நுண்பொருள்களை உணரலாம்; பல்வேறு சமய தத்துவக் கோட்பாடுகளையும், அவற்றின் சில குறைபாடுகளையும் தெளியலாம்; தடுக்க முறையிற் சிந்தித்தும், காரண காரியங்களை ஆராய்ந்தும், இந்நானைய அறிவாராய்ச்சி வளர்ச்சிகளுக்கு ஏற்றவகையிலும்

உலகியல் நடைமுறைகளுக்குப் பொருந்தும் முறையிலும், முற்போக்குச் சீர்திருத்த நெறிகளுக்கு முரண்படா நிலையிலும், உயர்வற உயர்ந்த ஆன்மிக அருளியல் உண்மைகளை, உலகினர்க்கு விளக்கிக் காட்டுவதில், தமிழ்ப் பெருஞ் சான்றோர் தலைவராகிய மெய்கண்டார் பெருமான், தித்திக்கும் செந்தமிழில் இயற்றியளித்த சிவஞானபோதம், தன்நிகர் அற்றுத் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது.

இத்தகைய சிவஞானபோத நூலுக்கு, மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் சிற்றுரை, பேருரை என்று இரண்டு நூல்கள் இயற்றியருளியுள்ளார். பேருரை கற்றுணர்வதற்குப் பெரிதும் இன்றியமையாததாக, அவர்கள் இயற்றியருளிய சிவஞானபோதச் சிற்றுரை சிறந்து விளங்கி வருகின்றது. அதனைக் கற்றுணர்விரும்பி முயல்பவர்களுக்கு, 'மகாவித்துவான்' 'சித்தாந்தக் கலைமணி' திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள், மிகச் சிறந்த முறையில், அரிய இனிய நுண்ணிய விளக்கங்களை எழுதி, இந்த விளக்கவுரை நூலை இயற்றியளித்திருக்கின்றார்கள்.

மகாவித்துவான் திரு. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள், "யாவதும் கற்றோர் அறியார் அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்தாம் வரம்பாகிய தலைமையர்" என்று நக்கிரும், "தமிழ் முழுதறிந்த தன்மையர்" என்று இளங்கோவடிகளும், பாடியருளியதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்பவர்! நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கவர்; சைவத் திருமுறைகளிலும், சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூல்களிலும் தோய்ந்து ஊறித் திளைப்பவர். பழுத்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவராய், நம் சைவசித்தாந்த நூல்களில் அழுத்தமான பற்றும் பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் மிக்கோங்கி விளங்குபவர்! சிவஞானபோதத்தினைப் பல்காற்பயின்றும், பயிற்றுவித்தும், ஏறத்தாழ 40-50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பற்பல நற்பெருந் தொண்டுகள் ஆற்றிவருபவர்.

'ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்' என்று சங்ககாலப் புலவர்களும், 'மனிதரில் தலையான மனிதர்' என்று மாணிக்கவாசகரும், குறிப்பிடுகின்ற தொடர்களுக்குரிய இலக்கியமாகத் திகழ்பவர்களுள், நமது 'சித்தாந்தக் கலைமணி' அவர்களும், ஒருவராக விளங்கி வருகின்றார் என்பது மிகையன்று. அருள்நந்திசிவாசாரியர், "ஓதி உணர்ந்துஒழுக்கநெறி இழுக்கா-நல்ல உத்தமர்" என்று சிவஞானசித்தியாரில் கூறுகின்ற 'உத்தமர்' களுள் ஒருவராக, இன்று வாழ்ந்து வருபவர் இவரே என்று நாம் துணிந்து கூறத் தகுந்த அருணைவடிவேலர்

அவர்களால் இயற்றப்பெற்ற, இச் சிற்றுவரை விளக்கவுரை நூல் எழுத்தெழுத்தாகவும், சொற்சொல்லாகவும் நுண்ணிதின் விளக்கிப் பாடஞ்சொல்லிக் கற்பிக்கும் சிறந்த முறையில், விரிவாக நன்சினிது இயன்றுள்ளது.

மெய்கண்டார் வரலாறு - சிவஞானசுவாமிகள் வரலாறு ஆகியவை, நூலின் தொடக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. மேற்கோள் நூல் அகர வரிசை, அதிகரண அடைவு, மிகவிரிவான பல பக்கங்கள் கொண்ட பொருளடக்கப் பட்டியல் என்பன தொகுத்தளிக்கப்பட்டிருத்தல், இந்நூலுக்கு அணிசெய்கின்றன. நூலின் இறுதியில் சிவஞானபோதச் சூத்திரம் - கருத்துரை கண்ணழிவு - அதிகரணம் - வார்த்திகப்பொழிப்பு - சூர்ணி ஆகியவற்றின் விவரகுசிபத்திரம் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றது. ஆங்காங்கே தரப்பெற்றுள்ள சில அடிக்குறிப்புக்களால், ஆசிரியரின் வடமொழி அறிவும் புலனாகின்றது.

மாயை (பக்கம் 81-85), இரண்டாம் சூத்திரத்தின் நான்காம் அதிகரணத் தொகைப் பொருள் (பக்கம் 98-103), ஏகனுகிநிற்கும் முறைமை பற்றிப் பிறசமயத்தவர் கூறும் உவமைகள் (பக்கம் 309 - 311), பத்தாம் சூத்திரத்தின் முதல் அதிகரணம் (பக்கம் 315 - 321) ஆகியவற்றிற்கு, ஆசிரியர் எழுதியுள்ள விளக்கவுரைகள், பொன்னினும் மணியினும் பொதிந்து கொண்டு போற்றுதற்குரியன! ஒவ்வொரு நூற்பாவின் இறுதியிலும் “நூற்பாத் தொகைப் பொருள்” முழுவதும் தொகுத்து வரையப்பெற்றிருத்தல், இந்நூலின் சிறப்பையும் பயனையும் மிகுவிக்கின்றது.

“ஒரு சிறந்த நூலானது, அறிவாற்றல் நலங்கள் மிக்க அதன் ஆசிரியரின் விலை மதித்தற்கியலாத வாழ்க்கைக்குருதியின் பெரும் பிழிவேயாகும்” (“A good book is the precious life blood of a master - spirit” — John milton) என்பர் அறிஞர். அம்முறையில், நமது ‘மகாவித்துவான்’ - ‘சித்தாந்தக்கலைமணி’ ‘சைவசித்தாந்தப் பெருஞ்சான்றோர்’ திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்களின் அரிய பெரிய புலமைநலப் பேருழைப்பின் பயனாகவே, இந்நூல் இயன்றுள்ளது என்பது முழு உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை. சிவஞானசுவாமிகளின் சிவஞானபோதச் சிற்றுவரையைக் கற்பவர்களுக்கு, இந்நூல் மிகப்பெரிதும் பயன்படும்!

தருமையாதீனமும் திருச்சிராப்பள்ளிப் பாரதிதாசன் பக்கைக் கழகமும் இணைந்து தருமபுரத்தில் 1984 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 11, 12, 13 ஆகிய தேதிகளில் நிகழ்த்தும் “அனைத்துலகச் சைவசித்தாந்த முதற் கருத்தரங்க விழா” நிகழ்ச்சியின்போது, இந்நூல் வெளிவர இருப்பது பெரிதும் சிறப்பும் பொருத்தமும் மிக்க செயலாகும்.

இந்நூலினைச் சிறந்த முறையில் அழகுற அச்சிட்டு வெளியிட்டருள்கின்ற திருத்தருமையாதீனத்தின் இருபத்தாறுவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் பெருங்கருணைத்திறன் செந்தமிழ்ச் சைவப் பெருமக்கள் அனைவராலும், என்றும் நன்றியுணர்வுடன் பெரிதும் போற்றி வணங்கி மகிழ்தற்குரியதாகும். ஸ்ரீலக்ஷ்மி சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் தமதுபுனித அருளாட்சி காலத்தில், ‘அனைத்துலகச் சைவசித்தாந்தக் கருத்தரங்கம்’ நிகழ்வதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தருளியதும், “சைவசித்தாந்தப்பண்பாட்டு ஆய்வுமையம்” தொடங்க ரூபாய் 20 இலட்சம் அருட்கொடை வழங்க முன்வந்திருப்பதும், சைவ உலகம் பெரிதும் நன்றியுடன் போற்றித் தற்குரியதாகும். ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள், பன்னெடுங்காலம் தம் அருளாட்சிப் பொறுப்பினை நடத்திச் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கி நிலைத்து வளரச்செய்தல் வேண்டும் என்று விரும்பி, எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானின் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்தித்து இறைஞ்சுகின்றேன்.

தெருள் நயக்கும் சிவஞான

போத நூலின் சிற்றுரைக்குப்

பொருள் தெளிக்கும் விளக்கவுரை,

சிறந்த முறையிற் புரிந்தளித்தார்,

அருணை வடிவேல் முதலியார் !

மாண்பார் சான்றோர் அவர் நலங்கள்,

பகுணி தர்கள் பாராட்டிப்

போற்றி, வழத்தும் பான்மையவாம் !

குருபாதம்

முன்னுரை

சிவநெறிச் சிறப்பு :

“ உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்கம் என்பதும்
நிலவுமெய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும் ” *

அறிவுடையோரால் இன்றியமையாது உணரற்பாலன -என்னும் சேக்கிழாரது கிருவுளக் கிடக்கையால், ‘மெய்ந்நெறியாவது சிவநெறியே’ - என்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

மெய்யாவது நிலைபேறுடையது. அதுவே, ‘ வீடு ’ - எனப் படுவது. பிறப்பிறப்புக்களிற்பட்டு. மேல், கீழ், நடு - என்னும் மூலகங்களிலும் மாறிமாறிப் போக்கு வரவு புரிந்து அலமருகின்ற உயிர்கள் அவ்வலமரலினின்றும் நீங்கி, என்றும் ஒரு பெற்றியாய் நின்று நீடுவாழும் நிலையை விரும்பினால், அவை அதன்பொருட்டுச் சிவநெறியை அடைதல் இன்றியமையாதது என்பது மேற்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

இருநிலை :

சிவநெறியில் ‘ படிநிலை, முடிநிலை ’ - என இருநிலைகள் உள. அவற்றுட் படிநிலை தவநிலை’ - எனப்படும். அது, ‘ சரியை, கிரியை, யோகம் ’ - என்னும் மூன்று நிலைகளை உடையது. அவை மூன்றும் ஒன்றின்ஒன்று மேலானது. எனவே, யோக நிலையை எய்தினோரே அதற்கு மேலான முடிநிலையை எய்துதல் கூடும். அந்த முடி நிலையே ‘ ஞானநெறி ’ - எனப்படுகின்றது.

மெய்யுணர்வு :

ஞானமாவது உணர்வு. உணர்வு ‘ ஐய உணர்வும், திரிபுணர்வும், மெய்யுணர்வும் ’ - என மூன்றாய் நிகழும். அவற்றுள்

ஐய உணர்வும், திரிபுணர்வும் ' உணர்வு ' எனப்படா. அதனால் ' உணர்வு ' - எனப்படுவது மெய்யுணர்வே.

“ பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானம் மாணப் பிறப்பு ” §

என்பதனால் திரிபுணர்வும்,

“ ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து ” §

என்பதனால் ஐய உணர்வும் ' உணர்வாகா ' - என விலக்கி. ' மெய்யுணர்வே உணர்வு ' - என விளக்கப்பட்டது. இந்த மெய்யுணர்வே வடமொழியில், ' தத்துவ ஞானம் ' - எனப்படுகின்றது. சிவநெறியில், ' ஞான நெறி ' - எனச் சிறந்தெடுத்துப் பேசப்படுவது இத்தத்துவ ஞானமே.

நூற்சிறப்பு :

தத்துவ ஞானத்தைத் தருவனவாக வடமொழியிலும், தென் மொழியிலும் எண்ணிறத்த நூல்கள் உள. எனினும். அவை அனைத்திலும் தலையாய நூலாக விளங்குவது, மெய்கண்ட தேவர் அருளிச்செய்த சிவஞான போதம் என்பது உலகறிந்த உண்மை. இதனை,

“ மின்னமர் பொழில்தும் வெண்ணை
மேவிவாழ் மெய்கண்டான் நூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத்
திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றும் ”

என்னும் சிவஞான சித்திச் செய்யுளாலும் * அதற்கு மாதவச் சிவஞானயோகிகள் உரைத்துள்ள உரையாலும் நன்குணரலாம்.

முதல் நூல் :

‘இச் சிவஞானபோதம் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு’ எனக் கூறும் வழக்கு இருப்பினும், அவ்வாறன்றி, இது தமிழ் முதல் நூலே’ - என்பது இன்று அறிஞர் பலராலும் ஒருங்கே கொள்ளப்படும் உண்மையாகும்.

§ திருக்குறள் - 351, 353. * சுபக்கம் - பாயிரம்.

“பொய்கண்டார் காணப் புனிதம் எனும் அத்துவித
மெய்கண்டநாதன் அருள் மேவுநாள் எந்நாளோ ‡

என்னும் தாயுமானவர் வாக்கு, மேற்கூறிய உண்மையை ஐயமற விளக்கி நிற்கின்றது. எவ்வாறெனில், வடமொழியில் உள்ளதையே மெய்கண்டார் மொழிபெயர்த்துக் கூறினாராயின் அவரையே சிவஞானபோத நூலிற் கூறப்படும் அத்துவித மெய்யைக் கண்டவராகச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பொருந்தாது அன்றோ !

சித்தாந்தம் :

சிவஞானபோதம், பற்பல சமயிகள் ‘ஞானநூல்’ - எனச் சொல்லிக் காட்டும் நூல்களால் குறிப்பிடப்படும் ஞானங்கள் பெரிய அளவிலும், சிறிய அளவிலும், உண்மை ஞானமாகாது நின்றலை, நன்கு எடுத்துக்காட்டி, உண்மை ஞானத்தை இனிது விளக்குகின்றது. அதனால் ஏனை நூல்களது ஞானங்கள் எல்லாம் பூர்வ பட்ச ஞானங்களாக, இதனால் விளக்கப்படும் ஞானமே, ‘சித்தாந்த ஞானம்’ எனப்படுகின்றது. இதுவே, “சைவ சித்தாந்தம்” என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்நூல், ‘மங்கல வாழ்த்து, அவையடக்கம்’ - என்னும் இரு செய்யுட்கள் தற்சிறப்புப் பாயிரமாய் நிற்க, பன்னிரண்டே நூற்பாக்களால் இயன்றிருத்தல் பெரிதும் வியக்கத் தக்கதாய் உள்ளது.

உரைகள் :

இதற்கு, ‘பாண்டிப் பெருமாள்’ - என்பவர் செய்த உரை ஒன்று பழமையாக உள்ளது. எனினும், அவ்வுரையை இந்நூற் பொருளைக் காணுதற்கு மேற்கொண்ட முதல் முயற்சியாகவே நாம் கருத இயலும்.

பின்னர் வந்த மாதவச் சிவஞான யோகிகளே இதன் பொருளை, ‘சிற்றுரை, பேருரை’ என்னும் இரு சீரிய உரைகளால் ஆழ்ந்தும், அகன்றும் இனிது விளங்க விளக்கினார். இவ்வுரைகள் தமிழ் மொழி வடமொழி இலக்கண நெறிகளிற் பிறழாது அமைந்திருத்தலோடு, தருக்க முறையிலும் சிறந்து விளங்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வுரைகளின் வழிநின்று

‡ தாயுமானவர் பாடல் - எந்நாட்கண்ணி.

சு

நோக்கும்பொழுதே இந்நூலின் நுட்பங்கள் பலவற்றையும் நாம் உணரமுடிகிறது.

மங்கல வாழ்த்து :

மங்கலவாழ்த்து, நூலின் முதற்கண் நிற்கும் மரபுபற்றி மட்டும் இங்குச் சொல்லப்படவில்லை; அதனாலும் ஒரு சிறந்த கருத்துத் தோன்றுமாறு வைக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது, 'உண்மைத் தத்துவ ஞானத்தை உலகிற்கு முதற்கண் அருளிச்செய்த முதல் ஆசிரியன் யாவன்' - என்னும் ஆராய்ச்சியில், 'கல்லால் நிழற் கடவுளே அவன்' என்னும் முடிபேயாம்.

அவையடக்கம் :

இவ்வாறே அவையடக்கமும் ஏனையநூல்களில் ஒருமரபாக அமையும் முறையில் மட்டும் அமைந்திருக்கவில்லை; இந்நூலின் முறைமைக்கு இன்றியமையாது வேண்டத்தக்க சில கருத்துக்களை மிகவும் குறிப்பாக அஃது உணர்த்தி நிற்கின்றது. அவை சித்தாந்த சைவத்தின் முடிநிலையும், ஏனைச் சமயங்கள் தம் தம் தகுதிக்கு ஏற்ப நிற்கும் படிநிலைகளும் ஆகும் அவை அனைத்தையும் அவரவரும் தம்மைத் தாம் உணர்வதில் உள்ள வேறுபாடுகளையாக, ஒரு தொடரிலே குறித்திருத்தல் நுனித்து நோக்கத் தக்கது.

அடிப்படைப் பொருள் :

சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படையைக் கூறுவது 'திருவருட்பயன்' - என்னும் நூலில் உள்ள ஒரு குறள் வெண்பா. அஃது,

“ ஏகன் அனேகள் இருள்கருமம் மாயையிரண் (டு)
ஆக இவை ஆ(று) ஆதியில் ” †

என்பது,

இதில், ஏகன் - ஒருவன்; இறை; கடவுள்.

அனேகன் - அளவிலவாகிய உயிர்கள்.

இருள் - ஆணவம்.

கருமம் - கன்மம்.

மாயை இரண்டு - சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை.

‘இந்த ஆறுபொருள்கள் தோற்றம். அழிவு என்பன இன்றி, என்றும் உள்ள பொருள்கள்’ - என்பது சைவ சித்தாந்தத்தின் முதற்கொள்கை.

சமயங்கள் :

இந்த ஆறு பொருள்களில் ஒன்றையோ, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவற்றையோ, ‘உண்டு’ - என உடன்படாமல், ‘இல்லை’ என மறுக்கும் சமயங்கள் புறச் சமயங்களாகச் சொல்லப்படும். அவற்றிற்கும், சைவசித்தாந்தத்திற்கும் உள்ள இடைவெளியின் மிகுதி குறைவுகளைநோக்கி அவை, ‘புறப்புறம், புறம், அகப்புறம்’ - என மூன்றாக வகுக்கப்படுகின்றன. அம் மூன்றும் ‘முக்கூற்றுப் புறச் சமயங்கள்’ - எனப்படும்.

மேற்கூறிய ஆறு பொருள்களையும் ‘உண்டு’ என உடன்பட்டு, வேறுசிலவற்றில் சைவசித்தாந்தத்தோடு மாறுபடுகின்ற சமயங்கள் ‘அகச்சமயங்கள்’ எனப்படும். அவை அனைத்தும் சைவபேதங்களேயாம்.

இந்நூல்வகையிலும் ஒவ்வொரு வகையில் ஆறு ஆறாகச் சமயங்கள் இருபத்துநான்கு ஆகின்றன. அவை அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டுநிற்பது சைவ சித்தாந்தம். அல்லது சித்தாந்த சைவம்.

இவை யெல்லாம் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையில் ஓர் அளவிலும், பேருரையில் விரிவாகவும் விளக்கப்படுகின்றன.

நூல் அமைப்பு :

சிவஞானபோதநூல் பன்னிரண்டே நூற்பாக்களை உடைய தாயினும் அது, ‘பொதுவதிகாரம், உண்மையதிகாரம்’ - என்னும் இரு அதிகாரங்களையும், ‘பிரமாண இயல், இலக்கண இயல், சாதன இயல், பயன் இயல் - என்னும் நான்கு இயல்களையும் உடையது.

மேற்கூறிய ஆறு பொருள்களும், ‘பதி, பசு, பாசம்’ என மூன்றாய் அடங்கும். முதலில் உள்ள ஒன்று பதி. இறுதியில் சொல்லப்பட்ட நான்கும் பாசம். இடையில் உள்ள ஒன்று பசு.

பிரமாண இயலில் ‘இம்முப்பொருள்களும் உண்டு’ என்பதற்குப் பிரமாணம் சொல்லப்படுகின்றது,

இலக்கண இயல் பொதுவதிகாரத்தில் உள்ளமையால் 'பசு' எனப்படும் ஆன்மாவின், 'பொதுவியல்பு' - எனப்படும் தடத்தலக்கணமே அதில் சொல்லப்படுகின்றது. அவ்வாறே பதியின் தடத்தலக்கணம் பொதுவதிகாரத்தில் இயைபுபற்றிப் பிரமாண இயலில் சொல்லப்பட்டதாயினும், 'உண்மை இயல்பு' - எனப்படும் சொருபலக்கணம் இலக்கண இயலின் இறுதியில் உண்மையதிகாரத்தைச் சாரவைத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. பாச இயல்பு கூறுவது ஐந்தாம் சூத்திரம்.

சாதனத்தில் நின்றற்கு உரியது 'பசு' எனப்படும் உயிரே யாதலின், அதனது 'உண்மையியல்பு' - எனப்படும் சொருபலக்கணம் உண்மையதிகாரத்தில் சாதன இயலில் சொல்லப்படுகின்றது.

வீடுபேற்றிற்கு நேரே சாதனமாவது ஞானமும், அந்தஞானமாகிய சாதனத்திற்குச் சாதனம் தவறும் ஆகையால் அவற்றது இயல்பும், ஞானமாகிய சாதனத்தை உயிர் பெறும் முறையும் - பெற்றபின் அந்தச் சாதனத்தால் சாத்தீக்கும் முறையும் சாதன இயலில் சொல்லப்படுகின்றன,

ஞானமாகியசாதனத்தால் உயிர் அடையும் பயன் இரண்டு. ஒன்று பாசநீக்கமும், மற்றொன்று சிவப்பேறும் ஆகும். அப்பயன்கள் இரண்டையும் பயன் இயலில் கூறியபின், 'இறுதியாக நூல் முடிவில் அப்பயனை அடைந்தோரது தன்மைகள் கூறப்படுகின்றன. முப்பொருள்களின் பொதுவியல்பு கூறுவது பொதுவதிகாரம், உண்மையியல்பு கூறுவது உண்மையதிகாரம்.

இவற்றையெல்லாம் இம்முறையில் அமைதியுடன் இருந்து கற்றுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியின், சித்தாந்த ஞானம் செஷ்வனே விளங்குவதாகும். இதற்கு இன்றியமையாப்பெருந்துணையாக விளங்குவன மேற்குறித்த சிற்றுரை, பேருரைகள்.

நன்றியுரை :

இவற்றுள் முதற்கண் சிற்றுரை நன்கு உணரற்பாலது.. அதனைச் சிவஞானயோகிகளது நடையிலே உணர்தல் இக்காலத்தில் பலர்க்கு அரிதாய் இருத்தலையும், இஞ்ஞான்று தமிழ் உயர்நிலைக்கல்வியைக்கற்கும் மாணவர்கட்கும் சைவசித்தாந்தம் ஒரு பகுதியாகப் பல இடங்களில் அமைந்திருத்தலால் அம்மாணவர்கட்கு மேற்குறித்த சிற்றுரைப் பொருளை எளிதில் உணர்த்தவேண்டி யிருத்தலையும் நோக்கி அவ்வுரைப்பொருளை யான்

எ

என்னால் இயன்ற அளவு எளிய நடைப்படுத்தி யிருத்தலைத் தருமையாதீனம் 26ஆவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் திருமுன்பில் அடியேன் விண்ணப்பித்துக்கொண்டபொழுது அவர்கள் கருணைகூர்ந்து இவ்வரை விளக்கம் தருமையாதீனம் இரண்டாவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆனந்தபரவசதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் குருபூஜை மலராகவரும் வண்ணம் திருவுளம்பாலித்தருளினார்கள். அவர்களது திருவுளக் கருணைக்கு, அடியேனது என்றும் குன்றா நன்றி மிக்க பெரு வணக்கங்கள் உரியனவாகும்.

இவ்வெளியீட்டினைச் சைவ உலகமும், தமிழுலகமும், தமிழ் மாணவர் உலகமும் பெற்று, ஏற்ற பெற்றியால் பயன் கொள்வனவாக.

வணக்கம்.

அடியேன்,

சி. அருணைவடிவேல்.

சுவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்டதேவ நாயனார் வரலாறு

கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி
மண்ணிடையின் மாக்கள் மலமகற்றும் - வெண்ணெய்நல்லூர்
மெய்கண்டான் என்றொருகால் மேவுவரால் வேறின்மை
கைகண்டார் உள்ளத்தின் கண்.

— இருபா இருபஃது

தமிழ் நாட்டில், 'நடு நாடு' - எனப்படும் திருமுனைப்பாடி
நாடு அப்பர், சுந்தரர் - என்னும் இரு பேரருள் ஆசிரியர்
அவதரித்த பெருமையை உடையது அதன்கண் 'திருப்
பெண்ணைகடம்' - என்பது அப்பர் பெருமானுக்கு இறைவன்
இடபக்குறி துலக்குறிகளைப்பொறித்தருளியதிருத்தலம். அப்பர்
சம்பந்தர் இருவராலும் பாடியருளப்பெற்றது.

கி. பி. 13 -ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் 'அச்சுத களப்
பாளர்' என்னும் சைவ வேளாளப் பெருமகனார் ஒருவர் சிறப்
புற்றிருந்தார். அவர் எல்லாச் சிறப்பும் வாய்க்கப் பெற்றவராய்
இருந்தும், நெடுங்காலம் மகப்பேறு பெறுதவர் ஆயினார்.
அதனால் அவர் தங்கள் குலத்திற்கு அருளாசிரியராய்த் துறை
பூரில் 'சகலாகம பண்டிதர்' என்னும் சிறப்புப் பெயருடன்
விளங்கியிருந்த சிவாசாரியரை அடைந்து தமக்கிருந்தகுறையை
விண்ணப்பிக்க, அவர் ஒரு நாள் தாம் பூசை முதலியவற்றை
முடித்துத் தம்மால் பூசிக்கப்பெற்றிருந்த திருமுறைச் சுவடியில்
அச்சுத களப்பாளரைக் கயிறு சாத்தச் செய்தார். அவர்
அங்ஙனம் செய்தபொழுது அச்சுவடியில் கீழ்க்காணும் திருப்
பாடல் தோற்றம் அளித்தது,

பேயடையா; பிரிவெய்தும்; பிள்ளையினோடு உள்ளம்நினை
வாயினவே வரம்பெறுவர்; ஐயுறவேண்டா; ஒன்றும்;
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவந்தம்மைத் தோயாவாம் தீவினையே. *

இதனைக் கண்ட இருவருவரும் பெரு மகிழ்வுற்றனர். ஆசாரியர் தம் மாணுக்கரை நோக்கி, ' திருமுறை வழியாகக் கிடைத்த கட்டளைப்படி நீர் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குள நீரில் முழுகி வெண்காட்டுப் பெருமானை முறையாக வழிபட்டு வருவீராயின், உமது குறைநீங்கி நீர் நினைத்தது நிறைவுறும் என்று அருளிச்செய்தார். அதன்படியே அச்சுத களப்பாளர் தம்மனைவியாருடன் திருவெண்காட்டினை அடைந்து திருக்குளத்தில் முழுகிப் பெருமானை வழிபட்டுவரச் சில நாட்களில் அம்மையார் கருவுற்று, உரிய திங்கள் நிறைவுற, ஞான சம்பந்தரது நல்லருள் வாக்கின் வழியே வருபவர் ஆதலின், அவரைப்போலவே கருவிலே திருவுடையவராய் ஒரு நற்றிருமகனார் நல்லதொரு முகூர்த்தத்திலே திருவவதாரம் செய்தருளினார்.

அச்சுதகளப்பாளர் அளவிலா ஆனந்தம் உற்று, நெய்யணிவிழா, பிறப்புக்குறிப்பு, நாமகரணம் முதலிய கடன்முறைச் செயல்கள் பலவற்றையும் யாவரும் கொண்டாட நன்முறையில் செய்து மகிழ்ந்தார். வெண்காட்டுப்பெருமானது திருவருளால் அவதரித்தமை பற்றி, ' சுவேதவனப் பெருமாள் ' என்றே களப்பாளர் தம் திருமகனுக்கு நாமகரணம் செய்தார்.

அருமை மைந்தராய்த் தோன்றிய சுவேதவனப் பெருமானை அவர்தம் தாயுடன் அவர் அம்மான் தமது ஊராகிய திருவெண்ணையநல்லூருக்கு அழைத்துச் சென்று பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்ப்பாராயினார். அதனால் சுவேதவனப் பெருமானுக்குத் திருவெண்ணையநல்லூரே திருப்படைவீடாக (வாசத்தலமாக) ஆயிற்று.

“ பவம்செய்து பற்றறுப்பாராக ” ‡ வந்தவர் ஆதலின், சுவேதவனப்பெருமாள் ஏனைக்குழவிசளும், சிறுமகாரும்போல இல்லாது, வேறொரு தனிநிலையையே உடையவராய் இருந்தார்.

இந்நிலையில் அவர் சிறிது வளர்ந்து பிள்ளைமைப் பருவம் உடையவராய் இருந்த பொழுதே திருவெண்ணைய நல்லூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் ' பொல்லாப் பிள்ளையார் ' என்னும் திருப்பெயருடைய விநாயகப் பெருமானை நாள்தோறும் அன்புடன் வழிபட்டுப் பெரும்பான்மையும் அவரது திருமுன்பிலே இருந்து வருவாராயினார்.

‡ சிவஞான போதம் - து. 8. அதி. 1.

அதுபொழுது ஒருநாள், திருக்கயிலையில் திருநந்தி தேவரது அருள்நெறியில் வந்து, 'அகச் சந்தானசாரியர்' எனப்பெறுகின்ற நால்வருள் நான்காமவராகிய பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பொதியமலையை நோக்கி வான்வழியாகச் செல்லுகையில் சுவேதவனப்பெருமானது பரிபக்குவ நிலையைத் திருவருளால் உணர்ந்து அவர்முன் எழுந்தருளித் தாம் தமது நந்தி மரபில் பெற்ற ஞானோபதேசத்தைச் செய்து, தம் ஆசாரியராகிய சத்திய ஞான தரிசனிகளது திருப்பெயரைத் தமிழ்நாடுஉய்ய அவதரித்தருளிய சுவேதவனப் பெருமாளுக்கு, 'மெய்கண்டார்' - எனத் தமிழால் தீட்சாநாமமாக இட்டு எழுந்தருளினார்.

மெய்கண்டார், அது முதலாகப் பொல்லாப் பிள்ளையாரது திருமுன்பிலே தாம்பெற்ற உபதேசத்தைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நீட்டைகூடியிருந்தார். இவர் பெற்ற குருவருள் திருவருட் சிறப்புக்களையும், இவரது அனுபூதி நிலையையும் கேள்வியுற்றுப் பலர் இவரை அடைந்து வணங்கி மகிழ்ந்தனர். அவர்களுள் பக்குவம் மிக்கோர் இவருக்கு ஆட்பட்டு, இவர்பால் ஞானோபதேசம் பெற்று, ஞானானுபூதிகள் ஆயினர்.

இவ்வாறிருக்கும் பொழுது இவரது திரு அவதாரத்திற்குத் திருமுறை வாயிலாக இவர்தம் தந்தையார்க்கு வழியருளிச் செய்த சகலாகம பண்டிதரும் இவரது திருவருட் சிறப்பினைக் கேள்வியுற்றுத் தம்மாணக்கர் இருக்கும் இடத்திற்குத்தாம் எழுந்தருளும் முறையில் திருவெண்ணைய் நல்லூருக்குச் சென்று, அங்குள்ளோரால் சிறப்பாக வரவேற்கப்பட்டு, அவர்களது வந்தனை வழிபாடுகளை ஏற்று, மெய்கண்டார் இருக்குமிடத்திற்குச்சென்று நின்றவர், அவர் தம்மை வந்து வணங்காமையால் உள்ளத்தில் சிறிது வருத்தம் தோன்ற, அந்நிலையில் மெய்கண்டார் தம் மாணக்கர்க்கு மெய்ப்பொருள் பற்றித் திருவாய் மலர்ந்து வருதற்கு இடையே அவன் நோக்கி, 'ஆணவத்தின் சொருபம் யாது? என வினவினார். அவர் இவரது நிலையை உணர்ந்தமையால், மறுமொழியாதும் கூறுது, இவரை ஏற, இறங்க நோக்கித் தமது சுட்டு விரலால் அவரையே சுட்டிக்காட்டினார்.

மெய்கண்டதேவரது அருள்நோக்கத்தால் ஆணவமலம் முழுதும்விலகப்பெற்றசகலாகமபண்டிதர் 'நம்மைஆட்கொள்ள வந்த சிவகுரு மூர்த்தி இவரே' - எனத் தெளிந்து, அவரது திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கித் தம்மை ஆட்கொண்டு அருள் நெறிகாட்டியருளுமாறு வேண்டினார். மெய்கண்ட தேவரும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கித் தாம்பெற்ற உபதேசத்தை அவர்க்குச் செய்தருளி, 'அருணந்தி' - எனத் தீட்சாநாமம்

செய்து, தம் மாணுக்கருள் அவரைத் தலைவராகக் கொண்டருளினார்.

இங்ஙனம் பலரைத் திருவருட் செல்வர்களாக்கி அருள் புரிந்து வந்த மெய்கண்டதேவர், சருவாகம சாரமாகவும், திருமுறைகளின் தெளிபொருளாகவும், 'சிவஞான போதம்' எனும் நூலைச் 'சில்வகையெழுத்தின் செய்யுளாகத் தம் தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாக மிகத்தீட்பமும், நுட்பமும் பொருந்த அழகாக அருளிச்செய்து, அதன்பொருள் ஒருவராலும் திரிபுபடாது இனிது விளங்குதற் பொருட்டுச் சிறியதொரு வார்த்தை கமும் செய்தருளினார். வார்த்தைகமாவது, பொழிப்புரை.

பின்னால் இச்சிவஞான போத நூற்பொருளை மிக விரித்து, 'சிவஞான சித்தி'- என்னும் வழி நூலாக மேற்கூறிய அருணந்தி தேவ நாயனார் அருளிச் செய்தார்.

அவருக்குப் பின் அவர் மாணுக்கர் மறைஞானசம்பந்தர்க்கு மாணுக்காரய கொற்றங்குடி - உமாபதிதேவ நாயனார், 'சிவப் பிரகாசம்' - என்னும் சார்புநூலையும், மற்றும் ஏழு நூல்களையும் அருளிச்செய்தார். மெய்கண்டதேவர், அருணந்திதேவர், மறைஞானசம்பந்தர், கொற்றங்குடி - உமாபதி தேவர் என்னும் இந்நூல்வரும் நந்தி மரபில் வழிவழி வந்த 'சைவ சந்தானாசாரியர்' ஆவர்.

இவர்கள், யாவரும் அறிய இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்து வந்த மையால் 'புறச்சந்தானாசாரியர்'- என்றும், திருக்கயிலையில் என்றும் இருந்து வருபவராக உணரப்படுகின்ற, நந்திதேவர், சனற்குமார முனிவர், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதி மாமுனிகள் - என்னும் நூல்வரும் 'அகச் சந்தானாசாரியர்' என்றும் சொல்லப்பெறுவர். இன்னும், நந்தி மரபில், 'சனற்குமார சந்தானம்'- என்றும் இங்குக் கூறிய சந்தானம் சொல்லப்படுகின்றது.

சிவஞானசித்தியை அருளிச் செய்த அருணந்திதேவர் தம் ஆசாரியராகிய மெய்கண்டதேவர் துதியாக 'இருபா இருபஃது'- என்னும் மற்றொரு சாத்திரத்தையும் அருளிச்செய்தார்

மெய்கண்டார் மாணவர் பலருள், 'திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார்'- என்பவர் ஒருவர். அவர் 'உண்மை விளக்கம்'-

‡ தொல்காப்பியம் - மரபியல்.

என்னும் சாத்திரம் ஒன்றை அருளிச்செய்துள்ளார். எனவே, மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பன்னிரண்டாகும்.

மெய்கண்ட சந்தானத்திற்கு முன்னே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்த ஞானசந்தானம் உய்யவந்த தேவ நாயனார் சந்தானம். அதில் தோன்றி விளங்கியிருந்த சாத்திரங்கள் இரண்டு, அவை 'திருவுந்தியார்'- என்னும் முதல் நூலும், 'திருக்களிற்றுப்படியார்'- என்னும் வழிநூலும் ஆகும். அவற்றை முன்னே வைத்து, 'சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு எனத்தொகுக்கப்பட்டு வழங்கிவருகின்றன.

இங்ஙனம் சித்தாந்த மெய்யுணர்வு சிறந்து விளங்கத் தோன்றி மாணக்கர் பலராலும், மெய்ப்பொருள் நூல்களாலும் திருவருள் ஞானம் தமிழ்நாட்டில் திகழ்ந்தினிது விளங்கச் செய்தருளிய மெய்கண்டதேவ நாயனார், ஓர் ஐப்பசிச் சுவாதிநாளில் இறையருள் நிறைவிற் கலந்தருளினார். அவரது சந்தானமும், சாத்திர விளக்கமும் இன்றும் நின்று நிலவிவருகின்றன.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம், தருமபுர ஆதீனம் என்னும் இருபெருஞ் சைவ ஆதீனங்கள் மெய்கண்ட சந்தானத்தின் வழித் தோன்றிய ஞானபீடங்களே. இவற்றில் அன்று தொட்டு இன்று காணும் ஞானானுபூதிமான்களாயும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களாயும் விளங்கிய பெரியோர் பலர். ஆசாரியர்களது அநுக்கிரகத்தாலும், அவர்கட்கு ஆட்பட்டு ஒழுகிய பெருமக்களது பணி, நூல்கள் உரைகள் முதலியவற்றாலும் திருவருள் விளக்கம் செந்தமிழ்நாட்டில் இன்றும் சிறந்தோங்கிவருகின்றது.

இத்தகைய மெய்கண்ட சந்தானம் என்றென்றும் நீடு வாழ்ந்து நிறையருள் வழங்குவதாக என வாழ்த்துவோமாக.

உ
சிவமயம்

மாதுவச் சிவஞான யோகிகள் வரலாறு

குறியமுனி யருளியமெய் வரத்தினால் அவதரித்துக்
கோதில் ஞானத்
துறைசைநமச் சிவாயகுரு அருட்கடலும், வடமொழிதென்
மொழிப்பேர்த் தூய
நிறைகடலும் உண்டுபுனி தாத்துவித சித்தாந்தம்
நிலவப் பூமேல்
மறைமொழிமெய்ச் சிவஞான பாடியம் செந் தமிழ்வகுத்த
யோகி வாழி.

தென்பாண்டிநாட்டில் திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த விக்கிரம சிங்கபுரத்தில், ஆனந்தக்கூத்தர், மயிலம்மையார் என்னும் சைவ வேளாளகுலப் பெற்றோர்க்கு அருமைத் திருமைந்தர் ஒருவர் அவதரித்தார். இவர்தம்குடி, 'அகத்தியனாது அருள்பெற்றகுடி' எனப்பட்டமையால், இத்திருமைந்தரையும். 'அப்பெருமுனிவரது வரத்தினால் அவதரித்தவர்' என்பர்.

அத்திருமைந்தருக்கு ஆனந்தக் கூத்தர், 'முக்களாலிங்கர்' எனப் பெயரிட்டு, அருமையாக வளர்த்துவந்தார். முக்களாலிங்கர் பள்ளிச் சிறுவராய் இருந்தகாலத்தே திருவாவடுதுறையில் இருந்து யாத்திரையாகத் தம்முர்க்குவந்த முனிவர் சிலரைக் கண்டு அவர்கள்பால் அன்பு மீதாரப்பெற்றவராய் அவர்களைத் தங்கள் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளி அமுதுசெய்யவேண்டும் எனப் பெரிது வணங்கி வேண்டினார். சிறுவரது அன்பு முதலிய நலங்களைக்கண்டு வியந்த அம்முனிவர்கள் அவருடன் அவர்களது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார்கள். முக்களாலிங்கர் நிகழ்ந்தவற்றைத் தம் தாயாரிடம் தெரிவித்து, முனிவர்கட்கு அமுது படைக்கும்படி வேண்டினார். இயல்பாகவே விருந்தோம்பும் பண்புடையவராகிய அவ்வம்மையார், தம் மகனாது செயல்கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றவராய், முனிவர்கட்கு முறைப்படி நன்முறையில் அமுதளித்து உபசரித்தார். முனிவர்கள் மகிழ்வுடன் அமுதுகொண்டு அவர்கள் அனைவரையும் பாராட்டினார்கள். அதுபொழுது தம் கருத்தைத் தடையின்றி ஏற்று நிறைவுறுத்திய தம் அன்னையாரைப் டிகழ்ந்து கீழ்க்காணும் வெண்பாவை முக்களாலிங்கர் பாடினார்.

அருந்ததியென் னம்மை அடியவர்கட் கென்றும்
திருந்த அமுதளிக்கும் செல்வி — பொருந்தவே
ஆனந்தக் கூத்தர் அகமகிழத் தொண்டுசெயும்
மானந் தவாத மயில்.

வெளியிற் சென்றிருந்த ஆனந்தக்கூத்தர் திரும்பிவந்ததும்
நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்து அகம் மிக மகிழ்ந்தார்.

பின்பு முக்களாலிங்கர் தமக்குத் திருவாவடுதுறைசெல்ல
விருப்பம் மீதார்தலைத் தம் பெற்றோரிடம் தெரிவித்து விடை
தருமாறு வேண்டினார். முனிவர்களும் அவர்களைச் சிறுவரது
ஆர்வத்திற்கு இசையுமாறு பலமுறையில் கூறினார்கள். அதனால்
பெற்றோர்கள் பிரியாவிடை அளிக்க, முக்களாலிங்கர் முனிவர்
களுடன் சென்று திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தை அடைந்து
குருமூர்த்திகளைத் தரிசித்து அவ்விடத்திற்குநே இருந்தார்.

அங்ஙனம் இருக்குங்கால் ஆதீனத்தில் நிகழும் அருள்
நெறிச் செயல்கள் பலவற்றையும் கண்டு களித்த முக்களா
லிங்கர் தாமும் அவ்வாதீன முனிவர்களில் ஒருவராய் இருக்க
விரும்பித் தம் கருத்தினை அப்பொழுது சின்னப் பட்டத்தில்
இருந்த பின் வேலப்பீடேசிகர்முன் விண்ணப்பித்து, தீக்கையும்,
துறவும், 'சிவஞானம்' - என்னும் தீட்சா நாமமும் அவரால்
தரப்பெற்று மகிழ்ந்து, ஆசிரியர் பணியும், அரன் பணியும்
செய்துவதிவாராயினார்.

ஆதீனத்தில் கிடைத்த நல்வாய்ப்பினைச் சிவஞான முனிவர்
நன்கு பயன்படுத்தி, தமிழ், வடமொழி இரண்டிலும் உள்ள
இலக்கியம், இலக்கணம், தருக்கம், தோத்திரம், சாத்திரம்
முதலிய அனைத்தையும் முறையாக நன்கு பயின்று, இருமொழி
களிலும் வல்லுநராய் விளங்கினார். அதனால், 'வடநூற்கடலும்
தென்னூற்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்தவர்' - என்னும் ஒரு
சிறப்பினை அவர் பெற்றார்.

இத்தகைய கல்விச் சிறப்புடன் விசேட தீக்கையும்பெற்று.
சிவபூசையிலும், சிவயோகத்திலும் பயிலும் பயிற்சியையும்
மேற்கொண்டார். அதனால் நிருவாண தீக்கையும் பெற்றுச்சிவ
ஞானம் மிக்க சிந்தையுடையவர் ஆயினார். அதனால், 'வடநூற்
கடலும் தென்னூற் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த மாதவச்
சிவஞான யோகிகள்' - என்பதே அவர்க்குப் பெயராயிற்று.

சிவஞான யோகிகள் தமது புலமைத் திறத்தால் இயற்றி
யருளிய செய்யுள்நூல்களும், உரைகளும், மறுப்புரைகளும் பல.

காஞ்சிப்புராணம், அமுதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ், சில அந்தாதிகள் முதலியவை செய்யுள் நூல்கள்.

தொல்காப்பியப்பாயிரவிருத்தி, முதற்துத்திரவிருத்தி, சிவஞானபோத உரைகள் இவை உரைகள்.

தருக்க சங்கிரக மொழிபெயர்ப்பும் ஓர் உரையே.

இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி, சிவசமவாத உரை மறுப்பு முதலியன மறுப்புகள்.

இவை அனைத்திற்கும் தலைமணியாய் விளங்குவது, 'சிவஞான மாபாடியம்' எனப்படும் சிவஞான போதப் பேருரையே.

இவர் தல யாத்திரையை மேற்கொண்டு சென்றபொழுது திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிரபு ஒருவர் பொற்கிழி ஒன்றைப் பொது இடத்தில் தொங்கவிட்டு,

“கரையேற விட்ட முதல்வா உனை யன்றியும் ஓர்
கதியுண் டாமோ”

என்னும் ஈற்றடியையும் எழுதிவைத்து, 'இச்செய்யுளை நிரப்பு வோர்க்கு இக்கிழி உரியது' என அறிவித்திருந்தார். அக்கிழியைப் பெற்றுத்தரவேண்டித் தம்பால் வந்து குறையிரந்த ஓர் ஏழை அந்தணன்பொருட்டுச் சிவஞானயோகிகள் பாடித்தந்த செய்யுள் வருமாறு :-

வரையேற விட்டமுதஞ் சேந்தனிட உண்டனைவல்
லினமென் றாலும்
உரையேற விட்டமுத லாகுமோ எனைச்சித்தென்
றுரைக்கில் என்னும்!
நரையேற விட்டமுதல் நாளவனாக் கொண்டுநறும்
புலிசை மேவும்
கரையேற விட்டமுதல் வாஉன்னை யன்றியுமோர்
கதியுண் டாமோ.

வரையேல்-அன்னை நீக்கிவிடாதே. தவிட்டமுதம் சேந்தனார் இட்டதை இறைவன் மகிழ்ந்தேற்றமை வரலாறு கூறும்,

“உரையே” - ஏகாரம் அசை.

‘ட’ இன்பதற்கு இகரம் சேர்த்து, “இட்ட” - என்றார். வல்லினமாயிருப்பினும் நகரமும், டகரமும் உரையிடத்து

(சொற்களில்) முதல் எழுத்தாய்வரும் ஆற்றல் உடையனவோ? அல்ல. அதுபோல என்னையும் உன்னைப்போலவே, 'சித்து' என்று சொல்லினும் அதனால் என்ன பயன்? நான் முதல்வனாக வல்லனோ?

அவிட்டத்திற்கு முந்தியது திருவோணம், அதைத் தனக்கு உரியதாகக் கொண்டவன் மாயோன். அவனை நரை ஏறுக (வெள்ளை விடையாக)க் கொண்டு நல்ல திருப்பாதிரிப்புலியூரில் எழுந்தருளியுள்ள முதல்வனே, உன்னை விடுத்தும் நற்கதி எவருக்கேனும் உண்டாகுமோ!

இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதற்கு உரியது இச்செய்யுள். இதிலும் சித்தாந்த நுட்பமே அமைந்திருத்தல் அறியத் தக்கது.

தமக்குப் பணிவிடைக் காரனாய் இருந்த ஒருவன் ஒருநாள் யோகிகளை, 'இன்று என்ன கறி சமைப்பது' என்று கேட்கக் கீழ்க் காணும் வெண்பாவை வாய்மொழியாகக் கூறினார்.

சற்றே துவையல்அரை; தம்பிஒரு பச்சடிவை;
வற்றல்ஏ தேனும் வறுத்துவை; — குற்றடிஇலை;
காயமிட்டுக் கீரைகடை; கம்மென வேமிளகு
காயரைத்து வைப்பாய் கறி.

யோகிகள் பல்லாண்டுகள் காஞ்சிபுரத்தில் 'மணியப்ப முதலியார்' என்பவரது உபசரிப்பில் வாழ்ந்திருத்தார். அப் பொழுது அந்தப் பக்கத்தில் பலர் அவர்க்கு மாணுக்கராய்க் கல்விநலம் பெற்றனர். அவர் வாழ்ந்திருந்த திருமடம் பிள்ளையார் பாளையம்' -என்னும் பகுதியில் சிதைந்த நிலையில் இன்றும் உள்ளது.

'காஞ்சியில் வாழ்ந்த காலத்திற்குள் யோகிகள் சிவஞான போதப் பேருரையைச் செய்தார்' என்பதும், 'காஞ்சிப் புராண இரண்டாம் காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள தலங்களில் ஒன்றாயும், 'ஈசான தேசிகர்' -என்றும், 'இலக்கணக் கொத்துச் சுவாமிநாத தேசிகர்' - என்றும் பெயர்பெற்ற அப்பெரியாரால் புராணம் பாடப்பெற்றதுமாய்ச் சேயாற்றின் தென்கரையில் அக்காலத்தில் தபோவனச் சூழலுடன் விளங்கிய, 'கடம்பர் கோயில்' என்னும் தலத்தில் தங்கியிருந்தே ஆறாம் சூத்திர பாடியத்தைச் செய்தார்' என்பதும் செவிவழிச்செய்திகள். காஞ்சிபுரத் தொடர்பாக யோகிகளைப் பற்றியவேறுசில வரலாறுகளும் உள்.

அக்காலத்தில் யோகிகள் ‘தொட்டிக் கலை’ என்னும் ஊரிலும் அவ்வப்பொழுது சென்று தங்கிக் காஞ்சிக்கு மீண்டார். தொட்டிக் கலை, வடதிருமுல்லைவாயில் - இத்தலங்கட்கு யோகிகள் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்கள் உள்ளன.

அரிய செய்யுட்களை மிக எளிதில் இயற்றும் ஆற்றலால் ‘கவிராட்சசர்’ - என வழங்கப்பெற்று, விநாயக புராணம், தணிகைப் புராணம், காஞ்சிப்புராண இரண்டாங் காண்டம் முதலிய புராணங்கள் பலவற்றைச் செய்த கச்சியப்ப முனிவர், இலக்கணம் சிதம்பர நாத முனிவர், தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய தேசிகர் - என்போர் இவர்தம் மாணக்கருள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். மற்றும் பல மாணவர் பெயர்கள் கேட்கப்படுகின்றன.

இறுதியில் யோகிகள் தம் ஆதீனத் தலைவரால் காஞ்சியிலிருந்து அழைக்கப் பெற்றுத் திருவாவடுதுறையிலே இருந்து, ஒரு விசுவாவசு யாண்டு, சித்திரைத் திங்கள் 8 -ம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆயிலிய நட்சத்திரத்தில் பகல் 19. நாழிகையளவில் இறைவன் திருவடி நிழலை எய்தினார் என்பது சில சான்றுகளால் நன்கறியப்படுகின்றது. இந்நாளினை, கி. பி. 17—4—1785. எனக் கணக்கிட்டுள்ளார்கள் † யோகிகள் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளே, நிலவுலகில் திகழ்ந்தார் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

பொதுவாகத் தமிழிற்கும், சிறப்பாகச் சித்தாந்த சைவத் திற்கும் அரும்பெறல் துணைவராய் இலங்கி, ஆக்கங்கள் பலவற்றைச் செய்தருளிய யோகிகட்குச் சித்தாந்த சைவராயாவராயினும் அவர்கள் எழுமையும் கடப்பாடுடையர்.

வாழ்க யோகிகள் திருப்பெயர்! வளர்க சித்தாந்த சைவம்!

† சிவஞான போதப் பேருரை - சைவ சித்தாந்த சமாஜப் பதிப்பு, யோகிகள் வரலாறு.

உ
சிவமயம்

மேற்கோள் நூல் அகர வரிசை

பக்கம்

வடமொழிச் சிவஞான போதம்	...	6, 336, 337, 342
திருவாசகம்	...	12, 131, 231, 269, 327, 352, 372
தொல்காப்பியம்	22, 59, 92, 97, 135, 142, 179, 216, 231, 324, 327, 329, 350	
சிவஞான சித்தியார்	29, 39, 48, 53, 55, 72, 75, 84, 92, 106, 116, 120, 122, 137, 144, 145, 156, 162, 163, 168, 176, 184, 191, 212, 216, 217, 218, 251, 255, 267, 279, 288, 289, 294, 295, 296, 297, 303, 339, 345, 351, 352, 353, 370, 384, 388	
ஞானமிர்தம்	...	38, 138, 163
புறநானூறு	...	38, 200
வழக்கம்	...	38
வாதுளாகமம்	...	39
திருமுறை - 7	...	43, 267
திருமுறை - 1	...	233
திருமுறை - 6	...	58, 59, 217, 349
திருமுறை - 5	...	74, 289
திருமுறை - 3	...	188, 233
அகநானூறு	...	68, 280
சருவ ஞானோத்தரம்	...	69, 294
கீதை	...	69
பெரியபுராணம்	...	71, 332, 376
அரீவம்சம்	...	71
பழம்புராணம்	...	71
சிவப்பிரகாசம்	72, 75, 84, 150, 184, 186, 217, 228, 252, 316, ...	...320, 321, 329, 339 346
திருக்குறள்	92, 120, 95, 235, 256, 260, 272, 285, 298, 357, 370, 388	
திருமந்திரம்	...	92

க க

பக்கம்

துகளறு போதம்	...	...	145, 212, 357
உலகுடை நாயனார் திருவிருத்தம்			157
போற்றிப் பஃரெடை	...	...	163
திருக்களிற்றுப்படியார்	...	...	176, 269, 352
நாலடியார்	...	...	202, 259, 338, 380
உண்மை விளக்கம்	...	...	228, 346
சங்கற்ப நிராகரணம்	...	...	231, 250, 254, 340
சீவக சிந்தாமணி	...	...	233
சைவ சமயநெறி	...	...	242
திருவருட்பயன்	...	...	250, 366
திருவுந்தியார்	...	...	252, 285, 352
திருவிசைப்பா	...	...	257, 341
உண்மைநெறி விளக்கம்	...	...	277
கோயிற் புராணம்	...	...	303
வினா வெண்பா	...	...	317
திருமுறை-11. (திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை-13)			321
(அற்புதத் திருவந்தாதி - 20)	...		341
திருமுருகாற்றுப்படை	...	...	329
திருக்கோவையார்	...	...	350
சிவாக்கிரபாடியம்	...	...	353
திருப்பல்லாண்டு	...	...	376
பரிபாடல்	...	...	396

உ
சிவமயம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

பதிப்புரை	iii
முன்னுரை	க
மெய்கண்டதேவ நாயனார் வரலாறு	அ
மாதவச் சிவஞான யோகிகள் வரலாறு	கங
மேற்கோள் நூல் அகர வரிசை	கஅ
ஆசியுரை	
பாயிரம்	1
சிறப்புப் பாயிரத்தால் நீக்கப்படும் ஐயங்கள்	,
சிறப்புப் பாயிரம்	2
இதன் பொருள்	,
விளக்கம்	3
உவம விளக்கம்	4
தனு, கரணம், புவனம், போகம்	,,
பொது வியல்பு, சிறப்பியல்பு	,
தடத்த லட்சணம், சொருபலட்சணம்	5
கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை	,,
நிருவிகற்பக் காட்சி, சவிகற்பக் காட்சி	140
‘ சிவஞான போதம் ’ - நுதலிய பொருள்	6
இந்நூலைக் கேட்டற்கு உரியவர்	,
மங்கல வாழ்த்து	8
இதன் பொருள்	9
விளக்கம்	10
அவையடக்கம்	11
இதன் பொருள்	12
விளக்கம்	,
இரட்டுற மொழிதல்	13, 52, 60, 71, 187, 303, 367

	பக்கம்
சமயங்கள்	13
புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம்	"
சுத்த சைவம்	15
பொதுவதிகாரம்	15
பிரமாண இயல்	"
1. முதல் நூற்பா	17
பஞ்ச கலைகள்	19, 82
உலகாயத மதம்	23
மீமாஞ்சக மதம்	24, 93
குறிப்பேது	25
சற்காரிய வாதம்	31, 33, 187, 189
குனிய வாதம்	33
அனேகாந்த வாதம்	33, 68
சமுச்சய வாதம்	33
அசற்காரிய வாதம்	33, 138
சாங்கிய மதம்	34, 87, 169, 186, 187, 188, 189 249
பாஞ்ச ராத்திர மதம்	36
பரிணாம வாதிகள்	39
மாயாவாதிகள்	39, 190, 192, 193, 196, 205
சிவாத்துவித சைவர்	40, 87, 203, 205, 217, 218, 224, 227, 267
நிரீச்சுர வாதிகள்	40, 41, 51
அனேகேசுரவாதிகள்	43, 44, 51
சொற்பொருட் பின்வரு நிலையணி	47, 79, 285, 347
அளவை நூல்முறை	47
சிவசமவாதசைவர்	48, 201, 205, 227, 281, 282, 283, 284, 312
சிவசங்கிராந்த வாத சைவம்	48, 51, 216, 221, 224, 227, 261
பாசுபதர்	48, 51
உற்பத்தி வாதிகள்	48, 51
மாவிரதர்	48
ஆவேச வாதிகள்	48, 51
காபாலிகர்	48
தொகைப் பொருள்	48, 98, 100, 131, 164, 180, 206, 208, 238, 272, 305, 353, 362

2. இரண்டாம் நூற்பா	52
சிங்க நோக்கு	54
முவகைக் காரணங்கள்	55
ஏகான்மவாதம்	56
அபேதவாதம்	56, 57
ஏகான்ம வாதிகள்	57
மாயா வாதிகள்	57, 87
துவித வாதிகள்	57
அத்து விதம்	56, 57, 60, 61, 94, 181, 241, 339, 340, 341, 343, 352, 354
நகாரம்	57
ஏக வாதம்	58
பேத வாதம்	58, 67
பேதாபேத வாதிகள்	58, 67
அருத்தாபத்தி யளவை	64, 122
சோகம் பாவனை	69
சிவோகம் பாவனை	69, 70, 71
பகவற்கீதையின் தன்மை	70
கண்ணன் சிவதீக்கை பெற்றமை	71
முவகை வினை (ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம்)	73, 82
வினைக்குப் பற்றுக் கோடு	73
இருவினை	73
வரும் பிறப்பிற்கு வினை உளதாமாறு	75
வினை முதல்வன் கூட்டுவிக்கவே வருதல்	76 - 78
பாரிசேடப் பிரமாணம்	78
மும்மலமும் அனாதி	80
திரோதான மலம்	80
அருட்சத்தி	80
திரோதான சத்தியுண்மை	80
மாயையின் காரியங்கள்	81
சத்தப் பிரபஞ்சம்	82
கன்ம மலம்	82
சாதி, ஆயு, போகம்	83

சனகம், தாரகம், போக்கியம்	83
ஆதிதைவிகம், ஆதியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம்	83
ஐவகைவினை (இலௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம்)	83
ஐம் மலங்கள்	83
எடுத்துக்காட்டுவமை யணி	85, 259, 285, 355
கிரீடாப் பிரம வாதிகள்	86, 90
உயிர்கள் அச்சுமாறிப் பிறத்தல்	86
இறந்த உயிர் மறுபிறப்பை அடையும் முறையும், பஞ்சாக்கினி வித்தையும்	88, 89
பூதனாசரீரம், பூதசாரசரீரம், யாதனா சரீரம்	89
தார்க்கிகர்	93, 185, 186, 196, 205
சமவாயம்	94
அயோக வியவச்சேதம்	94
தாதான்மியம்	94
இருமையில் ஒருமை	94, 98
ஒருமையில் இருமை	94, 98
சத்தியின் இயல்புகள்	99, 100
3. மூன்றும் நூற்பா	103
பூட்டுவிற்பொருள்கோள்	104
சாதி யொருமை	104, 176
சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்கரம்	108, 115, 141
அனுவதித்தல்	109
இருமடியாகுபெயர்	115
சாக்கிரம்	115, 127, 155
சித்த சாதனமாம்	116
சொப்பனம்	118, 155
சுழுத்தி	123, 155
துரியம்	123, 155, 337
துரியாதீதம்	124, 127, 155, 337
“அவ்வளவின் அவன் மகிழ்க்”- என்னும் முறை	124
சார்ந்ததன் வண்ணமாதல்	127
உயிர் புருவ நடுவில் நின்று பொருள்களை அறிதல்	127

சுத்த நிலை	127, 154
ஐந்தவத்தை	132, 134, 156
4. நான்காம் நூற்பா	133
எதிர்நிரல் நிறை	133
மாட்டெறிதல்	134
அந்தக்கரணம்	134, 137, 138
உள்ளந்தக் கரணம்	134, 138
ஆன்மாவின் தடத்த லக்கணம்	135
அனுவாத முகத்தால் பெறுவது	135, 136, 161, 163, 241
புரோ வாதம்	136
காட்சி யளவையின் வகைகள்	140
வீசீ தரங்க நியாயம்	140
வரம்பின்றி ஓடல்	108, 172, 173, 230
பிரணவம்	144
வியட்டிப் பிரணவம்	145
சமட்டிப் பிரணவம்	145
மகா சகலம்	145
சகச மலம்	147, 155
ஆகந்துக மலம்	148, 155
மூல மலம்	148
ஆணவத்தின் இயல்பு	148
கேவலாவத்தை	148, 154, 263, 264, 265, 266
சகலாவத்தை	148, 154, 263, 265, 266
ஆணவத்தின் சொரூபதடத்த லக்கணங்கள்	148, 149
ஐக்கிய வாத சைவர்	150, 152
கட்டுரை அசை	151
விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவர்	154
நனவு	155
கனவு	118, 155
உறக்கம்	123, 155
பேருறக்கம்	123, 155
உயிர்ப்படங்கல்	155

ஐந்தவத்தைகளின் இயல்பு.	158 - 164
கேவல சாக்கிரம்	160
சகல சாக்கிரம்	"
கீழா லவத்தை	161
மேலா லவத்தை	"
தூலாருந்ததி முறை	162, 243
கேவல ஐந்தவத்தை	164
சகல ஐந்தவத்தை	"
சுத்த ஐந்தவத்தை	"
காரண அவத்தை	164, 359
காரிய அவத்தை	"
தன்னுண்மை	"
உணர்த்தும் முறைமை	"
5. ஐந்தாம் நூற்பா	165
ஈசுர அவிகார வாதசைவர்	172, 175, 227
நிருவிகாரி	178
பிரேரகாவத்தை	179
6. ஆறாம் நூற்பா	181
சத்து, அசத்து	"
182, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 193, 194, 195, 197, 201, 213, 214, 215, 218, 221, 224, 225, 226, 227, 229, 237, 238, 272, 332	
சதசத்து	224, 229, 238, 272
சிவ சத்து	183, 331
மாறுபட்ட இருதன்மை ஒருபொருட்குக் கூடாமை	183
பாச ஞானம், பசு ஞானம், சிவ ஞானம்	184, 191
பதிஞானம்	198
மெய்கண்டான்	186, 194, 197, 262
பாரமார்த்திகம்	194, 195
பாதஞ்சலர்	199, 205
யோக மதத்தவர்	199, 200
தன்னைப் பற்றுதல்	199, 348
ஐந்தொழில்	209

7. உண்மை யதிகாரம்	213
சாதன இயல்	"
ஏழாம் நூற்பா	213
மாறுகோள் உரை	221
ஐக்கிய வாத சைவர்	227
பாடாண வாத சைவர்	227
பேத வாத சைவர்	227
சுத்த சைவர்	227
ஆன்மாவின் சொரூப லக்கணம்	229
சித்சித்து	232
ஏகதேச உருவகம்	232, 241, 288
வியாபக வியாப்பியத் தொடர்பு	235
வியாத்தி	"
சார்ந்ததன்வண்ணம் ஆதல் 348, 347, 331, 294, 274, 261,	235
முப்பொருளும் அநாதி யாதல்	236
பிரமாணம், பிரமேயம், பிரமாதா, பிரமிதி	236, 237, 238
8. எட்டாம் நூற்பா	239
சாதன ஞானம்	243
சாத்திய ஞானம்	"
பொதுச் சிவபுண்ணியம்	"
சிறப்புச் சிவபுண்ணியம்	"
உபாயச் சிவபுண்ணியம்	243
உண்மைச் சிவபுண்ணியம்	"
சமய தீக்கை	244
விசேட தீக்கை	"
சிவ புண்ணியம்	272
பதி புண்ணியம்	272
சன்மார்க்கம்	245
தாசமார்க்கம்	"
தவ லோகம்	"
பட்டாசாரிய மதத்தினர்	246
நிட்காமியம்	246

காமியம்	248, 247
இறப்பில் தவம்	247, 273
இருவினை ஒப்பு	247, 273
இரும்பு விலங்கு, பொன் விலங்கு உவமை	248
இடை நிலைப்பயன்	"
நையாயிகர்	249
மலபரிபாகம்	273
சத்திநிபாதம்	273
பாலில் நெய் உவமை	251
தயிரில் நெய் உவமை	"
சைத்தன்னிய சொருபி	251
அதிட்டித்தல்	252
ஆவேசித்தல்	"
சைதன்னியம்	253
விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர்	253, 274
இறைவன், தன்மை முன்னிலை படர்க்கைகளில் ஞானத்தை உணர்த்துதல்	254
சாதாரம், நிராதாரம்	"
நீர்நிழல் உவமை	260
சிவ சைதன்னியம்	"
ஆன்ம சைதன்னியம்	"
காட்டிற்றைக் காட்டி நின்றல்	261
பேதவாத சைவர்	263
ஊசல்கயிறு அறும் உவமை	264
வியாபகப்பொருள் ஒன்றைப்பற்றுமாறும், அதனின் நீங்குமாறும்	265, 287
ஒட்டணி	268
கண் இந்திரியத்தின் சிறப்பு	"
சாலோகம், சாமீபம், சாருபம்	273
9. ஒன்பதாம் நூற்பா	275
தச காரியம்	277
முத்தி பஞ்சாக்கரம்	280

	பக்கம்
சோகம் பாவனை	292, 294
சிவோகம் பாவனை	294, 306
கருட பாவனை	293
கருடத் தியானம்	293, 294
பௌதிகப்பொருள், தைவிகப்பொருள், ஆன்மிகப்பொருள்	293
மந்திரான்மா	294
பழமொழி	294
அதிதூக்கும் பஞ்சாக்கரம்	296
மந்திரங் கணிக்கும் மூன்று முறைகள்	297
கிரியா பூசையும், ஞான பூசையும்	298
ஞான பூசைக்குரிய அட்ட புட்பங்கள்	300
ஞான பூசையில் ஓமம் செய்யும்முறை	”
சீ பஞ்சாக்கரம் வேதாந்த மகாவாக்கியப் பொருளதாய் நிற்குமாறு	”
ஞானபூசைக்குரிய பூசைத்தான ஓமத்தான தியானத் தானங்கள்	”
சாயா கிரகங்கள்	301
இருதய கமலத்தின் அமைப்பு	302, 303
இருதய கமல அமைப்பில் ஆகம வேறுபாடுகள்	304
சாதன இயல்	307
10. பத்தாம் நூற்பா	”
‘ யான், எனது ’ - என்னும் செருக்கு	312, 313
திரிபுடி ஞானம்	313
இறைபணி நிற்பல்	321, 322
அகச் சமயிகள்	321, 335, 337
பிராரத்தமும், முயற்சியும்	”
சஞ்சிதம், பிரார்த்தம்	325
11. பதினொன்றாம் நூற்பா	335
சிவயோகம்	337
சிவபோகம்	337
சுவானுபூதி	337

அதீத நிலை	339
சத்திநிபாதத்தின் வகைகள்	358
பாடாண வாத சைவர்	"
கேவல சகல சுத்தங்கள்	359, 360
கேவலம் முதலிய மூன்றன் விளக்கம்	361
அணைந்தோர் தன்மை	365
குறிப்புருவகம்	"
12. பன்னிரண்டாம் நூற்பா	365
சீவன்முத்தர்	365, 367, 368
பொழிப்பு	366
விளக்கவுரை	366, 369, 378
இரட்டுறமொழிதல்	367
ஏதுவின் பொருள்	368
கன்மம்	368
உபசார வழக்கு	369
முளையிலேயே கிள்ளி எறிதல்	370
மயக்கவுணர்வு	370
உறவு	372, 373
பிராத்தவினை	374
மெய்த்தவம்	374
வினை-பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்	374
திருவேடம்	375, 376
அணைந்தோர் தன்மை	376
தயிரில் நெய், பாலில் நெய் உவமை	377
உருவைக் கொடுத்தல்	378
பிறவினையாய் நின்றது	378
காட்டத்தில் அங்கி	379
இலிங்கத்திடத்து இறைவர்	379
வழிபடும் இடங்கள்	381
புருடன் நின்றல்போன்றது	381
விதி வாக்கியம்	381, 383

	பக்கம்
சிவமாகக் கருதாது சிவனுக்கு இடமாகக் கருதல்	382
அருக்கன்போல், குணகுணிபோல் நிற்கல்	383
அத்துவிதம் ஆதல்	383
தைவம்	384, 387
அன்பு வினையுமிடம்	384 385
பிராத்த வினே	385
பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரித்தல்	386
ஞானத்தைநாடி - ஆகுபெயர்	386
பின்னே மறத்தல் பிழை	388
சார்ந்ததன் வண்ணம்	388
மான்	388
தொகைப் பொருள்	389
நூலின் தொகைப்பொருள்	390, 391, 392, 393, 394
அந்ததர	394, 395
திரோதானப்பார்வை	395
தீக்கைகள்	395
மும்மை எண்ணளவாய் நின்றது	396

உ

சிவமயம்

நூற்பா அகர வரிசை

நூற்பா	நூற்பா எண்	பக்க எண்
அந்தக் கரணம்	.... 4	133
அவன் அவள் அது	.... 1	17
அவனே தானே	... 10 ...	308
அவையே தானே	.... 2	52
உணர் உரு அசத்து	.... 6	181
உளதில	.... 3	103
உள்ளக்கண் பாசம்	.... 9	276
ஐம்புல வேடரின்	... 8	239
காணுங் கண்ணுக்கு	.... 11 ...	335
செம்மலர் நோன்றாள்	.... 12	265
யாவையும் துனியம்	.... 7	214
விளம்பிய உள்ளத்து	.... 5	166

உ
சிவமயம்

அதிகரணயடைவு

பக்கம்

நூற்பா - 1

1. முவினை அதிகரணம்	...	...	30
2. முப்பரிவு அதிகரணம்	...	...	43
3. ஒரு முதல் அதிகரணம்	...	...	48

நூற்பா - 2

4. அத்துவித அதிகரணம்	...	...	71
5. இருவினை யதிகரணம்	...	...	85
6. போக்கு வரவு அதிகரணம்	...	...	92
7. சத்தி யதிகரணம்	...	...	94

நூற்பா - 3

8. துனியான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	105
9. தூல தேகான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	110
10. இந்திரியான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	113
11. துக்கும தேகான்ம வாத மறுப்பு அ.	...	116
12. பிராணான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	118
13. விஞ்ஞானான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	123
14. சமுகான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	128

நூற்பா - 4

15. அந்தக்கரணான்ம வாத மறுப்பு அதிகரணம்	...	137
16. சகச மல அதிகரணம்	...	155
17. அஞ்சவத்தை அதிகரணம்	...	164

நூற்பா - 5

18. புலன் உணர்வு அதிகரணம்	...	...	171
19. உணர்ந்தும் முறைமை அதிகரணம்	...	...	179

நூற்பா - 6

20. அசத்ததிகரணம்	...	...	190
21. சத்ததிகரணம்	...	...	205

நூற்பா - 7

22. சத்தியல்பு அதிகரணம்	...	...	220
23. அசத்தியல்பு அதிகரணம்	...	...	224
24. சதசத்து அதிகரணம்	...	...	236

நூற்பா - 8

25. தவநிலை அதிகரணம்	...	...	248
26. அருட்குரு அதிகரணம்	...	...	260
27. ஐம்பொறி அதிகரணம்	...	...	263
28. சீ பாத அதிகரணம்	...	...	272

நூற்பா - 9

29. ஞானாதிகரணம்	...	...	286
30. ஞானப்பேற் றதிகரணம்	...	...	295
31. அஞ்செழுத் ததிகரணம்	...	...	305

நூற்பா - 10

32. ஏகனாதல் அதிகரணம்	...	...	321
33. இறைபணி அதிகரணம்	...	...	333

நூற்பா - 11

34. காணும் உபகார அதிகரணம்	...	...	352
35. சிவப்பேற் றதிகரணம்	...	...	362

நூற்பா - 12

36.	ஞானநிலை யதிகரணம்	...	...	371
37.	அடியார் இணக்க அதிகரணம்	...	...	375
38.	சங்கம தாவர அதிகரணம்	...	...	380
39.	புறனடையதிகரணம்			
	(குருலிங்க சங்கம அதிகரணம்) ...	...	...	389

சைவத்திற்கு அரண்செய்த ஸ்ரீ மெய்கண்டார்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கம்

பாயிரம்

இந்நூலின்கண் சைவாகமங்களில் உள்ள 'சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம்' என்னும் நூற்பாதங்களுள் ஞானபாதப் பொருளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதனைக் கேட்கப் புகுவார்க்கு முதற்கண் சில ஐயங்கள் நிகழ்தல் இயல்பு. அவ் ஐயங்களாவன :-

1. இதனைக் கேட்பதனால் விளையும் பயன் யாது?
2. இதனைக் கேட்டற்குத் தகுதியுடையார் யாவர்?
3. இந்நூல் எதனைக் கூறக் கருதி எழுந்தது?
4. இந்நூலைக் கேட்டற்குமுன்னே இன்றியமையாது கேட்கப்பட வேண்டிய நூல் யாது?
5. இதற்கு இதன் ஆசிரியர் இட்ட பெயர் யாது?
6. இந்நூல் எவ் எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டிற்குச் சிறப்பாக உரியது?
7. இதற்கு முதல்நூல் யாது?
8. இதனைச் செய்த ஆசிரியர் யார்? *

என்பன. இவ் ஐயங்களை நீக்கினாலன்றி நூலைக் கேட்பார்க்கு அதனைக் கேட்க ஊக்கம் பிறவாது. அதனால் அவ் ஐயங்களை நீக்கி

* இலக்கண நூல்களில் சிறப்புப் பாயிர இலக்கணமாகக் காட்டப் படும் "ஆக்கியோன் பெயரே" என்னும் நூற்பாவைக் கருத்துட் கொண்டே இவ்வினாக்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்நூற்பாவில் "கேட்போர், யாப்பு" - என்பவற்றிற்கு யோகிகளது கருத்துத் தனிப்பட்டது. அதனை அவரது பாயிர விருத்தியில் காணலாம். அக்கருத்துப்படியே இங்கும் 2-ம், 4-ம் வினாக்கள் அவரால் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

ஊக்கம் பிறப்பித்தற் பொருட்டே நூல்களில் முன்னர்ச் சிறப்புப்
பாபிரம் கூறப்படுகின்றது. அம்முறையில் இந்நூற்கு, முன்னர்க்
கூறப்பட்ட சிறப்புப்பாபிரம் வருமாறு :-

- மலர்தலை உலகின் மாஇருள் துயியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போல், ஈண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளின் கண்டு கண் இருள் தீர்ந்
5 தருந்துயர்க் குரம்பையின் ஆன்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகளைத் தவித்த
உயர்க்கி ஞான போதம் உரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணைச் சுலேகவனன்
பெய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
10 பவநனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே.

இதன் பொருள்

மலர் தலை உலகின் - விரிந்த இடத்தையுடைய உலகின்கண்
பொருந்தியுள்ள.

மா இருள் துயிய - பெரிய புற இருள் கெடும்படி.

பலர் புகழ் ஞாயிறு படரின் அல்லது - பலசமயத்தாராலும் புகழப்
படுகின்ற பகலவன் உதயகிரியினின்றும் தோன்றிவந்தாலல்லது.

காண்டல் செல்லாக் கண்போல் - உருவத்தைக் காணும் ஆற்ற
லைப் பெறமாட்டாத கண்ணொளிபோல.

அருந் துயர்க் குரம்பையின் - பொறுத்தற்கரிய பல துன்பங்
களுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பை ஏதுவாகக்கொண்டு.

ஆன்மா நாடி - 'சீவான்மா, பரமான்மா' என்னும் இரண்டு
ஆன்மாக்களின் இயல்பை ஆராய்ந்து அனுமான அளவையால் பொது
வாக உணர்ந்து. (அவ் உணர்வால்)

கண் இருள் தீர்ந்து - கருத்தினால் உணரத்தக்க அஃ இருளாகிய
ஆணவ மலத்தினின்றும் நீங்கி.

ஈண்டிய பெரும்பெயர்க் கடவுளின் கண்டு - எல்லா நூல்களின்
பொருள்களது திரட்சியாய் உள்ள, 'ஒரு வார்த்தை' எனப்படும்

மகாவாக்கியத்தின் பொருளாய் விளங்குகின்ற முதற்கடவுளது திருவருளால் அவ் ஆன்மாக்களது இயல்பைச் சிறப்பாக அனுபவத்தில் கண்டுணர்ந்து. (அதற்குமேல்)

மயர்வு அற - ஆணவ மலத்தின் வாசனையால் உண்டாகின்ற அந்த மயக்கமும் அற்றுச் சிவானுபவத்தைப் பெறுதற் பொருட்டு.

நந்தி முனிகணத்து அளித்த - சீகண்டதேவர்பாற்கேட்டுணர்ந்த நந்திபெருமான் சனற்குமாரர் முதலிய முனிவர்குழாத்திற்கு வழி முறையால் சென்று பயன்படும்படி அளித்தருளிய.

உயர் சிவஞான போதம் - சரியை முதலிய மூன்று பாதங்களைப் பற்றி ஆராயும் நூல்கட்கு மேற்பட்டதான 'சிவஞானபோதம்' என்னும் வடநூலை.

உரைத்தோன் - தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கூறி, 'வார்த்திகம்' என்னும் பொழிப்புரை செய்தோன்.

பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணை - பெண்ணையாற்று நீரால் குழப்பட்ட திருவெண்ணெய் நல்லூரின்கண் எழுந்தருளியிருந்த.

சுவேதவனன் - 'சுவேதவனப் பெருமாள்' என்னும் பிள்ளைத் திருப்பெயரையும்.

பொய்கண்டு அகன்ற மெய்கண்டதேவன் - பொய்ச் சமயங்களின் பொருளை யெல்லாம் கண்டு கழித்து மெய்ச்சமயப் பொருளைத் தெளிந்த காரணத்தால் பெற்ற 'மெய்கண்டதேவன்' என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் உடையவனும்,

பவ நனி வன்பகை கடந்த தவர் - பிறவியாகிய மிக்க வலிய பகையினை வென்ற தவத்தினர்.

அடி புனைந்த தலைமையோன் - தனது திருவடிகளைத் தங்கள் தலைமேல் புனைந்து கொள்ளுதற்குக் காரணமான தலைமைத் தன்மையை உடையவனும் ஆகிய அருட்குரவன் என்பதாம்.

விளக்கம்

'ஞாயிறு வந்தாற்றான் கண் உருவத்தைக் காண இயலும்' எனக் கூறற்பாலதனை, "ஞாயிறு படரின் அல்லது காண்டல் செல்லாக் கண்" - என எதிர்மறையாகக் கூறியது, கண்ணிற்கு உள்ள ஞாயிற்றின் இன்றியமையாமை இனிது விளங்குதற்பொருட்டு.

இக்கருத்துப்பற்றி இங்ஙனம் கூறியதனால், இங்குக் கண்ணே உவமைபோலத் தோன்றுகின்றது. ஆயினும் ‘ஞாயிறே உவமை’ என்பது பின், “சிவஞானபோதம்” என வந்த உவமைக்கு எதிர் பொருளால் விளங்குகின்றது. அதனால், மேற்கூறிய தொடரை, ‘கண் காண்டல் செல்லுதற்குப் படர்ந்த ஞாயிறு போல்’ எனக் கூறியதாக வைத்தே பொருள் கொள்ளல்வேண்டும்.

இவ்வுவமையில் ‘கண் ஞாயிறு வந்தபொழுது அதன் ஒளியைப் பெற்று, இருள் நீங்கிப் பொருள்களைக் காணும்’ எனக் கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப, ‘இந்நூலைக் கேட்டுணர்ந்தோர் ஆராய்ச்சியால் ஆணைவ மலத்தின் நீங்கிப் பொருளியல்புகளை உள்ளவாறுணர்வர்’ என்பதனை, “முனிகணம் நாடிக் கண் இருள் தீர்ந்து கண்டு மயர்வு அறும்படி நந்தி அளித்த சிவஞானபோதம்” என்றார்.

எனவே, ‘ஞாயிற்றினால் கண் இருள் நீங்குதலும், பொருள்களைக் காணுதலும் ஆகிய இருபயன்களை எய்துதல்போல, இந்நூலால் மாணக்கர் அறியாமையினின்று நீங்குதலும், மெய்யுணர்வை எய்துதலும் ஆகிய இருபயன்களை அடைவர்’ என்பது பெறப்பட்டது.

குரம்பை - குடில். அஃது இங்கு உவம ஆகுபெயராய் குடில் போன்ற உடம்பைக் குறித்தது. குடில் மண், கல், கழி, கயிறு, கூரை முதலியவற்றால் கட்டப்பட்டதுபோல, உடம்பு சத்த தாதுக்களால் கட்டப்பட்டதாதல் அறிக.

உலகம் ‘தனு, கரணம், புவனம், போகம்’ என்னும் நான்கு கூறாய் விளங்கும். தனு - உம்பு. கரணம் - கண் முதலிய புறக் கருவிகளும், மனம் முதலிய அகக்கருவிகளும். புவனம் - வாழும் இடம். போகம் - நுகர்ச்சிப்பொருள். அந்நான்கினுள் தலையாயதுபற்றி தனு ஒன்றையே கூறினாரேனும் இனம்பற்றி ஏனைய கரணம் முதலிய வும் கொள்ளப்படும். எனவே, ‘அந்நான்கையும் ஏதுவாகக்கொண்டு சீவான்மா பரமான்மாக்களின் இயல்பை உய்த்துணர்ந்து’ என்ற தாயிற்று.

நாடுதல் - ஆராய்தல். எனவே, ‘அனுமான அளவையான் ஆராய்தல்’ என்பது பெறப்பட்டது.

காணுதல் - அனுபவித்து உணர்தல்.

பொருள்களின் இயல்பு ‘பொது, சிறப்பு’ என இருவகைப்படும். ஒரு பொருட்கு மற்றொரு பொருளினது சேர்க்கையால் வருவது பொது வியல்பாகும். அவ்வாறன்றி அவ்வப் பொருட்கு அதனதன் இயல்பிலே உள்ளது சிறப்பியல்பாகும். இவ் இரண்டு இயல்புகளும்

முறையே 'தடத்த லட்சணம், சொருப லட்சணம்' என வடமொழியில் சொல்லப்படும். சிறப்பியல்பு 'உண்மை இயல்பு' எனவும் சொல்லப்படும்.

பொருள்களது பொதுவியல்பு 'பிரமாணம், இலக்கணம்' என்னும் இருவகையாலும், உண்மையியல்பு 'சாதனம், பயன்' என்னும் இருவகையாலும் உணர்த்தப்படும்.

பொதுவியல்பை உணர்த்தற்கு, 'கேட்டல், சிந்தித்தல்' என்னும் இரண்டே போதும். உண்மை இயல்பை உணர்த்தற்கு அவ் இரண்டோடு, 'தெளிதல், நிட்டை' என்னும் இரண்டும் ஆக நான்கும் வேண்டுமெனவாகும்.

'கண் இருள்' - என்றதற்கு, 'கருதி யுணரப்படும் இருள்' எனப் பொருள் கூறப்பட்டது. எனவே, 'காட்சியால் உணரப்படும் புற இருளின் வேறாய் ஆக இருள்' என்பது விளங்கிற்று. அவ் இருளாவது ஆணவ மலம்.

ஞாயிற்றின் உதவியால் கண் காட்சியை எய்துங்கால் அக்காட்சி இருவகையாய் நிகழும். அவை 'நிருவிகற்பக் காட்சி, சவிகற்பக் காட்சி' என்பன. அவை முறையே பொதுக் காட்சியும், சிறப்புக் காட்சியுமாம். விகற்பம் - வேறுபாடு. நிருவிகற்பம் - வேறுபாடில்லாமை. அஃதாவது, 'இஃது இன்னதன்று; இன்னதாம்' என்னும் வேறுபாடு இன்றிப் பொதுவாக, 'இஃது ஒன்று' என உணர்தல் நிருவிகற்பக் காட்சி. சவிகற்பம் - வேறுபாட்டோடு கூடியது அஃதாவது, 'இஃது இன்னதன்று; இன்னதே' எனச் சிறப்பாக உணர்தல் சவிகற்பக் காட்சியாம். ஆகவே, 'ஞாயிற்றின் உதவியால் கண் உருவத்தைப் பொதுவாகவும், சிறப்பாகவும் காணுதல்போல, இந்நூலின் உதவியால் பொருளின் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்புகளை மாணாக்கர் உணர்வர்' என்றவாரும்.

இதனால், 'இந்நூல், பொருள்களின் பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு என்னும் இரண்டியல்புகளையும் தெளிவாக உணர்த்துவது' என்பது பெறப்பட்டது.

இவ் இரண்டியல்புகளும் சைவாகமங்கள் பலவற்றில் கூறப்பட்டிருத்தலின், அவற்றையே இந்நூல் கூறக்கருதியது ஏன் எனின், இவ் இயல்புகள் ஒரு சில ஆகமங்களில் ஒருவகையாகவும், வேறு சில ஆகமங்களில் வேறு வகையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. எனினும், ஓர் இடத்தில் ஒரு கருத்துப்பற்றி ஒருவகையாகவும், மற்றோர்

இடத்தில் மற்றொரு கருத்துப்பற்றி மற்றொருவகையாகவும் கூறப்பட்டனவேயன்றி, அவை முரண்பாடுகள் அல்ல. உண்மையில் எல்லா இடத்திற்கும் கருத்து ஒன்றே. இவ்வுண்மை உணராதவர் இவற்றை ‘முரண்பாடு’ என மயங்கித் தம் கருத்திற்கு இசையச் சில ஆகமங்களை ஏற்றுப் பிற ஆகமங்களை விலக்கிப்போவர். இங்ஙனம் போயிரோராலே சைவ சமயத்திற்குள்ளேயும் வேறுபாடுகள் தோன்றி விட்டன. அவை ஐக்கியவாத சைவம், பாடாணவாத சைவம் முதலாயின. இவ்வாறான மயக்கம் உண்டாகாதவாறு, ‘எல்லா ஆகமங்களின் கருத்தும் இது’ எனத் திட்டமாக அவ் இரண்டியல்புகளையும் உணர்த்துகின்றது இந்நூல் என உணர்க.

இக்காரணம் பற்றியே இதற்கு, ‘சிவஞானபோதம்’ என்னும் பெயர் உளதாயிற்று. இதில் ‘சிவஞானம்’ என்றது அதனை உணர்த்தும் ஆகமங்களை. போதம் - போதித்தில்; ஐயம் திரிபு அறத் தெளிவாக உணர்த்துதல். எனவே, ‘சிவாகமங்களின் பொருளை ஐயம் திரிபு அறத் தெளிவாக உணர்த்தும் நூல்’ என்றதாம்.

‘சிவஞான போதம்’ என இந்நூல் பெயர்பெற்றது இக்காரணத்தாலே என்பது, வடமொழிச் சிவஞான போதத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்தில் “சைவாகமங்களின் பொருள் நிச்சயத்தை இவ்வாறே சிவஞான போதத்தில் அறிக” ‡ எனக் கூறியவாற்றால் நன்கு விளங்கும்.

சரியை முதலிய மூன்று பாதப் பொருள்களை ஆராயும் நூல்கள் ‘சோம சம்பு பத்ததி’ முதலிய பத்ததிகள்.

‘அந்நூல்கட்கு மேற்பட்டது இந்நூல்’ என்றதனால், ‘அந்நூல்களை உணர்ந்தபின்னர் இந்நூல் கேட்கத்தக்கது’ என்பது கூறப்பட்டதாம்.

அதனான, ‘சமய தீக்கை பெற்றுச் சிவாகமங்களை ஓதி, அதன் பின்னர் பத்ததிகளை உணர்ந்து அவற்றின் வழியான ஒழுக்கத்தில் நின்று, அதனால் மனந்தூய்தாக, அத்துாய மனத்தில் பொருள்களின் நிலை நிலையாமைகள் தோன்ற, அத்தோற்றத்தால் பிறவியில் வீழ்தற்கு அச்சமும் வீடு பெறுதற்கு அவாவும் மிக நிகழ, அவற்றையெல்லாம் உடைய தகுதியாளர்க்கே இந்நூல் உணர்த்தத்தக்கது’ என்பதும் போந்தது.

‡ “ஏவம் வித்யாத் சிவஜ்ஞாந போதே சைவார்த்த நிர்ணயம்”

இவ்வாறு இச்சிறப்புப் பாயிரத்தின் பொருளை உற்று நோக்கினால் முதலில் ஐயமாகக் கொடுக்கப்பட்ட வினாக்கட்கெல்லாம் இதன்கண் விடை கூறப்பட்டிருத்தல் விளங்கும். அவையாமாறு :-

“ உயர் சிவஞான போதம் ” என்ற ஒன்றிலே இரண்டாவது முதலிய நான்கு ஐயங்கட்கு விடைகள் அமைந்தன.

“ நாடித் தீர்ந்து கண்டு மயர்வு அற ” என்றதில் முதலிற் கூறப் பட்ட ஐயத்திற்கு விடை அமைந்தது.

“ நந்தி முனிசுணத்து அளித்த சிவஞானபோதம் ” என்றதில் ஏழாவது ஐயத்திற்கு விடை அமைந்தது.

“ வெண்ணைச்சுவேதவனன், மெய்கண்டதேவன் ” என்றவற்றில் ஆறாவது, எட்டாவது ஐயங்கட்கு விடைகள் அமைந்தன.

சிறப்புப் பாயிரத்தில் தமிழ் நூலார். “ யாப்பு, நுதலிய பொருள், கேட்போர், பயன் ” எனக் கூறுவனவற்றை வட நூலார் முறையே, ‘ ஆனந்தரியம், விடயம், அதிகாரிகள், பிரயோசனம் ’ எனக் கூறுவர்.

‘ யாப்பு ’ என்பதைச் சிலர் ‘ சம்பந்தம் ’ என்றும் கூறுவர்.

[தனிக்குறிப்பு :- ‘ ஆனந்தரியம் ’ என்பது ‘ அநந்தரம் ’ என்பதின்னிறும் வந்தது. ‘ பின்பு ’ என்பது அதன் பிபாருள். எனவே ‘ இன்ன நூலைக் கேட்டுணர்ந்தபின் இந்த நூலைக்கேட்க ’ என்பதே ‘ ஆனந்தரியம் ’ என்பதாம்.

இங்குக் கூறப்பட்ட இச்சிறப்புப் பாயிரமும், நூலின் இறுதியில் காணப்படும்,

“ எந்தை சனற் குமரன் ஏத்தித் தொழ இயல்பாய்
நந்தி உரைத்தருளும் ஞானநூல் - சிந்தை செய்து
தான் உரைத்தான் மெய்கண்டான் தாரணியோர் தாம் உணர
ஏதுதிருட் டாந்தத்தால் இன்று ”

என்னும் சிறப்புப் பாயிரமும் மெய்கண்டார் அருளிச் செய்த இச் சிவ ஞான போதமாகிய தமிழ்நூலை, வடமொழியில் இப்பெயரோடே இது போலப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களாய்க் காணப்படுகின்ற நூலின் மொழிபெயர்ப்பு எனக் கூறுகின்றன. இவற்றைப்போல வேறு பல இடங்களிலும் சொல்லப்படுகின்றன.

சிறப்புப் பாயிரம் சிறப்புற்று விளங்குதல், அதனைச் செய்தவரது தகுதியாலேயாகும். அது பற்றியே உரையாசிரியர்கள் சிறப்புப் பாயிரத்திற்கு உரையெழுதும் பொழுது 'இச் சிறப்புப் பாயிரம் செய்தவர் இவர்' என உரைப்பர். இத்தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்திற்கு முதற்கண் உரை யெழுதிய 'பாண்டிப் பெருமாள்' என்பவராயினும். பின்னர் உரையெழுதிய சிவஞானயோகிகளாயினும் 'இப்பாயிரம் செய்தார் இவர்' என உரைக்க வில்லை அதனால். பாண்டிப் பெருமாள் உரையை அச்சிறப்பித்த மயிலை திரு கொ. சண்முகம் பிள்ளை அவர்களது பதிப்பில் 'மலர்தலை யுலகின்' என்னும் இப்பாயிர மூலத்திற்கு முன் 'அருணந்திதேவர் செய்த சிறப்புப் பாயிரம்' எனப் பதிப்பித்திருத்தல் தக்க சான்றுகொண்டு பதிப்பித்ததாகத் தெரியவில்லை.

மேலும், மெய்கண்டாரது சிவஞானபோதத்தை 'மொழிபெயர்ப் பாகிய வழி நூல்' என்றல் இதன் வழிநூலாகிய சிவஞான சித்தியார், சார்பு நூலாகிய சிவப்பிரகாசம் என்பவற்றின் வலிய கூற்றுக்களோடு முரண்படுகின்றது இது முதலிய பல காரணங்களால் அறிஞர்கள் இதனை 'முதல் நூல்' என்றே கொள்கின்றனர். அக்கொள்கையை விளக்கி, காலம் சென்ற திரு. கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை எம். ஏ., எம். எல்., அவர்களும், திரு. மா. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் பி. ஏ., பி. எல்., அவர்களும் எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சி நூல்கள் திருநெல்வேலிச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திலும், சென்னைச் சைவ சித்தாந்தசமாஜத்திலும் பல்லாண்டுகட்குமுன்பே வெளிவந்திருத்தல் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.]

சிறப்புப் பாயிரம் முடிந்தது

மங்கல வாழ்த்து

முன்னுரை :- சைவாகமங்கள் 'காமிகம்' முதலாக இருபத் தெட்டாம். § அவை தொடக்கத்தில் கூறியபடி சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களை உடையன. அவற்றுள் ஞானபாதப்பொருள் பற்றி மாணாக்கர்க்கு உளவாகும் ஐயங்களை நீக்கி உண்மைப்பொருளை, 'பொதுவியல்பு. சிறப்பியல்பு' என இருவகைப்படுத்துப் போதித்தற்கு மேற்கூறிய ஆகமங்களுள் ஒன்றாகிய 'இரௌரவம்' என்னும் ஆகமத்தில் எழுந்தது 'சிவஞானபோதம்' என்னும் நூல்.

§ இவை மூலாகமங்கள். உபாகமங்கள் வேறு கூறப்படும்.

அதனைத் தமிழலகம் உய்தற் பொருட்டுத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் செய்து, 'வார்த்திகம்' என்னும் பொழிப்புரையும் உரைக்க எடுத்துக் கொண்ட ஆசிரியர் அச்செயல் இடையூறின்றி இனிது முடிதற் பொருட்டு இடையூற்றை நீக்குபவராகிய விநாயகக் கடவுளைவாழ்த்துதலாகிய மங்கலவாழ்த்தினை முதற்கண் கூறுகின்றார்.

'எடுத்துக்கொண்ட செயலுக்கு இடையூறு வருதல் பொது மக்கட்கே. 'சாக் கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிதல்' என்னும் நிட்டை நிலையில் நிற்கும் அருளாளர்க்கு அவ்வாறு இடையூறு வருதல் இல்லை யன்றோ' எனின், அஃது உண்மை. ஆயினும், ஆசிரியர் இரண்டு கருத்துப் பற்றி இதனைச் செய்கின்றார். ஒன்று, நூற்கு முதற்கண் மங்கலவாழ்த்துக் கூறுதலாகிய ஆன்றோது மரபினை* அழியாது பாதுகாத்தல்; மற்றொன்று, 'நூற்கு முதற்கண் மங்கல வாழ்த்துக் கூறியவழியே அந்நூல் இடையூறின்றி முற்றுப்பெறும்' எனவும், 'நூலைக் கற்போரும் அதனை முதற்கண் ஓதியுணர்ந்தவழியே அதனைக் கற்றலும் இடையூறின்றி இனிது முடியும்' எனவும் மாணுக்கர்க்கு அறிவுறுத்தல். அவ்வாற்றால் ஆசிரியர் செய்த மங்கல வாழ்த்து வருமாறு :-

கல்லால் நிழல்மலை
வீல்லார் அருளிய
பொல்லார் இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

இதன் பொருள்

கல் ஆல் நிழல் - (அருள் வடிவாகிய) கல்லால் மர நிழலின்கண் எழுந்தருளியிருந்து.

மலைவு இல்லார் - (நந்தி பெருமானுக்குச் சைவாகமங்களின் ஞானபாகப் பொருள் பற்றி எழுந்த) ஐயங்களை (இந்நூலால்) இல்லை யாகச் செய்தருளிய முதல் ஆசிரியர்.

அருளிய - மேலும்மேலும் அருள்கூர்தற்பொருட்டு.

பொல்லார் இணைமலர் - பொல்லாத பிள்ளையாருடைய இரண்டு திருவடிகளாகிய தாமரை மலர்களை.

* 'நூற்கு முதற்கண் மங்கல வாழ்த்துக் கூறுதல் ஆன்றோர் ஆசாரம்' - என்பது தருக்க நூற் கொள்கை. அதனைக் கருத்துட் கொண்டே இங்கு இவ்வாறு உரைத்தார். கடவுள் வணக்கத்தை 'மங்கல வாழ்த்து' என்றதும் அதுபற்றியே.

நல்லார் - மெய்யன்பர்கள்.

புனைவர் - தங்கள் தலைமேல் சூட்டிக்கொள்வார்கள் என்பதாம்.

விளக்கம்

மங்கல வாழ்த்து மூன்று வகையில் கூறப்படும். அவை, 'வாழ்த்துதல், வணங்குதல், பொருளியல்பு உரைத்தல்' என்பன. * அவற்றுள் இங்குக் கூறப்பட்டது பொருளியல்பு உரைத்ததாம்.

[தனிக்குறிப்பு :- 'பிள்ளையாரை வணங்கிய நல்லோர்க்குக் கல்லால் நிழலில் உள்ள ஆசிரியரது திருவருள் மேன்மேல் உளதாகும்' என்றமையால் இங்ஙனம் கூறினார்.]

இங்கு "நல்லார்" என்றது, அருளாசிரியனது அருள் மொழியைக் கேட்டுப் பின் சிந்தித்துத் தெளிந்தோர்களை.

'பொல்லார் இணை மலரை நல்லார் புனைவர்' எனவே 'ஏனையோர்க்கு அஃது இயலாது' என்றவாரும். †

கடவுளுக்கு இரண்டு திருவடிகளாய் அமைவன அவரது ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, என்பனவே. அதனால் அவற்றைத் தலைமேல் புனைந்து கொள்ளுதலாவது, அந்த ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளில் நமது ஞான சத்தி, கிரியா சத்திகளை அடங்கச் செய்து அவற்றின் வழி நிற்றலே யாகும்.

இங்ஙனம் அடங்கி நிற்குங்கால், 'தாடலைபோல்' அடங்கி நிற்றல் வேண்டும் என்பர்.

* தாடலை - என்பது, 'தான் + தலை' என்னும் இரண்டு சொற்கள் வேறு வேறு தோன்றுது ஒன்றாய் இயைந்து நிற்கும் புணர்மொழி

* இது வடநூல் வழக்கு. வாழ்த்து முதலிய மூன்றனையும் வடநூலார் முறையே ஆசீர்வாதம், நமஸ்காரம், வஸ்துநிர்த்தேசம் என்பர்.

† - 'பொள்ளார்' என்பது, 'பொல்லார்' என மருவிற்று; உளியால் போழ்ந்து செய்து அமைக்கப்படாமல், தாமே உருக்கொண்டு தோன்றியவர் என்பது அதன் பொருள் என்பது 'பேருரையால்' அறியப்படுவது. 'பொல்லாப்பிள்ளையார்' என்பது திருவெண்ணை நல்லூரில் உள்ள பிள்ளையார் பெயர். திருநாரையூர்ப் பிள்ளையாரும் இப்பெயரை உடையவர்

ஆதலின் கடவுளிடத்து உயிர் அவ்வாறு இரண்டற இயைந்து நின்றல் வேண்டும் என்பதாம். இந்நிலை, கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தோர்க்கல்லது கூடாமை யறிக.

‘அருளிய’ - என்பது ‘செய்யிய’ என்னும் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம். அது ‘புனைவர்’ என்பதோடு முடிந்தது.

இதனைப் பெயரெச்சமாகவே கொண்டு ‘அருளிய(அளித்தருளிய) பொல்லார்’ என முடித்தலும் பொருந்தும்.

‘இல்லார்’ என்பது ‘இல்’ - என்னும் பண்பு அடியாகப் பிறந்த வினைப்பெயர். ‘இல்லாகச் செய்தவர்’ என்பது பொருள்.

‘கல்லால் நிழல் மலைவு இல்லார் அருளுதற்குப் பொல்லார் தான் புனைவர்’ என்றதனால், ‘அவ்விருவரும் வேறு வேறுவரை அல்லர்’ என்பது விளங்கும். இனி இவ்வாறன்றி, மைந்தருக்குச் செய்யப் படும் சிறப்புத் தந்தையர்க்கு மிக உவகையைத் தரும்’ என்னும் முறைபற்றி இங்ஙனம் கூறினார் என்றலும் ஆம்.

மங்கல வாழ்த்து முடிந்தது.

அவை யடக்கம்

முன்னுரை :- சைவாகமங்களின் ஞானபாதப் பொருளை உள்ள வாறு உணராது வேறு வேறு கூறுவன எல்லாம் ‘சைவபேதங்கள்’ எனப்படும். அதனை உள்ளவாறு உணர்ந்து கூறும் சைவமே சித்தாந்த சைவமாம் ‡.

இந்நூலில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது சித்தாந்த சைவமே. அதனால், அதனை மேற்கொண்டவர்களது சிறப்பையும், ஏனைச்சமயத் தாரது சிறப்பின்மையையும் குறிக்கும் முறையில், மங்கல வாழ்த்தை அடுத்து அவையடக்கம் கூறுகின்றார். அது வருமாறு :-

தம்மை உணர்ந்து தமைஉடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை எமையிகழார் - தம்மை
உணரார் உணரார்; உடங்கியைந்து தம்மின்
புணரமை கேளாம் புறன்.

‡ ‘சைவ சித்தாந்தம்’ எனப்படுவதும் இதன் கொள்கையே யாகும்.

இதன் பொருள்

தம்மை உணர்ந்து - உடைமைப் பொருளாகிய தமது இயல்பினை முன்னே உணர்ந்து.

தமை உடைய தன் உணர்வார் - தம்மை உடையவனாகிய தலைவனது இயல்பையும் பின்னர் நன்கு உணர்வார்; (சித்தாந்தசைவர்).

எம்மை உடைமை - எம்மைத் தமக்கு உடைமைப் பொருளாக (ஆளாக) உடையவர் ஆதலின்.

எமை இகழார் - (எம்மைக் “குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டுதல்”) அன்றி இகழ்தல் செய்யார். (ஆகவே, எம்மால் செய்யப்படும் இந்நூலையும் அவர் அவ்வாறு திருத்தி ஏற்றுக்கொள்ளுதலல்லது இகழ்ந்து ஒதுக்கார்).

தம்மை உணரார் உணரார் - இனித் தம்மை உணரமாட்டாதவர் (ஏனைச் சமயிகள்) தம்மை உடையவனாகிய தலைவனையும் உணர மாட்டார். அதனால்.

உடங்கு இயைந்து தம்மின் புணராமை - அவர் ஓர் இடத்தில் கூட்டமாகக்கூடி, தமக்குள் ஒற்றுமையின்றி ஒருவரோடு ஒருவர் மாறுபட்டே ஆரவாரிப்பர் ஆதலால்.

புறன் கேளாம் - அவர் எம்மைப்பற்றியும், எம்மால் செய்யப்படும் இந் நூலைப்பற்றியும் கூறும் புறமொழிகளை யாம் பொருளாகக் கொள்ளோம் என்பதாம்.

விளக்கம்

“எமை இகழார்” என்பதற்குப் பின் வருவித்து உரைத்தது குறிப்பெச்சம்.

‘தன்னை’ என்பதில் ‘ஐ’ உருபும், ‘உடைமையின், புணராமையின்’ - என்பவற்றில் ‘இன்’ உருபும் தொகுத்தலாயின.

தம்மை உணராதார் பல வகையினர். ‘தாம்’ - அஃதாவது ‘உயிர்’ என்பது ஒரு பொருள் உண்டு என்பதையே உணராதவர். இவர் உலகாயதர். ‘நாத்திகர்’ எனப்படுவோர் இவரே.

† திருவாசகம் - திருவம்மாளை.

தம்மை-அஃதாவது உயிரை 'அறிவாகிய குணம்' என்பதல்லது. அறிவை உடைய ஒருமுதல் ஆகிய குணிப்பொருள் என்று உணராதவர். இவர் பெளத்தர், சாங்கியர், மாயாவாதிகள்.

இவர்தவிர ஏனையோர் சிலர் சமணர், மீமாஞ்சகர், தார்க்கிகர் - 'தாம் ஒருபொருள் உண்டு' என்றும், 'தாம் குணத்தை யுடைய குணிப்பொருள்' என்றும் உணர்ந்தாராயினும், தம்மைத் தலைவன் ஒருவனுக்கு உடைமைப் பொருளாக உணரமாட்டாது, தம்மையே உடையவராகக் கூறுபவர்.

பாஞ்சராத்திரிகளும் (வைணவர்களும்) சைவருள் ஒருசாரார் ஆகிய சிவாத்துவித சைவரும் தம்மைத் தலைவன் ஒருவனுக்கு உடைமைப் பொருளாக உணர்ந்தாராயினும், தம்மை உடையவனது கூறு என்பவர். அவருள் பாஞ்சராத்திரிகள் தம்மை அனுபவவினராகக் கூறுபவர்; மேலும் தலைவன் அல்லாது தம்போல்வான் ஒருவனை, "தலைவன்" எனக்கொள்பவர்.

இவர் எல்லாம், "தம்மை உணரார்" என்ற ஒருபொதுப் பெயரிலே அடங்கினர்.

"புறன்" என்றது இரட்டுற மொழிதல். ஆகவே, அஃது இரு பொருளை உடையது. ஒன்று, 'புறச்சமயிகள் சித்தாந்த சைவத் திற்குப் புறம்பாய்நின்று நேரே இகழ்ந்து கூறும் மொழி' என்பது, மற்றொன்று, 'அகச்சமயிகள் முன்னின்று கூறுது பின்னின்று இகழ்ந்து கூறும் புறங்கூற்று மொழி' என்பது.

சமயங்கள்

[து. கு. சித்தாந்த சைவம் அல்லாத பிற சமயங்களைத் 'திருயோகிகள்' புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம்' என நான்காக வகுத்து, 'அறுவகைச் சமயங்கள்' எனக் கூறும் வழக்குப்பற்றி அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் அவ் ஆளுக விரித்து, அவற்றுள் அனைத்துச் சமயங்களையும் அடக்கிக் காட்டுவர். அவை பற்றிய விரிவெல்லாம் அவரது பேருரையில் காணப்படும்.]

சமயங்களை இவ்வாறு நால்வகைப்படுத்தியதற்கும் காரணம் கூறியுள்ளார். அஃதாவது :-

சித்தாந்த சைவம் 'வேதம், சிவாகமம்' என்னும் இரண்டனையும் முதல்நூலாகக் கொண்டது. அவற்றுள் ஒன்றையும் உடன்படாத சமயங்கள் புறப்புறம்; வேதத்தைமட்டும் உடன்பட்டுச் சிவாகமத்தை

வில்லக்குகின்ற சமயங்கள் புறம்; வேதம், சிவாகமம் இரண்டையும் உடன்பட்டு, அவற்றினும் சிறப்பாக வேறு நூல்களைக் கொள்கின்ற சமயங்கள் அகப்புறம்; வேத சிவாகமங்களைமட்டுமே முதல்நூல்களாகக் கொண்டபோதிலும், அவற்றிற்கு உண்மைப்பொருள் காண மாட்டாது சித்தாந்த சைவத்தோடு மாறுபடுகின்ற சமயங்கள் அகம் என்பது.

அம்முறையில் குறிக்கப்பட்ட சமயங்களாவன:- 1. உலகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகதம் அல்லது சமணம் - இவை ஆறும் புறப்புறச் சமயங்கள்.

நால்வகைப் பௌத்தமாவன:- 'மரத்தியமிகம், யோகாகாரம், செளத்திராந்திகம், வைபாடிகம் - என்பன.

2. தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்ம வாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் அல்லது வைணவம் இவை ஆறும் புறச்சமயங்கள்.

3. பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம். வைரவம், ஐக்கிய வாத சைவம் - இவை ஆறும் அகப்புறச் சமயங்கள்.

[த. கு. இவை சைவம்போலத் தோன்றினாலும் சைவத்திற்குப் புறம்பான தந்திர மார்க்கத்தில் பொருந்தித் தாழ்ந்த ஒழுக்கங்களை மேற்கொள்ளச் செய்வனவாம். அதனால் இவை தாந்திரிகங்கள் எனப்படும்]

இறுதியிற் கூறப்பட்ட ஐக்கிய வாத சைவம் ஒழுக்க நிலையில் சைவத்திற்குப் புறம்பான தந்திர மார்க்கத்தை உடையதாகாமல் சைவ நெறியையே உடையதாயினும், தத்துவக் கொள்கையில் சிவாகமங்கள் பாசங்களுள் முதன்மையானதாகக் கூறும் ஆணவமலத்தை உடன்படாமையால் அகப்புறச் சமயங்களோடு சேர்க்கத்தக்கதாயிற்று என்பதும் திரு யோகிகள் தந்துள்ள விளக்கம்.

[இவை பதினெட்டும் பொதுவாக 'மூக்கூற்றுப் புறச்சமயங்கள்' எனப்படும்.]

சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுள் இறுதியில் உள்ள சங்கற்ப நிராகரண நூலில் உமாபதி தேவர் சைவ பேதங்களாக எடுத்துமறுத்துள்ளவற்றில் ஐக்கியவாத சைவத்தைத் தவிர மற்றவைகளையே 'அகச் சமயங்கள்' என யோகிகள் குறித்தனர். அச்சைவ பேதங்களாவன:-

பாடாண வாத சைவம், பேத வாத சைவம், சிவ சுவாத சைவம் அல்லது சம வாத சைவம், சிவ சங்கிராந்த வாத சைவம்,

அல்லது சங்கிராந்த வாத சைவம், ஈசுர அனிகார வாத சைவம், மிமித்த காரண பரிணாம வாத சைவம் அல்லது சிவாத்துவித சைவம் என்னும் ஆறுமாம்.

இவற்றின் கொள்கைகள் உரைக்குள்ளே சிறிது சிறிது கூறப்படும்.

[த. கு. இவற்றிற்குப் பின் 'சைவம்' அல்லது 'சுத்தசைவம்' என இறுதியாக ஒன்று சங்கற்ப நிராகரணத்தில் எடுத்து மறுக்கப் பட்டுள்ளது. 'அதற்கும் சித்தாந்த சைவத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை மிகச் சிறிதாகையால் அதனைவேறுபிரித்து எண்ணவேண்டுவதில்லை' என விடுத்தார் யோகிகள்]

அவையடக்கம் முடிந்தது.

நூல்

முதலாவது

பொதுவதிகாரம்

[த. கு. முப்பொருள்களினது 'தடத்த லட்சணம்' எனப்படும் பொதுவியல்பைக் கூறுதலால், இவ்வதிகாரம் 'பொதுவதிகாரம்' எனப்பட்டது.]

முதலாவது

பிரமாண இயல்

[த - கு:- முப்பொருள்கள் உண்மைக்கு (உள ஆதற்கு)ப் பிரமாணம் கூறுகின்றமையின், இவ்வியல், 'பிரமாண இயல்' எனப் பட்டது.]

பிரமாணமாவது அளத்தற் கருவி. அது, தமிழில், 'அளவை' எனப்படும்.

'அளத்தல்'- என்பது இங்குப் புலன் கடந்த பொருள்களை அளத்தல். அதற்குரிய கருவியாகப் பல கூறப்படுகின்றன. எனினும் 'காட்சி, கருதல், உரை' என்னும் மூன்றினுள் அடங்கும்.

அவற்றுள் காட்சியளவையாவது, பொருள்களைக் கண் முதலிய ஐம்பொறிகளாலும் நேரே புலப்படப் பொருந்தி உணர்தல்.

கருதலளவையாவது, அங்ஙனம் நேரே புலனாகாது மறைந்து நிற்கும் பொருள்களை அவற்றை விட்டுநீங்காது உடனாய் நிற்கும் பொருள்களைப் புலப்படக்கண்டு அவற்றை ஏதுவாகக் கொண்டு, கருதி யுணர்தல்.

புகையைக் கண்டவிடத்து, 'இங்கு நெருப்பு உண்டு' என்று உணர்தல் போல என்க.

உரையளவையாவது, மேற்கூறிய இரு அளவைகளாலும் அறிய இயலாத பொருளை உண்மை நூல்களைக் கொண்டு உணர்தல்.

இம் மூன்று அளவைகளும் முறையே, 'பிரத்தியட்சப் பிரமாணம், அனுமானப் பிரமாணம், ஆகமப் பிரமாணம்' என வடமொழியில் சொல்லப்படும்.

இங்கு, 'பிரமாணம்' - என்றது, அனுமானப் பிரமாணத்தையே. ஆகமங்கனையே பிரமாணமாகக் கொண்டு தெளிவு பெறுதல் உயர்ந்தோர்க்கே கூடும்; ஏனை யார்க்கு அது கூடாது; அனுமானத்தாலே தெளிவு பெறுதல் கூடும். ஆதலால், இங்குக் கூறுவன வெல்லாம் ஆகமத்திற் கூறப்பட்ட பொருளையாயினும், அவற்றுக்கு இங்கு அனுமானப்பிரமாணம் கூறுகின்றார்.

அனுமானத்தை ஒருவர் பிறருக்குக் கூறிக்காட்டும் பொழுது அக்கூற்று மூன்று உறுப்புக்களை உடையதாய் வரும். அவை, 'மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு' என்பன.

மேற்கோளாவது, துணியப்படும் பொருள்.

ஏதுவாவது, அத்துணிவிற்குக் காரணமாய் நிற்பது.

எடுத்துக்காட்டாவது, ஏதுவாய் நிற்கும் பொருள் துணியப்படும் பொருளைவிட்டு நீங்காது உடன் நிற்பதே என்பதை நிறுவுதற்கு எடுத்துக் காட்டப்படும் உதாரணம். இது 'திருட்டாந்தம்' என்றும் சொல்லப்படும்.

இம்மூன்று உறுப்பும் பொருந்தக் கூறுதலை மெய்கண்டார் தாமே இந்நூற்குச் செய்த 'வார்த்திகம்' என்னும் பொழிப்புரையில் கொள்கின்றார்.

மூன்று உறுப்புக்களில், 'மேற்கோள், ஏது' என்பவற்றை உரை நடையாகவும், எடுத்துக்காட்டினை வெண்பாவாகவும் செய்கின்றார். எடுத்துக் காட்டினைத் தருக்க நூல்களிற்போல உவமையாகச் செய்யாமல், எவ்வகையினும் ஏதுவை நிறுவுகின்ற முறையிலேசெய்கின்றார்.]

முதல் நூற்பா

மூன்றுரை :- முதல் நூலில் கூறப்பட்டபடியே, சிவாகமங்களின் ஞானபாதப்பொருள் எல்லாவற்றையும் இந்நூலில் ஆசிரியர் 'பொது உண்மை' என இரண்டாகத்தொகுத்தும், 'பிரமாணம், இலக்கணம், சாதனம், பயன்' என நான்காக வகுத்தும் கூறத்தொடங்கி, அவற்றுள் பிரமாண இயலை மூன்று பாதத்தால் (மூன்று சூத்திரத்தால்) கூறுகின்றார்.

ஆகமங்களின் ஞான பாதங்களில், 'உலகிற்கு முதற்கடவுள் உண்டு; அக்கடவுள் இவனே' எனச் சிறப்பு வகையிலே கூறப்படுகின்றது. அதனைத் தெளியமாட்டாதவரைத் தெளிவித்தற்கு இம் முதல்நூற்பாவால் அனுமானப் பிரமாணம் கூறுகின்றார்.

நூற்பா

அவன் அவன் அதுஎனும் அவை முன்னமையின்,
தோற்றிய தீதியே; ஒடுங்கி மலத் துளதாம்;
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது சூத்திரம். என் நுதலிற்றோ எனின், 'சங்கார காரணனாய் உள்ள முதலையே முதலாக உடைத்து இவ்வுலகம்' என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று. *

இதன் விளக்கம்

“என்பது சூத்திரம்” என்றது, ‘இவ்வாறு உள்ளது சூத்திரம்’- என நூற்பாவைக் காட்டியது.

“என் நுதலிற்றோ.....நுதலிற்று” என்றது ‘இந்நூற்பாவின் குறிக்கோள் இன்னது’ என உணர்த்தியது.

[த. கு சங்காரம் - அழித்தல். காரணன் - செய்பவன். “சங்கார காரணனாய் உள்ள முதல்” என்றது முதற்கடவுளைச் சிறப்புவகையினாலும், “முதலாக” என்றது முதற்கடவுளைப் பொதுவகையினாலும் கூறியது.]

* வார்த்திகத்தில் கருத்துரைகளைப் பாண்டிப்பெருமான் பின் பற்றவில்லை.

“முதலையே”, என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலைப் பொருளது.

பிரித்தல் - நீக்குதல். இஃது இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று இயைபு இன்மையை நீக்குதல்; மற்றொன்று, பிறிதின் இயைபை நீக்குதல்.

‘இவன் அறிவுடையவனே’ - என்றால், அறிவுக்கும், அவனுக்கும் இயைபு இல்லாமற்போதலை நீக்குகின்றது ஏகாரம். இஃது இயைபு இன்மையை நீக்குதல்.

‘இவனே அறிவுடையவன்’ என்றால், ‘ஏனையோர் இவனோடு ஒத்த அறிவுடையர் அல்லர்’ என ஏகாரம் அறிவோடு பிறருக்கு இயைபு உண்டாதலை நீக்குகின்ற ஏகாரம். இது பிறிதின் இயைபை நீக்குதல்.

மேற்குறித்த ஏகாரம் இவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் நின்று இருபொருளையும் தந்தது.

அஃதாவது,

‘உலகிற்கு முதற்கடவுள் உளன்; அவன் சங்கார காரணன் அல்லன்; பிறரே’ - எனக் கூறுவாரை மறுத்து, ‘சங்கார காரணன் முதற்கடவுளே’ - என இயைபு இன்மையை நீக்குதற் பொருளையும்.

‘சங்காரகாரணன் முதற்கடவுளாயினும், அவன் ஒருவன் மட்டும் முதற்கடவுள் அல்லன்; மற்றும் பலர் முதற்கடவுளர் உளர்’ - எனக் கூறுவாரை மறுத்து, ‘சங்காரகாரணன் ஒருவனே முதற்கடவுள்; ஏனையோர் ஒருவரும் முதற்கடவுளர் அல்லர்’ - எனப் பிறிதின் இயைபினை நீக்குதற் பொருளையும் தந்தது என்க.

நுதலுதல் - கருதுதல்.

இங்கு, “சங்கார காரணன்” - என்றது மகாசங்கார காரணனை. அவன், ‘மகாருத்திரன்’ எனப்படுவன்.

சைவாகமங்களின்படி உலகிற்கு முதற்காரணமாய் உள்ள மாயை” சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை” - என இரண்டாகும். அசுத்தமாயை சுத்தமாயைக்குள் ஆடங்கியிருக்கும்.

சுத்தமாயையும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக ஐந்து பகுதிகளை உடையதாய் இருக்கும். உள் இருத்தலை, கீழ் இருத்தலாகக் கூறுவர்.

இப்பகுதிகள் ஐந்தும் 'ஐந்து கலை - பஞ்ச கலைகள்' எனப்படும். அவற்றைக் கீழிருந்து கூறினால், 'நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை' - எனவரும்.

இப்பஞ்ச கலைகளிலும் உலகம் உள்ளது. ஆகவே, நிவிர்த்தி முதல் சாந்தியதீதை முடிய உள்ள ஆனைத்துலகங்களையும் அழித்தலே மகாசங்காரம் அல்லது சருவசங்காரமாகும். அதனைச் செய்பவன் தான் முதற்கடவுள் ஆதலின், இக்கருத்துரையில், 'சங்காரகாரணன்' என்றது அந்த மகாசங்காரகாரணனையேயாகும். 'பரமசிவன்' என்பது இவனையே.

பிற மதங்கள் இந்த மகாருத்திரனை அறிந்ததில்லை. அதனால், அவை 'ருத்திரன்' எனக் கூறுவதெல்லாம் 'நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை' என்னும் இரண்டு கலைகளிலுள்ள உலகங்கட்கு உரிய ஏக சங்காரத்தைச் செய்பவனையேயாகும்.

இவ்வுருத்திரனே மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவன். மும்மூர்த்திகளும் முக்குணங்களை உடையவர் ஆதலின், இவ்வுருத்திரன் 'குணிருத்திரன்' எனப்படுவன். மேற்கூறிய பரமசிவன் முக்குணங்களையும் கடந்தவன் ஆதலின், நிரீக்குணமூர்த்தியாவன். பிற மதங்கள் இவ்வேறுபாட்டினை உணராது குணிருத்திரனையே 'பரமசிவன்' என மயங்கிக் கூறும்.

'மேற்கூறிய மகா சங்கார காரணனே உலகிற்கு முதற் கடவுள்' - எனச் சைவாகமங்கள் வரையறுத்து உணர்த்துவதனை அனுமானப் பிரமாணத்தால் நிறுவுதலே இம் முதல்நூற்பாவின் குறிக்கோள் என்பதாம்.

பொதுக் குறிப்பு :-

இதன் பொழிப்பு உரைத்துக்கொள்க.

இதன் விளக்கம்

இஃது, இனி உரைக்கப்படும் வார்த்திகம் முழுவதற்கும் பொதுவாக முதற்கண் ஆசிரியர் அளித்த ஒரு குறிப்பு. எனவே, வார்த்திகம் முழுவதிலும் இதனை மாணாக்கர் கடைப்பிடித்தற்கு உரியர்.

'கண்ணழித் துரைத்தல், பொருளைத் திரட்சியாக உரைத்தல்' - எனப் பொழிப்புரை இருவகைப்படும். 'அவற்றுள், யாம் கண்ணழித் துரை மட்டுமே உரைக்கின்றும்; திரட்சியாகக்கொண்டு உரைத்தலை மாணாக்கர் உரைத்துக்கொள்க' என்றபடி.

இஃது ஆசிரியர் அளித்த ஆணையாகலின் திரண்ட பொழிப்புரையை நாம் நூற்பாத்தோறும் உரைத்துக்கொள்ளக்கடவோம். அம்முறையில்,

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு வருமாறு

(அவன் அவள் அது எனும் அவை -)

‘அவன்’ என்றும், ‘அவள்’ என்றும், ‘அது’ என்றும் இவ்வாறு பகுத்தும், பலவாய்ச் சுட்டியும் உரைப்படுகின்ற, ‘சொல்லும், பொருளும்’ ஆகிய இரு கூற்றுத் தொகுதிகள், (உலகங்கள்.).

(முவினைமையின் -) ‘தோன்றல், நிற்கல், அழிதல்’ என்னும் முத்தொழிலிற்படும் தன்மை உடைமையால்.

(தோற்றிய திதியே -) ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உள்பொருளேயாம்.

(மலத்து உளதாம் -) அத்தொகுதி சகச மலம் நீங்குதற் பொருட்டு மீளவும் தோன்றும்.

(ஒடுங்கி உளதாம் -) அங்ஙனம் தோன்றுங்கால் முன்பு தான் ஒடுங்குதற்கு இடமாய் நின்ற அவனிடத்தினின்றே தோன்றும். ஆதலின்,

(அந்தம் ஆதி -) உலகிற்கு இறுதியைத் தருபவனே முதல்வன்; ஏனையோர் முதல்வர் அல்லர்.

விளக்கவுரை

அவை-தொகுதி, ‘சுட்டுப் பெயர்’ எனின், பன்மைச்சொல்லாம் ஆதலின், “ உளதாம் ” என்ற ஒருமைச் சொல்லோடு இயையாது. ஆகவே, ‘சுட்டுப் பெயர்’ எனக் கொள்ளின், ‘உள+தாம்’ எனப் பிரித்து, ‘தாம்’ என்பதை ‘அசை நிலை’ எனல்வேண்டும்*. மேலும், ‘உளவாம்’ என ஆக்கச் சொல் வருவித்தும் உரைத்தல் வேண்டும்,

வினைமை - வினையை உடையதாம் தன்மை.

‘தோன்றிய’ - எனத் தன்வினையாகக் கூறாமல், “தோற்றிய” - எனப் பிறவினையாகக் கூறியதனால், அதற்கு எழுவாய் அவாம் நிலையால் வந்து இயைந்தது.

* ‘அவை’ என்பதைச் சுட்டுப்பெயராகக் கொண்ட பாண்டிப் பெருமான், ஒருமை பன்மைபற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

[த. கு. அவாய்நிலை - ஒரு சொல் தனது முடிவிற்கு வேறொரு சொல்லை அவாவிநின்றல்.]

“தோற்றிய” - என்னும் பெயரெச்சம், “திதி” - என்னும் செயப்படுபொருட் பெயரைக்கொண்டு முடிந்தது.

‘திதி’ - என்னும் வட சொல். ‘நிலை’ என்னும் பொருளை உடைய தாயினும், இங்கு, ‘உள்ளது’ என்னும் பொருளைத் தந்தது.

‘திதியாய் ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது’ எனக் கூறப் பாலதனை, “தோற்றிய திதி” - என்றார்.

“திதியே” - என்னும் ஏகாரம் தேற்றம்.

“ஒடுங்கி” - என்பது பெயர். ‘மலத்தால்’, ‘ஒடுங்கியின்’ என்பவற்றில் உருபுகள் தொக்குநின்றன.

அந்தத்தைச் செய்பவனை, “அந்தம்” - என்றே கூறியது உபசார வழக்கு.

‘மூவினை உடைமையால் உலகம் உள்பொருளே’ என்பதும், ‘உள்பொருளாயும், மூவினை உடையதாயும் இருத்தலால் கருத்தாவை உடையது’ என்பதும் அறியப்படும் என்பார். “மூவினைமையின் தோற்றிய திதியே” - என்றார்.

சிறப்புரை

இங்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருள், ‘உலகிற்கு முதற் கடவுள் உண்டு’ என்பதே. அதனால், அக்கடவுளை முதலாகவைத்து, ‘கடவுள் உலகத் தொகுதியைத் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குவான்; ஒடுக்கியபின் மீளவும் தோற்றுவிப்பான்’ என்றே கூறல்வேண்டும். அங்ஙனம் கூறாமல், ‘உலகம் ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது’ எனவும், ‘அஃது ஒடுங்கியபின் மீளவும் தோன்றும்’ எனவும் உலகத்தை முதலாகவைத்துக் கூறினார். அஃது ஏனெனின், ‘காணப்பட்ட பொருளைக்கொண்டு காணப்படாத பொருளை உணர்த்துதல் வேண்டும்’ என்பதனால் என்க. கருத்துரையிலும் இவ்வாறே கூறினமை நோக்கத்தக்கது.

ஆசிரியர் ஒவ்வொரு நூற்பாவையும் சில கூறுகளாகக் கண்ணழித்துப் பொருள் விளக்கம் செய்கின்றார். அக்கூறுகள் ‘அதிகரணம்’ எனப்படுகின்றன.

அதிகரணம் - நிலைக்களம் அல்லது இடம்.

இங்கு நிலைக்களமாதல் ஐந்து பொருள்கட்கு. அவை :-

1. தன் பட்சம் (இதுவே எடுத்துக்கொண்ட பொருளாகும்,)
2. அதன்கண் ஐயம்.
3. அவ் ஐயத்திற்குப் பிறர் கூறும் விடை. (இது “பூர்வ பட்சம்” எனப்படும். பூர்வ பட்சம் ஆராய்வதற்கு முன்னர்த் தோன்றிய கொள்கை.)
4. சித்தாந்தம் (முடிந்த முடிபு. ஆராய்ந்து துணிந்த முடிபு.)
5. இயைபு (எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு இங்கு உள்ள சம்பந்தம்).

இம்முறையில் இந்நூற்பா மூன்று அதிகரணங்களை உடையதாகின்றது. அவை :-

1. அவன் அவள் அது எனும் அவை மூவினைமையின்.
2. தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்து உளதாம்.
3. அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்.

இவற்றுள், இரண்டாம் அதிகரணம் மூன்று சிறிய அதிகரணங்களைத் தன்னுள் அடக்கி ஓர் அதிகரணமாய் உள்ளது.

இம்மூன்று அதிகரணங்களும் முறையே ஒன்றற்கு ஒன்று ஏதுவும்கூடியனாய் இயைந்து நின்றன, நூற்பா மூன்றாகுது ஒன்றேயாயிற்று. §

முதல் அதிகரணம்

[அவன் அவள் அது எனும் அவை மூவினைமையின்]

முன்னுரை :- முதற் கடவுள் உண்மை உணர்த்துதற்பொருட்டு, ‘உலகம் மூவினையை உடைத்து’ என்கின்றார் ஆசிரியர். இது தன்பட்சம். இதனைக் கேட்டவுடன்,

§ ‘ஒரு நூற்பா ஒருபொருளையே கூறுதல் வேண்டும்’ - என்பது இலக்கணம். “ஒரு பொருள் நுதலிய சூத்திரத்தானும்” - தொல். பொருள். செய்யுளியல்.

‘காணப்படுகின்ற உலகம் நின்றலாகிய ஒரு தொழிலையன்றி, - தோற்றம், அழிவு என்பவற்றையும் உடையதோ, அல்லது அவற்றை யில்லதோ’ என மாணுக்கர்க்கு ஐயம் நிகழ்தல் இயல்பு. இஃது ஐயம்.

இவ் ஐயப்பாட்டிற்கு உலகாயதரும், மீமாஞ்சகரும், ‘உலகம் நின்றலாகிய ஒரு தொழிலையன்றி, - தோற்றம், அழிவு - என்பவற்றை உடையதன்று; - அஃதாவது, ‘காணப்படுகின்ற இவ்வுலகம் என்றும் இவ்வாறு உள்ளதேயன்றி, ஒருகாலத்தில் தோன்றியதும் இல்லை; இனி ஒருகாலத்தில் அழியப்போவதும் இல்லை’ என விடையிறுப்பர். இது பூர்வபட்சம்.

இதனை மறுத்து ‘உலகம் மூவினையை உடையது’ என்னும் சித்தாந்தத்தை நாட்டுதற்கே இம் முதல் அதிகரணத்தைக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

‘இவ்வாறு அதிகரணங்கள் யாவும் பூர்வபட்சத்தை நோக்கியே கூறப்படுகின்றன’ என உணர்க.

உலகம் மூவினை உடைத்தாதலை இங்குக் கூறுதற்கு இயைபு கடவுள் உண்மையை நிறுவுதற்கு அஃது ஏதுவாதலாம். இங்ஙனம் அதிகரணப் பொருள் ஐந்தும் இங்கு உளவாதலை அறிந்து கொள்க. இனி வருகின்ற அதிகரணங்களிலும் இவற்றை இவ்வாறு உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இங்குக் குறிக்கப்பட்ட பிற சமயத்தவர்களுள் உலகாயதராவார், ‘காட்சி ஒன்றே அளவை; அஃதொழிந்த பிறவெல்லாம் அளவைகள் அல்ல, அதனால், காட்சிக்கு அகப்படாதனவற்றைப் பிற அளவை பற்றி - உள - என எண்ணுதலும், எண்ணுவீத்தலும், அறிபாமலும் அறிந்தும் கொள்கின்ற, கொள்வீக்கின்ற கற்பனைகளேயாம்’ என்னும் அடிப்படையைக் கொண்டவர்.

அதனால் அவர் கடவுள், உயிர், வினை, மறுபிறப்பு, சுவர்க்க நரகங்கள், மோட்சம் முதலிய அனைத்தையும் ‘இல்லை’ என்பர். அனைத்தையும் ‘இல்லை’ என்றல் பற்றியே இவர் ‘நாத்திகர்’ எனப் படுகின்றனர்.

மேற்கூறியவற்றை இவர் ‘இல்லை’ எனக் கூறினாலும், ‘உலகில் அரசு முறைக்கு உட்பட்டு நேரிய முறையில் முயற்சியால் இன்புற்று வாழவேண்டும்’ என்பர். அதனால், அவர்களையும் ஒரு சமயத்தின ராகக்கொண்டு அவர் மேலும் அறியற்பாலனவற்றை ஆசிரியர் அவர்க்கு ஏற்ற முறையில் அறிவுறுத்துவர்.

இனி மீமாஞ்சகராவார், வேதத்தை உடன்படுபவர். எனினும், வேதத்தில் 'கரும காண்டம், ஞான காண்டம்' என்னும் இருபகுதிகளில் முன்னர் உள்ள கரும காண்டமே உண்மையைக் கூறுவது; ஞான காண்டம் கரும காண்டப் பொருளை வலியுறுத்தற்கு அமைந்த புனைந்துரையால் ஆயது' என்பர்.

அதனால், 'மக்கள் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களைச் செய்தால் அந்தக் கருமமே அவர்கட்குப் பயன்கொடுக்கும். கருமங்களுள் காமிகம் இம்மை மறுமைப் பயன்களையும், நித்காமியம் மோட்சத்தையும் கொடுக்கும்' என்பர்.

ஞான காண்டத்தை, 'புனைந்துரை' எனவும், 'கருமமே தன் பயனைக் கொடுக்கும்' எனவும் கூறுதலால் இவர்கள், 'உலகம் தோன்றி யழியும் பொருள்' என்பதையும், (அதனைத் தோற்றுவித்து அழிக்கின்ற கடவுள் ஒருவன் உளன்) என்பதையும் உடன்படுதல் இல்லை.

கரும காண்டத்தையே உண்மையாகக் கொள்ளுதலால், 'கரும காண்டிகள்' என்றும், 'கருமமே கடவுள்' என்பதால் 'கன்மப் பிரமவாதிகள்' என்றும் இவர்கள் சொல்லப்படுகின்றனர். *

'உலகம் நித்தியம் - அஃதாவது, அழிவற்றது; என்றும் உள்ளது' என இவர்கூறுதலால், சொல்லுலகமாகிய வேதத்தையும் அங்ஙனமே, 'அபௌர்ஷேயம்' (எந்தப் புருடனாலும் செய்யப்படாதது) என்றும் உள்ளது' எனக் கூறுவர்.

இவர் 'காட்சி, கருதல், உரை' - என்னும் மூன்று அளவைகளையும் 'அளவை' என உடன்படுவர். 'உரை' அல்லது 'ஆகமம்' எனக் கொள்வது வேதத்தின் கரும காண்டத்தையே. அதனை உடன்படினும் அனுமான அளவையையே சிறப்பாகக்கொள்வர்.

அதிகரணம்

ஈண்டு, - உளதாய், ஒருவன், ஒருத்தி. ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி, திதி, நாசம் உடைத்து - என்றது, (இது மேற்கோள்.)

தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின். (இஃது ஏது.)

* "பண்டையுள் கன்மமே கர்த்தா எனும் பெயர்ப் பட்சம் நான் இச்சிப்பனோ" - என்ற தாயுமானவர் வாக்கு இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

இதன் பொருள்

ஈண்டு - இவ்வதிகரணத்தில், உளதாய்ச் சுட்டப்பட்ட - முயற் கொம்பு முதலியவற்றை மயக்கத்தால் உள்ளனவாகச் சுட்டப்படுதல் போலன்றி, உண்மையில் அனுபவமாகச் சுட்டப்பட்ட. உற்பத்தி - தோற்றம். திதி - நிலை. நாசம் - அழிவு. என்றது - என்னுகொண்டது. (இஃது ஏதுவில் உள்ள, “கிடத்தலின்” என்பதனோடு முடியும். ஏனைய மேற்கோள்களும் இவ்வாறே ஏதுவோடு முடிதல் அறிக.)

ஏனையவை வெளிப்படடை.

விளக்கவுரை

பூர்வ பட்சங்களை மறுத்தல் பெரும்பான்மையும் ஏதுவினால். இவ்வதிகரணத்தில் உலகாயதரை வெளிப்படையான ஏதுக் கூறி மறுக்கின்றார். பூர்வ மீமாஞ்சகரை அவ்வாறின்றிக் குறிப்பு ஏது வினாலே மறுத்தார்.

அஃதாவது இம்மேற்கோளில், “பிரபஞ்சம் உற்பத்தி, திதி, நாசம் உடைத்து” என்பதே மேற்கோள். “உளதாய் ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட” என்றது பிரபஞ்சத்துக்கு அடைமொழி.

இவ் அடைமொழி, அடைமொழியளவில் நில்லாமல், ஒரு சிறந்த கருத்தையுடையதாய் நிற்கின்றது. சிறந்த கருத்தை உடைய அடை மொழி, ‘கருத்துடை அடை’ எனப்படும். வடமொழியில் இது ‘சாபிப்பிராயவிசேடணம்’ எனப்படும்.

தனி ஒரு பொருளாகக் கூறவேண்டிய ஒன்றை அடைமொழியில் வைத்துக் கூறுதல், ‘உடம்பொடு புணர்த்தல்’ - என்னும் உத்தியாகச் சொல்லப்படும்.

அம்முறையில் பூர்வ மீமாஞ்சகரை மறுத்தற்குரிய ஏதுவை இம் மேற்கோளில் அடைமொழியாக ஆசிரியர் அமைத்தார், ஆகவே அது, ‘குறிப்பேது’ ஆகின்றது. பின்னும் இவ்வாறு வருவன உள்.

மீமாஞ்சகர் உலகாயதர்போலன்றி, அனுமானத்தை உடன் படுபவர். ஆயினும், ‘உலகம் தோற்றத்தையும் அழிவையும் உடையது’ என்பது ‘காட்சிக்கு எய்தாவிடினும், அனுமானத்தால் துணி தற்கும் அதற்குரிய ஏது காணப்படவில்லை’ என்பர். அதனால் ஏது உண்மையை இவ் அடைமொழியால் கூறினார்.

அஃதாவது, ‘உலகம் - ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று - என இவ்வாறு பகுத்துணரப்படுதலால், ஒரு தனிப்பொருளாகாது அவயவப் பகுப்பினை உடையதாம். அவயவப் பகுப்பாவது, பல கூறுகளாகப் பிரிக்கப்படுதல்.

ஒருவன் முதலாகச் சுட்டப்படுவன உடம்புகளே யாதலாலும், உடம்புகள் சடம் ஆதலாலும் உலகம் சடமாயும், பலவாயும் உள்ளதாம்.

ஒருவன் முதலிய பல கூறுகளும் சுட்டி யறியப்படுவனவாதல் வெளிப்படை. சுட்டி அறியப்படுதலாவது, அளவுப்படுத்தி நன்கு உணரப்படுதல்.

இம்மூன்றும், ‘உலகம் தோன்றி, நின்று, அழியும்’ என அனுமானித்து உணர்தற்குரிய ஏதுவாம். அஃது எங்ஙனம் எனின்,

“உலகம் உற்பத்தி திதி நாசங்களையுடையது,

அவயவப் பகுப்பு உடைமையாலும், சடமாயும் பலவாயும் இருத்தலாலும், சுட்டியறியப்படுதலாலும்,

“குடம், ஆடை முதலியனபோல” எனக் கூறிக் காண்க. தோன்றி நின்று அழியும் பொருள்கள் யாவும் இம்மூன்று தன்மைகளையும் உடையதாதல் அறிக.

இவ்வாறு மீமாஞ்சகரை மறுத்து உலகம் மூவினை உடைத்தாதலை நிறுவினார். இனி உலகாயதரை வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்ட ஏதுவினால் மறுத்தார்.

ஏதுவின் பொருள்

‘தோன்றலும், அழிதலும் நிறற்ல் தொழிலின் பக்கத்திற்குளே கண்கூடாய் அறியக் கிடத்தலின்’ (மேற்கூறியவாறு மேற்கோள் கொண்டது) என்பதாம்.

விளக்கவுரை

‘குடம், ஆடை முதலிய பல பொருள்களும் மற்றும் பலவகை உடம்புகளும் நிறற்லை உடையனவாக அறியப்படினும், அந்நிறற்ல் தொழிலுக்கு முன்னே தோன்றுதல்தொழிலையும், பின்னே அழிதல் தொழிலையும் உடையனவாதல் காட்சியளவைக்கே எய்திக் கிடக்கின்றன அல்லவோ? அதனால், நிறற்ல்தொழிலை உடையதாய்க்

காணப்படுகின்ற உலகத்திற்கும் அவ்வாறு; தோன்றலும், அழிதலும் உள - என்றற்குத் தடை என்னை? என்றபடி.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை :- ‘தோற்றமும், ஈறும் உள்ள தன்பாலே கிடத்தல் உலகப் பொருள்கட்கு உள்ளதுபோல உலகத்திற்கும் உளதாகுமோ’ என அவர், மேலும் வினாவுவராயின், அதற்கு விடையாக எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பூதாதி ஈறும் முதலும் துணையாகப்
பேதாய் திதி ஆகும்; பெற்றிமையின் — ஒதாரோ
ஒன்றென்றின் தோன்றி உளதாய் இறக்கண்டும்
அன்றென்றும் உண்டென்ன ஆய்ந்து.

இதன் பொருள்

பேதாய் - காட்சியளவைகளாலும் உண்மையை உணரமாட்டாத பேதைமை யுடையோனே.

பூதாதி - மூதத்தை முதற் காரணமாக உடைய பிரபஞ்சத்திற்கு.

திதி - நிலைத்தொழில்.

ஈறும் முதலும் துணையாக ஆகும் - நாசத்தையும், உற்பத்தியையும் தனக்குத் துணைக்காரணமாகக் கொண்டே நிகழும். (‘அழிவு இல்லாவிடில் தோற்றம் இல்லை; தோற்றம் இல்லாவிடில் நிற்கல் இல்லை; இது காட்சியாலே அறியப்படுவது. இதனைத்தானும் நீ அறிகின்றாயில்லை’ என்பதாம்.)

மேலும் அவர் நிகழ்த்தும் தடை :-

‘நிலைத்தொழில் அழிவையும், தோற்றத்தையும் துணையாகக் கொண்டு நிகழ்தல் உண்மையாயினும், சில பொருள்கள் அழியும் காலத்தில் ஏனைச் சிலபொருள் தோன்றும்; நிற்கும்; அவ்வாறே சில பொருள் தோன்றும்காலத்தில் ஏனைச் சிலபொருள் நிற்கும்; அழியும். இத்தன்மையே காட்சிக்கு எய்துவது. இவ்வாறன்றி எல்லாம் ஒருங்கே தோன்றி, ஒருங்கே நின்று, ஒருங்கே அழிதல் காட்சிக்கு எய்தாது. ஆதலின், - உலகம் மூவினையுடையது என்றல் சாலாது’ என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடை :-

ஒன்று ஒன்றின் - (எக்காலத்தும் இல்லாமல்) ஒவ்வொரு காலத்தில்.

பெற்றிமையின் - (எண்ணற்ற பொருள்கள் தம்) சாதி காரணமாக.

தோன்றி உளதாய் இற கண்டும் - ஒருங்கே தோன்றி, ஒருங்கே நின்று, ஒருங்கே அழியக் கண்கூடாகக் கண்டபின்பும்.

என்றும் அன்று உண்டு என்ன - என்னுயினும் உலகத்திற்கும் அதுபோல முழுவதும் அழிந்து, முழுவதும் தோன்றும் காலம் உளதாகும் என.

ஆய்ந்து ஓதாரோ - மேற்கூறிய காட்சியானே ஆராய்ந்து கூற ஊட்டார்களோ, உன்னைப்போலன்றி, அறிவுடையோராய் இருப்போர்.

“பூதாதி” - என்பது, ‘பூதத்தை ஆதியாக உடையது’ என அன்மொழித் தொகை.

பூதங்கட்கு மேல் உள்ள தத்துவங்களை உலகாயதர் உடன்படுவதில்லை ஆதலால் இதற்கு, ‘பூதம் முதலியன’ எனப் பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது.

‘பூதாதிக்கு’ என நான்கன் உருபு விரிக்கற்பாற்று.

‘பூதாதிக்கு உண்டு’ - என அது பின்னரும் சென்றியையும்.

“ஆகும்” என்பது முற்று; எச்சம் அன்று.

பெற்றிமை - தன்மை. அஃது இங்குச் சாதியைக் குறித்தது.

“ஓதாரோ” - என்னும் ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது. “கண்டும்” என்னும் உம்மை உயர்வுசிறப்பு.

“ஒன்று ஒன்றின்” என்பது அடுக்குத்தொடர். “ஒன்றொன்றும் பார்த்து உணர்வது உள்ளமே” எனப் பின்னர் * வருதல்போல.

“ஒன்று ஒன்று” என்றது காலத்தை என்பது, “அன்று” எனப் பின்னர் வந்தமையால் விளங்கும்.

“தோன்றி உளதாய் இற” என்பதற்குமுன், ‘ஒருங்கே’ என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது.

ஒரு சாதியாய் பொருள்கள் பலவும் ஒவ்வோர் உரிய காலத்தில் ஒருங்கே தோன்றி உளதாய் இருத்தலை,

“..... பயில்வித் தெல்லாம்
காரிடம் அதனில் காட்டும் அங்குரம்
கழியும் வேனில்” ‡

என விளக்கினார் வழிநூல் ஆசிரியர்.

ஒருவரது கொள்கையை மறுக்குமிடத்து அவருக்கு உடன் பாடான வழியில் சென்று மறுத்தல் வேண்டுமேயல்லது, அவருக்கு உடன்பாடில்லாத வழியில் நின்று மறுத்தல் முறைபாகாது. அதனால், உலகாயதருக்கு உடன்பாடில்லாத அனுமானம், ஆகமம் என்னும் பிரமாணங்களால் அவரது கொள்கையை மறுத்தல் கூடாமையின் அவருக்கு உடன்பாடான காட்சியளவையில் வைத்தே அவரது கொள்கையை மறுத்தார்.

இவ்வதிகரணத்தில் உள்ள எடுத்துக்காட்டின் பிற்பகுதி உண்மையில் அனுமானமேயாயினும், அதனைக் காட்சியாகவே கூறியதும் உலகாயதரது கொள்கை பற்றியேயாம். அஃதாவது, இது போன்றவற்றை அவர் ‘அனுமானம்’ என விலக்காது, ‘காட்சி’ என்றே உடன்படுத்தல்பற்றியாம்.

புகை பல இடங்களிலும் நெருப்போடு கூடியே இருத்தலைக் காணுதலால் ஓரிடத்தில் நெருப்பு காணப்பட்டாலும், ‘இவ்விடத்திலும் புகை நெருப்போடு கூடியே உள்ளது’ எனத் துணிதல் முன்னர்க்கண்ட காட்சி பற்றியே யாதலால் அது காட்சியேயன்றி, அனுமானம் அன்று என்பது அவர் கொள்கை என்க.

[த. கு. ஆசிரியர் பிறமதவாதிகளை மறுத்தற்கு நூலையும், வார்த்திகத் தையும் செய்யாது, பிறமத நூல்களை உணரும்பொழுது மாணாக்கர்க்கு அவை சார்பாகச் சித்தாந்தத்தில் ஐயம் நிகழும் ஆதலால், அவர்க்கு அவ் ஐயங்களை நீக்கித் தெளிவை உண்டாக்குதற் பொருட்டே அவற்றைச் செய்தார் ஆதலின், இவற்றிற்கு உரை கூறுங்கால் திரு யோகிகள், ‘அவ்வம் மதத்தை மறுத்தற்கு இது கூறினார்’ என உரையாமல், “அவர் மதம்பற்றி நிகழும் கடாவை ஆசங்கித்து

‡ சிவஞான சித்தியார், கு. 1. 9.

இதனைக் கூறுகின்றார் ' என்றே எவ்விடத்தும் உரைப்பார். (கடா - தடை. ஆசங்கித்தல் - ஐயமாக எடுத்துக் கொள்ளுதல்) எனினும், விரிவஞ்சி இங்கு அவ்வாறு கூறப்படவில்லை. அதனால், கருத்து மேற்கூறியதேயாம் என்க.

இதனானே, இவ் எடுத்துக் காட்டில் "பேதாய்" - என விளித்ததும் மாணுக்கனையே யன்றி, உலகாயதனையன்றும். மாணுக்கனை அவ்வாறு விளித்ததும், அவன்மாட்டு எழுந்த கருணையாலேயாம்.]

இவ்வாறு இவ் அதிகரணத்தால் உலகாயதரையும், மீமாஞ்சகரையும் மறுத்து உலகம் மூவினை உடைத்தாதல் நிறுவப்பட்டது. ('உலகம்' என்பது சொல்லும், பொருளும் ஆகிய இருகூற்றினையும் என்பதை மறுத்தல் கூடாது.)

[அதனால் இவ்வதிகரணம் மூவினை யதிகரணமாம்]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[தோற்றிய திதியே; ஒடுங்கி மலத் துளதாம்]

இனி. இல்லதற்குத் தோற்றம் இன்மையின், உள்ளதற்குச் செய்வோர் இன்றிச் செய்வினை யின்மையின் - ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தியில்லை - என்றது

விளக்கம்

'அதிகரணங்களை வீணே பெருக்கல் வேண்டா' என்னும் கருத்தால் இவ்வாறு ஓர் அதிகரணமாகச் சுருங்க உரைத்தார். எனினும், 'இதனை மூன்று அதிகரணங்களாக் கி உரைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்' என்பது இதன் பொருளை நோக்கின் விளங்கும். அம் மூன்றதிகரணங்களில் முதல் இரண்டிற்கு மேற்கோளை உய்த்துணர வைத்து, ஏதுக்களை மட்டுமே கூறினார். அவற்றுள் முதல் அதிகரணத்தின் மேற்கோள்,

' - இனி உலகம் உள்ளது - என்றது ' என்பதாம்.

இதன் முகவுரை :- பௌத்த மதத்தினர் 'உலகம் தோன்றியழியும்' என்பதனை உடன்பட்டு, அவ்வாறாயினும், மக்கள் பொதுவாக நினைத்தல்போல உண்மையில் உள்ளதன்று; இல்லதே. அதனால் எல்லாப்பொருளும் ஒவ்வொரு சார்பில் ஒருநொடியிலே

தோன்றி, மறுநொடியிலே அழிந்துவிடும். அதனால் அவற்றிற்கு அத்தோற்றத்தையும், அழிவையும் செய்விக்கும் ஒரு முதல்வன் வேண்டுவதில்லை' என்பார். அவர் கூற்றை மறுப்பது இவ்வதிகரணம்.

பொருள்

உள்ளது - முயற்கொம்பு ஆகாயத் தாமரை முதலியனபோல இல்பொருளன்று. உள் பொருளே.

ஏது

இல்லதற்குத் தோற்றம் இன்மையின்.

முகவுரை :- “முன் இல்லதாய்த் தோன்றிப் பின்னும் அழிந்து இல்லதாகின்றதனை “உள்ளது” என நிறுவுதல் அடாவழக்காம்” என்பது அவர் நிகழ்த்தும் தடை. அதற்கு விடையாகவே இவ் ஏதுவைக் கூறினார்.

இதன் பொருள்

‘இல்லது என்றும் இல்லதே யன்றி, ஒருகாலத்தும் உள்ளதாகாது’ என்பது முயற்கொம்பு, ஆகாயத்தாமரை முதலிய இப் பொருள்களில் வைத்து நன்கு அறியப்படுதலின், தோன்றுதல் உடைய உலகத்தை ‘இல்பொருள்’ என்றலே அடாவழக்கு ஆவதன்றி, ‘உள்ளது’ என்றல் அடாவழக்கு ஆமரில்லை யாதலின் (- உலகம் உள்ளது - என மேற்கோள் கொண்டது) என்பதாம்.

எடுத்துக்காட்டாகச் செய்யப்பட்ட வெண்பாவையும் இங்கு இரண்டு கூறுக்கியே இயைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். முதற்கூறு வருமாறு :-

இலயித்த தன்னில் இலயித்ததாம் மலத்தால்
இலயித்த வாறுளதா வேண்டும், -

முகவுரை :-

சற்காரிய வாதம்

“காரியமாய் (செயப்படுபொருளாய்)த் தோன்றுவன யாவும் அவ்வாறு தோன்றுதற்கு முன்னேயும் உள்ளனவே” என்னும் வழக்குரை ‘சற்காரியவாதம்’ எனப்படும். (சத் - உள்ளது. காரியம் - செயப்படுபொருள்). இதனை வேறு வகையாகச் சொல்வது என்றால், “இல்லது வாராது” என்பதேயாம். ஆகவே, “இல்லதற்குத் தோற்றம் இன்மையின்” என்றது சற்காரியவாதமேயாதல் விளங்கும்.

“உள்ளது தோன்ற வேண்டாமையின், ‘இல்லது தோன்றும்’ என்றலே அமைவுடைத்து. அதனால், சற்காரிய வாதம் பொருத்தம் அற்ற வாதமாம்” என்பது பௌத்தர் நிகழ்த்தும் தடை. அதற்கு விடையாகக் கூறப்பட்டது இம்முற்பகுதி

இதன் பொருள்

இலயித்தது - ஒடுங்கிய உலகம்.

இலயித்த தன்னில் ஆம் - (மீளத் தோன்றுமிடத்து) முன்பு தான் ஒடுங்குதற்கு இடமாய் இருந்த சங்கார காரணனிடமிருந்தே தோன்றும்.

(ஒடுங்கிய உலகம் ஒடுங்கியே ஒழியாமல் மீளத் தோன்றுதல் எதற்கு? மீளத்தோன்றவேண்டுதல் இன்றியமையாததாயின், முன்பு ஒடுங்கவேண்டுவதில்லை எனின்,)

மலத்தால் - கன்ம மலம் பரிபக்குவம் (பயனாய் வரும் நிலையை) அடைதற்பொருட்டு உலகம் ஒடுங்கும். ஆணவமலம் பரிபக்குவம் (நீங்கும் நிலையை) அடைதற்பொருட்டு உலகம் மீளத் தோன்றும்.

(அங்ஙனமாயின், தோன்ற வேண்டிய காலத்தில், ‘வேறு உலகம் தோன்றும்’ என்னாது. ‘முன்பு ஒடுங்கிய உலகமே மீளத் தோன்றும்’ என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை எனின்,)

இலயித்தவாறு உளதா வேண்டும் - உலகம் எத்தன்மை உடையதாய் நின்று ஒடுங்கின்றோ அத்தன்மை உடையதாக மீளவும் தோன்றுதலே யாவராலும் விரும்பப்படுகின்றது. (எதிர்நோக்கப்படுகின்றது என்றபடி.)

நெல் வேண்டுவோர் நெல்லை எதிர்நோக்கி நெல்லை விதைக்கின்றனர். அவர் எதிர்நோக்கியவாறு நெல்லே விளைகின்றதன்றி, வேறொன்று விளையவில்லை. அஃதாவது, முன்பு பயிராய் வாழ்ந்து ஒடுங்கிய நெல்லே மீளத்தோன்றும் என்னும் உறுதியாலே நெல்லை விதைக்கின்றனர். அங்ஙனம் நெல்லே முளைத்துத் தழைத்து விளைகின்றது, ‘ஒடுங்கியதே மீளத் தோன்றும்’ என்னும் நியதி இல்லாவிடில், நெல் விதைத்தால் கமுகு விளையலாம்; அல்லது வேறொன்று விளையலாம். அங்ஙனம் ஒருபோதும் ஓரிடத்தும் விளையாது, எதனை எதிர்நோக்கி எதனை விதைக்கின்றார்களோ அதுவே விளைதலே ஒடுங்கிய உலகமே மீளத்தோன்றுமன்றி, வேறோர் உலகம் தோன்றுது என்பதற்குப் பிரமாணமாம் என்றபடி.

இதனால், ‘சற்காரிய வாதமே பொருத்தமான வாதமாவதன்றி, அசற்காரியவாதம் (இல்லதே தோன்றும் என்னும் வாதம்) பொருத்த மற்ற வாதமாம் ’ என்பது விளக்கப்பட்டது.

இச்சற்காரியவாதம் ‘சூனியிர்தம் ’ என்னும் நூலில், “ தந்து முதல காரகம் ” § எனத் தொடங்கும் செய்யுளில் விரிவாக விளக்கப் பட்டிருத்தல் காணலாம்.

இங்ஙனம் அசற்காரிய வாதத்தை மறுத்ததனானே, சூனியவாத மும், அனேகாந்த வாதமும் மறுக்கப்பட்டனவாம்.

சூனியவாதமாவது, ‘ இல்லது மல்லாத, உள்ளது மல்லாத பொருள் தோன்றும் ’ என்றல். (சூனியம் - பாழ்) இதனைப் பௌத்தரில், ‘ மாத்தியமிகர் ’ என்பவர் கொள்வர். அவருள் செளத்திராந்திகரே அசற்காரிய வாதத்தைக் கொள்வர். சூனியம், ‘ அநிர்வசனீயம் ’ எனவுட்படும். (அநிர்வசனீயம் - சொல்லொணாதது.)

அனேகாந்த வாதமாவது, ‘ உள்ளதும், இல்லதும் ஆனபொருள் தோன்றும் ’ என்றல். (அனேகாந்தம் - பல முடிவு.)

‘ மாறுபட்ட இருதன்மை ஒரு பொருளிலே இருத்தல் இயலாது ஆதலின், அனேகாந்த வாதமும் பொருந்தாது ’ என்பது கருத்து.

அனேகாந்த வாதம், ‘ சமுச்சய வாதம் ’ என்றும் சொல்லப்படும்.

“ இலயித்த ” என்னும் பெயரெச்சம், “ தன் ” என்னும் இடப் பெயரோடு முடிந்தது.

‘ உலகம், - என்னது ‘ இலயித்தது ’ எனக் கூறியது, உலகம் சங்காரகாரணனிடத்தினின்றே தோன்றுதற்கு உரிய காரணத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்துதற்காம்.

“ இலயித்தது ” - என்றது, ‘ ஒடுங்கி நின்றது ’ எனச் சற்காரிய வாதம் கூறியதாம். அதனானே ‘ உலகம் ஒடுங்கிய காலத்தில் பல் வேறு வகைப்பட்ட சத்தி ரூபமாய் நிற்கும் ’ என்பது பெறப்படுதலால், அச்சத்திகளின் கூட்டமே உலகிற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை ’ என்பது கூறப்பட்டதாம். எனவே, இதனானே மாயை உண்மைக்குப் பிரமாணம் குறிப்பாற் பெறப்பட்டது.

‘ உளதா வேண்டும் ’ என்பதில், ஆ - ஆதல்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். “ வேண்டும் ” என்பது, ‘ வேண்டப்படும் ’ எனச் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளது.

§ செய்யுள் - 22.

இரண்டில் இரண்டாம் அதிகரணம்

இதன்கண் மேற்கோள்.

“இனி - உலகம் செய்வோனை யுடைத்து என்றது” என்பதாம்.

முகவுரை :- சாங்கிய மதத்தினரும் சற்காரிய வாதிகளே. அதனால் ‘உலகம் உள்பொருளே’ என்பர். ஆயினும், “பல்வேறு வகையான உலகம் தோன்றும் காலத்தில் தன் முதற்காரணங்களினின்று தானே தோன்றி, ஒடுங்கும் காலத்தில் அங்ஙனமே ஒடுங்கும் ஆதலின், இதற்கு விசித்த காரணமாக ஒரு கருத்தா வேண்டுவ தில்லை” என்பர். அவர் கூற்றை மறுப்பதே இவ்வதிகரணம்.

இதன் பொருள் வெளிப்படை

ஏது

உள்ளதற்குச் செய்வோர் இன்றிச் செய்வினை யின்மைகின்.

முகவுரை :- ‘உலகம் செய்வோனை யுடைத்து என்றற்குப் பிரமாணம் என்னை’ - என்பது அவர் நிகழ்த்தும் தடை. அதற்கு விடையாகவே இவ் ஏதுவைக் கூறினார்.

இதன் பொருள்

குடம் முதலிய செயப்படு பொருள்கள் மண் முதலிய முதற் காரணங்களில் நுண்ணிலையில் உள்வாயினும், அவை வளைதல் முதலிய செய்தொழில்கள் இன்றிப் பருநிலையில் தோன்றி நிற்கமாட்டா. அச் செய்தொழில்கள் குலாலன் முதலிய செய்வோரையின்றி நிகழ மாட்டா. அவ்வாறே உள்பொருளாகிய உலகமும் செய்வோனால் அன்றிச் செய்தொழில் எய்திப் பருநிலையில் தோன்றமாட்டாது ஆதலின் (இனி, ‘உலகம் செய்வோனை உடைத்து’ என மேற்கோள் கொண்டது) என்பதாம்.

(இவ் ஏதுவைச் சாங்கியர் மறுக்கமாட்டார் ஆதலின், இதற்கு எடுத்துக்காட்டு வேண்டாதாயிற்று.)

இரண்டில் மூன்றாம் அதிகரணம்

இதன்கண் மேற்கோள்,

“ஒடுங்கின சங்கரத்தின் அல்லது உற்பத்தியில்லை என்றது”

என்பதே.

முகவுரை :- “ உலகம் தோன்றல் முதலிய மூவினை யுடைத்தா தலின் உள்பொருளாதலும், உள்பொருளாய் மூவினையுடைத்தாதலின் செய்வாளை யுடைத்தாதலும் உண்மை. ஆயினும் அதனை, ‘ சிருட்டி கருத்தா, தீதி கருத்தா எனப்படுவோரில் ஒருவனிடத்திலிருந்து தோன்றும் ’ என்னுது, சங்கார கருத்தாவினிடத்தினின்று தோன்றும் என்றல் பொருந்தாது ” - என ஐரணிய கருப்பமதத்தினரும், பாஞ்ச ராத்திரிகளும் கூறுவர். அவர்களை மறுப்பதே இவ்வதிகரணம்.

முதல் அதிகரணத்திற் கூறியது போல இதிலும் ஏது குறிப்பேது வாக, அடைமொழியாற் கூறப்பட்டது. அஃது, “ ஒடுங்கின ” என்றது. எனவே ஏனைய பகுதியே மேற்கோள்.

இதன் பொருள் வெளிப்படை

சங்காரம் செய்பவனை, “ சங்காரம் ” என்றது ஆகுபெயர்.

“ ஒடுங்கின சங்காரம் ” என்றது இடப்பெயரோடு முடிந்த பெய ரெச்சத் தொடர்.

“ அல்லது இல்லை ” என்றது, உலகம் பிறரிடத்தினின்று தோன் றுதலை விலக்கியதாம்.

“ ஒடுங்கின ” என்பது,

‘ ஆண்டு ஒடுங்குதலின் ’ - என ஏனைய ஏதுக்கள்போல் வைத்து உரைக்கப்படும்.

முகவுரை :- “ உலகம் சிருட்டி கருத்தா தீதி கருத்தாக்களி னின்றும் தோன்றது, சங்கார கருத்தாவினின்றே தோன்றும் என் பதற்குப் பிரமாணம் என்னை ” என்பது மேற்குறித்த மத வாதிகள் நிகழ்த்தும் தடை. அதற்கு விடையாவது இவ் ஏது.

இதன் பொருள்

“ எது எங்கே ஒடுங்கிற்று, அது அங்கு நின்றே தோன்றும், குடம் முதலியன போல ” என்னும் அனுமானமே, உலகம் தான் ஒடுங்கிய இடமாகிய சங்கார கருத்தாவினின்றே தோன்றும் என் றற்குப் பிரமாணம் ஆதலின் (ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தி யில்லை என மேற்கோள் கொண்டது) என்பதாம்.

எடுத்துக்காட்டின் பிற்பகுதி

— இலயித்த(து) அத்திதியில் என்னின் அழியா(து) அலை, அழிவ(து) அத்திதியும் ஆதியும்ஆம் அங்கு,

முகவுரை :- “சைவர்கள் சங்காரகருத்தாவை ‘நிமித்தகாரணன்’ என்பதன் ‘முதற்காரணன்’ எனக் கூறுதல் இல்லை. சற்காரிய வாதத்தின்படி காரியங்கள் தம் தம் முதற் காரணனிடத்திலே ஒடுங்குவதல்லது நிமித்தகாரணனிடத்திலே ஒடுங்கமாட்டா. அதனால், ‘உலகம் சங்காரகாரணனிடத்தே ஒடுங்கும்’ என்றல் சற்காரிய வாதத்திற்கு ஏலாது.

இனி, உலகிற்கு முதற் காரணம் மூலப் பகுதி. ‘அம்மூலப்பகுதி வாசுதேவனது உருவே’ என்பது பாஞ்சராத்திர மதம். அதனால், ‘உலகம் திதிக் கடவுளாகிய வாசுதேவனிடத்தில் ஒடுங்கும்’ என்றலே சற்காரியவாதத்திற்கு ஏற்புடையதாம். ஆகவே, ‘உலகம் தோன்றும் காலத்திலும் வாசுதேவனிடத்திலின்றே தோன்றும்’ என இவ்வாறு பாஞ்சராத்திரிகள் தம்கொள்கையை நிறுவுவர். அக்கொள்கையை மறுப்பதே இவ் எடுத்துக்காட்டின் பிற்பகுதி.

இதன் பொருள்

இலயித்தது அத்திதியில் என்னில் - உலகம் ஒடுங்கியது மூலப் பகுதி வடிவாகிய திதிக் கடவுளிடத்திலே என்று நீ கூறுவையாயின்,

அவை அழியாது - ‘மூலப் பகுதி வாசவன் உருவமோ’ என்பது ஒருபுறம்நிற்க, நீ அங்ஙனம் கொள்ளினும், மூலப் பகுதிக்கு மேலும் வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதிதை என்னும் கலையில் புவனங்கள் இருத் தலால் அவை அனைத்தும் பிரதிட்டாகலை அளவிலே நிற்கின்ற மூலப் பகுதியில் ஒடுங்குமாறின்கை. அதனால் திதிக்கடவுளிடத்தே நிகழும் சங்காரமும், சிருட்டியும் ஏகதேச சங்காரமும், ஏகதேச சிருட்டியும் ஆவன அல்லது சருவ சங்காரமும், சருவ சிருட்டியும் ஆகா. (அவ்வாறாயின், அனைத்துலகமும் ஒடுங்குவது எங்கே எனின்,)

அத் திதியும் ஆதியும் ஆம் அங்கு அழிவது - நீ கூறிய அந்தத் திதிக் கடவுளும், மற்றும் படைப்புக் கடவுளும் தோன்றும் இடமாகிய அந்தச் சங்கார கருத்தானிடத்தில் அவ்விருவரோடுங்கூட அனைத் துலகமும் ஒடுங்குவதாம்.

இங்கும், “அவை” என்பது, ‘தொகுதி’ என்றவாறு. இதனைச் சுட்டுப்பெயராகக் கொள்வார்க்கு, “அழியாது, அழிவது” என ஒருமை முடிபு பொருந்தாது வழுவாதலும், ‘முற்றறிப்பு’ என்பது பெறப்படாதுபோதலும் அறிக.

“திதி, ஆதி” - என்பனவும் அவ்வத் தொழிலைச் செய்வோர் மேல் நின்ற ஆகுபெயர்.

“ஆம் அங்கு” என்பது பெயரெச்சத்தொடர்.

இங்கு முன்னிற்பது பாஞ்சராத்திர மதமேயாயினும் இரணியக்ருப்ப மதத்தையும் உடன் மறுத்தற் பொருட்டுக் கூற்றார் என்க.

இரணியக்ருப்பன், பிரமன்.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- ‘மேற்கூறியது பொருந்தும். ஆயினும், காரியங்கள் தம் தம் முதற்காரணத்திலே ஒடுங்கிப் பின் அதனினின்றே தோன்றுதல் அல்லது நிமித்த காரணனிடத்து ஒடுங்கித் தோன்ற மாட்டா - எனவும், நீவிர் சங்காரகாரணனை - நிமித்த காரணன் - எனக் கூறி, - அவனிடத்தில் உலகம் ஒடுங்கித் தோன்றும் - என்றல் பொருந்தாது என எழுப்பப்பட்ட தடைக்கு விடை என்னை’ என்னும் ஐயத்தை நீக்குதற்கும்.

‘முதற் காரண மாயையின் ஒடுங்கிய உலகத்தைப் பின் ஆம் மாயையே தோன்றுவிக்கும் ; அதற்கு ஒரு கருத்தா வேண்டுவதில்லை’ எனச் சாங்கிய மதத்தவர் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கும் இரண்டாவது எடுத்துக் காட்டினைக் கூறுகின்றார். அது வருமாறு :-

வெண்பா

வித்துண்டா மூலம் முனைத்தவா தாரகமாம்

அத்தன்தாள் நிறற் றல் அவர்வினையால் — வித்தகமாம் ;

வேட்டுவனம் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்துக் கூட்டானே மண்போல் குளிர்ந்து.

இதன் பொருள்

(தாரகம் ஆம்) மண் குளிர்ந்து - நிலைக்களமாகிய நிலம் குளிர்ச்சியை அடைந்தபொழுது.

வித்து உண்டா மூலம் முனைத்தவா - அதன்கண் வித்து இருத்தலாலே முனை தோன்றியவாறுபோல.

தாரகமாம் அத்தன் தாள் நிறற் - நிலைக்களமாகிய கடவுளுடைய சத்தியின் கண்ணே (முன்னை வெண்பாவில் கூறப்பட்ட மாயை) இருத்தலாலே (அந்தச் சத்தி சங்கற்பித்தபொழுது)

வித்தகம் ஆம் - அது (மாயை) உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் திறப்பாட்டினை உடைத்தாகும். எனவே, மாயை தானே தனி நின்று வேறு காரணம் இன்றி உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கமாட்டாது என்பது மேற்கூறிய உவமையால் விளக்கப்பட்டதாம்.

அஃதாவது, 'முனையைத் தோற்றுவிப்பது வித்தேயாயினும், அது நிலத்தின்கண் பொருந்தி அந்நிலம் குளிர்ச்சியடைந்தபொழுது முனையைத் தோற்றுவித்தலல்லது தானே தனிநின்று முனையைத் தோற்றுவிக்கமாட்டாது. அதனால் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பது மாயையேயாயினும், அதுகடவுளுடையசத்தியில் அடங்கிநின்று அச்சத்தி சங்கற்பித்தபொழுது உலகத்தைத் தோற்றுவிக்குமேயல்லது, தானே தனிநின்று உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கமாட்டாது' என்பதாம்.

விளக்கம்

இங்ஙனம் கூறியதனால், விதையில் தோன்றிய முனையை விதைக்கு நிலைக்களமாய் நின்று தோற்றுவித்தல் பற்றி நிலத்தில் தோன்றியதாகக் கூறுதல் பொருத்தமுடைத்தாதல்போல, மாயையில் தோன்றிய உலகத்தை அதற்கு நிலைக்களமாய்நின்று தோற்றுவித்தல் பற்றிக் கடவுளிடத்தினின்று தோன்றியதாகக் கூறலும் பொருந்துவதே என ஐயம் அகற்றியதும், 'மாயை தானே உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பது; அதற்கு ஒரு கருத்தா இன்றியமையாது வேண்டப் படுவன்' எனச் சாங்கியர் கூற்றைமறுத்தவாறும் ஆயிற்று, இவற்றுள் ஐயம் அகற்றியது குறிப்பெச்சமாம்.

வித்தினின்றும் தோன்றிய முனையை அதற்கு நிலைக்களமாகிய நிலத்தினின்றும் தோன்றியதாகக் கூறுதலை 'பங்கஜம்' என்னும் வடசொல்லால் அறியலாம். 'பங்கஜம்' என்பது தாமரைக்குப்பெயர். பங்கம் - சேறு. ஜம் - தோன்றியது. எனவே, 'சேற்றினின்றும் தோன்றியது' என்பது 'அதன் பொருளாயிற்று. ஆயினும், தாமரை தோன்றுவது அதன் கிழங்கினின்றல்லது, சேற்றினின்றன்று' என்பது வெளிப்படையு.

'சேற்றிற் பிறந்த செந்தாமரை' என வழக்கத்திலும்,

'சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒண்கேழ்

நூற்றிதழ் அலரின் நிரைகண் டன்ன"†

எனச் செய்யுளிலும் தமிழ்மொழியிலும் வருதலைக்காணலாம்.

‘ உயிரவை ஒடுங்கிப் பின்னும் உதிப்பதென் அரன்பால் ’ \$
எனவும்,

“ உலகு அவன் உருவில் தோன்றி ஒடுங்கிடும் ” ‡

எனவும் இதன் வழிநூல் கூறியதும். வாதுளாகமத்தில் ‘ சிவபெருமானது இன்ன உறுப்புக்களிலிருந்து இன்ன இன்ன பொருள்கள் தோன்றின ’ என வகைப்படுத்திக் கூறியதும் சிவசத்தி, மாயைக்கு வித்திற்கு நிலம்போல நின்று அதனினின்றும் உலகத்தைத் தோற்று வித்தும், ஒடுக்கியும் நிறநல் பற்றியேயாம். இவ்வியல்பினை அறிய மாட்டாமையால் மதவாதிகள் ‘கடவுளே உலகமாய்ப் பரிணமிக்கின்றான்’ என்றும், ‘கடவுளின் ஒருகூறு உலகமாய்ப் பரிணமிக்கும்’ என்றும், ‘கடவுளது சத்தி உலகமாய்ப் பரிணமிக்கும்’ என்றும் மற்றும் பலவாறுகத் தங்கள் தங்கட்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் கூறி மலைவர்.

“போல்” என்பது அசைநிலை. ‘முனைத்தவாபோல்’ என இயைப்பாகும் உளர்.

‘குளிர்த்தவழி’ - என்பது “குளிர்த்து” எனத் திரிந்து நின்றது.

‘நிற்றலால்’ -என உருபு விரிக்க.

“வித்தகமாம்” - என்னும் பயனிலைக்கு, ‘மாயை’ என்பது தோன்றா எழுவாயாய் நின்றது.

உவமையில், ‘குளிர்த்தவழி’ என்றதனால், பொருளில் ‘சங்கற்பித்தவழி’ என்பது கூறப்பட்டதாம்.

பொருளில் உள்ள “தாரகமாம்” என்பது, ‘தாரகமாம் மண்’ - என உவமையினும் சென்று இயையும்.

‘நிலத்தின்கண் வித்து உண்டாக ஓனை தோன்றியவாறு’ என்றது சற்காரியவாதத்தை நிறுவியதாம். அதனால், ‘நிலத்தில் வித்து இல்லாத பொழுது முனை தோன்றாதவாறுபோலப் பிரமத்திநிடத்தில் மாயையிலில்லையாயின் உலகம் தோன்றாது’ என, ‘பிரமமே உலகமாய்ப் பரிணமிக்கும்’ எனக் கூறுகின்ற பரிணமவாதிகளையும்,

‘மாயை உள்ளதே’ எனக் காட்டி, ‘மாயை உள்ளதும் அன்று; இல்லதும் அன்று; இன்னது எனச் சொல்ல ஒண்ணாதது’ எனக் கூறும் மாயாவாதிகளையும்,

‘மாயையும் கடவுளும், வித்தும் நிலமும் போல்வன’ என வேற்றுமையை விளக்கி, ‘கடவுளது சத்தியே மாயை’ எனக் கூறுகின்ற சிவாத்துவித சைவரையும்,

‘கடவுளின் ஒரு கூறே மாயை’ எனக் கூறுகின்ற பாஞ்சராத்திரிகளையும் மறுத்தவாறாயிற்று.

எடுத்துக்காட்டின் பொருள் தொடர்ச்சி

(‘கருத்தா, ‘உலகம் ஒருவகையாகவே தோன்றுக’ எனச் சங்கற்பியாமல், ‘பல் வேறு வகையாகத் தோன்றுக’ எனச் சங்கற்பித்தல் ஏன்’ எனின்.)

அவர் வினையால் - உயிர்களின் வினை பல்வேறுவகையாய் இருந்தலின் பல்வேறு வகையாய்ப் பயன்படுமாறு ‘உலகம் பல்வேறு வகையாய்த் தோன்றுக’ எனச் சங்கற்பித்தான்.

ஆகவே, “வித்தகம்” என்பதற்கு, ‘சித்திரம்’ எனப் பொருள் கூறலும் பொருந்தும்.

(‘கருத்தா ஆவான், தான் செய்யும் செயலில் சுதந்திரம் உடையவன் அன்றே! அங்ஙனமாகச் சுதந்திரம் இன்றிக் கடவுள் வினை வழிப்பட்டுச் சங்கற்பிப்பனாயின், வினையே கருத்தாவாக, கடவுள் கருத்தாவாகான்’ என நிரீச்சுரவாதிகள் தடை நிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடையே பின் வருவது.)

வேட்டுவன் ஆம் அப்புழுப்போல் - பின் ‘வேட்டுவனாக வேண்டும்’ என விரும்புகின்ற மகப் புழுவிற் குத் தாயாகிய வேட்டுவ வண்டு அப்புழு அங்ஙனம் ஆதற்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்தல் போல,

வேண்டு உருவைத் தான் கொடுத்து கூட்டானே - கடவுள் உயிர்கள் தம் வினை காரணமாக வேண்டுகின்றவற்றை வேண்டியவாறே படைத்துக் கூட்டுவிக்க மாட்டானே?

‘கூட்டுவிப்பானாகலின், அஃது அவனுக்குச் சுதந்திரமாதலன்றிப் பரதந்திரமாதல் எங்ஙனம்’ என்பதாம்.

[த. கு. நிரீச்சுர வாதிகள் - ‘ஈசுரன் இல்லை’ என்பவர் அவர் புறப் புறச் சமயிகளும், புறச் சமயிகளுள் மீமாஞ்சகரும், சாங்கியரும் என்க]

வேட்டுவன் - குளவி. குளவி பிறக்கும் பொழுது புழுவாயே பிறந்து, பின் வளர்ந்தே குளவியாகும். அதனால், “வேட்டுவன் ஆம்

அப்புழு” என்றார். ‘புழுவுக்குப் போல்’ என்பது செய்யுள் நோக்கி, ‘புழுப் போல்’ எனத் தொகுக்கப்பட்டது. ‘புழுவுக்குப் போல்’ என்பதில் ‘அதன் தாய்போல்’ என்பது அவாய் நிலையால் வந்து இயையுப்.

‘குளவி தான் ஈன்ற புழு வளர்ந்து தன்னைப்போல ஆவதற்கு அங்ஙனம் ஆகும் வரையில் அதனைக் காத்து அதற்கு வேண்டுவன செய்யும் முகத்தால் அதனைக் குளவியாக்குகின்றதே யன்றி, எங்கிருந்தோ, எந்தச் சாதிப் புழுவையோ எடுத்து வந்து தனதுகூட்டில் வைத்து அதனைக் குளவியாக்குவதில்லை’ என்னும் உண்மை இவ் வெண்பாவால் விளங்குதல் காண்க. பெற்றோர் தாம் பெற்ற மகனை வளர்த்து வாழ்க்கையில் புகச் செய்தபின், ‘அவர் அவனை மனிதனாக ஆக்கினார்’ எனக் கூறும் வழக்கமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.]

எடுத்துக் காட்டு 3.

முன்னுரை:- ‘உலகிற்கு முதற்கடவுள் உண்டு’ என இவ்வாறெல்லாம் வலியுறுத்தினும் எண்ணிறந்த உயிர்களுக்கு அவற்றின் வினைகட்கு ஏற்ப உலகத்தை எண்ணிறந்த வகையில் எண்ணிறந்தகாலம் படைத்தும். காத்தும், அழித்தும், மீளப் படைத்தும் நிற்பனாயின் அக்கடவுள் அத்தொழிலால் இளைப்பும், களைப்பும், வாட்டமும், மகிழ்ச்சியும் போன்ற விகாரங்களை (வேறுபட்ட நிலைகளை) அடையாதித்தல் இயலாது. ஆகவே, அவ்விசாரங்களால் தான் செய்யும் தொழில்களில் பிழைபடுதற்கும் உரியனாவன். அத்தன்மையோனை, ‘கடவுள்’ என்றலே பொருந்தாதொழியும். அதனின் ‘உலகிற்கு ஒரு கருத்தா உளன்’ எனக் கொள்ளாதொழிதலே சிறப்பாகும் என மேலும் அவர் (நிரீசுர வாதிகள்) தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாக மூன்றாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்:-

வெண்பா

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்தின்
தாக்காது நின்றுளத்தின் கண்டிறைவன் — ஆக்காதே
கண்ட நனவுணர்வில் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனின் இற்றின்றும் கட்டு.

இதன் பொருள்

இறைவன் — முதற்கடவுள்.

காலத்தின் தாக்காது நின்று - தொழில் இயல்புநோக்கி. இறப்பு, நிகழ்வு எதிர்வு முதலியனவாய் வேறுபட்டும் உண்மையில் வேறுபாடின்றியே நிற்கும் கால தத்துவத்தைப் போலப் படைத்தல் முதலிய

தொழில் நோக்கிப் படைப்பவன், காப்பவன், அழிப்பவன் முதலாகப் பல்வேறு வகையினனாய் வேறுபட்டும், உண்மையில் தன்னியல்பில் சிறிதும் வேறுபடாது நின்று.

ஆக்காதே கண்டு - உலகத்தைப் படையாமல் படைத்து.

நோக்காது நோக்கி - காவாமல் காத்து.

(தொடியாது) **நொடித்து** - அழிக்காமல் அழித்து அவ்வாற்றால்,

இன்று ஆம் கட்டு - இல்லையாம் கட்டினை உடையனாதல் (உண்மையில் இல்லாததாகிய விகாரத்தை உடையனாய்நின்றல் எதுபோலும் எனின்.)

உளத்தின் - ஒருவன் கற்றநூலினது சொல்லும் பொருளும் மீள அவனது நினைவுக்குவரும்பொழுது அவனது உள்ளம் அந்நினைவினால் வேறுபட்டும் படாதுநின்றல்போல்வதும்.

கண்ட கனவு - தான் கண்ட கனவை.

கண்ட கனவு உணர்வில் உணரக் கண்டவனின் இற்று - புறப் பொருளைக் கண்டு நிற்கின்ற நனவுணர்வில் நன்கு உணர்ந்தவன் அப்பொழுது அக்கனவுகளால் யாதும் மாற்றம் எய்தாததுபோல்வதும் ஆகிய இத்தன்மைத்து.

விளக்கவுரை

‘ஆக்காதே ஆக்குதல்’ முதலியனவாகக் கூறியது ‘செய்யாது செய்தல்’ என்றவாரும். செய்யாது செய்தலாவது, யாதொன்றையும் கரணத்தால் செய்யாது - அஃதாவது அதற்கு வேண்டப்படும் கருவிகளைப் பெற்றுச் செய்யாது - ‘இஃது இவ்வாறாகுக’ எனச் சங்கற்பிக்கின்ற சங்கற்ப மாத் திரையானே செய்தல். சங்கற்பித்தல் - நினைத்தல்.

எனவே, ‘கரணத்தால் செய்வோரும். சங்கற்பத்தால் செய்வோரும்’ - எனக் கருத்தாக்கள் இருவகையினர் என்பதும், ‘அவருள் ஏனையோர் எல்லாம் கரணத்தால் செய்பவரேயாக, முதற் கடவுள் ஒருவனே சங்கற்பத்தால் செய்பவன்’ என்பதும், ‘அவனுக்கு உவமையாக மேல் குலாலன் முதலியோரைக் கூறியது கருத்தா’ - என்னும் அளவில் ஒருபுடை உவமையேயன்றி, மூற்றுவமையன்று என்பதும், கரணத்தால் செய்யும் கருத்தாக்கள் தம் செயலால் தாம் விகாரம் எய்துதல்போலச் சங்கற்பத்தால் செய்பவனாகிய முதற் கடவுள் யாதொரு செயலாலும் எக்காலத்தும் விகாரம் எய்தான் என்பதும் கூறி, மேற்குறித்த மதவாதிகள் கூற்றை மறுத்தவாறு காண்க.

[த. கு. கடவுளைச்சுருதிகள் 'நிருவிகாரி' என்றதும் இக்கருத்துப் பற்றியேயன்றி, 'யாதொரு செயலையும் செய்யான்' என்னும் கருத்துப் பற்றியன்று என்பதும் இங்கே உணர்ந்துகொள்ளத்தக்கது.]

"கண்டு" என்றதும், 'ஆக்கி' என்றதேயாம். நோக்குதல் - காத்தல். 'நொடித்தலாவது அழித்தல்' என்பதை, "நொடித்தான் மலை" ‡ என்பதனாலும் அறிக. "ஆக்காது, நோக்காது" - என்ற தனால் "நொடியாது" என்பதும் கொள்ளப்பட்டது,

"அன்றே" - என்றது அசை. அல்லது, 'அனாதியே' - எனப் பொருள்கொள்ளலும் ஆம். "உளத்தின்" என்றதற்கு, 'சங்கற்பத்தால்' எனவும் பொருள்கூறலாம். "இன்" மூன்றும் உவம உருபுகள். [இல், ஏழனுருபு.]

"இன்றும் கட்டு" என்றது, 'அருங்கேடன்' * என்பதுபோல நின்றது.

இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் சங்காரிய வாதம், கருத்தா உண்மை, சங்கார காரணன் கருத்தா' என்னும் மூன்று பொருளும் அவ்வம் மதவாதிகளை மறுத்து நிறுவப்பட்டன.

[அதனால் இது, முப்பிரிவு அதிகரணமாகும்.]

இடையிலே இயைபுபற்றி மாயை உண்மையும் குறிக்கப்பட்டது. இங்குக் கூறப்பட்ட மூன்று பொருள்களில் "உலகம் உள்ளது" என்பது நூற்பால், "திதியே" என்பதிலும், "உலகம் செய்வோனையுடையது" என்பது, "தோற்றிய" என்பதிலும், "ஒடுங்கின சங்காரத்தின் அல்லது உற்பத்தியில்லை" என்பது "ஒடுங்கியுளதாம்" என்பதிலும் அமைந்துகிடத்தல் அறிக.

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாம் அதிகரணம்

[அந்தம் ஆதி]

முன்னுரை :- 'மேற் கூறியபடி சங்கார காரணன் முதற்கடவுளாயினும், அவன் ஒருவன்மட்டும் முதற்கடவுள் அல்லன்; மற்றும் பலர் உளர்' என அனேகேசுவர வாதிகள் கூறுவர். (அனேகேசுவர வாதம் - ஈசுவர் அனேகர் உளர்' எனக் கூறுதல்.)

‡ திருமுறை - 7. 100. * திருக்குறள் - 210.

அவர் கூறுமாறு இது :-

“உலகத்தில் தேர் செய்தல் முதலிய தொழில்களை ஒருவனே செய்யாமல், பலர் கூடிச் செய்யவே காண்கின்றோம். உலகம், தேர் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் மிகப் பலவகையாய் அமைந்த ஆக்கப் பொருள். ஆகவே, அதனை, ‘ஒரு கடவுளே படைத்தான்’ எனக் கூறுதல் பொருந்தாது. பலர் கூடியே படைப்பர்”.

இதற்கு விடையாகவே மூன்றாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனிச் - சங்காரமே முதல் - என்றது (இது மேற்கோள்).

சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்றிநின்ற சங்காரத்தின் வழியல்லது, சுதந்திரம் இன்றி நின்றலான் (இஃது எது).

மேற்கோளின் பொருள்

சங்காரமே - சங்கார கருத்தா ஒருவனே.

சங்காரம், ஆகுபெயர். ஏனையோரினின்றும் பிரித்தமையின், ஏகாரம் பிரிநிலை இதனால், ‘ஏனையோர் முதல்வர் ஆகார்’ என்பது கூறப்பட்டது.

[த கு, இங்கு, ‘சங்காரமே’ என உரைகூறியதனால், நூற்பாவில் ‘அந்தமே’ என்னும் ஏகாரம் தொகுக்கப்பட்டமை விளங்கும்,]

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- ‘சங்கார காரணன் அல்லாத ஏனையோர் முதல்வர் ஆகார்’ என்பதற்குப் பிரமாணம் யாது’ என அவர் தடைநிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடையாகவே ஏதுக் கூற்றார்.

பொருள்

சுட்டுணர்வு - ஒருகாலத்தில் ஒன்றைமட்டுமே குறித்துணர் தல். எனவே, பலவற்றை அறியுங்கால் ஒவ்வொன்றாகவே அறிதலாம்.

[த கு. எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறிதல் வியாபக உணர்வாம்,]

சுட்டுணர்வு உடையதனை, “சுட்டுணர்வு” என்றது உபசார வழக்கு

‘சுட்டுணர்வால் சுதந்திரம் இலதாயிற்று’ என்றற்கு “சுட்டுணர்வாகிய” என்றும், ‘சுட்டுணர்வு இன்மையால் சுதந்திரம் உடையதாயிற்று’ என்றற்கு, “சுட்டுணர்வின்றிநின்ற” என்றும் கூறினார் ஆகலின், அவை உடம்பொடு புணர்த்தல்,

[இங்கும் சங்காரம், ஆகுபெயர்.]

“பிரபஞ்சம்” - என்பது இங்கு ஏற்புழிக்கோடலால் சேதனம் பிரபஞ்சத்தைக் குறித்தது. சேதனம் - அறிவுடையது, [அறிவுடைய உலகமாவது உயிர்த்தொகுதி] அத்தொகுதி அவற்றது உடம்புபற்றி, ‘உருவப் பிரபஞ்சம், அருவப் பிரபஞ்சம்’ என இரண்டாகக் கூறப்படும்.

தேர் முதலியவற்றைச் செய்யும்பொழுது பலர் கூடிச் செய்யினும் அவரவரும் சுதந்திரமாகச் செய்யாது ஒருவனே தலைவனாக, ஏனையோர் பலரும் அவனது ஆணையின்வழிநின்றே செய்வர். ஆதலின், சங்கார காரணன் அல்லாத பிறரும் கடவுளராயினும் உலகத்தைச் சுதந்திரமாகச் செய்யும் முதற்கடவுள் ஆகாது, சங்கார காரணன் ஒருவனே தலைவனாக, ஏனையோரெல்லாம் அவன் ஆணைவழிநின்றே செய்யும் அதிகாரிகள் என்றவாகும்.

ஆகவே, வேதம் சில இடங்களில் நாராயணன், இரணியகருப்பன், அக்கினி குரியன் முதலியோரைக் காரணர்களாகக்கூறுதல், அவரெல்லாம் மேற்குறித்தவாறு காரணர்களாய் நிற்கும் அதிகாரத்தைப்பெற்றுத்தம் தம் தொழிலளவின் காரணராதல்பற்றியேயாதலின், உண்மைப்பொருளை நோக்குமிடத்து, நாராயணன், இரணியகருப்பன் முதலிய பெயர்கள் எல்லாம் ஆகுபெயராய்ச் சங்கார காரணன் ஒருவனையே குறிப்பனவாய் முடியும் என்பதும் இங்கு அமைந்துள்ள கருத்தாகும்.

இனிக்குடம் முதலியவற்றிற்குக் குயவன் முதலியோர் காரணர்களாதலும் சங்கார காரணனது சங்கற்பத்தாலேயாம். அதனால், நாராயணன், இரணியகருப்பன் முதலியோரது காரணத்தன்மைகளும், குயவன் முதலியோரது காரணத்தன்மைகளோடு ஒப்பனவேயாதல் உணர்க.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை :- “உயிர்கள் சுட்டுணர்வு உடையன ஆதலின் அவை சுதந்திரமின்றிச் சுட்டுணர்வில்லாத சங்கார காரணன்வழி நின்றலால் அவையெல்லாம் முதற்கடவுள் ஆகா என்றல் பொருந்தும்; அது நிற்க, ‘சுட்டுணர்வில்லாத சங்கார காரணன் ஒருவனே’ என்றற்குப் பிரமாணம் இன்மையால், ‘அத்தகைய சங்காரகாரணரே பலர் உளர்’ எனக் கொண்டால் தவறு என்கை” என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடை கூறுதற்பொருட்டும்,

“ உயிர்கள் பாசத்திற் கட்டுண்டு நிற்கும் பெத்தநிலையில்தான் சுட்டுணர்வுடையனவாய்ச் சங்கரகாரணனுக்கு அடிமையாய்நிற்கும்; பாசம் நீங்கி வீடு பெற்றபொழுது அவை சங்கர காரணன் போலச் சுட்டுணர்வு நீங்கி வியாபக உணர்வைப் பெற்று நிற்கும். இது பற்றியே வேதாசுமங்கள் ‘உயிர் முத்தியில் சிவனோடு சமமாம் நிலையைப் பெற்று விளங்கும் எனக் கூறுகின்றன. ஆதலால், முத்தி பெற்ற உயிர்கள் சங்கர காரணனோடு ஒப்ப முதற்கடவுளாம் எனச் சிவசம வாத சைவர் முதலியோர் கூறுவர் ஆகலின் அவர் கூற்றை மறுத்தற் பொருட்டும் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வேண்பா

ஒன்றலா ஒன்றல் உளதாகி நின்றவா
 ரென்றலா வொன்றில் அவை ஈருதல் — ஒன்றலா
 ஈறேமுதல்; அதனின் ஈறலா ஒன்றுபல
 வாறே தொழும்பாகும் அங்கு.

இதன் பொருள்

அவை - சேதனப் பிரபஞ்சத் தொகுதி.

ஒன்றலா ஒன்றல் உளது ஆகி நின்றவாறு - ‘உருவமும், அருவமும்’ என இருகூறுபட்டு நிற்கும் அத்தொகுதியின் வகைகளுள் ஒரு வகையினதும் அல்லாத கடவுளால் உடம்போடு கூடித் தோற்றத்தை எய்தியவாறே.

ஒன்றலா ஒன்றில் ஈறு ஆதல் அக்கடவுளிடத்தில்தானே ஒடுக்கத்தை அடைதலால்.

ஒன்றலா ஈறே முதல் - அக்கடவுளாகிய சங்கர காரணன் ஒருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுள்.

[த. கு. இதுகாறும் அனேகேசுர வாதிகள் கூறும் தடைக்கு விடை கூறப்பட்டது. இனிச் சிவசம வாதிகள் கூறும் தடைக்கு விடை.]

அதனின் ஈறலா ஒன்று - கடவுள் போல அழிவின்றி நிற்கின்ற ஒருதொகுதி. (உயிர்த்தொகுதி அழிவின்றி நின்றதாயினும்)

அங்கு - அம் முத்தி நிலையிலும்.

பலவாறே தொழும்பாகும் - பலவாற்றானும் முதற் கடவுளுக்கு அடிமையாயே நிற்கும் (சுதந்திரம் உடைத்தாகாது.)

விளக்கவுரை

“ஒன்றலா ஒன்று” என்னும் தொடர் மீள ஒருபொருளிலே வந்த சொற்பொருட் பிள்வரு நிலையணி.

காரியப் பிரபஞ்சம் (உடம்பு முதலியவற்றின் தொகுதி) உணர் வில்லாத சடமாகலின் தானே தொழிற்படமாட்டாது. சேதனப் பிரபஞ்சம் உணர்வுடையதாயினும் சுட்டுணர்வையன்றி வியாபக உணர்வை உடையதன்று ஆதலால் அதுவும் தானே தொழிற்படாது. எனவே இவை இரண்டையும் தொழிற்படுத்தற்குச் சடமாம் தன்மையும், சுட்டுணர்வும் இல்லாது வியாபக உணர்வுடைய ஒரு முதற்கடவுள், உளனாதல் துணியப்படும்.

அம்முதற்கடவுள் ‘வியாபக உணர்வினன்’ அஃதாவது ‘எல்லா வற்றையும் ஒருங்கே அறியும் முற்றுணர்வுடையவன்’ என்பது பெறப் படுதலால், அவ்வறிவிற்கு ஏற்ற எல்லாம்வல்ல ஆற்றலும் உடைய தாதல் தானே விளங்கும். ஆகவே, ஒருவனே எல்லாவற்றையும் அறியவும், செய்யவல்லனாய் பொழுது, ‘அவனைப்போல வேறும் ஒருவன் அல்லது பலர் வேண்டும்’ என்றல் எது கருதி? அங்ஙனம் கருதுதற்குக் காரணம் இன்மையால், அக்கருத்து அல்லது கூற்று மிகை என்னும் குற்றம் உடையதாகும்.

இனி, இலக்கியங்கள் பலவாயின், அவற்றிடையே ஒரு சிறிதாயினும் இலக்கணம் வேறுபடல் வேண்டும். ‘சிறிதும் வேறுபாடின்றி’ இலக்கணம் ஒன்றையாகுமாயின், இலக்கியம் பலவாதல் இயலாது’ என்பது அளவைநூல்முறை.

இவ்வாற்றால், ‘சங்கார காரணனை, ‘ஒருவன்’ என்னுது ‘பலர்’ எனக் கொள்ளுதல் குற்றமாதலின், எவ்வாற்றாலும் உலகில் முதற் கடவுள் ஒருவனே யன்றிப் பலர் இல்லை’ என்பது நிறுவப்பட்டது.

மேற்கோளில், ‘சங்காரமே முதல்’ என்றதனையே இங்கு ‘ஈறே முதல்’ எனக் கூறியது முடிந்ததுமுடிந்தல். அஃதாவது ஓரளவில் முடிந்துவிட்டதனை மற்றோற்றால் இறுதியாக முடித்தல்; ‘சங்காரம்’ என்றதனானே அவனே ‘முதற்கடவுள்’ என்பது முடிந்தது. அதனை மீளவும் ஏதுக்காட்டி இறுதியாக முடித்தமை காண்க.

இதிலும் ‘ஈறு’ என்பது, ஈற்றினைச் செய்பவனைக் குறித்த ஆகுபெயர்

‘அங்கும்’ - என்னும் இறந்தது தழுவிய எச்சஉம்மை தொகுத்த லாயிற்று.

பலவாற்றால் தொழும்பாதலாவது, கண் இருள் நீங்குதற்குமட்டுமன்றிப் பொருள்களைக் காணுதற்கும் ஞாயிற்றின் உதவியை அவாவுதல்போல, உயிர் மலம் நீங்குதற்குமட்டுமன்றி மலம் நீங்கிய பின்னும் கடவுளை அறிதற்கும், அனுபவித்தற்கும் அவனது அருளை அவாவி நிற்கும் இயல்பினதாதலும்,

கண் இருளோடு கூடிய வழி இருளாயும், விளக்கொளி, ஞாயிற்றின் ஒளி முதலியவற்றோடு கூடிய வழி அவ்வவ்வொளியாயும் நின்றல் போல உயிரும் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்பதன்றிக் கடவுள் போலத் தனித்துநிற்கும் தன்மை இலதாதலும்,

இவ்வாற்றால் பிறிதொரு தொழிற்கும் உரிமை யுடையதாகாது சிவனை அனுபவித்தலாகிய ஒன்றற்குமட்டுமே உரிமையாதலும், *

மற்றும் இவைபோல்வன பலவாற்றால் என்றும் அடிமையாதலாம்.

அங்ஙனமாயின், வேதாகமங்களில் “ஆன்மா முத்தியில் சிவசமமாம்” எனக் கூறப்படுதற்குப் பொருள் என்னை யெனின், அஃது உண்மை யதிகாரத்தில் விளங்கும்.

இவ் எடுத்துக்காட்டால் சிவசம வாத சைவர், சிவசங்கிராந்த வாத சைவர், பாசுபதர், உற்பத்தி வாதிகளாகிய மாவிரதர், ஆவேச வாதிகளாகிய காபாலிகர் ஆகியோரது மதங்கள் மறுக்கப்பட்டன.

இவர் யாவரும், “ஆன்மா முத்தியில் சிவன்போலவே நின்று ஐந்தொழில் செய்யும்” எனக் கூறுபவர் என்க.

இவ்வாறு இம்முன்று அதிகரணங்களாலும் “அவனவ ளது வெனும்” என்னும் முதல்நூற்பாவின் பொருள் தடைவிடைகளால் ஆராய்ந்து இனிது விளக்கப்பட்டது. எனினும், ‘உலகம் ஒடுங்கிய பின் மீளவும் தோன்றுதல்பற்றி ‘ஆணவ மலம்’ என்பது துணியப் படும் என அதற்கும் பிரமாணம் கூறியது பற்றிய தடை விடைகள் இங்குக் கூறப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம், ‘அதனை நான்காம் நூற்பாவில் விளக்குதலே பொருத்தம் உடைத்து’ எனக் கருதியதே யாகும்.

தொனகப் பொருள்

இம்முன்று அதிகரணங்களிலும் கூறப்பட்ட பொருளைப் பின் வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

* “உயிர்தானும் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே” என்பது சிவஞான சித்தி. சூ. 11. 10.

உலகத்தில் நிற்பனவாய்க் காணப்படும் பொருள்களையாவும் முன்னே தோற்றத்தையும், பின்னே அழிவையும் உடையன வாதல் காட்சியானே அறியப்படுதலால் அக்காட்சியைக் கொண்டே உலகம் இதுபொழுது நிற்பதாய்க் காணப்படினும், 'முன்னே ஒரு காலத்தில் தோன்றிற்று' என்பதும், 'பின்னே ஒரு காலத்தில் அழியும்' என்பதும் கொள்ளப்படும்.

இனி உலகத்தில் ஒரு நிகரனவாகிய சாதிப்பொருள்கள் அவ்வச் சாதிக்குரிய காலங்களில் ஒருங்கேதோன்றி, ஒருங்கே நின்று, ஒருங்கே அழிதலும் காட்சியானே அறியப்படுதலின் அக்காட்சியைக்கொண்டே 'உலகம் ஒருகாலத்தில் முற்றும் தோன்றி, ஒருகாலத்தில் முற்றும் நின்று, ஒருகாலத்தில் முற்றும் அழியும்' என்பது கொள்ளப்படும்.

இனி அவயவப் பகுப்பு உடையன எல்லாமும், சடமாயும் பலவாயும் உள்ளன எல்லாமும், சுட்டி யறியப்படுவன எல்லாமும் தோன்றி, நின்று, அழிதல் காணப்படுதலாலும், உலகமும் அம்முன்று தன்மைகளையும் உடையதாய் இருத்த லாலும் அம்முன்றையும் ஏதுவாகக்கொண்டு, 'உலகம்தோன்றி, நின்று, அழியும்' என்பது அனுமானத்தாலும் துணியப்படும்.

ஆகவே, "உலகம் - தோன்றல், நிற்கல், அழிதல் என்னும் மூவினையை உடையதன்று; நிற்கலாகிய ஒரு வினையைமட்டுமே உடையது" - எனக் கூறும் உலகாயத்ர் மீமாஞ்சகரது கூற்றுக்கள் பொருந்தா; "உலகம் மூவினையை உடைத்து" - என்பதே சித்தாந்தமாக.

இல்லதற்குத் தோற்றம் கூடாமையாலும், 'தூனியம்' என்பதும் இல்லதேயாதலாலும், சமுச்சயமாய் ஒன்று இருத்தல் இயலாமையாலும் உலகம் தோற்றம் உடைத்தாய் இருத்த லாலும் உலகம் உண்மையில் உள்ள பொருளேயன்றிப் பெளத்தர் கூறுதல்போல இல்பொருளோ அல்லது சூனியப் பொருளோ, சமணர் கூறுதல்போலச் சமுச்சயப் பொருளோ அன்று.

ஆகவே, 'உலகம் உள்பொருள்' என்பதே சித்தாந்தமாக.

உள்ளதாய்ச் செயற்படுவனவற்றிற்கு (அஃதாவது, தோற்றத்திற்கு முன்னே நுண்ணியவாய்ப் புலனாகாது நின்று, பின்பு பரியனவாய்ப் புலப்படத் தோன்றுவனவற்றிற்குச்) செயற்பாடு (புலப்பாட்டுநிலை) செய்வோரையின்றிக் கூடாமை யால், உள்ளதாய்ச்செயற்படும் உலகமும்செய்வோன் ஒருவனை

உடையது. அதனால், 'உலகம் முவினையுடையதாயினும் அஃது அவ்வினைகளைத் தானே உடையதாம். அதற்கொரு முதல்வன் வேண்டுவதில்லை' எனக் கூறும் **பௌத்தர் சமணர்களது** கூற்றுக்கள் பொருந்தா.

இனி, 'உலகம் இல்பொருள், துனியம், சமுச்சயம் என்பவற்றுள் ஒன்றாகாது உள்ளதேயாதல் மாயையாகிய முதற்காரணப் பொருளில் ஆதலாலும், அந்த மாயை வித்துப்போல்வதாகலின், அது வித்து முளையைத் தோற்றுவித்தற்கு இன்றியமையாத நிலைக்களமான நிலம்போலத் தான் உலகைத் தோற்றுவித்தற்கு முதற்கடவுளைத் தனக்கு நிலைக்களமாக வேண்டியே நிற்கும் ஆதலாலும், 'மாயையே தன்காரியமாகிய உலகத்தைத்தோற்றுவிக்கும்; அதற்குச் செய்வோன் ஒருவன் வேண்டுவதில்லை' என்னும் **சாங்கியர்** கூற்றுப்பொருந்தாது.

'உலகம் செய்வோன் ஒருவனை உடையது' என்பதே சித்தாந்தம்.

உலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை வித்திற்கு நிலம்போல முதற்கடவுளது சத்தியைத் தனக்கு நிலைக்களமாகக் கொண்டே உலகத்தைத் தோற்றுவித்தலால் 'உலகம் முதற்கடவுளிடத்தே ஒடுங்கி, அவனிடத்தினின்றே தோன்றும்' எனக் கூறப்படுதலின் அதுபற்றிச் சற்காரிய வாதத்திற்குத் தடையின்மையால், 'உலகம் சங்கார காரணனிடத்தே ஒடுங்கி, அவனிடத்தினின்றே தோன்றும்' என்பதில் பிழை ஒன்றும் இல்லையாகையாலும்,

அவ்வாறன்றி "**வாசுதேவனை பிரகிருதி**" எனக் கூறப்படுதற்கு உண்மைப்பொருள் காணமாட்டாது, சித்தாகிய வாசுதேவனையே, 'சடமாகிய பிரகிருதி' எனக் கூறினாலும் பிரகிருதிக்கு மேலேயுள்ள உலகங்கள் அவனிடத்து ஒடுங்கித் தோன்றுதல் கூடாமையாலும், உலகத்தின் ஒடுக்கத் தோற்றங்களுக்குக் காரணராவார் திதிக் கடவுள், சிருட்டிக்கடவுள் என்போரில் ஒருவராதல் கூடாமையின் அவ்வாறுகூறும் **பாஞ்சராத்திரிகள்** முதலியோர் கூற்றுப் பொருந்தா.

'சங்கார காரணனை உலகத்தின் ஒடுக்கத் தோற்றங்கட்டுக் காரணம்' என்பதே சித்தாந்தம்.

சங்கார காரணன் முதற் கடவுளாதலின் அவன் வியாபக உணர்வுடைவனாக, ஒழிந்த அறிவுடைப் பொருள்கள் யாவும்

சுட்டுணர்வுடையன வாதல் பெறப்படுதலின், அவை சங்கார காரணன் வழி நிற்பனவாம் அன்றிச் சுதந்திரம் உடையன ஆகாமையால், 'நாராயணன், இரணிய கருப்பன், இந்திரன், அக்கினி முதலியோரும் சங்கார காரணனோடு ஒப்ப முதற்கடவுளாவர்' என்னும் அனேகேசுர வாதிகள் கூற்றுப் பொருந்தாது. முதற்கடவுளாவான் எல்லா அறிவும், எல்லாமுதன்மையும் உடையன் ஆதலின் அத்தகையோன் ஒருவனுக்குமேலும் பலர் வேண்டும் என்றல் மிகையாய் ஒழியும் ஆதலின் அக்கூற்றும் பொருந்தாது.

சுட்டுணர்வுடைமை, சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் முதலியன உயிர்கட்கு இயற்கைக் குணம் ஆதலின் அஃது அவற்றிற்கு எக்காலத்தும் நீங்குதல் இன்மையால், முத்திபெற்றகாலத்திலும் உயிர் முதற்கடவுளுக்குப் பல்லாற்றினும் அடிமையாயே நிற்கும் ஆதலால், 'முத்தியில் ஆன்மாச் சிவனோடு சமமாம் நிலையை எய்தும்' என்பதற்கு உண்மைப் பொருள் காண மாட்டாது, 'முத்தி பெற்ற உயிர்கள் சங்கார காரணனோடு ஒப்ப கடவுளராகும்' என்னும் சிவ சமவாதி, சிவ சங்கிராந்த வாதிகள், உற்பத்தி வாதிகள், ஆவேச வாதிகள் ஆகியோர் கூற்றுக்களும் பொருந்தா.

ஆகவே. 'சங்கார காரணன் ஆவான் ஒருவனே யன்றிப் பலர் இல்லை. அவனே முதற் கடவுள்; ஏனையோர் ஒருவரும் முதற்கடவுள் அல்லர்' என்பதே சித்தாந்தம்.

என இவ்வாறு இம்முன்று அதிகரணப் பொருள்களையும் தொகுத்துக் கண்டுகொள்க.

முதல் நூற்பா முடிந்தது.

இரண்டாம் நூற்பா

முன்னுரை:- முன்னை நூற்பாவில், 'பதியாகிய சங்கார காரணன் உலகிற்கு நிமித்த காரணன்' என்றும், 'நிமித்த காரணன் இன்றிக்காரியங்கள்தோன்றா' என்றும் கூறப்பட்டன.

"நிமித்த காரணன் உளனாதற்கு, ஏனை முதற்காரணத்துணைக் காரணங்கள் உளவாதல் வேண்டும். உலகிற்கு அவை உளவோ? 'இல்லை' எனின், நிமித்த காரணனும் இலனாவன்" என, மேல், 'நிரீச் சுர வாதிகள்' (கடவுள் இல்லை எனக் கூறுவோர்) எனப்பட்ட மதத்தினர் தடை நிகழ்த்துவராயின் அத் தடைக்கு விடையாக 'இரண்டாம் நூற்பாவைக் கூறுகின்றார்.

த. கு. முதற் காரணத் துணைக் காரணங்கள் பாசமாதலின், 'அவை உள' என்பதற்குப் பிரமாணம் கூறும் இந்நூற்பா, பாசம் உண்மைக்குப் பிரமாணம் கூறுவதாதல் உணர்க.

நூற்பா

அவையே தானே யாய், இரு வினையின்
போக்கு வரவு புரிய, ஆணையின்
நீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது துத்திரம். 'என் நுதலிற்றே' எனின், புனர் உற்பவம் வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் விளக்கம்

புனர் உற்பவம் — மறுமுறைத் தோற்றம்.

அது வருமாறு உணர்த்துதலாவது, 'உலகத்தை நிமித்த காரணனாகிய இறைவன் இன்ன முதற் காரணத்தினின்றும் இன்ன துணைக் காரணத்தால் இவ்வாறு நின்று தோற்றுவிக்க இவ்வாறு தோன்றும்' என உணர்த்துதல்.

'முதல் உற்பவம் பற்றிக் கூறுது, புனர் உற்பவம் பற்றியே கூறுதல் ஏன்' எனின், முன்னை நூற்பாவில், 'ஒடுங்கிய உலகம் தான் ஒடுங்குதற்கு இடமாய் இருந்த சங்கார காரணனிடத்தினின்றே மீளத் தோன்றும்' எனக் கூறியதனால், 'அது மீள உளதாதல் எவ்வாறு' என்றே வினா நிகழ்கின்றது. அதனால், மீள உளதாமாறே கூறுகின்றார் என்க.

நூற்பாவின் திரண்ட பொருள் :-

(“அவையே தானேயாய்” — என்பது இரட்டுற மொழிந்தது. அதனால் அதற்கு இருமுறையாகப் பொருள் கூற வேண்டும்.)

(முன்னை நூற்பாவில், “அந்தமே ஆதி” எனப் பிரிநிலை ஏகாரம் புணர்த்துக் கூறியது, அவனைப்போல அறிவுடையன வாய் உள்ள சேதனப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் அவனைப் பிரித்தற்கே யன்றோ! அங்ஙனம் பிரித்தவழிப் பிரிக்கப்பட்டு நின்றது. சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய உயிர்களே ஆதலின், இங்கு “அவை”

என்றது, அந்தச் சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய உயிர்களையே சுட்டி நின்றது.)

அவையேயாய் — (முன்னை நூற்பாவில் கூறப்பட்ட சங்கார காரணன் புனர் உற்பவம் செய்யுங்கால்) கலப்பினால் உடலில் உயிர்போல் அவ் வுயிர்களே யாகியும்.

தானேயாய் — பொருள் தன்மையால் கண்ணில் கதிரவன் போல் அவற்றின் வேறே யாகியும்.

அவையே தானேயாய் — உயிர்க்கு உயிராதல் தன்மையால் கண்ணொளியில் ஆன்ம போதம் போல் அவற்றோடு உடனாகியும் நின்று.

(ஆணையின்) 'இருவினையின் — தனது 'ஆணை' என்னும் பெயரை உடைய சிற்சத்தியால் வருகின்ற இருவினைகளுக்கு ஏற்ப.

போக்கு வரவு புரிய — அவ்வுயிர்கள் இறத்தல் பிறத்தல் களைப் புரியுமாறு.

ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும் - அச்சிற்சத்தியினின்றும் வேறாதலின்றி நிற்பன்.

விளக்கவுரை

'அவையேயாதல் ஒன்றால்' எனவும், 'தானேயாதல் வேறாதல்' எனவும், 'அவையும் தானுமாதல் உடனாதல்' எனவும் உணர்க.

இதனையே வழிநூல் ஆசிரியர்,

“உலகெலாம் ஆகி வேறாய் உடனுமாய்” * என்றார்.

முன்னை நூற்பாவில் 'உலகம் ஒடுங்கி மீளவும் தோன்றும்' என்றதற்கு ஏற்ப இங்கும் போதலையே (இறத்தலையே) முன்வைத்துக் கூறினர்.

'புரிதல்' என்பது இடைவிடாது செய்தலைக் குறிக்கும் சொல். அதனால், “போக்கு வரவு புரிய” என்றது 'உயிர்கள்

* சிவஞான சித்தியார். து. 2. 1.

இறத்தல் பிறத்தல்களில் எப்பொழுதும் இடைவிடாது நிற்கும் படி' என்றவாரும்.

“ஆணையின்” என்பது சிங்கநோக்காய் நின்று, முன்னே “இருவினை” என்பதனோடும் பின்னே “நீக்கமின்றி” என்பதனோடும் இயைந்துபொருள்தந்தது. இரண்டிடத்தும், ‘ஆணையின்’ என இன்னுரு போடே சென்று இயைவதாயிற்று. எனினும் அவ்வுருபு முன்னர், ‘ஆணையால்’-என ஏதுப் பொருளையும், பின்னர், ‘ஆணையினின்று’ - என நீக்கப் பொருளையும் தந்தது. இனி, “இன்” என்பதைச் சாரியையாக்கி, இரண்டிடத்தும் ஏற்ற பெற்றியாய் வேறுவேறு உருபை விரித்துரைத்தலும் ஓர் உரை.

“அன்றே” என்பது அசை. “அனாதியே” என்னும் பொருளை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலும் ஆம்.

‘உயிர்கள் போக்கு வரவு புரியுமாறு முதல்வன் தன் ஆணையின் நீக்கமின்றி நிற்பான்’-எனவே, ‘உயிர்கள் பலவும் செய்யும் போக்கு வரவுகள் அனைத்தையும் அவன் கரணத்தான் அன்றிச் சங்கற்ப மார்த்திரையாளே செய்வன்’ என்பது பெறப்பட்டது.

இதனானே முன்னை நூற்பாவில் “அந்தமே ஆதி” எனப் பெயர் மாத்திரமாகச் சுட்டி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட முதற் கடவுளுக்கு இங்கு இலக்கணம் கூறியதுமாயிற்று. என்னை? ‘சங்கார காரணன், உயிர்களோடு ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய்’ நின்று, அவைதம் இருவினைகட்கு ஏற்பப் போக்கு வரவு புரியத்தான் தன் ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்பன்’ என்றமையின்.

இறைவனுக்கு உளதாய இவ்வியல்பு உயிர்களை நோக்கியது ஆகலின் இது ‘தடத்த லட்சணம்’ எனப்படும் பொது வியல்பாதல் அறிக. *

[த. கு. இதனால் தன் சத்தியோடு உயிர்களின் பொருட்டுப் படைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து கருத்தாவாய் நிற்பல் இறைவனுக்குத் தடத்த லட்சணமாம் என்பது போந்தது.

சொருப லட்சணம், எனப்படும் உண்மையியல்பு ஆறும் நூற்பாவிற்கு கூறப்படும்.]

* உண்மையியல்பு 6 - ம் நூற்பாவில் கூறப்படும்.

“ஆணையின் இருவினையின் உயிர்கள் போக்கு வரவு புரிய” என்றதனால், படைத்தல் முதலிய தொழில்கட்கு நிமித்த காரணமாய் நிற்கின்ற இறைவனுக்கு அவனது ஆணை எனப்படும் சிற்சத்தியே நேரான துணைக் காரணம் என்பதும், ‘இருவினையின்கள் அச்சிற்சத்தியின் வழியாகத் துணைக்காரணமாம்’ என்பதும் போந்தது.

வினையெல்லாம் பொருளைப் பற்றியே நிற்பதல்லதுதனியே நில்லாது ஆதலால், “இருவினையின்” என வினையைக் கூறினமையின், அதற்குப் பற்றுக்கோடான ஒரு பொருள் இருத்தல் பெறப்பட்டது. அப்பொருளே மாயை. அது துணைக் காரணமும், நிமித்த காரணமும் ஆகாமையின் ‘முதற் காரணம்’ என்பதும் போதரும்.

[த. கு. ஒரு காரியத்திற்கு ‘முதற் காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணம்’ என்னும் மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதன. எடுத்துக்காட்டாக, குடமாகிய காரியத்திற்கு மண் முதற் காரணம்; குலாலனது தண்ட சக்கரங்கள் துணைக்காரணம்; குலாலன் நிமித்த காரணம்.

இவ்வாறே உலகமாகிய காரியத்திற்கு மாயை முதற் காரணம், சிற்சத்தி துணைக்காரணம், இறைவன் நிமித்தகாரணம்; இவ்வாறாதலைக் கீழ்க்காணும் சிவஞான சித்திச் செய்யுளால் அறியலாம்.

காரிய காரணங்கள் முதல் துணை நிமித்தம் கண்டாம்;
பாரில் மண் திரிகை பண்ணுமவன் முதல் துணை நிமித்தம்;
தேரில் மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
ஆரியன் குலால னாய்நின் ருக்குவன் அகிலமெல்லாம் ‡

இதில் ‘திரிகைபோல்வது சத்தி’ எனத் துணைக் காரணத்தை ஓரளவில் பொதுவாகவே கூறினார். ஆயினும் ‘திரிகை போல்வது வினை’ என்பதும், ‘குலாலனது சத்தி போல்வது சிற்சித்தி’ என்பதும் உண்மையாற் கூறுமிடத்து நுட்பமாகக் கூறப்படும் என்க.]

இந்நூற்பா நான்கு அதிகரணங்களை யுடையது.

- அவை:—
1. அவையே தானேயாய்
  2. ஆணையின் இருவினையின்
  3. போக்கு வரவு புரிய
  4. ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும் என்பன.

முதல் அதிகரணம்

[அவையே தானேயாம்]

முன்னுரை :- கடவுள் ஒருங்கிய உலகத்தை மீளப் படைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்யுங்கால் சேதனப் பிரபஞ்ச மாகிய உயிர்களை அத்தொழில்களில் அகப்படுத்தி நிற்கவே செய்வன் ஆதலின், 'அவனுக்கும் உயிர்கட்கும் இடையே உள்ள இயைபு அல்லது தொடர்பு எத்தன்மையது' என ஐயம் நிகழ்கின்றது. அவ் ஐயத்திற்கு விடையாக வேறு வேறு மதத்தினர் வேறு வேறு வகையான இயைபினைக் கூறுவர்.

அவருள் **ஏகான்ம வாதிகள்**, "கடவுளும் உயிர்களும், பொன்னும் பணியும் (அணிகலமும்) போல்வனவே ஆதலின், பொன், பணி இவற்றிடையுள்ள இயைபே கடவுள், உயிர் இவற்றிடை உள்ள இயைபு" என்பர். அஃதாவது, 'பொன்னே பணி; பணியே பொன்' என்பதன்றி அவற்றிடை வேற்றுமை யில்லை. கடவுளே உயிர்; உயிரே கடவுள் அவற்றிடை வேற்றுமை யில்லை என்பதாம்.

இவ்வாறு கூறுதல் '**அபேத வாதம்**' எனப்படும். (அபேதம்-பேதம் இன்மை) எனவே, 'கடவுளும், உயிரும் பொருளால் வேறல்ல; ஒன்றே; ஆயினும் எவையோ சில சிறு காரணங் களால் வேறு போலத் தோன்றுகின்றன. அத் தோற்றம் உண்மையானதன்று. 'கடவுளும், உயிரும் ஒன்று என்பதே உண்மை' என்பது இவர் கொள்கையாயிற்று.

இவர்கள் இவ்வாறு கூறுதற்குக் காரணம் "உபநிடதங்கள் **பிரமத்தை** (கடவுளை) - **ஏகம்** - (ஒன்று) என்றுமட்டும் கூறிப் போகாமல் '**அத்துவிதம்**' என்று எதிர்மறையிலும் கூறுகின்றன. **துவிதம் இரண்டு. அத்துவிதம் - இரண்டின்மை.** இரண்டின் இன்மையை உடையது ஒன்றே. முன்று முதலாகவரும் எண்கள் யாவும் இரண்டை உடையனவே."

"மற்றும் அவை (உபநிடதங்கள்) '**பிரமம் ஏகம்**' என்று மட்டும் கூறாமல், '**ஏகமே**' (ஒன்றே) எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்தும் கூறுகின்றன. ஆகவே, பிரமத்திற்கு வேறாய் மற்றொரு பொருளை 'உளது' எனக் கொள்ளுதல் வேதத்தோடு மாறுகொள்க் கொள்ளுதலாம்" என்பதே.

இவர்களே இன்று நாட்டில், '**அத்துவிதிகள்**' எனவும், '**வேதாந்திகள்**' எனவும் பெயர் பூண்டு வாழ்கின்றார்கள். சைவ

சித்தாந்தம் இவர்களை 'ஏகான்ம வாதிகள்' என்றும், இவருள் ஒருசாராரை 'மாயா வாதிகள்' என்றும் கூறும்.

இவர்கட்கு நேர்மாருகத் துவிதவாதிகள் 'கடவுளும், உயிரும் ஒளியும், இருளும்போல மறுதலையான பொருள்கள்' என்பர். அது, பிரமம் பெரிது; அறிவே வடிவாயும், ஆனந்தமே வடிவாயும் உள்ளது; தாயது; மற்றும் இன்னேரன்ன தன்மையினது எனவும், உயிர் சிறிது; அறியாமையையும், துன்பத்தையும் உடையது; மலங்களிற்பட்டுநிற்பது; மற்றும் இன்னேரன்ன தன்மையையுடையது எனவும் கூறுமாற்றால் விளங்கும் எனக் கொள்வர்.

ஆயின் 'அத்துவிதம்' எனப்படுதல் ஏன்எனின், வடமொழியில் எதிர்மறைப் பொருளைத் தருவதாகிய நகாரம் ‡ இன்மைப் பொருளை மட்டும் உடையதன்று; மறுதலைப் பொருளையும் உடையது. அதனை, 'அதர்மம்' முதலிய சொற்களிற் காணலாம். 'அதர்மம்' என்பது, 'தர்மத்தினது இன்மையை யுடையது' எனப் பொருள் தாராமல், 'தர்மத்திற்கு மறுதலையானது' எனப் பொருள்தருதலால் 'அதர்மம்' என்பது, 'பாபம்' என்னும் பொருளைத் தருவதாயிற்று.

இவ்வாறே 'அத்து விதம்' என்பதும், 'இரண்டிற்கு மறுதலையானது' எனப்பொருள் தந்து, 'ஒன்று' எனப் பொருள்தரும். இரண்டிற்கு மறுதலையாவது 'ஒன்று' என்பதேயன்றிப் பிற எண்கள் அல்ல.

'தர்மத்திற்கு மறுதலையானது' என்பதனானே, 'தர்மம், என்பது உளதாயவாறு போல, 'இரண்டிற்கு மறுதலையானது' என்பதனானே இரண்டு உளதாதலும் பெறப்படும். எனவே, 'அத்துவிதம்' என்பதனானே துவிதமாகிய இரண்டும், அதற்கு மறுதலையான ஒன்றும் ஆக இரண்டு பொருள்களும் பெறப்படுகின்றன. ஆகவே, ஒன்றாய் பிரமமும் (கடவுளும்) இரண்டாய் (அக்கடவுளின் வேறுகிய) உயிர், உலகம் முதலியனவும் இருத்தல் பெறப்படுகின்றது. அவற்றுள் ஒன்றாய் நிற்கின்ற பிரமமும், அதனின் வேறுய் இருக்கின்ற சேதன அசேதனப் பிரபஞ்சங்களும் ஆகிய இவை தம்முள் ஒளியும், இருளும் போல்வன. [உபநிடதங்கள் பிரமத்தை மட்டும் கூறாமல்

‡ 'ந' என்பதே சில இடங்களில் முதலில்உள்ள நகரமெய் கெட்டு, 'அ' என வருகின்றது. 'அபேதம்' என்பதையே காண்க.

பிரபஞ்சத்தைப் பற்றி, அதன் தோற்றம், நிலை, இறுதி என்பன வற்றையும், மற்றும் பந்தம், வீடு முதலியவற்றையும் கூறுதலால் 'பிரமம் ஒன்றே உள்ளது' என **ஏகவாதம்** கூறுவார்க்கு இங்ஙனம் பிரபஞ்சம் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்ற வேதவாக்கியங்கள் எல்லாம் பயனில் கூற்றாய் ஒழியும்] என அவர் தம் மதத்தை நிறுவுவர். 'கடவுளும் உலகமும், ஒளியும், இருளும் போல்வன' எனக்கூறும் இவர் வாதம், '**பேதவாதம்**' எனப்படும். (பேதம் - வேற்றுமை)

இவர்களது கூற்றையும் **பேதா பேதவாதிகள்** மறுப்பர். அவர் கூறுமாறு இது :-

“ஏக வாதம் பொருந்தாமை துவித வாதம் கூறுவார் கூற்றானே இனிது விளங்கிக் கிடக்கின்றது.

ஆயினும் — கடவுளும், உலகமும் ஒளியும், இருளும்போல மறுதலைப் பொருள்கள் என்றல் பொருந்தாது. ஏனெனின், மறுதலைப்பொருள்கள்தம்முள் இயைதலும், ஒன்றால் மற்றொன்று பயன் பெறுதலும் இயலா. 'உலகில் அசேதனப் பிரபஞ்சம் கடவுளாலே காரியப்பட்டு வருகின்றன' எனவும், சேதனப் பிரபஞ்சம் கடவுளாலே அறிவையும், ஆனந்தத்தையும் பெறுகின்றன எனவும், சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்குத் துன்ப நீக்கமும், இன்பப் பேறும் கடவுளைச் சார்வதனாலே வரும் எனவும் உபநிடதங்களானே அறியப் படுகின்றன. ஆதலின், 'கடவுளும், உலகமும் இரு மறுதலைப் பொருள்கள்' எனக் கூறும் துவித வாதமும் பொருந்தாது”

மற்று ; வேதங்கள் சில இடங்களில்,

“ இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரும் ஆகி
இயமானனாய் எறியும் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி ருகி
ஆகாசமாய் அட்ட மூர்த்தி யாகி
..... எம் அடிகள் நின்ற வாறே ” ‡

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி...நின்றன என சொல்லிவாழ்த்துவனே *

என்றாற்போல, 'கடவுளும், உலகமும் ஒன்றே' என அபேதமாகவும், சில இடங்களில்,

“விரிகதிர் ஞாயி றல்லர் ; மதியல்லர் ; வேத
விதியல்லர் ; விண்ணும் நிலனும்
திரிதரு வாயு அல்லர் ; செறுதீயும் அல்லர் ;
தெளிநீரும் அல்லர் ” *

“மண்ணல்லை ; விண்ணல்லை ; வலய மல்லை ;
மலையல்லை ; கடலல்லை ; வாயு வல்லை ;
எண்ணல்லை ; எழுத்தல்லை ; எரியு மல்லை ;
இரவல்லை ; பகலல்லை ; யாவு மல்லை ;
..... ஒற்றியூர் உடைய கோவே ” ‡

என்றற்போல, ‘கடவுளும், உலகமும் வேறு வேறு’ எனப்
பேதமாகவும் கூறுதலாலும், அவற்றுள் ஒன்றை உடன்பட்டு
ஏனையதை மறுத்தல் கூடாமையாலும் இரண்டையும் கொண்டு,
‘கடவுளும், உலகமும் வேறுந்தான் ; ஒன்றுந்தான்’ எனப்
பேதாபேதம் கூறுதலே பொருந்தும்.

“பேதம், அபேதம் இரண்டையும் கொள்ளுதலால் ‘ஏகம்
என்பதனோடு ஒப்ப ‘அத்துவிதம்’ என்பதும் அபேதத்தை
உணர்த்திற்று என்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை”

“ஓரிடத்திலே பேதம், அபேதம் இரண்டும் இருத்தல்
எவ்வாறு - எனின், சொல்லும், பொருளும்போல” என இவ்வாறு
அவர்தம் மதத்தை நிறுவுவர்.

[“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள் ”

“நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப ”

என்றற்போலச் சில இடங்களில் சொல்லையும், பொருளையும்
வேறு வேறுகவும்,

“நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே ”

“தெவ்வுப் பகையாகும் ” ‡

என்றற்போலச் சில இடங்களில் ‘சொல்லே பொருள்’ என
ஒன்றாகவும் ஒதுதலால், சொல்லும், பொருளும் பேதாபேதம்
என்பதே தொல்லாசிரியர் துணிபு என்பது இப் பேதாபேத
வாதிகள் கருத்து.]

* திருமுறை - 4. 8. 2.   ‡ திருமுறை - 6. 45. 9.   ‡ தொல்.
சொல். உரியியல்.

‘இவரது கொள்கைகளை மறுத்து, கடவுளுக்கும் உலகத்திற்கும் இடையே உள்ள இயைபு இன்னது’ என்னும் சித்தாந்தம்கூறுதற் பொருட்டே இந்நூற்பாவில் முதல் அதிகரணத்தை உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன் தானேயாய் நிற்கும் - என்றது, (இது மேற்கோள்)

- அத்துவிதம் என்ற சொல்லானே - ஏகம் - என்னில், - ஏகம் - என்று சுட்டுவது உண்மையின், அத்துவிதம் - என்றசொல்லே அந்நிய நாத்தியை உணர்த்துமாயிட்டு. (இஃது ஏது.)

மேற்கோளின் பொருள்

நூற்பாவில், “ அவையே தானேயாய் ” என்னும் தொடரின் பொருளே இங்கு மேற்கோளாய் நின்றலால் இங்கும் இரட்டுற மொழிந்து,

‘முதல்வன் இவ்வான்மாக்கள் பலவுமேயாகியும், தானே யாயும், இவ்வான்மாக்கள் பலவும், தானும் ஆகியும் நிற்கும்’ என வைத்து, நூற்பாவின் திரண்டபொருளாக உரைக்கப் பட்டதில் இப்பகுதிக்குக்கூறிய பொருளே இதற்கும்பொருளாக உரைத்துக்கொள்ளப்படும்.

ஈண்டு - இவ்வதிகரணத்தில், என்பது என மேற்கோள் கொண்டது.

(- ‘முதல்வன் அவ்வாறு நிற்பன் - என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை’ என மேற்கூறிய மதத்தினர் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்).

ஏதுவின் பொருள்

(- ‘முதல்வன் அங்ஙனம் மூவகையாயும் நிற்பன் - என்பதற்கு, உபநிடதங்களில் வரும், ‘பிரமம் அத்து விதம்’ என்னும் வாக்கியமே பிரமாணம் என்பது கருத்து.

- ‘அத்து விதம் - என்பதற்கு எவ்வாற்றானும் கருத்து வகையால், ‘ஒன்று’ என்பதே பொருளாதலின், அது நீவிர் கூறும் மூன்றனையும் குறித்து நின்றல் எவ்வாறு’ என அவர் நிகழ்த்தும் தடைக்கு)

- 'அத்து விதம் - என்ற சொல் பற்றியே கடவுளும், உலகமும் பொன்னும், பணியும் போல ஒன்று 'எனக் கூறின, 'கடவுளும், உலகமும் அவ்வாறு ஒன்றே' எனக் கருதுவது எது? எப்பொழுதும் ஒன்றையாய் நிற்கின்ற கடவுளே தன்னை 'இரண்டு, பல' என மயங்குதற்குக் காரணம் இன்மையால், 'அதுவே தன்னை 'ஒன்று' எனக் கருதியுணரும்' என்றல் பொருந்து மாறில்லை. அதனால், அங்ஙனம் 'ஒன்று' எனக் கருதும் பொருள் அக்கடவுட்கு வேறாய் இருத்தல் நன்கு துணியப்படும். ஆதலின், 'அத்து விதம்' என்பது 'ஒன்று' என்னும் பொருளைத் தாராமையும் நன்கு விளங்குவதாம்.

('அத்து விதம்' என்பதன் பொருளை இவ்வாறு பொருந்து மாறு பற்றி உணர்தலேயன்றி, வேறோர் ஆற்றானும் அதன் பொருளையுணரலாம்.)

நகாரம் அன்மை, இன்மை, மறுதலை முதலிய பொருள்களைப் பொதுவாக உணர்த்துமாயினும் அது எண்ணுப்பெயர் மேல் வரும் பொழுது அன்மைப் பொருளையன்றி வேறு பொருளை உணர்த்துதல் வழக்கில் இல்லை. அது, 'அநேகம்' என்பதனானே அறியப்படும். அதனால், 'அத்து விதம்' என்பதும் 'இரண்டில் லாதது' என்றோ, 'இரண்டிற்கு மறுதலையானது' என்றோ பொருள் தாராது, 'இரண்டல்லாதது' என்றே பொருள் தரும்.

இவ் அன்மைப் பொருட்கு, 'அப்பிராமணன்' என்பது காட்டாகச் சொல்லப் படும். 'அப்பிராமணன்' என்பது 'பிரமாணன் இல்லை' எனப் பொருள் தாராது, 'பிராமணன் பிரமாணத் தன்மையின்றி உள்ளான்' என்றே பொருள் தரும். எனவே, அத்து விதம் என்பதும், 'இரண்டில்லை' எனப் பொருள் தாராது, 'இரண்டு இரண்டாம் தன்மையின்றி, அஃதாவது எக் காலத்தும் வேறாய்ப் பிரிந்து நின்றல் இன்றி, உடனாய் நிற்கும்' என்றே பொருள் தரும். ஆதலால், 'அத்து விதம்' என்னும் அச் சொல்தானே தன்னியல்பில் பொருளால் வேறாய் உள்ள கடவுள், இயையில் வேறாய் நில்லாது, உலகத்தோடு உடனாய் நிற்பன்' என்னும் பொருளைத் தரும். (அது பற்றியே - முதல் வன் மேற் கூறியவாறு உலகத்தோடு மூவகையாய் நிற்பன் - என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.)

விளக்க உரை

அந்நிய நாத்தி - வேறுதல் இன்மை. "நீயோ செய்யாய் நின்மல னாயிட்டு" என்னும் இருபா இருபதிலும் 'ஆகலான்'

என்பதை ‘ஆயிட்டு’ என்றல் அக்காலத்து வழக்கு எனக் கொள்ளலாம். இனி, “ஆயிட்டு” என்பது ‘செய்து’ என்னும் எச்சமாய் நின்று, ‘மழை பெய்து குளம் நிறைந்தது’ என்பது போல, ‘ஆயிடலான்’ எனப் பொருள் தந்தது என்றலும் ஆம்.

‘சுட்டுவது உண்மையினும், அந்நிய நாத்தியை உணர்த்தும் ஆகலானும்’ என எண்ணும்மைகள் விரிக்க.

இங்ஙனம் உரைக்கவே, ‘அத்து விதம்’ என்பது பற்றி அபேத வாதமோ, பேத வாதமோ, பேதா பேத வாதமோ கூறுதல் கூடாமை காட்டப் பட்டதாம்.

இவ் ஏதுவில், ‘கண்ணொளியில் ஆன்ம போதம் போல முதல்வன் உயிர்க்கு உயிராதல் தன்மையால் உயிர்களோடு உடனாய் நிற்பன்’ என்பது நிறுவப் பட்டது.

அது நிறுவப் படவே, அவன், கண்ணில் கதிரொளிபோலப் பொருளால் வேறுதலும், உடலில் உயிர்போலக் கலப்பினால் ஒன்றுதலும் தாமே விளங்கும் என்பது கருத்து. “ஏகம் என்று சுட்டுவது உண்மையின்” என்றதனால் அபேத வாதமே மறுக்கப் பட்டது.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை :- ‘ஒருவனே மூவகையுமாய் நின்றல் எவ்வாறு’ என்னும் தடைக்கு விடையாக எடுத்துக் காட்டுக் கூறுவாராய் முதற்கண் ஒன்று மாற்றிற்கு எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

கட்டும் உறுப்பும் கரணமும் கொண்டுள்ளம்
இட்டதொரு பேர் அழைக்க என்னென்றங் (கு) - ஒட்டி
அவன் உளமா கில்லான் உளம் அவனா மாட்டா (து)
அவன் உளமாய் அல்லனுமாம் அங்கு.

இதன் பொருள்

உள்ளம் - உயிர்.

கட்டும் உறுப்பும் கரணமும் கொண்டு - நரம்பு முதலியவற்றால் கட்டப்பட்டுள்ள உடம்பினையும், மற்றும் ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளையும் தன்னுடையனவாகக் கொண்டு,

இட்டது ஓர் பேர் அழைக்க - அந்த உடம்பிற்கு இடப்பட்ட பெயரைச் சொல்லிப் பிறர் அழைத்தபோது, (அவ்வுடம்பே தானாய் நின்று)

என் என்ருங்கு - ' ஏன் ' எனச் சென்று நின்றற்போல.

ஒட்டி - முதல்வனும் உயிர்களே தானாய் ஒன்றாகி நிற்பவனாவன்.

அங்கு - அவ்வாறு ஒட்டி நின்றபோதும்.

அவன் உளம் ஆகில்லான் - அவன் உயிராய் விடான்.

உளம் அவன் ஆமாட்டாது - உயிர் முதல்வனாய் விடாது. (முதல்வன் முதல்வனே; உயிர் உயிரே.)

இஃது, உயிர் மேற்கூறியவாறு உடம்போடு ஒட்டிநிற்பினும் உயிர் உடலா யொழியாது; உடம்பு உயிராகமாட்டாது. உயிர் உயிரேயாயும், உடம்பு உடம்பேயாயும் நின்றல் போல்வதாம். அங்ஙன மாயினும்,

அவன் உளமாய் அல்லனும் ஆம் - முதல்வன் உயிராயும், உயிரின் வேறாயும் இயைந்து நிற்க வல்லவனாவன். (உயிர் அவ்வாறு நிற்கும் வல்லமையை உடையது அன்று. இதுவும் உயிர் உடம்பாயும், அதனின் வேறாயும் நிற்கவல்லது ஆதலாலும் உடம்பு அன்னது ஆகமாட்டாமையும் போல்வதாம்.)

விளக்க உரை

“ உறுப்பு ” என்பது அவற்றை யுடைய உடம்பைக் குறித்த ஆகுபெயர்.

“ ஒட்டி ” என்பது பெயர். வினையெச்சமாகக் கொள்ளின், ‘ ஒட்டியும் ’ என இழிவு சிறப்புமை விரித்துரைக்கப்படும். ஒட்டுதல் - பொருந்துதல்.

ஈற்றிலும் ‘ அங்கும் ’ என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்து, ‘ முதல்வன் உயிர் உடலில் ஒட்டி நிற்பது போல நிற்பினும் ’ என உரைக்க.

‘ நண்பர் இருவர் கைகோத்துத் தோளோடு தோள் ஒட்ட ஒருவரேபோல ஒன்றிநிற்பினும், ஒருவனது பெயரைச் சொல்லிப் பிறர் அழைக்கும்பொழுது மற்றொருவன் ‘ ஏன் ’ என்றல் உலகத் தில் இல்லை. ஆயினும், உடம்பிற்கு இட்ட பெயரைச் சொல்லி

அழைக்கும்பொழுது உயிர் 'ஏன்' என்றல், உயிர் உடம்பே தானாய் வேற்றுமையின்றி நின்றலாலன்றி, வேறோரற்றால் கூடாமை பற்றி, உயிர் உடம்பேயாய் நின்றல் அறியப்படும். என்பது இவ் உவமை பற்றிய கருத்து. இஃது அருத்தாபத்தி யளவை.

[அனுமானத்தை எதிர்மறை முறையால் கொள்ளல் அருத் தாபத்தி அளவையாம்.

'எங்கே புகையுண்டு, அங்கே தீயுண்டு, அடுக்களைபோல் இம்மலை புகையுடைமையால் தீயை உடையது' என இவ்வாறு உடன் பாட்டால் உணர்தல் அனுமான அளவை.

அவ்வாறன்றி, 'எங்கே தீயில்லை, அங்கே புகையிருத்தல் இயலாது, தாமரை ஓடைபோல. இம்மலையும் தீயுடையதாகாத வழி புகையுடையதாகத் தல் இயலாது, ஆகவே இம்மலை புகை யுடைமையால் தீயுடையது' என இவ்வாறு எதிர்மறுத்து உணர்தல் அருத்தாபத்தி யளவை.

யான் 'உண்டிலேன்' எனப்பல நாளும் கூறுவான் ஒருவன் உடல் பருத்திருப்பானாயின், 'எவனொருவன் உண்ண விடையோ அவனது உடல் பருத்திருத்தல் இயலாது, மாத உபவாசி போல. இவனும் உண்ணாதவழி இவனது உடல் பருத்திருத்திருத்தல் இயலாது. எனவே, இவன் இரவில் யாரும் அறியாதவாறு உண்கின்றான்' என்று உணர்தலும் அருத்தா பத்தி யளவையே.]

இவ் வெண்பாவின் பின்னிரண்டு அடிகளால் முதல்வன் உயிர்களோடு கலப்பினால் ஒன்றாயினும், பொன்னும், பணியும் போல ஒன்றாகாமை உணர்த்தப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டு - 2.

இனி, வேருமாற்றிற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார். மேலும், உபநிடதங்கள் 'பிரமம் அத்துவிதம்' என்று மட்டும் கூறாமல், 'பிரமம் ஏகம்' (ஒன்று) என்றும் கூறு தலால் அது வேறு பொருள் தருதல் இயலாது ஆதலின், 'அத்து விதம்' என்பதற்கு, 'ஏகம்' என்பதற்கு ஏற்பப் பொருள் கொள்ளாமல், அதனோடு மாறுகொளப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்துமோ' என அபேதவாதிகள் மேலும் தடை நிகழ்த்து வராயின், அத்தடைக்கு விடை, முதல்வன் உயிர்களின் வேறுதலைவிளக்குமுகத்தானே அமையஇரண்டாவது எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

ஒன்றென்ற தொன்றேகாண் ; ஒன்றே பதி ; பசுவாம்
ஒன்றென்ற நீபாசத் தோடுகைகாண் — ஒன்றினால்
அக்கரங்கள் இன்றும். அகரவுயிர் இன்றேல்
இக்கிரமத் தென்னும் இருக்கு.

இதன் பொருள்

இருக்கு ஒன்று என்றது ஒன்றே - வேதம் 'ஏகம்' என்று
கூறுவதற்கு 'ஒன்று' என்பதுதான் பொருள். (அதற்கு வேறு
பொருள் இல்லை. ஆயினும்,)

பதி ஒன்றே - அதற்குக் கருத்து (பிரமம், அல்லது சத்து
ஒன்றே என்பதற்குக் கருத்து) 'பதிப் பொருள் ஒன்றே;
இரண்டில்லை' என்பதுதானே யன்றி, 'பதி ஒன்றே உள்ளது;
வேறுபொருள் எதுவும் இல்லை' என்பது கருத்தன்று.

ஒன்று என்ற நீ பசுவாம் - அக்கருத்தினை அறியாது, 'பதி
யன்றி வேறு பொருள் இல்லை' என்பது அதற்குக் கருத்தாகக்
கொண்டு 'அந்தப் பதிதானே நான்' என்று சொல்லுகின்ற நீ
பதியின் வேறுகிய 'பசு' என்னும் பொருள். (அஃது ஏன்
என்னின்,)

பாசத்தோடு உகை - நீ பாசத்திற் கட்டுண்டிருக்கின்றாய்.
(அதனால் பதியைப்போல நீயும் சித்து - அறிவுடைப் பொருளே
யாயினும் ஒருகாலத்திலும் பாசத்தாற் கட்டுண்ணாத பதியாக
மாட்டாய். 'இங்ஙனம் என்னைப் பதிக்குவேறும் உள்ள பொரு
ளாகக் கூறின், 'பிரமம் இல்லையாயின் ஒருபொருளும் இல்லை
என இவ்வாறும் வேதம் (உபநிடதம்) கூறுகின்றதே;
அதற்குக் கருத்து என்ன என்று கூறமுடியும்' எனின்,

அகர உயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்று ஆம் என்னும்
இக்கிரமத்து - 'அகர உயிராகிய அந்த எழுத்து இல்லையாயின்
எழுத்துக்களேஇல்லை' என்று கூறுகின்ற இந்தமுறையில் தான்,

ஒன்று இன்று என்னும் - 'பிரமம் இல்லையாயின் ஒரு
பொருளும் இல்லை' என்று வேதம் கூறுகின்றது.

(அஃதாவது, எழுத்துக்கள் தனிநிலையாக ஒலித்தலும் பின்
ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்ந்து மொழியாதலும் அகரவுயிர் இன்றி'

இயலாமைபோல, உயிர்களின் அறிவு விளங்குதலும், பொருள் களை அறிந்து அவற்றைப்பற்றிச் செயற்படுதலும் பிரமம் இன்றி இயலா என்னும் கருத்துப் பற்றியே வேதம் 'பிரமம் இல்லை யாயின் ஒருபொருளும் இல்லை' எனக் கூறுகின்றது என்றபடி.)

விளக்க உரை

“நீ பாசத்தோடு உளை” என்றதனால், ‘பதி, பொருள் தன்மையால் உயிரின் வேருதல்’ விளக்கப்பட்டது.

“அகரவுயிர் இன்றேல், அக்கரங்கள் இன்றும் இக்கிரமத்து” என்றதனால், முதல்வன் பொருள் தன்மையால் உயிர்களின் வேருயினும் இருளும், ஒளியும்போல வேறுகாமை உணர்த்தப் பட்டது.

‘இக்கிரமத்தால்’ என ஆல்உருபு விரிக்க. இக்கிரமத்தால் - இம்முறையினால்.

“இன்று” என்பது பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினை யாகாது, பண்பாயே நின்றது. காண், ஆல் [ஆம்] அசைகள்.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை:- “பிரமம் அல்லது சத்து ஒன்றே” - என வேதம் கூறுதற்கு, ‘பதிப் பொருள் ஒன்றே’ என்பது கருத்தா யின், வேதம் அவ்வாறு எங்கும் ‘ஏகம்’ என்ற ஒரு சொல்லை மட்டுமே சொல்லுதல் வேண்டும். அவ்வாறின்றிச் சில இடங்களில் ‘பிரமம் அல்லது சத்து அத்துவிதம்’ என்றும் வேதம் கூறுகின்றது. ‘அத்துவிதம்’ என்பதற்கு ‘ஏகம்’ என்பதே பொருள் என்று கூறாமல், ‘இருபொருள் பிரிப்பின்றி நிற்கும் இயைபு’ எனப் பொருள் கூறின், அது, ‘பிரமம் ஏகம்’ என்பதனோடு முரணும்” என அபேதவாதிகள் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடை, முதல்வன் உயிர்களோடு உடனாதலை விளக்கு முகத்தானே அமைய முன்றாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும்
எண்ணும் சுவையும் போல் எங்குமாம் — அண்ணல்தாள்
அத்துவித மாதல் அருமறைகள் ஒன்றென்தோ (து)
அத்துவிதம் என்றறையும் ஆங்கு.

இதன் பொருள்

பண்ணும் எண்ணும் ஓசையும்போல - பண்ணும், அதனின் வேராகாதனவாய் எண்ணப்படுகின்ற ஏழ் இசைகளும் போலவும்.

பழமும் எண்ணும் சுவையும் போல் - பழமும், அதனின் வேராகாததாய் எண்ணப்படுகின்ற சுவையும் போலவும்.

எங்கும் ஆம் அண்ணல் தாள் - எல்லாப் பொருளிலும் நிறைந்து நிற்கின்ற முதல்வனது திருவருள்.

அத்துவிதம் ஆதல் - உயிர்களிடத்தில் மேலே ஏதுவிற் கூறியவாறு பிரிப்பின்றி நிற்பல் பற்றி.

அருமறைகள் ஒன்று என்னுது - அரிய வேதங்கள் (ஞான காண்டமாகிய உபநிடதங்கள்) பிரமத்தை 'ஏகம்' என்று மட்டும் கூறிப் போகாமல்.

அத்துவிதம் என்று ஆங்கு அறையும் - 'அத்துவிதம்' என்றும் சில இடங்களில் கூறும். (ஆதலின், அஃது 'ஏகம்' என்பதனோடு முரணது.)

விளக்க உரை

“பண்ணை” என்பதில் ஐயும் [“பழமது” என்பதில் அதுவும்] பகுதிப் பொருள் விசுதி.

[த. கு. இக்காலத்தில் பண், 'இராகம்' என்றும், இசை 'சுரம்' என்றும் சொல்லப்படுகின்றன.]

இங்குக் கூறப்பட்ட உவமைகளால் முதல்வன் உயிர்க்கு உயிராதல் தன்மையால் உயிர்களோடு உடனாய் நிற்பல் விளக்கப்பட்டது.

“எங்கும் ஆம் அண்ணல் தாள்” என்றதனால் அவன் அவ்வாறு உடனாய் இயைந்து நின்றும் சொல்லும் பொருளும் போலவும், இங்குக்காட்டிய உவமைகள் போலவும் பொருள் தோறும் வேறு வேறாய் இயைந்து நில்லாது, எங்கும் ஒருவனே யாய் நிறைந்து நிற்பல் உணர்த்தப்பட்டது.

ஓசையும், சுவையும் குணங்கள். பண்ணும், பழமும் அக் குணங்களையுடைய குணிகள். அங்ஙனம் ஆதல் பற்றி இவ்

வுவமைகளால், 'முதல்வனை உயிர்களின் குணம்' எனக்கொள்ளுதல் கூடாது. மற்று, 'முதல்வன் உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து நிற்கின்றான்' என்னும் அளவே இவ்வுவமைகளால் கொள்ளுதல் வேண்டும். அதனால் இவை ஒருபுடை உவமையேயன்றி, முற்றுவமை யன்றும்.

எடுத்துக்காட்டு - 4

முன்னுரை :- "முதல்வன் உயிர்களோடு அத்துவிதமாய் நிற்பன்" என்பதனை ஓர் உவமையால் விளக்கமாட்டாமல் இங்ஙனம் பல உவமைகள் கூறுதல் **அனேகாந்த வாதமாய் முடியும்**" என அபேத வாதிகள் முதலியோர் தடை நிகழ்த்த வராயின், அத்தடைக்கு விடையாக முன்றற்கும் ஓர் உவமையே கூறி விளக்குதற்கு நான்காவது எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அரக்கொடு சேர்த்தி அணைத்த அக் கற்போல்
உருக்கி உடங்கியைந்து நின்று — பிரிப்பின்றித்
தானே உலகாம் ; தமிழேன் உளம்புகுதல்
யானே உலகென்பன் இன்று.

இதன் பொருள்

உருக்கி அரக்கொடு சேர்த்தி அணைத்த அக் கற்போல் - அரக்கை உருக்கி அதனோடு சேர்த்து ஒன்றாக்கப்பட்ட அக் கற்பொடி அவ் அரக்கோடு ஒன்றாய் ஒருங்கியைந்து நீக்கம் இன்றி நின்றாற்போல. *

உடங்கு இயைந்து நின்று - முதல்வன் உயிர்களோடு ஒருங்குகூடி அவற்றிடம் நின்று

பிரிப்பின்றி - அவற்றினின்றும் நீங்குதல் இன்றி இருக்கின்றான் ஆதலால்,

தானேயாம் - அவன் அவற்றின் வேறுமாம்.

உலகேயாம் - அவ்வுயிர்களே என ஒன்றும் ஆம்.

---

* இது சாணைக் கல். "சிறுகா ரோடன் பயினைடு சேர்த்திய கற்போல்" என அகநானூற்றிலும் கூறப்பட்டது.

தானே உலகே ஆம் - தானும், உயிரும் என உடனும் ஆம்.

[அங்ஙனமாயின், வாமதேவர் முதலிய முனிவர்கள் “யானே எல்லாம் ஆயினேன்” எனக் கூறிய வாக்கியங்கள் உபநிடதங்களில் காணப்படுதலாலும், ‘சருவஞானோத்தரம்’ என்னும் உபாகமத்துள்ளும் அவ்வாறு கூறிய வாக்கியம் இருத்தலாலும் முதல்வன் போலவே உயிர்களும் “உலகெலாமாகி வேராய் உடனுமாய்” ‡ நிற்கும் போலும் என்னும் ஐயம் நிகழாமாயின், அவ் ஐயத்தை இவ் எடுத்துக் காட்டின் பிற்பகுதி நீக்குகின்றது.]

தமியேன் உளம் புகுதல் - பாசக் கூட்டத்தோடு நில்லாது அவற்றினின்று நீங்கித்தனியனாய் நிற்கின்ற எனது உள்ளத்தில் முதல்வன், “சோகம் பாவனை” யால் (‘அவன் நான்’ - என்று பாவிக்கும் பாவனையால்) புகுந்து யான் அவனையாகும்படி நின்றலால்.

இன்று - இவ்வாறாய் இம் முத்திக் காலத்தில்.

யானே உலகு என்பன் - “யானே எல்லா மாயினேன்” என்று யானும் கூறுவேன்.

விளக்க உரை

எனவே, ‘பாசக் கூட்டத்தோடு கூடி நிற்கின்ற பெத்த காலத்தில் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாமையால், முத்திக் காலத்தில் அங்ஙனம் கூறுதற்குப் பொருள், ‘அவனை எல்லாமாயினான்’ என்பதேயாதலின், அது பற்றி, ‘உயிர்களும் அவ்வாறு ஆகும் போலும்’ என ஓரிடத்தும் மலைவு எய்துதல் வேண்டா’ என்ற தாயிற்று.

[த. கு. ‘அவன் யான்’ - எனப் பொதுப் பொருள் பயக்குமாறு “சோகம்பாவனை” எனக் கூறுதல் உபநிடத வழக்கு. அதனையே, “சிவன் யான்” எனச்சிறப்புப்பொருள்பயக்குமாறு “சிவோகம் பாவனை” எனக் கூறுதல் சிவாகம வழக்கு.]

வாமதேவர் முதலியோரது கூற்றுக்களோடு ஒத்ததுதான் கண்ணன் அருச்சுனனுக்குக் கீதையில் “யானே உலகெல்லாம் ஆயினேன்” என்றும், “ஏனை எல்லாவற்றையும் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக” என்றும் கூறியன. அது, கீதையைக்

‡ சிவஞான சித்தியார். து. 2. 1.

கேட்ட பின்னும் அருச்சுனன் தான் வாழ் நாளளவும் சிவபூசையே செய்துவந்தமையால் நன்குணரப்படும்.

“ அருச்சுனன் ஒரு சமையம் கண்ணனது உருவத்தையே சிவலிங்கமாகப் பாவித்துச் சிவபூசை செய்ய, அப்பொழுது கண்ணன் மேல் தான் சாத்திய பூக்களைப் பின்பு கயிலாயத்தில் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்த பொழுது அப்பெருமானது அவ் அவ் உறுப்பிலும் அப் பூக்கள் இருத்தலை அவன் கண்டு மகிழ்ந்தான்” என்பதும் பாரதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒருவரலாறு. இவ்வரலாறும் கண்ணன் சிவோகம் பாவனையால் சிவனையாய் நின்றதை அறிவிப்பதேயாம்.

விசுவரூபத்தை யுடையவன் (அஃதாவது உலகம் அனைத்தையும் தனது திருமேனியாக உடையவன்) முதற் கடவுளே யாதலின், “ கண்ணன் அருச்சுனனுக்கு விசுவரூபம் காட்டினான்” என்பதும் மேற்கூறியவாற்றினேயாம். †

† கீதையைக் கூறியவன் கண்ணனேயாயினும், அவன் அருச்சுனனுக்கு மெய்யுணர்வைத் தரவேண்டி அதனைக் கூறுது, ‘தோள் வலியால் பகைவரை வென்று நாட்டைப் பெறுதல் அரசர்க்கு அறமாவதே’ என்னும் கருத்தினனாய் முதற் றெட்டு நின்று அக்கருத்தோடே போர்க்களம் புகுந்து நின்ற அவன் இடையிலே சிறிது எய்திய கருத்து மாற்றத்தினைப் போக்கி முன்போலவே போரில் ஊக்கம் கொள்ளுமாறு செய்தற்குக் கூறினான் ஆதலின், அந்நூல் பொது வகையால் பிரமாண மாதலன்றி, மெய்யுணர்விற்குச் சிறப்பு வகையால் பிரமாணம் ஆகாது. ‘ஆகும்’ எனின், ‘மாயோனே புத்தனாய் அவதரித்துப் புத்த நூலைச் செய்தான்’ என்பதே வைதிகர்களது கொள்கையாகலின், ‘மாயோன் செய்தான்’ என்பதே பற்றிப் புத்த நூலையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளும் வைதிகர் ஒருவரும் இல்லை என்பதை அருணந்திதேவர் சிவஞான சித்தி நூற் பரபக்கத்திற் கூறியுள்ளார். எனினும் இங்குச் சிவஞானயோகிகள் கீதைபற்றி இவ்வாறு கூறியது ‘அஃது ஏற்ற பெற்றியாற் பிரமாணமாம்’ என்னும் கருத்துப் பற்றியேயாகும். இதனை அவர் பேருரையுள் சைவகாமப் பிரமாணியம் கூறுமிடத்தில் ‘சாருவாகம் முதல் எல்லாச் சமய நூல்களும் பொது வகையாற் பிரமாணமாம்’ என்பது தோன்றக் கூறியிருத்தலால் அறியலாம்.

வைணவர்கள், ‘அருச்சுனன் கீதையைக்கேட்டும் பக்குவம் இன்மையால், பின்னும் சிவபூசையை விடானாயினான் என்பர்.

“கண்ணன் உபமன்னிய முனிவரிடம் சிவதீக்கை பெற்றுச் சிவோகம் பாவனையில் நின்றவன்” என்பதே சைவ நூல்களின் துணிபு ‡

இவ் எடுத்துக் காட்டுள், “உடங்கியைந்து” என்றதனால், முதல்வன் உயிர்களோடு கலப்பினால் ஒன்றாதலையும், “நின்று” என்றதனால், பொருள் தன்மையால் அவற்றின் வேருதலையும், “பிரிப்பின்றி” என்றதனால், உயிர்க்கு உயிராதல் தன்மையால், அவற்றோடு உடனாதலையும் குறித்தார்.

இங்கும், “தானே உலகம்” என்றதனை இரட்டுறமொழிந்து கொள்க.

“இன்றி” என்றது, ‘இன்றாதலால்’ எனப்பொருள் தந்தது.

இவ்வதிகரணத்தால், “கடவுளும் உலகமும் பொன்னும் பணியும்போலப் பொருளால் ஒன்றே” என்னும் அபேதவாதத்தினையும், “இருளும் ஒளியும்போல வேறுவேறே” என்னும் பேதவாதத்தினையும். “சொல்லும் பொருளும்போல ஒன்றும் வேறும்” என்னும் பேதாபேதவாதத்தினையும் மறுத்து அம்முன்றையும் தன்னுள் அடங்கக் கொண்டு அம்முன்றற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் இயைபாகிய அத்துவிதம் இனிது விளக்கப்பட்டது.

[அதனால் இஃது அத்துவித அதிகரணமாகும்.]

இவ் அதிகரணப் பொருளையே இதன் வழிநூல் ஆசிரியர்,

(70 ஆம்பக்க, அடிக்குறிப்பின் தொடர்ச்சி :-)

அவர் கூற்றுக் கண்ணனைப் பக்குவம் அறியாது உபதேசித் தவனாகச் செய்யும்.

இன்னும் அவர்கள், அருச்சுனன், கண்ணனது பாதத்திற் சாத்திய பூவைச் சிவனது முடிமேற் கண்டதாகக் கூறுவர். வரலாறு அங்ஙனம் இல்லை.

‡ ‘அரிவம்சம், பதுமம், என்னும் புராணங்களிலும், பாரத இதிகாசத்திலும் சொல்லப்பட்டன.

“யாதவன், துவரைக் கிறையாகிய

மாதவன் முடிமேல் அடிவைத்தவன்”

என்னும் பெரியபுராணத்தையும் (திருமறைச்சருக்கம்) காண்க

“உலகெலா மாகி வேராய் உடனுமாய்.” *

என்றதனோடு, சார்புநூலாசிரியர்,

“பொற் பணிபோல் அபேதப்
பிறப்பிலதாய் இருள்வெளிபோல் பேதமும் சொற்பொருள்
பேதாபேதமும் இன்றி ..... போல்
.....உடல் உயிர் கண்அருக்கன், அறிவொளிபோல்
பிறிவரும் அத்துவிதமாகும், சிறப்பினதாய்”

என விளக்கினார். இதனுள் “ஒளி” என்றது கண்ணொளியை.

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[ஆணையின் இருவினையின்]

முன்னுரை :- “முதல்வன் உயிர்களோடு அத்துவிதமாய்
இயைந்து நின்று உலகத்தை மீளப்படைப்பன் எனின், நிமித்த
காரணமாய் நிற்கும் அவனுக்கு ஏனையோர் போலத் துணைக்
காரணம் முதலியன வேண்டுமோ, வேண்டாவோ” என ஐயம்
நிகழாமாயின்,

அவ்வையத்திற்கு விடையாகப் பரிணாம வாதிகள்
“ஏனையோர்க்குப் போல முதல்வனுக்கும் துணைக்காரணம்
முதலியன வேண்டப்படுமாயின் அது, ‘தன்வயமும், அளவில்
ஆற்றலும் உடையவன் முதல்வன்’ என்பதற்கு ஏலாததாய்
முடியும். அதனால், முதல்வனுக்கு அவை வேண்டா” என்பர்.

அவர் கூற்றை மறுத்து, ‘உலகத்தைப் படைத்தலில்
முதல்வனுக்குத் துணைக்காரணம் முதலியன உள்’ என நிறுவு
தற்கு இவ்வதிகரணத்தை உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி - இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வன்
ஆணையின் வரும் - என்றது. (இது மேற்கோள்)

* சிவஞான சித்தியார். து. 2. 1.

ஒருநகரியைக் காப்பான் பாடிகாவல் இட்டாங்கு அவை
அவனது ஆக்கினை யாகலான் (இஃதுஏது)

மேற்கோளின் பொருள் வெளிப்படை.

விளக்கம்

இப்பிறப்பிற் செய்யும்புதுவினையும், முற்பிறப்புகளில்செய்யப்
பட்டுக்கிடக்கின்ற பழவினையும், இப்பிறப்பில் பயன் கொடுத்து
நிற்கின்றபயன்வினையும் என வினைமுவகைப்படும். இம்முன்றும்
முறையே 'ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம்,' எனப்படும்.
'ஊழ்' எனப்படுவது பிராரத்தமே. இவற்றுள் இங்கு இருவினை
என்றது. சஞ்சிதத்தை.

வினை தனியே நில்லாது ஒன்றைப் பற்றியே நிற்குமாகலின்,
இச்சஞ்சித வினைக்கும் பற்றுக்கோடு உண்மை துணியப்படும்.
அப்பற்றுக்கோடே மாயை.

'மாயை முதற்காரணம்' என்பது மேலேகாட்டப்பட்டது.
'இருவினை துணைக் காரணம்' என்க.

இருவினை நல்வினையும், தீவினையும். இவையே 'புண்ணியம்
பாவம்' எனப்படும்.

'இருவினை தாமே வரும்' என்னுது, "முதல்வன் ஆணையின்
வரும்" என்றதனால், 'இவை வேண்டப்படுதல் பற்றி அவனது
தன்வயம் உடைமைக்கும், அளவில் ஆற்றலுக்குஇழுக்கில்லை"
என்றவாரும்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- "ஆணையின் வரும்-எனின், அவ்ஆணையே
(சத்தியே) போதும்; வினை எதற்கு" என அவ்வாதிகள்
நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

ஒரு பட்டணத்தைக் காக்கும் தலைவன், பாடிகாவல்(சிறைக்
காவல்) முதலிய தனது ஆணையைத் தான் நேரே செலுத்தாது,
அவற்றிற்கு ஏற்புடையாரிடத்து வைத்து அவர் வழியாகவே
செலுத்துதல் போல, முதல்வனும் படைத்தல் முதலிய தனது
ஆணையை இருவினைகளின்மேல் வைத்துச் செய்வன் ஆதலின்
(இவ்வாறு மேற்கோள் கொண்டது) என்பதாம்.

இறைவன் உலகத்தை ஆக்கி நடத்துதல் உலகியலில் நாம் காண்கின்ற முறைமைகள் போல்வதே யாதலின், அரசனது செயலை இங்கு உவமையாகக் கூறினார்.

“ பாடி காவல் ” என்பதுகுற்றம் செய்தார்க்கு அரசன் தரும் ஒருவகைத் தண்டனை என்பதை,

“ கோடி காவனைக் கூறுத நாள்ளலாம்
பாடி காவலில் பட்டுக் கழியுமே ”

என்னும் திருப்பாட்டாலும் அறிக.

‘ பாடி காவலாவது இது ’ என அறியாதவர் தம் தம் மனத்திற்குத் தோன்றிய பொருளை உரைப்பர்.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை :- “ - அரசனது ஆணையைச் செயற்படுத்துதற்கு ஏவலர் உளராதல் போல, இறைவனது ஆணையைப் பயன்படுத்தி நிறற்கு வினைகள் உள ’ - என்பதற்கும்,

‘ அவ்வினைகளே உயிர்கட்குப் பயனாய்வருவன ’ என்பதற்கும்,

முற்பிறப்பிற் செய்த வினை இப்பிறப்பில் அனுபவித்துத் தொலைக்கப்படுமாயின், அடுத்த பிறப்பிற்குவினை உளதாதற்கும்,

‘ அவையனைத்தும் இறைவன் ஆணையின்றி இயலா ’ என்பதற்கும்

பிரமாணம் என்னை ” என,

‘ வினை இல்லை ’ என்னும் நாத்திகரும், ‘ வினையே யெல்லாவற்றையும் செய்யும் ; கருத்தா வேண்டா என்னும் பௌத்த சமண மீமாஞ்சகரும் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாக எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார் :-

வெண்பா

உள்ளதே தோற்ற உயிர் அணையும் அவ்வுடலின் ;
உள்ளதாம் முற்செய்வினை உள்ளடைவே ; — வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்வினைக்கும் செய்யேபோல்
செய்வன் ; செயல் அணையா சென்று.

இதன் பொருள்

உள்ளதே தோற்ற-’ உள்ளதே தோன்றும்; இல்லதுதோன்றது’ என முன்னை நூற்பாவில்நிறுவப்பட்ட சற்காரியமுறைப்படி உயிர்க்கு உளவாகின்ற இன்பமும், துன்பமும் ஆகிய பயன்களும், அப்பயன்களை உயிர்கள் தங்கிநின்று நுகர்தற்கு இடமாகிய உடம்பும் முன்பு இல்லவாய்த் தோன்றது, உளதாகிய ‘சஞ்சிதம்’ என்னும் வினையே தோற்றுவிக்க.

உயிர் அவ்வுடலின் அணையும் -(இன்ப நுகர்ச்சியும், துன்ப நுகர்ச்சியும் ஆகிய நுகர்ச்சிகள் அறிவுடைய பொருளுக்கன்றிச் சடத்திற்குக் கூடா ஆதலால்) சித்தாகிய உயிரே அவ்வுடம்பின் கண் தங்கி அப்பயன்களை நுகரும்.

(அங்ஙனம் முன்வினை நுகரப்பட்டுக் கழிந்தபின், வரும் பிறப்பிற்கு வினை உளதாதல் எவ்வாறு எனின்,)

முன் செய்வினை உள்அடைவே உள்ளதாம் - முன்செய்த வினைப்பயனை நுகர்தற்பொருட்டு இப்பிறப்பில் செய்யப் படுகின்ற முயற்சியானே வரும் பிறப்பிற்கு வினை உளதாகும். §

(அங்ஙனமாயின், ‘அவ்வினைதானே பயனாய் வந்து வினையும்’ என்னாது, ‘முதல்வன் ஆணையின் வரும்’ என வேண்டுதல் ஏன் எனின்,)

செய்பவர்செய்திப்பயன்வினைக்கும்செய்யேபோல்-உழவுத் தொழிலைச் செய்பவர் செய்யும் தொழில்களை நிலம் ஏற்று நின்று

§ இதனையே,

“மேலைக்கு வித்துமாகி வினைந்தவை உணவு மாகி ஞாலத்து வருமா போல நாம்செய்யும் வினைக ளெல்லாம் ஏலத்தான் பலமாச் செய்யும்; இதம்அகி தங்கட் கெல்லாம் மூலத்த தாகி யென்றும் வந்தீடும் முறைமை யோடே”

எனச் சிவஞான சித்தியாரிலும், (சூ. 2. 12)

“நானுபோ கங்களாய் நாசோற்பத்தி பண்ணிவரும்”

எனச் சிவப்பிரகாசத்திலும் (28) சொல்லப்பட்டன. (நாசோற்பத்தி - நாசத்தில் உற்பத்தி; அழிவின் கண் தோற்றம்.)

அத்தொழிலுக்கு ஏற்ற பயனை உழவர்க்கு விளைக்கக் காண்கின்றோம் அல்லது, அத்தொழில்களே அவர்க்குப் பயன் கொடுக்கக் காண்கிலம். ஆதலால் அந்நிலம் போல.

வள்ளல் அவன் செய்வன் - “வேண்டுவார் வேண்டிய வற்றை அவர் வேண்டியவாறே அருளும்” எள்ளலாகிய இறைவனே உயிர்கள் செய்யும் நல்லனவும், தீயனவுமாகிய செயல்களை ஏற்று நின்று அச்செயல்கட்குத் தக்க பயனை அவ்வுயிர்கட்குக் கூட்டுவிப்பன். (அவ்வாறன்றி,)

செயல் சென்று அணையா-வினைகள்தாமே உயிர்களிடத்துப் பயனுய்ச் சென்று பொருந்தமாட்டா.

[த. கு. ‘வினைகள் சடமாதலின், அவற்றிற்குத் தம்மைச் செய்தோரை அறிதலும், அவற்றிற்கு ஏற்ற பயனை வகுத்துக் கொள்ளுதலும் கூடா’ என்பது கருத்து. உழவே யன்றிப் பிற தொழில்களும் தாமே பயனளியாமை இங்கு அறியத்தக்கது.]

விளக்க உரை

“வள்ளல்” என்றதனால், ‘இவ்வாறு வினையின் பயனை உயிரிக்கட்கு இறைவன் கூட்டுவித்தற்குக் காரணம் அவைகளிடத்து வைத்த கைம்மாறு கருதாக் கருணையே யன்றிப் பிறதில்லை’ என்பது விளங்கிற்று.

அடைவு - முறைமை. “உள் அடைவு” - வினைத்தொகை. அஃது ‘உள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய அடைவு’ என்னும் பொருளில் வந்தது.

உள்ளுதல், இங்கு, ‘அனுபவித்தல்’ எனப் பொருள் தந்தது. இன்பத் துன்பங்களில் விருப்பு வெறுப்புக்கள் இல்லாதவழி உயிர்க்கு அனுபவம் ஆகமாட்டா; வாளாதோன்றி நின்று ஒழியும். இதனைப் பிறர்க்கு வருகின்ற இன்பத் துன்பங்களை வேறுநின்று காண்பவர்களது நிலையில் வைத்து உணர்ந்துகொள்ளலாம். ஆகவே, அனுபவித்தற்கு ஏதுவாகின்ற முறைமையாவன விருப்பு வெறுப்புக்களே யாதல் அறிக.

எனவே, ‘முன் வினைப்பயன்கள் அனுபவமாகாது வாளாகழியின், அடுத்த பிறப்பிற்குக் காரணமாகின்ற வினையில்லை. அனுபவமாயின், அதற்கு ஏதுவாய் நிகழ்கின்ற விருப்பு வெறுப்புக்களாலே அடுத்த பிறப்பிற்கு ஏதுவாக வினையுண்டாகும்’ எனத் தெளிவு செய்யப்பட்டதாம்.

உயிர்கட்குவரும் இன்பத்துன்பங்கட்கு, முன் வினையாகிய சஞ்சிதம் வித்துப்போல முதற்காரணமும், விருப்பு வெறுப்புக்களின்வழி, இன்பத்தை ஆக்கிக்கொள்ளவும், துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவும் செய்யப்படுகின்ற முயற்சிகள் வித்தை வினைவித்தற்குச் செய்யப்படும் உழவுத்தொழில்போலத் துணைக்காரணமும் ஆம். அவற்றுள் துணைக்காரணமான முயற்சி அப்பொழுது அனுபவத்தைத் தந்து, பின் வினைவிற்கு முதற்காரணமாய் நிலைபெறும் என்க.

ஏதுவில் அரசன் செயலை எடுத்துக்காட்டி, இறைவன் செயலுக்கு இருவினை வேண்டப்படுமாற்றையும், இங்கு உழவுத் தொழிலை எடுத்துக்காட்டி, இருவினைகள் பயன் தருதற்கு இறைவன் வேண்டப்படுமாற்றையும் விளக்கினமை காண்க.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “வினைகள் சடமாதல் பற்றி - இறைவன் வேண்டும் - என்பதில்லை. ஏனெனில், வினையைச் செய்த உயிர்கள் சடமன்றிச் சித்தேயாதலின், அவையே தம் வினையைத் தாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளும்” - என அவர் மேலும் தடைநிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அவ்வினையைச் செய்வதனில் அவ்வினைஞர் தாம்சென்றங் கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போல் - அவ்வினையைப் பேராமல் ஊட்டும் பிரானின் நுகராரேல் ஆர்தாம் அறிந்தனைப்பார் ஆங்கு.

இதன் பொருள்

காந்த பாசம்போல் (பசாசு காந்தம்போல்) - இரும்பை ஒருவன் நேர்படச் செய்தபொழுதே அதனை வலித்துக்கொள்ளும் காந்தக்கல் போல,

அவ்வினையைப்பேராமல் ஊட்டும் பிரானின் - வினைப்பயன் களைப் பிழையாது இறைவன் ஊட்டுவித்த பொழுதே,

அவ்வினைஞர் - அந்த வினைகளைச் செய்த ஆன்மாக்கள்.

அவ்வினையைச் செய்வதனில் சென்று அங்கு அவ்வினையை (நுகர்வர்) - அந்த வினையைச் செய்தற்குரிய இடமாகிய உடம்பிற் பொருந்திநின்று அவ்வினையின் பயன்களை நுகரும்.

நுகராரேல் - அவ்வாறு அவ்வள்ளலால் அவை நுகர்தல் இல்லையாயின்,

ஆர்தாம் அறிந்து அணைப்பார் ஆங்கு - வேறு எவர் தாம் அவ்வினைப்பயன்களையும், அவற்றிற்கு உரிய உயிர்களையும் அறிந்து கூட்டுவிப்பார், உயிர்கள் எல்லாம் ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு அறிவும் இயக்கமும் இன்றிச் சடம்போலக் கிடக்கின்ற அப்பெத்த நிலையில்! ('ஒருவரும் இல்லை' என்பதாம்.)

விளக்க உரை

எனவே, 'ஆன்மாக்கள் அறிவுடையவாயினும் அவ்வறிவு ஆணவ மலத்தால் கவரப்பட்டுக் கிடத்தலாலும், வினைகள் இயல்பாகவே சடம் ஆகையாலும் இறைவனே அவற்றை அறிந்து கூட்டுவிப்பன்' என நிறுவியவாரும்.

இது பாரிசேடப் பிரமாணம். மூவர் உள்ள இடத்தில் ஒரு பொருள் களவாடப்பட்ட நிலையில் இருவர், கள்வராகாமை தெளியப்படுமாயின், அதனானே, 'எஞ்சியுள்ளவனே களவு செய்தவன்' எனத் துணிதல் போல்வது பாரிசேடப்பிரமாணம். இது தமிழில் 'ஒழிபளவை' என்றும், 'மீட்சி மொழி' என்றும், சொல்லப்படுக.

முன்னை நூற்பாவின் இரண்டாம் அதிகரணத்தில், "மாயை தாரகமாம் அத்தன் தாள் நிறற்ல்" என உலகத் தோற்றத்திற்கு இறைவனது இயைபு கூறப்பட்டமையால், இங்கு அவனே கூட்டுவிப்பவனாகப் பாரிசேடத்தால் உணரப்படுகின்றான் என்க.

"காந்த பாசம்போல்" - என்றதனால், 'காந்தக்கல்' பிற கற்கள் போலன்றி இரும்பை வலிக்குமாயினும், தன் அருகில் ஒருவன் கொண்டு வந்த பின்பே அதனை வலிக்குமன்றி இரும்பு உள்ள இடத்திலிருந்தே அதனை வலிக்கமாட்டாது. அது போல, உயிர் உடம்பு போலன்றி, வினைப்பயன்களை நுகரு மாயினும், அவற்றை இறைவன் கூட்டுவித்தாலன்றித் தானே அறிந்து எடுத்து நுகராது' என்பது விளக்கப்பட்டது.

காந்தக்கல் பிற கற்கள் போலாது இரும்பை ஒருவன் தன் அருகில் கொணர்ந்த பொழுது ஈர்க்கும் தன்மையுடையதாகலின், அது சடமாயினும், இன்பத் துன்பங்களை இறைவன் கூட்டுவித்த பொழுது நுகர்கின்ற உயிருக்கு உவமையாதல் பொருந்துமாறு அறிக.

இதனுள் “அவ்வினையை” என்னும் சொல் ஒருபொருளிலே பின்னும்பின்னும்வந்ததுசொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாகும்.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- “அன்னதாயின் ஆகுக. வினைகள் ஆதியை (தோற்றத்திற்கு) உடையனவோ? ஆதியை இல்லனவோ? ‘ஆதியை உடையன’ எனின் சற்காரிய வாதத்தின்படி இல்லது தோன்றதாகலின் அவ்விடை பொருந்தாதாய், வினை உண்மைக்குப் பிரமாணம் இன்றும். ‘ஆதியில்லன’ எனின், தோற்றம் இன்றி என்றும் உள்ளதனைப் புதிதாக ஒருவன் கூட்டுவிக்க வேண்டுவதில்லை. இவ்விருண்டும் இன்றி வேறுவகையாக விடை கூறுதல் எங்ஙனம்” என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடையாக முன்னுரவது எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

நெல்லுக் குமியும் நிகழ்செம்பி னிற்களிம்பும்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே — வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம் ; வள்ளலால் பொன்வாள்
அலர்சோகம் செய்கமலத் தாம்.

இதன் பொருள்

நெல்லிற்கு உமியும் நிகழ்செம்பினில்களிம்பும் சொல்லின் - நெல்லின்கண் உமியும், செம்பின்கண் களிம்பும் எப்பொழுது உளவாயின என்று ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து.

புதிது அன்று தொன்மையே - நெல்லும், செம்பும் உள்ள அன்றே அவை உளவாயின அல்லது இடையே ஒரு காலத்தில் வந்து அவற்றைப் பொருந்தின அல்ல என்றல் தேற்றம். (அது போல.)

வல்லி மல கன்மம் அன்று உளவாம் - மாயையும் ஆணவ கன்மங்களும் உயிர்கள் உள்ள அன்றே உள்ளன அல்லது, இடையே வந்தன அல்ல. (எனவே, மும்மலமும் அனாதியே யாம்.)

(அவ்வாறாயின், 'மாயை கன்மங்களை இறைவன் உயிர் கட்டுக் கூட்டுவிப்பன்' என்றது என்னையெனின்,)

கமலத்து அலர் சோகம் - (பகலவனால் தாமரை புதிதாகத் தோற்றுவிக்கப்படாது) இயல்பாய் உள்ள தாமரை மலர்தலும் வாடுதலுமே,

பொன் வாள் செய்வள்ளலால் ஆம் - பகலவனால் செய்யப் படுமாறு போல, மும்மலங்களும் தம் தம் காரியத்தை நிகழ்த்துதல் இறைவனாலேயாம். (அதனால், 'மாயை கன்மங்களை இறைவன் கூட்டுவிப்பன்' என்றலும் உண்மையேயாம்.)

விளக்க உரை

மும்மலங்களுள் எதனையும் இறைவன் தோற்றுவிக்கவில்லை. ஆகவே அவையாவும் அனாதியே யன்றி, ஆதியந்தம் உடையன அல்ல. மற்று, அவற்றின் காரியங்களே இறைவனால் நிகழ்த்தலின், அக்காரியங்களே ஆதியந்தம் உடையனவாம் என்பது அறிக.

மும்மலங்களும் தம் தம் காரியத்தைச் செய்யும்படி அவற்றின்வழி நின்று செய்விப்பது இறைவனது சத்தியே. அது மலத்தின் வழி நின்று மறைத்தலைச் செய்விப்பதால் 'திரோதான மலம்' என அதுவும் ஒரு மலமாக நூல்களில் வழங்கப்படும்.

மலம் பரிபாகம் எய்திய பொழுது அந்தச் சத்திதானே அருட் சத்தியாய் ஆன்மாவில் பதியும். எனவே, 'திரோதான சத்தி, அருட்சத்தி' என இரண்டாகக் கூறப்படுதல் செயல் பற்றியே யன்றிப் பொருள் பற்றியன்று என்பது விளங்கும்.

'பகலவனது கதிர்களால் தாமரை மலர்தல் வாடுதல்கள் செய்யப்படுமாறுபோல' என்றதனால், 'அப்பகலவனது கதிர் போல மலங்களைச் செய்படுத்துகின்ற திரோதான சத்தி என்பது உளதாதல்' பெறப்பட்டது.

[த. கு. 'மும்மலங்களின் காரியம் இவை' என்பது இருபா இருபா நூலில் நான்காம் செய்யுளில் சொல்லப்பட்டது.

அவற்றுள் மாயை கன்மங்களின் காரியங்கள் விரிவானமை பற்றி அவை சித்தியார். சிவப்பிரகாசம் முதலிய பல நூல்களில் விரித்துச் சொல்லப்பட்டன. அவற்றுள் மிகச் சிலவற்றை இங்குக் குறிக்கலாம்.]

மாயை

மாயை, ஆணவ கன்மங்களோடு கலப்புற்ற பகுதியும், கலவாது தனித்து நிற்கும் பகுதியும், என இருபகுதியாய் நிற்கும். கலப்புற்ற பகுதி 'அசுத்தமாயை' என்றும் கலவாதபகுதி 'சுத்த மாயை' என்றும் செல்லப்படும்.

இனி அசுத்த மாயையின் பரிணாமமாய், 'மூலப் பிரகிருதி' என்பது தோன்றிப். பலவற்றிற்கு முதற்காரணமாய் நிற்கும். 'மூக்குணங்கள்' எனப்படுவன மூலப்பிரகிருதியில் உள்ளனவே யன்றி, அசுத்த மாயை சுத்த மாயைகளில் இல்லை. பலவற்றுக்கு முதற்காரணமாதல் பற்றி இப்பிரகிருதியும் ஒரு மாயையாகச் சொல்லப்படும்.

எனவே, சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதிமாயை என மாயைகள் மூன்றாகும். இவை முறையே 'மீடல், நடு, கீழ்' என்பதுபோல ஒன்றை நோக்கமற்றொன்று அதனில் வியாப்பிய மாய் (உள்ளடக்கமாய்) நிற்க, சுத்த மாயையே எல்லாவற்றை யும் அடக்கி வியாபகமாய் நிற்கும்.

இவைமுறையே, 'விந்து. மோகினி, மான்' எனப்படும்.

மூக்குண வடிவாகிய பிரகிருதியே அக்குணங்களால் உயிரைப் பெரிதும் மயக்குவதாகலின், அதனையே அசுத்தமாக வைத்து, அசுத்த மாயையை, 'மிச்சிரம்' (கலப்பு) என்பர்.

மாயையே உலகிற்கு முதற்காரணம். அது மூன்று வகைப் படுதலால், அதன் காரியமாகிய உலகமும், 'சுத்தப் பிரபஞ்சம், மிச்சிரப் பிரபஞ்சம். அசுத்தப் பிரபஞ்சம்' என மூன்று வகையாய் நிற்கும்.

'விந்து, சூடிலை' மகாமாயை, ஊர்த்துவ மாயை' என்பன சுத்தமாயையின் பெயர்களாய் வரும்.

அசுத்த மாயை, (மிச்சிரமாயை) 'மாயை, அதோமாயை' எனக் கூறப்படும்.

பிரகிருதியைப் பெரும்பாலும், 'மாயை' என்றே கூறுதல் இல்லை. 'பிரகிருதி, அவ்வியத்தம்' என்பன அதன் பெயர்களாய் வழங்கும்.

மாயையின் காரியங்கள் ஆறு அத்துவாக்களாகச் சொல்லப் படும், அவை, 'மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை' என்பன.

முதல் மூன்றுமே நால்வகை வாக்குகளாய் நிற்கும். அவை சொல்லுலகமாகிய சத்தப்பிரபஞ்சங்களாம். இறுதியில் சொல்லப் பட்ட கலை, நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்தாகும். அவை 'பஞ்ச கலைகள்' எனப்படும். இந்தப் பஞ்சகலைகளும், சத்தப் பிரபஞ்சமும் சுத்த மாயையின் காரியங்களே.

புவனம், தத்துவம் இரண்டும் மூன்று மாயைகளிலும் உண்டு. அவற்றுள் தத்துவங்கள் இன்றியமையாதன.

சுத்த மாயா தத்துவங்கள் ஐந்து. அவை 'சிவதத்துவம்' என்றும் சொல்லப்படும்.

அசுத்த மாயா (மிச்சிர மாயா) தத்துவங்கள் ஏழு. அவை "வித்தியா தத்துவம்" எனப்படும்.

பிரகிருதி மாயா தத்துவங்கள் இருபத்து நான்கு. அவை "ஆன்ம தத்துவம்" எனப்படும்.

ஆகத் தத்துவம் முப்பத்தாறு. இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலும் உள்ள புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்து நான்கு. புவனம், உயிர்கள் வாழும் இடம்.

இனி மாயையின் காரியங்களை, 'தனு, கரணம், புவனம், போகம்' என நான்காகக் கூறுதல் வழக்கம்.

தனு - உடம்பு. கரணம் - புறத்தும் அகத்தும் உள்ள கருவிகள். போகம் - நுகர்ச்சிப் பொருள்.

கன்மம்

இங்கு, 'கன்மம்' எனப்படுவது காரிய கன்மமே என்பது மேலே குறிக்கப்பட்டது. அதுவே, உயிர்களது 'மனம், வாக்கு, காயம்' என்பவற்றால் நன்றும் தீதுமாகச் செய்யப்பட்டுப் பின் காலம் வரும் துணையும் தங்கியிருந்து, காலம் வந்த பொழுது இன்பத் துன்பங்களாய் வந்து பயன் கொடுக்கும்.

செய்யப்படும் பொழுது தூல வினையாய், 'ஆகாமியம்' என்றும், பின் தங்கியிருக்கும் பொழுது சூக்சும வினையாய், 'சஞ்சிதம்' என்றும், பயன் கொடுக்கும் பொழுது பயன் வினையாய், 'பிராரத்தம்' என்றும் அவை பெயர்பெறும்.

கன்மம் அறம், மறம் - அல்லதுபுண்ணியம், பாவம்என்னும் பெயர்களைப் பெறுவது 'சஞ்சிதம்' என்னும் நிலையிலேதான்.

இவ் அறம் பாவங்களே அடுத்த பிறப்பில் உயிர் அடைகின்ற 'சாதி, ஆயு, போகம்' என்பவற்றிற்கு ஏதுவாய் நிற்கும். சாதி - பிறப்புவகை. மக்களுள்ளும் நல்லினம், தீயினம். ஆயு - வாழ்நாள் அளவு. போகம் - இன்பத் துன்பங்களின் மிகை குறைக்கு ஏதுவாய் நிற்கும் நுகர்ச்சிப் பொருள்கள். சாதி முதலிய முன்றற்கும் ஏதுவாவன முறையே, 'சனகம், தாரகம், போக்கியம்' என்றும் சொல்லப்படும்.

பாவம் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் பொழுது ஆதி தைவிகம், ஆத்தி யான்மிகம், ஆதி பௌதிகம் என முன்று வழிகளால் கொடுக்கும். இவற்றுள், சடப் பொருள்கள் வாயிலாக வருவன ஆதி பௌதிகம். உடம்போடு கூடிய உயிர்கள் வாயிலாக வருவன ஆத்தி யான்மிகம். இவ்விரண்டும் இன்றி, தெய்வச் செயலால் வருவன ஆதி தைவிகம்.

செய்யப்படும் வினைகள் 'இலௌகிகம், வைதிகம், அத்தி யான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம்' என ஐந்து வகையாய் அமையும். அவை முறையே ஒன்றைவிட மற்றொன்று உயர்ந்தது. இவைமுறையே இம்மையில் பயன்படும் அறங்களைச் செய்தலும், மறுமை நோக்கி வேள்வி முதலியவற்றைச் செய்தலும், உலகப் பற்றை விடுத்து விரதம் முதலியன மேற்கொள்ளுதலும், யோக நெறியில் நின்றலும், மாந்திரம் கணித்தல் முதலிய ஞான பூசை செய்தலும் ஆகும்.

இன்னும் இம்மாயை கன்மங்களின் காரியங்களின் இயல்பெல்லாம் விரிந்த நூல்களில் காணத் தக்கன; இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

மாயையின் காரியம், 'மாயேயம்' என வேறு வைத்துச் சொல்லப்படும். அதனால், 'ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம்' என ஐம் மலங்கள் காண்க.

இனிது விளங்குதற்குச் சுத்தமாயை, அ சுத்தமாயைஎன்பன இரண்டும் இரண்டுதனி மாயைகள் போலச் சொல்லப்படும்.

சிலர் 'சுத்த மாயை' என்பது இறைவனது சத்தியே என்பர். 'அது பரிக்கிரக சத்தி' (வேண்டும்பொழுது எடுத்துக்கொள்ளப்படும் சத்தி) என்பதை அறியாதவரே.

காரிய கன்மமே நல்வினை தீவினையாய்ப் பகுதிப்படும். காரண கன்மம் அவ்வாறு பகுதிப்படாது பொதுவாயே நிற்கும். அதனால் உயிர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது காரிய கன்மமே. ஆகவே, பந்தமாகச் சொல்லப்படுவதும் காரிய கன்மமே. அதனால், 'இருவினை' என்றே பெரும்பாலும் சொல்லப்படுதல் காணலாம்.

[த. கு. காரண கன்மம், 'மூல கன்மம்' எனப்படும். அது ஓரோர் இடத்தில் குறிக்கப்படும்.

'காரண கன்மம் உண்டு' என்பதை உடன்படாதவர், 'கன்மம் அனாதி' - என்பதற்கு, 'பிரவாகானாதி' என்றே பொருளுரைத்துக் கொள்வர்.

பிரவாகாநாதியாவது. நீரோட்டத்தில் நீர் நில்லாது ஓடிக் கொண்டேயிருப்பினும், 'நீர் இல்லை' என்னும் உணர்வை ஒரு பொழுதும் தோற்றுவியாமல், தொடர்ச்சி காரணமாக, 'உள்ளது' என்னும் உணர்வையே எப்பொழுதும் தோற்றுவித்து நிற்பல் போல்வது, இதனை, 'பிரவாக நித்தம்' என்றும் கூறுவர்.

கன்மமும் ஒன்று அனுபவத்தால் அழியும்பொழுது மற்றொன்று தோன்றி நிற்க, இடையருது என்றும் உள்ளது போலத் தோன்றுதல் அறிக. சிவப்பிரகாசத்துள், "நாசோற்பத்தி - பண்ணிவரும் ஆதலால் அனாதியாகி" ‡ எனவும், சித்தியாரில் "இருவினை அனாதி" § எனவும் கூறப்பட்டது. பிரவாகானாதியேயாம்.

[த. கு. சிவப்பிரகாசத்துள்

"உயிர் உண்டாகவே உளது மலம் ; மலம் உளதா ஒழிந்த எல்லாம்

நெல்லின் முளை தவிடுமிபோல் அனாதியாக

நிகழ்த்திடுவர் ; இதுசைவம் நிகழ்த்துமாறே " *

"சித்தியாரில்" மும்மலம் நெல்லினுக்கு முளையொடு தவிடுமிப்போலவும், மம்மர்செய்தனுவின் உண்மை வடிவினை மறைத்துநிற்கும் †

எனவும் கூறினமை காணத்தக்கது.

‡ செய்யுள், 28, § து. 2. 40, * செய். 25, † து. 2. 86.

“நெல்லிற் குமியும்.....அன்றுளவாம்” என்றதுஎடுத்துக் காட்டுவமை யணி.

“புதிதன்று” என்னும் ஒருமைச் சொல்லை, உமி, களிம்பு இரண்டனோடும் தனித்தனிக் கூட்டுக.

தொன்மையில் உள்ளவற்றை, “தொன்மை” என்றது உபசாரம்.

“தொன்மையே” என்னும் ஏகாரம், புதுமையினின்று பிரித்தலின், பிரிநிலை.

மாயை இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாதல் பற்றி, “வல்லி” எனப் பெண்பாலாகக் கூறினார்.

இங்குக் கருதியது, ‘வினை அனாதி’ என்பதை விளக்குதலே. எனினும், ஏனைய ஆணவமாயையின் தொன்மைகளையும் இனம் பற்றி இங்கே விளக்கிவிட்டார்.

[த. கு. இவ்வதிகரணத்தில் இவ்வாறு இருவினைகளது உண்மையும், அவற்றது இயல்பும் விளங்கக் கூறினமை இஃது இருவினை யதிகரணமாகும்.]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

முன்றும் அதிகரணம்

போக்கு வரவு புரிய

முன்னுரை :- “தோற்றிய தீதியே ; ஒடுங்கி மலத் துளதாம்” † என்பது முதலாகப் பல இடங்களிலும் ஒடுங்கித் தோன்றுவதாகக் கூறப்பட்டது அசேதனப் பிரபஞ்சமே (அறிவில்லாத உலகமே) யன்றிச் சேதனப் பிரபஞ்சத்திற்கும் (அறிவுடையுலகத்திற்கும்) அஃது உண்டோ? உண்டா யினன்றோ, - முன் செய்த வினை இப்பிறப்பில் வந்து பயன் தரும் - என்றல் பொருந்தும்” என வினை உண்மை கொள்ளாத வாதிகள் ஐயம் எழுப்புவர்.

† இந்நூல் முதற் சூத்திரம்.

அவ் ஐயத்திற்கு ஏகான்ம வாதிகளுள் ஒரு சாராராகிய கிரீடாப் பிரம வாதிகள், “குடத்தில் உள்ள ஆகாயம் குடம் உடைந்தவுடன் வெளிஆகாயத்தோடு சேர்ந்து, ஒன்றாகிவிடுதல் போல, உடம்பு அழிந்தவுடன் அதில் நின்ற உயிர் பிரமத்தோடு சேர்ந்து ஒன்றாகிவிடும். இவ்வாறு உபநிடதங்களிலே கூறப்பட்டது. ஆகவே, இறந்த உயிர் மீளப்பிறப்பதில்லை” என விடை கூறுவர். அவ்விடை பொருந்தாமை காட்டி மறுத்தற்கு மூன்றாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வரும் - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதற்கல்லது உளதாதல் இன்மையால்
(இஃது ஏது)

மேற்கோளின் பொருள்

மாறி - இறந்து.

இதற்கு, ‘அச்சு மாறி’ ‡ எனப் பொருளுரைத்தற்கு இயைபு யாதும் இன்மையும், “போக்கு வரவு புரிய” என நூற்பாவில் வந்ததே இங்குக் குறிக்கப்படுவதாதலும் அறிந்து கொள்க.

வருதல் - தொடர்ச்சியாய் அவ்வாறு வருதல்.

ஏனைய வெளிப்படை.

‘இறந்த உயிரே மீளப் பிறக்கும் என்பதற்குப் பிறக்கும் பிரமாணம் என்னை’ என்னும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

ஏதுவின் பொருள்

உள்ளது - நிகழ்தற்கு இடமாய் நிற்பது. தோற்றத்தையும், முடிவையும் மாறி மாறித் தொடர்ச்சியாய் உடையதாகும் பொருள்பற்றியன்றி, ‘தோன்றிற்று’ என்னும் உணர்வு நிகழ்தல் கூடாமையாலும், ‘இவ்வுயிர் தோன்றிற்று’ என்னும் உணர்வு எல்லா உயிர்களையும்பற்றி நிகழக்காணுதலாலும் இவ்வாறு (மேற்கோள்) கொண்டது என்பதாம்.

‡ அச்சு - மக்கள், தேவர், விலங்கு முதலிய பிறப்பு வகைகள். ஆண், பெண் என்பனவும் கூறப்படும்.

விளக்கவுரை

உம்மைகள் எதிரது தழுவிய எச்சப்பொருளன.

“உளதாதல்” என்னும் ஒருமைச் சொல் தோற்றம், ஈறு இரண்டோடும் தனித் தனிச் சென்று இயையும்.

‘ஆன்மாக்களே’ என்னும் பிரிநிலை ஏகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது.

சிறப்புரை

இனி இவ்வதிகாரத்தை வினை உண்மை கொள்ளாதவரை மறுக்க எழுந்ததாகக் கொள்ளாமல், பிறவாறும் கொண்டு, அவற்றிற்கு இயையப் பொருள் உரைக்கலாம். அவை வருமாறு :-

“ஆன்மாக்கள் மாறிப் பிறந்துவரும்” என்றதனால், “இரு வினைகட்கு ஈடாக வரும் இறத்தல் பிறத்தல்களை உயிர்கள் பொருட்டாகச் சிவமே ஏற்று நிற்கும்” என்னும் சிவாத்துவித சைவர்களையும்,

“ஆன்மாவாகிய புருடன் தாமரையிலையில் தண்ணீர்போல யாதீனும் ஒட்டின்றி நிற்க, அவன் முன்னிலையில் பிரகிருதி காரியமாகிய ‘புத்தி’ என்னும் தத்துவமே இருவினைகளைப் பொருந்தி இறத்தல் பிறத்தல்களைச் செய்யும்” என்னும் சாங்கிய மதத்தவரையும் மறுத்து. ஆன்மாக்களே இருவினைகட்கு ஈடாக இறந்தும், பிறந்தும் வரும்” என நிறுவஎழுந்தது இவ்வதிகரணம் எனக்கொண்டு, அவற்றிற்கு ஏற்பவும் உரை கூறலாம்.

அவ்வாறு உரைக்குமிடத்து, “உள்ளதற்கன்றி” என்பதில் ‘உரிமை’ என ஒரு சொல் அவாய் நிலையாக வருவித்து ‘இறந்து பிறத்தற்கு உரிமையுடைய பொருட்கன்றி அவை கூடாமையால்’ என உரைக்கப்படும்.

‘சிவம் நின்மலப் பொருள் ஆதலாலும், புத்தி தத்துவம் சடமாதலாலும் அவையிரண்டற்கும் வினையைப் பொருந்தும் உரிமை உண்டாகாது. ஆகவே, சித்தாய், அனாதியே மலத்திற்கு கட்டுண்டதாய் நிற்கும் உயிருக்கே ‘அவ்வுரிமை உண்டு’ என்பதாம்.

இனி, ‘அஞ்ஞான வசத்தால் பிரமமே இருவினையுட்பட்டு இறத்தல், பிறத்தல்களைச் செய்யும்’ என்றும் மாயாவாதி

முதலியோரை மறுக்க எழுந்தது இவ்வதிகரணம் என்பாரும் உள். அத்துவித அதிகரணமாகிய முதல் அதிகரணத்திலே, அஞ்ஞான வசப்பட்டு நிற்பதாகிய உயிர் பிரமத்தின் வேறு என்பது நாட்டப்பட்டமையால் அதனானே இது பொருந்தாக் கூற்றொழிதலின், அவர் மதம் பற்றி இங்கு மீள எடுத்து மறுத்தல் வேண்டாமையின், அவர் உரை பெருந்தாமையறிக.

எடுத்துக் காட்டு-1.

முன்னுரை :- ‘ஓர் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்த உயிர், மீள மற்ரோர் உடம்பை எடுத்தல் எவ்வாறு’ என்னும் ஐயத்தை நீக்குதற்கு அங்ஙனம் எடுத்தலை விளக்கி, அதனானே ‘இறந்த உயிர் மீளவும் பிறக்கும்’ என்பதனை நிறுவுதற்குமுதல் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வென்பா

கண்ட நனவை கனவுணர்வின் தான்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினால் — கண்செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற உளம் அனுவாய்ச் சென்றுமனம்
தள்ள விழும்கருவில் தான்.

இதன் பொருள்

கண் செவி கெட்டு - கண், காது முதலிய உறுப்புகளையுடைய தூல உடம்பு கெட்டெழிந்தபின்

உள்ளதே தோற்ற-அத்தூல உடம்புபோல அழிதல்இன்றி, உலகம் உள்ளளவும் நிலைபெற்றிருப்பதாகிய தூக்கும உடம்பே துறக்கம் அல்லது நிரயத்தில் நின்றற்குரிய வேறு தூல உடம்பை வினைக்கீடாகத் தோற்றாவிக்க.

உளம் அத்தூடு விண்படர்ந்து-உயிர் அந்த உடம்போடே பொருந்தித் துறக்கம் (அல்லது நிரயத்தில்) சென்று அங்குள்ள இன்பங்கள் (அல்லது துன்பங்களை) நுகர்ந்து, (அவ்வினை அற்றொழிந்த பின்.)

கண்ட நனவைக் கனவுணர்வின் மறந்து - நனவின் கண் நிகழ்ந்தவற்றைக் கனவின் கண் மறந்து அறிவு வேறுபடுதல் போலத் தான் முன்னே நிலவுலகில் அறிந்து நின்றவற்றையும், பின் வேறு உடம்போடு கூடித் துறக்க நிரயங்களிற் சென்றவற்றையும், சென்று அங்கு அனுபவத்தவற்றையும் அறவே மறந்து, வேறு அறிவுடையதாய்.

மனம் தள்ள - முன்பு அனுபவித்துத் தொலைத்த வினைகளை அடுத்து, இனி அனுபவிக்க நிற்கும் வினைக்கீடான பிறப்பில் அவாவை உண்டாக்கி மனம் செலுத்த.

வினையினால் - எஞ்சி நின்ற அந்த வினையினாலே.

அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழும் - துக்கும் உடம்பே உடம்பாகச் சென்று மனம் செலுத்திய அந்தப் பிறப்பிற்குரிய கருவிலே பொருந்தும்.

விளக்க உரை

“கனவுணர்வின்” - என்னும் இன், உவம உருபு ‘தான்’ இரண்டும் அசை. மறத்தற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப் பட்டது. “விண்படர்ந்து” - என்றதனானே இனம்பற்றி ‘நிரயம் படர்ந்து’ என்பதும் கொள்ளப்படும். “படர்ந்து” என்பது, சென்று அனுபவித்தலையும் குறித்தலால், காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டதாம். ‘அதனாடு’ என்பதில் அன் சாரியை தொகுக்கப்பட்டது. ‘அத்தாடு பொருந்தி’ என ஒரு சொல் வருவிக்க.

‘தூலஉடம்பு மகாபூதங்களின் காரியமாதலின் அதுதூக்கும் உடம்பினின்று எவ்வாறு தோன்றும்’ என்னும் ஐயத்தை நீக்கு தற்கு, “உள்ளதே தோற்ற” என்றார். மகாபூதங்கட்குக் காரணம் தன்மாத்திரைகள் ஆதலின் அவற்றாலாகிய தூக்கும் உடம்பின் காரியமே தூல உடம்பு என்பதே சித்தாந்தம் என்க.

‘தூல உடம்பு அழிதலே ‘இறப்பு’ எனப்படுகின்றது. தூக்கும் உடம்பு தூல உடம்பு போல விரையக் கெடுதல் இன்றி உலகம் ஒடுங்குங்காறும் உயிர்க்கு இடமாய் நிற்கும். ஆகவே, இறந்த உயிர் வேறோர் உடம்பை அச்சுக்கும் தேகத்தானே பெறும்’ என விளக்கியவாறு.

[த. கு. நிலவுலகத்திற்கு உரிய தூல உடம்பு பூதஞ்சரீரம் அல்லது பௌதிக சரீரமும், துறக்கத்திற்கு உரிய தூல உடம்பு பூதசார சரீரமும், நாகத்திற்கு உரிய தூல உடம்பு யாதன சரீரமும் ஆகும். இங்ஙனம் அவ்வவ்வுலகிற்கு ஏற்ற தூல உடம்புகளைக் கொண்டே உயிர் அங்கங்கு உள்ளவற்றை அனுபவிக்கும்.]

அணு, இங்குச் தூக்கும் உடம்பு.

“உள்ளதே தோற்ற” என்றதனால் உடல் மாற்றமும், “விண்படர்ந்து” என்றதனால் இடமாற்றமும், “கண்ட நன்வைக்கனவுணர்வின் தான் மறந்து” என்றதனால் அறிவுமாற்றமும் குறிக்கப்பட்டன.

“உள்ளதே தோற்ற” என்றதனால் வேறு வேறு உடம்பு வருதல் சற்காரிய வாதத்திற்கு முரணாகாமையும், “அத்தூடு விண்படர்ந்து” எனவும், “அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழும்” என்றதனால் ‘ஆன்மா வியாபகம்’ என்பதற்கு முரணாகாமையும், ‘வினைச் சேடத்தால்’ என்றதனால் துறக்கநிரயங்களை அனுபவித்தமை பற்றி அடுத்த பிறப்பிற்கு ஏதுவில்லை என்றல் கூடாமையும், “மனம் தள்ள” என்றதனால், முன்னைப் பிறப்பில் வினை அனுபவிக்கப்பட்டனும் எஞ்சுதற்குக் காரணம் உண்டாதலும் அறிந்துகொள்ளப்படும்.

இங்குக் கூறப்பட்டதனையே உபநிடதங்கள் “பஞ்சாக்கினி வித்தை” என முறைப்படுத்திக்கூறும். அது நிலகண்டபாடியத் துள்ளும் காட்டப்பட்டது.

இறந்த உயிர் பின்னர் அடையும் நிலைமைகள் எல்லாம் சிவஞான சித்தியார் இரண்டாம் சூத்திரத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டது.

இவ்வுலகில் இறந்த உயிர் துறக்க நிரயங்களை அடைந்து இன்பத் துன்பங்களை நுகரும்பொழுது முன்பு நிலவுலகில் தான் அறிந்தவற்றை அது மறப்பதில்லை. துறக்க நிரயங்களை விட்டு மீள நிலத்திற்குத் திரும்பும்பொழுது அஃது அவற்றை மறக்கும். இது புராணங்களில் பல இடங்களிலும் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், சிலர் இவ்வெண்பாவில் “மறந்து” என்றதனேநேரே “விண்படர்ந்து” என்பதனோடு கூட்டியுரைத்தல் பொருந்துமாறில்லை.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- ‘இஃது இங்ஙனமாயின், இறந்த உயிருக்கு மேல் கிரீடாப் பிரம வாதிகள் உபநிடதங்ளிலிருந்து எடுத்துக் காட்டிய குடாகாய ஆகாய உவமைக்குக் கருத்தென்னை; என்னும் ஐயத்தை நீக்குதற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார் :-

வெண்பா

அரவுதன் தோல்உரிவும் அக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வரும் அப் பண்பும் — பரவில்
குடாகாய ஆகாயக் கூத்தாட்டாம் என்ப(து)
அடாதுள்ளம் போமா றது.

இதன் பொருள்

(உபநிடதங்கள் இறக்கும் உயிர்கட்குக் குடாகாய
ஆகாய உவமை ஒன்றை மட்டும் கூறாமல்)

அரவுதன் தோல் உரிவும் - பாம்பு பழைய தோலை
உரித்துக் கொண்டு புதியதொரு தோலை இயங்குதலும்.

அக்கனவும் - உயிர் தான் வாழும் பொழுதே நனவுடலை
விட்டுக் கனவுடலில் செல்லுதலும்.

பரகாயம் போய் வரும் அப்பண்பும் - யோகிகள் தம்
உடம்பை விட்டுப் பிறிதோர் உயிரின் உடம்பிற் சென்று பின்
மீளுதலும்.

பரவில் - இவ்வுவமைகளும் பல இடங்களில் கூறப்படு
மிடத்து. (அவற்றை யெல்லாம் விடுத்து)

குடாகாய ஆகாயக் கூத்தாட்டாம் என்பது அடாது -
குடாகாய ஆகாய உவமை ஒன்றை மட்டுமே கொண்டு,
“இறந்த உயிர் மீளப் பிறவாது; பிரமத்தோடு சேர்ந்துவிடும்”
என்றல் ஏலாது.

உள்ளம் போமாறு அது - துக்கும் உடம்பு நீங்கியநிலைக்கே
சொல்லப்படுவது அவ்வுவமை.

விளக்கவுரை

எனவே, ‘உவம வேறு பாட்டினை உணர்ந்து அவற்றின்
பொருளை இவ்வாறு பாகுபாடு செய்து உணர்ந்து கொள்ளாமல்
ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்ந்து கொண்டு வாதித்தல் ‘கூடாது’
என்பதாம்.

முன்னை எடுத்துக் காட்டில், “கண்டகனவைக் கனவுணர்
வின் தான் மறந்து” என்றது அறிவு திரிதற்கும், இங்கு, “அக்
கனவும்” என்றது உடம்பு வேறுதற்கும் உவமையாய் வந்தமை
அறிக.

பரவில் - பரவுதற்கண், பரவுதல், பெரும்பான்மையாய் வருதல். இங்கு “உள்ளம்” என்றது துக்கும உடம்பை.

‘போமாற்றிற்கு’ என்னும் நான்கன் உருபு விகாரத்தால் தொக்கது, “ஐந்தவித்தான் ஆற்றல்” † என்பதிற்போல.

‘குடம்’ என்பது தமிழ்ச் சொல் ஆதலின், ‘குடாகாயம்’ என்பது வடமொழித் தீர்க்க சந்தியன்று. ‘குள ஆம்பல்’ என்பது ‘குளாம்பல்’ ‡ என்றும் போல மருஉ மொழி.

“ஆகாயக் கூத்தாட்டு” என்பது, ‘ஆகாயம் போலும் கூத்தாட்டு’ என உவமத் தொகை, உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு, ‘குடாகாய ஆகாயமும், கூத்தாட்டும்போல’ என உரைப்பாரும் உளர். §

[த. கு. முதல் எடுத்துக் காட்டுள், “உள்ளதே தோற்ற அத்துடு விண்படர்ந்து” எனவும், “உளம் அணுவாய்ச் சென்று” எனவும் கூறினமையால் மாயேயங்கள்போல உயிர் தோன்றி யழியும் பொருளன்றாயினும், மல சம்பந்தத்தால் மாயேயங்களோடு கூடி அவற்றது அளவாக அறிவு தோன்றவும், மறையவும், திரியவும் பெற்றி நின்றலால் அதுவும் அசேதனப் பிரபஞ்சம்போலத் தோற்ற நிலை யிறுதிகளை உடைய தாயிற்று என்பது. இவ்வதிகரணத்தால் விளக்கப்பட்டமை காண்க. இது பற்றியே திருமூலர் “உயிர் நிலையாமை” * என ஓர் அதிகாரம் வைத்துக் கூறினார் என்க.

சிவஞான சித்தியாரிலும்,

“உயிரவை ஒடுங்கிப்பின்னும் உதிப்பதேன் அரன்பால்என்னின் செயிருறு மலத்தினாகும்” %

என்றது காண்க.

அரவுதன் தோல் உரிவு முதலிய உவமைகள் சித்தியாரில் இரண்டாம் துத்திரத்தில் எடுத்து விளக்கப்பட்டன.

இங்ஙனம் இவ்வதிகரணம், ‘உயிர்கள் போக்கு வரவு புரியும்’ என்பதை இனிது நிறுவினமையால், இது போக்கு வரவு அதிகரணமாகும்.]

முன்றும் அதிகரணம் முடிந்தது.

† திருக்குறள் - 25 ‡ தொல், எழுத்து - து. 312 § பாண்டிப் பெருமாள். * திருமந்திரம் - முதல் தந்திரம் - 5. % து. 2. 32.

நான்காம் அதிகரணம்

[ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும்]

முன்னுரை :- 'உயிர்கள் போக்கு வரவு புரிதலால் அதற்கு ஏதுவாய இருவினை உள' என்பது அறியப்பட்டு, 'அவ் இருவினை முதல்வன் ஆணையானே ஆன்மாக்கட்கு வரும்' என்பது மேற் காட்டியவாற்றால் துணியப்படுமிடத்து, முதல்வனின் வேறாக, 'ஆணை' என்பது ஒன்று சொல்லப்படுதலால், 'அதனைப் பெயராக உடைய சத்தி அம்முதல்வனின் வேறே, ஒன்றே' என ஐயம் நிகழ்தல் இயல்பு.

அவ் ஐயத்திற்கு மீமாஞ்சகர் முதலியோர் 'பொருளது சத்தி பொருட்கு வேருனதே' என்றும், தார்க்கிகர் முதலியோர், 'பொருளையன்றிச் சத்தி என்பது வேறில்லை' என்றும் விடை கூறுவர். அவற்றை யெல்லாம் மறுத்துச் சித்தாந்தத்தை நிறுவுதற்கு நான்காம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - நீக்கம் இன்றி நிற்கு மன்றே - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

அவன் ஏகாதேகம் இரண்டு மின்றிச் சருவ வியாபியாய்
நிற்றலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோளின் பொருள்

முதல்வன் தனது சத்தியினின்றும் தான் என்றும் வேறுகாது ஒற்றித்தே நிற்பன் என்பதாம்.

விளக்க உரை

இவ்வாக்கியத்தில் 'முதல்வன்' என்னும் எழுவாயும், 'ஆணையின்' என்னும் நீக்கப் பொருளும் இரண்டாம் அதிகரணத்தினின்றும் வந்து இயைதல் எளிதின் விளங்குவதாம்.

இவ்வாறு உணரமாட்டாதார் ஏதுவின் பொருளையே மேற்கோளினும் கொள்வர். வடமொழிச் சிவஞான போதத்துள், பிரிப்பின்றி நிற்கின்ற ஆணையினால்' எனக் கூறப்பட்டதையும் அவர் நோக்கார்.

வடமொழியில், 'அந்நிய யோக வியவச் சேதம் (இனச் சுட்டுடைய அடை) அயோக வியவச் சேதம்' (இனச்

சுட்டில்லா அடை) என வருவனவற்றை அச்சொற்பொருளே தோன்றுமாறு முறையே 'பிறிதின் இயைபு நீக்குதல், இயைபின்மை நீக்குதல்' என மொழி பெயர்த்து வழங்குதல் போல, 'சமவாயம்' என வருவதனை 'நீக்கம் இன்றி நிற்பல்' என மொழி பெயர்த்து வழங்குவர் என அறிக.

வடமொழி இரண்டாம் சூத்திரத்தில் 'ஆணை முதல்வனோடு நீக்கம் இன்றி நிற்கும்' எனக் கூறப்பட்டது. அதனையே இங்கு முதல்வன் மேல் வைத்துக் கூறினார் என்க.

தாதான்மியமே இங்கு, "நீக்கமின்றி" எனச் சமவாயமாகக் கூறப்பட்டது.

தாதான்மியமாவது, பொருள் ஒன்றேயாயினும் தன்மையால் இரண்டாய்த் தோன்றுவதொரு சம்பந்த வகை. பொருள் இரண்டாயினும் பிரிப்பின்றி ஒன்றாய்த் தோன்றுதற்குரிய சம்பந்தம் அத்துவிதம் எனவும், பொருள் ஒன்றாயினும் இரண்டாய்த் தோன்றுதற்குரிய சம்பந்தம், 'தாதான்மியம்' எனவும் உணர்க.

[த. கு. இவ்விரண்டையும் முறையே தமிழில் 'இருமையில் ஒருமை' என்றும், 'ஒருமையில் இருமை' என்றும் கூறலாம்.]

இவற்றுள் அத்துவித சம்பந்தம் இந்நூற்பாவின் முதல் அதிகரணத்துட் கூறப்பட்டது. தாதான்மிய சம்பந்தம் இவ்வதிகரணத்துட் கூறப்படுகின்றது. தாதான்மியத்தால் அறியப் படுவது சத்தியாதலின், இவ்வதிகரணம் சத்தி யதிகரணமே என்க.

[த. கு. 'சமவாயம்' என்பது தருக்க நூல் வழக்கு. அது சைவ நூல்கள் (சிவாகமங்கள்) கூறும் தாதான்மியமேயாம். அதனால் 'முதல், சினை' என்பவற்றிடையேயும், 'குணம் குணி', என்பவற்றிடையேயும் உள்ள சம்பந்தத்தைத் தருக்க நூல் 'சமவாயம்' என்றும், சைவ நூல்கள் 'தாதான்மியம்' என்றும் கூறும் என உணர்க.]

(முதல்வன் தான் ஒருவனே யாகாது, 'தானும், தனது சத்தியும்' என இருதன்மையில் நிற்கின்றான்' என்றதற்குப் பிரமாணம் யாது என்னும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.)

ஏதுவின் பொருள்

அம்முதல்வன் 'ஒருமை, இருமை' என்னும் இருதன்மைகளுள் ஒன்றையும் உடையவனாகாது, அவ் இரண்டிற்கும் பொதுவான தன்மையை உடையவனாய் எங்கும் நிறைந்தது நின்றலால் இவ்வாறு (மேற்கோள்) கொண்டது என்பதாம்.

விளக்க உரை

இதனுள், "சருவ வியாபியாய்" (எங்கும் நிறைந்தவனாய்) என்பதே ஏது. "ஏகாதேகம் இரண்டும் இரண்டும் இன்றி" (ஒருமை, இருமை இரண்டும் இல்லாமல்) என்றது, மேற்கோளில் "நீக்கம் இன்றி" என்றதனையே வேறொரு வகையாகத்திரும்பக் கூறியதாம். அதனைத் திரும்பக் கூறியது, 'எங்குமாய் வியாபிக்கும் பொருள் ஏகாதேகம் இரண்டுமின்றி நின்றையுடையதாம்' என்பதனை உணர்த்தற் பொருட்டு என்க.

'முதல்வன் சருவ வியாபி' (எல்லாப் பொருளிலும் நிறைந்து நிற்பவன்) என்பது அத்துவித அதிகரணத்துள் விளக்கப் பட்டமையால், அதனையே இங்கு ஏதுவாகக் கூறி, "அவன், 'தானும், தனது சத்தியும்' என இருதன்மையில் நிற்பான்" என்னும் மேற்கோளை நிறுவினார் என்க.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- 'சருவ வியாபி யாதல்பற்றி ஒருமை இருமை இரண்டும் இலனாதல் எவ்வாறு பெறப்படும்' என்னும் தடைக்கு விடையாக எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார் :-

வெண்பா

எங்கும் உளன் என்றளவை ஒன்றன் நிரண்டென்னில்
எங்கு முளனன் றெவற்றெவனும் — அங்கண்
அவை அவ னன்றில்லைப் பொன்னொளிபோல் ஈசன் ;
அவை உடைமை ; ஆளாம் நாம் அங்கு.

இதன் பொருள்

எங்கும் உளன் என்ற அளவை ஒன்றன்று - 'முதல்வன் எல்லாப் பொருள்களிலும் அவையே தானேயாய் நிற்பன்' என மேற்கூறிய அவ் ஏதுவானே அவன் ஒருமையுடையன் அல்லன் என்பது விளங்கும்.

(அஃது எங்ஙனம் எனின், ஓர் ஆடவனே கங்கைக் கரையிலும், காவிரிக் கரையிலும் ஒரு காலத்திற்குநே நிற்பவன் ஆகமாட்டான். ஆகையால், முதல்வனும் ஒருமை ஒன்றையே உடையனாயின் அளவிறந்தனவாகிய பொருள் எல்லாவற்றிலும் ஒருங்கே நிறைந்து நின்றல் இயலாது. அதனால் அவன் ஒருமை ஒன்றே உடையனல்லன் என்பது விளங்கும்.)

இரண்டு என்னில் - இனி, மேற்கூறிய தடைபற்றி, ' இருமை உடையன் ' எனக் கொள்வோம் எனின்,

எங்கும் உளன் அன்று - ' முதல்வன் சருவ வியாபி ' என்பது இல்லையாய்விடும்.

(ஏனெனில், தனக்குள்தானே வேறுபட்டு நிற்பவன் பிற பொருள்களில் ஒற்றுமைப்பட்டு நிறைந்தது நின்றல் இயலாது ஆதலின்.)

[த. கு. நரசிங்கம், புருடா மிருகம் முதலிய சில விசித்திரப் பிறவிகளும், பல்வேறு முகங்களை உடையவர்களாகச்சொல்லப் படுகின்ற அசுரர்கள், அரக்கர்கள் ஆகியோரும் தமக்குள்ளே ஒன்றாகாது வேறு படுகின்றவர்கள் என்க.]

(' முதல்வன் ஒருமை உடையன் ' என்பதும் பிழையாய், ' இருமை உடையன் ' என்பதும் இவ்வாற்றால் பிழையாய் விடுதலால், ' அவன் எங்கும் நிறைந்தவன் ' என்னும் கொள்கையை விட்டு விடுவோம் எனின்,)

எவற்று எவனும் அங்கண் அவை அவன் அன்று இல்லை - எவ்விடத்து எப்பொருளும் ஆகிய அவ்விடத்து அவை அனைத்தும் அவன் அவற்றில் இல்லையேல் இல்லையாம். (அதனால், ' அவன் எங்கும் உள்ளான் ' என்பதைக்கொள்ளாது விடுதல் இயலாது என்பது குறிப்பெச்சம்.)

(' அவன் அன்றி ஒருபொருளும் இல்லை ' என்பதும், அத்துவித அதிகரணத்தில் ' அகரவுயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்றுமாறுபோல ' என விளக்கப்பட்டது.)

(அங்ஙனமாயின், முதல்வன் எங்கும் உளன் ஆதலை உடன்பட்டே, ' அவன் இன்ன தன்மையன் ' எனக் கூறுதல் எங்ஙனம் எனின்,)

ஈசன் பொன் ஒளி போல் - எங்கும் உளனாகிய முதல்வன், ஞாயிறும் அதன் ஒளியும்போல ஒருமை, இருமை இரண்டற்கும்

பொதுவான 'தாதான்மியம்' என்னும் தன்மையில், 'தானும், தனது சத்தியும்' என இருதிறப்பட்டு இயைந்து நிற்பன் (என்றே கொள்க).

(அங்ஙனமாயின் சித்தாந்தத்துள் பதியேயன்றி, ஏனைப் 'பசு பாசங்களும் வியாபகப் பொருள்' என்றே கொள்ளப் படுதலால், அவையும் இம்முறைமையால் முதல்வனுக்குச் சமமாய்விடும் எனின்,)

அவை உடைமை நாம் ஆளாம் அங்கு - (அவை தம் தம் அளவில் வியாபகமாயினும், முதல்வனது வியாபகத்துள் வியாப்பியமே யாதலால்,) பாசங்கள் உடைமையாகும்; பசுக்களாகிய நாம் அடிமையாவோம் அம்முதல்வனிடத்து.

('ஆதலால் பசு பாசங்கள் பதியோடு சமமாய்விடுதல் எவ்வாறு' என்பதாம்.)

விளக்கவுரை

"எங்கும் உள்ள என்ற அளவை" - என்பதில், - 'என்ற' - என்னும் பெயரெச்சத்தின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. 'எங்கும் உள்ள என்றளவை' எனப் பாடம் ஓதுவாரும் உளர்.

'அளவையான்' - என 'ஆன்' உருபு விரிக்க.

"உளன் அன்று" - என்பதில் உள்ள "உளன்" என்னும் பண்பிப் பெயர் (பொருட்பெயர்) ஆகுபெயராய், 'உண்மை' ஆகிய பண்பை உணர்த்தி நின்றமையின், "அன்று" - என்னும் அஃறிணை முடிபு கொண்டது.

'எவன்' - என்னும் அஃறிணை வினா வினைக் குறிப்பு முற்று, இங்குப் பெயராய் எஞ்சாமைப் பொருளை உணர்த்திற்று.

"எவற்று எவனும்" என்பது, 'எவற்றுக்கண் உள்ள எவனும்' என ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை.

'அன்றி' என்பது, "அன்று" எனத் திரிந்தது செய்யுள் முடிபு. ‡

‡ தொல் - எழுத்து - உயிர் மயங்கியல் - 35 உரை.

“ இல்லை ” - என்றதில் இன்மை இயலாமையைக் குறித்தது.

“ பொன் ” - என்பது அதன் நிறத்தையுடைய பகலவனுக்கு ஆகுபெயராயிற்று. [த. கு. “ பொன் ஒளி ” - உம்மைத்தொகை]

“ பொன் ஒளி போல் ” - என்ற உவமை, தொகை யுவமையாதலின், தொக்கு நின்ற பொதுத் தன்மை விரித்துரைக்கப்பட்டது.

“ ஆம் ” என்பதை, “ உடைமை ” என்பதனோடும் கூட்டுக.

‘ முதல்வனுக்குப் பாசங்கள் உடைமை ’ என்பது “ தாரகமாம் அத்தன் தாள் நிற்பல் ” * எனவும், ‘ பசுக்கள் அடிமை ’ என்பது, “ அதனின் - ஈறலா ஒன்று பலவாறே தொழும்பாகும் அங்கு ” † எனவும் மேலே விளக்கப்பட்டமையால், அவற்றை இங்கு மறித்துணர்த்தி, ஐயம் அறுக்கப்பட்டது.

அதிகரணத் தொகைப்பொருள் :-

இவ்வதிகரணத்திற் கூறப்பட்டது, முதல்வன் சருவ வியாபியாதலாலும், அவன் ஒருமையனாயின் அவ்வாறுதல் கூடாதாதலாலும் முதல்வனை ‘ ஒருமையன் ’ என்றல் பொருந்தவில்லை. அது பற்றி, ‘ இருமையன் ’ எனின், இருமை வியாபகம் ஆகாதாகலின், அங்ஙனம் கூறலும் பொருந்தவில்லை. இவை பற்றி, அவனை, ‘ சருவ வியாபகன் அல்லன் ’ எனின், அவன் அன்றி ஓர் அணுத்தானும் நிலைபெறுதல் இயலாதாகலின், அதுவும் பொருந்தாது. ஆகவே அவன் ஞாயிறும் அதன் ஒளியும்போல ஒன்றுதற்கும், இரண்டாதற்கும் பொதுவான ‘ தாதான்மியம் ’ என்னும் தன்மையால், ‘ தானும், தனது சத்தியும் ’ என இருதன்மைப்பட்டு இயைந்துநிற்பன் என்பதாம்.

ஞாயிறும், அதன் ஒளியும் ஒருமை, இருமை இரண்டும் அல்லவாய் நிற்பல் எவ்வாறு எனின், உலகில் எல்லாப் பொருளையும்விளங்கித் தோன்றச்செய்வது ஞாயிறே. அங்ஙனம் செய்வதாகிய ஞாயிற்றை விளங்கித்தோன்றச் செய்வது பிறிது பொருளாகாமல் அது தன்னையும் தானே விளக்கி நிற்கின்றது.

அஃதாவது, ஞாயிற்றின் உதவியானே நாம் எல்லாப் பொருளையும் காண்கின்றோம். இனி அந்த ஞாயிற்றைக்

* இந்நூல் துத், 1. அதி, 2. † அதி, 3.

காண்பதற்கு வேறொரு பொருளைத்துணையாகக் கொள்ளாமல் அதற்கும் அதனையே துணையாகக் கொண்டு காண்கின்றோம். ஆகவே, 'பிற பொருள்களை விளக்குதல், தன்னையே தான் விளக்கி நின்றல்' என்னும் இருதன்மைகளை ஞாயிறு உடைய தாதல் விளங்குகின்றது. அந்நிலையில் அது பிற பொருளை விளக்கும்பொழுது, 'கதிர், ஒளி, வெயில், கிரணம்' என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகின்றது. இதுவே ஞாயிற்றின் வியாபகநிலை (எங்கும் பரவி நிற்கின்ற நிலை.) இனி ஞாயிறு தன்னையேதான் விளக்கிற்கும் நிலையில், 'ஞாயிறு, கதிரோன், வெயிலவன், தூரியன்' என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகின்றது. இதுவே அதன் தன்னிலை. 'கதிர்' முதலிய பெயர்களால் கூறப்படுவதும், 'கதிர்ோன்' முதலிய பெயர்களால் கூறப்படுவதும் பொருளால் வேறல்ல ஆகலின் இரண்டாகாமையும், நிலையாலும் பயனாலும் வேறுபடுதலின் ஒன்றாகாமையும் விளங்குதலால் அத்தன்மை, ஒன்றாதல் இரண்டாதல் என்னும் இரண்டற்கும் பொதுவாகின்றது. அத்தன்மையே 'தாதான்மியம்' எனப்படுகின்றது. 'வெயில்' முதலிய பெயர்களால் கூறவேண்டிய இடத்தில் 'வெயிலவன்' முதலிய பெயர்களால் கூறுதலும், 'வெயிலவன்' முதலிய பெயர்களால் கூறவேண்டிய இடத்தில் வெயில்முதலிய பெயர்களால் கூறுதலும் கூடாமையால், இவ்விரண்டும் ஒன்றாகாமை இனிது விளங்கும். இப்படிப் பட்டவைதாம் சிவமும், சத்தியும்.

அஃதாவது, முதல்வனுக்கும் அவ்வாறே, 'பசு பாசங்களைப் பற்றி நின்று அவற்றைச் செயற்படுத்துதலும், அவ்வாறின்றித் தன்னையே தான் விளக்கி நின்றலும்' என இரு நிலையுண்டு. இருநிலையுள் முதலிற் கூறப்பட்டதே 'சத்தி' எனவும், இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டதே 'சிவம்' எனவும் பெயரிட்டு வழங்கப்படுகின்றன. எனவே, அவை இரண்டும்பொருளால் வேறுகாது, தன்மையால் இரண்டாய், ஒன்றை யின்றி மற்றொன்று இல்லாத நிலையினவாதல் அறிக.

இனி, 'சத்தி' என்பது தடத்த நிலையே என்பதையும், 'சிவம்' என்பது சொருப நிலையே என்பதையும் இங்கு உடன் உணர்ந்துகொள்க.

இனி இங்கு மற்றொன்றும் இன்றியமையாது உணரத்தக்கது. அஃதாவது பொருள்களை விளக்குவதும், நீர் நிலைகளில் உள்ள நீரை வெப்பம் அடையவும், வற்றவும் செய்வதும், கண்ணாடி முதலியவற்றில் பிற பொருள்களின் உருவம் பிரதிபலிக்கச்

செய்வதும் மற்றும் இவைபோல்வன அனைத்தையும் செய்கின்ற துரியனது சத்தி ஒன்றே யன்றிப் பல அல்ல. ஆயினும் அவ்வச் செயல் பற்றி 'ஒளி' என்றும், 'வெப்பம்' என்றும் பலவாக அது வழங்கப்படுகின்றது.

அவ்வாறே நெருப்பிற்கு உள்ள சத்தியும் ஒன்றே யன்றிப் பல அல்ல. ஆயினும், செயல்பற்றி, சுடுதற் சத்தி அடுதற் சத்தி (பாகம் - பக்குவம் செய்யும் சத்தி) விளக்குதற் சத்தி முதலாகப் பலவகையாக அது வழங்கப்படுகின்றது.

அதுபோலவே சிவனது சத்தியும் ஒன்றே யன்றிப் பல இல்லை. ஆயினும் செயல்பற்றி இச்சா சத்தி (விழைவாற்றல்) ஞானசத்தி (அறிவாற்றல்) கிரியாசத்தி (செயலாற்றல்) திரோதான சத்தி (மறைப்பாற்றல்) அனுக்கிரக சத்தி (அருளாற்றல்) முதலாக அது பலவகையாக வழங்கப்படுகின்றது.

பசு பாசங்களைப் பற்றாது தன்னிலையில் பொதுவாக 'அருள்' என்னும் நிலையில் நிற்கும் பொழுது அச்சத்தி, 'பராசத்தி' எனப்படும். (பரா - மேலானவன்) அங்ஙனமே சிவனும் அந்நிலையில் 'பரசிவன், பரமசிவன்' எனப்படுவான்.

பசு பாசங்களைப் பற்றும் நிலையில் சத்தி 'ஆதி சத்தி' எனப்படும். அது திரோதான 'சத்தியே'. இதனை அடைமொழி இன்றிப் பொதுவாக 'சக்தி' என்றே கூறுவர். அதனால், இதனோடு இயைந்து நிற்கும் முதல்வனும் 'சிவன்' என்றே கூறப்படுவான்.

இன்னும் சிவாகமங்களில் 'ஈசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை மூர்த்தி' என்றும் 'ஆரணி, செனனி, திரோதயித்திரி, என்றும், 'வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப் பிரதமனி, சருவபூத தமனி' என்றும், 'உன்மனை, சமனை, வியாபினி' என்றும் இன்னும் பலப்பலவாகவும் சத்திகள் கூறப்படும். எனினும் அவையெல்லாம் ஒன்றையே பல நிலையில் வைத்துக் கூறுவனவே யன்றி, வேறில்லை என்பது கடைப்பிடித்து உணரத்தக்கது.

இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் சத்தியின் இயல்பெல்லாம் குறிக்கப்பட்டன என்க.

நூற்பாத் தொகைப்பொருள்

"- உலகத்தை, 'தோற்றம், நிலை, ஒழுக்கம்' என்னும் மூத்தொழிற்படுத்தும் முதல்வன் சங்கார காரணன் ஒருவனே -

என முன்னை நூற்பாவில் நிறுவப்பட்ட அம்முதல்வன் உலகத்தை முத்தொழிற்படுத்துமிடத்து அதனோடு ஒன்றாய் நிற்பனோ, வேறாய் நிற்பனோ” - என ஐயம் நிகழ்வுழி,

முதல்வன் ஒருவனே பல உலகமுமாயின், தானே தன்னை ‘ஒன்றோ, வேறோ’ என ஐயுறுதலும், பின் யாதானும் ஓராற்றால் தெளிவுறுதல் வேண்டாமையானும், உபநிடதங்கள் “பிரமம் அத்துவிதம்” எனக் கூறுதலாலும், ‘அத்துவிதம்’ என்பது ‘இரண்டில்லை’ எனப் பொருள்படாது, ‘இரண்டல்ல’ என்றே பொருள்படும் ஆதலாலும் முதல்வன் ‘அபேதம், பேதம்’ என்னும் இரண்டற்கும் பொதுவாய், ‘கலப்பினால் ஒன்றாயும், பொருள்தன்மையால் வேறாயும், உயிர்க்குயிராதல் தன்மையால் உடனாயும் நிற்பன்’ என்பது இனிது விளங்குதலால் ‘அத்துவிதம்’ என்பதற்கு இன்மைப்பொருளும், மறுதலைப்பொருளும் கொண்டு, ‘முதல்வனும், உலகமும் பொன்னும் பணியும்போல அபேதமே’ என்றலும், ‘இருளும் ஒளியும் போலப் பேதமே’ என்றலும், ‘சொல்லும் பொருளும் போலப் பேதாபேதமே’ என்றலும் கூடாவாம்.

உபநிடதங்கள் “பிரமம் ஏகம்” எனக் கூறுவதில் ‘ஏகம் - ஒன்று’ என்பதற்கு, ‘பிரமம் ஒன்று; இரண்டில்லை’ என்பதே கருத்தாகலானும், ‘பிரமம் இல்லையேல் ஒருபொருளும் இல்லை’ என்பதும், ‘அகர உயிர்இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்று’ என்பது போல இன்றியமையாமை குறிப்பதேயாதலாலும், ‘அத்துவிதம்’ என்பது பிரமத்திற்கும், ஏனைய பொருட்கும் இடையேயுள்ள இயைபைக் குறிக்கவே கூறப்படுவதாகலின், அஃது ‘ஏகம்’ என்பதனோடு முரணாமையாலும், வாமதேவர் முதலியமுனிவர்கள் ‘யானே எல்லாமாயினேன்’ எனக் கூறியதாகக் காணப்படும் வாக்கியங்கள் சோகம் பாவனையில் நின்று கூறப்பட்டனவாதலின் அது பற்றி, ‘உயிர்களும் பிறவற்றோடு அத்துவிதமாய் நிற்கும்போலும்’ என ஐயுறல் வேண்டாவாகலானும் அபேதவாதம் எவ்வாற்றானும் பொருந்துமாறில்லை.

இங்ஙனம் அத்துவிதமாய்நின்று உயிர்களைப் பிறப்பிறப்பிற் படுத்துங்கால், அரசர் தம் ஆணையை ஏற்புடையாரிடத்து வைத்து நடாத்துதல்போல முதல்வனும் தனது ஆணையை இருவினைகளின்பால் வைத்தே நடாத்துவன். ஆயினும், முதல்வன் முதல்வனேயன்றி, வினைகள் முதல் அல்ல.

இல்லது தோன்றாது ஆதலின், உயிர்கட்கு வருகின்ற இன்பத் துன்பங்கட்குக் காரணமான வினைகள் உளவாதல் தேற்றம்.

வினே தனியே நில்லாது ஒன்றைப் பற்றியே நிற்குமாதலின், 'அதற்குப் பற்றுக்கோடாகிய மாயை உண்டு' என்பதும் விளங்கும்.

வினேகள் அனுபவிக்கப்படும் பொழுதே அவ்வனுபவத்திற்கு வேண்டப் படுகின்ற முயற்சியானே அடுத்த பிறப்பிற்கு ஏதுவாக வினே உண்டாகிவிடும்.

வினே சடமாகலானும், உயிர் சித்தாயினும் ஆணவ மல மறைப்பால் சடம்போலக் கிடத்தலாலும் இறைவனே இரண்டற்கும் இடையில் நின்று கூட்டுவிப்பன்.

இல்லது தோன்றாதாகலின் மும்மலங்களும் நெல்லிற்கு உமியும், செம்பிற்குக் களிம்பும்போல உயிருக்கு அனாதியே உள்ளனவாம். ஆயினும் தாமரை மலர்தலும், கூம்புதலும் தூரியனால் ஆதல்போல மும்மலங்களும் காரியப்படுதல் இறைவனாலேயாம். அங்ஙனம் காரியப்படுத்துகின்ற அவனது சத்தி அதுபற்றி ஒருமலமாக உபசரித்துக் கூறப்படும்; மாயையின் காரியங்கள் 'மாயேயம்' என வேறுகக்கூறப்படும். அதனால், 'ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம்' என 'மலங்கள் ஐந்து' என்றலுமாம்.

தொடர்ச்சியாய் உள்ளதற்கன்றித் தோற்றம்கூடாமையால் இறந்த உயிரே மீளப்பிறக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால் இருவினேகள் தொடர்ந்து வரும் என்பதிலும் ஐயம் இல்லை.

உபநிடதங்களில் பாம்பு தோல் உரித்துச் செல்லுதல், யாவரும் நனைவவிட்டுக் கனவில் உலாவுதல், யோகிகள் பரகாயப் பிரவேசம் செய்தல் ஆகிய உவமைகளால் உயிர்கள் ஒரு தூல உடம்பை விட்டு மற்றொரு தூல உடம்பைக் கொள்ளுதல் விளக்கப்படுதலால், துக்கும் உடம்பை விட்டு முத்தி பெறுதற்குக் கூறப்படுகின்ற குடாகாய ஆகாய உவமை ஒன்றை மட்டும் கொண்டு 'இறந்த உயிர் மீளப் பிறவாது' என்றல் பொருந்துமாறில்லை.

இங்ஙனம் உயிர்களை இருவினேகளின் வழி போக்கு வரவுக்குட்படுத்துகின்ற இறைவனது 'ஆணை' என்னும் சத்தியை அவனின் வேறு என்றலும், 'ஒன்று' என்றலும் ஆகிய இரண்டும் பொருந்தாமையின், அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் முதல்வன், ஞாயிறும், அதன் ஒளியும் போலப் பொருளால் ஒன்றுய்த தன்மையால் 'சிவனும், சத்தியும்' என இருதிறப்பட்டுத் தாதான்மியமாய் இயைந்து நிற்பன்.

சத்தி ஒன்றேயாதலின், அதனைப் பலப்பல பெயர்களால் கூறுதல் செயற்பாட்டை வைத்தேயன்றிப் பிறிதில்லை.

என இவ்வாறு இந்நான்கு அதிகரணப் பொருளையும் ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

[த. கு. இனித் திரோதானம் முதலிய பாசங்கள் உண்மை நிறுவப்பட்டமையால், 'பிரமாண இயல்' என்றதற்கு ஏற்ப இன்னும், முன்னை நூற்பாவில் "அந்தம்" எனப்பெயரளவாகச் சுட்டிய முதல்வனுக்கு இந்நூற்பாவால் 'உலகத்தோடு அத்து விதமாய்நின்று அதனைத் தொழிற்படுத்துவன்' எனஇலக்கணம் கூறியவாறும் அறிக.

இரண்டாம் நூற்பா முடிந்தது.

முன்றும் நூற்பா

முன்னுரை :- முன்னை நூற்பாவில், "முதல்வன் ஒன்றும், வேறும், உடனும் இயைந்து நின்று தோற்றுவித்தல், நிறுத்தல், ஒடுக்குதல் என்பவற்றைச் செய்ய உயிர் அவ்வாற்றாநே தோன்றி நின்று ஒடுங்கி வரும்' எனக் கூறப்பட்டமையால் அவ்வாறு, வருவதாகிய உயிர் எது? உடம்பு முதலியவைகளில் ஒன்று? அவை அனைத்திற்கும் வேறு? என்னும் ஐயம் எழுகின்றது. அவ் ஐயத்திற்கு விடையாக மதவாதிகள் பலர் பலவகையான விடைகளைக் கூறுவர். அவர் கூற்றுக்களை யெல்லாம் மறுத்துச் சித்தாந்தத்தினை நிறுவுவதற்கு முன்றும் நூற்பாவை அருளிச் செய்கின்றார்.

நூற்பா

உளதில தென்றலின் எனதுட லென்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின் உணர்த்த உணர்த்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது துத்திரம், என் நுதலிற்றோ எனின், ஆன்மப் பிரகாசம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் விளக்கம்

ஆன்மப் பிரகாசம் - ஆன்மாவைப் பற்றிய விளக்கம். அஃது 'உண்மை, இலக்கணம்' என இரண்டு. அவற்றுள் இங்குக் கூறப்படுவது உண்மையே. அஃதாவது, 'ஆன்மா உடம்பு முதலியவற்றிற்கு வேறாய் உள்ளது' எனக் காட்டுதல்.

'உலகமாகிய காரியத்திற்கு நிமித்த காரணனாகிய முதல்வன் உளன்' என்பதை இரண்டாம் நூற்பாவிலும் மூலப்படிக்காணக் கூறியபின், 'அந்தக் காரண காரியங்களால் பயன் எய்துவதாய் பசு உண்டு' என்பதற்கு இம்முன்றும் நூற்பாவினால் கருத லளவை (அனுமானப் பிரமாணம்) கூறுகின்றார் என்க.

எனவே, முன்னை நூற்பாவோடு இஃது இனிதியைந்து நின்றல் உணர்க.

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு :-

இலது என்றல் முதலிய வெளிப்படையான அறுவகை ஏதுக்களாலும், "மாயா இயந்திர தனு" என உடம்பொடு புணர்த்து ஓதீய குறிப்பு ஏதுவாலும் ஆன்மா பிற மதவாதிகள் கூறும் 'சூனியம்' முதலியவற்றிற்கு வேறாய் உளதாதல் விளங்கும் என்பதாம்.

விளக்கவுரை

ஈற்றில் உள்ள "ஆன்மா" என்பது, முதற்கண் உள்ள "உளது" என்பதனோடு சென்று இயைந்து பொருள் தருதலால் இந்நூற்பா 'பூட்டுவிற்பொருள்கோள்' உடையதாம்.

ஆன்மாக்கள் எண்ணிறந்தன வாயினும், "உளது" என ஒருமையாகக் கூறியது, 'சாதி' யொருமை என்னும் முறை பற்றியாம்.

"அறிதலின்" என்பதை, "ஐம்புலன்" என்பதனோடும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

மேல், "சங்கார காரணனாகிய முதல்வனை முதலாக உடைத்து இவ்வுலகம்" எனக் காணப்பட்ட உலகத்தைக் கொண்டே காணப்படாத கடவுளது உண்மையை விளக்கிறதோல, இங்கும் காணப்பட்ட உடம்பைக்கொண்டே காணப்படாத உயிரினது உண்மையை விளக்குதல் ஆசிரியர் கருத்தாகலின்,

“மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது” என ஆன்மாவின் மேற்றுனே வைத்துக் கூறினாரேனும், ‘மாயா இயந்திர தனு ஆன்மாவை உடையது’ என உடம்பின் மேல் வைத்துக் கூறியவாருகவே கொள்க.

இந்நூற்பாவில் “ஆன்மா உளது” என்ற ஒரு மேற்கோளே உளது. எனினும், அது பிறர் கூற்றுக்களால் மறுக்கப்படாதபடி வேறு வேறு ஏதுக்கள் கூறி அதனை நிறுவுதலால், அதிகரணம் ஒன்றாகாது ஏழாயின.

அவ் ஏதுக்கள் நூற்பாவிற்றுனே கூறப்பட்டமையால், அதிகரணங்களில் அவற்றிற்குப்பொறிப்புரைகூறப்படுகின்றதே யன்றி வேறு ஏதுக் கூறப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டு மட்டும் ஏனைய நூற்பாக்களிற்போலக் கூறுகின்றார்.

முதல் அதிகரணம்

[துனியான்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- ஆன்மப் பிரகாசம் பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக் களைக் கூறும் மதத்தினர் எண்மர்.

அவர் :-

1. துனியான்ம வாதிகள் (பௌத்தருள் மாத்தியமிகர்)
  2. தூல தேகான்ம வாதிகள்
  3. இந்திரியான்ம வாதிகள்
  4. அந்தக் கரணன்ம வாதிகள்
  5. சூக்கும தேகான்ம வாதிகள்
  6. பிராணன்ம வாதிகள்
  7. விஞ்ஞானன்ம வாதிகள் (ஏகான்ம வாதிகள்)
  8. சமுகான்ம வாதிகள்
- (பௌத்தருள் சௌத்திராந்திகரும் வைபாடிகரும்)

என்போர். இவருள் அந்தக்கரணன்மவாதிகள் பற்றிக் கூறுதற்கு நான்காம் நூற்பாவே ஏற்புடையதாய் இருத்தலின் அவர் ஒழிந்த ஏனை எழுவர் கூற்றுக்களையே இங்கு ஏழதிகரணங்களால் மறுக்கின்றார். எனவே, இம் முதல் அதிகரணத்தில் துனியான்ம வாதிகளே மறுக்கப்படுதல் அறிக.

[த. கு. துனிய வாதிகள் கூறும் 'துனியம்' என்பதற்குப் பொருள், 'உள்ளதும் அன்று; இல்லதும் அன்று; இன்னது எனச் சொல்லொனாது' என்பதே என முதல் நூற்பா இரண்டாம் அதிகரணத்திலே விளக்கப்பட்டது. இதனைப் பௌத்தருள் சிலர் முழுமையாகவும், சிலர் ஒருபுடையாகவும் கொள்வர். ஏகான்ம வாதிகள் பரப்பிரமத்தை ஒழித்து ஏனைய பொருள்கட்குக் கொள்வர்.]

பௌத்தருள் துனிய வாதத்தை முழுமையாகக்கொண்டு, 'எல்லாப் பொருளும் துனியமே' என்பவர் மாத்தியமிகர். அதனால், அவர், 'ஆன்மா என்பதும் துனியமே' என்பர்.

[த. கு. இங்கு 'ஆன்மா' எனப்படுவது அறிவே என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாதலைக் கருத்திற் கொண்டே நோக்குதல் வேண்டும்.

துனிய வாதிகள் 'துனியம்' என்பதன் பொருளை எவ்வாறு குழப்பிக் கூறினாலும், உண்மையில் அதன் மூலப்படிக்காண்க. உண்மை - இருப்பு முதற்கண் இன்றியமையாதது. அந்த இருப்பையே ஐயத்திற்கு உரியதாக்கிவிட்டு, அந்த அடிப்படையின் மேலே அதுபற்றி விவாதத்தை வளர்த்துக்கொண்டு போதல், அடிப்படையை நெகிழ்ச்செய்துவிட்டு, அதன்மேலே உறுதியான பெரியசுவரை எழுப்பிக்கொண்டு போவது போலாகும். இதனை வேறொருவகையிற் கூறினால், 'சுவரை வைத்துக்கொண்டுதான் சித்திரம் எழுதவேண்டுமே யன்றிச் சுவரைத் தள்ளிவிட்டுச் சித்திரத்தை வகைவகையாகத் தீட்டிக் காட்ட இயலாது' என்று கூறலாம். ஆகவே, ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சில செய்திகளைக் கூறமுற்பட்டால், முன்னே அதற்கு ஒரு பெயர் இட்டு, , அப்பெயருடைய பொருள் ஒன்று உண்டு' என அதன் உண்மையை நிறுவிவிடுதல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாமல் அதன் உண்மைபற்றியேகுழப்பம் செய்துவிட்டு மேலே அழகழகாகப் பலகூறின் அவை நகைப்பிற்கேஇடமாகும் என்பதனையே அருணந்தி தேவர் தமது சிவஞானசித்திப் பரபக்கத்துள் மாயாவாத மறுப்பில்,

“ ஏகம் நான் என இயம்பி இப்படி

அறிந்து முத்தி அடைமீன் எனும்

மோக மான உரை சோகம், இன்பொடு

முடிந்திடாது; மலடாகிய

காக மானது கருங்கலின் தசை
 பறித்தமும் கரிய குஞ்சுதன்
 தாக மார்பசி தண்க்க வாயிடை
 கொடுத்த தென்றுரைசெய் தன்மையே ”

எனக் கூறினார். இக்கருத்தானே மெய்கண்டார் ‘தூனியம்’ என்பதை ‘இன்மை’ என்றே வைத்து மறுக்கின்றார்.]

அதிகரணம்

ஈண்டு - இலது என்றலின் ஆன்மா உளது - என்றது. (இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக்கூறியபடி)

எவற்றினையும் அன்று, அன்று என விட்டு, ஆன்மா இலது என்று நிற்பது உளதாகலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது. (இஃது அதன்பொழிப்புரை)

பொழிப்புரை விளக்கம்

‘ஆன்மா’ என்பது ஒன்று இல்லை எனக்கூறுபவர், தம் கூற்றை மெய்ப்பித்தற்கு, உடல், பொறி, புலன் முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி, ‘இவற்றுள் எது ஆன்மா - அறிவு’ என வினாவி, இவற்றுள் ஒன்றேனும் ஆன்மா ஆகாமையால், ஆன்மா இல்லை என்பதே முடிவு’ என்பார்.

உடல், பொறி முதலியவாக அவரால் சுட்டப்படுவன வற்றுள் ஒன்றேனும் ஆன்மா அன்று என்பது உண்மையாயினும், அவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி, ‘இஃது ஆன்மா அன்று, இஃது ஆன்மா அன்று’ எனக் கழித்த ஓர் அறிவு உள்ளதோ? இல்லதோ?

‘இல்லதே’ என விடை கூறின், உடல், பொறி முதலியவற்றை ஆராய்ந்து ‘ஆன்மா அல்ல’ என ஒதுக்கியதும் இல்லை, யாய், ‘என்னை ஈன்றாள் மலடி’ என்னும் பித்தன் பிதற்றுப் போல்வதாய் நகை விளைப்பதாகும். ஆகவே, ‘ஆன்மா இலது’ என்னும் கூற்றுத்தானே, அங்ஙனம் கூறும் அறிவு ஒன்று உளதாதலை உணர்த்துதலின், அவ்வறிவே “அவையே தானே யாய்” † என்பதில் உரையளவையால் நிறுவிப் போந்த ஆன்மா என்றற்குத் தடையின்மை பற்றி, “இலது என்றபின் ஆன்மா உளது” எனக் கொள்ளப்பட்டது என்பதாம். ‘ஆன்மா இலதென்றலின்’ என ஒருசொல் வருவித்துக்கொள் க.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை :- ‘ உடல், பொறி, புலன் முதலியவற்றை
‘ஆன்மா அல்ல’ எனக் கழித்தபின் நிற்பது யாதுளது ’ எனவும்,
‘அஃது ஆன்மாவேயாதல் எவ்வாறு?’ எனவும் எழும் வினா
விற்கு விடையாகவே எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அன்றன் நெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்றொன் றுளததுவே நீ; அனைத்தும் — நின்றின்று
தற்பணம்போற் காட்டலால் சார்மாயை நீ அல்லை;
தற்பரமும் அல்லை; தனி.

இதன் பொருள்

அனைத்தும் நின்று அன்று அன்று என விட்டு - உடல்,
பொறி, புலன் முதலிய பிற அனைத்திலும் அது அது தானாகவே
நின்று பின்பு ஒவ்வொன்றாக ‘இது நான் அன்று, இது நான்
அன்று’ எனக் கண்டு அவற்றினின்றும் நீங்கிய பின்னும்.

அஞ்செழுத்தாய் ஒன்று நின்று உளது - ‘அகாரம், உகாரம்,
மகாரம், விந்து, நாதம்’ என்னும் துக்கும் பஞ்சாக்கரமே தனது
வடிவாய் நின்று முதற்றொட்டு எல்லாவற்றையும் அறிந்து வந்த
அறிவு நீங்காதே உளதன்றோ !

அதுவேநீ - (அதையும் - இது நான் அன்று - எனக் கழிப்
பின், ‘அவ்வாறு கழித்த அறிவு பின்னும் உளது’ எனப்பட்டு
வரம்பின்றி ஓடும் ஆதலால்,) ‘துக்கும் பஞ்சாக்கர ரூபமாய்
நின்று எல்லாவற்றையும் அறிந்து வந்த அந்த அறிவே நீ’
என அறிக.

(‘மாயையின் காரியங்களாகிய தத்துவங்கள் உள’
என்பதும், ‘அத்தத்துவங்களை யெல்லாம் கடந்து சிவம் உளது’
என்பதும் மேலே கூறப்பட்டமையின், ‘அவற்றுள் ஒன்றே
அவ்வறிவு’ எனக் கொள்ளலாம் ஆதலின், வரம்பின்றி ஓடுமாறு
இல்லை எனின்,)

அனைத்தும் இன்று தற்பணம் போல்நின்று காட்டலால் -
மாயையின் காரியமாகிய தத்துவங்கள் யாவும் இப்பெத்த
காலத்தில் கண்ணுக்குக் கண்ணாடி போல உன்னொடு பொருந்தி
நின்று உளது அறிவை விளக்கி நின்றலேயன்றி அறிவன அல்ல
ஆதலின்,

சார் மாயை நீ அல்லை - (கண் கண்ணாடி யாகாதவாறு போல) நீ அம் மாயா காரியங்களாக மாட்டாய்.

தற்பரமும் அல்லை - (இனி, மாயையிற் கட்டுண்டு அதனளவாக அறிவைப் பெற்று வரும் நீ) அந்த மாயைக்கு அப்பாற் சிவமும் ஆகமாட்டாய். (ஆகவே,)

தனி - அவ் இருதிறப் பொருளினும் வேருன ஒரு தனிப் பொருளே நீ,

விளக்கவுரை

“ விட்டு ” என்பது, ‘ விட்டபின் ’ எனப் பொருள் தந்தது. அனைத்தையும் விட்டபின் நிற்பது இது என உணர்த்தற் பொருட்டு, ஏதுவிற் கூறியதனையே மீளவும்,

“ அன்றன் நெனநின் றனைத்தும் விட்டு ”

என அனுவதித்துக் கூறினார்.

“ அஞ்செழுத்தாய் நின்று ஒன்று உளது ” என்றது அவ்வறிவை அடையாளம் காட்டியது. இங்கு “ அஞ்செழுத்து ” எனப்பட்டன இவை என்பதை உணரமாட்டாதார் ‘ கூறியது கூறல் ’ ‘ இயைபின்றி உரைத்தல் ’ முதலிய குற்றங்கள் எல்லாம் உண்டாக உரை உரைப்பர். †

“ அனைத்தும் நின்று ” என்பதனை, ‘ அனைத்துக் கண்ணும் அது அதுவாக நின்று ’ என விரித்துக்கொள்க.

“ அதுவே ” என்ற ஏகாரம் தேற்றம்.

“ தற்பரம் ” என்பது ‘ தனக்குப் (அதற்கு) பரம் ’ (அப்பாற் பட்டது) என்னும் பொருளைத்தந்து ஆன்மாச் சிவமாகாமைக்கு ஏதுவைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று.

“ அனைத்தும் நின்று இன்று தற்பணம்போல் காட்டலால் சார்மாயை நீ அல்லை ; தற்பரமும் அல்லை ; தனி ” என்றதனானே வருகின்ற அதிகரணங்கட்கெல்லாம் தோற்றுவாயும் செய்யப் பட்டது. அதனை அவ்வவ் அதிகரணம்பற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இவ்வதிகரணத்தால் ஆன்மாச் சூனியமாகாமை நிறுவப் பட்டதாம்.

† பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தி.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[தேகான்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- “ உடல், பொறி, புலன் முதலாக அனைத்தையும் ‘இது இன்னது’ எனத் திட்டமாக அறிந்து நிற்கும் அறிவை, ‘சூரியம்’ என்றல் மாறுகோள் உரையேயாகலின் அது பொருந்தாது. இனி அவ்வறிவு, காணப்பட்ட உடம்பின் கணன்றி வேறு நிற்கக் காணாமையாலும், ‘நான் இளைத்தேன், நான் பருத்தேன்’ என உடம்பே ‘நான்’ எனப்படுதலாலும் உடம்பே அவ்வான்மாவாம் ” எனத் தேகான்ம வாதிகள் கூறுவர் ஆதலின் அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி - எனதுடல் என்றலின் ஆன்மா உளது - என்றது, (இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக் கூறியது.)

‘என் பதி, என் மனை’ என்றாற்போல, ‘என் கை என் கால்’ என நிற்பது உளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது. (இஃது அதன் பொழிப்புரை)

பொழிப்புரை விளக்கம்

‘நான் இளைத்தேன், நான் பருத்தேன்’ எனச் சில இடங்களில் கூறப்பட்டாலும் ‘என் உடல் இளைத்தது, என் உடல் பருத்தது’ என்னும் வழக்கே பெரும்பான்மையாய் உள்ளது.

‘எனது உடல்’ என்பது பிறிதின் கிழமைப் பொருளது அன்று; ‘இராகுவினது தலை’ என்பதில் ‘இராகுவே தலை; தலையே இராகு’ என நின்றல் போல ஒற்றுமைக் கிழமைப் பொருளதாம் எனின், அவ்வாறு ஒற்றுமைக்கிழமைப்பொருளில் வரும் தொடர்மொழி மிக மிகச் சிறுபான்மையதாகப் பிறிதின் கிழமைப் பொருளில் வரும் தொடர் மொழியே பெரும்பான்மையவாம். அது, என் கணவன், என் மனைவி, என் பொருள் முதலியன பற்றி அறியலாம்.

அவ்வாறே, ‘என் கை, என் கால், என் கண், என் செவி, என் பொறி, என் பிராணன்’ எனப் பெரும்பான்மையாக வருதலின் அவை யெல்லாம் பிறிதின் கிழமைப் பொருளவாதல் தேற்றம். அதனால் ‘எனது உடல்’ என்றல் ‘இராகுவினது தலை’

என்பதுபோல ஒற்றுமைக் கிழமையதாகாது, 'என் கணவன், என் மனைவி' என்பனபோலப் பிறிதின் கிழமையதேயாம்.

இனி 'நான் இளைத்தேன், நான் பருத்தேன்' எனச் சில, இடங்களில் வரினும், 'நான் கை, நான் கால், நான் உடம்பு' என ஓரிடத்தும் கூறப்படுதல் இல்லை. ஆதலால் உடம்பை- 'எனதுடல்' என வழங்கும் வழக்கத்தானே 'உடம்பு ஆன்மா அன்று;' அங்ஙனம் கூறிக்கொண்டு நிற்கும் ஆன்மாவேறு உளது என்பது பெறப்படுதலால், அதுவே மேற்குறித்த ஆன்மாவாம் ஆதலின், 'எனதுடல் என்றலின் ஆன்மா' உளது' எனக் கொண்டது என்பதாம்.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை :- 'என் கணவன், என் மனைவி, என்னுமிடத் தில் கணவன், மனைவி முதலிய பொருள்கள் அங்ஙனம் கூறு வானுக்கு வேறாய் நின்றல் காணப்படுகிறது. என்கை, என்கால் என்பவற்றில் கை கால் முதலியன அங்ஙனம் கூறுவானுக்கு வேறாய் நில்லாது ஒன்றாயே நிற்கின்றன ஆகவே, என் கை, என் கால் முதலியனவாகக்கூறுதலை என் கணவன், என் மனைவி முதலியனவாகக் கூறுவனவற்றோடு ஒத்தனவே என்றல் எவ்வாறு, என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத் தடைக்கு விடையாகவே எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

எனதென்ற மாட்டின் எனதலா தென்னு
துனதலா துன்கைகால் யாக்கை — எனதென்றும்
என்னறிவ தென்றும் உரைத்துநீ நின்றிகாண்
உன்னில் அவை வேறும் உணர்.

இதன் பொருள்

எனது அலாது என்னது எனது என்ற மாட்டின் - அளவு கடந்த காதலால் அறிவையிழந்த கணவன், மனைவி முதலாயினோர், தம் மனைவியும், கணவனும் முதலாயினார் தம்மின் வேறாயிருக்கவும் அங்ஙனம் வேறுதலை அறியாது, 'என் மனைவி, என் கணவன்' என்று கூறும்பொழுது அத்தொடர்பைப் பிறிதின் கிழமைப் பொருளதாக எண்ணாமல் 'என் உயிர்' என்பது போல ஒற்றுமைக் கிழமைப் பொருளதாகவே கருதுவர். அதுபோல,

உனது அலாது உன் கை கால் யாக்கை - உன்னோடு கிழமைய ஆகாது உன்னின் வேறுகின்ற கை, கால், உடம்பு என்பவற்றை அவற்றின் மேல் உள்ள அளவு கடந்த பற்றினால் உண்மையை அறியமாட்டாது,

எனது என்றும் உரைத்து நீ நிற்றி - தனித் தனியே, 'எனது கை, எனது கால், எனது உடம்பு, என்றும், அவ்வாறு அறிந்த அறிவை 'எனது அறிவு' என்றும் நீ ஒற்றுமைக் கிழமைப் பொருளாகவே கருதிக் கூறிக்கொண்டு நிற்கின்றாய்.

உன்னில் அவை வேறும் - கணவன், மனைவி முதலியோரைத் தம் உயிராகவே கருதிக் கொண்டு நின்றோர்க்கும் (உலகாயாதர்) 'உலகில் யாருக்கும் யாரும் துணையல்லர்; அவரவர்க்கு. அவரவரே துணை; கணவன், மனைவி, மக்கள் முதலிய உறவு முறைதாமும் ஒருவரால் மற்றவர்க்குப் பயன் உளதாகும் பொழுதேயாம். பயனற்ற ஒருவர்க்கு உறவாவார் ஒருவரும் இல்லை. அதனால், அவரவர்க்கும் அவரது கையும், காலும், உடம்பும், கைப்பொருளுந்தான் துணை; மனைவி, மக்கள் முதலாயினரை எல்லாம் உறவினராகக்கருதுவது அறியாமையே என அறிவுரை கூறக்கேட்ட பின் அறிவு பிறந்து கணவன், மனைவி முதலிய பொருள்கள் உயிரல்லவாய் அவை தம்மின் வேறுதல் விளங்கினற்போல, கை, கால், உடம்பு முதலியவற்றின் இயல்புகளையும், உனது இயல்புகளையும் நீ ஏதுக்களும் எடுத்த மொழியும் பற்றி நன்கு ஆராய்வையாயின், 'எனது கை, எனது கால், எனது உடல், எனது அறிவு' என்பன வெல்லாம் ஒற்றுமைக் கிழமைப் பொருளாகாது, பிறிதின் கிழமைப் பொருளவாதல் உனக்குத் தெற்றென விளங்கும்.

விளக்க உரை

[மாட்டு - கிழமை; இயைபு - 'அலாது' என்பது இரண்டிடத்தும் எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைப் பெயராய் நின்றது. காண், முன்னிலை அசை.] "இன்", உவம உருபு.

"உனதலாது" - என்பதில் 'அலாது' என்னும் ஒருமைச் சொல்லை, கை, கால், யாக்கை என்பவற்றோடு தனித்தனிக் கூட்டுக.

இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தால் தூல தேகான்ம வாதிகள் கூற்றை மறுத்து ஆன்மாத் தூல தேகத்திற்கு வேறாய் உண்மை நிறுவப்பட்டது.

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

முன்றும் அதிகரணம்

[இந்திரியான்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- “ உடம்பு சடமாதல் பலவாற்றான் அறியக் கிடக்கின்றது. அதனால் அதனை ‘ஆன்மா’ என்றல் பொருந்தாது. உடம்பில் நின்று அனைத்தையும் அறிவன ‘செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு ” என்னும் பொறிகளே (இந்திரியங்களே) ஆதலின், அவை சடமாகாது அறிவேயாம். ஆதலால் அவையே ஆன்மாவாம் ” என இந்திரியான்ம வாதிகள் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு முன்றும் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - ஐம்புலன் அறிதலின் ஆன்மா உளது - என்றது,
(இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக் கூறியது.)

ஐம்புலனாகிய சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்று அறிந்தது ஒன்று அறியாமையின், இவ்வைந்தினனும் ஐம்பயனும் அறிவது உளதாகலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.
(இஃது அதன் பொழிப்புரை)

பொழிப்புரை விளக்கம்

ஐம்புலன்களை அறிதல்பற்றியே இந்திரியங்களை ‘ஆன்மா’ எனக் கூறலின், அதனையே ஏதுவாகக்காட்டி அக்கொள்கையை மறுத்தல் எவ்வாறு எனின், கண் முதலிய இந்திரியங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு புலனை மட்டுமே அறியும் ; ஏனை நான்கு புலன்களை அறிய மாட்டா. ஐம்பொறிகளாலும் ஐம்புலன்களையும் அறிவதே ஆன்மா ஆகலின், ‘ஒவ்வொரு புலனை மட்டும் அறிகின்ற இந்திரியங்கள் ஆன்மா ஆதல் இல்லை’ என்பதே ‘ஐம்புலன் அறிதலின்’ என்பதற்குக் கருத்தாகலின், ‘ஐம்புலன் அறிதலின் ஆன்மா - இந்திரியங்கட்கு வேறாய் உள்ளது’ எனக் கொண்டது என்பதாம்.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- “ இந்திரியங்கட்கு வேறாய் ஒருபொருள் இருந்து ஐந்து புலன்களையும் அறிகின்றது என்பதற்குப் பிரமாணம் இல்லை. ஆகவே, ‘இந்திரியங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஓர் ஆன்மா’ என்றே யாம் கொள்கின்றோம். ‘ஒருபொருளைக் கண்ட யானே பின் அதனைத் தீண்டினேன், மோந்தேன், சுவைத்தேன்’ என

அனுபவம் இவ்வாறு நிகழ்தலின், ஐந்தையும் அறிவது ஒரு பொருளே என்பது விளங்கும் எனின், ஐந்து அனுபவமும் ஓர் உடம்பிற்குள்ளே நிகழ்தலால் ஐந்தையும் ஒன்றே அறிவது போலத் தோன்றுகின்றதேயன்றி வேறில்லை. அதனால் இந்திரியங்களே ஆன்மாவாதற்குத் தடையில்லை” என அவர் மேலும் தடைநிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாக எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகி உடல்மன்னி
அன்றும் புலன் ஆய் அவ் வஞ்செழுத்தை— ஒன்றறிதல்
உள்ளதே யாகில் அதுநீ ; தனித்தனிகண்
டுள்ளல் அவை ஒன்றல்லலை ; ஓர்.

இதன் பொருள்

உடல் மன்னி - உடம்பின்கண் நிலைபெற்று.

ஒன்று அறிந்தது ஒன்று அறியாதாகி - ஒரு புலனை அறிந்த இந்திரியம் அதனைத் தவிர மற்றொரு புலனை அறியமாட்டாதாகி.

அன்றும் புலன் ஆய் அவ் வஞ்செழுத்தை - வேறு வேறு தன்மைப்பட்ட சத்தம் முதலிய புலன்கள் ஐந்தையும் அறிகின்ற ஐந்து இந்திரியங்களினது, துக்கும பஞ்சாக்கரத்தால் நிகழ்கின்ற தொழிற்பாட்டினை.

அறிதல் ஒன்று உள்ளதே ஆகில் - ‘கண் உருவத்தை அறிவது, செவி ஓசையை அறிவது’ என இவ்வாறு அறிகின்ற ஒருபொருள், ‘உள்ளதோ, இல்லதோ’ என ஆராயும்பொழுது, இல்லாதாயின் இங்குக் கூறிய அவ்வறிவு நிகழ்தல் கூடாதாகலின், ‘உள்ளது’ என்பதே தேற்றமாம். அங்ஙனம் அது தேற்றமாம்பொழுது,

அதுநீ - அங்ஙனம் அறிகின்ற அப்பொருள்தானே நீயாகிய ஆன்மா.

(அவ்வாறு அறிவதும் இந்திரியமே என்றால் என்னை யெனின்,)

அவை தனித்தனி கண்டு உள்ளல் - அவ் இந்திரியங்கள் ‘இஃது உருவம், இஃது ஓசை’ என்றற்போலப் புலன்களில்

ஒவ்வொன்றை உணருமேயன்றி, 'யான் உருவத்தை உணர்வேன் ; ஓசையை உணரமாட்டேன் ; யான் ஓசையை உணர்வேன் ; உருவத்தை உணரமாட்டேன்' என இவ்வாறு தம் தம் இயல்பையும், பிற இந்திரியங்களின் இயல்பையும் உணரமாட்டா ஆதலால்,

ஒன்றல்ல - இந்திரியங்களால் உணரப்படும் புலன்களோடு அவ் இந்திரியங்களின் இயல்பையும் நன்குணர்ந்து அவற்றால் பயன் எய்தி வருகின்ற நீ அவ் இந்திரியங்களாகாது அவற்றின் வேறுகுவை.

ஓர் - இதனை இம்முறையானே ஆராய்ந்து அறிவாயாக.

விளக்கவுரை

“ஆய் அவ் அஞ்செழுத்து” எனப் பிரித்து வினைத் தொகையாக்கி உரைக்க.

அஞ்செழுத்து, இங்கும் துக்கும பஞ்சாக்கரமே. அவற்றால் செலுத்தப்படும் இந்திரியங்களை அவ் அக்கரமாகவே கூறியது ஆகுபெயர். அது மேலும் இருமடி யாகுபெயராய் இந்திரியங்களின் தொழிற்பாட்டைக் குறித்தது.

‘உள்ளலால்’ - என உருபு விரித்துக்கொள்க.

இவ் எடுத்துக்காட்டால் கூறியது, புலன்களை அறிதல் பற்றி இந்திரியங்களை ‘ஆன்மா’ எனக் கூறலாம் என்பதுபோலத் தோன்றினாலும் புலன் அறிவிற்கு மேலும் சில அறிவுகள் நிகழ்கின்றன. அவை இந்திரியங்களைப் பற்றிய அறிவு. அந்த அறிவு இந்திரியங்கட்கு இல்லாமையால் அவை ஆன்மா அல்ல என்பதாம்.

இவ் வதிகரணத்தால் இந்திரியான்ம வாதிகளை மறுத்து, ஆன்மா இந்திரியங்கட்கு வேறாய் உண்மை நிறுவப்பட்டது.

இம்முன்று அதிகரணங்களாலும் சாக்கிரத்தில் (விழிப்பு நிலையில்) நிகழும் இயல்பில் வைத்து ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப்பட்டமை காண்க.

மூன்றாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

நான்காம் அதிகரணம்

[துக்கும தேகான்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- “ - நேச இந்திரியங்கட்கு நிகழ் அறிவு இதனால் காண்டும் - என, - இந்திரியங்கள் புலன்களை அறிதல் ‘புரியட்டக சரீரம்’ எனப்படும் துக்கும தேகத்தால் - என்றே சித்தாந்தத்திலும் கொள்ளப்படுகின்றது. அந்தச் சரீரம் புறத்தே போதராதாயினும், அகத்திலின்றே இந்திரியங்களைச் செலுத்திப் புறப் பொருள்களை அறியும். அதனால், அந்தப் புரியட்டகசரீரமே (துக்கும தேகமே) ஆன்மாவாம் ” எனச் துக்கும தேகான்ம வாதிகள் கூறுவர் ஆதலின், அவரது கூற்றை மறுத்தற்கு நான்காம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - ஒடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மா உளது - என்றது, (இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக் கூறியது.)

நன்வின்கண், ‘கனவு கண்டாம்’ என்றும், ‘கண்டிலம்’ என்றும் நிற்பது உளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது. (இஃது அதன் பொழிப்புரை)

நூற்பாத் தொடர் விளக்கம்

ஒடுக்கம் - இந்திரியங்கள் ஒடுங்கிய நிலை ; கனவு. அஃது ஆகுபெயராய், கனவின்கண் நிகழ்ந்தவற்றைக் குறித்தது. எனவே, “ஒடுக்கம் அறிதல்” என்றது, ‘கனவின்கண் நிகழ்ந்தவற்றை அறிதல்’ என்றவாறாயிற்று.

‘இந்திரியங்கள் ஒடுங்கிப்போன நிலையிலும் கனவின்கண் பலவற்றை அறியும் அறிவு நிகழக்காணுதலாலும், அங்கு அந் நிகழ்ச்சியை அறிவது துக்கும தேகமே யாதலாலும் அந் நிகழ்ச்சியை ஏதுவாக வைத்தே யாம், ‘துக்கும தேகமே ஆன்மா’ என்கின்றோம் ஆதலின், அதனையே நீவிரும், “ஒடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மா உளது” எனக் கூறுவீராயின், அது சித்த சாதனமாம்.” (அஃதாவது, யாம் முன்பே கொண்ட முடிபை நீவிர் புதுவதாக நிறுவ முயல்வதாகும்.) என அவர்தடை நிகழ்த்தின் அதற்கு விடை அத்தொடரின் கண்ணே கூறப்பட்டதனைப் பொழிப்புரையால் விளக்கினார்.

பொழிப்புரை விளக்கம்

இங்கு, “கனவை அறிதல்” என்றது, விழித்தெழுந்தபின், ‘கனவு கண்டோமா, இல்லையா’ எனவும், ‘கனவில் இப்படிக்கண்டோமோ, அப்படிக்கண்டோமோ’ எனவும் இவ்வாறு குழப்பமாக அறிதல் எனக் கூறியவாரும்.

ஆகவே, சற்று முன்னே ஒன்றை அறிந்த ஒருவன் பின்னே அதனை முன் அறிந்தவாறே நினைவு கூர்தலன்றிக் குழப்பமாக நினைவு கூர்தல் இல்லாமைபோல, கனவிலே எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற தூக்கும தேகமே ஆன்மாவாயின், கனவில் அறிந்தவற்றை விழித்தபின்பு அவ்வாறே தெளிவாய் அறிதல் வேண்டுமன்றி, மேற்கூறியவாறு குழப்பமாக அறிதல் கூடாது. ஆகவே தூல தேகத்தில் நின்று விழிப்பு நிலையில் புறத்து நிகழ்ச்சிகளை அறிவதும், அத்தேகம் செயலற்று நின்றபொழுது அகத்தே தூக்கும தேகத்தோடே நின்ற கனவு நிலையில் அகத்து நிகழ்ச்சிகளை அறிவதும் அந்த இரண்டு உடம்பிற்குப் வேறாய்மற்றொன்று இருத்தலால் தான் அந்த மாற்றத்தால் இத்தகைய குழப்பத்தை அடுத்து எய்துகின்றது என்பது தெளிவாகும் என்பது பற்றியே, “ஒடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மா உள்ளது” என மேற்கொண்டது ஆதலின், அது சித்த சாதனமாதல் எவ்வாறு, என்பது பொழிப்புரையால் விளக்கப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை:- ‘ஆன்மா வேறு நின்று தூலஉடம்பை விட்டுச் தூக்கும உடம்பிலே செல்லுதலும், அங்குச் சிலவற்றை அறிதலும், பின்பு மீண்டும் தூல உடம்புக்குவருதலும் எவ்வாறு’ என்பார்க்கு அவற்றை விளக்கி மேற்கூறியகருத்தை நிறுவுதற்கு எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அவ்வுடலின் நின்றுயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாங்கிடப்பச்
செவ்விதின் அவ்வுடலில் சென்றடங்கி — அவ்வுடலின்
வேறென்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறலுடல் நீயல்லே மற்று.

இதன் பொருள்

அவ்வுடலின் நின்று உயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள்தாம் கிடப்ப - முன்பு ‘உயிர் அன்று’ என விலக்கப்பட்ட அந்த உடம்பின் கண் (தூல உடம்பின்கண்) நின்று செயற்படுவனவாகிய பஞ்சேந்திரியங்கள் அவ்வுடம்பிற்குளே செயலற்றுக் கிடக்க.

அடங்கி - அதனால் புறச் செயல்களெல்லாம் அடங்கப் பெற்று,

அவ்வுடலில் செவ்விதின் சென்று - அந்தத்தூலவுடம்பிற்கு உள்ளே இயல்பாகச் சென்று,

அவ்வுடலின் வேறென்று கொண்டு விளையாடி - அந்தத் தூல உடம்பைப்போல வேறேர் உடம்பை (தூக்கும தேகத்தை) எடுத்துக் கொண்டு, (முன்பு புறத்துச் செயற்பட்டதுபோல அன்றி, வேறொரு வகையாகக்) கண்டும், கேட்டும், உண்டும், உயிர்த்தும், உற்றும் செயற்பட்டு.

மீண்டு அதனை மாறல் - மீட்டும் அந்த உடம்பை விட்டு வேறுநிலைக்குச் செல்லுதலால்,

நீ உடல் அல்ல - இவ்வாறு ஒன்றைப்பற்றிப் பின் அதனை விடுத்து வேறொன்றைப் பற்றிச் செல்லுபவனாகிய நீ அவ்வப் பொழுது பற்றவும், விடவும் படுவனவாகிய அவ்வுடம்புகளுள் ஒன்றாகிய தூக்கும தேகம் ஆவாயல்லை.

மற்று - அதனின் வேறாவை.

விளக்கவுரை

‘உயிர்ப்பன’ என்பதில் அன் சாரியை இலதாக, ‘உயிர்ப்ப’ என வந்தது. ‘தாம்’, அசை. ‘மீள்’ என்பது, ‘மீண்டு’ எனத் திரிந்து நின்றது. ‘மாறலான்’ என உருபு விரித்துக்கொள்க. மற்று, வினைமாற்று.

இவ் வதிகரணத்தால், ‘ஆன்மா, தூக்கும தேகத்தின் வேறாய் உள்ளது’ என்பது நிறுவப்பட்டது.

இதில் சொப்பனத்தின்கண் (கனவின்கண்) நிகழும் நிகழ்ச்சியில் வைத்து ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப் பட்டமை காண்க.

ஐந்தாம் அதிகரணம்

[பிராணன்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- “தூக்கும தேகம் சொப்பனத்து அளவிலே தொழிற்பட்டு, ஏனைச் சுழுத்தி (உறக்கம்) துரியங்களில் (பேருறக்கங்களில்) செல்ல மாட்டாது ஒழியும் ஆகலின் அதனை ‘ஆன்மா’ என்றல் பொருந்தாது.

பிராண வாயு (மூச்சுக் காற்று) அவ்வாறின் றி மேற் குறித்த நிலைகளில் எல்லாம் தொழிற்பட்டு நிற்கும் ஆதலின் அதுவே, உள்ளே சென்று ஒடுங்கியும், வெளிப்போந்து இயங்கியும் நிற்கின்ற ஆன்மாவாம்” எனப் பிராணனும் வாதிகள் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு ஐந்தாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனிக் கண்படில் உண்டி வினை யின்மையின் ஆன்மா உளதென்றது, (இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக்கூறியது.)

ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத் துன்பம், சீவனம் பிரகிருதிக்கு இன்மையின், ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத் துன்பம், சீவியா நிற்பது உளதாகலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

(இஃது அதன் பொழிப்புரை)

பொழிப்புரை விளக்கம்

(“கண்படில் (உறங்கினால்) உண்டியும், வினையும் இல்லை என்பது உடலுக்கோ, பிராணனுக்கோ? ‘உடலுக்கு’ எனின், உடலை ‘உயிர்’ என்று யாம் கூறுமையால், அதற்கு அவை இல்லாமை பற்றி எமக்கு வருவதொரு குற்றம் இல்லை. இனி, ‘பிராணனுக்கு அவை இல்லாமைதான் இங்குக் கூறப்பட்டது’ எனின், ‘உறக்கத்தில் பிராணனுக்கு உண்டியும், வினையும் இல்லை’ என்றல் பொருந்தாது. ஏனெனில், நன்கு உறங்கி எழுந்தபின், ‘இன்பமாகத் துயின்றேன்’ என்பது உணரப்படுத லாலும், அவ்வாறு உணர்தல் முன்னர் இன்பத்தை நுகர்ந்த அனுபவம் இல்லையாயின் கூடாது ஆகலானும் உறக்கத்தில் இன்ப நுகர்ச்சி உளதாதல் அறியப்படும். விழிப்பில் உள்ளது போலவே உறக்கத்திலும் பிராண வாயுவின் இயக்கம் இருத்தல் கண்கூடு. அதனால், உறக்கத்திலும் பிராணனுக்குச் செயல் இருத்தல் தெளிவு. ஆதலின், ‘உறக்கத்தில் பிராண வாயுவுக்கு உண்டியும் (நுகர்ச்சியும்) வினையும் (செயலும்) இல்லை என்றல் மாறுகோள் உரையாம்’ என அவர் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே மேற்கூறிய தொடரின் பொருளை விளக்கிப் பொழிப்புரை கூறினார்.)

இங்கு “உண்டி” என்றது, பொதுவாக, ‘நுகர்ச்சி’ என்ற தன்று. புறத்தே நிகழும் சத்தம் முதலிய ஐம்புலன் களால் உளவாகும் இன்பத் துன்ப நுகர்ச்சியையேயாம்.

“வினை” என்றதும் அவ்வாறே, பொதுவாக, ‘செயல்’ என்றதன்று. உடம்பு செயற்படுதலையேயாம். இவ்விரண்டும் உறக்கத்தில் இல்லை யாதலின், “கண்படில் உண்டி வினை இல்லை” என்றது மாறுகோள் உரை யாதல் இல்லை,

இனி, உறங்காத பொழுது மேற்குறித்த புலன் நுகர்ச்சி, உடம்பின் செயற்பாடு என்னும் இரண்டும் நிகழ்கின்றன. இவ் எதிர்மறை உடன்பாடுகளால், உறங்காத பொழுது சத்தம் முதலிய புலன்களை அறிவனவாகிய செவி முதலிய அறிவுப் பொறிகளையும், பேசுதல், நடத்தல் முதலியவற்றைச் செய்வனவாகிய வாக்கு, பாதம் முதலிய செயற்பொறிகளையும் இயக்கி நிற்பதும், உறங்கும் பொழுது அவற்றை இயக்காது மடிந்திருப்பதும் பிராண வாயுவுக்கு வேறான ஒன்று என்பது விளங்குதலால், அது பற்றியே, “கண்படில் உண்டி வினை யின்மையின் ஆன்மா (பிராண வாயுவுக்கு வேறாய்) உள்ளது” என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

பிராணவாயுவே ஆன்மாவாயின், விழிப்பிற்போலவே உறக்கத்திலும் அஃது இயங்குதலால், விழிப்பிற் போலவே, உறக்கத்திலும் புறத்தே நிகழ்கின்ற சத்தம் முதலிய புலன்களை அறிந்து அனுபவித்தலும், பேசுதல், நடத்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்தலும் வேண்டும்; அவ்வாறில்லாமையால், பிராண வாயு ஆன்மா அன்று என்றபடி.

“உண்டி வினை” - உம்மைத் தொகை. “உண்டியும் வினையும் இன்றிக் கிடந்து” § என்ற வழிநூலைக் காண்க.

இன்பத் துன்ப நுகர்ச்சிகளை, “இன்பத் துன்பம்” என்றே கூறியது உபசார வழக்கு.

சீவனம் - சீவித்தல், ‘இயங்கி நின்றல்’ என்பதாம். “இன்பத் துன்பம், சீவனம்” என்பதன்பின் ‘இவ்விரண்டும்’ என்று தொகை தொகுக்கப்பட்டது.

“சீவியா நிற்பது” என்றது, ‘சீவியாநின்றல்’ என்னும் பொருளது. “உறங்குவது போலும் சாக்காடு” என்னும் திருக்குறளிலும், “உறங்குவது” என்பது, ‘உறங்குதல்’ என்றே பொருள் பயந்தமை காண்க.

“உளது” - என்னும் ஒருமைச் சொல், ‘இன்பத் துன்ப நுகர்ச்சி, சீவியாநிற்றல்’ என்னும் இரண்டோடும் தனித்துச் சென்று இயையும்.

விழிப்பு, உறக்கம் முதலிய எல்லா நிலைகளிலும் உடம்பு கெடாது நிலையாய் இருத்தலால் அஃது இங்கு, ‘பிரகிருதி’ எனப் பட்டது. ‘இருநிலையிலும் இயங்குதல் பற்றிப் பிராண வாயுவே அவ்வாறு கூறப்பட்டது என்பாரும் உளர்.

இனி, “பிரகிருதி” என்றது, பிரகிருதியின் காரியமாகிய சித்தத்தை எனக் கொண்டு, இவ்வதிகரணம் ‘சித்தமே உயிர்’ என்னும் சித்தான்ம வாதிக்கை மறுக்க எழுந்ததாக வைத்து உரைப்பாரும் உளர்.

[த. கு. அடுத்த நூற்பாவில் சித்தான்ம வாத மறுப்பு அடங்குதல் காண்க.]

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- “ உறக்கத்தில் பிராண வாயு இயங்கினாலும், செவி, கண் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் செயற்படாது மடிந்தமையால், புறத்து நிகழும் சத்தம் முதலிய புலன்களை அறிதல் இயலாதாயிற்று. அவ்வாறே வாக்கு, பாதம் முதலிய கன்மேந்திரியங்களும் உறக்கத்தில் ஒடுங்கிப் போயினமையால் உடம்பிற்கு இயக்கம் இல்லையாயிற்று. ஆகவே, அதுபற்றிப் பிராணன் ஆன்மாவாதற்குத் தடை என்னை ” என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

கண்டறியும் இவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணாதே
உண்டிவினை யின்றி உயிர்த்தலால் — கண்டறியும்
உள்ளம்வே றுண்டாய் ஒடுங்கா துடல்நண்ணின்
உள்ளதாம் உண்டிவினை ஊன்.

இதன் பொருள்

கண்டறியும் இவ்வுடலே - எல்லாவற்றையும் கண்டறிதற்கு இடமாகிய இவ்வுடம்பின்கண்ணே.

காட்டு - அவ்வாறு கண்டறிதற்குக் கருவியாய் உள்ளவை.

காணாதே ஒடுங்க -செயற்படாமலே ஒடுங்கிப் போகவும்

உண்டி வினை இன்றி - அதனால் உடம்பிற்கு புலன் நுகர்ச்சியும், இயக்கமும் இல்லையாகவும்.

உயிர்த்தலால் - பிராணவாயு ஒழிவின்றி இயங்குதலால்,

கண்டறியும் உள்ளம் வேறு உண்டு - எல்லாவற்றையும் கண்டறிதற்கு உரிய ஆன்மா அந்தப் பிராணவாயுவுக்குவேறாய் உண்டு.

ஆய் - அதனை நீ ஆராய்ந்து அறிவாயாக.

விளக்கவுரை

‘இயக்குவதாய உயிர் (ஆன்மா) ஒடுங்கவில்லையாயின், அதனால் இயக்கப்படுவனவாய கருவிகள் இயங்காதொழிதல் கூடாது’ என எதிர்மறை முகத்தான் உணரவைத்தமையால் இஃது அருத்தாபத்தியளவை கூறியதாம்.

‘கண்டறிதல்’ என்பது ஒருபொருட்பன்மொழி.

‘காட்டு ஒடுங்கவும், உண்டி வினை இன்றியும்’ என்னும் இழிவு சிறப்பும்மைகள் தொகுத்தலாயின. அவ்வும்மைகளால் ‘உறக்கத்தில் பிராணவாயு இயங்கவும், கருவிகள் மடிதலால் அக்கருவிகளை இயக்குவது பிராணவாயு அன்று என்பதுதானே போதரும்’ என்பது விளங்கிற்று. இக்கருத்துப் பற்றியே சிவஞான சித்தியாரில்,

“அறிந்திடா துடல் உறக்கத்(து) அறிவின்மை கரணம் இன்மை
அறிந்தீடும் முதலி யாகின் அது நிற்கக் கரணம் போகாது”*

என்றார்.

“ஊன்” என்றது, அதனால் ஆகிய உடம்பைக் குறித்த மையால் ஆகுபெயர்.

‘கருவிகள் ஒடுங்கிய உறக்க நிலையிலும் பிராணவாயு தொழிற்படுதலால், அக்கருவிகளை இயக்குவதாய ஒன்று உறக்கத்தில் இல்லை என்பது விளங்கும்’ என எதிர்மறையைக்

கூறுதலே கருத்தாயினும், ‘உயிர் பிராணவாயுவின் வேறே’ என வலியுறுத்தற்பொருட்டுப் பொழிப்புரையில் “ஒருங்காத விடத்து இன்பத் துன்பம், சீவியா நிற்பது உளதாகலின்” எனவும், இங்கு,

“உடல் நண்ணில் - உள்ளதாம் உண்டிவினை ஊன்” என உடன்பாட்டாலும் கூறினார்.

இவ்வதிகரணத்தால், ‘ஆன்மா பிராணவாயுவுக்கு (முச்சுக் காற்றுக்கு) வேறாய் உள்ளது’ என்பது நிறுவப்பட்டது.

‘சுழுத்தி (உறக்கம்) துரியம்’ (பேருறக்கம்) என்னும் நிலைகளில் நிகழும் நிகழ்ச்சியில் வைத்து ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப்பட்டமை காண்க.

முன்பு,

“சார்மாயை நீயல்லை; தற்பரமும் அல்லை; தனி”

எனக் கூறப்பட்டவற்றுள் இதுகாறும், “சார்மாயை நீயல்லை” (ஆன்மா மாயாகாரியங்களுள்ஒன்றன்று) என்பதனை வலியுறுத்தியவாறும் காண்க.

ஐந்தாம் அதிகரணம் முடிந்தது

ஆறாம் அதிகரணம்

[விஞ்ஞானன்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை:- “தூலதேகம் முதலாகப் பிராணன் ஈராக மேற்கூறப்பட்டன யாவும் சடமாகலின், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றை ஆன்மா’ என்றல் பொருந்துமாறில்லை. பிரமம் மேற்கூறியன போல அன்றிச் சித்தாகலின் அதுவே ஆன்மாவாம்” என விஞ்ஞானன்மவாதிகள் (ஏகான்ம வாதிகள்) கூறுவர் ஆதலின் அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு ஆறாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

[த. கு. முன்னை நூற்பாவின் முதல் அதிகரணத்தில் இவ்வாதிகளை மறுத்து, ‘ஆன்மாப் பிரமத்திற்கு வேறாய் உள்ளது’ என நிறுவினமையால், இங்கு மீள இவ்வாதிகள் மதம் பற்றி ஐயம் நிகழாமையின் இவ்வதிகரணம் வேண்டா எனின் அன்னதன்று; அங்குப் பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் ஒன்றாதல் கருதலளவை உரையளவைகளால் பொதுமையிற் காட்டுதலும், இங்குப்

பரமான்மா சீவான்மாவாதல் கூடாமையை அவற்றது இயல்புணர்த்து முகத்தால் தெரித்துக்காட்டுதலும் கருத்தாகலானும் இங்ஙனம் தெரிந்துணர்த்தியவழியே ஆன்மா பிரமத்தின்வேறாய் உளதாதல் வலியுறும் ஆகலானும் இவ்வதிகரணம் வேண்டும் என்க விஞ்ஞானம் - பேரறிவு.]

அதிகரணம்

இனி, - உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளது - என்றது,
(இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக் கூறியது.)

- அவன் அறிந்தாங் கறிவன் - என்று அறிவிக்க அறிந்து, உபதேசியாய் நிற்பது உளதாகலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.
(இஃது அதன் பொழிப்புரை)

நூற்பாத் தொடர் விளக்கம்

‘பிரமம் பேரறிவுப் பொருளாகலின் அஃது எக்காலத்தும் தானே அறிதலன்றி, அறிவிக்கும் கருவிகள் உள்ளவழி அறிவுடையதாயும் அவையில்லாத பொழுது அறிவின்றியும் நின்றல் இல்லை. ஆன்மா அவ்வாறின்றிச் சிற்றறிவினதாகலின் அறிவிக்கும் கருவிகள் உள்ள பொழுது அறிவுடையதாயும், அவையில்லாத பொழுது அறிவிலதாயும் நிற்கும். ஆகவே, துரியாதீத நிலையில் (உயிர்ப்பு அடங்கிய நிலையில்) கருவிகள் எல்லாம் ஒடுங்கிப் போதலின் அறிவே இல்லாததாய்க் கிடந்து, பின் கலைமுதலிய கருவிகள் கூடி அறிவிக்க அறிந்து வருதலின் ‘முன்னர்க் கூறிய பிரமப் பொருள் பின்னர்க் கூறிய ஆன்மாவாகாது’ என்றபடி.

“பிரமம் எக்காலத்தும் அறிவேயாய் நிற்பதாயினும், அஞ்ஞான வசத்தால் கருவிகளைப் பற்றி நின்று அறிவதாயிற்று ” என அவர் விடை கூறுவராயின், ‘ அஞ்ஞானமாவது யாது? அது பிரமத்திற்கு எவ்வாறு உண்டாயிற்று? ’ என்றற் போலும் வழக்குரைகளை இங்கு மேற்கொள்ளாமல்,

“ அவ்வளவில் அவன் மகிழ்க ”

என்னும் முறை பற்றி அவர் கூற்றை உடன்பட்டு, ‘ அந்த அளவிலும் அவர் கூற்றுப் பொருந்தாமையை மேற்கூறிய தொடரே விளக்கி நிற்கும் ’ என்பதைப் பொழிப்புரையால் விளக்கினார்.

பொழிப்புரை விளக்கம்

கருவிகளோடு கூடியபொழுதும் பிற்பொருள்களை அறிதல் அன்றித் தன்னியல்பை உணரமாட்டாது, “ஆன்மக் கருவிகளோடு கூடியபொழுதே ஒன்றனை அறியும்; அப்பொழுதும் ஒருபெற்றியாக அறிந்தே நில்லாது மறந்தும் அறிந்தும் மறந்தும் அறிந்தும் இவ்வாறு அறியும் சிற்றறிவுடையது. பிரமம் அவ்வாறின்றி, எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியாக அறிந்தே நிற்கும் பேரறிவுடையது” என்பதை வேதாகமங்களைக் கொண்டும், அருளுரையைக் கொண்டும் ஆசிரியன் அறிவுறுத்த அவ் அறிவுறுத்துதலைப் பெற்றுப் பின்னர்த் தன்னியல்பை உணர்கின்ற ஒருபொருள் உளதாகலின், அதுவே மேல் அத்துவித அதிகரணத்துள் உரையளவையால் நிறுவப்பட்ட ஆன்மாவாம் ஆதலின், “உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளது” என மேற்கொண்டது என்பதாம்.

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப” என்றற்போல, “அறிந்தாங்கு அறிவன்” என்றது, ‘அறிந்தவாறே எக்காலத்தும் அறிவன்’ எனப் பொருள் தந்தது.

இதற்குப் பிறவாறு உரைக் கூறுவர். § அவை யெல்லாம் பொருந்தாமை ஆராய்ந்து கொள்க.

எடுத்துக் காட்டு

முன்னுரை:- “கருவிகளோடுகூடியபொழுதும் அஞ்ஞானம் சிறிது நீங்குதலின்றி, முற்றிலும் நீங்காமையால் அக்காலத்தில் சீவான்மாவாய் நிற்கும் பிரமம் பிற பொருளையறியுமே யன்றித் தன்னியல்பை அறியமாட்டாது. அஞ்ஞானம் முழுமையாக நீங்குதல் ஆசிரியன் அருளுரையாலேயாம். அதனால், தன்னியல்பு ஆசிரியன் அறிவுறுத்தலாலே அறியத் தக்கது. ஆதலின் அது பற்றி, “ஆன்மா பிரமத்திற்கு வேறாய் உள்ளது “எனல் வேண்டா” என அவர் மேலும் ஒரு விடை கூறுவராயின் அதனையும் மேற்கூறிய முறையில் உடன்பட்டு, நூற்பாத்தொடரின் கருத்தை மேலும் விரிவாக விளக்கிக்காட்டி மேற்கோளை நிறுவுதற் பொருட்டு எடுத்துக்காட்டுக்கூறுகின்றார். இதனுள் முதல்வன் அறித்தாங்கு அறியுமாறும், உயிர் மறந்து மறந்து அறியுமாறும் விளக்கப்படும்.

§ ‘அவ்வுரைகள் இவை’ - என இன்று அறியப்படவில்லை.

வெண்பா

அறிந்தும் அறிவதே யாயும் அறியா(து)
அறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி — அறிந்த(து)
எது, அறிவும் அன்றாகும் ; மெய்கண்டான் ஒன்றின்
அதுஅது தான்என்னும் அகம்.

இதன் பொருள்

அறிந்தும் - (கருவிகளோடுகூடிவிழிப்பு நிலையில் பொருள்
களை நன்கு அறிகின்ற பொழுதும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே
அறியமாட்டாது) ஒரு காலத்தில் ஒன்றை மட்டுமே அறிந்தும்.

அறிவதே யாயும் - அஃதொழிந்த பிறவற்றைப் பின்னே
அறிய இருப்பதாயும்.

அறியாது - அறிந்ததனை அறியாமல் மறந்தும்.

அறிந்ததையும் விட்டு அங்கு அடங்கி - ஒரு காலத்தில்
ஒன்றை அறியுமிடத்தும் இடைவிடாது தொடர்ச்சியாய் அறிய
மாட்டாது விட்டு விட்டு அறிந்து ஐந்தவத்தைப்பட்டு அடங்கி.

அறிந்தது எது - மீளவும் அதனை அறிந்து வருகின்ற
ஒன்றனது நிகழ்ச்சி அனுபவமாக விளங்குதலால், அங்ஙனம்
அறிந்து வரும்பொருள், (மேல் தூலதேகம் முதலியனவாகக்
கூறப்பட்ட சடப்பொருள் அன்று என்பது முன்பே விளக்கப்
பட்டது. பின்பும் விளக்கப்படும். இனி, யாதொருபொருளையும்
மேற்கூறியவாறு அறிகின்ற அது.)

அறிவும் அன்றாகும் - எஞ்ஞான்றும் அறியாமை உடைய
தாகாது அறிவேயாம், எல்லாவற்றையும் தானே இயல்பாக
அனைத்தையும் ஒருங்குணர்வதாகிய பேரறிவுப் பொருளும்
ஆதல் கூடாதன்றோ !

(அங்ஙனமாயின், பொருள்களை மேற்கூறியவாற்றால்
அறிகின்ற அப்பொருள் யாது எனின்,)

மெய்கண்டான் ஒன்றின் - (அப்பொருள் யாது எனச்)
சித்தாந்த நெறியை உணர்ந்தோன் மனம் ஒருங்கி ஆராய்வா
னாயின்.

அது அது தான் என்னும் அகம் - காட்டும் ஒளியாகிய ஞாயிற்றின் ஒளிக்கு வேறாய், காணும் ஒளியாகிய கண்ணொளி போல, தானே அறியமாட்டாத அறிவிற்கு அறிவைத் தந்து அறிவிப்பதாகிய அப்பேரறிவிற்கு வேறாய், எந்தப் பொருளையும் அது அதுவே தானாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்று அறியும் இயல்பினை உடையதாகிய உயிராம்.

விளக்கவுரை

“அறிந்தும். அறிவதேயாயும்” என்னும் எண்ணுமைகளோடு ஒப்ப “அறியாதும்” எனவந்த உம்மை தொகுக்கப்பட்டது.

“அறிந்ததையும்” என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு. “அறிவும்” என்ற உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

“அறிவதேயாயும்” என்னும் ஏகாரம் அறிந்ததாதலின் நின்றும் பிரித்தலின் பிரிநிலை.

“அங்கு” என்றது விழிப்பு நிலையில் உயிர் நிற்கின்ற இடத்தைச் சுட்டியது. அந்த இடம் புருவநடுவாம்.

உயிர் புருவநடுவில் நின்று பொருள்களை அறியுமிடத்து ஐந்தவத்தைப்பட்டே யறிதல் அடுத்த நூற்பாவிலும் அஃது அது அதுவே தான் எனச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றல் ஏழாம் நூற்பாவிலும் கூறப்படும்.

இனி, இவ்வெண்பாவில் ‘அறிதல்’ என வந்ததனை நூற் பொருளை அறிதலாக வைத்து அதற்கேற்பப் பொருள் கூறலும் ஆம். அப்பொருட்கு, அடங்குதல், மறத்தல் என்னும் பொருள்தாய், அதன் பின்னும் உம்மை விரித்துக்கொள்ளப்படும்.

இங்ஙனம், ‘உயிர் கருவிகள் கூடியபொழுதே அறிவுடைய தாம்’ என்றும், ‘கருவிகள் கூறிய பொழுதும் தன்னியல்பை அறியாது; அதனை ஆசிரியன் அறிவிக்கவே அறியும்’ என்றும், ‘பிற பொருள்களை அறியுமிடத்தும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறிந்தாங்கு அறியமாட்டாது ஒவ்வொன்றாகவும், விட்டு விட்டும், மறந்து மறந்தும் அறியும்’ என்றும் முன்று வகையாக விளக்கிக் கூறியவை முறையே துரியாதீத நிலை நிகழ்ச்சியும், சுத்த நிலை (ஞான நிலை) நிகழ்ச்சியும், சாக்கிர நிலை நிகழ்ச்சியும் ஆகிய இவற்றில் வைத்து ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப் பட்டதாம்.

இதனால், “தற்பரமும் அல்லை” † எனக் கூறியது வலியுறுத்தப்பட்டது.

பெளத்தருள் யோகாசாரர், ‘விஞ்ஞானமே ஆன்மா’ என்பர் ஆதலின், அவரையே இவ்வதிகரணம் மறுக்கின்றது என்பாரும் உளர் *

ஆறாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

ஏழாம் அதிகரணம்

[சமுகான்ம வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- “கருவிகள் தனித் தனியாக நிற்பினும், அவற்றுள் ஒன்றொழித்து ஏனைய எல்லாம் கூடி நிற்பினும் அறிவு நிகழாது. கருவிகள் அனைத்தும் குறைவின்றி ஒருங்கு தொக்க வழியே அறிவு நிகழும். ஆதலால், அனைத்துக் கருவிகளின் கூட்டமே ஆன்மா” எனப் பெளத்தருள் சௌத்திராந்திகரும், வைபாடிகரும் கூறுவர் ஆதலின் அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு ஏழாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, -மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது-என்றது.

(இது நூற்பாவில் உள்ள தொடரைக் கூறியது.)

அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நின்றலான்.

(இது நூற்பாவில் கூறிய குறிப்பேதுவன்றி வேறேர் ஏதுக் கூறியது.)

நூற்பாத் தொடரின் பொருள்

மாயா காரியமாகிய கருவிகளால் கட்டி அமைக்கப்பட்டு துத்திரப்பாவை போன்றுள்ள உடம்பின்கண் அவ்வுடம்பிற்கு வேறும் ஆன்மா உளது என்பதாம்.

† முதல் அதிகரணம்.

* இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட உரையும் காணப்படவில்லை. பாண்டிப் பெருமாள் “சிவாத்துவித் சைவரை மறுத்ததுமாம்” என்கின்றார்.

விளக்கம்

மாயை, அதன் காரியத்தை உணர்த்தலின் ஆகுபெயர். 'மாயா யந்திரம்' என்பது வடசொற் புணர்மொழியாகலின், 'இயந்திரம்' என வந்த இகரம் விரித்தல் விகாரம்; தற்பவமாக வந்ததன்று.

கருவிகள் காரியங்களாதலின் அவை நிலை பேறுடையன ஆகா, ஆதலின் அவை என்றும் உள்ளதாகிய ஆன்மா ஆக மாட்டா என்பதாம்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- "பொருள்களை, 'புறச் சமுதாயம், அகச் சமுதாயம்' எனப் பிரித்து, 'அவற்றுள் அகச் சமுதாயம் ஐந்து கந்தங்கள்' எனவும் 'அக்கந்தங்களால் அமைவன சித்தமும், சித்தப் பகுதியும்' எனவும் கொள்கின்ற எமக்குக் கருவிகளை 'மாயா காரியம்' என்றல் உடன்பாடினமையின், அவற்றை அவ்வாறு கூறி எம்மை மறுத்தல் பொருந்தாது" என அவர் மேலும் தடைநிகழ்த்துவராயின் அதற்கு, மேற்கூறிய முறையிலே § விடை கூறவே வேறேர் ஏதுக் கூறினார்.

இதன் பொருள்

கருவிகளை நீ எவ்வாறு கொள்ளினும், அவற்றுள் ஒன்றற்கும் 'ஆன்மா' என்று நீ பெயர் கூறுது, வேறு வேறு பெயரே கூறுகின்றாய். அக் கூற்றுத்தானே அவை ஆன்மா அல்ல என்பதை இனிது விளக்கும் என்பதாம்.

விளக்கம்

'வேறு வேறு' என்பது "வெவ்வேறு" என மருவிநின்றது.

முன்னுரை :- "கருவிகள் தனித்தனியே வேறு வேறுபெயர் பெற்று நிற்பினும், அவை அனைத்தும் கூடிய கூட்டத்தையே யாம் 'ஆன்மா' என்கிறோம் ஆதலின், அவை வேறு வேறு பெயர் பெற்று நின்றலால் குற்றம் என்னை" என அவர்விடைகூறுவாராயின், அவை தனித்தனி நிற்கும்பொழுதும் அவர்கூறும் பெயர் பெயராகாது வேறு பெயரே பெயராதலும், அவை

§ 'அவ்வளவில் அவன் மகிழ்க' என்னும் முறை.

அனைத்தும் மாயையின் காரியங்களேயாதலும், அவை அனைத்தும் கூடிய கூட்டமும் 'ஆன்மா' எனப் பெயர்பெறுது வேறுபெயரையே பெறுதலும் உணர்த்தி மேற்கோளை வலியுறுத்தற்கு எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

எடுத்துக்காட்டு

வெண்பா

கலையாதி மண் அந்தம் காணில் அவை மாயை
நிலையாவாம் ; தீபமே போல — அலையாமல்
ஞானத்தை முன் உணர்ந்து நாடில் அது தனுவாம் ;
தானத்தின் வேராகும் தான்.

காணின் - 'நீ கூறும் கூட்டத்தின் உறுப்புக்களாவன யாவை' என ஆராயின்.

கலை ஆதி மண் அந்தம் (ஆம்) - கலை முதல் நிலம் ஈடுகிய தத்துவங்களேயாம்.

அவை மாயை - அவை பிற ஆகாது மாயையின் காரியங்களேயாம்.

நிலையாவாம் - காரியங்கள் ஆதலின் நிலை யில்லனவேயாம்.

அலையாமல் முன் ஞானத்தை உணர்ந்து நாடில் - மனத்தை ஒருவழிப் படுத்தி முதற்கண் அத்தத்துவக் கூட்டத்தில் தோன்றும் அறிவின் இயல்பை உணர்ந்து, பின்னர் அக்கூட்டத்தின் இயல்பை ஆராயின்.

அது தீபமே போலத் தனுவாம் - அக் கூட்டம் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல, 'தூலம், சூக்குமம், பரம்' என்னும் மூவகை உடம்பேயாம், (ஆதலால்,)

தான் அத்தின் வேராகும் - (கண் விளக்கின் வேருதல் போல) உயிர் அவ்வுடம்பின் வேராம்.

விளக்கவுரை

"நிலையாவாம்" என்பதில் உள்ள "ஆம்" என்பது "அந்தம்" என்பதனோடும் சென்று இயைந்தது. இங்கும், "மாயை" என்பது ஆகுபெயர். இறுதியில் உள்ள 'தான்', அசை.

‘அதனின்’ என்பது “அத்தின்” என மருவி வந்தது, “இத்தை மெய்யெனக் கருதி” ‡ என்பதிற்போல.

இதனானே, “தனி” * என்றது வலியுறுத்தப்பட்டது. இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தால் சமூகான்ம வாதத்தை மறுத்து, கருவிகளின் கூட்டத்திற்கு வேறாய் ஆன்மா உண்மை நிறுவப்பட்டது.

ஏழாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

“உடல், பொறி, புலன் முதலிய எல்லாவற்றையும் பகுத்துப் பகுத்து ஆராயுமிடத்து ஆன்மா ‘இன்னது’ என அறிய வாரா மையால், தூனியமே ஆன்மா” எனின், அங்ஙனம் ‘ஆன்மாச் தூனியம்’ என்று அறிகின்ற அறிவைச் ‘தூனியம்’ என்றல் கூடாமையால் அவ்வறிவே ஆன்மா ஆதலின், ஆன்மாச் தூனியத்தின் வேறாய் உள்ளது.

உடம்பை ‘எனதுடம்பு’ என்றே வழங்குதல் அன்றி, ‘யான் உடம்பு’ என ஒருபோதும் வழங்குதல் இன்மையானும், ‘எனதுடம்பு’ என்பதில் உடம்பைத் தற்கிழமைப் பொருளாக நினைத்தல், கணவன், மனைவி முதலாயினோரைத் தாமாகவே நினைத்தல் போன்ற மயக்கவுணர்வே யாகலின், ‘எனதுடம்பு’ எனக் கூறுகின்ற உயிர் அவ்வுடம்பிற்கு வேறாய் உள்ளது.

ஐம்பொறிகள் புலன்களை அறியுமாயினும், ஒவ்வொன்று ஒரு புலனை மட்டுமே அறிதலன்றி ஏனையவற்றை அறிதலும், ‘யான் இப்புலனை அறிவேன்’ எனத் தம் இயல்பை அறிதலும் இன்மையால், ஐம்புலன்களையும் அறிவதும், பொறிகளுள் ‘இஃது இஃது இன்னின்ன புலன்களை அறியும்’ என அவற்றது இயல்பை அறிவதும் ஆகிய ஆன்மா ஐம்பொறிகட்கு வேறாய் உள்ளது.

கண்ட கனவை நனவின்கண் மயங்கி அறிதலன்றி முன் கண்டவாறு தெளிவாக அறிதல் இன்மையால் தூக்கும உடம் போடு நின்று கனவில் கனவைத் தெளிவாக அறிவதும், பின் அதனின்றும் தூல உடம்பை அடைந்து நனவில் கனவை மயங்கி அறிவதும் ஆகிய ஆன்மா, தூக்கும தேகத்திற்கு வேறாய் உள்ளது.

‡ திருவாசகம் - அதிகாயப்பத்து - 7. * முதல் அதிகரணம்.

உறக்கத்தில் பிராண வாயு தொழிற் படவும் புறக்கருவிகள் தொழிற்படாது ஒடுங்கிக் கிடத்தலால், விழிப்பில் அக்கருவிகளை இயங்குமாறு இயக்கி உறக்கத்தில் அவைகளை இயக்காது ஒடுங்கி நிற்கும் ஆன்மாப் பிராண வாயுவுக்கு வேறாய் உள்ளது.

பிரமம் எல்லாவற்றையும் தானே இயல்பாக ஒருங்கே அறிந்தாங்கு அறிவது ஆதலின், கருவிகளோடு கூடியே பொருள்களை அறிவதும், அந்நிலையிலும் தன்னியல்பை அக்கருவிகளைக் கொண்டே அறியமாட்டாது ஆசிரியன் அறிவுறுக்கவே அறிவதும், கருவிகளால் பொருள்களை அறியுமிடத்தும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறியமாட்டாது ஒவ்வொன்றாகவே அறிவதும், அறிந்ததையும் மறந்து பின்பு அறிவதும், ஒன்றை அறியும்பொழுதும் இடைவிடாமல் அறியமாட்டாது விட்டு விட்டே அறிவதும் ஆகிய ஆன்மா பிரமத்திற்கு வேறாய் உள்ளது.

பலகருவிகளுள் ஒன்றேனும் 'ஆன்மா' என்னும் பெயருக்கு உரித்தாகாமையானும், அவை அனைத்தும் கூடிய கூட்டமும் 'உடம்பு' எனப் பெயர் பெறுதலன்றி, 'ஆன்மா' எனப் பெயர் பெறுதல் இன்மையானும் கருவிகளும் கருவிக் கூட்டமும் கண்ணுக்குப் பார்வையைத் தருகின்ற விளக்குப்போல ஆன்மாவுக்கு அறிவைத்தருவனவேயன்றி அவை தாமே அறிவாகாமை ஆராய்ச்சி வல்லார்க்கு இனித விளங்குவதே யாகலானும் அறிவாகிய ஆன்மா சடமாகிய கருவிக்கூட்டத்திற்கு வேறாய் உள்ளது.

என இவ்வாறு இந்நூற்பாவின் ஏழ் அதிகரணப்பொருளையும் ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூற்பாவில் ஆன்மாவின் உண்மையை உணருமாற்றை விளக்கிய முறையானே ஆன்மாவிற்கு, 'சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்' (நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம்) என ஐந்தவத்தைகள் உளவாதலைக் குறிப்பால் உணர்த்தியவாறும் உணரத் தக்கது. (அவத்தை - நிலை).

மூன்றும் நூற்பா முடிந்தது.

இங்ஙனம் இம்முன்று நூற்பாக்களாலும் சைவாகமங்களில் 'உள' எனக் கூறப்படும், 'பதி, பாசம், பசு' என்னும் முப் பொருள்களின் உண்மைக்கு முறையே அனுமானப் பிரமாணம் கூறப்பட்டது.

‘இவ்வுண்மை ஆகம அளவையானே உணரப் படுதலின் அவற்றிற்கு அனுமானப் பிரமாணம் எதற்கு’ எனின், ஆகமப் பிரமாணத்தானே தெளிவு பெறுதல், தீவிர பக்குவம் உடையார்க்கே கூடும். ஏனை மந்தபக்குவம் உடையார்க்குப் பிறசமய நூல்கள் வழியாகச் சைவாகமப் பொருளில் மலைவு உளதாகும். அவற்றை நீக்குதற்கும், அவர்க்குக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடுதல் என்னும் படிமுறையானன்றிச் சைவாகமங்களை உணர்ந்த அளவிலே அவர்க்கு அனுபவம் உண்டாகமாட்டாது ஆதலின், அவ்வாறு அவர் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து அனுபவம் எய்துதற் பொருட்டும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் ஆசிரியர் உண்மையை உணர்த்துவர் என்க.

பிரமாண இயல் முடிந்தது.

இரண்டாவது

இலக்கண இயல்

முன்னுரை :- “பிரமாணம், இலக்கணம் என்னும் இரண்டு முறையினால் பொருள் உண்மை அறியப்படும்” என்பது தருக்க நூல் துணிபு. அவ்வாற்றால் பதி முதலிய முப்பொருள் உண்மைக்குப் பிரமாணம் கூறிய ஆசிரியர் இனி அவற்றது இலக்கணங்களை இவ்வியலில் கூறுகின்றார்.

நான்காம் நூற்பா

முன்னுரை :- முப்பொருள் உண்மையை ஓரோர் இயைபு பற்றி, ‘பதி, பாசம், பசு’ என்னும் முறையில் முன்னை இயலில் கூறினார், அவ்வியலில் அவற்றை, ‘பாசம், பசு, பதி’ என எதிர் நிரல் நிறையாக எடுத்துக்கொண்டு அவற்றது இலக்கணம் கூறுகின்றார். எனவே, இந் நூற்பா பசுஇலக்கணம் உணர்த்துவ தாதல் விளங்கும்.

நூற்பா

அந்தக் கரணம் அவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா(து)
அமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சுவத் தைத்தே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது துத்திரம்.

‘என் நுதலிற்றோ’ எனின், இதுவும் அது.

சொல் சுருங்குதற் பொருட்டும், இயல் வேறியபொழுதும் நூற்பாக்கள் இயைபின்றி வாராது, இயைந்தே வருதலை உணர்த்துதற் பொருட்டும். “இதுவும் அது” என, இந்நூற்பாவின் கருத்தும் முன்னை நூற்பாவின் கருத்தையே தொடர்ந்து நிற்கின்றது’ என்று மாட்டெறிந் துரைத்தார். இங்ஙனம் மாட்டெறிந்து உரைத்தற் பொருட்டே முன்னை நூற்பாவின் கருத்தை, ‘ஆன்மாவின் உண்மை உணர்த்துதல் நுதலிற்று’ என அதற்கே உரிய பொருளால் கூறாமல் “ஆன்மப் பிரகாசம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று” என இந் நூற்பாவிற்கும் பொருந்தப் பொதுப்படக் கூறினார். எனவே, ‘ஆன்மப் பிரகாசம்’ என்பது முன்னை நூற்பாவில் ‘ஆன்மாவின் உண்மையை விளக்குதல்’ என்றும், இந்நூற்பாவில், ‘ஆன்மாவின் இலக்கணத்தை விளக்குதல்’ என்றும் பொருள் தருதல் காண்க.

இனி, முன்னை நூற்பாவில் குறிப்பால் தொகுத்துணர்த்திய அஞ்சுவத்தை இங்கு வெளிப்படையாக எடுத்து விளக்கப் படுதல் பற்றி, “இதுவும் அது” என மாட்டெறிந்தார் எனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

இவ்வாறு கொள்ளினும் முன்னை நூற்பாவோடு இந்நூற்பா பெரிதும் இயைபுடையதாகத் தல அறிக.

நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு :-

[ஆன்மா அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்று அன்று]

ஆன்மா, அந்தக்கரணங்களாகிய ‘மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்’ என்னும் நான்கனுள் ஒன்றன்று (ஆயினும்),

[அமைச்சு அரசு ஏய்ப்ப] நுண்ணறிவு இன்மையால் தும்பிச் சித் துணைவராகிய அமைச்சரோடு கூடித் தனது செயலை நடத்துகின்ற அரசன் போல,

[சகச மலத்து உணராது] அனாதையே தன்னைப் பற்றியுள்ள சகச மலத்தால் அறிவின்றி,

[அவை சந்தித்தது நின்று] (கலை முதலிய பஞ்ச கஞ்சகங்களாகிய உள்ளந்தக்கரணங்களால் அறிவு பொதுவாக விளங்கினாலும் சிறப்பாக விளங்குதல் இன்மையால் அங்ஙனம் விளங்குதற் பொருட்டு) தனக்குச் சும்பிச் சித் துணையாய் உள்ள அவ் அந்தக்கரணங்களோடு கூடி நின்று,

[அஞ்ச அவத்தைத்து] சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளை உடையதாம்.

விளக்கவுரை

ஆகவே, 'கருவிகளோடு கூடிநின்று சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளை உடையதாதல் ஆன்மாவிற்கு இலக்கணம்' என்றவாரும்.

பிற பொருட் சார்பினால்வரும் இயல்பாகலின் இது ஆன்மாவின் 'தடத்தலக்கணம்' எனப்படும் பொதுவியல்பாம். 'சொருபலக்கணம்' எனப்படும் உண்மை இயல்பு உண்மையதிகாரத்தில் கூறப்படும்.

"உணராது" என்றது, 'உணராமையான்' என்னும் பொருளதாயிற்று, "சந்தித்தது" என்பது முற்றெச்சம். அவ்வாறன்றி, முற்றாகவே கொண்டு, 'சந்தித்த பொழுது அவையும், தானும் அமைச்சும், அரசும்போல நின்றலால், ஐந்தவத்தைகளை எய்துவதாயிற்று' என உரைப்பினும் அமையும்.

வடமொழிச் சூத்திரத்துள், "ஆன்மா அந்தக்கரணத்தின் வேராயினும்" என்றிருத்தலால், இங்கும், "ஒன்றன்று" என்பதன்பின், 'ஆயினும்' என்பது வருவித்து, ஒரு தொடராகவே ஆக்கி உரைத்தல் வேண்டும்.

"ஆன்மா அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்றன்றாயினும்" எனக் கூறவே, ஒன்றன்றதலும் அனுவாத முகத்தால் தானே பெறப்படும். அதனை உணர மாட்டாதார் "ஒன்றன்று" என்னும் அளவே கொண்டு அதனை வேறு தொடராக வைத்து உரைப்பர். அவ்வாறுரைத்தல், 'ஒரு சூத்திரம் ஒரு பொருளையே நுதலி வருதல் வேண்டும்' என்னும் இலக்கணத்திற்கு * ஏலாது.

[த. கு. அனுவாத முகத்தால் பெறுதலாவது, முன்னர் ஒன்றும், பின்னர் மற்றொன்றுமாக இருபொருள் கூறப்பட வேண்டிய இடத்தில் முன்னர்க் கூறவேண்டிய பொருளைக் கூறியதுபோல வைத்து அதனைப் பின்னர்க் கூறப்படும் பொருளில் அடையாக வைத்துக் கூறியவழி, அக்கூற்றானே முன்னர்க் கூறப்படவேண்டிய பொருளையும் கூறப்பட்டதாக உணர்ந்துகொள்ளுதலாம்.

“சாத்தன் வந்தான் ; பின்பு போயினான்” எனக் கூற வேண்டிய இடத்தில், ‘சாத்தன் வந்தான்’ என்பதைக் கூறாமலே, ‘வந்த சாத்தன் போயினான்’ என்றால், அதனானே ‘சாத்தன் வந்தான்’ என்பதையும் உணர்தல் போல்வது அனுவாத முகத்தாற் பெறுதலாம்.

முன் சொல்லுதலை, ‘புரோ வாதம்’ என்றும் ‘பின் சொல்லுதலை ‘அனுவாதம்’ என்றும் வடநூலார் கூறுவர். இவை தமிழில் முறையே ‘முன் மொழிதல்’ என்றும், ‘வழி மொழிதல்’ என்றும் கூறப்படும். வழிமொழிதலை, ‘பெயர்த்துரை’ என்றும் கூறுவர்.]

“அவை சந்தித்தது” என்பதில் ஏற்கும் உருபு தொகுக்கப் பட்டதாம். ‘அவற்றெடு சந்தித்தது’ என முன்றும் உருபாயினும், ‘அவற்றைச் சந்தித்தது’ என இரண்டாம் உருபாயினும் விரித்துக்கொள்க.

முன்னை நூற்பாவின் பொருளே இந் நூற்பாவினும் தொடர்ந்து வருதலால், முன்னை நூற்பாவிற்கு கூறிய “ஆன்மா” என்னும் சொல் இங்குத் தானே வந்து இயையுமாயினும், இங்கும் அதனை எடுத்துக் கூறியது, இயல் வேறுபட்டமையால், ‘ஒன்றன்றாயினும் சந்தித்து நின்று அஞ்சுவததையை உடைத் தாவது யாது’ என ஐயம் நிகழ்தல் கூடுமாகலின், அங்ஙனம் ஐயம் நிகழாமைப் பொருட்டாம்.

“ஆன்மா” - என்பதன் சொற்பொருள் யாது எனின், ‘வியாபகம், (நிறைவு) சித்தசித்து’ (அறிவும் அறிவல்லதும்) என்னும் இரண்டுமாம்.

“மலத்து” என்பதன்பின், ‘மலத்தால்’ என முன்றும் உருபு விரிக்க.

“அமைச்சரசு” என்பது ‘அமைச்சரோடு கூடிய அரசு’ (அரசன்) என முன்றும் வேற்றுமை உருபும், பொருளும் உடன் தொக்க தொகை.

“நின்று அஞ்சுவததைத்து” என்றது, ‘நிற்றலால் அஞ்சுவததைத்தாம்’ என்றபடி.

இந்நூற்பா முன்று அதிகரணங்களை உடையது.

அவை :-

1. ஆன்மா அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்றன்று.
2. ஆயினும் சகசமலத்து உணராது
அமைச்சரசு ஏய்ப்ப அவற்றொடு சந்தித்தது.
3. அமைச்சரசு ஏய்ப்ப நின்று அஞ்சுவத்தைத்து.
என்பன.

முதல் அதிகரணம்

[அந்தக்கரணம் வாத மறுப்பு]

முன்னுரை :- “ முன்னே நூற்பாவின் இறுதி அதிகரணத்தில் ‘ கருவிகளுள் ஒன்றெனும் ஆன்மா எனப்பெயர் பெறுது வேறு வேறு பெயரையே பெற்று நிற்கின்றன ’ என்றது பொருந்தாது. மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் சில இடங்களில் ‘ ஆன்மா ’ என்னும் பெயரால் கூறப்படுதல் உமக்கும் உடன்பாடு. † இனி, அந்தக்கரணங்களுக்கு ‘ ஆன்மா ’ எனவரும் பெயர் ஆகுபெயரன்றி இயற்பெயரன்று எனின், அஃது ஆகுபெயராயின், இந்திரியங்களும் அவ்வாற்றான் ‘ ஆன்மா ’ எனப்பெயர் பெறல் வேண்டும். அஃது இன்மையால் அதனை ‘ ஆகுபெயர் ’ என்றல் கூடாது. ஆதலின், மனம்முதலிய அந்தக்கரணங்களே ஆன்மாவாம் ” என அந்தக்கரணம் வாதிகள் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார் :

அதிகரணம்

ஈண்டு - இவ்வான்மாவாவது, அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோ புத்தி அகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நின்றான்.
(இஃது ஏது)

† “ கருவியாம் மனமும் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் நான்கும் மருவி ஆன்மாவே என்ன வரும் ”

“ சிந்தையைச் சீவன் என்றும் சீவனைச் சிந்தை என்றும்
[..... வந்திடும் ”
என்பன சிவஞான சித்தி. (சூ. 4ல் 2, 28.)

மேற்கோள் விளக்கம்

சித்தாந்தத்தில் 'உள்ளந்தக்கரணம்' (காலம், நியதி, கலை வித்தை, அராகம்) என்பனவும் சொல்லப்படுதலால், இங்கு 'அந்தக்கரணம்' எனப்பட்டன யாவை என ஐயம் நிகழாமைப் பொருட்டு, "மனோ புத்தி அகங்கார சித்தங்கள்" என எடுத்துத் தோதினார்.

உள்ளந்தக்கரணங்களை உடன்பட்டோர் ஆன்மா அவற்றின் வேறெனவேகொள்ளுதலன்றி, 'அவையே ஆன்மா' எனப் பிணங்குதல் இன்மையால் 'அவை ஆன்மா அல்ல' என நிறுவுதல் வேண்டாவாயிற்று.

ஆன்மா வேறு வேறு அவத்தை உறுதற்குக் காரணம் பிற கருவிகளே யன்றி உள்ளந்தக்கரணங்கள் காரணம் அல்ல, அதனாலும் இவ்விடத்து அவை பற்றிய ஆராய்ச்சி இங்கு வேண்டும்தலை. ஆகவே, மனம் முதலிய நான்கு பற்றியே இங்குக் கூறுகின்றார். 'அந்தக்கரணங்களே அமைச்சர் போல்வன' என்பதும், 'கலாதிகள் கஞ்சுகம் போல்வன என்பதும்' இங்கு நினைவு கூறத் தக்கன.

ஏதுவின் பொருள்

'மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் தமக்குக் கீழ் உள்ள வற்றை நோக்க அறிவாய் நின்றே, தம்மை நோக்க அறிவில்லன வாய் நின்றலால், 'தன்னை நோக்கவும் அறிவேயாய் நிற்கின்ற இவ்வான்மாவாவது மனோ புத்தி அகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று' என மேற்கோள் கொண்டது, என்பதாம்.

அந்தக்கரணங்கள் இத்தன்மையவாதலை எடுத்துக்காட்டுக் கூறுமிடத்து அறிக.

இங்கு, "பிரகாசம், அப்பிரகாசம்" என்பன 'அறிவு, சடம்' என்னும் பொருளவாய் நின்றன.

அந்தக்கரணங்களை ஆன்மாவாகக் கூறுதல் என்னை யெனின், பிற வினைஞரினும் அமைச்சர் அரசனுக்கு மிக அனுக்க ராய் நின்றல் பற்றி அவரையே சிலவிடத்து அரசராக உபசரித்துக் கூறுதல் போல்வதே அது என்க.

'அந்தக்கரணங்கள் அமைச்சர் போல்வன' என்றதனால், ஏனைய கருவிகள் பிற அரசர் சுற்றம் போல்வர் என்பது தானே விளங்கும். அவற்றின் விரிவை ஞானமீர்தநூலிற் § காண்க.

ஐம்பொறி முதலியன ஆன்மா ஆகாமைக்கு முன்னை நூற்பாவில் கூறிய ஏதுக்களே இதற்கும் பொருந்துமாயினும் இவ் ஏது சிறந்திருத்தல் பற்றி இதனை இங்கு வேறு கூறினார்.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- ‘மனம் முதலியவை மேற்கூறியவாறு அறிவாயும் சடமாயும் நிறறல் எவ்வாறு’ என்னும் ஐயத்தை நீக்குதற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார் ;

வெண்பா

மனமாதிரி யால் உணர்தல் மன்னு புலன்கள் ;
மனமாதிரி மன்புலனின் அல்லன் — மனமேல்
உதித்தொன்றை உள்ளம் உணர்தல் ; அதனின்
உதிக்கும் கடல் திரையே ஒத்து.

இதன் பொருள்

மனம் ஆதியால் உணர்தல் மன்னுபுலன்கள் - மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களால் உணரப்படுவன ஐம் பொறிகளால் (பஞ்சேந்திரியங்களால்) கவர்ந்து கொடுக்கப்பட்டுப் புறத்தே நிலைபெற்றுள்ள சத்தம் முதலிய ஐம்புலன்களாம். (இனி,)

உள்ளம் உணர்தல் மனமேல் உதித்த ஒன்றை - ஆன்மா உணர்வது மனத்திற்குமேல் உள்ளதாகிய புத்தியில் தோன்றியது ஒன்றையாம்.

கடல் திரையை ஒத்து உதிக்கும் - (பொறி உணர்வு, மன உணர்வு என்னும் அவ் இருவேறு உணர்வும்) கடலின் நடுவிலே எழுந்த அலை, பரம்பரையாய்க் கரையை வந்து அடைதல் போன்று ஆன்மாவை வந்து அடைந்து அதற்குப் புலனாகும்.

அதனின் மனம் ஆதி மன் புலனின் அல்லன் - அதனால், மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் அந்த ஐம்புலனினின்றும் வேருதல் போல, ஆன்மாவும் அவ்வந்தக்கரணங்களினின்றும் வேறும் ; அவற்றுள் ஒன்றன்று.

விளக்கவுரை

“உதிக்கும்” என்னும் பயனிலைக்கு, முன்னர்க் கூறப்பட்ட “உணர்தல்” இரண்டுமே எழுவாய். ‘அவ்வுணர்தல்கள் உதிக்கும்’ என்க. எனவே, ‘அவ்விரண்டும்’ என்பது தொகுக்கப்பட்டதாம்.

“புலனின்” என்னும் ‘இன்’, உவம உருபு. “மன் புலனின்” என்பதில் ‘மன்’, அசை. உயிரை, ‘அல்லன்’ என உயர்திணை ஆண்பாலாகக் கூறியது, அதனை ‘புருடன்’ எனக் கூறும் வடமொழி மதம் பற்றியாம்.

‘உதித்த’ என்னும் பெயரெச்சத்தின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

மன மேல் - மனத்துக்கு மேலதாய் உள்ளது; புத்தி. அதன்கண் தோன்றுவன ‘இன்பம், துன்பம், மயக்கம்’ என்பன.

தொடக்கத்தில் கூறப்பட்ட அளவைகளுள் முதலாவதாகிய காட்சி யளவை, ‘வாயிற் காட்சி, மானதக் காட்சி, தன்வேதனைக் காட்சி, யோகக் காட்சி’ என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் யோகக் காட்சி தவிர ஏனை மூன்று காட்சிகளும் இங்கு இடம் பெறுகின்றன.

வாயிற் காட்சி யாவது, கண், செவி முதலிய பொறிகளால், ‘இஃது ஓர் உருவம், இஃது ஓர் ஓசை’ என்றிற்போலப் புலன்களைப் பொதுவாக உணர்வது. இது ‘நிருவிகற்பக் காட்சி’ எனப்படும். (நிருவிகற்பம்-பாகுபாடு இன்மை, வாயில்-பொறி.)

மானதக் காட்சியாவது, பொறிகளால் நிருவிகற்பமாக உணரப்பட்ட புலன்களை மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் பற்றிநின்று ஆராய்ந்து, ‘இஃது இன்ன உருவம். இஃது இன்ன ஓசை’ என்றிற்போலச் சிறப்பாக உணர்தல். இது, ‘சவிகற்பக் காட்சி’ எனப்படும். (சவிகற்பம் - பாகுபாட்டோடு கூடியது.)

தன்வேதனைக் காட்சியாவது சவிகற்பமாக உணரப்பட்ட புலன்களால் ஆன்மா இன்பத் துன்ப மயக்கங்களை அடைதல். (வேதனை - அனுபவம்.)

இங்ஙனம் காட்சி முதலிய ஐம்பொறிகளில் தோன்றிப் பின் அந்தக்கரணங்கள் நான்கினையும் ஒவ்வொன்றாக அடைந்து, முடிவில் ஆன்மாவைச் சேர்தல் பற்றி, “உதிக்கும் கடல் திரையே ஒத்து” என்றார்.

[த. கு. கடல் திரை உவமையை நியாய நூலார், ‘வீசீ தரங்க நியாயம்’ என்பர்.]

காட்சிகளை இங்ஙனம் விளக்கியதனால், அந்தக்கரணங்கள், தாம் புலன்களைச் சவிகற்பமாகக் காணுதல் பற்றி அவற்றை

நிருவிகற்பமாகக் காண்கின்ற ஐம்பொறிகளை நோக்க அறிவாய் நின்றலும், சவிகற்பமாகக் காணினும் இன் பத்துன்ப மயக்கங்களை எய்த மாட்டாமையால் அவற்றை எய்துகின்ற ஆன்மாவை நோக்கச் சடமாதலும் விளங்கின. உயிர் இவ்வாறன்றி, வாயிற் காட்சி, மானதக்காட்சி, தன்வேதனைக் காட்சி ஆகிய அனைத்தையும் உணர்தலால் எஞ்ஞான்றும் அறிவாய் நின்றல் விளங்கும். அது விளங்கவே, இவ்வியல்பினதாகிய உயிர், மேற்கூறிய இயல்பினை உடைய அந்தக்கரணங்களில் ஒன்றாகாமை தெளிவாதல் அறிக.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- அந்தக்கரணங்கள் அனைத்தின் இயல்பும் முன்னே எடுத்துக்காட்டில் பொதுவாகவே கூறப்பட்டமையால், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றன் இயல்பையும் சிறப்பாகக் கூறும் முகத்தால், மானதக் காட்சி ஒன்றனுள்ளேயும் பல படிநிலைகள் கடல் அலைபோல உளவாதலை உணர்த்தி, உயிர் அந்தக் கரணங்களின் வேருதலை வலியுறுத்தற் பொருட்டு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

சிந்தித்தாய்ச் சித்தம், தெளியாதாய் ஆங்காரம்,
புந்தியாய் ஆய்ந்து, மனமாகிப் — பந்தித்து
வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ளம் இவ்வேறும் ;
அவ்வேறும் போதுபோல் ஆங்கு.

இதன் பொருள்

உள்ளம் - (உள்ளந்தக்கரணங்களாகிய கலை முதலிய ஐந்து தத்துவங்களோடு கூடிப் புருட தத்துவமாய் நின்ற) உயிர்,

ஆங்கு - வாயிற் காட்சியின் பின்னதாகிய அம் மானதக் காட்சியிலும் (புலன்களை ஒரு பெற்றியதாக உணராது,)

சித்தமாய்ச் சிந்தித்து - சித்தத்தோடு கூடி அதுவாய் நின்று, 'இஃது யாது' எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கியும்.

மனமாகிப் பந்தித்து - பின் மனத்தோடு அதுவாய் நின்று, 'இஃது இன்னது ஆகலாம்' என அதனைப் பற்றி நின்று,

ஆங்காரமாய்த் தெளியாது - அதன்பின் அகங்காரத்தோடு கூடி அதுவாய் நின்று, அதனை ஒன்றாகத் தெளியமாட்டாது, 'எவ்வாற்றாலேனும் இதனைத் தெளிவேன்' என எழுச்சியுற்றும்.

புந்தியாய் ஆய்ந்து - இறுதியில் புத்தியோடுகூடி அதுவாய் நின்று, 'இஃது இன்னதே' எனத் தெளிந்தும்,

வெவ்வேறுதானே துணிந்து - இங்ஙனம் பலவகையாகவே உணர்தலால்,

இவ்வேறும் - அவ்வாறு உணர்கின்ற புருடனாகிய உயிர் இம்மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்களின் வேறேயாம் (அஃது எங்ஙனம் எனின்,)

போது அவ்வேறும் போல் - கால தத்துவம், ஞாயிறு (பகலவன்) முதலியவற்றோடுகூடி அவற்றது சார்புபற்றி, 'பகல், இரவு, நாள், பக்கம், திங்கள், யாண்டு' முதலியனவாக உணரப்பட்டும், உண்மையில் தான் அப்பாகுபாடுகள் எல்லா வற்றினும் வேறுதல்போலும்.

விளக்கவுரை

“ஆய்ந்து” என்றது, ‘துணிந்து’ என்றவாறு. “துணிந்து” என்றது, ‘அறிந்து’ என்னும் பொதுப்பொருளே தந்தது. “வெவ்வேறுதானே” என்பதில் ‘தான்’, அசை; ஏகாரம் தேற்றம்.

“இவ், அவ்” என்பன வகர மெய்யீற்று அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்கள். அவற்றில், ‘இவற்றின், அவற்றின்’ என வரற்பாலனவாகிய வற்றுச் சாரியையும், § இன் உருபும் தொகுத்தலாயின.

போது - பொழுது, கால தத்துவம். “போதுபோல்” எனவே, ‘ஞாயிறு முதலியன’ என்பது தானே விளங்கும் ஆதலின், அவற்றை எடுத்துக் கூறுது, “அவ்” எனச் சுட்டிச் சென்றார்.

“ஆங்கும்” என்னும் உயர்வு சிறப்புமை தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று.

§ தொல் - எழுத்து - உருபியல். 183.

“ஆங்கும் வெவ்வேறுதானே துணிந்து” என்றதனால், ‘மானதக் காட்சியும் மேற்கூறிய முறையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கடல் அலைபோலத் தோன்றிவந்து ஆன்மாவை அடையும்’ என்பது குறிக்கப்பட்டதாம்.

அந்தக்கரணங்களை ஆன்மாப்பற்றும் முறை ‘சித்தம், மனம், அகங்காரம், புத்தி’ என்னும் இம்முறையிலாயினும், செய்யுளுக்கு ஏற்ப மாற்றிக் கூறினார்.

‘அந்தக்கரணங்களின் இயல்பு இவை’ எனக் கூறவே, சித்தம் சிந்திக்கும்; ‘யான்சிந்தித்தேன்’ என்று அறியமாட்டாது. மனம் பற்றும்; ‘யான் பற்றினேன்’ என்று அறியமாட்டாது. அகங்காரம் எழுந்திருக்கும்; ‘யான் எழுந்திருந்தேன்’ என்று அறியமாட்டாது. புத்தி நிச்சயிக்கும்; ‘யான் நிச்சயித்தேன்’ என்று அறியமாட்டாது. அதனால் அந்தக்கரணங்கள் பிறவற்றை நோக்கி அறிவாயும், தன்னை நோக்கி அறிவில்லனவாயும் நின்றலும், உயிர் அவ்வாறன்றி எவ்வாற்றானும் அறிவாயே நின்றலும் உணர்க.

பொறிகளும், அந்தக்கரணங்களும் ஆன்மா அவற்றைப் பற்றி நின்று செலுத்தியபொழுதே தம் தம் செயலைச் செய்வன வல்லது, தாமே தம் செயலைச் செய்யமாட்டா என்க.

[த. கு. சித்தத்தைப்பற்றிச் சிவாக்கிரயோகிகள் முதலியோர் கருத்து ஒன்றாயும், இவ்வுரையுடையார்கருத்து அதற்குவேராயும் உள்ளன. அவற்றுள் இவரது கருத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ளுதல் அரிதாகின்றது.]

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- மானதக் காட்சியில் உணர்வுசவிகற்பமாய் நிகழ்தற்குக் காரணம் முன்னை நூற்பாவின் முதல் அதிகரணத்திலும், முன்றும் அதிகரணத்திலும் குறிக்கப்பட்ட துக்கும பஞ்சாக்கரமே என்பது தோன்றுமாறு, ‘அவை செலுத்தவே அந்தக் கரணங்கள் தொழிற்படும்’ என்பதை உணர்த்தும் முகத்தால் அவ்வுணர்வு கடல் அலைபோலப் புதிது புதிதாய்த் தோன்றிவருவதனைவிளக்குவதற்குமுன்ருவதுஎடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்:

வெண்பா

அகார உகாரம் அகங்காரம் புத்தி ;
மகாரம் மனம்; சித்தம் விந்துப் — பகாதிவற்றை
நாதம் உளவடிவாம்; நாடிற் பிரணவமாம்;
போதம் கடல்திரையே போன்று

இதன் பொருள்

அகார உகாரம் - அகாரமும், உகாரமும்,

அகங்காரம் புத்தி - முறையே அகங்காரத்தையும், புத்தியையும் செலுத்தும்.

மகாரம் மனம் - மகாரம் மனத்தைச் செலுத்தும்.

விந்து சித்தம் - விந்து சித்தத்தைச் செலுத்தும்.

நாதம் உள வடிவாம் - நாதம் புருட தத்துவத்தைச் செலுத்தும்.

இவற்றைப் பகாது நாடின் - இவ் ஐந்தையும் இவ்வாறு தனித் தனியாகப் பிரியாகு ஒன்றாகத் தொகுத்து நோக்கினால்,

பிரணவமாம் - 'ஓம்' என்று ஆகும்.

போதம் கடல் திரையே போன்று ஆம் - இவ் அக்கரங்களால் அந்தக்கரணங்களில் உணர்வு கடலில் அலை புதிது புதிதாய்த் தோன்றுதல் போலத் தோன்றுவனவாம்.

விளக்கவுரை

வேற்றுமையின்றி இயைந்து நின்று செலுத்துதல் பற்றி அகாரம் முதலிய ஐந்தினையும் அவற்றைச் செலுத்தப்படும் கருவிகளாகவே வைத்துக் கூறினார்.

“அகார உகாரம் அகங்காரம் புத்தி” என்றது முறை நிரல் நிறை என்பதும், “அவ்வுடன் உவ்வும் மவ்வும் மனம் புத்தி அகங்காரங்கள் † என வழிநூலிற் கூறியது எதிர் நிரல் நிறை என்பதும்,

† சிவஞான சித்தியார் - து. 4. 3.

“மன்னும் மகாரம் மனம்செலுத்தும் ; புத்தியினை
உன்னும் உகாரம் உபகரிக்கும் - முன்னும்
ஆங்காரம் தன்னை அகாரம் செலுத்தியிடும்
நீங்காத சித்தம்வந்து நேர்” ‡

என்னும் துகளறு போதத்தால் நன்கு விளங்கும். துகளறு
போதத்தினை நோக்காதார், வழிநூலிற் கூறியதை, ‘முறை நிரல்
நிறை’ என்றும் இங்குக் கூறியதை ‘எதிர் நிரல் நிறை’ என்றும்
மாற்றி உரைப்பர். §

அந்தக்கரணங்களைச் செலுத்துவனவற்றை மட்டுமே
இங்குக் கூறப் புகுந்தாராயினும், இனம் பற்றிப் புருட தத்து
வத்தைச் செலுத்துவதையும் உடன் கூறினார்.

[த. கு. ‘சித்தத்தை விந்து செலுத்தும்’ என்பது இவ்வுரை
யுடையார் சித்தத்தைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்திற்கு
எவ்வாறு பொருந்துகின்றது என ஆராயத்தக்கதாய் உள்ளது.

அகாரம் முதலிய ஐந்தன் தொகுதியே ‘ஓம்’ என்பது எனக்
கூறப்படுதலால் அகாரம் முதலியன ‘பிரணவ கலைகள்’ என்றும்.
‘வியட்டிப் பிரணவம்’ என்றும் கூறப்படும். ஓங்காரம்
‘பிரணவம்’ என்றும் ‘சமட்டிப் பிரணவம்’ என்றும், கூறப்படும்.
‘சொல்லுலகம் அனைத்திற்கும் இவ் ஓங்காரமே முதல்’ என்க.]

“நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கும்
நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றித்
திகழ்ந்திடும் அஞ்சதாக” *

ஆதலின், வாக்குகள், அனைத்துப் புலனங்களில் உள்ள
ஆன்மாக்களின் அந்தக்கரணங்களை இங்குக் கூறிய அகாரம்
முதலிய ஐந்துகலை வடிவில்நின்று செலுத்துவனவாம். அங்ஙனம்
அவை ஒன்று மாறி மற்றொன்று தம் தமக்கு உரிய கரணங்களைச்
செலுத்தலால் அக் கரணங்களிடமாகத் தோன்றும் உணர்வு
கடலில் அலை புதிது புதிதாகத் தோன்றுதல் போலத் தோன்று
வனவாம். ‘மகா சகலம்’ எனப்படுகின்ற விழிப்பு நிலையிலும்
ஆன்மாவிற்கு நினைப்பும், மறப்பும் மிக நுட்பமாகக் காற்றாடியில்

‡ வெண்பா - 14.

§ இவ்வுரையும் இது எனத் தெரியவில்லை.

* சிவஞானசித்தியார் து. 1. 24.

உள்ள ஒலை மிக விரைவாகச் சுழன்று வருதல்போல மிக விரைவாக மாறி மாறி வரும். ஆகவே அவ்வுணர்வுகள் மிக விரைவில் தோன்றுதலும், ஒடுங்குதலுமாய் நிகழும் என உணர்க.

கடல் அலையை முன்னர் வழிவழியாய் வருவதற்கும், இங்குப் புதிது புதிதாய்த் தோன்றுதற்கும் உவமையாகக் கூறினார் ஆகலின், கூறியது கூறல் ஆகாமை யறிக.

எடுத்துக்காட்டு - 4

முன்னுரை :- அக்கரங்களும் அந்தக்கரணங்கள் போலச் சடமே யாதலின் அவை அந்தக்கரணங்களைச் செலுத்துதல் தம் தம் அதிதேவரால் என்பது உணர்த்தற்கு நான்காவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார் ;

வெண்பா

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமாம்
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக் — கண்ணில்
பகர்அயன் மாலோடு பரமன் அதி தெய்வம்
அகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

இதன் பொருள்

எண் நிலவு ஓங்காரத்து நண்ணிய - எண்ணத்தின்கண் விளங்குகின்ற ஓங்காரத்தில் பொருந்திய,

விந்துவோடு நாதத்து அதிதெய்வம் கண்ணில் - விந்து நாதங்கட்கு உரிய அதிதெய்வங்களைக் கருதுமிடத்து,

ஈசர் சதாசிவமாம் - முறையே மகேசுரனும், சதாசிவனு மாவர்.

அகர உகர மகரத்து (அதிதெய்வம் கண்ணில்) - அகார உகார மகாரங்கட்கு உரிய அதிதெய்வங்களைக் கருதுமிடத்து,

பகர் அயன் மாலோடு பரமன் ஆம் - முறையே சொல்பப் பட்ட பிரமன், மால், உருத்திரன் என்பவராவார்.

விளக்கவுரை

எண்ணம் - மானதக் காட்சி. “விந்துவொடு” என்னும் ‘ஒடு’, எண்ணிடைச் சொல்.

‘ஈசரோடு கூடிய சதாசிவம்’ என்பதும், ‘அயன் மாலோடு கூடிய பரமன்’ என்பதுமே கருத்தாகலின் அவ்விடங்களில் “ஆம்” என்னும் பயனிலை தரப்பட்டது.

இங்குக் கூறப்பட்ட ‘அயன், மால், உருத்திரன்’ என்போர் ‘சுத்த வித்தை’ என்னும் தத்துவ புவனத்தில் உள்ளவராவர். ஏனெனில், அவரே சுத்த மாயையின் காரியமாகிய அக்கரங்களைச் செலுத்துதல் கூடும் ஆதலின்.

இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தால் ஆன்மா அந்தக்கரணங்களின் வேருதல் நிறுவப்பட்டது.

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[சகசமலத்துணராது]

முன்னுரை :- “ஆன்மா அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றன்று - எனின், அஃது அவற்றோடு சேர்தற்குக் காரணம் யாது ” என அவ் அந்தக்கரணம்ம வாதிகள் தடை நிகழ்த்துவராதலின், அத்தடையை விடுத்தற்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இவ்வான்மாச் சகச மலத்தினால் உணர்வின்று - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அதுதான் ஞான திரோதகமாய் மறைத்துக்கொண்டு நின்றலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

சகச மலம் - இயற்கை அழுக்கு. உயிர்கட்குச் செம்பில் களிம்பு போல இயற்கையில் ஓர் அழுக்கு உள்ளது என்பது ‘சகச மலம்’ என்னும் பெயரானே பெறப்படுகின்றது. எனவே, முதல் நூற்பாவில் “மலத்துளதாம்” எனக் குறிக்கப்பட்டதும் இதுவே என்பது விளங்கும்.

‘மலம்’ என வாளா கூறுது, ‘சகசமலம்’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறிய அதனால் செயற்கை மலங்கள் வேறு உள்ளன என்பது பெறப்பட்டது.

‘உயிர் சகச மலத்தினால் உணர்விலதாயிற்று’ என்றதனால், உயிர் அந்தக்கரணங்களின் வேரூயினும், சகச மலம் சிறிது நீங்க உணர்வு உண்டாதற் பொருட்டு அஃது அந்தக்கரணங்களோடு கூட வேண்டிற்று’ என, மேற்கூறிய தடையை விடுத்தார் என்க.

‘அந்தக்கரணம் முதலிய கருவிகள் மாயாகாரியம் என்பதும், ‘அக்கருவிகள் உயிர்களின் வினைக்கு ஏற்பவே வந்து பொருந்தும்’ என்பதும் இரண்டாம் நூற்பாவில் இருவினையதிகரணத்துள் விளக்கப்பட்டமையால், அந்த வினையும் (கன்மமும்) மாயையுமே செயற்கை மலங்களாதல் அறிக. எனவே, சகச மலமாவது ஆணவமேயாயிற்று.

செயற்கை, ‘ஆகந்துகம்’ எனப்படும்.

[த. கு. “நெல்லிற் குமியும் ” † என்னும் வெண்பாவில் ‘மும்மலங்களும் அனாதி’ எனக் கூறி இங்கு ஒன்றை மட்டுமே ‘சகசம்’ என்றும், ஏனையவற்றை ‘ஆகந்துகம்’ என்றும் கூறியது என்னை யெனின், அங்கு, என்றும் உண்மைபற்றி, ‘அனாதி’ என்றும், இங்கு, காரணம் இன்றியே உடனாயது பற்றி, ‘சகசம்’ என்றும், சகச மலம் காரணமாகவே பற்றி நின்றல் பற்றி ‘ஆகந்துகம்’ என்றும் கூறப்பட்டன என்க.]

கன்மம், மாயை என்பவற்றிற்கு முதலாய் நின்றலால், ஆணவம் ‘மூல மலம்’ என்றும் சொல்லப்படும்.

“சகச மலத்தினால் உணர்வின்று” என்றதனால், ‘அறிவை மறைத்தல் ஆணவத்தின் இயல்பு’ என்பது போந்தது.

உயிர் ஆணவத்தோடு மட்டும் இருக்கும் பொழுது அறிவு சிறிதும் இன்றி, மூடமாயே கிடக்கும். அந்நிலை, ‘கேவலாவத்தை’ எனப்படும்.

உயிர் மாயை கன்மங்களோடு கூடிநிற்கும் நிலை ‘சகலாவத்தை’ எனப்படும். அந்நிலையில் உயிர்க்கு அறிவு சிறிதாக நிகழும்.

மாயை கன்மங்களோடு கூடாதபொழுது ஆணவம் அறிவை மறைத்தே நின்றலால், அங்ஙனம் மறைத்து நின்றலே அதற்கு, சொருபலக்கணம் எனப்படும் உண்மையியல்பு.

மாயை கன்மங்களோடு கூடிய நிலையில் ஆணவம் அறிவை ஒன்றை மற்றொன்றாக உணர்கின்ற திரிபுணர்வை உண்டாக்கும். இஃது அதற்கு, 'தடத்தலக்கணம்' எனப்படுகின்ற பொது வியல்பு.

எனவே, முதல் நூற்பாவில், "மலத்துளதாம்" என, புனர் உற்பவமாகிய காரிய ஏதுவால் பெறுவிக்கப்பட்ட ஆணவ மலத்திற்கு, 'சொருபம், தடத்தம்' என்னும் இரண்டிலக்கண மும் இவ்வதிகரணத்திலே கொள்ளவைத்தமை காண்க.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- "சகச மலத்தினால் உணர்வு இல்லாதொழியின், 'கருவிகளோடு கூடிய பொழுது அஃது உண்டாம்' என்றல் நீவிர் கொண்ட சற்காரிய வாதத்திற்குப் பொருந்தாது ஆதலின், 'சகச மலத்தினால் உணர்வின்று' என்றல் கூடாது' என அவ்வாதிகள் மேலும் தடைநிகழ்த்துவாரயின், அதற்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினர்.

பொருள்

திரோதகம் - மறைத்தலைச் செய்வது. சகச மலத்தின் செய்கையை வடமொழி தமிழ்மொழி இரண்டானும் இனிது விளங்கக்கூறுதற்கு, "திரோதகமாய் மறைத்துக்கொடு" என்றார். அதனால் அது, கூறியது கூறல் அன்றும்.

'ஆணவமலம் அறிவைத் தடுத்து நின்றல் பற்றி உணர்வு இன்று' எனக் கூறியதன்றி, அறிவை 'அழித்துவிட்டது' எனக் கொண்டு அது பற்றி அவ்வாறு கூறப்படவில்லை. அதனால் கருவிகளோடு கூடியபொழுது அத்தடை நீங்குதலால் அறிவு நிகழ்தலில் சற்காரிய வாதத்திற்கு முரண் இல்லை. அதனானே, "இவ்வான்மாச் சகச மலத்தினால் உணர்வின்று" என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

'அஞ்ஞானமாவது, ஞானத்தினது இன்மையே' என்பது சில மதவாதிகளது கொள்கை. இன்மையால் யாதொரு காரியமும் நிகழமாட்டாது ஆதலால், ஞானத்தினது இன்மை ஞானத்தினது உண்மையை மறைத்து நின்றல் இயலாது. ஆகவே அஞ்ஞானமாவது, 'ஆணவம்' என்பதொரு பொருளே என்பதும் இவ் ஏதுவானே நிறுவப்பட்டதாம்.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- “நீவிர் ‘ஆகந்துகம்’ எனக் கொண்ட மாயை கன்மங்கள் ‘மலமே’ என்பது நுமக்கும் உடன்பாடா தலின், அவற்றையே ‘ஞானதிரோதகம்’ (அறிவை மறைப்பது) என்று ஒழியாது, ‘ஆணவம்’ என மேலும் ஓர்மலம் கொள்ளுதல் எற்றுக்கு” என ஐக்கியவாத சைவர் முதலியோர் ஆணவ மலத்து உண்மையை மறுப்பர் ஆதலால், அவரதுகொள்கையை மறுத்து, ஆணவ மலத்து உண்மையை நிறுவுதற்கு எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளம் காணாதேல்
ஆயாதாம் ஒன்றை; அது அதுவாய் — வியாத
வன்னிதனைத் தன்னுள் மறைத்தொன்றும் காட்டம்போல்
தன்னைமலம் அன்றனைதல் தான்.

இதன் பொருள்

உள்ளம் - உயிர்

மாயா தனு விளக்காக் காணாதேல் - மாயா காரியமாகிய உடம்பைத் தன் அறிவுக்கு விளக்காகக் கொண்டு அறியாது அதனை விட்டொழியுமாயின்,

ஒன்றை ஆயாதாம் - அஃது ஒரு பொருளையும் அறிய மாட்டாது; அறியாமையுடையதாயே இருக்கும்.

விளக்கம்

ஆகவே, ‘உயிர்க்கு அறிவை விளக்குவது மாயையின் இயல்பு’ என்பது விளங்குதலால், அஃது ஞான திரோதகமாய் அறிவை மறைப்பதாதல் கூடாது, என்பதாம்.

“புகலும் மலம் ஒழிதற்குக் கலாதிமுதல் மாயை

பொருந்தியிடும்.....அருளைமலம்

உயிர்கள் சாராமல் மறைக்கும்.

இகலிவரும் இவை உணரின் இருள்வெளியாம் தன்மை எய்தும்வகை தன்செய்தி யிலங்கும்” §

என்றார் சிவப்பிரகாசத்தில்.

[த. கு. ' கருவிகள் தொழிற்படும்பொழுது உயிர்க்கு அறிவு நிகழ்தலும், அவை தொழிற்படாத பொழுது அறிவு நிகழாமையும் அனுபவமாதலால், மாயை அறிவை விளக்குவதன்றி, அறிவை மறைப்பதாகாமை தெளிவாம் ' என்பது கருத்து. இனி ' அக்கருவிகள் வினை ஏதுவாகவே உயிர்க்கு அமையும் ' என்பது முன்னே கூறப்பட்டமையால், கன்மமும் கருவிகளைக் கூட்டியும், தூண்டியும் அறிவை விளக்குவதே யல்லது, மறைப்பதன்று என்பதும் இங்கே கொள்ளக் கிடக்கின்றது.]

எனவே, அறிவாகிய உயிர் அறிவின்றி நின்றற்குக் காரணம் மாயை கன்மங்கட்கு வேறாய் உண்மை பெறப்படுதலால், ஞான திரோதகமாய் மலம், மாயை கன்மங்கட்கு வேறாய் உள்ளதேயாம் என அவர்களது கூற்றை மறுத்தவாறு காண்க.

' ஒன்றையும் ' என்னும் முற்றும்மை தொகுத்தலாயிற்று. " ஆம் ", கட்டுரை அசை.

பொருள் தொடர்ச்சி

(அங்ஙனமாயின் ஆணவ மலம் உயிரினது அறிவை மறைத்தல் எவ்வாறு எனின்,)

மற்று மலம் தன்னை அன்று அணைதல் - உயிரினது அறிவை விளக்காது மறைப்பதாகிய ஆணவம் உயிரை அனாதியே மறைத்து நின்றல்.

அது அதுவாய் வியாத வன்னிதனை - எல்லாப் பொருளிலும் அதுவாயே நின்றும் ஒருகாலத்தும் அழிவிலதாகிய நெருப்பை.

தன்னுள் மறைத்து ஒன்றும் காட்டம்போல் - தனக்குள் மறைத்து வைத்துத் தான் ஒன்றே உள்ளது போல நிற்கின்ற விறகுபோல்வதாம்.

விளக்கவுரை

" மற்று ", வினை மாற்றுப் பொருளது. " தான் " கட்டுரையசை.

விறகு முதலிய பலவற்றிலும் நெருப்பு உளதாயினும் தோன்றாது நின்றலால், " அது அதுவாய் வன்னி " என்றார்.

அது அதுவாய் நிற்பினும், கடைதல் முதலியவற்றைச் செய்த பொழுது நெருப்புத் தோன்றுதலால் அது அழியா திருத்தல் விளங்கும்.

விறகு, நெருப்பைத் தன்னுள் மறைத்து ஒன்றுதலாவது, 'நெருப்பு என்பது ஒருபொருள் இல்லை' என்று சொல்லும்படி அதனைத் தன்னுட் பொதிந்துகொண்டு தான் ஒருபொருளே யாய் அத்துவிதமாய் நின்றலாம்.

உவமை இங்ஙனம் விரிக்கப்படுதலால், 'தான் சார்ந்த பொருளின் வண்ணமாய்த் தான் வேறு தோன்றுது அது அதுவாய் நிற்பினும் அழிவிலதாகிய உயிரை ஆணவமலம், 'உயிர்' என்பது ஒன்றுஇல்லை என்னும்படி தன்னுட் பொதிந்து கொண்டு தான் ஒருபொருளே உளது போலத் தோன்றி, உயிரோடு அத்துவிதமாய் நிற்கும்' எனப் பொருளும் இவ்வாறு விரித்துரைக்கப்படும்.

தன்மையானே யன்றிக் காலத்தாலும் ஆணவம், ஏனை மாயை கன்மங்களின் வேறும் என்பது உணர்த்துதற்கு, "மலம் அன்று அணைதல்" என்றார்.

இத்தன்மைத்தாகிய ஆணவ மலத்தினது உண்மையை உணரமாட்டாத ஐக்கியவாத சைவரும், சைவத்திற்குப் புறம்பான ஏனைச் சமயத்தவர்களுட அஞ்ஞானத்தைப் பற்றித் தங்கள் தங்கட்குத் தோன்றியவாறு பல்வேறுன தருத்துக்களைக் கொள்வர்.

அவை வருமாறு :-

'ஞானத்தின் அபாவமே (இன்மையே) அஞ்ஞானம்'
(தார்க்கிகர்)

'பிராந்தி ஞானமே (மயக்க உணர்வே) அஞ்ஞானம்'
(ஏகான்ம வாதிகள்)

'முக்குணங்களுள் தாமத குணமே அஞ்ஞானம்'
(பாஞ்சராத்திரிகள்)

'பிரகிருதியில் தோன்றும் பஞ்சக் கிலேசங்களுள் ஒன்றாகிய அவிச்சையே அஞ்ஞானம்' (சாங்கியர்)

'மாயை கன்மங்களே அஞ்ஞானம்' (ஐக்கியவாத சைவர்)

‘ சிவ சத்தியின் ஒருகூறே அஞ்ஞானம் ’

(சிவாத்துவித சைவர்)

‘ ஆன்மாவின் குணமே அஞ்ஞானம் ’

(பாடாணவாத சைவர்)

இனி அம்மலத்தால் பற்றப்பட்டுள்ள ஆன்மாவின் இயல்பையும் இவ்வாறே அவரவரும் பலபடக் கூறுவர். அவை வருமாறு :-

‘ ஆன்மா இயற்கையில் சடமே. அது மனத்தோடு கூடிய பொழுது அறிவுடையதாய் நிற்கும் ’ (தார்க்கிகர்)

‘ அறிவேயாய குணமாவதன்றி, அறிவினை யுடைய குணி யன்று ’ (சாங்கியர்)

‘ ஆன்மா ஒருவர் அறிவிக்க வேண்டாது தானே அறியும் ’ (மீமாஞ்சகருள் பட்டாசாரிய மதத்தினர்)

‘ ஆன்மா எடுத்த உடலின் அளவினதாய் நிற்கும் ’ (சமணர்)

‘ ஆன்மா அணுவே ’ (பாஞ்சராத்திரிகள்)

‘ ஆன்மா உருவப் பொருள் ’ (பௌராணிகர்)

‘ ஆன்மா அருவப் பொருள் ’ (பாதஞ்சலர் - யோக மதத்தினர்)

‘ ஆன்மா அருவுருவப் பொருள் ’ (கௌளர்)

இங்குக் கூறப்பட்ட கொள்கைகள் எல்லாம் சிவாகமங்களில் எடுத்து மறுக்கப்பட்டன.

[த. கு. சிவஞான சித்தி சுபக்கம் நான்காம் சூத்திரத்திலும் இவை மறுக்கப்படுதல் காணலாம்.]

‘ அஞ்ஞானமாவது ஆணவ மலமே ’ என்பதே சித்தாந்தம். அந்த மலத்தின் இயல்பு சைவாகமங்களுள் பலவாற்றான் விளக்கப்படும். அவை வருமாறு :-

ஞான திரோதகம், (அறிவை மறைப்பது) தீரவியம், (குணிப்பொருள்) அறியாமையைத் தன் குணமாக உடையது.

செம்பிற்குக்களிம்புபோல உயிர்க்கு அனாதிக்குற்றம். அதனானே அனாதிபந்தமாவது. சடம் சடமுமாய்ப் பலவுமாயின் அழியும் ஆதலாலும், அழிவது அனாதியாகாது ஆதலாலும் பலவன்றி ஒன்றே. உயிர்களிடையே உள்ள - 'விஞ்ஞானாகலர், பிரளயாகலர், சகலர்' - என்னும் வேறுபாட்டிற்கு ஏதுவாவது ஒன்றே யாயினும் அளவற்ற ஆன்மாக்களை மறைத்தற்குரிய அளவற்ற சக்திகளை யுடையது. அச்சக்திகள் பலவும் வேறு வேறான கால எல்லையை யுடையன, (அவ்வக்கால எல்லையில் அது அது மடங்கி நிற்கும்.) உயிர்கட்கு உள்ள 'கேவலம், சகலம், சுத்தம்' என்னும் அவத்தைகட்கு ஏதுவாவது. நித்தம், (அழிவில்லாதது) வியாபகம், (எல்லை யற்ற விரிவுடையது) உயிர்க்கு இயல்பாயுள்ள வியாபகத் தன்மையை மறைத்து அதனை அனுத் தன்மைப்படுத்தலால் 'ஆணவம்' என்னும் பெயரை யுடையது. மற்றும் பசுத்துவம், (உயிரைப் பசுத்தன்மைப் படுத்துவது) பசு நீகாரம். மிருத்தியு, (அறிவைக் கெடுப்பது) மூர்ச்சை, (செயல் அறுதியைத் தருவது) மலம், (துடைக்கப்படுவது) அஞ்சனம், (மறு அல்லது மாசு) அவித்தை, (அஞ்ஞானம்) ஆவிருதி முதலிய காரணப் பெயர்களுையுடையது.

உயிர்கள் இறைவனது பேரறிவாகிய ஒளியைச் சிறிது சிறிதாகப் படிமுறையால் அறிந்து செல்லுதலன்றி முதற்கண்ணே அறிந்து நிற்கமாட்டாத தன்மையையுடையது. படிமுறையால் அறிதலே 'பக்குவம்' எனப்படுகின்றது. அதனால் உயிர் இயல்பிலே படலம் படர்ந்த கண் போல்வதாகின்றது. ஆகவே, படலம் படர்ந்தகண் ஞாயிற்றின் ஒளி வியாபகத்துள் நிற்பினும் அதனைப் பெறமாட்டாது இருளிலே அழுந்தி நிற்கும் நிலையுடையதாதலால், அக்கண்ணை இருள் மறைத்துக் கொள்கின்றது. அது போலவே, உயிர் இறைவனது பேரறிவாகிய வியாபகத்துள் நிற்பினும் அதனை அறியமாட்டாது அறியாமையில் அழுந்தும் நிலையுடையதாய் நின்றலால், ஆணவம் அவ்வுயிரை மறைத்து அதற்கு அனாதி பந்தமாய் நிற்கின்றது.

அனாதியே, மலத்துட்படாது அதனின் நீங்கிநிற்கும் வன்மை இறைவனுக்கு இயல்பாய் உளதாகலின் அவ்வன்மை அவனது எண்குணங்களில் ஒன்றாய் 'அனாதிமுத்தத் தன்மை' எனப்படும் என்பதும், அவ்வாறே அனாதியே மலத்தினின்றும் நீங்கி நிற்கும் ஆற்றல் இன்றி அதனுட்பட்டு நிற்கும் மென்மை உயிர்க்கு இயல்பாய் உளதாகலின், அம்மென்மை உயிரினது குற்றங்களுள் ஒன்றாய், 'அனாதி பெத்தத் தன்மை' எனப்படும் என்பதும் சைவாகமங்களின் முடிபு.

சைவாகமங்களிலும், பிறசமய நூல்களிலும் ஒளி இருள்கள் பற்றி நிகழ்த்தும் தடைவிடைகளே ஞான அஞ்ஞானங்கட்கும் பொருந்துவனவாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவற்றுள் சைவாகம முடிபே சித்தாந்தம் எனக்கொள்க.

இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தில் சகசமலம் பற்றியவிளக்கமே செய்யப்பட்டமையால் இது சகச மல அதிகரணமாகும்.

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

முன்றும் அதிகரணம்

[அமைச்சரசு ஏய்ப்ப நின்று அஞ்சுவத்தைத்து]

முன்னுரை :- “ இருளில் கிடந்த கண் விளக்கோடு கூடிய பொழுது பொருள்களை ஒரு நிலையாகவே காணுதல் கண்கூடு. அதுபோல ஆணவ மலத்திற் கிடந்த உயிர் மாயா கருவிக ளோடுசந்தித்தபொழுது பொருள்களை ஒருநிலையாகவே அறிதல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி முன்னே நூற்பாவில் கூறியதுபோல ஒருநிலையில் ஐம்புலன்களாகிய புறப்பொருள்களை அறிதலும், அதனைவிடுத்து மற்றொரு நிலையில் அக நிகழ்ச்சிகளையே அறிதலும், பின் அதனையும் விடுத்து வேறொரு நிலையில் அறிவு, செயல் யாதுமின்றிக் கிடத்தலும், அவ்வாறு கிடந்தபின் கருவிகள் அறிவிக்க அறிதலும் இங்ஙனம் பல்வேறு நிலையாக அறிதலால் உயிரினது அறிவைமறைப்பது, விளக்குவது, எனக் கூறியவற்றிற்கு இருளையும், விளக்கையும் உவமையாகக் கூறுதல் பொருந்தாது போலும் ” என, சகச மல ஆகந்துக மலங்களின் இயல்பைத் தெரியமாட்டாத அவ்வாதிகள் தடை நிகழ்த்துவர் ஆதலின் அத்தடைக்கு விடையாகவே முன்றும் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இவ்வான்மாச் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமாய் உள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்கும் - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அதுதான் மல சொருபத்தின் மறைந்து அருப சொருபியாய் நின்றலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தையும் முறையே, ‘நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல்’ எனக் கொள்க. (நனவு - விழிப்பு)

அவத்தை - நிலை. அவத்திதன் - நிலையை உடையவன். அவத்தை யுடையதனை, (ஆன்மாவை) 'அவத்திதன்' என உயர்த்தினை ஆண்பாலாகக் கூறியது வடநூல் மதம்பற்றி.

அவத்தையாகச் சொல்லப்படுவன பல உள ஆதலின், இங்கு “அஞ்சுவத்தை” எனப்பட்டன. இவை என்பது உணர்த்துதற்கு அவற்றை விதந்து கூறினர். இங்ஙனம் கூறவே, ‘பஞ்சாவத்தை’ எனவும், ‘அஞ்சுவத்தை’ எனவும் வரும்இடங்களில் எல்லாம் இவையே கொள்ளப்படுமாறு உணர்க.

“என்றது” என, நூற்பாவிற் கூறியதனைச் சுட்டி யுரைத் தமையால், அங்குச் சொல்லப்பட்ட “அமைச்சர சேய்ப்ப” என்பதனையும் இங்கு வருவித்து உரைத்தல் கருத்தாயிற்று.

ஆகவே, “மாயா தனுவிளக்கா” எனச் சகச மல ஆகந்துக மலங்களின் இயல்பு விளங்குதற் பொருட்டு ஆன்மாவிற்குக் கண் உவமையாகக் கூறப்பட்டதாயினும், ஆன்மக் கருவிகளோடு கூடி அறிதற்கு அமைச்சரோடு கூடிய அரசனையே உவமையாகக் கூறினமையாலும், அரசன் தன் ஆட்சிச் செயலைச் செய்து நின்றலும், பின் அதனின் நீங்கிச் செல்லுதலுமாகிய வகையில் அவன் தன் அமைச்சர் முதலிய அரசர் சுற்றங்களோடு ஏற்ற பெற்றியால் கூடுதலும், நீங்குதலுமாகிய பல நிலைகளை யுடையதால் போல உயிர் பொருள்களைப் பற்றுதலும், விடுதலும் ஆகிய வகையில் கருவிகளோடு ஏற்ற பெற்றியாற் கூடுதலும், நீங்குதலுமாகிய நிலைவறுபாடுகளை உடைய தாதல் பொருந்துமாகலின் அது பற்றி மேற்கூறிய சகச மல ஆகந்துக மலங்களின் இயல்பு பற்றி ஐயம் எழுதற்கு இல்லை என விடை கூறியவாறாயிற்று.

“அமைச்சரசு ஏய்ப்ப” என்னும் உவமையே இதன் வழிநூலில்,

“படைகொடு பவனி போதும் பார்மன்னன் புகும்போ தில்லில் கடைதொறும் விட்டு விட்டுக் காவலும் இட்டுப் பின்னர் அடைதரும் தனியே அந்தப் புரத்தினில்; அதுபோல் ஆன்மா உடலினில் அஞ்ச வத்தை உறும்உயிர் காவ லாக ” *

என விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

* சிவஞான சித்தியார் - து. 4. 32.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- - உயிர் அரசனைப் போல ஓரோஓர் இடத்தில் ஏற்புடைய கருவிகளோடு கூடி ஓரோர் நிலையை அடையும் - எனக் கூறின், முன்பு, 'ஆன்மா' என்பதற்கே 'வியாபகம்' என்பதுதான் பொருள் எனக் கூறி, 'ஆன்மாவும் முதல்வன் போல வியாபகப் பொருளே' என்ற சித்தாந்தத்தோடு முரணுமன்றோ' என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

அருபம், இங்குத் தத்துவங்களைக் குறித்தது. எனவே, "அருப சொருபி" என்றது 'தத்துவங்களே வடிவாயது' என்றதாம்.

ஆன்மா வியாபகமாயினும் முன்னை யதிகரணத்தில் கூறிய வாறு ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு தனது வியாபகத்தை யிழந்து அணுவாய் நின்றலால் தத்துவங்களைச் சார்ந்து அவையே வடிவாய் நின்றது. அதனால் அத்தத்துவங்கள் தொழிற்படும் நிலைகள் பலவாதலால், ஆன்மாவும் அந்நிலைகள் பலவற்றையும் எய்துதலின், "இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியதீதமாய் உள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்கும்" என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

"சீவனோ வியாபி; அவத்தையின் இழிந்து
திரும்புதல் குற்றமாம்; கருவி
சேருதல் பிரிதல் இல்லையாம்; முறையின்
செயற்படும் கருவியே தெரியும்;
தாவிலா அறிவு தங்கின இடமே
தகும் உயிர்க் கிருப்பிடம்" §

எனப் பின்னோர் கூறியதும் இப்பொருள் பற்றியேயாம்.

'ஆன்மாத் தத்துவமே வடிவாய் நின்றல் வீடு பெற்ற பின்னும் உளதாம்போலும்' என்றும் ஐயம் நிகழாமைப் பொருட்டும், "மல சொருபத்தின் மறைந்து" என முன்னை யதிகரணத்திற் கூறியதனையே மீட்டு, அனுவதித்துக் கூறினார். எனவே, "அருப சொருபியாய் நின்றலான்".

என்றது மட்டுமே ஏதுவாதல் அறிக.

“மறைந்து” என்றது, ‘மறைந்தவிடத்து’ என்றவாறு.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை - ‘தத்துவங்கள் தொழிற்படும் நிலை வேறு பாடுகள் பலவாயின் அவை யாவை’ என்னும் வினா நிகழ்தலின், அதற்கு விடையாக எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

ஒன்றணையா மூலத் (து) ; உயிரணையும் நாமியினில்;
சென்றணையும் சித்தம் இதயத்து ; — மன்றஏய்
ஐயைந்தாம் நன்னுதலின் ; கண்டத்து வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு.

இதன் பொருள்

நல் நுதலில் வாக்காதி மெய்யாதி மன்றஏய ஐயைந்தாம் - சாக்கிரத் தானமாகிய நல்ல புருவ நடுவின் கண் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், மெய் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் திண்ணமாகக் கூடிய இருபத்தைந்து கருவிகள், (அஃதாவது முப்பத்தைந்து கருவிகள்) தொழிற்படுவனவாம்.

(ஏனே இருபத்தைந்து கருவிகளாவன வசனம் முதலிய கன்மேந்திரிய விடயங்கள் ஐந்தும், சத்தம் முதலிய ஞானேந்திரிய விடயங்கள் ஐந்தும், பிராணன் முதலிய வாயுக்கள் பத்தும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், புருடன் ஒன்றுமாம். இவற்றுள் இந்திரிய விடயம் பத்து, வாயுக்கள் பத்து இவ்விருபதும் தத்துவங்களின் கூறுகிய தாத்துவிகங்களாம். இதனால், ‘சாக்கிரத்திற்கு இடம் புருவ நடு’ என்பதும் ‘அதில் தொழிற்படும் கருவிகள் முப்பத்தைந்து என்பதும் கூறப்பட்டன.)

கண்டத்தின் வாக்காதி மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு ஐயைந்தாம் - சொப்பனத் தானமாகிய கண்டத்தில் மேற்கூறிய முப்பத்தைந்து கருவிகளுள் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, மெய் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆகிய பத்தும் ஒழித்து, ஒழிந்த இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படுவனவாம்.

(இதனால், 'சொப்பனத்திற்கு இடம் கண்டம்' என்பதும், 'அதில் தொழிற்படும் கருவிகள் இருபத்தைந்து' என்பதும் கூறப்பட்டன.

இதயத்தில் சித்தம்சென்று அணையும் - சமுத்திக்கு இடமாகிய இருதயத்தில் சித்தம் பிற கருவிகளைக் கண்டத்திற்குநே நிறுத்தித் தான்மட்டும் சென்று பொருந்தும்.

(இவ்வாறு கூறப்பட்டதாயினும் சித்தத்தோடு மற்றும் இரு கருவிகளும் இருதயத்தில் செல்லும் என்பது பின்னர் வருவன வற்றால் விளங்கும். எனவே, 'சமுத்திக்கு இடம் கண்டம்' என்பதும், அதில் தொழிற்படும் கருவிகள் முன்று' என்பதும் இதனால் கூறப்பட்டன.)

[த. கு. 'அந்தக்கரணங்களுள் சித்தம் ஏனையவற்றின் நீங்கி இருதயத்திற் செல்லும், என்னும் இது இவ்வுரையுடையார் சித்தத்தைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்திற்கு எவ்வாறு பொருந்துகின்றது என்பதும் விளங்கவில்லை.]

நாபியினில் உயிர் அணையும் - துரியத்திற்கு இடமாகிய உந்தியில் பிராணவாயு (மூச்சுக் காற்று) சித்தத்தையும் இருதயத்திலே விடுத்துச் சென்று சேரும்.

(எனவே, 'துரியத்திற்கு இடம் உந்தி' என்பதும் 'அதில் இரண்டு கருவிகள் தொழிற்படும்' என்பதும் இதனால் கூறப்பட்டன.)

அணையா மூலத்து ஒன்று - பிறகருவிகளுள் ஒன்றேனும் சென்று பொருந்தாத துரியாதீதத் தானமாகிய மூலாதாரத்தில் ஒரு கருவி மட்டுமே தொழிற்படும்.

('புருடன் இல்லையேல் உயிர் இல்லை' என்று ஆகிவிடும் ஆதலால், "ஒன்று" என்றது புருடதத்துவமே யாதல் தெளிவாம், அதனால் ஐந்து அவத்தைகளிலும் புருடதத்துவம் உளதாதல் பெறப்படும். படவே, 'உந்தியில் இரண்டு' என்றது புருடனும், பிராணனும் என்பதும் விளங்கும். அதனால், இருதயத்தில் அவ் இரண்டுடன் சித்தம் கூட, முன்று கருவிகள் உளவாகும் என்பதும் பெறப்படும். இவற்றுள், 'துரியாதீதற்கு இடம் மூலாதாரம்' என்பதும் 'அதில் புருடதத்துவம் மட்டுமே தொழிற்படும்' என்பதுமே இப்பகுதியால் கூறப்பட்டனவாம்.

விளக்கவுரை

‘தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு’ என்பதும், அவை இன்ன, என்பதும் இரண்டாம் நூற்பா இரண்டாம் அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டன.

‘அத்தத்துவங்களில் - மகாபூதங்கள் - எனச் சொல்லப் பட்டவற்றின் கூறும், அவற்றோடு அங்காங்கி பாவமாய், (முதலும் சினையும்போல) அவற்றிலும் தூலமாய் அறுபது கருவிகள் உள்’ என்றும், அவை, ‘தாத்துவிகம்’ எனக் கூறப்படும் என்றும் ஆகமங்கள் கூறும். எனவே, ‘ஆகக் கருவிகள் தொண்ணுற்றாறு’ என்பது விளங்கும். அவற்றுள் சுத்ததத்துவம் ஐந்தும், வித்தியா தத்துவத்துள் ‘புருடன்’ தவிர ஏனை ஆறும் ஆகப் பதினொரு கருவிகள் அவத்தைக்கு ஏதுவாதல் இல்லை. எனவே, அவை யொழித்து, ஒழிந்த எண்பத்தைந்து கருவிகளே அவத்தைக்கு ஏதுவாம்.

அஞ்சவத்தைகளில் ‘சாக்கிரம்’ எனப்பட்ட முதல் அவத்தைக்கு இடம் புருவ நடு என்பது இங்கே கூறப்பட்டது. எனினும் ‘அப்புருவ நடுவில் இரண்டு வகையான சாக்கிரம் நிகழும்’ என உணர்தல் வேண்டும். ஒன்று சகல சாக்கிரம்; மற்றொன்று கேவல சாக்கிரம்.

அவற்றுள் சகல சாக்கிரத்தில்தான் எல்லாக் கருவிகளும் குறைவின்றித் தொழிற்படும். அதனால் அவ்வவத்தையில்தான் உயிர் ஐம்புலன்களை நன்குணர்ந்து நிற்கும்.

கேவல சாக்கிரத்தில் ஐம்பது கருவிகள் தொழிற்படா தொழிய, இவ் வெண்பாவிற்கு கூறிய முப்பத்தைந்து கருவிகளே தொழிற்படும். இந்நிலையில் ‘மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி’ என்னும் ஐம்பொறிகள் தொழிற்பட்ட போதிலும், அவற்றிற்கு வலிமையைத் தருகின்ற சில கருவிகள் ஒடுங்கிவிட்டமையால், இடையிடையே பிளந்தும், முரிந்தும், ஆணி கழன்றும் போன தேர்ச்சக்கரம் நன்கு ஓடமாட்டாது மெல்லவே இயங்குதல் போலப் புலன்களை நன்கு உணரமாட்டாது, காணினும் காணாது, கேட்பினும் கேளாது இங்ஙனம் மந்தமாகவே புலன்களை உணர்வனவாம். இந்தச் சாக்கிரமே இவ் வெண்பாவில் “நன்னுதலில்” நிகழ்வதாகச் சொல்லப்பட்டது.

பின்னர் மேலும் சிற்சில கருவிகள் முறையாக ஒடுங்கிப் போக ஆன்மா, கண்டம், இருதயம், உந்தி, மூலாதாரம் என்பவற்றில் முறையே இறங்கிச் சொப்பனம் முதலிய அவத்தைகளை

யடையும். பின் கருவிகள் வந்து கூடக் கூட ஆன்மா மூலாதாரத் திலிருந்து உந்தி முதலிய இடங்களில் முறையே ஏறிப் புருவ நடுவை அடையும்.

கீழ்க்கீழ் இறங்குதல் 'கீழாலவத்தை' என்றும், மேல் மேல் ஏறுதல் 'மேலால் அவத்தை' என்றும் சொல்லப்படும். கீழ் இறங்குதலும், மேல் ஏறுதலும் தவிர, அவற்றிடையே வேறுபாடு யாதும் இல்லை என்க.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- 'ஆன்மாப் புருவ நடுவினின்றும் கீழ்க்கீழ் இறங்கிச் செல்லும் அவைதாமே அவத்தை; வேறு அவத்தை இல்லைபோலும்' என மயங்காமைப் பொருட்டு, 'கீழ் இறங்கிய ஆன்மாப் பின் அம்முறையானே மேல் ஏறிவரும் வகையிலும் அவ் அவத்தைகளை அடையும்' என்பதை அனுவாத முகத்தாலும், வேறு அவத்தைகளை அடைதலை நேர்முகத்தாலும், உணர்த்துவதற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம்
இலாடத்தே ஐந்தவத்தை எய்தும் — இலாடத்தே
அவ்வவ இந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
அவ்வவற்றின் நீங்கல்; அது ஆங்கு.

இதன் பொருள்

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம் - முன்னே வெண்பாவின் கூறியவாறு புருவ நடுவினின்று கீழ்க்கீழ் இறங்கி மூலாதாரத்தை அடைந்து, பின் அம்முறையே மேல்மேல் ஏறிப் புருவ நடுவை அடைந்த ஆன்மா,

இலாடத்தே ஐந்தவத்தை எய்தும் - அந்தப்புருவ நடுவிற்குனே வேறு ஐந்தவத்தையை அடையும். ('அவையாவை' எனின்,)

அவ்வவ இந்திரியத்து அத்துறைகள் - ஐம்பொறிகளில் ஒவ்வொன்றின்வழி அதுவதற்கு உரிய புலன்களை நன்கு உணர்தலும்,

கண்டு அதுவே - உணர்ந்த அவ்வப்பொழுதே.

அவ்வவற்றின் நீங்கல் - அந்தஅந்தப் புலன்களை விடுத்து உணராதொழிதலுமாம்.

விளக்கவுரை

எனவே, ‘பொறிகளின் வழிப்புலன்களை ஆன்மா உணருங் காலத்தும் இடைவிடாது ஒருநிலையாகவே உணராமல், முன்னே நூற்பா ஆறும் அதிகரணத்தில் கூறியவாறு, உணர்ந்தும், உண ராது விடுத்தும், பின்பு உணர்ந்தும் இவ்வாறு வேறு வேறு நிலைகளாகவே உணரும்’ என்பதும், ‘அந்நிலைகளே இங்குக் கூறப்பட்ட ஐந்தவத்தைகள்’ என்பதும், ‘அவற்றை முன்னே வெண்பாவிற் கூறிய அந்த ஐந்தவத்தைகள்போல, ‘இவை’ என வரையறுத்துக் காட்டல் இயலாது; அதனால் அவற்றை அவரவரும் தம் தம் அனுபவத்தின் வைத்தே உணர்ந்து கொள் ளல் வேண்டும்’ என்பதும் போந்தன. வழி நூலில்,

“ஒன்றன் பாலும்-வருபயன் மாறி மாறிவந்திடும்” § என்றது, ‘புலன்களை ஆன்மா விட்டு விட்டே உணரும்’ என்பதைக் கூறியதும்,

“கரணந் தன்னிற் செயல்தொறும் உணர்ந்துகொள் நீ” ‡ எனவும்,

“உந்திடும் கரணந் தன்னில் செயல்தொறும் உணர்ந்து கொள்ளேன்” † எனவும் கூறியன, ‘இவ்வைந்தவத்தைகள் அவரவரே தம் அனுபவத்தில் உணரற்பாலன’ என்பதைக் கூறியனவுமாம்.

உண்மை இதுவாயினும் இவ் ஐந்தவத்தைகளை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளுதற்குத் தூலாகுந்ததி முறையாக, ‘ஒருவன் தன் கைப்பொருளை மறந்து ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு வந்து அதுபற்றிய நினைவு வந்தவுடனே அதனை இழந்துவிட்டதாகவே கருதி முர்ச்சித்தல் ‘துரியாதீதம்’ என்றும், ‘பின் முச்சுவிடுதல் துரியம்’ என்றும், பின்பு அழுதல் ‘சுழுத்தி’ என்றும், ‘அதன் பின்பு தான்வைத்த இடத்தை ‘அது, இது, என்று எண்ணிப் பார்த்தல் சொப்பனம்’ என்றும், ‘பின்பு வைத்த இடம் இன்னது என்று தெளியப்பெறுதல் சாக்கிரம்’ என்றும் கூறுவர்.

இவ் ஐந்தவத்தையேயன்றி வேறுவகை அவத்தையும் உண்டு, ‘அஃது யாது எனின்,

அது ஆங்கு - அதுவும் மேற்கூறியனபோல ஐந்து வகைப் பட்டே நிகழும்.

§ சிவஞான சித்தியார், து. 2. 94. † து. 4. 35. ‡ து. 4. 36.

விளக்கவுரை

“இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்தி உள்ளம்” எனவே, ‘மூலாதாரத்தை அடைந்த உயிர் மீள முறையானே ஏறி இலாடத்தானத்தை அடையும்’ என்பது அனுவாத முகத்தால் பெறப்பட்டது.

‘இறங்கும் பொழுதும், ஏறும் பொழுதும் கண்டத்தில் ஆன்மக் கனகக் காணும்’ என்பது, ஞானமிர்தம், போற்றிப் பஃரெடை * - இவைகளாலும் உணரலாம்.

“அதுவே” என்பதில் “அது” என்றது, ‘அந்தக்காலம்’ என்றவாறு. இதில் கண் உருபு தொகுத்து ஏகாரம் விரித்தார். “அவ்வவ இந்திரியம்”, “அவ்வவற்றின் நீங்கல்” என்றற் போல இதனையும், ‘அதன்கண்ணே அதன்கண்ணே’ என அடுக்கியுரைத்துக் கொள்க.

‘கண்டது’ என ஒருசொல்லாகவைத்து உரைப்பாரும் உளர்.† குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடாது நிற்பல் கூடாமை யானும், பொருள் சிறவாமையானும் அஃது உரையன்றும்.

ஆன்மக் கருவிகளோடு கூடிநின்று எய்தும் அவத்தை களே இங்குக் கூறப்பாலன ஆதலின், அவற்றிற்கு வேறாய சுத்தாவத்தைகளை இங்குக் கூறுதற்கு இயைபில்லை. அதனால், “அது ஆங்கு” எனச்சுட்டிப் போயினார். சுட்டியது, ‘இவையே யன்றி வேறு அவத்தைகளும் உள’ என்றற்காம். வழிநூலிலும்,

“பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற அருளால் ஆங்கே குறியொடும் அஞ்ச வத்தை கூடுவர் வீடு கூட” §

என இவ்வாறே சுட்டிப்போதல் காண்க.

கருவிகள் கூடப் பெறுவதும், நீங்கப்பெறுவதும் உயிரின் வினைக்கு ஏற்ப நிகழும் என்க.

“ஒன்றணையா மூலத்து” என்னும் வெண்பாவிற்கூறியவாறு கருவிகள் குறைந்த பொழுது ஆணவத்தில் - அறியாமையில்

* ஞானமிர்தம் - 16. போற்றிப் பஃரெடை - 31, 32.

† இவ்வுரையும் இது எனத் தெரியவில்லை.

§ சிவஞானசித்தியார் து. 4 35.

உயிர் அழுந்துதல் பற்றி அந்த ஐந்தவத்தைகள் 'கேவல ஐந்தவத்தை' என்றும், "இலாடத்தே சாக்கிரத்தை" என்னும் வெண்பாவில் எடுத்துக்கூறியவாறு, கருவிகள்குறைந்தபொழுது புலன்களில் அழுந்துதல் 'சகல ஐந்தவத்தை' என்றும், அவ் வெண்பாவில், "அது ஆங்கு" எனச் சுட்டிய ஐந்தவத்தை கருவிகள் நீங்கியபொழுது இறைவனதுதிருவருளில் அழுந்துதல் ஆதலின் அவை, 'சுத்த ஐந்தவத்தை' என்றும் சொல்லப்படும்.

'கேவலம், சகலம், சுத்தம்' என ஆன்மா முன்று அவத்தை களை யுடையது என்பது முன்பு சொல்லப்பட்டது. அம்முன்றும் காரண அவத்தைகள். சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தும் அக்காரண அவத்தையில் நிகழும் காரிய அவத்தைகள்.

காரண அவத்தை முன்றனுள் கேவலம், 'தன்னுண்மை' என்றும் சொல்லப்படும். அஃது இந்நூற்பாவில், "சகசமலத்து உணராது" என்பதனால் கூறப்பட்டது. சகலம், 'உணர்த்தும் முறைமை' என்றும் சொல்லப்படும். அஃது அடுத்த நூற்பாவிற்கு கூறப்படும். சுத்தம் ஆறும் நூற்பாவில் கூறப்படும்.

இவ்வதிகரணத்தில் அஞ்சவத்தைகள் விளக்கப்பட்டமையால் இஃது அஞ்சவத்தை யதிகரணமாகும்.

முன்றும் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

'மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் தமக்குக் கீழ் உள்ளவற்றை நோக்கச் சித்தாய் நிற்பினும், தம்மையும், தமக்குமேல் உள்ளவற்றையும் நோக்க அசித்தாய் நிற்கும் ஆன்மா, அவ்வந்தக்கரணங்கட்கு வேறாய் உள்ளது.

அந்தக்கரணங்களும் ஐம்பொறிகள் போலச் சிந்தித்தல், பற்றல், எழுதல், துணிதல் என்பவற்றுள் ஒவ்வொன்றையே செய்தலால் அவை அனைத்தையும் கொண்டு அனைத்தையும் செய்கின்ற ஆன்மா அவற்றுக்கு வேறாய் உள்ளது.

அந்தக்கரணங்கள் தாமே தொழிற்படாட்டாது, தூக்கும பஞ்சாக்கரமாகிய பிரணவ கலைகளால் செலுத்தப்பட்டே தொழிற்படுதலால் அவை சடமாக விளங்கலின் சித்தாகிய ஆன்மா அவற்றுக்கு வேறாய் உள்ளது.

துக்கும் பஞ்சாக்கரங்களும் அதிதேவர்களால் செலுத்தப் படுதலின் சடமேயாம்.

ஆன்மா அந்தக்கரணங்களின் வேரையினும் சகச மலத்தால் உணர்வின்றி நின்றலால் உணர்வு பெறுதற்பொருட்டு அந்தக் கரணங்களோடு கூடிற்று.

அந்தக்கரணம் முதலிய கருவிகள் ஆன்மாவிற்கு விளக்கத்தையே தரக்காணுதலால் அவை ஆன்மாவின் அறிவை மறைப்பன அல்ல ஆதலின், ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துள்ள சகசமலம் அக்கருவிகளின் வேறுள்ளதேயாம் அதுவே ஆணவமலமாம்.

ஆணவம் ஆன்மாவின் அறிவை அழித்துவிடாது, அதனை, நெருப்பைத் தன்னுள் மறைத்துக்கொண்டுள்ள விறகுபோலத் தன்னுள் மறைத்துக்கொண்டிருத்தலால், விறகைக் கடைந்த பொழுதுநெருப்பு வெளிப்படுதல்போல, ஆன்மாக்கருவிகளோடு கூடியபொழுது அறிவுடையதாதற்குத் தடையில்லை.

அந்தக்கரணம் முதலிய கருவிகள் ஆன்மாவிற்கு அரசனுக்கு அமைச்சர் முதலியோர் போல்வன ஆதலால், அமைச்சரோடு கூடுதலும், பிரிதலும் ஆகிய அரசனது நிலைபோல ஆன்மாவும் கருவிகளோடு கூடியும், பிரிந்தும் ஐந்தவத்தைகளை அடையும். அவ் ஐந்தவத்தைகள் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பனவாம்.

இவ் ஐந்தவத்தைகள் கேவலமாயும், சகலமாயும் நிகழும். கேவலசாக்கிரம் முதலிய ஐந்தும் முறையே 'புருவநடு, கண்டம், இருதயம், உந்தி, மூலாதாரம்' ஆகிய இடங்களில் நிகழும். சகல சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தும் புருவ நடுவிற்குநே நிகழும்.

இனிச் சுத்த சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளும் உள. அவை உண்மையதிகாரத்தில் கூறப்படும்.

என இம்முன்று அதிகரணப் பொருளையும் ஒருவாறு தொகுத்துக்காணலாம்.

நான்காம் நூற்பா முடிந்தது.

ஐந்தாம் நூற்பா

முன்னுரை :- “முன்னை நூற்பாவில்-ஆன்மாக்கருவிகளோடு கூடியபொழுது அமைச்சர் முதலாயினாரோடு கூடிய

அரசன் போலத் தன் செயலைத் தான் செய்யும் - எனக் கூறினமையால் ஆன்மா அங்ஙனம் செய்த அஞ்சவத்தை எய்துங்கால், அதனோடு முதல்வன் அவையே தானேயாய் * இயைந்து நின்று செய்வது ஒன்றும் இல்லைபோலும்” என, ‘உயிர் எஞ்ஞான்றும் முதல்வனை இன்றியமையாது’ என்பதனை முழுதாகவும், ஒருபுடையாகவும் மறுக்கும் மதவாதிகள் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாக ‘உயிர் கருவி களோடு கூடிப் பொருள்களை அறியுமிடத்தும் அது முதல்வனை இன்றி யமையாது’ என்பதனை உணர்த்துதற்கு ஐந்தாம் நூற்பாக் கூறுகின்றார்.

நூற்பா

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய்கண் முக்(கு)
அளந்தறிந் தறியா; ஆங்கவை போலத்
தாம்தம் உணர்வின் தமிழருள்;
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது சூத்திரம்.

‘என் நுதலிற்றோ’ எனின்,
இவ்வான்மாக்க ளிடத்துத் தமது முதல் உபகாரம்
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

விளக்கம்

உபகாரம், இங்கு, ஆன்மாவையும், கருவிகளையும் கூட்டி, அறிந்தும், விழைந்தும், செய்தும் செயற்படச் செய்தல்.

‘முதல்வன் எல்லாவற்றையும் தனது சத்தியாலே செய்வன்’ என்பது, “ஆணையின்” என இரண்டாம் நூற்பாவின் கூறப் பட்டது. அவ் ஆணை பாசத்தின் வழிநின்று அவற்றைச் செயற்படுத்தி நின்றலால், அதன்வழி நிகழ்வது மறைப்பேயாம். இவ்வாறு மறைதலைச் செய்தலால் அச்சத்தி ‘திரோதான சத்தி’ எனப்படும் என்பதும், ‘பாசத்தின் வழி நின்றலால் அதுவும் ஒரு மலமாகச் சொல்லப்படும் என்பதும் அந்நூற்பாவின் உரையிலே கூறப்பட்டன. எனவே, “ஆணையின்” என அங்குச்

சுட்டப்பட்ட திரோதான சத்திக்கு, இந்நூற்பாவில் இலக்கணம் பெறப்படுகின்றது. மாயையும், கன்மமும் திரோதான சத்திக்குக் கருவியாய் அடங்குதலால், திரோதான சத்தியது இலக்கணம் கூறவே, ஏனை மாயை கன்மங்களது இலக்கணமும் கூறியவாறு கின்றது.

இவ்வாற்றால் இவ்வியல், 'இலக்கண இயல்' என்பதற்குச் ஏற்ப, முன்னை நூற்பாவில் பசு இலக்கணம் கூறியபின், இந்நூற்பாவில் பாச இலக்கணம் கூறுதல் அறிக.

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு:-

[விளம்பிய உள்ளத்து -] மூன்று, நான்காம் நூற்பாக்களில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட உயிரினவே.

[மெய் வாய் கண் மூக்கு அளந்து அறிந்து அறியா -] மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகள் தம் தமக்கு உரிய புலன்களை அளவிட்டறிந்தும் அவ்வாறு அறியும் தம்மையும், தம்மைச் செலுத்திநிற்கும் ஆன்மாவையும் அறிய மாட்டா,

[ஆங்கவை போல -] அவ் ஐம்பொறிகள் போலவே.

[தாம் தம் உணர்வின் தமி அருள் -] உயிர்களும் தம் அறிவிற்கு இன்றியமையாத் துணையாகிய, முதல்வனது திருவருளானே செலுத்தப்பட்டு, முன்சொல்லப்பட்ட அவத்தை களை எய்தி அறிந்துவரினும் தம்மையும், தம்மைச் செலுத்திநிற்கும் அத்திருவருளையும் அறியமாட்டா.

[அவை -] இனி உயிர்கள் அங்ஙனம் அவத்தைப்பட்டு அறிதல்.

[காந்தம் கண்ட பசாசத்து-] காந்தத்தைக் கண்ட இரும்பு அதன் முன்னிலையளவானே வலித்துக்கொள்ளப்படுமாறு போல, அத்திருவருளது சங்கற்ப மாத்திரையானே நிகழ்வ தன்றிப் பிறிதொரு கரணத்தால் நிகழ்வதன்றும்.

விளக்கவுரை

ஆகவே, 'உயிர்களையும், கருவிகளையும் செயற்படுத்துதல் பற்றி முதல்வன் விகாரம் எய்துதல் இல்லை' என்பது குறிப்பெச்சமாயிற்று.

‘செவி’- என்பது சொல்லெச்சமாய் எஞ்சி நின்றது. ஐம் பொறிகளை உபலக்கணமாகவே கூறினார் ஆதலால், ஏனைக் கருவிகள் பலவும் கொள்ளப்படும். வழிநூலில்,

“ பொறிபுலன் கரணம் எல்லாம் புருடனல்
அறிந்தான்மாவை - அறிதரா ‡ ”

என்றது காண்க.

‘அளந்தறியும்’ எனக்கூறியொழியாது, “ அளந்தறிந்தறியா ” எனக் கூறியது, ‘உயிர் கருவிகளோடு கூடியபொழுதும் திருவருள் உடன் நின்று செலுத்துவதாயின், அதுபொழுது பிற பொருள்கள் உயிருக்குப் புலனாதல்போல அத்திருவருளும் புலனாதல் வேண்டும் ’ என்னும் தடையை, ‘ கருவிகள் உயிராற் செலுத்தப்பட்டும் உயிரை அறியாததுபோல உயிர்களும் திருவருளாற் செலுத்தப்பட்டினும் அவை அத்திருவருளை அறியும் ஆற்றலை உடையன அல்ல ’ என விடுத்தற்கு.

“ ஆங்கவை ” என்பது, ஒருசொல் தன்மையது.

“ தம் உணர்வின் தமி ” என்றது, ‘ தமது முதல் ’ என்னும் பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை.

“ அருள் ” என்பது இங்கு ஏற்புழிக் கோடலால், திரோதான சத்தியின் மேல் நின்றது.

“ அருள் ” என்றதில், ‘ அருளால் ’ என உருபு விரிக்க.

ஐம்பொறிகளாகிய உவமைக்குச் சொல்லப்பட்ட “ அளந்தறிந்தறியா ” என்னும் பயனிலை, “ தாம் ” எனப்பட்ட பொருட்கும் எய்திற்று.

இந்நூற்பா இரண்டு அதிகரணங்களை உடையது.

அவை :-

1. விளம்பிய உள்ளத்து மெய் வாய் கண் மூக்கு
அளந்தறிந் தறியா
2. ஆங்கவைபோல ..... பசாசத் தவையே.

‡ சிவஞான சித்தியார், து. 5. 1.

முதல் அதிகரணம்

முன்னுரை :- ‘உயிர் முதல்வனை யின்றி அமையாமை ஐம் பொறி முதலிய கருவிகள் உயிரை யின்றி அமையாதவாறு போலும்’ எனக் கூறப் புகுமிடத்து, ‘கருவிகள் உயிரையின்றி யமையா’ என்பதனை உடன்படாது மறுப்பர் சாங்கியர். அவர் கூறுவது, “புருடனாகிய ஆன்மா, தாமரை யிலையில் தண்ணீர் போல யாதொன்றிலும் பற்றின்றியே நிற்கும். அதன் முன்னிலை, யில் புத்தியே ஐம்பொறிகள் வழியாகப் புலன்களை அறியும்” என்பது, அதனால் அவர்கூற்றை மறுத்தற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவால் உணரும் - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

அவற்றினான் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணினல்லது அவை ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

உணர்தற்குக் கருவியாகிய ஐம்பொறிகளை “ உணர்வுகள் ” என்றே கூறியது உபசார வழக்கு.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ - கருவிகள் ஆன்மா இன்றி உணரமாட்டா - என்பது எவ்வாற்றால் அறியப்படுகின்றது ” என அவர் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

“ கருவிகளோடு ஆன்மா ஒற்றித்து - வேறு நில்லாது ஒன்றி உடனாய் நின்று உணரின் அல்லது அக்கருவிகள் தாமே உணரமாட்டாமையால், “ ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவால் உணரும் ” என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கவுரை

“அவற்றினான்” என்றது, ‘அவற்றோடு’ என்னும்பொருளது.

“ஒன்றையும்” என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு. ‘ஒன்றைத் தானும்’ என்பது பொருள். இனி, ‘யாதொன்றையும்’ எனப் பொருள் கொண்டு, ‘முற்றும்மை’ எனினும் ஆம்.

‘ஒற்றித்துக் கண்டபொழுதே விடயிக்கும்’ என உடன் பட்டாற் கூறற் பாலதனை, “காணின் அல்லது விடயியா” என எதிர்மறையாற் கூறியது, ‘ஒரோவொருகால் ஆன்மா இன்றியும் அவை விடயிக்கும்போலும்’ என ஐயுறுது, ‘ஆன்மா இன்றி அவை ஒருபோதும் விடயியா’ என, உயிரினது உதவியின் இன்றியமையாமையை விளக்குதற் பொருட்டாம்.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- “- உயிர் கருவிகளோடு ஒற்றித்துக் காண்கின்றது - என்பதும், - அங்ஙனம் காணாதபொழுது ஐம்பொறிகள் புலன்களை உணர்தல் இல்லை - என்பதும் எதனால் விளங்குகின்றன ” என அவர் மேலும் வினாவுவராயின், அவ்வினாவிற்கு விடையாகவே எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார் :

வெண்பா

ஐம்பொறியை ஆண்டங் கரசாய் உளம்நிற்ப
ஐம்பொறிகள் உள்ளம் அறியாவாம் — ஐம்பொறியின்
காணாதேல் காணாது ; காணும்உளம் காணாதேல்
காணுகண் கேளா செவி.

இதன் பொருள்

(ஐம்பொறி முதலிய கருவிகள் ஆன்மாவின் முன்னிலையானே ஐம்புலன்களை அறிவனவாயின், அவை அப் புலன்களையன்றி, ஆன்மாவையும் அவ்வாறு அறியாமைக்கு ஏது என்னை?)

அரசு ஆய் - அரசிருக்கை மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து அரசு வினைஞரை அவரவர் தொழிலில் ஏவும் அரசன்போன்று,

உளம் ஐம்பொறியை ஆண்டு அங்கு நிற்ப - ஆன்மா ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளை அவ்வவற்றின் செயலில் ஏவி இலாடத்தானத்தில் நிற்பலானே,

ஐம்பொறிகள் உள்ளம் அறியாவாம் - அக்கருவிகள் தம் தம் புலனளவில் அறிதலன்றி. அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவற்றை அறியாவாயின ; அதனானே அவை ஆன்மாவையும் அறியாதொழிதல் இயல்பேயாம்.

(இஃது, ‘அரசனால் ஏவப்பட்ட அரசு வினைஞர் தம் தம் உரிமையளவிற்கு செல்லுதலன்றி, அதற்கு மேற்செல்லாமை பற்றி

அறியப்படும்' என்பது கருத்து. இதனால் ஆன்மாச் செலுத்தும் அளவிலன்றிக் கருவிகள் அதற்கு மேற்செல்லாமை விளங்கும் என்றவாரும்.)

(அங்ஙனமாயின், 'ஆன்மாக்கருவிகளின்றியும் உணருமோ' எனில்,)

ஐப்பொறியின் காணாதேல் காணாது - ஆன்மாவும் கருவிகள் வழியாக உணரின் அல்லது ஒன்றையும் உணரமாட்டாது.

காணும் உளம் காணாதேல் காணா கண் கேளா செவி - உணரும் தன்மை உடையதாகிய ஆன்மா ஒற்றித்து உணரவில்லையாயின், கண், செவி முதலிய கருவிகளும் யாதொன்றையும் உணரமாட்டா.

விளக்கவுரை

'அதனாலன்றோ ஆன்மாவிற்கும், கருவிகட்கும் முன்னை நூற்பாவில் அரசனையும், அமைச்சர் முதலிய அரசச் சுற்றத்தினரையும் உவமை கூறியது' என்பது கருத்து. அவ் உவமையானும், பிறவாற்றானும் இங்கு இவ் ஐயம் நிகழாதாயினும், கருவிகளின் இயல்பு கூறுகின்றவர், ஆன்மாவின் இயல்பையும் உடன் வைத்துக் கூறின் அவை இனிது விளங்கும் என்பதுபற்றி இதனைக் கூறினார் என்க.

கருவிகள் இன்றி ஆன்மா உணராமை, அது நனவை விட்டுக் கனவிற் சென்றபொழுது புறப்பொருள்களை அறியா தொழிதலில் வைத்து அறியப்படுதல் காண்க.

"நிற்ப" என்பது, 'நிற்றலால்' எனக் காரணப் பொருட்டாய் நின்று, கருவிகள் ஆன்மாவை அறிய மாட்டாமைக்கு ஏதுவை விளக்கிற்று.

இவ்வெண்பாவிற்கு இவ்வாறு பொருள் உரையாது, "அரசாய்" என்பதற்கு, 'கருத்தவாம்' எனவும், "நிற்ப" என்றது 'நிகழ் காலத்தில் வந்தது' எனவும் பொருள் உரைப்பின், ‡ ஏதுவின்பொருளே இதற்கும் பொருளாய், அவ் ஏதுவின் பொருளை வலியுறுத்துவதாய் எடுத்துக்காட்டு ஆகாமையறிக.

[த. கு. இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தில் புலன் உணர்வு நிகழுமாறு விளக்கப்பட்டமையால், இது புலன் உணர்வு அதிகரணமாகும்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

‡ பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தி.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[தாம் தம் உணர்வின் தமி அருள்...அவையே]

முன்னுரை :- “ கருவிகள் சடமாகலின், ‘ அவை சித்தாகிய உயிரை யின்றி யமையா ’ என்றல் பொருந்தும். ஆன்மாச் சடமன்றிச் சித்தாதலின், ‘ அது பிறிதொன்றை அவாவும் ’ என்றல் பொருந்தாது. ஏனெனில், ‘ அது பிறிதொன்றை அவாவும் ’ எனக் கூறின், ‘ அந்தப் பிறிதொன்றும் வேறென்றை அவாவும் ’ எனப்பட்டு, மேலும் வரம்பின்றி ஓடும் ’ என, ஈசுர அவிசாரவாத சைவர் முதலியோர், “ ஆன்மாக் கருவிகளோடு கூடியபொழுது அவற்றோனே அஃது அறிதலன்றி, அவ்விடத்து முதல்வனது உபகாரம் வேண்டுவதில்லை ” என்பர். அதனால் அவர்கூற்றை மறுத்தற்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இதுவும் தமது முதலாலே உணரும் - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

இவ்வான்மாத் தன்னாலே உணரும் இந்திரியங்களைப் போலத் தானும் தன்னை உணராது நின்றலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோளின் பொருள்

இதுவும் - அரசன் போல்வதாகிய இந்த ஆன்மாவும். தமது முதலாலே உணரும் - தமது முதலாகிய திருவருளாலே உணர்வதாகும். என்றது - என்று மேற்கோள் கொண்டதற்குக் காரணம்.

விளக்கம்

“ இதுவும் ” என்ற உம்மை, ‘ இந்திரியங்களைப் போலவே ’ என இறந்ததனைத் தழுவி நின்றது. அதனால், “ தமது முதலாலாலே ” என்றதும், ‘ இந்திரியங்கள் தமக்கு ஒரு முதலினை உடையது போலவே, ஆன்மாவும் தனக்கு ஒரு முதலினை உடையது ’ என்பது போந்தது.

‘ இந்திரியங்கள் ஆன்மாவால் உணர்தலைப் போல ஆன்மாத் திருவருளால் உணரும் ’ என்று இவ்வாறு கூறாமல், இரண்டிற்கும் பொருந்த, “ தமது முதலாலே உணரும் ” எனக் கூறியது, ‘ தம் உணர்விற்கு வேறென்றை அவாவுதல், தமக்கு

ஒரு முதலினை உடையவற்றிற்கு அல்லது, அஃதில்லாததற்கு இல்லாமையால், மேல், “வரம்பின்றி ஓடும்” என நிகழ்த்திய தடை நிகழுமாறில்லை என்றற்காம். இதுவும் உடம்பொடு புணர்த்தல். நூற்பாவில் “தம் உணர்வின் தமி” என்றதும் இவ் உத்தியேயாம்.

‘கருவிகளும், உயிரும் தமக்கு முதல்களை உடையன, முதல்வன் ‘அவ்வாறு தான் ஓர் முதலினை உடையனல்லன்’ என்பதும் முன்பு சென்ற நூற்பாக்களால் விளக்கப் பட்டமையின், அவை பற்றி இங்கு ஐயமில்லை, என்பது கருத்து.

“இது” என்றது ஓர் ஆன்மாவை எடுத்து அதனைக் குறித்தும், “தமது” என்றது எல்லா ஆன்மாக்களையும் பொதுவாகக் குறித்தும் கூறியன ஆகலால், “யான் எம் ஊர் புகுவன் ; நீ நும் ஊர் புகுவை” என்பதுபோல வேறு வேறு முடிபுடையன ஆதலின், அவற்றிடைஒருமை பன்மை வழி எய்தாமை அறிக.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ஐம்பொறி முதலிய கருவிகள் சடம் ஆகலின், அவற்றை எடுத்துக் காட்டி, சித்தாகிய ஆன்மாவும் அவ்வாறு, ‘தமது முதலாலே உணரும்’ என்றல் பொருந்தாது” என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

தன்னாலே உணர்ந்து வரும் இந்திரியம் முதலிய கருவிகள் தம்மைத் தாம் அறியாது நின்றல் போலவே, அக்கருவிகளைக் கொண்டு அறிந்து வருகின்ற ஆன்மாவும் தன்னைத் தான் உணராது நின்றலால் அவற்றிடை வேறுபாடு இன்மையின், அக்கருவிகளை எடுத்துக்காட்டுதல் பொருந்துவதேயாம். ஆகவே, “இதுவும் தமது முதலாலே உணரும்” என மேற்கொள்ளுதற்குத் தடையில்லை என்பதாம்.

விளக்கம்

கருவிகள் சடமும், ஆன்மாச் சித்தும் ஆதலின் அவை தம்முள் ஒவ்வா ஆயினும், தம்மைத் தாம் அறியாது நின்றலில் இரண்டும் ஒரு பெற்றியனவே யாதலின், ‘ஆன்மாவும் கருவிகள் போல ஒரு முதலாலே உணரும்’ எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துவதே என்பது கருத்து.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- “இந்திரியம்” முதலிய கருவிகளை உயிருக்கு உவமையாகக் கூறின், அக்கருவிகளால் வரும் பயன் அவற்றோடு ஒற்றித்து நின்று அவற்றைச் செலுத்துகின்ற உயிருக்கே யாதல் போல, உயிருக்கு வருகின்ற இன்பத் துன்பப் பயன்கள் எல்லாம் அதனோடு ஒற்றுத்து நின்று அதனைச் செலுத்துகின்ற முதல்வனுக்கே ஆகும் எனக் கொள்ள வேண்டி வரும். அது கூடாமையால், கருவிகள் உயிருக்கு உவமையாகக் காட்டுதல் பொருந்தாது” என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

மன்னுசிவன் சந்நிதியில் மற்றுலகம் சேட்டித்த(து)
என்னும் மறையின் இயல்மறந்தாய் — சொன்னசிவன்
கண்ணு உளம்வினையால் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்
எண்ணுன்சிவன் அசத்தை யின்று.

இதன் பொருள்

மன்னு சிவன் சந்நிதியில் உலகம் சேட்டித்தது என்னும் மறையின் இயல் மறந்தாய் - (இங்குக் கூறிவரும் கருதலளவையன்றியும்) ‘நிலைபெற்ற முதல்வனது சந்நிதியிலே உலகம் செயற்படுகின்றது’ எனக் கூறுகின்ற வேத மொழியாகிய உரையளவையையும் மறந்து, ‘உயிர் முதல்வனாகவே செயற்படாது, தானே தன்னியல்பால் செயற்படும்’ எனக் கூறிப் பிணங்குகின்ற அறியாமையுடைய மாணவனே !

சொன்ன சிவன் - வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட அம் முதல்வன்.

கண்ணு - தனது அறிவிற்கு இன்றியமையாத துணையாய் நிற்க.

உளம் - உயிர் (புலன்களை அறியுமிடத்து)

வினையால் கண்டறிந்து நிற்கும் - கருவிகள் போலக் காரணம் இன்றி அறியாது) முன்பு தான் செய்த வினைக்கு ஈடாகவே அறிந்து நிற்கும்.

காண் - கருவிகள் புலன்களை அறிதற்கும், உயிர் புலன்களை யறிதற்கும் இடையே யுள்ள இவ்வேறுபாட்டினை நீ அறி.

சிவன் அசத்தை எண்ணான் - முதல்வன் உயிர் புலன்களை, உணர்தற்குத் துணையாய் நிற்பினும் அவன் அசத்தாகிய அப்புலன்களை உயிர் நுகர்தல்போல நுகரமாட்டான். (என்னை?)

இன்று - அசத்துச் சத்தாகிய அவன் தூனியம் போல் ஆகிவிடும் ஆதலால்.

விளக்கவுரை

இவ் வெண்பாவினுள் 'சிவன்' என்னும் சொல் மீள மீள வந்துள்ளது. ஒவ்வோர் இடத்திலும் அஃது ஒவ்வொரு பொருளை யுடையதாய் நின்றது.

"மன்னு சிவன்" என்ற இடத்தில், 'சிவன் - பேரின்பத் திற்குக் காரணன்' எனத் தனது சந்நிதியில் உலகத்தைச் செயற்படுத்துதற்கு ஏற்றபொருளையும், "சொன்ன சிவன்" என்ற இடத்தில் 'சிவன், முற்றுணர்வினன்' என உயிர்களுக்குத் துணையாய் நின்றற்கு ஏற்ற பொருளையும், "எண்ணான் சிவன்" என்ற இடத்தில், 'சிவன் - தூயதன்மையன் (மங்கல வடிவினன்)' என அசத்தை நுகராமைக்கு ஏற்ற பொருளையும் தந்தது என்க.

'சிவன்' என்பது 'இவ்வாறு பொருள் தரும்' என்பது சோமசம்பு பத்ததியின் விக்கியானம் முதலியவற்றுட் கூறப் பட்டது.

இங்கு "உலகம்" என்றது உயிர்களை,

இயல் - இயலுதல்; வழங்குதல். இயலுதலையுடைய பொருளை, "இயல்" என்றது உபசார வழக்கு.

'இயலையும்' என்னும் இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை தொகுத்தலாயிற்று,

"மறந்தாய்" என்றது விளி.

ஈசுர அவிசாரவாதி முதலியோர் 'சந்நிதி' எனக் கூறுதல், 'முன்னிலை' என்ற அளவிலேயாம். சித்தாந்தத்தில் 'சந்நிதி' எனப்படுவது அவ்வாறின்றி, சத்தி குறித்த செயலில் சங்கற் பித்து இயைதலேயாம் என்பது விளங்குதற் பொருட்டு. "சிவன் கண்ணை" என்றார். எனவே, "காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே" என்றது ஒருபுடை யுவமையேயாதல் அறிக.

கருவிகள் புலன்களை உணர்தற்கு உயிராற் செலுத்தப் படுதலன்றி வேறு காரணம் இன்மையால், அவை உணர்தலால் வரும் பயன் அவற்றிற்கு ஆகாது உயிருக்கே ஆகின்றன. உயிர் புலன்களை உணர்தற்கு முதல்வனால் செலுத்தப்படுதல் காரணமாகாது வினையை நுகரவேண்டுதலே காரணம் ஆதலின் உயிர் உணர்தலால் வரும் பயன் உயிருக்காதலன்றி முதல்வனுக்கு ஆமாறில்லை' எனத் தெரித்துக்காட்டுவார், " உளம் வினையால் கண்டறிந்து நிற்குங்காண் " என்றார்.

கண்டறிதல், இங்கும் ஒருபொருட் பன்மொழி.

'எண்ணல்' என்பது இங்கு அனுபவித்தலைக் குறித்தது.

" இன்று " என்றது அசத்துக்கள் அனைத்தையும் குறித்த சாதி யொருமை. " அவன் முன் " என்பது அவாய் நிலையான் வந்து, " இன்று " என்பதனோடு இயைந்தது. சத்தின் முன் அசத்து இன்றதல் ஏழாம்நூற்பாவில் கூறப்படும். இவ்வாற்றால் முதல்வன் அசத்தை அனுபவியாமை,

" மாயை மருவிடான் சிவன் அவன்கண்
உறைதரா தசேத னத்தால் " †

என இதன் வழிநூலிலும்,

" உன்உதரத் தேகிடந்த கீடம் உறுவதெல்லாம்
உன்னுடைய தென்னாநீ உற்றனையோ - மன்னுயிர்கள்
அவ்வகையே காண்இங் கழிவதுவும் ஆவதுவும்
செவ்வகையே நின்றசிவன் பால் " ‡

எனத் திருக்களிற்றுப்பாடியாரிலும் கூறப்பட்டது. இதனால் முதல்வன் உயிர் உலகங்களோடு ' அவையே தானேயாய் ' § இயைந்து நிற்பினும், அவற்றிற்கு உளவாகும் விகாரங்களை அவன் எய்தாமை விளங்கும்.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- " உயிர் இங்ஙனம் முதல்வன் உடன் நின்று உணர்த்தவே உணருமாயின், உணருமிடத்து அம்முதல்வனோடு ஒன்றாய் நின்று உணருமோ வேறாய் நின்று உணருமோ " என வினாவுவாரை நோக்கி அவ்வினாவிற்கு விடையாக இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

† சிவஞான சித்தியார் து. 5. 6. ‡ வெண்பா - 87.

§ இந்நூல். து. 2.

வெண்பா

வெய்யோன் ஒளியின் ஒடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை யாகாத மீன்போல — மெய்யவனின்
கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனைக்
கண்டுடனாய் மன்னுதலைக் காண்.

இதன் பொருள்

வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி - பகலவனது ஒளியுள்ளே
யடங்கி,

விளங்காது - அப்பகலவனின் வேராய் விளங்காமல்,

வெய்யோன் ஆகாத மீன்போல - அப்பகலவனையாய்
ஒழிதலும் இன்றி நிற்கின்ற நாண்மீன்கள் † அப்பகலவனாலே
ஒளியுடைய ஆமாறு போல.

கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும்
ஐம்புலனை - கண்டும், கேட்டும், சுவைத்தும், மோந்தும்,
தொட்டும் உணர்கின்ற ஐம்புலன்களை,

மெய் அவனின் கண்டு - உயிர், மெய்ப்பொருளாகிய
அம்முதல்வனாலே உணர்ந்து.

உடனாய் மன்னுதலைக் காண் - அவனின் வேராய் நின்றலும்,
அவனோடு ஒன்றேயாய் ஒழிதலும் இன்றி, அவ் இரண்டற்கும்
பொதுவாய், அடங்கி அவனோடு உடனாய் நிலைபெறுதலை
நீ அறிவாயாக.

† இக்காலத்து அறிவியலார் கூற்றுப்படி இங்கு, “மீன்”
என்றதற்கு ‘நாண்மீன்’ (நட்சத்திரம்) என்தது, ‘கோண்மீன்’
(கிரகம்) எனப் பொருளுரைக்க வேண்டியுள்ளது.

விளக்கவுரை

உவமை அடை பொருளினும், பொருள் வினை உவமை
யினும் சென்று இயைந்தன. அவையாமாறு :-

‘வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி விளங்காது வெய்யோன்
ஆகாது வெய்யவனின் ஒளியுடையனவாய் உடனாய் மன்னும்
மீன்போல’ எனவும்,

‘உயிர் மெய்யவனில் அடங்கி விளங்காது மெய்யவன் ஆகாது மெய்யவனின் கண்டு உடனாய் மன்னுதல்’ எனவும் ஆம்.

‘உயிர்’ என்னும் எழுவாய் முன்னை வெண்பாவினின்றும் (உளம்) வந்து இயைந்தது.

“வெய்யோனை” என்ற -ஐ- சாரியை.

‘ஞாயிறு முதலியவற்றின் ஒளிகள் எல்லாம் ஞாயிற்றின் ஒளியான் ஆவனவே’ என்பது வேத நூல் துணிபு.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- “முதல்வன் உடன் நின்று ‘உணர்த்தவே உயிர் உணருமாயின், எல்லா உயிர்கட்கும் உணர்வு ஒருபெற்றிய வாகவே நிகழ்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி உணர்வு உயிர் தோறும் வேறு வேறாய் நிகழ்தலின், ‘உணர்த்துவோனாகிய முதல்வனும் அவ் வேறுபாடாய் விகாரங்களை உடையன்’ என்பதாகிவிடும். அவ்வாறுதல் ‘முதல்வன் நிருவிகாரி’ என்னும் சுருதியோடு முரணும் ஆதலின், ‘அவன் உணர்த்தவே உயிர்கள் உணரும்’ என்றல் பொருந்தாது போலும்” என அவர் மேலும் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே, முன்னுவது எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அருள் உண்டாம் ஈசற் கதுசத்தி; அன்றே;
அருளும் அவனன்றி யில்லை — அருள் இன்று
அவன் அன்றே யில்லை; அருட்கண்ணார் கண்ணுக் (கு)
இரவிபோல் நிற்கும் அரன் ஏய்ந்து.

இதன் பொருள்

அருள் ஈசற்கு அன்றே உண்டு - ‘உயிர்கட்குப் பசுத்து வத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தைத் தருதல் வேண்டும்’ என்னும் இரக்கம் இறைவனுக்கு என்றுமே உள்ளது.

அது சத்தி - அவ் இரக்கம் அவனது சத்தியே யன்றி வேறன்று,

அவனன்றி அருள் இல்லை அருள் இன்று அவன் இல்லை - (இரண்டாம் நூற்பா இறுதி அதிகரணத்தில் சத்தியது தன்மை

விளக்கப்பட்டபடி) அவன் இல்லாமல் அருள் இல்லை. அருள் இல்லாமல் அவன் இல்லை. (இத்தன்மையன் ஆதலின்,)

அரன் - இறைவன்,

அருட் கண்ணார் கண்ணுக்கு - ஞானக்கண்ணைப் பெற்ற வர்களது அறிவிற்கு,

இரவிபோல் ஏய்ந்து நிற்கும் - ஞாயிறு தனது ஒளியோடு தாதான்மியமாய் விளங்குதல்போலத் தனது அருளோடு தாதான்மியமாய் விளங்கி நிற்பன்.

விளக்கவுரை

‘ஆதலால் அந்தச் சத்தி சங்கற்பத்தாலே அனைத்துயிர் களையும் ஏற்ற பெற்றியால் உணர்த்தி நிற்பன் ஆதலால், அவன் அவற்றால் விகாரம் இல்லாதவனே யாவன்’ என்பது குறிப்பெச்சம்.

“அருளும்” என்னும் உம்மை, ‘அவன் இல்லை’ எனவரும் எதிரதனைத் தழுவிய எச்சம்.

‘இன்றி’ என்னும் வினையெச்சக் குறிப்பின் ஈற்று இகரம் செய்யுள் முடிபாய் உகரமாகத் திரிந்தது. *

“அவனன்றே” என்பதில் ‘அன்றே’, அசை.

‘முதல் தனது சத்தி சங்கற்பத்தானே எல்லாவற்றையும் செய்வன்’ என்பது சித்தாந்திகட்கு அன்றி விளங்காது என்றற்கு “அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கு” என்றார்.

இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தில் இறைவன் உயிர்கட்கு உணர்த்தும்முறைமை விளக்கப்பட்டதனால், இஃது உணர்த்தும் முறைமை அதிகரணமாகும்.

உணர்த்துதல் இலாடத்தானத்தில் ஆதலின் அங்கு நிகழும் சகல சாக்கிரம் முதலியன, ‘உணர்த்தும் முறைமை’ என்றும் சொல்லப்படும்.

சகலத்தில் நிகழும் சாக்கிரம் முதலியவற்றிற்குப் பிரேரக கருவிகளாகிய சுத்த தத்துவங்களின் தொழிற்பாடே காரணம் ஆதலின், அவை ‘பிரேரகாவத்தை’ என்றும் சொல்லப்படும்.

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

* தொல் - எழுத்து - உயிர் மயங்கியல் து. 35.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

ஐம்பொறி முதலிய கருவிகள் புலன்களை உணருமிடத்து உயிர் அவற்றோடு ஒற்றித்து நின்று செலுத்தவே உணரும். அவ்வாறன்றி அக்கருவிகள் தாமே உணர்வனவாயின் உயிரையும் உணர்தல் வேண்டும். அஃது இன்மையால் அவை உயிர் உடன் நின்று செலுத்தவே அறிவனவாம்.

இனி உயிரும் கருவிகளையின்றி அறியமாட்டாது என்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது.

கருவிகள் உயிர் ஒற்றித்து நின்று செலுத்தவே புலன்களை உணர்தல்போல, உயிரும் முதல்வன் ஒற்றித்து நின்று செலுத்தவே எதனையும் உணரும். கருவிகளைப் போலவே உயிரும் தனது உணர்விற்குத் தனக்கு மேற்பட்ட ஒருபொருளை அவாவியே நிற்கும் என்பது, கருவிகள் தம்மைத் தாம் அறியாததுபோல, உயிரும் தன்னைத் தான் அறியாது நின்றல் பற்றி உணரப்படும்.

கருவிகள் புலன்களை உணர்தற்குக் காரணம் யாதும் இன்மையால் அவற்றால் உணரும் உணர்வின் பயனை உயிரே எய்தும். ஆயினும், உயிர் புலன்களை உணர்தற்கு வினையாகிய காரணம் உண்மையில், அஃது உணர்தலால் வரும் பயன் அதற்கே யாதலன்றி முதல்வனுக்கு ஆகாது. மேலும், சத்தாகிய சிவன்முன் அசத்தாகிய புலன்கள் சிறந்து நில்லா ஆதலாலும் அவற்றைச் சிவன் அனுபவியான்.

ஞாயிற்றினால் ஒளியைப் பெறுகின்ற மீன்கள் அந்த ஞாயிற்றின் வேறு தோன்றாமலும், ஞாயிறே ஆகாமலும் அதன் ஒளியில் அடங்கி உடனாய் நின்றல்போல, உயிர் முதல்வனால் செலுத்தப்பட்டு உணரும் பொழுது தான் அம்முதல்வனின் வேறு நில்லாமலும், அம் முதல்வனே யாகாமலும் அவ் இரண்டற்கும் பொதுவாய் அவன் அருளில் அடங்கி உடனாய் நின்று உணரும்.

முதல்வன் உயிர்க்கு உணர்த்துமிடத்து உயிர்தோறும் உணர்வு வேறு வேறாய் நிகழினும் முதல்வன் தனது சத்தி சங்கற்பத்தானே அவ்வாறெல்லாம் உணர்த்தி நிற்பன் ஆதலின் அவற்றால் அவன் விகாரம் எய்தான்.

முதல்வனது சத்தியே அவன், 'உயிர்களை உய்விக்க வேண்டும்' என எண்ணும் இரக்கமாம். அவ் இரக்கம் அச் சத்தியன்றிவேறன்று.

என இவ் இரண்டு அதிகரணப் பொருளையும் இங்ஙனம் ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இரண்டாம் நூற்பாவில் “அவையே தானேயாய்” என முதல்வன்மேல் வைத்து ஓதிய அத்துவிதம் இங்கு, உணர்த்தும் முறைமையில், “தாம் தம் உணர்வின் தமி அருள்” என உயிர்கள்மேல் வைத்து மேலும் விளக்கப்பட்டமை அறிக.

ஐந்தாம் நூற்பா முடிந்தது.

ஆறாம் நூற்பா

முன்னுரை :- முன்னை நூற்பாவின் இறுதியதிகரணத்துள் “எண்ணன் சிவன் அசத்தை” என்றும் ‘அசத்து அவன்முன் துனியம் போல்வதாம்’ என்றும் கூறினமையால், முன்னர் உள்ள ஐந்து நூற்பாக்களிலும் கூறப்பட்ட பொருள்களுள் யாது சத்து? யாது அசத்து? எனும் ஐயம் நிகழ்தலின் அவ்வையத்தை நீக்குதற்கு ஆறாம் நூற்பாக் கூறுகிறார்.

நூற்பா

உணர்உரு அசத்தெனின் ; உணரா தின்மையின் ;
 இருதிற னல்லது சிவசத் தாம்என
 இரண்டு வகையின் இசைக்கும்மன் உலகே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :-

என்பது சூத்திரம்.

‘என் நுதலிற்றே’ எனின்’

சத்தும், அசத்தும் வரைசெய்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

விளக்கம்

வரைசெய்தல் - இலக்கண வகையால் வரையறுத்தல், அங்ஙனம் வரையறுப்பின், சத்தை, ‘அசத்து’ என்றும், அசத்தை, ‘சத்து’ என்றும் மயங்குதல் இல்லா தொழியும் ஆதலின், அதுவே இவ்வரையறைக்குப் பயன் என்க.

சத்தையும், அசத்தையும் இயல்பு வகையான் வரையறுத்தல் அவற்றது உண்மையியல்பை உணர்த்திய வழியே கூடுமாகலின், இந்நூற்பா உண்மை யதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவா யாகவும் அமைகின்றது.

சத்தையும், அசத்தையும் வரையறுக்கும் பொழுது, பசுபாசங்களின் இயல்பு நான்கு ஐந்தாம் நூற்பாக்களில் கூறப்பட்டமையால், எஞ்சிநின்ற பதியின் இலக்கணமே இதன்கண் கூறப்படும்.

பதியின் இலக்கணத்துள் 'தடத்தலக்கணம்' எனப்படுகின்ற பொதுவியல்பு இரண்டாம் நூற்பாவில் பெறப்பட்டமையால், 'சொருபலக்கணம்' எனப்படுகின்ற உண்மையியல்பே இங்குக் கூறப்படுவதாம்.

இதுபற்றியே இவ் இலக்கண இயலுள் பதியிலக்கணத்தை முன்னர்க் கூறாமல், இதுகாறும் வந்து, உண்மையதிகாரத்தைச் சார்ந்து நிற்குமாறு கூறுகின்றார்.

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு :-

(முன்னை நூற்பாவில், 'உயிர்கள் தம் உணர்வின் தமிழாகிய முதல்வனை அறியாது நிற்கும்' என்றமையால், 'முதல்வன் உயிர்களால் அறியப்படும் பொருளோ, அறியப்படாத பொருளோ' என்னும் ஐயம் நிகழும். அவ் ஐயத்திற்கு,)

[உணர் உரு எனின் அசத்து -] 'முதல்வன் உயிர்களால் அறியப்படும் பொருளே' என விடைகூறின், உயிர்களால் அறியப்படுகின்ற உலகத்தைப்போலவே முதல்வனும் தோன்றி நின்று அழியும் பொருளாய் அசத்தாகிவிடுவான். (அதுபற்றி,)

[உணராது எனின், -] 'உணரப்படாத பொருளே' என விடைகூறின்,

[இன்மையின் -] ஒருவற்றினும் உணரப்படாத பொருளாவன முயற்கோடு முதலிய இல்பொருள்களையாதலின் முதல்வனும் அவ்வாறு இல்பொருளாய் அசத்தேயாவான். ஆதலால், (முதல்வன்,)

[இருதிறன் அல்லது -] இவ் விருதிறத்தவனும் அல்லனாய்,

[இரண்டு வகையின் -] இரண்டு வகையையும் உடையனாய்,

[சிவ சத்து ஆம் என -] சிவசத்தாய் நிற்பன் என்று

[மன் உலகு இசைக்கும் -] மெய்யுணர்வில் நிலைபெற்ற உயர்ந்தோர் கூறுவர்.

விளக்க வுரை

“எனின்” என்பது “உணராதது” என்பதனோடும்இயையும்.

‘இருதிறனும்’, ‘இரண்டு வகையினும்’ என்னும் முற்றும்மைகள் தொகுத்தலாயின.

“அல்லது” என்பது, ‘அன்றி’ என்னும் பொருளாகிய குறிப்பு வினையெச்சம். அஃது ‘ஆம்’ என்பதனோடு முடிந்தது.

‘அறியப்படாமை, பாசஞான பசுஞானங்கள் பற்றியும், அறியப்படுதல், பதிஞானமாகிய சிவஞானம் பற்றியும்’ என்பது கருத்தாகலான், ‘மாறுபட்ட இருதன்மை ஒருபொருட்குக் கூடாது’ என்னும் குற்றம் எய்தாதாயிற்று. ஆகவே, ‘முதல்வன் ஒருவாற்றான், அறியப்படாமையும், ஒருவாற்றான் அறியப்படுதலும் உடையன்’ என்றவாரும்.

“சிவ சத்து” என்பதில், ‘சிவம்’ என்பது, ‘சித்து’ என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. சத்தாயினும் சடமாய் நிற்பன உள ஆகலின், அவற்றினின்றுநீக்குதற்கு, வாளா, ‘சத்து’ என்னாது. “சிவ சத்து” என்றார்.

“உணர் உரு எனின் அசத்து” என்றதில், “உணர் உரு” என்றது, ‘பாசஞான பசுஞானங்களால் உணரப்படும் பொருள்’ என்றதாம். அவ்வாறு உணரப்படும் பொருள் யாவும் சடமாயே நிற்கும் ஆதலின், பாசஞான பசுஞானங்களால் உணரப்படா மையால் சித்தாதல் அறியப்படும்.

ஒருவாற்றானும் உணரப்படாத முயற்கோடு முதலியனபோலன்றி, முதல்வன், பதிஞானத்தால் அறியப்படுதலால், அசத்தாகாது சத்தாதல் அறியப்படும்.

‘சித்துச் சத்து’ என்பது, ‘சித்துப்பொருளாகிய சத்துப் பொருள்’ என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

‘அன்றி ஆம்’ என்னும் பயனிலைக்கு, ‘தம் உணர்வின்தமிழ்’ என்னும் எழுவாய் முன்னை நூற்பாவினின்றும் வந்து இயைந்தது.

‘சித்துச் சத்தாம்’ எனவே, ‘சித்தாயும், சத்தாயும் நிற்பல் முதல்வனுக்கு உண்மையியல்பு’ என்பது போந்தது.

உபநிடதங்கள் இவ்விரண்டோடு ஆனந்தத்தைக் கூட்டி முன்னாகவும், சிவாகமங்கள் ஆறாகவும், எட்டாகவும் கூறும்

முதல்வனது சிறப்பியல்புகள் எல்லாம் 'சித்து, சத்து' என்ற இவ்
விரண்டனுள்ளே அடங்குதலை அறிந்துகொள்க.

“ - பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாமையால்
முதல்வன் சிவசத்தாவன் - எனின், பசுபாசங்களும் பாசஞான
பாசஞானங்களால் அறியப்படாதனவே யாதலின், அவையும்
சிவசத்தாம்; அவை அங்ஙனம் அறியப்படாதனவாதல்.

“ தன்னுலே தனை அறிந்தால் தன்னையும் தானே காணும் ” (1)

“ உன்னரிய திருவருளை யொழிய, மலம் உளதென்று
உணர்வரிதாம்; அதன் உண்மை தெரிவரிதாம்
[உனக்கே ” (2)

“ மாயைமா மாயை மாயா
வரும் இரு வினையின் வாய்மை
ஆய ஆருயிரின் மேவும்
அருள்எனின் ஒளியாய் நிற்கும் ” (3)

“ என்பவற்றால் பெறப்படுகின்றது ” எனின், அன்னதன்று.

“ தீபம் எனத் தெரிந்தாங்கு)
ஒருவி ஆன்மாவின் உண்மை
உணர்ந்தவர் தமை உணர்ந்தோர்
தரும் இது பசுஞானம் ” (4)

“ இவை கீழ் நாடலாலே
காதலினால் நான் பிரமம் என்னும் ஞானம்
கருது பசுஞானம் ” (5)

என்பவற்றால் பசுவினது பொது இயல்பும் “ யான் இதனை
அறிந்தேன்; அறிகின்றேன் ” என நிகழும் அனுபவத்தால்
பாசங்களது பொது வியல்பும் பசுஞான பாசஞானங்களால்
உணரப்படுதல் பெறப்படுகின்றமையால், ‘ பசுபாசங்களும் பாச
ஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படா ’ என்பது பொருந்தாதாய்,
அவை அந்த ஞானங்களால் அறியப்படும் பொருள்களே
யாகின்றன. ஆகவே, பசு பாசங்களும் சிவசத்து ஆமாறில்லை.

இனிச் சைவ சித்தாந்தம் சற்காரிய வாதத்தையே கொள்ளு
தலால், அவ்வாதத்தின்படி, சத்தாவது உள்பொருளும், அசத்
தாவது அதன் மறுதலையாகிய இல்பொருளும் ஆகா. ‘ பொருள் ’
எனப்படுவன எல்லாம் உள்ளனவே யாதலின், அவ்வகையில்
எல்லாப் பொருளும் சத்தே. எனினும், பாசஞான பசுஞானங்
களால் பொது வியல்பும் அறியப்படாத பொருளே ‘ சத்து ’

எனவும் பாசஞான பசுஞானங்களால் பொது வியல்பேனும் அறியப்படுவனவே, 'அசத்து' எனவும் வரையறை செய்யப்படுகின்றன என்க.

'பசுபாசங்களும் அறியப்படாத பொருள் தாமே' என நிகழ்த்தப்படும் தடைக்கு இவ்வாறு நேரே சைவ சித்தாந்தப் பொருளைக் கொண்டு விடை கூறமாட்டாதவர், 'அபாவமாவது (இன்மை யாவது) பாவத்திற்கு (உண்மைக்கு) மறுதலை' என்னும் தார்க்கிகர் முதலிய பிற மதவாதிகளது கொள்கையே 'சித்தாந்தத்தின் கொள்கையும் என மயங்குவர் ஆதலின் 'எல்லாப் பொருளும் சத்து' என்னும் சித்தாந்தத்தோடு முரணமைப்பொருட்டு, இந்நூற்பாவில், "சத்து, அசத்து" எனப் பட்டவை, 'சித்து, அசித்து' என்றேனும், 'சுத்தம், அசுத்தம்' என்றேனும் பொருள்படும் எனக் கூறிப்போவர். ‡

இனிச் சித்தாந்தத்தில், 'அசத்து' என்றல் இல் பொருளை யன்று; தோன்றி நின்று அழிவனவற்றையேயாம். மாயையின் காரியமாகிய உலகம் தோன்றி நின்று அழிதல் முதல் நூற்பாவிலே நிறுவப்பட்டது. அவ்வுலகத்தின் பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு இரண்டும் பாசஞான பசுஞானங்களால் நன்கு உணரப்படுதல் தெளிவு. ஆகவே, "உணர் உரு எனின் அசத்து" என்றது சிறப்பாக அக்காரிய உலகைக் குறித்தேயாம். மாயையின் காரியங்கள் உள்பொருளே யாயினும், 'இத்துணைக் காலம் உள்பொருளாய் நிற்கும்' என வரையறுக்க இயலாதபடி விரையக் கெட்டு மறைதலால் 'அசத்து' என்றற்கு ஏற்புடைய வாயின என்க.

'அசத்து' என்றதனால், 'அசித்து' என்பதும் தானே அமையும். அதனால், பாசஞான பசுஞானங்களால் உணரப்படும். பொருள்கள் எல்லாம் அசத்தாயும், அசித்தாயும் நிற்கும் என்க.

இந்நூற்பா இரண்டு அதிகரணங்களை யுடையது. அவை யாவன :-

1. உணர் உரு அசத்தெனின் உணராத இன்மையின்.
2. இருதிறன் அல்லது சிவசத்தாம் என ..... உலகே.

‡ இவ்வாறு கூறுவோரை 'இவர்' எனக்குறியாது பொது வாகவே கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

முதல் அதிகரணம்

முன்னுரை :- “ முன்னை நூற்பாவில் - முதல்வன் உயிர்களால் அளந்தறியப்படான் - என்றது பொருந்தாது; உலகப் பொருள் போல முதல்வனும் உயிர்களால் அளந்தறியப்படுவனே ” எனத் தார்க்கிகரும்,

“ - பொருள் - எனப்படுவன வெல்லாம் உள்ளவையாதலின் சத்தேயாம். உயிர்களால் அறியப்படுகின்ற உலகம் சத்தேயாம் ” எனச் சாங்கியரும் கூறுவர். அவர்தம் கூற்றை மறுத்தற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அவை தாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நின்றலான், (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

“ அறிவினால் அறிந்த யாவும் அசத்தாதல் அறிதி. ” §

என ஓதிய புடைநூல் ஆசிரியர், பின்பு

“ ஒன்றை முந்தி அது அது வாகக் காணும் அறிவுகான் ” என விளக்கினார் ஆகலான், இங்கு, “ அறிவு ” என்றது, யாதொரு பொருளையும் ‘ யான் ’ என முற்பட்டுச் சென்ற அதன்கண் அதுவாகவே அமுந்தி அறிகின்ற உயிரினது அளவை யறிவையேயாம்.

“ சுட்டு ” என்பது ஆகுபெயராய், சுட்டி அறியப்படும் பொருளை உணர்த்திற்று.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ - இல்லை - என்னும் உணர்விற்கு ஏதுவாய் நிற்பது அசத்து என்பதும் உமக்கும் உடன்பாடு, ஆகவே, - உண்டு - என்னும் உணர்விற்கு ஏதுவாய் நிற்கின்ற உலகத்தை மேற்கூறிய இல்பொருளோடு ஒப்ப வைத்து என்றல் அசத்து எவ்வாறு பொருந்தும் ” எனத் தார்க்கிகரும்,

“உள்பொருளாதலின் சத்தாய் நிற்கும் உலகினைச் சுட்டியறியப்படுதல் பற்றியே ‘அசத்து’ என்றல் சற்காரியவாதத்திற்குப் பொருந்தாது” எனச் சாங்கியரும் மேலும் தடைநிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

இங்கு, “பிரகாசம், அப்பிரகாசம்” என்பவை, - உண்டு - என்னும் உணர்வைத் தோற்றுவிப்பது, - இல்லை - என்னும் உணர்வைத் தோற்றுவிப்பது’ என்னும் பொருளவாய் நின்றன.

‘காரிய உலகங்கள் - உண்டு - என்னும் உணர்வைத் தோற்றுவிக்குமாயினும், அவைதாமே பின்பு - இல்லை, என்னும் உணர்வைத் தோற்றுவித்தலின் அது பற்றி அவற்றை ‘அசத்து’ என்றல் குற்றம் அன்று ஆகலின், “அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து” என மேற்கோள் கொண்டது’ என்பதாம்,

இவ்வாறு தார்க்கிகரை மறுத்தார். இதனால் இனிச் சாங்கியரையும் இம்மேற்கோள் ஏதுக்களையே இரட்டுற மொழிதலாக வைத்து மறுத்தார். இதனால் இவற்றிற்கு மற்றொரு பொருள் வருமாறு :-

இங்கு, மேற்கோளில் உள்ள ‘அசத்து’ என்பதற்கும், ஏதுவில் உள்ள ‘அப்பிரகாசம்’ என்பதற்கும் ‘இல்பொருள்’ என்றும், ஏதுவில் ‘பிரகாசம்’ என்பதற்கு, ‘உள்பொருள்’ என்றும் பொருள் உரைக்கப்படும். அதனால்,

“அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு இல்பொருள் என்றது,

அவைதாம் உள்பொருளாய் நின்றே இல்பொருளாய் நின்றலான்” என்பது பொருளாயிற்று,

இங்ஙனமாகவே, முதல்நூற்பாவில் இரண்டாம் அதிகரணத்தில் “இலயித்த தன்னில்” என்னும் வெண்பாவை இருகூறுபடுத்து உரைத்ததுபோல, இங்குக்கூறும் எடுத்துக் காட்டு வெண்பாவையும் இருகூறுபடுத்து, முறையே மேற்கூறி இருமதத்தினரையும் மறுப்பதாக உரைத்துக் கொள்ளுமாறு கூறுகின்றார். அவற்றுள் முற்கூறு வருமாறு :-

அசத்தறியாய் கேள்நீ அறிவறிந்த எல்லாம்
அசத்தாகும் மெய்கண்டான் ஆயின்.

இதன் பொருள்

அசத்து அறியாய் - 'அசத்தின் இயல்பு இது' என அறியும் ஆற்றல் இல்லாதவனே, (அதனை அறிந்தாயாயின் நீ இவ்வாறு எம்மோடு பிணங்குவாயல்லை.)

நீ கேள் - (அசத்தாவது யாது, சத்தாவது யாது என்னும் உண்மையை, "எந்தை தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்டு"† உணர்தல் வேண்டும். ஆதலின்,) யாம் கூறும் விளக்கத்தினை நீ 'மனம் பற்றிக்'† கேள்.

மெய்கண்டான் ஆயின் - சத்தின் இயல்பை உள்ளவாறு உணர்ந்தவன் ஆராய்வானாயின்.

அறிவு அறிந்த எல்லாம் அசத்து ஆகும் - பொருள்களை அளவிட்டறியும் அறிவினால் அறியப்பட்ட பொருள்கள் யாவும் அசத்தேயாகும் (- இல்லை - என்னும் உணர்விற்கு ஏதுவாவனே யாகும்.)

விளக்கவுரை

'சத்தினது இயல்பை உணர்ந்தவர்க்கே அசத்தினது இயல்பு விளங்கும். அஃதாவது ஒருஞான்றும் 'இல்லை' என்னும் உணர்வைத் தாராது, எஞ்ஞான்றும் 'உண்டு' என்னும் உணர்வையே தந்து நின்றலே சத்தினது இயல்பு. அதனை உணர்ந்தாலன்றி 'உண்டு' என்னும் உணர்வை ஒரோர் காலத்தில் மட்டுமே தருவன சத்தாகாது, அசத்தேயாம் என்பது விளங்காது' என்னும், 'அவ்வியல்பை உணரும் ஆற்றலை உடையையல்லை ஆதலின், எம்மோடு பிணங்குதலையும் விடுவாயல்லை' எனவும் கூறியவாரும். (இது தார்க்கிகரை மறுத்தது.)

இனிப் பிற்கூறு வருமாறு :-

— அசத்தலாய்

நீரில் எழுத்தும் நிகழ்கனவும் பேய்த் தேரும்
ஓரின்அவை இன்றாமா ரெப்பு.

இதன் பொருள்

அசத்து அலாய் - தார்க்கிகளைப்போல அசற்காரிய வாதி அல்லாதவனே ! (சாங்கியன்)

† திருப்பாசரம், 4, 5.

(நீ சற்காரிய வாத்தத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ‘உலகத்தை ‘அசத்து’ எனக் கூறின், அஃது இல்பொருளாகிவிடும்’ என்கின்றாய். உலகங்கள் ஒருவகையில் இல்பொருள்கள்தாம். அதனைச் சில உவமைகளால் உணரலாம்.)

அவை இன்று ஆமாறு ஒப்பு ஓரின் - அவை இல்பொருளாதற்கு உவமையாவன யாவை என ஆராயின்.

நிகழ் நீரில் எழுத்தும் கனவும் பேய்த்தேரும் - நிகழா நின்ற நீர்மேல் எழுத்தும், கனக் காட்சியும், கானலுமாம்.

விளக்கவுரை

“நீர்மேல் எழுத்து முதலிய மூன்றும் உள்பொருளாயினும், உளவாதல் பற்றியே அவற்றை ஒருவரும் ‘சத்து’ எனக் கூறா, யாவரும் ‘அசத்து’ என்றே கூறுவர். (எனவே, ‘நீயும் அவ்வாறு தான் கூறுவாய்’ என்றபடி.) நீர்மேல் எழுத்து முதலியன உள்பொருளாயினும் அவற்றை, ‘சத்து’ என்றது, ‘அசத்து’ என நீயும் கூறுதல், விரையக் கெடுதல் பற்றியன்றோ! ஆதலின், அவைபோலவே விரையக் கெடுவனவாய் உலகங்களை, ‘சத்து’ என்றது, ‘அசத்து’ என்றலில் தவறு என்னை” என்பதாம்.

அசற்காரிய வாதியை, “அசத்து” என்றது உபசார வழக்கு.

நீரில்எழுத்துமுதலியவற்றை, ‘பொய்’ என்பாரைமறுத்தற்கு “நிகழ்” என்னும் அடை கொடுத்தார். எனவே, அது முன்றனோடும் இயைவதாம்.

‘இன்றுமாற்றுக்கு’ என்பதில் குவ்வுருபு தொகுத்தலாயிற்று.

“இன்று” என்னும் ஒருமைச் சொல், ‘இன்மை’ என அப்பண்பின்மேல் நின்றது.

நீரில்எழுத்து, தோன்றியவுடன் மறைதற்கும், கனக் காட்சி, முடியச் செல்லாது இடையே மறைதற்கும், கானல், ஞாயிறு மறையத் தான் மறைதலால், மறையும்பொழுது ஒரு காரணம் காட்டி மறைதற்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டன. (இதனால் சாங்கியரை மறுத்தார்.)

‘இவ்வெண்பா இவ்வாறு இரண்டு பகுதியை உடையது’ என்பது,

“ அசத்தறியாய், அசத்தலாய் ” என்றும் “ ஆயின், ஓரின் ” என்றும், “ அசத்தாகும், இன்றாகும் ” என்றும் ஒவ்வொன்றையும் இருமுறை கூறியதனால் விளங்கும். ஒரு பகுதியே எனின் அவை, கூறியது கூறலாய் முடிதல் காண்க.

இங்ஙனம் இவ் அதிகரணத்தால், ‘ உணர் உரு அசத்து ’ என ‘ அசத்தாவது இது ’ என வரையறுத்தமையின் இஃது அசத்ததிகரணமாகும்.

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இனி “ உணராத இன்மையின் ” என்றதை ஓர் அதிகரணமாக ஆசிரியர் உரைத்திலர். ஏனெனில் ஒருவாற்றானும் உணரப்படாதது முயற்கோடு போல அசத்தாதல் எல்லார்க்கும் உடன் பாடாதலின் என்க.

இங்ஙனமாயினும் அதனையும் தெளியமாட்டாதாரை நோக்கி, வழிநூலாசிரியர் ஓர் அதிகரணமாக்கி விளக்கினார். † என்க.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[இருதிறன் அல்லது.....உலகு]

முன்னுரை :- “ அறிவினால் அறியப்படுவனவெல்லாம் அசத்து - என வைத்து, அதனால், ‘ முதல்வன் அறிவினால் அறியப்படுபவனல்லன் ’ என்றும், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத பொருள் முயற்கோடு முதலியனபோலும் இல்பொருளாகலின் அது பற்றி, ‘ முதல்வன் அறியப்படாதவனும் அல்லன் ’ எனக் கூறின், அத்தன்மையதாய் பொருள், ‘ இன்னது ’ என வரையறுத்துக் கூற இயலாத ‘ அநிர்வசனியப் பொருள் ’ எனக் கூறும் மாயா வாதக் கொள்கையே சைவசித்தாந்தம் ஆகின்றது ” என ஐயுறுகின்ற மாணாக்கரை நோக்கி, அன்னதாகாமையை விளக்குதற்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, இவ்விரண்டு தன்மையும் இன்றி, வாக்கு மனத்தே கோசரமாய் நின்ற அதுவே ‘ சத்தா யுள்ள சிவம் ’ என்று உணரற்பாற்று, (இது மேற்கோள்)

† சிவஞான சித்தியார் - சூ. 6. 4.

பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவது இன்மையானும், அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசம் இன்மையானும்.

மேற்கோள் விளக்கம்

இதனுள், “வாக்கு” நாதம் ஆதலின், அது ‘பாச ஞானம்’ எனப் பொருள் தந்தது. என்னை?

“வேதசாத் திரம்மிருதி புராணகலை ஞானம்
விரும்பசபை வைகரியா தித்திறங்கள் மேலாம்
நாதம் முடிவான எலாம் பாச ஞானம்” ‡

எனப்படுதலால் என்க.

“மனம்” என்றது, பாச ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பொருளைக் குறித்தலால், அது பசுஞானமேயாயிற்று.

இவ் இரண்டனையும் இவ்வாறு “வாக்கு” என்றும், “மனம்” என்றும் கூறியது உபசார வழக்கு.

‘மன அதீதம்’ என்பது வடநூல் விதிப்படியாயின், ‘மனோதீதம்’ என்று ஆகும் ஆதலால், ‘மனோதீதம்’ என்பது வடநூல் முடிபன்று; மர அடி, ‘மராடி’ என்பது போன்ற தமிழ் மருஉ மொழியாம்.

‘அதீதக் கோசரம்’ என ஒற்று மிகாமை வடநூல் முடிபு.

‘அதீத கோசரம்’ என்பது உம்மைத்தொகையால், “அதீத கோசரமாய் நின்ற” என்றது ‘அதீதமாயும் கோசரமாயும்நின்ற’ என்றவாரும்.

அதீதம் - அப்பாற்பட்டது. கோசரம் - அகப்படுவது.

‘பாசஞான பசுஞானங்கட்கு அப்பாற்பட்டதாயும், பதிஞானத்திற்கு அகப்படுவதாயும் நின்ற அதுவே சத்தாய் உள்ள சிவம்’ என்றவாறு.

சிவம் பாசஞான பசுஞானங்கட்கு அகப்படாமையால் உணர்உரு ஆகாமையும், பதிஞானத்திற்கு அகப்படுதலால் ஒருவாற்றினும் உணரப்படாதது ஆகாமையும் உடையதாயிற்று.

‡ சிவஞான சித்தியார் - து. 9. 2.

ஆகவே, 'சிவம் இருதிறனும் இன்றிநிற்றல் எவ்வாறு' என்னும் ஐயம் இவ்வாற்றால் நீக்கப்பட்டதாம். இதனானே இருதிறனும் உடைத்தாதலும் கூறப்பட்டதாம்.

'வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நிற்பது சிவம்' என்னுமல், "நின்ற அதுவே சிவம் என உணரற்பாற்று" என்றது, வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நிற்பது அளவைகளால் அளந்தறியப் படாமை பற்றி அதனை உபநிடதங்கள் 'அது' (தத்) எனப் பொதுவகையால் கூறும் ஆதலின் அதனை "அதுவே" என எடுத்தோதி, அதனைத் தம் மாணக்கர்குத்தாம் "சிவம்" என உபதேசித்தருளினார். [த. கு. 'சிவம்' என்பது 'சித்து' என்பது முதலாகப் பல பொருளைத் தருவது என்பது முன்னே காட்டப் பட்டது.]

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- "அளவைகளால் அளவிட்டு அறியப் படுதலும், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாமையும் ஆகிய இரு தன்மையையும் உடைத்தாகாத பொருளை 'அநிர்வசனீயம்' ('இன்னது எனச் சொல்லொணாதது' என்றலே பொருந்துவ தன்றி அதனை 'சத்து' என வரையறுத்துக்கூறுதல் பொருந்தாது. 'பொருந்தும்' எனின், அதற்குப் பிரமாணம் யாது" என மாயாவாதிகள் வினவுவராயின், அவ்வினாவிற்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.)

பொருள்

இங்கு, "பிரகாசம்" என்பது, 'வாக்கு மனங்களால் உணரப்படும் பொருள்' எனவும், அப்பிரகாசம் என்பது 'எவ்வாற்றானும் உணரப்படாத பொருள்' எனவும் பொருள் தந்து நின்றன.

எனவே, "பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவதில்லை" என்றது, இயல்பாகவே வாக்கு மனங்கட்கு அகப்பட்டு நிற்கின்ற பொருளை, அவற்றின் வேறாக ஞானநூல்களில் சொல்லப்படுகின்ற ஞான சாதனைகளைச் செய்து உணர வேண்டுவதில்லை.

இனி ஒருவாற்றானும் உணர வாராத பொருளை உணர்தற்கு எவ்வகையான சாதனமும் பயன்படாது, ஆகவே, 'சத்தை உணர்தற்கு ஞானசாதனைகளில் இடைவிடாது நிற்க' எனக் கூறும் ஞான நூற் கூற்றுக்களே 'வாக்கு மனங்கட்கு அப்பாற் பட்ட பொருள் சத்தாம்' என்பதற்குப் பிரமாணங்கள் ஆகலின்,

அதுபற்றியே, “இவ் இரண்டு தன்மையும் இன்றி வாக்கு மனத்தேகோசரமாய் உள்ள அதுவே சத்தாய் உள்ள சிவம் என்று உணரற்பாற்று” என மேற்கோள்கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

உணர்தல் அருமை நோக்கி, “உணரற்பாற்று” என்றார்,

பிரகாச அப்பிரகாசங்களை உடையபொருள்களை, ‘பிரகாசம், அப்பிரகாசம்’ என்றே கூறியது உபசார வழக்கு.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- “உபநிடதங்களில் ‘அது’ (தத்) எனப் பொதுவாகச் சுட்டிச் சொல்லப்படுகின்ற பொருளுக்கு இரண்டு நிலை உண்டு. ஒன்று உண்மை நிலை, அது ‘பரமார்த்தம்’ எனப்படும். மற்றொன்று வழக்கு நிலை, அது ‘விவகாரம்’ எனப்படும். பரமார்த்த நிலையில் அப்பொருள் ‘பரப்பிரமம்’ என்னும் பெயரால் குறிக்கப்படும். வழக்கு நிலையில் அப்பொருள் பிரமம், ஈசரன் முதலிய பெயர்களால் குறிக்கப்படும்.

‘அது’ என்னும் சொற்குப் பொருளாய் உள்ள (தத் பத வாச்சியமாய் உள்ள) அப்பொருள் ‘அவிச்சை’ (அவித்தை) எனப்படுகின்ற அதன் வசப்பட்டுப் பரமார்த்த நிலையை இழந்து, விவகார நிலை அடைந்தது. அந்த விவர நிலையில் தான் ‘சத்து, அசத்து’ ‘பரமான்மா, சீவான்மா’ என இன்னும் இவ்வாறு விவகரிக்கப்படுகின்ற அனைத்து விவகாரங்களும் நிகழ்கின்றன. ஆகவே, பரமார்த்தத்தில் ஒன்றேயாய் உள்ள அந்தப் பொருள், விவகார நிலையில் ஞாதா (ஞாதீரு - அறியும் பொருள்) ஞேயம் (அறியப்படும்பொருள்) எல்லாம் உள்ளன. அதனால், ஞானநூல்களில் சொல்லப்படுகின்ற ஞான சாதனங்களில் நின்று அறிவதாகிய பொருளும், அறியப்படுவதாகிய பொருளும் அவிச்சை நீங்கும்வரையில் உள்ளனவேயாம். எனவே, அவ்வாற்றான் அறியப்படும் பொருளை, ‘சத்து’ என்றும். ‘கோசரம்’ என்றும் கூறுதலைப் பொருந்தும். ஆயினும், அவிச்சை நீங்கிய பரமார்த்த நிலையில் ‘அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள்’ (ஞாதீரு, ஞானம், ஞேயம்) என்னும் பாகுபாடேயில்லாது வேறென்றோடும் சேராது தனிஞானம் ஒன்றே அங்கு உளதாகும் ஆதலால், அறிபவனும், அறியப்படும் பொருளும் அற்ற நிலையில் உள்ளதனை, ‘சத்து’ என்றும், ‘கோசரம்’ என்றும் கூறுதல் பொருந்தாது.

என அவர் மேலும் இவ்வாறு தடைநிகழ்த்துவர் ஆதலின் அத்தடைக்கு விடையாகவே முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்றும் என்றால், என்
கண்ணி உளதென்றல்? மெய்கண்டான் — எண்ணி
அறிய இரண்டாம் அசத்தாதல்; சத்தாம்
அறிவறியா மெய்சிவன்தா ளாம்.

இதன் பொருள்

எண்ணிய சத்து அன்று அசத்து அன்று என்றால்—பரமார்த்தமாகிய பரப்பிரமப் பொருள் விவகாரத்தில் சொல்லப்படுகின்ற சத்தும் அன்று; அசத்தும் அன்று என்று நீ சொன்னால்.

உளது என்றல் என் கண்ணி - 'விவகாரத்தில் கருதப்படுகின்ற பொருள்கட்கு வேறாய், தனித்த ஓர் இயல்புடையபரமார்த்தப்பொருள் உண்டு' எனக் கொள்ளுதல், யாதேனும் ஒரு பிரமாணத்தைக் கொண்டோ அல்லது யாதொரு பிரமாணமும் இல்லாமலேயோ? 'மகாவாக்கியம்' முதலிய பிரமாணங்களைக் கொண்டே அங்ஙனம் கொள்ளப்படுகின்றது என்று விடைகூறினால் 'அந்தப் பிரமாணத்திற்கு அது 'பிரமேயம்' எனப்பட்டு, ஞேயமாகிவிடும் என்று அஞ்சி, யாதொரு பிரமாணமும் இல்லாமலே அங்ஙனம் கொள்ளப்படுகின்றது எனக் கூறுவையாயின்.

மெய்கண்டான் எண்ணி அறிய - சத்தின் இயல்பை உள்ளவாறுணர்ந்தோன் ஆராயுமிடத்து.

இரண்டு அசத்து ஆம் - பிரமாணத்திற்குப் பிரமேயம் ஆவனவும், பிரமாணம் யாதொன்றனையும் இல்லாதனவும் ஆகிய இரண்டும் அசத்தேயாம். (அது முன்பே கூறப்பட்டது. அதனால், 'பாரமார்த்திகப் பொருள் எவ்வாற்றானும் ஞேயம் ஆகாது' என்றல், " - பிரமாணங்கட்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பொருள் உண்டு - எனக் கூறுதல், - முயற்கோடு உண்டு - எனக்கூறுதல் போன்ற கற்பனை உரையே யன்றிப்பிறிதில்லை " என அதனை அழித்துப்பேசுவாரது கூற்றாய் முடிவதன்றி, வேறுகாது.)

ஆதல் - ஆதலால்.

சத்து ஆம் - 'சாந்தோக்கியம்' முதலிய பொது உபநிடதங்களால் 'சத்து' எனப்பொதுவாகக் குறிக்கப்படுகின்ற,

அறிவு அறியா மெய் - சுட்டறிவினால் அறியப்படாத மெய்ப் பொருள்.

சிவன் தாள் ஆம் - சைவ உபநிடதங்களிலும், சைவாகமங்களிலும் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்ற சிவனருளாவதன்றி, நீ கூறும் துனியம் (அநிர்வசனியம்) அன்று.

விளக்க வுரை

“அறிய” என்னும் செயவெனெச்சம், ‘அறியின்’ எனச் ‘செயின்’ என்னும் எச்சப் பொருளைத் தந்தது.

‘இரண்டும்’ என்னும் முற்றும்மை தொகுத்தலாயிற்று.

“ஆம் அசத்து” என்பதனை, ‘அசத்து ஆம்’ என மாற்றிக் கொள்க.

“சத்தாம்” என்பதனோடு “மெய்” என்பதனோடு இயைந்து நின்றது. சத்துத்தானே மெய்யாகலின், “சத்தாம் மெய்” என்பது பொதுவாகப் ‘பொருள்’ என்னும் அளவாய் நின்றது, “அடியளந்தான் தாயது” என்பதில் ‘அடியளந்தான், என்பது அச்சிறப்புப் பொருளைத் தராமல் ‘மாயோன்’ என்ற அளவில் பொதுப்பொருளே தந்து நின்றல் போல.

“அறிவு அறியா மெய்” என்பது, பிரமாணங்கட்கு அகப்படாத பொருள்’ என்னும் அளவினதேயாயினும் அதனை, ‘சிவன் தாள்’ மற்றும் பல சிறப்புக்களையுடைய ‘சிவசத்தி’ யாக உபசாரத்தால் உயர்த்துக் கூறினார். அச் சிறப்புக்களுள் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது, ‘தான் வேறு, அது வேறு’ என்று இல்லாமல், அதுவேதானாய் ஒற்றித்து நின்று உணர்வதாகிய அனுபவ உணர்விற்குப் புலனாதல். சிவஞான சித்தியாரிலும் “கூறெனாதாகி நின்ற இறைவனார் கமலபாதம் § என இவ்வாறு உபசரித்துக் கூறுதல் காண்க.

த. கு. மெய்ப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் உபநிடதங்கள் அதனை, ‘சத்து’ என்று கூற, அங்ஙனம் கூறப்படும் பொருளை பாரமார்த்திகம், அன்று என்றல், அச்சுருதிகளை இகழ்தலாகும், அது நிற்க. அவையெல்லாம் விவகாரப் பொருளையே கூறுமாயின், பாரமார்த்திகத்தைக் கூறுவது எது?

§ சுபக்கம் - பாயிரம். 4.

‘அது’ என்பது, ‘சுட்டறிவிற்கு அப்பாற்பட்டு நிற்பது’ எனப் பொருள் தருமன்றி, ‘ஒருவாற்றினுடைய ஞேயமாகாதது’ எனப் பொருள்படுமாறில்லை. மகாவாக்கியங்களில் அப்பொருளை வெளிப்படையாய் விளக்கி நிற்கும் வாக்கியம் எதுவும் இல்லை. ஆகவே, ‘பரமார்த்தப் பொருள், உபநிடதங்களில் குறிக்கப்படும் பொருட்கும் வேறுனது’ என்றல் பொருந்துமாறில்லை.

இவ் எடுத்துக் காட்டால், “வாக்கு மனதீத கோசரம்” என்றதில் “பரமார்த்தப் பொருளை, ‘வாக்கு மனதீதம்’ என்றல் பொருந்தும்; ‘கோசரம்’ என்றல் பொருந்தாது” என்னும் மாயாவாதிகள் கூற்றை மறுத்து, வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் அதீதமாயினும், வேறென்றிற்குக் ‘கோசரமாம்’ என்பது நிறுவப்பட்டது.

“எண்ணி அறிய இரண்டாம் அசத்து” என்பதற்கு அடுத்த எடுத்துக்காட்டில் வருகின்ற பொருளையே பொருளாக உரைக்கும் உரை * உரையாகாமை அறிக.

எடுத்துக்காட்டு - 2.

முன்னுரை :- “முதற் பொருளை, ‘கோசரம்’ என்றல் பொருந்தும்; ‘வாக்கு மனதீதம்’ என்றல் பொருந்தாது; என்னை? ஆன்மா மனத்தோடு கூடாதவழி அதற்கு அறிவுண்டா மாறில்லை. அதனால், ஒருபொருளை, மனத்திற்கு எட்டாதது, எனக்கூறி, அதனையே, ‘கோசரமாம்’ என்றல் பொருந்தாது.

இனி, ஓர் அளவையான் அறியப்பட்ட பொருளை, ‘வேறோர் அளவையான் அளந்தறிதல் வேண்டும்’ என விரும்புதலும் உண்டு. அவ்வாறு அளந்தறியும் பொழுது, முன்பு பிரகாசித்த பொருளே பின்பு புதுவதாய்ப் பிரகாசிக்கும். அதனால், “பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவது இன்மையான்” என்னும் ஏதுவும் பொருந்தாது. ஆகவே, முதற் பொருளைக் ‘கோசரம்’ என்றல் பொருந்தும்; ‘வாக்கு மனதீதம்’ என்றல் பொருந்தாது. எனத் தார்க்கிகரும், அவர்வழி நிற்போரும் தடை நிகழ்த்துவர் ஆதலின், அத்தடைக்கு விடையாகவே இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார் :

* பாண்டிப் பெருமாள்.

வெண்பா

உணர்ப் அசத்தாதல் ஒன்றுணரா (து) ஒன்றை ;
 உணரும்நீ தான் உணராய் ; ஆயின் — உணரும்உனின்,
 தான் இரண்டாம் ; மெய்கண்டான் தன்னால் உணர்தலால்
 தான் இரண்டாய்க் காணான் தமிழ்.

இதன் பொருள்

உணர்ப் அசத்து - உனது சேர்க்கையால் புலன்களை அறிகின்ற கருவிகள் யாவும் உன்னின் வேறாய் அழிபொருளாம். அதனால் அவையாவும் அசித்தாதலும் (சடமாதலும்) பெறப்பட்டது.

ஆதல் ஒன்று ஒன்றை உணராத - ஆதலால் அவற்றுள் ஒன்றேனும், ஒன்றாகிய முதற்பொருளை அறியமாட்டாது.

உணரும் நீ தான் உணராய் - இனி நீ அக்கருவிகளைத் துணைக் கொண்டே அறிபவன் ஆதலால், நீயும் (அக்கருவிகளோடு கூடியாயினும், அவற்றின் நீங்கித் தனித்து நின்றாயினும் முதற்பொருளை அறியமாட்டுவாயல்லை.

ஆயின் - மேற்கூறிய இருதிறத்துள் யாதேனும் ஒரு திறத்தால் யான் முதற் பொருளை அறிவேன் ' என்று நீ கூறுவாயாயின்,

உணரும் உனின்தான் இரண்டு ஆம் - அவ்வாறு உன்னால் அறியப்படும் பொருள் உனது உயிர்க்குயிராய் நிற்கின்ற முதற்பொருளாகாது; உன்னின் வேறாய் சேர்க்கையாய், அழிதலும், அசித்தாதலும் உடையபொருளேயாய் இருக்கும்.

(அங்ஙனமாயின் அதனை, 'கோசரமாம்' என்றல் எவ்வாறு எனின்,)

மெய் கண்டான் தமிழ் தன்னால் உணர்தலால் - உயிர்க்கு அறிவு உண்டாமாற்றை உள்ளவா றுணர்ந்த அறிவன், (நீ கூறுமாறு வாக்கு மனங்களாலாதல், அவற்றின் நீங்கித் தானே யாதல் உணராத) முன்பு § கூறியவாறு தம் உணர்வின் தமிழாய் உள்ள அம்முதற் பொருளை அதனது பேரறிவில்தனது அறிவு, 'வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி விளங்காது வெய்யோனை யாகாத மீன்போல' ‡ அடங்கி அதுவாய் நின்று அதனானே அறிவன் ஆதலால்.

§ ஐந்தாம் நூற்பா, ‡ ஐந்தாம் நூற்பா அதிகரணம், 2.

தான் இரண்டாய்க் காணான் - அதனைத் தான், அறிவுக்-
கறிவாக ஏனைப்பொருள்களை அறிதல்போலத் தனக்குவேறாய்ப்
புறம்பாக அறியமாட்டான். (அதனால் அத்தன்மைத்தாய்
பதிஞானம் அல்லது சிவஞானத்திற்கு அம் முதற்பொருள்
கோசரமாம் என்பதில் ஐயமில்லை.)

விளக்கவுரை

“ உணர்ப ” என்பது, ‘ உணர்வன ’ என்பதாம்.

‘ ஒன்றும் உணராது ’ என்னும் முற்றும்மை தொகுத்த-
லாயிற்று.

‘ உன்னின் ’ என்பது ‘ உனின் ’ என வந்தது. ‘ இன் ’,
நீக்கப் பொருளில் வந்த ஐந்தன் உருபு.

“ தான் இரண்டாம் ” - என்பதில் உள்ள ‘ தான் ’, அசை.

இவ் எடுத்துக்காட்டின் திரண்டபொருள்,

“ பாசஞான பசுஞானங்களால் அசத்துப் பொருள்களே
யறியப்படும் ஆதலின், முதற்பொருள் அவ் இருவகை ஞானத்-
தாலும் அறியப்படாது. அறியப்படுவதாகக் கருதினால், அது
அசித்தும், முக்குணத்ததும் ஆகிய ஏனை அசத்துப் பொருள்களை,
“ சத்தாகிய சிவம் ’ என மயங்கிஉணரும் மயக்க உணர்வேயாம்.
ஆதலால் சத்தாகிய சிவத்தை அதனது ஞானமாகிய பதிஞானத்-
தையே பற்றுகப் பற்றி அதுவாய் நின்று அகத்தே அறிவுக்-
கறிவாக உணர்தல்வேண்டும் ஆதலின், அப்பொருள் பாசஞான
பசுஞானங்கட்கு அதிதமாய்நின்றே பதிஞானத்திற்குக் கோசர-
மாம் ” எனத் தார்க்கிகர் முதலியோரை மறுத்து, ‘ வாக்கு-
மனாதிதம் ’ என்றதனை நிறுவியவாரும்.

[த. கு. ‘ வேறு வேறு அளவைகட்கு எய்துவனவற்றிற்கே
முன்னறிந்ததனைப் பின்னும்வேறோர் அளவையால் அளந்தறிய
விரும்புதல் பொருந்துமன்றிப் பதிஞானம் ஒன்றானன்றி அறிய
வாராத முதற்பொருளை அவ்வாற்றான் அறிய விரும்புதல்
கூடாமையால், பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவது
இல்லை ’ என்பது வேறு சிலவற்றிற்குப் பொருந்தாது எனக்
கொள்ளினும், முதற்பொருட்கு அது பொருந்துவதேயாம்,
என்பது கருத்து.]

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- “ முதற் பொருள் வாக்கு ‘ மனாதிதமாதலின்,
அது, தானே கோசரித்தாலன்றி ஆன்மா அதனை எவ்வாற்றானும்

அறிதல்இயலாது. அதனால், அப்பொருள் யோக நூலில் கூறப்படும் தீயானபாவனைகளிலே கோசரமாம் ; இவ்வாறன்றி மெய்கண்டான் அதனை அதுவாய்நின்று அதனாலே உணர்வான் என்றல் தன்னைப்பற்றுதல், என்னும் குற்றமாம் எனப் பாதஞ்சலர் (யோக மதத்தவர்) கூறுவர் ஆகலின், அவர்கூற்றை மறுத்தற்கு மூன்றாவது எடுத்துக்காட்டுக்கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பாவகமேல் தான் அசத்தாம் ; பாவனா தீதம்எனின்
பாவகமாம் ; அன்றென்னின் பாழதுவாம்-பாவகத்தைப்
பாவித்தல் தான்என்னின் பாவகமாம் ; தன்னருளால்
பாவிப் பதுபரம் ; இல் பாழ்.

இதன் பொருள்

(நீ கூறும் யோக பாவனை உண்மைபாவனையாயின், கருவிகளோடு கூடிச் செய்யும் பாவனையோ? கூடாது நீங்கி நின்று செய்யும் பாவனையோ? இரண்டுமன்றி, 'இன்னது' எனச்சொல்ல ஒண்ணாத பாவனையோ? அதுவுமன்றி, உணவு கிடையாமையால் பசியால் வாடுகின்ற ஒருவன், உணவைப் பெற்று உண்டுவிட்டதாகப் பொய்யாகப் பாவித்துக்கொள்வது போல, பாவிக்க முடியாத பொருளைப் பாவித்ததுபோலப் பாவிக்கும் பாவனையோ?)

பாவகமேல் தான் அசத்தாம் - 'கருவிகளோடு கூடிச் செய்யும் பாவனை' எனின் அது, முன் சொன்ன பாசஞானமே (கருவி யுணர்வே) யாதலால், அந்த ஞானத்திற்கு அகப்படத் தோன்றும் பொருள் முன்னமே கூறியதுபோல அசத்தாவ தன்றிச் சத்தாகிய சிவமாகாது.

பாவனாதீதம் எனின் பாவகமாம் - 'கருவிகளின் நீங்கச் செய்யும் பாவனை' எனின், கருவிகளின் நீங்கியவழி ஆன்மாவிற்கு உளதாவது அறியாமையே யாதலானும், அறியாமையில் தோன்றுவது யாதும் இன்மையானும் அந்தப் பாவனை வெறும் சொல்லளவினதாம் அன்றிப் பயனுடையதாகாது.

அன்று என்னின் அது பாழ் ஆம் - 'இவ்விரண்டும் அன்றி இன்னதெனச் சொல்லொணாதபாவனை' எனின், 'இன்னதெனச் சொல்லொணாத பொருள் துனியமே' எல்லார்க்கும் உடன் பாடாகலின், அவ்வாறே அப்பாவனையும் துனியமேயாம்.

பாவகத்தைப் பாவித்தல் என்னின் பாவகம்ஆம்- பாவிக்கப் படாப் பொருளைப் பாவித்ததாக வைத்துப்பாவிக்கின்றபாவனை' எனின், அது பசித்திருப்பவன் தன்னை உண்டவனாகப், பாவித்துக்கொள்ளுதல் போன்ற போலிப்பாவனையாம் ஆதலின், அதுவும், கருவிகளின் நீங்கிய பாவனைபோலப் பயனில்லாத பாவனையாம்.

('அங்ஙனமாயின், எவ்வாற்றினும் பாவிக்கப்படாத பொருள் பாழேயாம்' எனக் கூறுவையாயின்,)

தன் அருளால் பாவிப்பது பரம் - மேற்கூறிய அனைத்துப் பாவனைகளையும் ஒழித்து அதனது திருவருளால் பாவிக்கப் படுவது பரம்பொருள். (ஆதலால்)

பாழ் இல் - (அஃது அப் பரம்பொருளாவதன்றி நீ கூறும் பாழாதல் இல்லை.

விளக்கவுரை

"பாவகத்தைப் பாவித்தல் தான்" என்பதில் உள்ள 'தான்', அசை.

"பாவகத்தைப் பாவித்தல்" என்பது, 'பாவித்தலைச் செய்தல்' எனப் பொருள் தந்தது, "அணியலும் அணிந்தன்று" * என்பது போல.

முன்னை வெண்பாவில் "தன்னால் உணர்தல்" என்றது, "தனது அருளால் உணர்தல்" என்றதேயாகலின், அது, "தன்னைப் பற்றுதல்" என்னும் குற்றமாதல் இல்லை என்றற்கு, இவ் வெண்பாவில், "தன்னருளால் பாவிப்பது" என விளக்கிக் கூறினார்.

'அவனது அருளை அறிதலும், அவ்வருளாலே அவனை உணர்தலும் எவ்வாறு' எனின், அஃது உண்மையதிகாரத்திற்கு கூறப்படும். ‡

இவ் எடுத்துக்காட்டால், 'பரம்பொருள் யோகபாவனையால் உணரப்படும்' என்னும் யோக மதத்தவரை மறுத்து, 'அதன் அருளால் அல்லது அதனை உணர்தல் இயலாது' என்பது நிறுவப்பட்டது.

* புறம் - கடவுள் வாழ்த்து. ‡ நூற்பா 8, 9, 10.

எடுத்துக்காட்டு - 4

முன்னுரை :- “ - பாசஞான பசுஞானங்கட்கும், யோக பாவனைகட்கும் அகப்படாத அச் சிவமுதற் பொருளை அதனது அருளாலே அதுவாய் நின்று அறிதல் வேண்டும் என்பதில்லை. ஏனெனில், ‘ பாசத்தின் நீங்கிய உயிர் பசுத்துவத்தின் நீங்கிப் பதியோடு ஒருநிகர்ப்பட்டதாம் என்பது சிவாகமங்களில் சொல்லப்பட்டது. அதனால், முத்திநிலையை எய்திய ஆன்மாச் சிவனுக்குரிய முற்றும் உணர்தல் முதலிய எண்குணங்களையும் பெற்றுச் சிவனோடு சமமாய் நின்றலால், அந்நிலையில் அதனது ஞானம் பசுஞானம் ஆகாது சிவஞானமேயாம். ஆதலின், அந்நிலையில் ஆன்மாத் தனது ஞானத்தானே சிவனை அறியும் ” எனச் சிவசம வாத சைவர் கூறுவர். ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு நான்காவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அறிய இரண்டல்லன் ; ஆங்கறிவு தன்னால்
அறியப் படான் அறிவி னுள்ளான் — அறிவுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
காட்டா தறிவறிந்து கண்டு.

இதன் பொருள்

அறிய இரண்டு அல்லன் - “ ஆன்மாவும், சிவமும் அத்து விதம் ” என்பது சிவாகமங்கட்கும் ஒத்த கருத்தே யாதலின். சிவன் உயிர் அறிவு பிற பொருள்களைப் போல எதிர் இட்டு அறிவதற்கு அவ்வுயிர்க்கு வேறாய் நிற்பவன் அல்லன்.

அறிவின் உள்ளான் - அவன் உயிரினது அறிவுக்கு அறிவாய் அதற்கு உள்ளே இருப்பவன். (ஓர் அறிவுக்குள்ளே மற்றோர் அறிவு எங்ஙனம் உளதாகும் எனின், இரண்டும் அறிவே யாயினும், உயிரினது அறிவு தூலமாகிய அப்பின்கண் (நீரில்) தூக்குமமாய் உப்புஒன்றாய் விரவிநிற்போலச் சிவன் உயிரினது அறிவுக்கு அறிவாய் அதனுள்ளே நிற்பன் ஆகவே,)

அறிவுக்குக் காட்டாகி நின்றானை - அவ்வாறு நின்று உயிரினது அறிவுக்கு அறியற்பாலனவற்றை அறிவித்து வரும் தூக்கும அறிவாகிய சிவனை,

அறிவு கண்டறிந்து காட்டாது - தூல அறிவாகிய உயிர் அறிவு எக்காலத்தும் தான் நன்கறிந்து தன்னையுடைய உயிருக்குக் கோசரமாகும்படிக் காட்டாது. (அஃது எதுபோல எனின்,)

கண் அறியா மெய் என்ன - தன்னுள் தன்னால் அறியப் பட்டாது தனக்கு அறிவுக்கும் பொருளாயுள்ள உயிரைக் கண் அறியாதது போல.

விளக்கவுரை

“காட்டு” என்பது முதனிலைத் தொழிற் பெயர். [த. கு. அஃது ஆகுபெயராய், ‘காட்டுதலையுடையது’ எனப் பொருள் தந்தது.]

‘உயிரினது அறிவிற்கு வேறுகாது, அதனுள்ளே நின்றலால் அவ்வறிவு சிவனைத் தானே அறியாது’ எனக் கூறியவர், “காட்டாகி நின்றானே” என்ற அடைமொழியினாலும் உயிரினது அறிவு சிவனை அறிய மாட்டாமைக்கு மற்றும் ஓர் ஏதுக்கூறினார்.

“கண்டறிதல்” என்னும் ஒருபொருட் பன்மொழி, “குழிந்தாழ்ந்த கண்” § என்பதிற்போல அறிதலின் சிறப்புணர்த்தி நின்றது.

கண் முதலிய கருவிகளை நோக்க உயிர் மெய்ப்பொருளாம் (சத்துச் சித்தாம்) ஆதலின், இங்கு அதனையே “மெய்” என்றார்.

‘மெய் - உடம்பு’ எனக் கொண்டு, ‘கண்ணை அறிய மாட்டாத உடம்புபோல’ என உரைப்பாரும் உளர். கண் ஒழிந்தவற்றுள் ஒன்றையேனும் அறிதல் உடம்பிற்கு உளதாயினன்றோ, அவ்வுரை உரையாகும்! அஃது இன்மையால், அவ்வுரை † போலியுரையே யாதல் அறிக.

இவ் எடுத்துக் காட்டால், ‘முத்தி நிலையிலும் உயிரினது அறிவு சிவனை அறியமாட்டாது’ எனச் சிவசமவாத சைவரை மறுத்து, உயிர் அறிவு கருவிகளைக் காட்டாகக் கொள்ளாமல், சிவனது அறிவாகிய சிவஞானத்தையே தனக்குக் காட்டாகக் கொண்டே சிவனை யறியும்’ என்பது நிறுவப்பட்டது.

§ நாலடி தூய்தன்மை - 9.   † இவ்வுரையும் யார் உரை என்பது தெரியவில்லை.

‘முற்றறிவு முதலிய எண்குணங்கள் சிவனிடத்தன்றிப் பிற இடத்து இன்மையால், முத்தி நிலையில் உயிர் எண் குணங்களைப் பெறுதல் சிவனாய் நின்று அவனது குணங்களைப் பெறுதலே யல்லது வேறன்று. அதனால் அஃது இங்குக் கூறப்பட்டபடி உயிர் சிவனருளைக் கண்ணாகக் கொண்டு காணுதலே யாவ தல்லது வேறன்றும்’ என்றபடி,

எடுத்துக்காட்டு - 5

முன்னுரை:- “பாசத்தின் நீங்கிய உயிர் சிவத்தோடு ஒன்றாகியே விடும் ஆதலால், அந்நிலையில், ‘உயிர் அறியும்’ என்றும், ‘சிவம் அறியப்படும்’ என்றும் அவற்றை இவ்வாறு வேறு வேறு நிற்பனவாக்க கூறுதல் பொருந்தாது” எனச் சிவாத்துவித சைவர் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு ஐந்தாவது எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அதுஎன்னும் ஒன்றன் றதுவன்றி வேறே
அதுஎன் றறியறிவும் உண்டே — அதுஎன்
றறிய இரண்டல்லன் ஆங்கறிவுள் நிறறல்
அறியும்அறி வேசிவமும் ஆம்.

இதன் பொருள்

அது என்னும் ஒன்று அன்று - (“மெய்ப்பொருள் ‘இன்ன தன்மையை உடையது’ எனக் கூறுதற்கு அன்ன விசிட்டப் பொருளாகாது,) அடையும் அடைகொளியும் கூடிய கூட்டப் பொருள் ஆகாது ‘அறிவு’ என்னும் தன்மையாயே அந்நிர்வசனியமாய் (சொல்லொணுததாய்) நிற்பது” என்னும் மாயா வாதிகள் மதம் உமக்கு உடன்பாடாகாது, “சிவம் சத்து, சித்து, ஆனந்தம் முதலிய பண்புகளை உடைய விசிட்டப் பொருளே யாம்” (விசேடண விசேடிய அடை அடைகொளிகளின் கூட்டப் பொருளேயாம் என்னும் எமது மதம் உமக்கும் உடன்பாடே யாதலின்) சிவம், ‘இன்னது’ எனச் சொல் லொணுமையால் பொதுப்படச்சுட்டி, ‘அது’ (தத்) எனக் கூறும் அந்நிர்வசனியப் பொருளன்றும். (ஆகவே,)

அது அன்றி - (முத்தி நிலையிலும்) உயிர்க்கு அறியப்படு பொருளாய் நிற்கின்ற அந்தச் சிவம் மட்டும் அல்லாமல்,

வேறு - அதற்கு வேறாய்,

அது என்று அறி அறிவும் ஆங்கு உண்டே - 'அந்தச் சிவ பரம் பொருள் வாக்கு மனதீதமாய் நிற்கும் பொருள்' என்பதை அனுபூதியாக அறிகின்ற வேறோர் அறிவும் (உயிரினது அறிவும்) அந்நிலையில் உள்ளதே யன்றி, இல்லாததன்று.

('அங்ஙனம் நிற்பின் உயிர் சிவமாதல் கூடாது' எனின் அன்னதன்று,)

அது என்று அறிய இரண்டு அல்லன் - அவ்வாறு அனுபூதியாக அறியப்படுகின்ற அந்தச் சிவன், ஏனைய உலகப் பொருள்போல, 'அது' என்று வேறு வைத்துச் சுட்டியறியுமாறு அவ்வுயிர்க்கு வேறாய் நில்லாமல்.

அறிவுள் நின்றல் - அவ்வாறு அறிகின்ற அவ்வுயிரினது அறிவுக்குள்ளே 'அப்பனைந்த உப்பேபோல்' ஒன்றாய் விரவி நின்றலால்,

அறியும் அறிவு சிவமும் ஆம் - அறிகின்ற அறிவாகிய உயிர் சிவமாயும் நிற்பதாம்.

விளக்கவுரை

[த. கு. அஃது இருளின் நீங்கிய கண்ணொளி விளக்கொளியோடு விளக்கொளியே யாகியும், ஞாயிற்றின் ஒளியோடு கூடி ஞாயிற்றின் ஒளியே யாகியும் நின்றல் போல்வதாம் என்க.]

"சிவமும் ஆம்" என உம்மை கொடுத்து ஒதியது, சிவமாகியும் சிவம் ஆகாமையை உணர்த்தற்கு,

[த. கு. "அது" - முன்றனுள் முதலது, 'இன்னது எனச் சொல்லொணுது உள்ளது' என்றும், இடையது, 'வாக்கு மனதீதமாய் நிற்பது என வேதாகமங்களின்வழி ஆசிரியன் அறுவுறுக்க அறியப்பட்ட பொருள்' என்றும், இறுதியது, 'சுட்டியறியப்படுவது' என்றும் பொருள் தந்தன. "அது என்னும் ஒன்று அன்று" என்பதன்பின், 'ஆகலான்' என்னும் சொல்லெச்சம் வருவிக்க.

"அது என்று அறி அறிவும்" என்ற உம்மை, 'அறியப்பட்ட அறிவே யன்றி' என இறந்தது தழுவி யெச்சம்.

“ இரண்டில்லன் ” என்பதில் உள்ள ‘ அல்லன் ’, குறிப்பு முற்றெச்சம்.

“ நின்றல் ” என்பதில் ‘ நின்றலான் ’ என உருபு விரிக்க.

‘ இரண்டல்லனாய் நின்றலால் ’ என்பதும், ‘ அறியும் அறிவே சிவமும் ஆம் ’ என்பதும் ஒரு தொடர் அன்றி, வேறு வேறு தொடர் ஆதலால், அவை உயர்திணை ஒருமையும், அஃறிணை ஒருமையும் மயங்கின அல்ல ;

“ உண்டே ” என்னும் ஏகாரம் தேற்றப் பொருளது. ஏனை இரண்டு ஏகாரங்களும் அசைநிலை.

இவ் ஐந்து எடுத்துக் காட்டுக்களாலும் முறையே,

(1) “ பரம்பொருளை - வாக்கு மனதீதம் - என்றல் பொருந்தும்; - கோசரமாம் - என்றல் பொருந்தாது ” என்னும் மாயா வா திகளையும்,

(2) “ - கோசரமாம் - என்றல் பொருந்தும்; - வாக்கு மனதீதம் - என்றல் பொருந்தாது ” என்னும் தார்க்கிகரையும், அவர்வழி நிற்போரையும்,

(3) “ பாவனைக்குக் கோசரமாம் ” என்னும் பாதஞ்சலரையும்,

(4) “ பாசத்தின் நீங்கிய ஆன்மாவின் ஞானத்திற்கே கோசரமாம் ” என்னும் சமவாத சைவரையும்,

(5) “ முத்தி நிலையில் ‘ உயிர் ’ என ஒருபொருள் வேறில்லை ஆதலின், அங்குப் பரம்பொருள் உயிர்க்குக் கோசரம் ஆதல் இல்லை ” என்னும் சிவாத்துவித சைவரையும் மறுத்து, ‘ சத்தாவது, வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நிற்பதாம் ’ என்பது நிறுவப்பட்டது.

இது பற்றி அவ்வம் மதத்தார் நிகழ்த்தும் தடைகட்டுக் கூறப்பட்ட விடைகளால் எல்லாம் சத்தின் இயல்பே விளக்கப்பட்டமையால், இவ் அதிகரணம் சத்ததிகரணமாகும்.

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்:-

‘உயிர்கள், தம்மோடு எஞ்ஞான்றும் உடனாய் நின்று செலுத்துகின்ற முதல்வனை அறிதல்இல்லை’ என முன்னை நூற்பாவின் கூறப்பட்டமையால், அவன் உயிர்களால் என்றாவது அறியப்படுபவனோ? அல்லது எக்காலத்தும் அறியப்படாதவனோ? என நிகழும் ஐயத்திற்கு,

‘அறியப்படுபவன்’ என விடைகூறினால், உயிர்களால் அறியப்பட்டுவருகின்ற ஏனைப் பொருள்கள் போல அவனும் அசத்தாகிவிடுவான்; அதனால், அவன் உயிர்களால் அறியப்படுபவன் அல்லன்.

உயிர்களால் அறியப்படும் பொருள்கள் யாவும் ‘உண்டு’ என்னும் உணர்வை ஒருகாலத்துத் தோற்றுவிப்பினும் பின் அவைதாமே ‘இல்லை’ என்னும் உணர்வைத் தோற்றுவித்தலாலும், ‘இல்லை’ என்னும் உணர்வைத் தோற்றுவிப்பன எல்லாம் அசத்து எனப்படுதலாலும் அவற்றை ‘அசத்து’ என்றல் பொருந்துவதேயாம்.

சற்காரிய முறைப்படி எல்லாப் பொருளும் சத்தேயாயினும் நீர்மேல் எழுத்து முதலியன நிலையாமை நோக்கி ‘அசத்து’ எனப்படுதல் போல, உயிர்களால் அறியப்படும் பொருள்களை நிலையாமை பற்றி ‘அசத்து’ என்றல் சற்காரிய முறைக்கு மாறானதன்று.

ஆகவே, உயிர்களால் அறியப்படும் பொருள்கள் எல்லாம் அசத்தே யாதலின், முதல்வனை, ‘உயிர்களால் அறியப்படுபொருள்’ என்றல் கூடாது.

இனி, மேற்கூறியவாறு பற்றி, ‘சத்தாவது எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத பொருள்’ எனக்கொண்டு, ‘முதல்வனும் எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத பொருள்’ என விடைகூறின்,

முயற்கோடு முதலிய எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத பொருள்கள் சத்தாகிவிடும். அஃது ஒருவர்க்கும் உடன்பாடாகாது, ‘அவையெல்லாம் அசத்து’ என்றலே எல்லார்க்கும் உடன்பாடு ஆதலின், முதல்வனும் எவ்வாற்றானும் அறியப்படாதுயின் அசத்தேயாகிவிடுவான். அதனால், அங்ஙனம் கூறுதலும் கூடாது.

ஆகவே, ‘முதல்வன் இவ்விரண்டுவகையும் இன்றி, ஒருவாற்றான் அறியப்படாமையும், ஒருவாற்றான் அறியப்படுதலும் ஆகிய இருதன்மையும் உடையன்’ என்பதே விடையாகும்.

ஒருவாற்றான் அறியப்படாமையாவது, பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாமை. ஒருவாற்றான் அறியப்படுதலாவது பதிஞானத்தான் அறியப்படுதல்.

இதுபற்றிய அவன் 'வாக்கு மனதீதன்' என்றும், 'கோசரன்' என்றும் இருவகையும் உடையவனாகக் கூறப்படுகின்றான்.

அதீதன் - அப்பாற்பட்டவன். கோசரன் - அகப்படுபவன். பாசஞான பசுஞானங்கட்கு அதீதன். பதிஞானத்திற்குக் கோசரன்.

மேற்கூறியவாறு, வாக்கு மனங்களால் அறியப்படும் பொருள் அசத்தாதல்போலவே, ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத அநிர்வசனியப் பொருளும் அசத்தேயாதலின், 'அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும்பொருள் (ஞாதா, ஞானம், ஞேயம்) என்பன வெல்லாம் விவகாரத்தில் அன்றிப் பராமார்த்திகத்தில் இன்றி, யாதொரு பாகுபாட்டோடும் கூடாது தன்னளவிலே தான் நிற்கின்ற ஞானமாகிய அந்தப்பாரமார்த்திகப் பொருள் எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத அநிர்வசநீயமே' என்றல்கூடாது.

கருவிகள் யாவும் உயிர் செலுத்தினால் அன்றி அறிய மாட்டாமையாலும், உயிரும் கருவிகள் இன்றி அறியாது ஆதலாலும் 'முதல்வன் வாக்கு மனங்கட்கு அகப்படுபவனே' என்றலும் கூடாது. அவன் அகப்படுதல், அவனதுஞானத்தைப் பெற்று அதுவாய் நின்று அறியும் அறிவிற்கேயாம்.

பாவனை கருவிகளின் நீங்கிச்செய்தல் கூடாமையால் யோக பாவனைகளும் பாசஞான பசுஞானங்களின் வகையேயாதலின், 'முதல்வன் யோக பாவனையில் அகப்பட்டு விளங்குவான்' என்றல்கூடாது. அருள்வழி நின்று பாவிக்கும் ஞானபாவனையில் அகப்படுதலால் பாவனைக்கு அகப்படாமை பற்றி முதற் பொருளைப் 'பாழ்' என்றல்கூடாது.

முத்திபெற்ற உயிர் பெறும் முற்றுணர்வு சிவனுடையதே யாதலின், அதனால் அவன் அறியப்படுதலை, ஆன்ம ஞானத்தாலே அறியப்படுதலாகக் கூறுதல் கூடாது.

முத்தி நிலையில் ஆன்மாச் சிவமாதல், பெத்த நிலையில் ஆன்மாதன்னின் வேறுகிய கருவிகளோடு கூடி அவையாய் நின்றதுபோலவே, முத்தி நிலையில் பாசங்களின் நீங்கித் தன் அறிவுக்குள் அறிவாய் நிற்கின்ற சிவத்தோடே கூடி அதுவாய்

நிற்றலே யாதலால், அது பற்றி, 'முத்தி நிலையில் சிவத்திற்கு வேறாய் உயிர் என்று ஒருபொருள் இல்லையாகிவிடும்' என்றல் கூடாது.

எனவே, பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாமையும், பதிஞானத்தால் அறியப்படுதலும் ஆகிய இரு வகையினையும் உடையதே சத்து. சத்தாய் உள்ளது சித்தாயும் நிற்கும் அதனால், நிலைபெற்ற மெய்யுணர்வையுடையோர் முதல்வனை, 'சிவ சத்து' எனக் கூறுவர். ஆகவே, 'முதல்வன் அத்தன்மையன்' என அறியற்பாற்று.

என இவ் இரண்டு அதிகரணங்களின் பொருளையும் ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்துகொள்வோம்.

ஆறும் நூற்பா முடிந்தது.

நான்கு, ஐந்து, ஆறு என்னும் எண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற நூற்பாக்களால் முறையே பசு, பாசம், பதி என்பவற்றின் இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டன.

இலக்கண இயல் முடிந்தது.

அதிகாரத் தொகைப் பொருள்

பிரமாண இயலின் முன்று நூற்பாக்களால் முறையே பதி, பாசம், பசு என்பவற்றின் உண்மைகளுக்குப் பிரமாணம் கூறிய பின், இலக்கண இயலின் முன்று நூற்பாக்களால் முறையே பசு, பாசம், பதி என்பவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

அவற்றுள் பதியின் பொது வியல்பாகிய தடத்தலக்கணம் இரண்டாம் நூற்பாவிலே பெறப்பட்டமையால், உண்மையியல்பாகிய சொகுப லக்கணமே ஆறும் நூற்பாவினால் கூறப்பட்டது.

இரண்டாம் நூற்பாவில், 'முதல்வன் தன்னின் வேறுகாது தாதான்மியாய் நிற்கும் தனது சக்தியானே சேதனமும், (அறிவுடையதும்,) அசேதனமும், (அறிவில்லதும்) ஆகிய இருவகைப் பிரபஞ்சத்தோடும் அத்துவிதமாய் (ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய்) இயைந்து நின்று பிரபஞ்சங்களைச் செயற்படுத்துவான்' எனக் கூறியதானே அத்துவிதமாய் நின்று உலகத்தைச் செயற்படுத்துதலே முதல்வனது பொதுவியல்பாகிய தடத்த லக்கணம் என்பது பெறப்பட்டது.

முதல்வன் உலகத்தைச் செயற்படுத்துதலாவது அவற்றை ஐந்தொழிற் படுத்துதலாம்.

ஐந்தொழிலாவன :- 'படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்' என்பன. இவை முறையே, 'சிருட்டி, தீதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம்' எனப்படும்.

முதல் நூற்பாவில்,

"தோற்றிய திதியே ஒடுங்கிமலத் துளதாம்" என, 'படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்' என்ற முத்தொழிலே கூறப் பட்டிருக்க, மேலும் இரண்டு கூட்டி, 'ஐந்தொழில்' என்றது என்னை யெனின்,

பொதுப்பட யாவரும் உணரும் வகையில் உள்ளவை முத்தொழில்களையாதல் பெரும்பான்மையாக 'முத்தொழில்' என்றே கூறினும், உண்மையில் 'ஐந்தொழில்' என்றலே கருத்தாகலின் அங்ஙனம் கூறப்பட்டது என்க.

[த. கு. மறைத்தலாவது, உயிர்களின் அறிவை மறைப் பதாகிய பாசத்தின் வழி நின்று அவை, தம்மையும் தலைவனையும் அறியாது மறந்து வினையை ஈட்டுதலிலும், நுகர்தலிலுமே வேட்கை யுடையனவாய், அவ்வேட்கை காரணமாகப் பிறப்பு இறப்புக்களிற்பட்டு உழலச் செய்தல். இஃது இரண்டாம் நூற்பாவில் "இருவினையின் போக்குவரவு புரிய" என்பதனாலும், ஐந்தாம் நூற்பாவில் "தாம் தம் உணர்வின் தமிழ் அருள் - காந்தம் கண்ட பசாசத் தவையே" என்பதனாலும் கூறப் பட்டது.

உயிர்களது அறிவை விளக்குதலே முதல்வனுக்கு இயல் பாவதன்றி, மறைத்தல் அவனுக்கு இயல்பன்று. எனினும், மறைத்தல் தொழிலைச் செய்வதாகிய பாசத்தின் வழி நின்று அவற்றைச் செயற்படுத்தும் முகத்தால் அவை தேய்ந்தொழிய வேண்டியே அவற்றின் வழி நின்று மறைத்தலைச் செய்கின்றான்.

மறைத்தலைச் செய்தலானே பிறப்பு இறப்புக்கள் உளவாகின்றன ஆதலின், மறைத்தலின் காரியமே படைத்தல் முதலிய முத்தொழில்கள் என்க. எனவே, படைத்தல் முதலிய முன்றும் அவனுக்குச் செயற்கைக் குணமாதல் அறியப்படும்.

'அருளல்' எனப்படும் அனுக்கிரகம் உண்மையதிகாரத்தில் எட்டாம் நூற்பாவாற் கூறப்படும். ஆகவே, 'சிவஞான போதத்துள் ஐந்தொழில் சொல்லப்படவில்லை; முத்தொழிலே

சொல்லப்பட்டன' என்றல் ஆராய்ச்சி யில்லாதாரது கூற்றாய் முடிதல் அறிக.

'ஐந்தொழில்' என்னுது, 'முத்தொழில்' எனக்கூறும் பொழுது மறைத்தல் காத்தலிலும், அருளல் அழித்தலிலும் அடங்கி நிற்கும் என்க.]

முதல் நூற்பாவில், "மலத்துளதாம்" என்றும், இரண்டாம் நூற்பாவில், "இருவினையின் போக்கு வரவு புரிய" என்றும், நான்காம் நூற்பாவில் "சகச மலத்துணராத அமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே" என்றும் கூறியவற்றால், 'உயிர்கள் பாசம் காரணமாகவே பிறப்பு இறப்புக்களிற்பட்டு அஞ்சவத்தை யுறுகின்றன' என்பது கூறப்பட்டமையால், பாசம் காரணமாக அவ்வாறு நின்றலே 'பசு' எனப்படும் உயிர்களின் பொது இயல்பாகிய தடத்த லக்கணம் என்பது அறியப்பட்டது. உயிர்களது உண்மை யியல்பாகிய சொரூப் லக்கணம் உண்மை யதிகாரத்தில் ஏழாம் நூற்பாவால் கூறப் படும்.

மூன்றாம் நூற்பாவில் குறிப்பாகவும், நான்காம் நூற்பாவில் வெளிப்படையாகவும் கூறப்பட்ட அஞ்சவத்தை, 'மூன்று வகையில் நிகழும்' என்பதும் நான்காம் நூற்பாவில் கூறப் பட்டது. எனவே, 'அவை காரிய அவத்தைகள் என்பதும், 'அவற்றிற்கு முதலாகக் காரண அவத்தைகள், மூன்று உள்' என்பதும் பெறப்பட்டன.

காரண அவத்தைகள் மூன்றுவன :- 'கேவலம், சகலம், சுத்தம்' என்பன.

கேவலம் ஆணவத்தால் நிகழ்வது. அஃது இருள் அல்லது அறியாமை.

சகலம் மும்மலங்களாலும் நிகழ்வது. அது சிற்றறிவு. இதுவே 'விபரீத ஞானம்' எனப்படும் திரிபுணர்ச்சி. உயிர்கள் பிறப்பு இறப்புக்களிற்பட்டு உழலும் பொழுது இந்தச் சிற்றறிவே உளதாகும்.

சுத்தம் முதல்வனது திருவருளால் நிகழ்வது. அதனால், உயிர் பாசங்களின் நீங்கி, அதனானே அவற்றாலாகிய அறியாமை அல்லது திரிபுணர்ச்சி என்பதினின்றும் நீங்கி, அறிவு விளக்கம் பெற்றுத் தம்மையும், தலைவனையும் உள்ளவாறுணர்ந்து

முதல்வனோடு ஒன்றாய், அவனது முற்றறிவு முதலிய எண் குணங்களைப் பெற்று எல்லையில் இன்பத்தில் என்றும் ஒன்றும் ஒரு பெற்றியவாய் நிற்கும்.

காரண அவத்தை முன்றனுள் கேவலாவத்தை ஐந்துவகைப் படும். அவை, 'மருட் கேவலம், சகல கேவலம், பிரளய கேவலம், விஞ்ஞான கேவலம், அருட் கேவலம்' என்பன.

'கேவலம் ஐந்து வகைப்படுகின்றது' என்றால், 'ஐந்து வகையில் உயிர்கட்கு ஆணவம் காரணமாக அறியாமை நிகழ்கின்றது' என்பதுதான் பொருள்.

1. ஐவகைக் கேவலங்களுள் மருட்கேவலமாவது, உயிர் மாயை கன்மங்களோடு கூடாதே யிருந்த நிலை. இதனை 'அனாதி கேவலம்' என்பர். ஆணவம் சகச மலம் ஆதலின் அதற்கு ஆதியில்லை. அதனால், 'அனாதி' எனப்படுகின்றது. மாயை கன்மங்கள் ஆகந்துகமாகலின் அவற்றோடு உயிர்க்கு உளதாகிய கூட்டம் ஆதியுடையதாகின்றது.

2. சகல கேவலமாவது, உயிர் அழித்தல் தொழிற்கு உள்ளாகிய பின்னர், மீளத் தோன்றும் நிலைக்கு உரியதாய் நிற்கும் நிலை. இந் நிலையிலும் மாயை கன்மங்கள் செயற்படும் ஆதலின், இஃது மருட் கேவலம் ஆகாதாயிற்று.

'இந்நிலையில் இறைவன் துக்கும் ஐந்தொழில்; செய்வான்' என மிருகேந்திரத்துட் கூறப்பட்டது.

3. பிரளய கேவலமாவது, உயிர் அழித்தல் தொழிலுக்கு உள்ளாகிய பின்னர் வினை காரணமாக மீளத் தோன்றும் நிலையை எய்தாது வாளா கிடக்கும் நிலை. இந்நிலை வினையால் உண்டாதலால் இது, மாயை மட்டுமே இல்லாத நிலையாகும்.

4. விஞ்ஞான கேவலமாவது, உயிர் அழித்தல் தொழிலுக்கு உள்ளாகிய பின்னர், அதனை இறைவன் மாயை கன்மங்களோடு உளதாகிய தொடக்கினை நீக்கிச் சிறிதும் செயலின்றிப் பெரிதும் இளைப்பாறி இருக்கச் செய்யும் நிலை. அந்நிலையில் உயிர்க்கு என்றும் உள்ள இறைவனது சங்கற்பம் ஒன்றே அதற்கு நிலைக்களமாகும். எனினும் அந்நிலைக்களத்தை உயிர் அறியாது ஆதலின், இஃது அருட்கேவலம் ஆகாது.

5. அருட்கேவலமாவது, ஐம்புல வேடரில் அகப்பட்ட உயிர்க்கு, முதல்வன் குருவாகி வந்து உண்மை உணர்த்திய பொழுது அஸ்வயிர் அத்தத்துவக் கூட்டத்தால் மயங்காது

அவற்றினின்றும் அகன்று நிற்கும் நிலை. அது துகளறு போதத்தில்,

“அன்றிவந்த தத்துவங்கள் எல்லாம் அகன்றிடவே ஒன்றிநின்ற ஆணவந்தான் ஒன்றுமே ; — என்றுந்தான் நீங்கா இருள்விழிபோல் நிற்குமே ஆன்மாவும் பாங்காக ஆங்கே பரிந்து”

எனவும்,

“பகலிழந்த வான்போல் பரவுமலம் நீயாய்
இகலறவே நின்றாய் ; இழந்தாய் — அகலறிவு ;
வாடாத முத்தியினில் வாய்த்த அருட் கேவலம்நீ
நாடாத கேவலம்முன் னாள்”

எனவும் கூறப்பட்டது.

[த. கு. இஃது இந்நூல் ஒன்பதாம் நூற்பா முதல் அதிகரணத்தில் ‡ கூறுமாறு, “அரன் - றன்னாலே தன்னையும் கண்டு தமைக் காணுதற்கு” முன்னும், இரண்டாம் அதிகரணத்தில் கூறுமாறு “வானே முதல் களைந்ததற்குப்” பின்னும் உளதாம் நிலை என்க.]

இனிக் கேவலம் போலச் சகலமும் முன்று வகைப்படும். அவை, ‘சகலத்திற் கேவலம், (கேவலத்திற் சகலம்) சகலத்திற் சகலம், சகலத்திற் சுத்தம், (சுத்தத்திற் சகலம்) என்பன.

அவற்றுள் சகலத்திற் கேவலம் கேவல அஞ்சுவத்தை. அவைநான்காம்நூற்பா முன்றும் அதிகரணத்தில் “ஒன்றணையா மூலத்து” என்னும் வெண்பாவிற் சொல்லப்பட்டன.

சகலத்திற் சகலம், சகல அஞ்சுவத்தை. அவை, அவ்வதி கரணத்தில் “இலாடத்தே சாக்கிரத்தை” என்னும் வெண்பாவில் சொல்லப்பட்டன.

சகலத்திற் சுத்தம், எண்வகை யோக உறுப்புக்கள். அவை சிவாகமங்களில் யோகபாதத்துள் காணப்படும் - அவற்றை வழிநூலாசிரியர்,

“யோகில், தருவதோர் சமாதி தானும்
தாழ்ந்துபின் சனனம் சாரும்”

எனக் குறித்துப் போந்தார். சித்தாந்த சாராவளி நூலிலும் அது விளக்கப்பட்டது.

‡ வெண்பா - 24, 25.

இனி, 'சுத்தம்' எனப்படும் முத்தியும் ஐந்து வகைப்படும். அவை, 'சீவன்முத்தி, அதிகாரமுத்தி, போகமுத்தி, இலயமுத்தி, பரமுத்தி' என்பன. அவையும் முறையே 'சாக்கிரம்' முதலிய அஞ்சுவத்தைகளாகச் சொல்லப்படும். அவற்றின் இயல்பெல்லாம் இனிவருகின்ற உண்மையதிகாரத்தில்விளக்கமாகும்.

இங்ஙனம் அதிகாரப் பொருளை ஒருவகையால் நோக்கி உணர்க.

பொதுவதிகாரம் முடிந்தது.

உண்மை யதிகாரம்

முன்னுரை :- தூலாருந்ததி முறைமை பற்றி முப்பொருள்களது இயல்பு முன்னை யதிகாரத்தில் பொதுவாக உணர்த்தப்பட்டது. இனி அவற்றது இயல்பை, உண்மையான் உணர்த்துவது இவ்வதிகாரம் என்க.

முன்ருவது

சாதன இயல்

முன்னுரை :- பொதுவியல்பு, 'பிரமாணம், இலக்கணம்' என்னும் இரண்டு வகையால் உணர்த்தப்பட்டமை போல, உண்மை இயல்பு இங்கு, 'சாதனம், பயன்' என்னும் இரண்டு வகையால் உணர்த்தப்படும். அவற்றுள் இவ்வியல் சாதனவகையால் உணர்த்துவதாகும்.

ஏழாம் நூற்பா

முன்னுரை :- முன்னை நூற்பாவில், 'பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படுவனவும், எவ்வாற்றானும் அறியப்படாதனவும் ஆகிய இருதிறப் பொருள்களும் அசத்து' எனவும், 'பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாததும், பதிஞானத்தான் அறியப்படுவதும் ஆகிய பொருள் சத்து' எனவும், 'சத்து, அசத்துக்களை இவ்வாறு வரைசெய்து உணர்த்தியபின், 'சத்து, அசத்து இரண்டனையும், அறியும் முறைமையால் அறிந்து வருவதாகிய உயிர், - சத்து, அசத்து - என்னும் அவ்விரண்டனுள் யாதாகின்றது' என்னும் ஐயம்நிகழ்தலின், அவ் ஐயத்தினை இவ் ஏழாம் நூற்பாவால் நீக்குகின்றார்.

மேல், 'அசத்து' எனப்பட்டது பாசமும், 'சத்து' எனப் பட்டது பதியும் ஆதலின், அவ் இரண்டின் வேறுக இங்குக் குறிக்கப்பட்டது பசுவேயாம். ஆதலின் பசுவின் (ஆன்மாவின்) இலக்கணமே இந் நூற்பாவாற் கூறப்படுகின்றது என்பதும் மேற் கூறியவாற்றோனே விளங்கும்.

பசவினது 'தடத்த லக்கணம்' எனப்படும் பொதுவியல்பு நான்காம் நூற்பாவில் கூறப்பட்டமையால், அதனது 'சொருப லக்கணம்' எனப்படும் உண்மை யியல்பே இந் நூற்பாவாற் கூறப்படுவது என்க.

யாவர் ஒருவர்க்கும், 'தாம் அடையத்தக்க பயன் இன்னது' என்பதும், 'அப்பயனைமுயன்று பெறும்வன்மை தமக்கு உண்டு' என்பதும், 'அப்பயனைப் பெறுவிக்கும் வாயில் இது' என்பதும், 'அவ்வாயிலை எய்தும் வழி இது' என்பதும் அறியப்பட்டாலன்றி, பயனைப் பெறும் முயற்சியில் ஊக்கம் செல்லாது. ஆதலின், மேற்கூறியவற்றுள், 'இங்குக் கூறப்படும் பயனை முயன்றுபெறும் வன்மை உயிருக்கு உண்டு' என்பது இந்நூற்பாவிற் கூறப்படும் இயல்பினால் பெறப்படுவதால், இந்நூற்பா, சாதன இயலின்கண் நிற்பதாயிற்று.

பயனைப்பெறுவிக்கும் வாயில், 'சாதனம்' என்றும், அதனை அடைந்து அவ்வாற்றான் முயலுதல் 'சாதித்தல்' என்றும், சொல்லப்படும். முயலுமாற்றில் நின்று முயலுபவன் 'சாதகன்' எனப்படுவான். இவற்றுள் சாதகனது இயல்பை இந்நூற்பாக் கூறுகின்றது ஆதலின், சாதன இயலில் நிற்பதாயிற்று என உணர்க.

நூற்பா

யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர் ஆகலின்
சத்தே யறியா(து); அசத்தில(து) அறியா(து)
இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா.

வார்த்தைகம்

கருத்துரை :-

என்பது சூத்திரம்.

என் நுதலிற்றோ எனின்

மேலதற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று-

விளக்கம்

‘புறனடை’ என்பது சில வகைகளை உடையது. அவற்றுள் இது, முன் சொல்லப்பட்டவற்றின் தொடர்ச்சியாய், எஞ்சிநின்ற பொருளைக் கூறும் புறனடை. இதனை வடமொழியாளர், ‘வாக்கிய சேடம்’ என்பர்.

முன்னை நூற்பாவில் பதி, ‘சத்து’ என்பதையும், பாசம் ‘அசத்து’ என்பதையும் கூறி, எஞ்சி நின்ற பசுவின் இயல்பைக் கூறுதலால் இது, முன்னை நூற்பாவின் புறனடையாயிற்று.

நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு:-

[சத்து எதிர் யாவையும் துனியம் ஆகலின் -] (முன்னை நூற்பாவின் கூறப்பட்ட சத்து, அசத்து இரண்டனுள்) சத்தாகிய சிவத்தின்முன் அசத்தாகிய பாசங்கள் எல்லாம் பாழே யாகலின்.

[சத்தே அறியாது -] சிவம் பாசத்தை அறிதல் இல்லை.

[அசத்து இலது (ஆகலின்) -] அசத்தாகிய பாசம் அறிவில்லாத சடம் ஆகையால்,

[அறியாது -] அதுசத்தாகிய சிவத்தை அறியமாட்டாது. (ஆகையால்,)

[இருதிறன் அறிவு உளது -] சத்தாகிய சிவமும், அசத்தாகிய பாசமும் ஆகிய இரண்டனையும் ஏற்ற பெற்றியால் அறியும் அறிவு, சத்து, அசத்து இரண்டிற்கும்வேறாய் உள்ளது என்பது பாரிசேடப் பிரமாணத்தால் விளங்குவதாம். (ஆகவே,)

[இரண்டு அலா ஆன்மா -] அந்த அறிவே சத்து, அசத்து இரண்டும் ஆகாமல் சதசத்தாகின்ற ஆன்மாவாம்.

விளக்கவுரை

‘வாக்கு மனங்களைக் கடந்தது சத்து’ என்றும், ‘வாக்கு மனங்கட்கு உட்பட்டது அசத்து’ என்றும் முன்னே கூறிப் போந்தமையால், ‘அத்தகைய மேலான சிவத்தின்முன் இத்தகைய கீழான பாசம் பாழேயாம்’ என்பது, “யாவையும் துனியம் சத்தெதிர்” என்றதன் கருத்தாகும்.

‘பாசம் சிவத்தை அறியாது’ என்பதற்கும் “சூனியம்” என்ற ஏதுவே போதுமானதாகும். ஆயினும், “சீவ கரணங்கள் முத்திநிலையில் சிவகரணமாம் ஆதலின், அந்நிலையில் அவை சிவத்தை அறியும்” எனக் கூறும் சங்கிராந்த வாதிகள் முதலியோர் கூற்றை மறுத்தற்கு, ‘பாசங்கள் சடம்’ என்ற வேறொர் ஏதுவைக் கூறினர். இதுபற்றியே வழிநூல் ஆசிரியர்,

“நினைப்பதிங் கசத்தே யென்னின்
சத்தின்முன் நிலாமை யானும்,
தனைக்கொடொன் றுணர்த லானும்
தான் அசத் துணரா தன்றே. †

என இரண்டு ஏதுக்களையும் ஒருங்கெடுத்து ஒதினர்.

“சத்தே அறியாது” - என்ற ஏகாரம், சத்து, அசத்து என்னும் இரண்டினுள் ஒன்றைப் பிரித்தலால் பிரிநிலை.

இதில் “அறியாது” என்பது, ஏற்புழிக் கோடலால், அழுந்தி யறிதலை (அனுபவித்தலைக்) குறித்தது. எனவே, ‘சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறியாது’ என்பதற்கு ‘அழுந்தி யறியாது, அஃதாவது, அனுபவியாது’ என்பதே பொருளாயிற்று. இதனை, மேல், “எண்ணன் சிவன் அசத்தை”‡ என்றதனால் அறிக.

“இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும்” *

என்ற இலக்கணத்தின்படி, ‘இருதிற்றனும் அறிதல், இரண்டும் அலா ஆன்மா’ என வரற்பாலனவாகிய உம்மைகள் தொகுத்த லாயின.

இந்நூற்பா முன்று அதிகரணங்களை யுடையது. அவை :-

1. யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர் ஆகலின் சத்தே அறியாது.
2. அசத்து இலது அறியாது.
3. இருதிற்றன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா என்பன.

† சிவஞான சித்தியார் - சூ. 7. 1. * தொல், சொல் - 33.

‡ சூ. 5. அதி. 2.

முதல் அதிகரணம்

[யாவையும் ..... சத்தே அறியாது]

முன்னுரை :- “ - யாவையும் தூனியம் சத்தெதிர் ” - எனக் கூறின் அஃது,

“ இருநிலனாய்த் தீயாகி ” 1 என்றற்போல வரும் பல திருமொழிகளோடு முரணும். அன்றியும்,

“ ..... முக்குணம் ஆதி, மூலம்
தந்திடும் சிவனவன்றன் சந்நிதி தன்னில் நின்றே ” 2

“ நிமலன் ..... நாடரிய கருணை திருவுருவமாகி, ...
கூடும் ஒளிவளர் குடிலை மாயை மேவி ” 3

“ தாரகமாம் அத்தன்றாள் நின்றல் ” 4

“ விமலனுக்கு ஓர் சத்தி யாகி .....
..... மாயை மயக்கமும் செய்யு மன்றே ” 5

என்றற்போலக் கூறுவதே சித்தாந்தம் ஆதலின், அதற்கும் இது அவசித்தாந்தமாம்.

“ ஒருத்தன் ..... மண்டிய வுணர்வு உயிர்க்கா
மன்னிநின் றறியும் ” 6

அஃதாவது, - சிவன் அசத்தைத் தன்பொருட்டு அறியானாயினும், உயிர்களின் பொருட்டு அறிவான் - என்றலே பொருத்தம் உடைத்து ” எனச் சிவாஜ்ஜிவித சைவர் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றைமறுத்தற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

1 6 - ம் திருமுறை - நின்ற. திருத்தாண்டகம்.

2 சிவஞானசித்தியார் து. 1-18.

3 சிவப்பிரகாசம் - 2

4 சிவஞானபோதம் து. 1-2 வெண்பா.

5 சிவஞானசித்தியார் து. 2-53.

6 சிவப்பிரகாசம் - 65.

அதிகரணம்

ஈண்டு - சத்தினிடத்து அசத்துப் பிரகாசியாது - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.
(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

பிரகாசியாது - விளங்கித் தோன்றாது. எனவே, நூற்பா வினுள், “ துனியம் ” என்றதற்கு, ‘ விளங்கித் தோன்றாது ’ என்பதே பொருள் என்றதாயிற்று. வழி நூல் ஆசிரியர்,

“ முனைத்திடா(து) அசத்துச் சத்தின்முன்,
இருள் இரவி முன்போல் ”

என்றதும் காண்க.

அவர், “ முனைத்திடாது ” என்றது, குடம், ஆடை முதலியன ‘ இது, இது ’ என நம்மால் சுட்டி யறியப்படுமாறு நம்மின் வேறாய் நின்றல்போலப் பாசம் முதல்வனால் ‘ இது, இது ’ என நம்மால் சுட்டியறியுமாறு அவனின் வேறாய் நில்லாது ’ என்றதாம்.

இங்ஙனமாகவே, ‘ சத்தெதிர் யாவையும் துனியம் ’ என்றல் மேற்காட்டிய திருமொழிகளோடு முரணுதலும், அவசித்தாந்தம் ஆதலும் இல்லை எனச் சிவாத்துவிதிகள் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடை கூறியவாறு காண்க.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ முற்றுணர்வுடைய இறைவனுக்கு அசத்தைச் சுட்டியுணர்கின்ற சுட்டுணர்வும் உள்ளதே ” - எனக் கொண்டால் என்னை - என அவர் தடைநிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

மெய் - நிலையானது. பொய் - நிலையாதது. இவை அத் தன்மைகளே யுடைய அறிவைக் குறித்தன.

உள்ளதை உள்ளவா றுணரும் அறிவே பின்னர் எக்காலத்தும் மாறாது நிலைத்து நிற்கும். உள்ளதை உள்ளவாறு

உணராமல் தவறாக உணரும் அறிவு நிலையாது பின்னர் நீங்கிவிடும். இவ்வாறான பொய்யுணர்வு 'பொது' எனப்படும். அஃது அறியாமை காரணமாக வருவது. அறியாமை நீங்க, அப்பொதுவுணர்வும் நீங்கிவிடும். அப்பொதுவுணர்வு நீங்கி, உண்மை உணர்வு விளங்கப்பெற்றவரிடத்தில் மீண்டு அப் பொதுவுணர்வு நிகழாமை அனுபவத்தால் அறியப்படுதலால், 'மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய்நின்றலான்' என்றார்.

சுட்டுணர்வாகிய ஏகதேச உணர்வு பாசத்தால் உண்டாவதாய், அப்பாசம் நீங்க அச்சுட்டுணர்வும் நீங்கப் பெற்றவரிடத்தில் வியாபக உணர்வேயன்றிச் சுட்டுணர்வு நிகழக் காணமையால், எக்காலத்தும் முற்றுணர்வே உடையவனாகிய சிவனிடத்தில் ஏகதேச உணர்வாகிய சுட்டுணர்வு உளதாகாமை நன்கு அறியப்படும். அது பற்றியே, "சத்தினிடத்து அசத்துப் பிரகாசியாது" என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

இங்கு, 'மெய், பொய்' என்பவற்றிற்கு இவ்வாறு பொருள் காணமாட்டாது பிறவாறு உரைப்பனவெல்லாம் மேற்கோளைச் சாதித்தற்கு உரிய ஏதுவாகாது, மேற்கோளையே மீண்டுங் கூறியதாய் முடிதல் காண்க. *

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- " - முதல்வனுக்குச் சுட்டுணர்வு இல்லை - என்றும், - அதனால், அவன் அசத்தை அறியமாட்டான் - என்றும் கூறின், அஃது அவனது முற்றுணர்வுடைமைக்குக் குறை கூறுதலாய் முடியும் " என்று அவர் மேலும் தடைநிகழ்த்து வராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அன்னியம் இலாமை அரற்கொன்றுணர்வின்றும் ;
அன்னியம்இ லான் அசத்தைக் காண்குவனேல் — அன்னிய
காணன் அவன்முன் கதிர்முன் இருள்போல [மாக்
மாண அசத்(து)இன்மை மற்று.

* இவ்வாறு உரைக்கும் உரைகளும் 'இவை' என விளங்கவில்லை.

இதன் பொருள்

அன்னியம் இலாமை அரற்கு ஒன்று உணர்வு இன்று ஆம்பசு பாசங்களைத் தனக்கு வேறாய் நிற்கும் பொருள்களாக இல்லாது, தன்னுள் அடங்கி ஒன்றாய் நிற்கும் பொருளாகவே உடையவன் முதல்வன்; அதனால் அவனுக்கு, 'இது' என்று வேறு நிறுத்திச் சுட்டியுணரநிற்பதாய் யாதொரு பொருளும் இல்லையாம்.

அன்னியம் இலான் - இனி, எல்லாவற்றையும் தன்னுள் அடங்கிய பொருளாகவே உடைய அம் முதல்வன்.

அசத்தைக் காண்குவனேல் - அசத்தாகிய பாசங்களை அறிய வேண்டினாயின்.

அன்னியமாக் காணான் - தன்னால் என்றும் அறியப்பட்ட பொருளாக அறிதல் அன்றி, நம்மைப்போலப் புதியனவாக, வேறுபடச் சுட்டி அறியான். (அஃது எதனால் எனின்,)

அவன்முன் மாணாசத்து கதிர்முன் இருள்போல இன்மை - அவனுக்கு முன்னே, நன்மையில்லாத உலகம் ஞாயிற்றின் முன் இருள்போல விளங்கி நிற்கமாட்டாது ஆகலான்.

விளக்கவுரை

மாணமை - நன்றாகாமை; அஃதாவது பயனில்லாமையாம். 'இருந்தும் இல்லாததுபோல, வியாபக உணர்விற்குப் புலனாகாது' என்பதாம்.

மற்று, அசை. வினைமாற்றாகக் கொண்டு, 'மற்றுக் காண்குவனேல்' எனக் கூட்டி உரைத்தலும் ஆம்.

"உணர்வு" என்பது உணரப்படும் பொருளையும், "கதிர்" என்பது அதனையுடைய ஞாயிற்றையும் குறித்தலால், ஆகுபெயர்.

கதிர்முன் இருள், கெடுதலைக் குறியாது, விளங்காமை அளவிற் குறித்த ஒருபுடை உவமை. இவ்வுவமையை வழிநூலாசிரியர் கூறினமை மேலே காட்டப்பட்டது.

[இவ்வதிகரணத்தில் இவ்வாறு சத்தின் இயல்பு விளக்கப்பட்டமையால், இது, சத்தியல்பு அதிகரணமாகும்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[அசத்திலது அறியாது]

முன்னுரை :- “ - சத்து அசத்தை அறியாது - என்றது பொருந்தும். ஆனால், அசத்துச் சடமாதல் பற்றி, ‘சத்தை அறியாது’ எனல் வேண்டா. என்னெனில், தனு, கரணம், புவனம், போகம் என்பவற்றுள் கரணம் ஆன்மாவிற்குக் கண்ணாடி போல்வது. ஆதலால் கண்ணாடியுள் ஒன்றுமில்லையாயினும், எதிர்ப்பட்ட பொருள்கள் அதில் விளங்கித் தோன்றுதல்போல, கரணம் சடமாயினும் ஆன்மாவின் முன்னிலையால் அதன்கண் ஆன்ம அறிவு உளதாம். பெத்த காலத்தில் கரணம் பசு கரணமாய் நின்றலால் அது சிவத்தை அறியாது உலகத்தை அறியும். முத்தி காலத்தில் கரணம் சிவகரணமாய்விடும் ஆதலால் அஃது அக் காலத்தில் சிவத்தை அறியும் ” எனச் சிவசங்கிராந்த வாத சைவர் கூறுவர் ஆதலால், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - அசத்தினுக்கு உணர்வின்று - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

அதுதான் நிரூபிக்கின் இன்று ஆகலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

‘அசத்தெல்லாம் சடம்’ என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது ஆதலால், அசத்தாகிய கரணத்திற்கு அறிவில்லை ; அதனால் அது சத்தாகிய சிவத்தை அறியுமாறு இல்லை என்பதில் ஐயம் என்னை என்பதாம்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ ஞானம், ‘பதிஞானம், பசு ஞானம், பாச ஞானம்’ - என மூவகைத்து என்பது உமக்கும் உடன்பாடு. அவற்றுள் ‘பாச ஞானம்’ என்பது கரணத்தின் ஞானமே யாகலின், ‘கரணத்திற்கு அறிவில்லை’ என்றல் மாறுகோள் உரையாம் ” என அவர் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

நிருபித்தல் - தடை விடைகளால் நன்கு ஆராய்ந்து ஐயம்திரிபற நிறுவுதல். 'பாச ஞானம்' என்பதை அங்ஙனம் ஆராயாது, பொதுவாக உணரும் பொழுது, 'பதிஞானம்' என்பது 'பதியினுடைய ஞானம்' என்றும், 'பசு ஞானம்' என்பது 'பசுவினுடைய ஞானம்' என்றும் பொருள்படுதல் போலவே, 'பாச ஞானம்' என்பதும், 'பாசத்தினுடைய ஞானம்' என்றே பொருள் படுவதுபோலத் தோன்றினாலும், உண்மையாக மேற்கூறியவாறு ஆராயுமிடத்து, சித்துச் சடமாதலும், சடம் சித்தாதலும் ஒருகாலத்தும் இல்லாமையால், 'பாச ஞானம்' என்பது 'பாசத்தினுடைய ஞானம்' என்னும் பொருளுடையது ஆகாமல், 'பாசத்தின்வழியாக ஆன்மாவின் கண் நிகழும் ஞானம்' என்றே பொருள்படும் ஆகலின், அது பற்றியே "அசத்தினுக்கு உணர்வின்று" என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

எனவே, 'பாச ஞானம்' என்பதே பற்றி, 'பாசத்திற்கும் அறிவு உண்டு' என்றல், ஆராய்ச்சி அறிவு இல்லாதார் கூற்றேயாம் என அவரை மறுத்தவாறு காண்க. 'பதிஞானம், பசு ஞானம்' என்பவற்றோடு ஒப்பவே 'பாச ஞானம், என்பதற்குப் பொருள் கூறின், அஃது உபசாரமே யன்றி, 'உண்மையாகாது' என்பதும் கருத்து என்க.

[த. கு. கண்ணாடியில் நிழல் தோன்றுதல் இங்கு உவமை யாதல் கூடாது. ஏனெனில், மனிதன் கண்ணாடிக்கு எதிர்ப் பட்டபொழுது அவனது உடம்பு கண்ணாடியில் எதிர்வடிவாய்த் தோன்றுமேயல்லது, அவனது அறிவு எவ்வாற்றாலும் அதனிடத் தில் விளங்குதல் இல்லை. ஆகவே சடத்தின்கண் எவ்வாற்றாலும் அறிவு உண்டாகாது என்க.]

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- 'ஒருபொருள் பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது ஒருவகையாய்த் தோன்றி, ஆராய்ந்து உணரும் பொழுது வேறு வகையாய் முடிதலை உவமை காட்டி விளக்குதற்கு எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பேய்த்தேர் நீர் என்றுவரும் பேதைக்கு மற்றனைந்த
பேய்த்தேர் அசத்தாகும் பெற்றிமையின் — வாய்த்ததனைக்
கண்டுணர்வார் இவ்வுழியின் காணும் அசத்தின்மை ;
கண்டுணர்வார் இல்லதெனக் காண்.

இதன் பொருள்

பேய்த் தேர் நீர் என்று வரும் பேதைக்கு - பாலை நிலத்தில்
கானலை 'நீர்' என்று கருதி அதனை உண்டு நீர்வேட்கை
தணித்துக்கொள்ள வருகின்ற அறிவிலிக்கு.

அனைந்த பேய்த் தேர் மற்று அசத்தாகும் பெற்றிமையின் -
அவ்வால் அணையப்பட்ட அப்பேய்த்தேர் நீராய்த் தோன்றிய
தோற்றம் பொய்யாதல் விளங்குதல் போல்,

வாய்த்து - ஆசிரியனது அருள் கிடைக்க (அதனானே)

அதனைக் கண்டு உணர்வார் இவ்வுழியில் - அசத்தினது
இயல்பை ஆராய்ந்து அறிகின்றவர் இல்லாமல் ஏனையோர்
உள்ள பொழுது.

அசத்து இன்மை காணும் - அவர்க்கு அசத்தின்கண் அறிவு
இன்மையாகிய அதன் தன்மை காணப்படாமல், சத்திற்கு உரிய
அறிவு உளதாம் தன்மையே காணப்படும்.

கண்டு உணர்வார் - அவ்வாறன்றி ஆசிரியனது அருளைப்
பெற்று அசத்துக்களினது இயல்பை ஆராய்ந்து அறிய
வல்லார்க்கு,

இல்லது எனக் காண் - அசத்து அறிவிலதேயாய் உண்மை
காணப்படும் என்று அறிவாயாக.

விளக்கவுரை

“மற்று” என்பது, முன்பு தோன்றிய தோற்றத்தின் வேறு
படுதலாகிய வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது.

“பெற்றிமை” - என்பதில் மை விகுதி வேறுபொருள்
தாராமையால், பகுதிப் பொருள் விகுதி.

“வாய்த்து” என்பது, ‘வாய்ப்ப’ என்பதன் திரிபாகலின், “கண்டுணர்வார்” என்னும் பிற வினைகொண்டது. வாய்த்தல் - கிடைத்தல். இதற்கு எழுவாய் அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது.

“அசத்து இன்மை” என்பது, சத்தின் தன்மையைக் குறித்தது.

‘உணர்வார்க்கு’ என்பதில் நான்கன் உருபு தொகுத்த லாயிற்று.

“அசத்தினுக்கு உணர்வு இன்று” என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சியே செய்யப்பட்டு வருதலால், இங்கு ‘அசத்து’ என்பது அறிவின்மையையே உணர்த்தி நின்றது.

[இங்கு இவ்வாறு அசத்தினது இயல்பே நிறுவப்பட்டமையால், இஃது, அசத்தியல்பு அதிகரணமாகும்.]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

முன்றும் அதிகரணம்

(இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா)

முன்னுரை :- “சிவத்தின் தன்மையே உயிரின் தன்மையன்றி, உயிருக்கு வேறு தன்மை இல்லை யாதலின், அசத்தை யறிவது சத்தாகிய சிவமே” என்பர் சிவாத்துவித சைவர்.

“ - உயிருக்கு - என்று ஒரு தனித்தன்மையிலை; அதனால், அசத்தை அறிந்துவருவது அசத்தேயாம்” என்பர் சிவசங்கிராந்த வாத சைவர்.

இவ் இருதிறத்தாரையும் மறுத்து, ‘சத்தும், அசத்தும் தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று அறியுமாறில்லை’ என்பது முன்னை அதிகரணத்தில் நிறுவப்பட்டது. அதனால், ‘அவ்விரண்டும் அவ்வாறாயின், சத்து, அசத்து இரண்டனையும் அறிந்துவருவது சத்தோ? அசத்தோ? இவ்விரண்டனுள் யாது?’ என அவர் வினாவுவர் ஆதலின், அவ்வினாவிற்கு, ‘இவ்விரண்டின் வேறாய் ஒரு தனித் தன்மை உயிருக்கு உண்டு’ என விடைகூறி, ‘சதசத்து’ என்பது ஒன்று உளது என அதன் இயல்பை வரையறுத்து உணர்த்துதற்கு முன்றும் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி - இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா - என்றது,
(இது மேற்கோள்)

இவ்விரண்டனையும் அறிவதாய், உபதேசியாய் நின்ற,
அவ் இரண்டன்பாலும் அறிவு உளதாய் உள்ள அதுவே
அவ்வான்மாவாம் என்றது †.

(இது மேற்கோளின் பொழிப்புரை)

[த. கு. ஆன்மா சத்தும், அசத்தும் ஆகிய இரண்டும்
அல்லாத வேறென்று ' என்பதே இவ்வதிகரணத்தின்
மேற்கோள். அஃது, “ இருதிறன் அறிவுளது ” என்பதன்
பொருளை விளக்கவே விளங்கிவிடும் ஆதலால், இவ்வதிகரணத்
தில் வேறு ஏதுக் கூறப்படவில்லை.]

மேற்கோள் விளக்கம்

‘ சத்தும், அசத்தும் தம்முள் ஒன்று மற்றொன்றனை அறிந்து
அனுபவியாது ’. எனவே, அவ்விரண்டனையும் அறிந்து
அனுபவிக்கும் பொருள் அவ் விரண்டினும் வேறாய், சத்து
அசத்து இரண்டும் அல்லாததாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பது
புலனாகும். என்னை? அவ்வாறில்லையாயின், சத்து அசத்துக்க
ளால் யாருக்கும் யாதொருபயனும் இல்லாது, வெறும் துனியமே
உளதாய்விடும் ஆதலால்.

ஆகவே, ‘ சத்து, அசத்து இரண்டனையும் அறிந்து
அனுபவிப்பதே ஆன்மாவாம். அது சத்து, அசத்து இரண்டு
மன்றிச் சதசத்தாம் ’ என்றபடி.

இவ்வுண்மையை அனுமானம் கூறிக் காணுமாறு :-

“ சத்து, அசத்து இரண்டனையும் அறிந்து அனுபவிப்பது
அவ் இரண்டும் அல்லாத ஆன்மாவாம். (மேற்கோள்)

சத்து, அசத்து இரண்டும் தம்முள் ஒன்றை ஒன்று அறிந்து
அனுபவியாமையால், (ஏது)

† பொழிப்புரையில் யோகிகள் கொண்ட பாடம் இதுவே
என்பது பேருரையால் விளங்குகின்றது எனினும் இரண்டு
உரைகளிலும் பாடம் திரிந்துள்ளது.

தம்முள் ஒன்றை ஒன்று அறிந்து அனுபவியாத ஞாயிற்றை
ஐயம், உலகப் பொருள்களையும் அறிந்து அனுபவிப்பதாகிய
கண்போல” (எடுத்துக்காட்டு)

பொழிப்புரை விளக்கம்

இதனுள், “இருதிறன் அறிவு” என்னும் தொகைச் சொல்
முன்று வகையாக விரித்துப் பொருள் கூறப்பட்டது.

(1) “இவ் இரண்டனையும் அறிவதாய் நின்ற” என்றது,
‘மேற்கூறப்பட்ட சத்து, அசத்து இரண்டையும் அறியும்
தன்மையுடையதாய் நின்ற’ என்றவாறு.

எனவே, இஃது, ‘இருதிறனையும் அறியும் அறிவு’ - என
இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாக விரித்துரைக்கப்பட்ட
தாம்.

[த. கு. உயிர், பெத்தத்தில் அசத்தாகிய உலகத்தை
அறியும்; முத்தியில் சத்தாகிய சிவத்தை அறியும் என்க.]

(2) “உபதேசியாய் நின்ற” என்றது, ‘அறிவிக்க அறியும்
தன்மையுடையதாய் நின்ற’ என்றவாறு.

எனவே, ‘இஃது, இருதிறனாலும் விளங்கும் அறிவு’ என
முன்றும் வேற்றுமைத் தொகையாக விரித்துரைக்கப்பட்டதாம்.

[த. கு. உயிர், பெத்தத்தில் அசத்தாகிய கருவிகளின்வழித்
திரோதான சத்தி அறிவிக்க அறியும். முத்தியில் சத்தாகிய
சிவமேயாம் அருட்சத்திதான் நேரே அறிவிக்க அறியும் என்க.]

(3) “அவ் இரண்டன்பாலும் அறிவு உளதாய்” - என்றது,
‘சத்து, அசத்து என்னும் அவ்விரண்டன்கண்ணும் அழுந்தும்
அறிவு உள்ளதாய்’ என்றவாறு.

எனவே, இஃது, ‘இருதிறனிலும் அழுந்தும் அறிவு’ - என
ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையாக விரித்துரைக்கப்பட்டதாம்.

[த. கு. உயிர், பெத்தத்தில் அசத்தாகிய ஐம்புலவிடயங்
களில் அழுந்தும்; முத்தியில் சத்தாகிய சிவத்தில் அழுந்தும்
என்க.]

“உள்ள அதுவே அவ் ஆன்மாவாம்” - என்றது, இத்
தன்மைத்தாய் உள்ள அந்தப் பொருளே, சத்து, அசத்து
என்னும் அவ் இரண்டினும் வேறாய் உள்ள ஆன்மாவாம்
என்றவாறு.

ஆன்மா சத்து, அசத்து என்னும் அவ் இரண்டனையும் அறிதலாலும், அவ் இரண்டினாலும் அறிவிக்கப் பெறுதலாலும், அவ் இரண்டிலும் அமுந்தி அவற்றை அனுபவிப்பதாலும் அவ்இரண்டின் தன்மையையும் ஓராற்றான் உடையசதசத்தாதல் விளங்கும் என்பதாம்.

“ஆய்” என வந்த வினையெச்சம் இரண்டும் “நின்ற” என்பதனோடு தனித் தனி முடிந்தன.

“நின்ற” என்னும் பெயரெச்சமும், “உள்ள” என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பும் “அது” என்னும் பெயரோடு தனித் தனி முடிந்தன. ‡

(1) “இரண்டனையும் அறிவதாய் நின்ற” - என்றதனால், “சத்து, அசத்து” - என்னும் இருதிறத்தனவே பொருள்கள் ஆதலின், ‘அவை இரண்டும் தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று அறியா’ என்றல் அமையாது; என்னை? அவற்றை அறிதற்கு அவ்விரண்டிற்கு வேருவதொருபொருள் இன்மையின்” - எனக் கூறும் ‘சிவாத்துவித சைவர், சிவசங்கிராந்த வாத சைவர்’ என்னும் அகச் சமயத்தார் மறுக்கப்பட்டனர்.

அஃதாவது, ‘சத்து, அசத்து’ என்னும் இரண்டேயன்றிச் சதசத்தாய் நிற்பதும்உண்டு என்பது மேற்காட்டிய அனுமானத்தானே பெறப்படுதலின், அதுவே சத்து அசத்துக்களை அறியும் ஆதலால், ‘சத்தும், அசத்தும் தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று அறியா; அவ்விரண்டின் வேருயதொன்றே அவ்விரண்டனையும் அறியும்’ என்றல் சித்தாந்தமேயாம் என்றபடி.

இதனானே இப்பொருளில் இவ் அகச்சமயத்தாரோடு ஒரு தன்மையராய் நிற்கும் புறச்சமயிகள் அனைவரது கொள்கைகளும் மறுக்கப்பட்டனவாம்.

(2) “உபதேசியாய்நின்ற அது” என்றதனால், “அறிவிக்க அறிதல் உயிருக்குத் தன்னியல்பு அன்று, அதனால் உயிர் தானே அறியும் இயல்புடையதாம்” எனக் கூறும் சிவ சமவாத சைவர், ஈசுர அவிகார வாத சைவர், என்னும் அகச்சமயிகளும் ஐக்கிய வாத சைவராகிய அகப்புறச் சமயிகளும் மறுக்கப்பட்டனர்.

---

‡ பாடம் திரிவுபட்டமையால், இக்குறிப்பிலும் திரிவு நிகழ்ந்துள்ளது.

அஃதாவது, கண் உருவத்தை உயிர் உள்நின்று செலுத்தவே காணுதல், அதற்கு இருளால் உளதாய் செயற்கை யாகாது இயற்கையே யாதல்போல, உயிர் இறைவனது திருவருள் உள்நின்று அறிவிக்கவே அறிதல், அதற்கு மலத்தால் உளதாய் செயற்கையாகாது இயற்கையேயாதலின், 'உயிர் அறிவிக்கவே அறியும் இயல்பினது' என்றல் சித்தாந்தமேயாம் என்றபடி.

இதனானே இப்பொருளிலும் இவ் அகச்சமயத்தாரோடும், அகப்புறச் சமயத்தாரோடும் ஒருதன்மையராய் நிற்கும்மேற் கூறிய புறச் சமயிகள் அனைவரது கொள்கைகளும் மறுக்கப் பட்டனவாம்.

(3) “இரண்டன்பாலும் அறிவு உளதாய் உள்ள” என்றதனால், “ஆன்மா எக்காலத்தும் சத்தோடு கூடுமாறு இல்லை” - எனக் கூறும் பாடாணவாத சைவர், பேதவாத சைவர் என்னும் அகச்சமயிகளும், “ஆன்மா சத்தோடு கூடியபின் அதனோடு ஒன்றாய் ஒழிவதன்றித் தான் ஒரு தனித்த இயல்போடு உளதாதல் இல்லை” எனக்கூறும் சுத்த சைவரும் மறுக்கப் பட்டனர்.

அஃதாவது, “ஆன்மா அசத்தாகிய பாசத்தினின்றும் நீங்கிய பின்னும் சத்தாகிய சிவத்தோடு கூடாதாயின் அஃது அந்நீக்கத்தால் எய்துவதொரு பயனில்லை யாகலானும், சத்தோடு கூடிய ஆன்மா அவ்விடத்துத் தான் இல்லாதே ஒழியுமாயின், பெறுவானும், பேறும், பெறுவிப்பானும் இல்லையாய்விடும்; அது முத்திநிலையில் “சுத்த அனுபோகத்தைத் துய்த்தல் அணு - மெத்தவே இன்பங் கொடுத்தல் இறை” § என்றற்போலும் உரையளவைகட்கு முரணும் ஆகலானும் உயிர் பெத்தத்தில் அசத்தோடுகூடி அசத்தின்கண் உளதாய் நின்றல்போல, முத்தியில் சத்தோடு கூடிச் சத்தின்கண் உளதாயே நிற்கும் ஆதலின், “இரண்டன்பாலும் உளதாம்” என்றல் சித்தாந்தமேயாம் என்றபடி.

இன்னும், (1) “இரண்டனையும் அறிவதாய்” - என்றமையால் அவ்வறிவு ஒளியும், இருளும் போல்வனவாகிய சத்து, அசத்து என்பவற்றின் இயல்புடையதாகாது, “இருளொளியலாக் கண்தன்மை” ‡ போல அவ்விரண்டின் வேறாய் தொரு தன்மை - அஃதாவது சத சத்தாம் தன்மையதாம் என்பது பெறுவிக்கப்பட்டது.

(2) “உபதேசியாய்” - என்றதனால், அவ்அறிவு சத்தினது அறிவுபோலத் தானே விளங்கி நின்றலும், அசத்தினது தன்மை போல எவ்வாற்றாலும் விளங்குதல் இல்லாமையும் உடைய தன்றாய், ஆகாயத்தின் குணமாகியஓசைஅதனை எழுப்புவதொரு பொருள் உண்டானபொழுது விளங்கியும், அப்பொருள் இல்லாத பொழுது விளங்காதும் நின்றல்போல, அறிவிக்கும் பொருள் உள்ளபொழுது விளங்கியும், அஃது இல்லாதபொழுது விளங்காதும், நின்றலுடையது என்பது பெறுவிக்கப்பட்டது.

[விளக்கும் பொருள் ‘வியஞ்சகம்’ எனவும், ‘காட்டு’ எனவும் சொல்லப்படும்.]

(3) “இரண்டன்பாலும் உளதாய்” - என்றமையால், அவ் வறிவு படிசுத்தம்போலத் தன் தன்மை வேறுவிளங்காது சார்ந்ததன் வண்ணமாய் விளங்குவது என்பது பெறுவிக்கப்பட்டது.

[த. கு. சத்தும் ஆகாது, அசத்தும் ஆகாது சதசத்தாய் நின்றலும், விளக்கும் பொருள் உள்ளபொழுது விளங்கியும், அப்பொருள் இல்லாத பொழுது விளங்காதும் நிற்கும் அறிவினை யுடையதாதலும், தன் தன்மை வேறு விளங்காது, சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றலும் ஆகிய இம்முன்றுமே ஆன்மாவின் ‘சொருப லக்கணம்’ எனப்படும் உண்மை இயல்பாகும். அதுவே இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்டதாம். நான்காம் நூற்பாவில் கூறப் பட்டது ஆன்மாவின் தடத்த லக்கணமாகிய பொது வியல்பே என்பதை இங்கு நினைவு கூர்க.]

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- பொறிப்புரையில் கூறப்பட்ட முன்றனையும் இனிது விளக்க முன்று எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கூறுகின்றார். அவற்றுள் முதலாவது வருமாறு :-

வெண்பா

அருவுருவம் தான் அறிதல் ஆயிழைஆய் ஆன்மா
அருவுருவம் அன்றாகும் ; உண்மை — அருவுருவாய்த்
தோன்றி உடன் நில்லாது ; தோன்றாது நில்லாது ;
தோன்றல் மலர்மணம்போல் தொக்கு.

இதன் பொருள்

ஆய் இழை ஆய் ஆன்மா - நுணுகிய நூல்களை ஆராயும் இயல்புடையதாகிய உயிரே.

அரு உருவம் அன்றாகும் - நுண்பொருளாகிய சத்து, பருப் பொருளாகிய அசத்து இரண்டினையும் அறியும் ஆகலான், அஃது அவ்விரண்டனுள் ஒன்றாகாது, அவற்றின் வேறும். ('சதசத்தாம்' என்றபடி.)

["அங்ஙனமாயின், சதசத்தாகிய அதனை (உயிரை) அறிவது எது? அல்லது அஃது எதனாலும் அறியப்படாதே நிற்குமோ " எனின்,]

உண்மை தோன்றி உடன் நில்லாது தோன்றாது நில்லாது - ('சதசத்தாகிய அதனை வேறென்றே அறியும்' எனின், 'அதனை எது அறியும்' எனமேலும் வரம்பின்றி ஓடும். 'அஃது எதனாலும் அறியப்படாதே நிற்கும்' எனின் துனியமாம். ஆதலால்,) உயிரினது சதசத்தாம் தன்மை சத்து அசத்துக்கள் போலத் தனியாய் மூன்றாவது ஒருபொருளாக வேறு அறியப்படும் நில்லாது; எவ்வாற்றாலும் அறியப்படாமலும் போகாது.

மலர் மணம்போல் தொக்குத் தோன்றல் - மலரின்கண் உள்ள மணம் அம்மலருக்கு வேறாய்த் தனியாக அறியப்படாமலும், அறியப்படாது துனியமாய்ப் போகாமலும் மலரை மோந்து அறியும் பொழுது அதன் பண்பாக அதற்குள்ளே அடங்கித் தோன்றுதல்போல, சத்து அசத்துக்களை ஏற்ற பெற்றியால் அறியும்பொழுது அவற்றின் வண்ணமாக அவற்றிற்குள் அடங்கித் தோன்றுவதாம்.

விளக்கவுரை

இவ் வெண்பாவின் இறுதியில், 'ஆகலான் உயிர் சத்து அசத்துக்கள் போலத் தனித்து அறியப்படாது, அவற்றை அறிய முகத்தால் அதனானே அறியப்படும்' என்னும் குறிப்பெச்சத்தை வருவித்து உரைத்துக்கொள்க.

'நுண்மை, பருமை' என்பன சுட்டுணர்விற்கு அகப் படுதலும், படாமையுமாம். "அருவுருவம்" என வந்த இரண்டிடத்தும் 'இரண்டினையும், இரண்டும்' என்னும் தொகைச் சொற்கள் தொகுத்தலாயின.

தான், அசை நிலை. 'அறிதலான்' என உருபு விரித்து, அதனை, "அன்றாகும்" என்பதேனோடு முடிக்க.

இழை - நூல். அஃது இங்குக் கல்வி நூலைக் குறித்தது. ஆய்தலாவது நுணுகுதல் என்பதனை

“ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்” ‡

என்னும் தொல்காப்பியத்தான் அறிக. பொருளின் நுண்மை அதனை உணர்த்தும் நூல்மேல் ஏற்றப்பட்டது. ‘இழைபை’ என இரண்டாவது விரிக்க.

‘உயிர்க்கு அறியும் தன்மை இல்லையாயின் வேதாகமங்கள் பயனுடையவாதல் எவ்வாறு’ என ‘உயிர்க்கு அறியுந் தன்மை உண்டு’ என்பதனை நிறுவுதற்கு, வேதாகமங்களை அறியும் தன்மையை உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினார். இக்கருத்தே பற்றிப் புடைநூல் ஆசிரியர்,

“பலகலை உலகில் நிலவுத லானும்.....
பசவும் உண்டென் றிசையவேண் டின்றே” †

என்றார்

இவ்வாறன்றி, ‘ஆயிழையாய்’ - எனக்கொண்டு, அதனை மகடு உ முன்னிலையாக உரைப்பார்க்கு, § பொழிப்புரையிற் கூறியதையே மீட்டும் கூறியதாய், இவ்வெண்பா அதனை வலியுறுத்தற்குக் கூறிய எடுத்துக்காட்டாகாதுபோதலை அறிக.

“அருவாய்” என்பதில் ‘அருவுருப்போல’ என ஆக்கச் சொல் உவமச் சொல்லாய் நின்றது, “ஆள்வா ரிலிமா டாவேனோ” * என்பதிற்போல.

இதனால், ‘உயிர்க்குத் தனித்த ஓர் அறிவில்லை’ என்பாரை மறுத்து, இரண்டனையும் அறிவதாய், இரண்டும் அல்லாது நின்றல் வலியுறுத்தப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டு — 2.

வெண்பா

மயக்கம் துற்றும் மருந்தின் தெளிந்தும்
பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய் ; பேசில் — அசத்தும் அலை.
நீ அறிந்து செய்வினைகள் நீயன்றி, வேறசத்துத்
தான் அறிந்து துய்யாமை தான்.

‡ சொல் - உரியியல், து. - 34. † சங்கற்ப நிராகரணம் - நிமித்தகாரண பரிணாமவாதி நிராகரணம் - 48-52, § பாண்டிப் பெருமாள் * திருவாசகம் - கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் - 7.

இதன் பொருள்

மயக்கமது உற்றும் - (அறிவிக்கும் துணை இல்லாத பொழுது) ஒன்றனையும் அறியமாட்டாது மயக்கத்தைப் பொருந்தியும்.

மருந்தின் தெளிந்தும் - பசி நோய்க்கு மருந்தாய உணவு போல அந்த மயக்கமாகிய நோய்க்கு மருந்தாய் உள்ள அந்தத் துணை உண்டாய பொழுது மயக்கம் நீங்கிப் பொருள்களைத் தெளிய உணர்ந்தும்.

பெயர்த்து உணர் நீ பேசில் சத்து ஆகாய் - இவ்வாறு மாறி மாறி உணர்ந்து வருகின்ற நீ, சொல்லுமிடத்து, சிவனோடு ஒப்ப யாதொரு துணையும் இன்றி அறியும் ஆற்றலை உடையை அல்லை. (இனி)

நீ அறிந்து செய்வினைகள் நீ அன்றி - நீ அறிந்து செய்த வினைகளை நீயே நுகர்வதல்லது.

வேறு அசத்துத் தான் அறிந்து துய்யாமை - நின்னின் வேறாய், அசத்தாய் உள்ள பாசங்கள் அறிந்து நுகராமையால்.

அசத்தும் அலை - அப்பாசங்களோடு ஒப்ப அறிவில்லாத வனும் அல்லை. (எனவே, சித்தும் அல்லை, அசித்தும் அல்லை.)

வேறு - அவ் இரண்டினும் வேறாய்ச் சிதசித்து ஆவாய்.

விளக்கவுரை

‘தெளிதல் மருந்தினால்’ - என்றதனால், ‘மயக்கம் உளதாதல் மருந்து இல்லாத பொழுது’ என்பது விளங்கிற்று.

மயக்கம், ஒருகால் உளதாய்ப் பின் நீங்கிப் போகாது, மீட்டும் மீட்டும் உளதாய் நீங்கி வருதலால் அது பசினோய் போலும் நோயே ஆயிற்று. அதனால் “மருந்து” - என்பதும் பசிப்பிணிக்கு மருந்தாய உணவு போல்வதையே குறித்து நின்றது. “பெயர்த்து துணர்” என்பதை நோக்குக.

மயக்கத்தை, ‘நோய்’ என்னுமையால் இஃது ஏகதேச உருவகம்.

“மயக்கத்தை” என்பதில் அது, பகுதிப் பொருள் விசுதி. “உற்றும், தெளிந்தும்” - என்னும் உம்மைகள் எண்ணும் மைகள். “அசத்தும்” - என்னும் உம்மை, முன்பு, “சத்தா காய்” என்றதனைத் தழுவி நின்றது.

‘சத்தம், அசத்தம்’ என்பன, ஈற்று அம்முக்கெட்டு, ‘சத்து, அசத்து’ எனக் குற்றியலுகர ஈரூய் நின்றன. சொற்கள் இவ்வாறு வருதலை,

“நாகணையான்” * “பெற்றென் றுயர்த்தபெருமான்” §

“பேது செய்து பிளந்திடல்”, † “வாது செயத் திருவுளமே” ‡

என்றாற் போல்வனவற்றால் அறிக. இவற்றில், நாகம், பெற்றம், பேதம், வாது என்பன அம்முக்கெடக் குற்றியலுகர ஈரூய் நின்றன. சத்தம் - சத்தி (ஆற்றல்) உடையது. அசத்தம் - சத்தி (ஆற்றல்) இல்லாதது. சத்தியுடையவனை, ‘சத்தன்’ என்றலும், சத்தியில்லாதவனை ‘அசத்தன்’ என்றலும் வழக்காதல் அறிக.

“அசத்தும் அலை” - என்து, ‘அசித்தும் அலை’ என்பதே பாடம் எனின், உம்மையை இசையெச்சமாய் நின்றதைத் தழுவியதாக வைத்து, “சத்தாம் தன்மையே உடையை யல்லை; அதற்குமேல் சித்தாதலை எவ்வாறு உடையை ஆவாய்! அல்லை” என உரை கூறுக.

இவ்வாறன்றி இங்கு வந்துள்ள “சத்து, அசத்து” என்பவற்றின் முன்னை எடுத்துக் காட்டிற் போந்த ‘அருவம், உருவம்’ என்பவற்றின் பொருளே பொருளாக உரைப்பாரும் உளர். ** அவர் அப்பொருள், கூறியது கூறல் ஆதலையும், “பியர்த்துணர்” எனவும் “அறிந்து துய்யாமை” எனவும் அறிவுடைமை அறிவின்மை பற்றிக் கூறும் இயையாமையையும் கருதிற்றிலர்.

‘துவ்வாமை’ - என்பது “துய்யாமை” என மருவிற்று.

“தான்” இரண்டில் முன்னது எழுவாய் உருபாய் நின்றது; பின்னது அசை நிலை.

இதனால், ‘உயிரும் சிவத்தோடு ஒப்பச் சித்தேயாம்’ என்பாரை மறுத்து, உபதேசியாய் (அறிவிக்க அறிவதாய்) நின்றல் வலியுறுத்தப்பட்டது.

* திருமுறை - 1. 80. 9. § திருமுறை - 3. 54. 11. † சீவக சிந்தாமணி - விமலையார் இலம்பகம் - 32. ‡ திருமுறை - 3. 108. 1.

* * பாண்டிப்பெருமாள்.

எடுத்துக்காட்டு - 3

வெண்பா

மெய்ஞ்ஞானத் தன்னில் வினையா தசத்தாதல்
அஞ்ஞானம் உள்ளம் அணைதல்காண் — மெய்ஞ்ஞானம்
தானே உளதன்றே தண்கடல்நீர் உப்புப்போல்
தானேய் உளம்உளவாத் தான்.

இதன் பொருள்

அஞ்ஞானம் - முன்னை எடுத்துக்காட்டில் உயிருக்கு
உளதாகக் கூறப்பட்ட மயக்கம்.

மெய்ஞ்ஞானத்தன்னில் அசத்து ஆதல் வினையாது -
அறிவே வடிவாய் உள்ள சத்தாகிய சிவத்தின்முன், ஞாயிற்றின்
முன் இருள்போல முன்னிற்க மாட்டாமையால், அதனிடத்தில்
உண்டாக மாட்டாமல்.

மெய்ஞ்ஞானம் உளது அன்றே - அறிவேயாகிய அச்சிவம்
என்று உள்ளதோ அன்றே.

தான் ஏய் உளம் உளவா - தான் பொருந்துதற்குத் தக்க
உயிர்கள் உள்ளனவாக.

உள்ளம் அணைதல் - அவ்வுயிர்களை மட்டுமே பற்றி நின்றல்.

தண் கடல் நீர் உப்புபோல் - குளிர்ச்சியையுடைய கடலின்
கண் சென்று பற்ற மாட்டாது அக்கடலின்கண் உள்ள நீரில்
சென்று பற்றி நிற்கும் உப்பினது செயல் போல்வதாம்.

காண் - இதனை நீ அறிவாயாக.

விளக்கவுரை

“வினையாது” என்பது எதிர்மறை வினையெச்சம். அஃது,
“அணைதல்” என்ற தொழிற் பெயரோடு முடிந்தது.

“தானே உளதன்றே” - ‘தான்’ கட்டுரை அசையாய்
வந்தது.

“தான் ஏய் உளம்” என்பதில் ‘தான்’, எழுவாய். “ஏய் உளம்”, வினைத்தொகை. அஃது, “அறிவறிந்த மக்கள்” † என்பது, அறியற்பாலனவற்றை அறிதற்கு உரிமைவாய்த்துள்ள மக்கள்’ எனப் பொருள் தருதல் போல, ‘பொருந்துதற்கு உரிமை வாய்த்துள்ள உளம்’ (உயிர்) எனப் பொருள்தந்தது.

உயிருக்கு அஞ்ஞானம் வந்து பற்றுதற்கு உரிய தன்மையாய் உள்ளது, சிவம் அறிவித்த வழியும் முதற்கண்ணே அறியமாட்டாது, படி முறையால் சிறிது சிறிதாகவே அறிகின்றதால் அறிவாயுள்ள தன்மை என்க.

சிவம் இத்தன்மைத்தாகாது இயல்பாகவே எல்லாவற்றையும் ஒருகாலத்திற்குணே ஒருங்கே அறியவல்ல துக்கும் அறிவாய் உள்ளமையால், அஞ்ஞானம் அதனிடத்துச் செல்லமாட்டா தாயிற்று என்பதும் உணர்க.

“தண்கடல் நீர் உப்புப்போல” என்ற உவமையால் முப்பொருள்களது வியாபக வியாப்பியத் தொடர்பு விளக்கப் பட்டது.

கடல் வியாபகம். (பெரிது.) நீர் வியாப்பியம். (அதனுள் அடங்கி நிற்பது.) உப்பு வியாத்தி. (நீரோடு சம நிறைவாய் உள்ளது.)

[த. கு. உவமை பருப்பொருளாய் ஒருபுடையே ஒத்து நிற்பது ஆகலின் அஃதே பற்றிச் சிவம் முதலிய முப்பொருள்களும் கடல் முதலியனபோலப் பருப்பொருள்களாய் அவ்வாறு இயைந்து நிற்கும் எனக் கொள்ளுதல் கூடாது. மற்று, ‘பேரறிவும், சிற்றறிவும், அறிவு இன்மையும் ஆகிய தராதரங்களாலே பருமை நுண்மைகளை யுடையனவாய் வியாபக வியாப்பிய வியாத்திகளாம்’ என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்,]

உயிருக்குச் சிவம், அஞ்ஞானம் இரண்டனோடும் இயைபுடைமை கூறியதனால், அஃது இரண்டன்பாலும் உளதாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் வலியுறுத்தப்பட்டதாம்.

இன்னும் இவ்வுவமையானே, நீருக்குக் கடலோடும், உப்போடும் தொடர்பு உளதாதல் போல, உயிருக்குச் சிவத்தோடும், அஞ்ஞானத்தோடும் தொடர்பு உளதாதல் அறியப்படும்.

இதன்கண்ணே, 'அஞ்ஞானம் சிவத்தைப் பற்றது, உயிரை மட்டுமே பற்றியது ஏன்? என்னும் தடைக்கும் விடை கூறப்பட்டமை காண்க.

[த. கு. "மெய்ஞ்ஞானம் தானே உளதன்றே" என்றதனால், "பதி என்று உண்டோ அன்றே பசு உண்டு; அன்றே அப்பசுவைப் பற்றியுள்ள பாசமும் உண்டு" என, முப்பொருளும் அநாதியாதலையும் கூறியவாறு அறிக. "போல்" என்பது, 'போலும்' என முற்றுப் பொருள் தந்தது.]

இவ்வாறு இவ்வதிகரணம் உயிர் சதசத்தாதலைப் பல்லாற்றினும் நிறுவினமையால் இது சதசத்து அதிகரணமாகும்.]

இனி இவ்விடத்து அளவை நூல் (தருக்க நூல்) நோக்கில் சில பொருள்கள் உணரத் தக்கன.

தருக்க நூலார், ' உண்மை யறிவிற்குச் சிறந்த கருவியாய் நிற்பது பிரமாணம் ' என்றும், ' அக்கருவிபற்றி உண்மையாக அறியப்படும் பொருள் பிரமேயம் ' என்றும், ' அப்பொருளை அவ்வாற்றான் உண்மையாக உணர்பவன் பிரமாதா ' என்றும், ' அவன் அவ்வாற்றான் உணர்தல் பிரமிதி ' என்றும் கூறுவர், அம்முறை அனைவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றது.

பிரமாணம் ' அளவை ' என்றும், பிரமாதா ' அளப்போன் ' என்றும், பிரமிதி ' அளத்தல் ' என்றும் தமிழில் சொல்லப்படும்.

இம்முறையைச் சித்தாந்தம் உடன்பட்டுக் கொள்ளினும், ' பிரமாணம் அல்லது அளவையாவது இது ' எனக் கூறுவதில் தருக்க மதத்தினின்றும் வேறுபடுகின்றது. அஃதாவது, ' காட்சி, கருதல், உரை ' (பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம்) முதலியன பொதுவாக, ' பிரமாணம் ' அல்லது ' அளவை ' எனக் கூறப்படுகின்றன.

காட்சி, கண்முதலிய ஐம்பொறிகளால் உளவாகும்; அதனால் அவ் ஐம்பொறிகளையே, ' காட்சி யளவை ' அல்லது ' பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் ' என்றும்,

கருதல், துணியப்படும் பொருளை விட்டு நீங்காது யாண்டும் உடனாய் நிற்கும் பொருளை ஆராயும் ஆராய்ச்சியால் உளதாகும்; அதனால் அங்ஙனம் ஆராயப்படுகின்ற அப்பொருளையே, ' கருத லளவை அல்லது அனுமானப் பிரமாணம் ' என்றும்,

உரை, மெய்நூலால் உளதாகும் ; அதனால் அந்நூலையே, 'உரை யளவை அல்லது சத்தப் பிரமாணம்' என்றும் தருக்க நூலார் கூறுவர்.

ஆயினும் சித்தாந்தம், 'பிரமாணம் எவ்வாற்றானும் பிரமேய மாதல் கூடாது; அஃதாவது, பிரமாணம் அளத்தற் கருவி : அதனால் அது, தான் உட்பட அனைத்துப் பொருளையும் அளத்தற்குத் தானே கருவியாதல் வேண்டுமன்றித் தன்னை அளத்தற்குப் பிறிதொரு கருவியை வேண்டி நின்றல் கூடாது' என்னும் கருத்தினால், 'ஆன்மாவின் அறியும் ஆற்றலாகிய ஆன்ம சிற்சத்தியே பிரமாணம்' எனக் கூறும்.

'ஓர் உருவத்தை ஒருவன் காணுதல் தன் கண்ணாலே' என்பது வெளிப்படடை. அதனால், அவன், 'கண்ணாற்கண்டேன்' எனக் கூறுதல் உண்மைக் கூற்றும்.

எனினும், கண் உருவத்தைக் காணுதற்குத் துணைபுரிவது விளக்கு. அதனால், அவன் 'விளக்கினற் கண்டேன்' எனவும் கூறுகின்றான். அதுபற்றி, 'அவன் காணுதற்குக்கருவி விளக்கு' என ஒருவரும் கொள்ளார். கண்ணாகிய கருவிக்குத் துணைபுரிதல் பற்றி 'விளக்கினற் கண்டேன்' என்றல் உபசாரம் என்றே அனைவரும் கொள்வர்.

அதுபோல ஐம்பொறி முதலியன ஆன்ம சிற்சத்தி பொருள் களை உணர்தற்குத் துணைபுரிவனவே யன்றி, அவைதாமே ஆன்மாப் பொருள்களை உணர்தற்குக் கருவியாதல் இல்லை, அதனால் தார்க்கிகர் 'பிரமாணம்' எனக் கூறும் ஐம்பொறி முதலியன உபசாரமாயே முடிய, சித்தாந்தம் 'பிரமாணம்' எனக் கூறும் ஆன்ம சிற்சத்தியே உண்மையாம் என்க. ஆன்மா பிரமாதாவாக, அதன் சிற்சத்தியே உண்மைப்பிரமாணம் என்க. தார்க்கிகர் 'பிரமாணம்' எனக்கூறும் ஐம்பொறி முதலியவை தம்மைத்தாம் அளக்க மாட்டாமையும், ஆன்ம அறிவால் அளக்கப்படுதலும் உடையவாதல் அறிக.

எனவே, இவ்வதிகரணத்தில் "இருதிறனையும் அறியும் அறிவு" என்பதனால், அவ்வறிவால் அறியப்படுகின்ற இருதிற னாகிய சத்தும், அசத்தும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும் பிரமேயம் என்பதும், அவ் இருதிறனையும் அறிந்து அனுபவிக்கும் சதசத்தாகிய ஆன்மா பிரமாதா என்பதும், அவ்வான்மா அவற்றை அறிதற்குக் கருவியாய் உள்ள அதன் அறிவாற்றல் உண்மையால் பிரமாணம் என்பதும், அவ்வறிவின் இயக்கம்

பிரமிதி என்பதும், “இருதிறனால் விளங்கும் அறிவு” என்றதனால், அவ்வறிவு விளங்குதற்குப் பெத்த நிலையில் துணைபுரிகின்ற அசத்துக்களாகிய ஐம்பொறி முதலியனவும் முத்திநிலையில் துணைபுரிகின்ற சத்தாகிய சிவத்தினது அறிவும் உபசாரத்தால் பிரமாணம் என்பதும் கொள்ளக் கிடத்தல் காண்க.

இன்னும் இப் பிரமாணம் முதலியவை பற்றியவிளக்கங்கள் பலவும் பௌட்கரம் முதலிய சிவாகமங்களில் விரிவாகக் காணத் தக்கன; அவற்றை இங்குக் காட்டப்புகின் மிக விரியும்.

முன்றும் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள் :-

முன்னை நூற்பாவின் கூறியவாறு, சுட்டறிவால் அறியப்படும் பொருளும், எவ்வாற்றானும் அறியவாராத பொருளும் அசத்தும், அவ் அறிவு சிறந்த வியாபக அறிவால் அறியப்படும்பொருள் சத்தும் ஆயின், அவ் இரண்டனையும் ஏற்ற பெற்றியான் அறிகின்ற அப் பொருள், ‘சத்து, அசத்து’ என்னும் இரண்டனும் யாதாகும் எனின், இரண்டுமன்றிச் சதசத்தாம்.

அஃது ஏனெனின், சத்தாயின், சத்தின்முன் அசத்துக் கதிர் முன் இருள்போல விளங்குதல் இன்மையானும், சத்தினுள் அசத்து வியாப்பியமாய் அடங்கி நின்றலன்றி வேறு நில்லாமை யானும் அவ்வசத்தினை அறிதல் இல்லையாகும்.

இனி அசத்தாயின், அசத்திற்கு அறிவில்லை யாகையால் சத்தினை அறிதல் இயலாது. ஆகவே, சத்து, அசத்து இரண்டனையும் அறியும் அறிவு அவ் இரண்டுமல்லாத சதசத்தாம்.

அதனால் அத்தகைய அவ்வறிவு பெத்தத்தில் அசத்தினால் விளங்குதலும், அசத்தின்கண் அழுந்தி அசத்தேயாய் நின்றலும், முத்தியில் சத்தினால் விளங்குதலும், சத்தின்கண் அழுந்திச் சத்தேயாய் நின்றலும் உடைத்தாம், ஆகவே அவ் அறிவு சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்பினதாதல்விளங்கும். இதனானே சித்சித்தாதலும் புலனும்.

இவற்றை யெல்லாம் தனக்கு இயல்பாக உடையது உயிர் என்பதாம்.

வேதாகமங்கள் பயன் பட்டு வருதலால் அவற்றை அறிந்து பயன்கொள்கின்ற உயிருக்கு அதற்கென அறிவில்லை; அதனால்

அறிவது சத்தே என்றதல், அசத்தே என்றதல் கூறுதலும், பெத்தத்தில் அசத்தும், முத்தியில் சத்தும் அறிவிக்கவே அறிதலால் உயிரினது அறிவும் சிவத்தினது அறிவோடு ஒத்த தாய்த் தானே அறியும் என்றலும் பொருந்தாவாம்.

இவ்வாற்றால், முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டுவது சத்தும் அன்று; அசத்தும் அன்று; இரண்டும் அல்லாத சதசத்தாகிய ஆன்மாவேயாம்.

என இந் நூற்பாச் சாதகனது இயல்புணர்த்தியது காண்க.

ஏழாம் நூற்பா முடிந்தது.

எட்டாம் நூற்பா

முன்னுரை :- முன்னை நூற்பாவில், 'ஆன்மா சத்து, அசத்து இரண்டனையும் அறிவதும், இரண்டனையும் விளங்குவதும், இரண்டிலும் அது அதுவாய் அமுந்தி அனுபவிப்பது மாய சதசத்தாம்' என்று கூறி ஆன்மாவின் உண்மை இயல்பை விளக்கியதானே, 'சாதனையில் நின்றற்கு உரியது ஆன்மாவே' என்பது விளங்கிற்று. ஆகவே அதன்பின், 'சாதனையில் நின்று பெறத்தகும் பயன் யாது? அதனைப் பெறுவிக்கும் சாதனம் யாது? அச்சாதனம் எவ்வாற்றால் கிடைக்கும்?' என அறிய அவா உண்டாகும் ஆதலால் அவற்றை எட்டாம் நூற்பாவால் அறிவிக்கின்றார்.

இதனானே இது சாதன இயலுக்கு ஏற்புடைத்தாகல் விளங்கும்.

நூற்பா

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டு
அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :-

என்பது சூத்திரம்,

என் நுதலிற்றோ எனின்,

ஞானத்தினை உணரும் முறைமையினை உணர்த்துதல்

[நுதலிற்று.

விளக்கம்

“ஞானத்தினை உணரும் முறைமை” என்றதனால், ‘ஞானமே ஆன்ம லாபமாகிய பயனை அடைதற்குச் சிறந்த சாதனம்’ என்பதும், ‘அதனை உணரும் முறைமையினை உணர்த்துதல் நுதலிற்று’ என்றதனால், ‘அந்தச்சாதனம் கிடைக்குமாறு இது என்பதனை உணர்த்துகின்றது இந்நூற்பா’ என்பதும் விளங்கும்.

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு :-

[தவத்தினில் -] ஆன்மா முற்பிறப்புக்களில் செய்த புண்ணிய விசேடத்தால்.

[தம் முதல் -] உயிர்களின் அறிவிற்கு முதலாய் உயிர்க்குயிராய் என்றும் உள் நின்று அறிவித்து வரும் முதல்வன்.

[குருவுமாய் -] இதுபொழுது குருவடிவம் கொண்டும் வெளிநின்று.

[ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்து அயர்ந்தனை என உணர்த்த -] ‘சிவனாகிய அரசனுக்கு மைந்தனாய் உள்ள நீ, ஐம்பொறிகளாகிய வேடர்களிடத்தில் அகப்பட்டு அவர் வழியிலே வளர்ந்தமையால் உனது உண்மையியல்பை அறியாதவனாயினாய் என்று, அறிவிக்குமாற்றான் அறிவிக்க.

[விட்டு -] (அவ்வுண்மையை ஆன்மா உணர்ந்த பின் அவ்வேடரிடத்து அது நின்றற்கு இயைபு இல்லை ஆதலால் உடனே) அவரை விட்டு நீங்கி.

[அன்னியம் இன்மையின் -] அம்முதல்வன் தன்னின் வேறுதலின்றி உடனாயே நின்றலின் அத்தன்மையிலே தான் நிலைபெற்று.

[அரன் கழல் செலும் -] அவனது திருவடிகளில் சென்று நிலைத்து நிற்கும்.

விளக்கவுரை

‘ஆன்மா’ என்னும் எழுவாய் முன்னை நூற்பாவினின்றும் வந்து இயைந்தது.

“புலன் என்பது பொறிகளை உணர்த்தலின், ஆகுபெயர். “வளர்ந்து அயர்ந்தனை” என்பது, “ஈந்து புகழ் பெற்றான்” என்பது போலக் காரண காரியப் பொருளதாய் நின்றது.

“தம்முதல்” என்பது அனைத்து உயிர்களையும் குறித்த வேறு தொடர் ஆதலின், அது, “வளர்ந்தனை” என்னும் ஒருமைக்கு மாறாகாமை அறிக.

“குருவும்” என்ற உம்மை, இறந்தது தழுவிற்று. ‘உயர்வு சிறப்பு’ எனினும் ஆம். அந்நியம் இன்மை - வேற்றுமையின்மை; அத்துவிதம். ‘இவ்வியைபால், ஆன்மாச் சென்று பொருந்துதல் கூடும்’ என்றற்கு இஃது எடுத்து ஓதப்பட்டது.

அரன் - உயிர்களது பாசத்தை அரிப்பவன். “தம்முதல்” என முன்னே கூறப்பட்டமையின், இது சுட்டுப் பெயர்ப் பொருளதாய் நின்றது.

ஐம்பொறிகளை வேடராக உருவகம் செய்ததற்கு ஏற்ப, ஆன்மாவை அரசுகுமாரனாக உருவகம் செய்யாமையால் இஃது ஏகதேச உருவகம்.

முதல்வனை ‘அரசன்’ என்றதன் பொருத்தமாவது, மக்களில் பிறர்க்கு இல்லாத சிறப்புக்கள் அரசனுக்கு இருத்தல்போல, உயிர்களாகிய பிறர்க்கு இல்லாத சிறப்புக்கள் முதல்வனுக்கு இருத்தலாம்.

அரசனுக்கு உள்ள சிறப்புக்கள் வெண்கொற்றக் குடை, நவமணி முடி, சிங்காதனம் என்பன. முறையே இவை போல்வனவாகிய. உலகிற்கெல்லாம் மூலமாய் நிற்பல், எல்லாவற்றையும் ஓர் இயல்பாக ஒருங்கே அறியும் பேரறிவு, உயிர்க்குயிராய் நின்று எல்லாவற்றையும் இயக்குதல் என்பனவே முதல்வனுக்கு உள்ள சிறப்புக்கள்.

அரசனுக்கு உரியவை அனைத்தும் அவன் மைந்தன் பெறுதற்கு உரிமையுடையதால்போல, முதல்வனுக்கு உள்ள இயல்புகள் அனைத்தையும் பெறுதற்கு உரிமையுடையதாதல் பற்றியும், முதல்வன்போலச் சித்தாதலால் சாதிபற்றியும் ஆன்மாவை அரச குமாரனாகவும்,

வேடர்கள் பிறர் செல்வத்தை ஆறலைத்துக் கவர்ந்து இடர்ப்படச் செய்தல்போல, ஆன்மாவின் அறிவாகிய பெருஞ் செல்வத்தை ஆறலைத்துக் கவர்ந்து அல்லல் உறுவித்தல் பற்றி ஐம்பொறிகளை வேடராகவும் உருவகம் செய்தார்.

“ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்து அயர்ந்தனை என உணர்த்த” என்றதனால், ‘உயிர் அவ்வாறு வளர்ந்து அயர்ந்தது’ என்பதும் அனுவாத முகத்தால் பெறப்பட்டது.

அறிவிக்கும் முறைமையே 'ஞான தீக்கை' எனப்படும். இந்நூற்பா நான்கு அதிகரணங்களை உடையது. அவை:-

1. தவத்தினில் உணர்த்த
2. தம்முதல் குருவுமாய் உணர்த்த
3. ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்து அயர்ந்தனை என உணர்த்த விட்டு
4. அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலும் என்பன.

முதல் அதிகரணம்

[தவத்தினில் உணர்த்த]

முன்னுரை:- 'ஆன்ம லாபமாகிய பயனை அடைதற்கு நேர்ச் சாதனமாவது யாது' என்னும் ஐயப்பாட்டிற்கு விடையாக வேறு வேறு கூறுவார் கூற்றுக்களை யெல்லாம் மறுத்து 'அச்சாதனமாவது இதுவே' என அறுதியிட்டு உணர்த்துதற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய்தவத்தான் ஞானம் திகழும் - என்றது, (இது மேற்கோள்)

மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி, நன்னெறி யாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடா ஆகலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

ஈண்டு - இவ்வதிகரணத்தில், "இவ் ஆன்மாக்களுக்கு" என்றது, 'முன்னை நூற்பாவில் கூறியவற்றால் எல்லாம் சதசத்தாய் நின்றுசாதனையில் நின்றற்கு உரிமையுடைய ஆன்மாக்களுக்கு' என்றவாறு.

முற்செய்தவம் - முன்னைப் பிறப்புக்கள் பலவற்றில் செய்து போந்த தவம்.

'அத்தவங்கள் பலவும் திரண்டு கூடிப் பயன் தரும்வழியே ஞானம் திகழும்ல்லது, இவ்வொருபிறப்பில் செய்யும் தவத்தால் மட்டுமே ஞானம் திகழமாட்டாது' என்பது இதனால்வலியுறுத்தப் பட்டது. ‡

"‡ பல்லாழி காலம் பயின்றறனை அற்சித்தால்

நல்லறிவு சற்றே நகும்"

— சைவசமயநெறி"

இங்கு “ஞானம்” என்றது “இதனை இவ்வாறு உணர்க” என அருளாசிரியன் உணர்த்திய பொழுது அதனை அவ்வாறே பற்றி உணரும் உணர்தல் தன்மையையேயாம். இது சாதன ஞானமாம். இதனால் அடையப்படும் சாத்தியஞானம் ஆசிரியனால் அறிவுறுக்கப்படும் உண்மைகளாம்.

“நிகழும்” என்றது, முதற்கண்கூறிய சாதன ஞானம் பின்னர்க் கூறிய சாத்திய ஞானத்தை ஐயம் திரிபின்றி உணர்த லாகிய செயல் நிகழ்ச்சியையாம். இந்நிலைமுன்னைத் தவத்தினாலே உளதாம் என்க.

ஏதுவின் விளக்கம்

முன்னுரை :- “ஆன்ம லாபத்திற்குத் தவமே நேர்ச்சாதன மாகும்; அதற்குமேல் ஞானம் சாதனமாதல் வேண்டா” எனப் (பொதுவாகப்) பலர் கூறுவர்; அவர் கூற்றை மறுத்து, ‘ஞானமே ஆன்ம லாபத்திற்கு நேர்ச்சாதனம்; பிறவெல்லாம் ஞானத்திற்குச் சாதனமே’ என வலியுறுத்தற் பொருட்டே ஏதுக் கூறினார்.

விளக்கம்

“மேல்” என்றதும், ‘முற்பிறப்புக்களில்’ என்றவாரும். ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய சிலர்க்கு அவர் யாதொரு தவமும் செய்யாதிருப்பவும் ஞானம் நிகழ்ந்தமை நன்கு அறியப் படுதலால், “தவத்தால் ஞானம் நிகழும்” என்னும் கட்டளை யின்றித் தவம்இன்றியும் ஞானம் நிகழும்” என்பாரது தடையை விடுத்தற்கு “மேற்..... செய்துழி” என்றார். எனவே, ‘அதற்குக் காரணம் முன்னைத் தவமேயாதலின், அதுபற்றி ஐயம் என்னை’ என விடுத்தவாறாயிற்று.

இனி, இதற்கு, ‘மேலான சரியை முதலியன’ எனப் பொருளுரைத்து, சரியை முதலியன பொதுவும், சிறப்பும், உபாயமும், உண்மையும் எனநூல்கைப்படுதலின், அவற்றுள் சிறப்புஉண்மைச் சரியை முதலியனவே ஞானத்தைப் பயக்கும், எனவும் விளக்கம் தரலாம்.

[த. கு. ஆசிரியர்பால் தீக்கை பெற்று, அதன்வழிச் செய்யப் படும் சரியை முதலியன சிறப்புச் சரியை முதலியனவும், தீக்கை பெறுது செய்யப்படும் சரியை முதலியன பொதுச் சரியை முதலியனவும், எவ்வாற்றாலேனும் உலகப் பயன்கருதிச் செய்யப் படும் சரியை முதலியன உபாயச் சரியை முதலியனவும்,

உலகப்பயன் யாதொன்றையும் கருதாது அன்பு காரணமாகவே செய்யும் சரியை முதலியன உண்மைச் சரியை முதலியனவும் ஆம் என உணர்க. அவற்றுள், ஆசிரியர்பால் தீக்கை பெற்று, உலகப்பயன் ஒன்றேனும் கருதாது அன்பு காரணமாகச் செய்யப்படும் உண்மைச் சரியை முதலியனவே ஞானத்தைப் பயக்கும் என்பது இங்குக் குறிக்கப்பட்டது.]

சரியையைத் தருவது சமய தீக்கை. அதனையடுத்துச் செய்யப்படும் விசேட தீக்கை ஒன்றே கிரியை, யோகம் இரண்டனையும் தருதல் பற்றி, அவற்றைத் தமிழ்முறையில் வேறுபடக் கூறாமல், “கிரியா யோகங்கள்” என வடமொழி முறையால் தொகுத்துக் கூறினர்.

இங்கு, “தவம்” எனச் சிறந்தெடுத்துக் கூறப்படுவன இவையே; பிற அல்ல என்றற்கு, ‘தவம்செய்துழி’ எனக் கூறிப் போகாமல், “சரியை கிரியா, யோகங்களைச் செய்துழி” எனச் சுட்டிக் கூறினர்.

[த. கு. ‘தவம், புண்ணியம்’ என்பன ஒருபொருட் சொற்களாய் வழங்கும். அதனால் இவை சிவனை நோக்கிச் செய்யப் படுதல் பற்றி, ‘சிவபுண்ணியம்’ என்றும், சிவனே பதியாகலின், ‘பதி புண்ணியம்’ என்றும் சொல்லப்படும்.]

உயிர்களாகிய பசுக்களையும் அப்பசுவருக்கத்தினவாகிய பிற தெய்வங்களையும் நோக்கிச் செய்யப்படும் புண்ணியம் பசு புண்ணியம் எனப்படும். பசு புண்ணியமே பொதுவாக, ‘புண்ணியம்’ என்று வழங்கப்படும்.

இவற்றுள் மேற்கூறியவாறான உண்மைச் சிவபுண்ணியமே ஞானத்தைப் பயக்கும் என்க.]

இனி, “ஞான தீக்கையே மோட்சத்தைக் கொடுத்துவிடும்” என்பாரும் உளர். ‘அதுவும் ஞானத்தைக் காட்டியல்லது தானே மோட்சத்தைக் கொடாது’ என்பது, இங்கு உபலக் கணத்தாற் கொள்க.

‘மோட்சத்திற்கு நேர்ச் சாதனம் ஞானம் ஒன்றேயன்றிப் பிறதியாதும் அன்று’ என்பதனை வரையறுத்து உணர்த்துதற் பொருட்டே, ‘ஞானம்’ எனக் கூறியொழியாது, “நன்னெறியாகிய ஞானம்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறினர்.

நன்னெறி, 'நன்மையை அடையும் நெறி' என்க. 'நன்மை' எனப்படுவன அனைத்தினும் மேலான நன்மை வீடுபேறேயாதல் பற்றி, அதனை அடைவிக்கும் நெறி "நன்னெறி" எனப்பட்டது.

இனிச் சமயத்தார் பலரும் வேறு வேறுகக் கூறும் வீட்டு நெறி அனைத்தும் வந்து கூடும் பெருநெறி யாதல் பற்றியும் "நன்னெறி" எனப்பட்டது என்க.

'நன்னெறி சன்மார்க்கம்' என்பன ஒருபொருட் சொற்கள் (அதனால் தாச மார்க்கம் முதலியனவாகக் கூறுமிடத்து, ஞானம் சன்மார்க்கம்' எனக் கூறப்படுகின்றது.)

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை:- 'சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தார் அவற்றால் ஞானம் நிகழப் பெறுமாறு எங்ஙனம்' என்னும் அவாய் நிலையை நிரப்பி, ஏதுவிற் கூறிய பொருளை நிறுவுதற்கு முதல் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

தவம்செய்தார் என்றும் தவலோகம் சார்ந்து
பவம்செய்து பற்றறுப்பா ராகத் — தவம்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்கூழ் சொல்லுமாம் கண்டு.

இதன் பொருள்

தவம் செய்தார் - சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தவர் என்றும் தவலோகம் சார்ந்து - எக்காலத்திலும் தவருது அச் சரியை முதலியவற்றின் பயனாகிய தவ உலகப் பதவிகளை அடைந்து அவ்வின்பங்களை நுகர்ந்து.

பற்று பவம் செய்து அறுப்பாராக - உலக இன்பங்களில் உளதாகிய பற்றினை ஒரு நல்ல பிறப்பை எடுத்து அறுத்துக் கொள்ளுதற் பொருட்டு.

தவம் செய்த நல் சார்பில் வந்து உதித்து - சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தற்கு வாய்ப்பாய் உள்ள நல்ல இனத்தில் வந்து பிறந்து.

ஞானத்தை நண்ணுதலை - சரியை முதலிய தவங்களின் குறை நிரம்பும் வகையில் தொடர்ந்து அவற்றைச் செய்தலானே உலகப் பற்றை அறுத்து ஞானம் நிகழப் பெறுதலாகிய முறை மையை.

கற்றூர் துழ் கண்டு சொல்லும் - மெய்நூல்களைக் கற்று உணர்ந்த பெரியோரது ஆராய்ச்சியானது உணர்ந்து, பிறரும் உணரக் கூறும்.

விளக்கவுரை

உயிர்கள் உடம்போடு கூடி நின்று, 'யான், எனது' என்னும் உணர்வுடன் செய்யும் செயல் யாதாயினும் அது தன் பயனைப் பயவாது ஒழியாது. அதனால், பசு புண்ணியங்கள் பசுத்துவம் நீங்காதோர்க்கு உரிய உலகங்களிற் செலுத்தி, அவற்றில் உள்ள இன்பங்களையும், சிவபுண்ணியங்கள் சிவத்துவம் உடையார்க்கு உரிய உலகங்களில் செலுத்தி அங்குள்ள இன்பங்களையும் நுகரச் செய்வதில் தவறமாட்டா என்பதனை விளக்கவே,

“தவம் செய்தார் என்றும் தவலோகம் சார்ந்து” என்றார்.

“பற்றறுப்பாராக வந்து உதித்து” என்றது, ‘உண்ண வந்தான்’ என்பது போலத் தற்பொருட்டுப் பொருளது.

‘பற்றறுத்தற் பொருட்டு வந்து உதிப்பர்’ என்றதனால், ‘தவலோகத்துள்ள பொழுதே பற்று நீங்கப் பெற்றவர், நிலத்தில் வந்து பிறவாமல், அங்குத்தானே ஞானத்தைப் பெற்று வீடடைவர்’ என்பது பெறப்பட்டது.

கற்றூரது சொல்லுதல் தொழில் அவரது ஆராய்ச்சிமேல் வைத்துச் சொல்லப்பட்டது. ‘ஆம்’, ஆசை.

“நற்சார்பில் வந்து உதித்து ஞானத்தை நண்ணுவர்” என்றதனால், அச்சார்பு இல்லாதோர்க்கு அது கூடாமை பெறப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “சிவபெருமானே நோக்கிச் செய்யும் செயலே ஞானத்தைப் பயக்கும் எனக் கொண்டு பிற தெய்வங்களை நோக்கிச் செய்யும் செயல்களையும் ‘பசு புண்ணியம்’ எனக் கழித்து, ‘அவை ஞானத்தைத் தரமாட்டா’ என்றல் கூடாது. என்னை? வேத வேள்விகள் அத்துனை எளிய அல்ல ஆகலின். ஆகவே, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேள்விமுதலிய செயல்களை அதில் விதிக்கப்பட்டவாறே நித்காமியமாக (பயன் கருதலின்றி)ச் செய்யின், அவையே ஞானத்தைக் கொடுக்கும்” என மீமாஞ்சகருள் பட்டாசாரிய மதத்தினர் கூறும் தடைக்கு விடையாக இரண்டாவது எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பாளை யொக்கும்
இசைத்து வருவினையில் இன்பம் — இசைத்த
இருவினை ஒப்பில் இறப்பில் தவத்தான்
மருவுவனும் ஞானத்தை வந்து.

இதன் பொருள்

இசைத்து வருவினையில் இன்பம் - வேதத்தில், 'இன்ன நற்செயலை இவ்வாறு செய்க' என விதிக்கும்பொழுதே, 'அச்செயல் இன்ன நன்மையைத் தரும்' என்பதும் உடன் கூறப்பட்டே வருகின்ற அந்நல்வினையால் எய்தும் இன்பம்.

பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பாளை ஒக்கும் - ஒருமுறை பசியுற்று அது நீங்குதற்கு இவ்வுலக உணவை உட்கொண்டு, மீளவும் பசியுற்று அதனை உட்கொள்பவனுக்கு அவ்வப்பொழுது வரும் இன்பம் போல்வதாம். ('நிலையாது' என்றபடி.) ஆகையால்,

இசைத்த இருவினை - 'இன்ன நல்வினை இன்ன நன்மையைத்தரும்; இன்ன தீவினை இன்ன தீமையைத்தரும்' என்று இங்ஙனம் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அந்த இருவினைகளும்.

இறப்பு இல் தவத்தான் ஒப்பில் - அவை போல அனுபவித்தல் மாத்திரையில் அழிதல் இல்லாத சரியை முதலிய சிவபுண்ணியத்தால் தம்முள் சமமாயவிடத்தே. அங்ஙனம் சமமாகப் பெற்றவன்.

வந்து ஞானத்தை மருவுவன் - ஞானாசிரியரைத் தேடி வந்து, அவர்பால் ஞானத்தைப் பெறுவான்.

விளக்க உரை

'வேள்வி முதலிய நல்வினைகள் யாவும் காமிய வினைகளே யாதற்கும், அதனால் அவை அக்காமியப் பயன்களைத் தந்து அவற்றோடு ஒழிதற்கும் அவற்றை விதிக்கின்ற நூல்களே சான்றும்' என்றற்கு, "இசைத்து வருவினை" என்றும்,

காமியமாகிய நல்வினைகளால் ஞானம் நிகழாமை மட்டுமின்றி, தம் காமியப் பயன்களில் உள்ள விருப்பத்தை மேலும் மேலும் வளர்க்கும் முகத்ததால் ஞானம் நிகழ்தற்குத் தடையாவனவுமாம் ஆதலின், செயற்படாதவாறு தடுத்தலில் இரும்பு

விலங்கோடு ஒருதன்மைத்தாய பொன்விலங்குபோலத் தீவினையோடு ஒருதன்மையவேயாகலின், அவ்வுண்மையை உணருமாற்றால் அவை நீங்கிய வழியே ஞானம் நிகழும் என்றற்கு, “இசைத்த இருவினை ஒப்பில் வந்து ஞானத்தை மருவுவன்” என்றும்,

‘அவை ஒத்தல் சரியை முதலிய தவங்களாலேயாம்’ என்றற்கு, “இறப்பில் தவத்தான் ஒப்பில்” என்றும் கூறினார்.

‘தவத்தானே’ என்னும் தேற்றேகாரம் தொகுத்தலாயிற்று. “பசிப்பான்” என்பது அவன் அடையும் இன்பத்தைக் குறித்தலால் ஆகுபெயர்.

நல்வினையின் பயனை விரும்புதலும், தீவினையின் பயனை வெறுத்தலும் இன்றி, இரண்டும் அவற்றை நுகர்வோனால் சமமாக உணரப்படுதலே இருவினை யொப்பாகும் §

[த. கு. மீமாஞ்சகர், ‘கரும காண்டத்தில் சொல்லப் பட்ட கருமங்களை ஒருஞான்றும் விடுதல் கூடாது’ என்பர் ஆதலால், அவர் ‘நிட்காமியம்’ என்பது பொருள்படாத ஒன்றும் என்பது கருத்து.]

‘வேள்வி முதலியவற்றால் வரும் இன்பம் பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு இவ்வுலக உணவால் வரும் இன்பம் போலும்’ என்றதனால், ‘இறப்பில் தவமாகிய சிவபுண்ணியத்தால் வரும் ஞானம், ஒருமுறை பசித்து உண்டவழிப் பின்னர்ப் பசித்தல் இல்லாத தேவரது அமுதத்தால் வரும் இன்பம் போலும்’ என்பது பெறப்பட்டது.

அதனால், அமுத உணவுக்கு முதன்மையான பயன் நரை, தீரை, மூப்பு, பிணி, சாக்காடு இன்றி நெடுங்காலம் இனிது வாழ்தலேயாயினும், அது, பசி நீங்குதலாகிய இடைநிலைப் பயனையும் தருதல்போல, இறப்பில் தவமாகிய சரியை கிரியாயோகங்கட்கு முதன்மையான பயன் ஞானமேயாயினும், அது தவலோகம் சார்தலாகிய இடைநிலைப் பயனையும் தருதல் பொருந்துவதேயாம்,

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் ஞானத்திற்கு ஏதுவாய் தவத்தது சிறப்பே கூறப்பட்டமையால் இது தவநிலை அதிகரணமாகும்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

§ இது பற்றிப் பிறவாறு கூறுவனவெல்லாம் பொருந்தாமை பேருரையில் நன்கு விளக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

(தம்முதல் குருவுமாய்)

முன்னுரை:- 'நூற் பொருள் முதலியவற்றை அறிவிக்கும் ஆசிரியன்மார்போல, உண்மை ஞானத்தை உணர்த்தும் ஆசிரியராதற்கும் மக்களுள் சிறந்தார்தாமே உரியராவர் ஆதலின், - மக்களின் வேறாய் மேம்பட்ட முதல்வன் ஒருவனே ஞானாசிரியனாய் நின்று ஞானத்தை உணர்த்துவன் - என வேண்டா' எனச் சாங்கியர், நையாயிகர் முதலியோர் கூறுவர். அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு, இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதல்தானே குருவுமாய் உணர்த்தும் - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அவன் அந்நியம் இன்றிச் சைதன்னிய சொரூபியாய் நின்றலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோளின் பொருள்

இவ் ஆன்மாக்கள் - முன்னே யதிகரணத்தின் கூறியவாறு சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவங்கள் நிரம்பிய பின்னர், அத்தவ முதிர்ச்சியின் பயனாக மலபரிபாகம், சத்தி நிபாதம் என்பன நிகழ, அவற்றினே ஞானத்தைப் பெறுதற்கண் வேட்கை யுற்ற உயிருக்கு.

தமது முதல்தானே குருவுமாய் - அனைத்துயிர்கட்கும் உள் நின்று உணர்த்திவரும் முதல்வனே இப் பருவத்தையறிந்து, இது காறும் உள்நின்று உணர்த்தி வந்ததேயன்றி, இதுபொழுது குருமூர்த்தியாயும் எழுந்தருளிவந்து.

உணர்த்தும் - உண்மை ஞானத்தை உணர்த்துவான்.

விளக்கம்

என்றது, ' எஞ்ஞான்றும் உள்நின்று உணர்த்தி வருபவனுக்கன்றி ஏனையோர்க்கு அவ்வுயிர் ஞானத்தை உணரும் நிலையை எய்தினமை அறிதல் இயலாமையின், அவரெல்லாம் உயிர் வீடு பேருகிய பயனைப் பெறுதற்குரிய ஞானத்தை உணர்த்துமாறு அறிந்து உணர்த்துதற்கு உரியராகார்' என மறுத்தவாறு.

[த. கு. எனவே, 'ஒருவற்கு ஒரு குருவின் உபதேசத் தால் உண்மை ஞானம் விளங்கி, வீட்டடையும் நிலை உண்டாகு மாயின், அந்தக் குரு சிவனேயன்றி, வேறில்லை' என்பது தெளிவாகும்.]

“ அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரன்றி அதனைச்
சகத்தவரும் காண்பரோ தான் ” †

எனப் புடைநூல் ஆசிரியர், 'உயிரின் பக்குவ அபக்குவ நிலைகளை அறிதல் உயிர்க்குயிராய் உள்நின்று உணர்த்தி வரும் இறைவனுக்கன்றி, உயிர்களாகிய பிறருக்கு இயலுமாறில்லை' என்பதனை விளக்கினார்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை:- 'ஞானாசிரியரும் நம்மைப்போல மக்களில் ஒருவராய் இருத்தல் பல்லாற்றினும் கண்கூடாய் உள்ளது.

அதனால் அவரை, 'சிவன்' என்று கூறின், 'சிவனும் சீவர்களைப் போல மாயா சரீரத்தைப் பொருந்தி நிற்கின்றான் எனக் கூறுவ தாய் முடியும்.

“ மாயா உருவினன் மாயா உருவினை
ஏயான் ; ஏய்ந்தவர் எம்ம னோரே ” ‡

அதனால், 'குரு சிவனே' எனக்கூறுதல், குருவைச்சிவன் தனக்கு வாயிலாகக் கொள்ளுதல் பற்றிக் கூறும் உபசார மொழியே யாம்' என்பர் சிலர். அவர் கூற்றை மறுத்தற்கே ஏதுக் கூறினர்.

[மாயா உருவினன் - தோன்றி அழிதல் இல்லாத அருள் திருமேனியை உடைய சிவன். மாயா உருவினை ஏயான் - மாயா சரீரத்தைப் பொருந்தி நின்றல் இல்லை. அதனால், ஏய்ந்தவர் எம்மனோரே - மாயா சரீரத்தை உடையவர் யாராயினும் அவர் உயிர்களாகியும், மக்களாகியும் உள்ள எம் இனத்தவரே யன்றிக் கடவுளாகிய சிவனல்லர்.]

பொருள்

அவன் - உயிர்க்குயிராய் என்றும் உள்நின்று உணர்த்தி வரும் முதல்வன்.

† திருவருட்பயன்-42. ‡ சங்கற்பநிராகரணம் - சைவவாதி நிராகரணம் - 26, 27.

அந்நியம் இன்றி - (எல்லா உயிர்களிடத்தும்) பாலில் நெய்ப்போல விளங்காது மறைந்து அவற்றின் வேராய் நின்று செலுத்துதல் போல் இல்லாமல்,

சைதன்னிய சொருபியாய் நின்றலான் - மலமாசு தீர்ந்த தூய அறிவாகிய சுத்தான்மாவின்கண் தயிரில் நெய்ப்போல் இனிது விளங்கி அதனைத் தன்னுள் அடக்கி அதுவே தானாய் மேம்பட்டு விளங்கி நின்றலின், 'இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதல்தானே குருவுமாய் உணர்த்தும், என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

எனவே, சரியை முதலியவற்றையும், நூற்பொருளையும் உணர்த்தும் ஆசிரியராதல் பெத்தான்மாக்களுள் சிறப்புற்ற சிலருக்கும் கூடும் ; ஏனெனில், அவையெல்லாம் பெத்தத்தில் நிற்போரால் உணரப்படுவனவும், உணர்த்தப்படுவனவும் ஆகும். ஞானம் அத்தன்மையதாகாது, பெத்தத்தின் நீங்கினாலே உணர்த்தப்படுவதும் ஆதலின், அதனை உணர்த்தும் ஆசிரியராதல் முத்தான்மாவாகியோருக்கே கூடுவதாம்.

இனி, முத்தராவார் பத்தாம் சூத்திரத்தில் கூறுமாறுபோல, "அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி - ஏகனாகி இறைபணி நின்றலால்" 'தாம்' என்று ஒரு முதல் உளதாகவும், தமக்கெனச் சில செயல் இருப்பதாகவும் கருதுதல் இன்றி, 'யாவும் அவனே; எல்லாம் அவன் செயலே' எனத் தெளிந்து, தம்மை யிழந்து நின்றலன்றித் தற்போதம் சிறிதாயினும் சீவிக்க நில்லார் ஆகலானும், அவரிடத்துச் சிவன் தற்போதமே மேலிட்டு நிற்கும் பெத்தரிடத்து வேறு நின்று, அவர் செய்யும் செயலெல்லாம் அவருடையனவாக்கி, அவற்றால் வரும் நன்மை தீமைகளை அவரே அடையச் செய்தல் போலன்றி, அவரே (முத்தரே) தானாய் ஒன்றிவிளங்கி,

“இவன் செய்தி யெல்லாம் என்செய்தி என்றும்
செய்த தெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்” †

என்று கொண்டு நிற்பன் ஆகலானும், அவ்வாற்றால் சீவத்தன்மையின்றிச் சிவனையாய் நின்று ஞானத்தை உணர்த்தும் அவரை, 'சிவன்' என்றே கூறுதல் உண்மையேயன்றி, உபசாரமாகாது” என்பதாம்.

† சிவஞானசித்தியார் - சூ. 10. 1.

வாயிலாகக் கொள்ளுதலை 'அதிட்டித்தல்' என்றும், அவரே தானாய் ஒற்றித்து நின்றலை 'ஆவேசித்தல்' என்றும் கூறுவர். இறைவன் தான் செய்யக் கருதுகின்றவற்றை மக்களும், பிறவும் ஆகிய உயிர்களின் வழியாக நிகழச் செய்தல் பொதுவாக எங்கும் நிகழ்வதாகதலின், அதிட்டித்தல் பொது நிகழ்ச்சி. உயிரின் தன்மையைத்தனது திருவருள் வியாபகத்துள் அடக்கி, அதன்கண் தானேயாய் விளங்கி நின்றல் முத்தரிடத்தில் மட்டும் நிகழ்வதாகலின், ஆவேசித்தல் சிறப்பு நிகழ்ச்சி.

[த. கு. பேய்பிடி யுண்டாரது செயலெல்லாம் பேயின் செயலாவதல்லது அவர் செயல் ஆகாமை போல, சிவனால் ஆவேசிக்கப்பட்டாரது செயலெல்லாம் சிவன்செயலாவதல்லது அவர் செயல் ஆகாமையின், ஞானத்தையுணர்ந்துதலாகிய செயலும் சிவன் செயலாவதல்லது அவர் செயல் ஆதல் இல்லை. ஆகவே, ஞானத்தைச் சிவனே குருவாய்நின்று உணர்த்துதல் இல்லை என்க. இதனையே,

“ நம்செயல் அற்றிந்த நாம்அற்ற பின்நாதன்
தன்செயல் தானேயென்றுந்தீபற ” §

என்றது திருவுந்தியார்.]

இதனால், 'குருசிவனே' என்பதை அதிட்டான பட்சமாகக் கொள்ளாது, 'ஆவேச பட்சமாகக் கொள்ளல் வேண்டும்' என்பது பெறப்பட்டது. அவ்வாறின்றி, அதிட்டான பட்சமாகக் கொள்வார்க்குப் பிற சமய குரவரும் சித்தாந்த சைவ குரவராக ஏற்கவேண்டியநிலை உளதாகும் என்பது கருத்து.

[த. கு. உயிர் சீவத்தன்மை நீங்கிச் சிவமாய்விடின், அதன் கரணங்களும் சீவ கரணமாய் நில்லாது, சிவகரணமாயேநிற்கும் என்பது சிவப்பிரகாசத்துள்,

“ மாயைமா யேயம் மாயா வரும்இரு வினையின் வாய்மை
ஆய ஆருயிரின் மேவும் மருள்எனில் இருளாய் நிற்கும் ;
மாயைமா யேயம் மாயா வரும்இரு வினையின் வாய்மை
ஆய ஆருயிரின் மேவும் அருள்எனில் ஒளியாய் நிற்கும் ” †

எனக் கூறியவாற்றான் விளங்குதலின், மேல்,

“ மாயா உருவினன் மாயா உருவினை
ஏயான்; ஏய்ந்தவர் எம்ம னோரே ”

என்ற தடை நிகழுமாறில்லை என்பதாம்.]

சைதன்னியம் - அறிவின் இயற்கைநிலை.

எடுத்துக்காட்டு - 1.

முன்னுரை :- “ சிலர்க்குக் குருவாய் வந்து உணர்த்துதல். இன்றியும் ஞானம் நிகழ்தல் அறியப்படுதலின், 'முதல்வனே ஞானத்தை உணர்த்துவான்' எனல் வேண்டா ” என்பாரை மறுத்து மேற்கோளை நிறுவுதற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

மெய்ஞ்ஞானம் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்(கு)
அஞ்ஞான அச்சகலர்க்(கு) அக்குருவாய் - மெய்ஞ்ஞானம்-
பின்னுணர்த்தும் அன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்தும் தான்குருவாய் முன்.

இதன் பொருள்

விஞ்ஞானகலர்க்கு - ஆணவமாம் ஒரு மலம் உடையோ
ராகிய விஞ்ஞானகலர்க்கு.

தானே மெய்ஞ்ஞானம் விளையும் - உள்நிற்றலாகிய தன்மை
யில் நின்றே முதல்வன் உண்மை ஞானத்தை விளைவிப்பான்.

பிரளயாகலருக்கு - ஆணவகன்மங்களாம் இருமலம்
உடையோராகிய பிரளயாகலருக்கு.

அன்றி - அவ்வாறன்றி.

முன்உணர்த்தும்-தனது இயற்கை வடிவோடு (நாற்றோளும்,
முக்கண்ணும், கறை மிடறும் முதலியவற்றை உடையதாய்
முத்தொழிலை நடத்தும் உருவோடு முன்னர்த் தோன்றி
அவ்வாற்றோனே குருவாய் உபதேசம் செய்து உண்மை
ஞானத்தை உணர்த்துவான்.

அஞ்ஞான அச்சகலர்க்கு அக்குருவாய் - பிரகிருதியில்
தோன்றும் பஞ்சக்கிலேசங்களுள் ஒன்றாகிய அவிச்சையை
உடையோராகிய மும்மலத்தராம் சகலர்க்கு மேற்கூறப்பட்ட
அந்தக் குருவாய்த் தோன்றி,

பின் மெய்ஞ்ஞானம் உணர்த்தும் - மக்களுள் ஒருவராகப் பலரும் கருதும் அக்குருமுர்த்தியின் பின்னாக நின்று உண்மை ஞானத்தை உணர்த்துவான்.

முன் - இவ்வேறுபாட்டினை நீ அறிவாயாக.

விளக்கம்

இறுதியில் உள்ள “முன்” என்பதற்கு இவ்வாறன்றி, ‘முன்னைப் பொருளாகிய முதல்வன்’ என எழுவாயாக்கி உரைப்பினும் பொருந்தும்.

‘விளைவிக்கும்’ என்பது, விவ்விசுதிதொக்கு ‘விளையும்’ என நின்றது. இனி, ‘அரிசி’ தானே அட்டது’ என்றல்போல, எளிதின் நிகழ்தல் பற்றி, “தானே விளையும்” என்றார் எனினும் ஆம்.

“அஞ்ஞான அச்சகலர்” எனச் சகலர்க்கே உரித்தாகக் கூறினமையால், இங்கு “அஞ்ஞானம்” என்றதற்கு இதுவே பொருளாதல் அறிக.

அச்சகலர் - மேற்கூறியவாறு சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து முடித்த அந்தச் சகலர்,

அக்குரு - மேற்கோளில் கூறிய தமது முதலாகிய குரு.

‘விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை நிலையில் நின்று ஞானத்தை உணர்த்துவன்’ என இங்கு வரையறை செய்தமை காண்க.

இவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் ‘நிராதார முறை’ என்றும், பின்னையது ‘சாதார முறை’ என்றும் சொல்லப்படும். சாதாரம் - ஆதாரத்தோடு கூடியது.

[த. கு. பந்த வேறுபாட்டால் உயிர்கள் இங்ஙனம் விஞ்ஞானகலர் முதலாக மூவகைப்படும் என்பது உணர்க.] ‘மூவகை உயிர்கட்கும் முதல்வன் இவ்வாறு மூவகையால் ஞானத்தை உணர்த்துவன்’ என்பதை உமாபதி தேவர் தமது போற்றிப் பஃரெடையில்,

“.....முத்தீதரும்

நன்னெறிவிஞ் ஞானகலர் நாடுமலம் ஒன்றினையும்
அந்நிலையே உள்நின் றறுத்தருளிப் - பின்னன்பு

மேவா விளங்கும் பிரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மம் தீர்த்தருளிப் - பூவலயம்

தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல
முன்னின்று மும்மலம் தீர்த் தாட்கொள்கை -
[அன்னவனுக் (கு)
ஆதிசுணம் ” †

என எடுத்தோதினர்.

[த. கு. ‘பிரளயாகலர்’ என்பது வடசொல் ஆதலின், முதற்கண் பகரம் ஊர்ந்து நிற்கும் இகாரத்தைக் குற்றியலிகரமாக வைத்து அலகிடாது நீக்குதல் ஆசிரியன்மார் கருத்து. அங்ஙனம் கொள்ளவே, ‘எடுத்துக் காட்டு’ வெண்பாவிலும். இப் போற்றிப் பஃரெடையிலும் வெண்டளை சிதையாமை அறிக.]

‘முதல்வன் உயிர்கட்கு ஞானத்தை உணர்த்தும் முறைமை இங்ஙனம் மூவகைத்தாம்’ எனக் கூறினமையால், ‘முதல்வன் உணர்த்தாது எவ்வாற்றானும், எவருக்கும் ஞானம் நிகழாது’ என மேற்கோள் வலியுறுத்தப்பட்டமை காண்க.

[௨. கு. இங்ஙனமாகவே, சகலருள்ளும் குரு இன்றியே உண்மை ஞானம் நிகழப் பெறுவோர் முன்னேத் தவ மிகுதியால் விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலரோடு ஒத்த நிலையினராய், உள் நின்று உணர்த்தவும் பெறுவர் என்பது விளங்கும். இதனையே அருணந்திதேவர் தமது சிவஞான சித்தியாரில்,

“பண்டைநல் தவத்தால் தோன்றிப் பரமனைப் பத்திபண்ணும்
தொண்டரைத் தானே தூய கதியினில் தொகுப்பன்” ‡

எனக் கூறி விளக்கினார். “தானே” என்றது, ‘குருவாலும், சாத்திரம் முதலியவற்றாலும் இன்றி’ என்றபடி.]

எடுத்துக் காட்டு - 2

முன்னுரை:- ‘முதல்வன் உயிர்கட்கு ஞானத்தை உணர்த்தும் முறைமை ஒன்றாகாது, மூவகைத்தாயது என்னை என’ ஐயுறுவார்க்கு அதனை விளக்கி, முன்னே எடுத்துக்காட்டுக் கூறியதனை வலியுறுத்தற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள் ;
செறியுமாம் முன்பின் குறைகள் — நெறியின்
குறையுடைய சொற்கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடென் ;
குறைவில்சகன் சூழ்கொள் பவர்க்கு.

இதன் பொருள்

உளங்கள் - உயிர்கள் யாவும்.

நெறியின் அறிவிக்க அன்றி அறியா - தமக்குரிய படி முறையின்வழி அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டா, (அஃதாவது, அனைத்துயிர்க்கும் ஒருமுறையில்தானே அறிவித்தால் அறிய வல்லன அல்ல.) ஆதலால்,

குறைவு இல் சகன் சூழ் கொள்பவர்க்கு - அவ்வாறான குறையில்லாத, எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறிகின்ற குரு முர்த்தியின் உபதேசத்தைப் பெற்றே உண்மையை உணர்பவ ராகிய பிரளயாகலர் சகலர்கட்கு.

குறைகள் முன் பின் செறியும்-அவ்வுபதேச மொழிகளாகிய இன்றியமையாப்பொருள், முறையே முன்னிலையிலும், பின் நிலையிலும், கிடைக்கும்.

குறை உடைய சொல் கொள்ளார் - அவ்வுபதேசத்தை இன்றியமையாததாகக் கொள்ளாத விஞ்ஞானகலருக்கு.

கொள் பவத்தின் வீடுஆம் என் - முதல்வன் உயிர்க ளிடத்தில் கொண்டிருக்கின்ற இருப்பு மாத்திரையானே வீடு பேற்றைத் தரும் உண்மை ஞானம் நிகழும் என்று அறிவாயாக.

விளக்கம்

“குறைகள்” என்பதில் குறையாவது, இன்றியமையாப் பொருள். அது, “வினைக்குறை - தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன் றுலகு” § என்பதில் பரிமேலழகர் கூறிய உரையாலும் விளங்கும்.

‘கொள்ளார்க்கு’ - என்னும் நான்கனுருபு தொகுத்த லாயிற்று.

பவம், சம்பவம், உண்மை என்பன ' இருப்பு ' என்னும் ஒரு பொருளைத் தரும் சொற்கள்.

“ஆம்” என்பது “வீடு” என்பதனோடு இயையும். இவ்வாறன்றி, அதனை அசையாக்கி ‘வீடாம்’ என்றே பாடம் ஒதிக்கொள்வாரும் உளர். ‡

வீடு பயக்கும் உணர்வை, “வீடு” என்றும், தூழ்ச்சி (உபாயத்தைப்) பயக்கும் மொழியை, “தூழ்” என்றும் காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார்.

முன்னை எடுத்துக்காட்டில், “முன் உணர்த்தும்” என்றதனை இங்கு, “முன் செறியும்” என்றும், “பின் உணர்த்தும்” என்றதனை, “பின் செறியும்” என்றும், “தானே விளையும்” என்றதனை, “பவத்தின் ஆம்” என்றும் கூறினார்.

அங்கு வாளா கூறியவற்றை இங்குக் காரணம் காட்டி வலியுறுத்தினார்.

இவ்வெண்பாவிற்குப் பிறரெல்லாம் யாதோர் இயையும் இல்லாதவாறு தாம் தாம் வேண்டியவாறே உரை கூறினார்.

அன்றியும், ‘ஆன்மாக்கள் அறிவிக்க அன்றி அறிவன அல்ல’ என்பது முன்னை நூற்பா முன்றும் அதிகரணத்தில் “உபதேசியாய்” எனக் கூறிப் போந்தமையின், மீட்டும் அதனையே கூறியது கூறலாக “அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள்” எனல் வேண்டா ஆதலின், ‘நெறியின் அறிவிக்க அன்றி அறியா’ என, அறிவிக்க அறிதற்கண் உள்ள ஒரு சிறப்புப்பொருளைக் கூறுதலே இங்குக் கருத்து என்பது உணர்க. *

உயிர்கள் படிமுறையான் : அன்றி முதற்கண்ணே முற்றும் அறியமாட்டாமையை,

“பந்தமும் வீடும் தெரிபொருட் பனுவல்
படிவழி சென்றுசென் றேறி” †

என்னும் திருவிசைப்பாவாலும் அறிக.

‡ பாண்டிப்பெருமாள்.

* இங்குக் குறிக்கப்பட்ட பிறர் உரைகளுள் பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தியும் ஒன்று எனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. அதனை யோசிகள் பேருரையுள் தம் நடையில் குறித்திருத்தலும் அறியத்தக்கது. † கருவூர்த்தேவர் - திருவிடைமருதூர் - 5.

[சகம் - உலகம். சகன் - உலகில் தோன்றி நிற்கும் உருவுடைய கடவுள். அவ்வுரு அவனது இயற்கை வடிவும், குருவடிவுமாம். இரண்டனாலும் பெறுவது உபதேசமே யாதலால், அவ் இரண்டும் இங்குப் பொதுப்பட, 'குருமுர்த்திகள்' எனப் பட்டன.]

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- “அதிட்டான பட்சம் கொள்ளாது ஆவேச பட்சமே கொள்ளினும் ‘குரு சிவனே’ என்றல் உபசாரமே யன்றோ” என்பார்க்கு, அஃது அன்னது ஆகாமையை உவமையால் விளக்குதற்கு முன்னுவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

இல்லா முலைப்பாலும் கண்ணீரும் ஏந்திழைபால்
நல்லாய் உளவாமால் ; நீர்நிழல்போல் — இல்லா
அருவாகி நின்றானே யார்அறிவார், தானே
உருவாகித் தோன்றானேல் உற்று.

இதன் பொருள்

நல்லாய் - நல்லறிவுடைய மாணுக்கனே.

ஏந்திழைபால் - ஏந்திய அணிகலங்களை யுடைய பெண்ணினிடத்தில்,

முலைப்பாலும் கண்ணீரும் - அருவாகிய அன்பின் உருவாய் உள்ள முலைப்பால், கண்ணீர் என்னும் அவை இரண்டும்.

இல்லா உள ஆம் - அவள் தன் குழுவியைக் காணுதற்கு அல்லது நினைத்தற்கு முன்னே இல்லாதனவாய்ப் பின்பு கண்ட பொழுது அல்லது நினைத்த பொழுது உள்ளனவாகும். (அது போல,)

நீர் நிழல்போல் - நீரின்கண் உள்ள, நீர்வாழ் உயிர்களின் நிழல்போல.

இல்லா அருவாகி நின்றானே - உயிர்களிடத்தில் தோன்றுது அருவமாய் நிற்கின்ற முதல்வனே,

தானே உருவாகி உற்றுத் தோன்றுனேல் - அவனே குரு
வடிவாய் வந்து தோன்றி உணர்த்தாவிடில்.

ஆர் அறிவார் - யார் அறிய வல்லார் ! (ஒருவரும் வல்லுநர்
அல்லர்.)

விளக்கம்

தோன்றுதலின் இன்றியமையாமையை விளக்குதற்கு,
“இல்லா அருவாகி நின்றானே உருவாகித் தோன்றுனேல் ஆர்
அறிவார்” என எதிர்மறையாற் கூறினார்.

அங்ஙனம் பொருளுக்கு (உபமேயத்திற்குக்) கூறிய அதனை
உவமைக்கும் கூட்டி, ஏற்குமாற்றான் உரைக்க. அஃது
ஆமாறு :-

“ஏந்திழையாளிடத்தில் புலப்படாது அருவாகி நிற்கின்ற
அன்பு, அவன் மாட்டு உருவாகித் தோன்றுகின்ற முலைப்பால்,
கண்ணீர் என்பவற்றால் நன்கறியப்படுமாறுபோல, நீர் நிழல்
போலப் புலப்படாது அருவாகி நிற்கின்ற முதல்வன், அவனால்
ஆவேசிக்கப்பட்டு உருவுடையதாய்த்தோன்றுகின்ற சுத்தான்ம
சைதன்சியமாகிய குருவினால் நன்கறியப்படுவான்” என்பதாம்.

எனவே, ‘ஏந்திழையாளது முலைப்பாலும், கண்ணீரும்
அவட்கு அவளது குழவி மாட்டு உளதாய அன்பே’ என்பதில்
பிணங்குதல் சாலாமைபோல, ‘குரு சிவனே’ என்பதில்
பிணங்குதல் சாலாது என மறுத்து, மேற்கோளை வலியுறுத்திய
வாறு காண்க.

இவ்வாற்றால் இஃது எடுத்துக்காட்டுவமை யாயிற்று.

முலைப் பாலும், கண்ணீரும் அன்பை விளக்குதலை,

“சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய சிவ ஞானம்
சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச் - சுரந்த
தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு” ‡

எனவும்,

‡ திருக்களிற்றுப்படியார் - 54.

“ அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாம் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும் ” *

எனவும் போந்தவற்றால் அறிக.

‘முலைப்பாலும், கண்ணீரும் அன்பின் வடிவே ; பிற அல்ல’ என வலியுறுத்தற்கு, “ இல்லா உளவாகும் ” என்றார். அஃதாவது, அன்பில்லாத பொழுது இல்லனவாய், அன்பு உளதாய் பொழுது உள்ளனவாம் என்றபடி.

“ இல்லா ” என்பது குறிப்பு முற்றெச்சம். ஆல், அசை.

நீரில் நீர்வாழ் உயிர்கள் உலாவுதலால் நீரின் கண் வெளியுண்மை விளங்கும். வெளி உளதாகவே, அவ்வுயிர்களின் நிழலும் அந்நீரினுள்ளேயிருத்தல் அறியப்படும். ஆயினும் அந்நிழல் நீருக்கு வேறாய் நில்லாது அதனுள்ளே விரவி நின்றலால் நீரின் புலப்பாட்டிற்கு வேறாய் புலப்படாதாயிற்று. அதுபோலவே, சிவசைதன்னியம் ஆன்ம சைதன்னியத்திற்கு வேறாய் நில்லாது அதனுள்ளே விரவி நின்றலால், ஆன்ம சைதன்னியம்போல ‘யான், எனது’ என்னும் உணர்விற்கு எதிர்ப்புலன் ஆகாதாம் என்றற்கு “ நீர் நிழல்போல் இல்லா அருவாகி நின்றான் ” என்றார். †

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணம் முதல்வன் அருட்குருவாகி வந்து அருள்செய்தலையே விளக்கினமையால், இஃது அருட்குரு அதிகரணம் ஆகும்.]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

முன்றும் அதிகரணம்

(ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தென)

முன்னுரை :- “ மாயா தனு விளக்கா ‡ - என மேற்கூறிய வாறு ஆணவ இருகைப்போக்கி அறிவைத் தருகின்ற ஐம்பொறி முதலிய கருவிகள் ஐம்புல உணர்வைத் தருதல்போல,

* திருக்குறள். அன்புடைமை - 2. † இவ்வதிகரணத்தின் பின்னிரண்டு வெண்பாக்களின் உரை பேருரையில் வேறுபட்டுள்ளது. அவற்றுள் முன்னதின் உரை வேறுபாடு பெரிது. ‡ நான்காம் சூத்திரம். இரண்டாம் அதிகரணம். வெண்பா.

மெய்யுணர்வாகிய தத்துவ ஞானத்தையும் தரும் ; அதற்கு முதல்வன் குருவாகி வருதல் வேண்டா எனச் சிவசங்கிராந்த வாத சைவர் கூறுவர். அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு முன்றும் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி - இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை உணரா - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அவைதாம் பளிங்கில் இட்ட வன்னம்போலக்காட்டிற்றைக் காட்டி நின்றலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

உணர்வைத் தருகின்ற பொறிகளை (இந்திரியங்களை) “உணர்வு” என்றது ஆகுபெயர்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- ‘அறிவைத் தருகின்ற ஐம்பொறிகளால் மயக்கம் உளதாம் என்றல் எங்ஙனம் பொருந்தும்’ என அவர் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

பளிங்கு - படிகம். வன்னம் - நிறம். காட்டிற்றைக் காட்டி நின்றல் - முதற்கண் காட்டியதையே பின்னும் காட்டிநின்றல்.

விளக்கம்

படிகத்தில் தீட்டப்பட்ட நிறம் அப்படிகத்தின் நிறத்தை மறைத்துத் தன்னையே காட்டிநின்றல் அல்லது, படிகத்தின் நிறத்தை ஒருபோதும் காட்டமாட்டாது. இனி அந்த நிறம் ஒன்றாகாது, பலவாய் இருப்பின் அப்பன்மையையே தோற்றி நின்றல்லது படிகத்தின் ஒருமையைத் தோற்றுவிக்கமாட்டா. அது போலவே சார்ந்ததன் வண்ணமாகின்ற ஆன்மாவைப் பற்றிநிற்கின்ற ஐம்பொறிகளும் தம் இயல்பாகிய ஐம்புல உணர்வையே எஞ்ஞான்றும் தருதல்லது, ஆன்மாவின் இயல்பை உணர்விக்கமாட்டா ஆதலின், “இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளால் மயங்கித் தம்மை உணரா” என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

“காட்டிற்றை” என ஒருமையாற் கூறியது, ‘புலன் உணர்விலும் ஓர் இந்திரியம் ஒரு புலன் உணர்வையே தரவல்லதல்லது, பிற புலன் உணர்வைத் தரமாட்டாது’ என்பது உணர்தற்கு.

‘இத்தன்மையவான பொறிகளால் தத்துவஞானம் எவ்வாறு உளதாம்’ என்பது.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- “ஐம்பொறிகள் இத்தன்மையவாய்ப் பற்றி நிற்குமாயின் அவை உள்ள பொழுது முதல்வன் குருவாகி வந்து உணர்த்தினும் உணர்தல் இயலாது போலும்” என்னும் தடைக்கு விடையாகவே எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பன்னிறம் காட்டும் படிகம்போல் இந்திரியம்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து — பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்ப்பொய்யா மெய்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு. [கண்டான்]

இதன் பொருள்

பல் நிறம் காட்டும் படிகம்போல் - தன்மேல் தீட்டப்பட்ட பல நிறங்களையே தனது நிறமாகக் காட்டி நிற்கின்ற படிகம் போல.

இந்திரியம் - தன்னைப் பற்றிநிற்கும் இந்திரியங்களின் இயல்பையே.

தன் நிறமே காட்டும் தகை நினைந்து - தனது இயல்பாகக் காட்டி நிற்பதாகிய ஆன்மாவின் இயல்பை முன்னே சிந்தித்து உணர்ந்து.

பல் நிறத்துப் பொய்ப் புலனை வேறு உணர்ந்து - பின்பு படிகத்தில் தீட்டப்பட்ட நிறங்கள் அப்படிகத்திற்கு வேறாதல் போலத் தன்னைப்பற்றி நிற்கும் இந்திரியங்கள் தன்னின் வேறாதலைத் தெரிந்து.

பொய் பொய்யா மெய் கண்டான் - அவற்றால் செயற்கையாகத் தன்னை இந்திரியங்களாகவே உணர்ந்த பொய்யுணர்வு.

பொய்யுணர்வாய்த் தோன்றி நீங்கத் தனது உண்மை இயல்பை ஒருவன் உணர்ந்தானாயின், அவன்.

வேறு மெய்ப் பொருட்குத் தைவமாம் - அசத்தாகிய அவ்விந்திரியங்கட்கு வேறான சத்தாகிய சிவத்திற்கு அடிமையாவன்.

விளக்கம்

தைவம் - தேவனது உடைமை.

இங்ஙனமாகவே, 'கருவிகள் உளவாயின் சகலாவத்தையாய் மெய்யுணர்வு நிகழமாட்டாது; கருவிகள் நீங்கி ஒழியின் கேவலாவத்தையாய் அறியாமையே உளதாகும். ஆகவே, கருவிகளின் நீங்கி மெய்யுணர்வைப் பெறுதல் எவ்வாறு' எனல் வேண்டா எனக் கூறக் கருவிகள் உள்ளபொழுதே அவற்றின் நீங்கி மெய்யுணர்வைப் பெறுதற்கு உபாயம்காட்டி, அதனானே, 'ஐம்பொறிகள் காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்பனவன்றி, அந்நிலையினின்றும் மேம்படுதல் இல்லை' என மேற்கோளை வலியுறுத்தினமை காண்க.

"மெய்ப் பொருட்குத் தைவமாம்" என்றது, அடுத்த அதிகரணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தது.

[இவ்வதிகரணத்தில் ஐம்பொறிகளின் இயல்பு வலியுறுத்தப் பட்டமையால், இஃது ஐம்பொறி அதிகரணம் ஆகும்.]

மூன்றாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

நான்காம் அதிகரணம்

[விட்டு ..... அரன்கழல் செலும்]

முன்னுரை :- "முன்னை அதிகரணத்தில் கூறியவாறு, பொய்ப் புலனைத் தமக்கு வேறாக உணர்ந்து, அவ்வுணர்வானே பொய்யுணர்வு பொய்யுணர்வேயாய் நீங்க, மெய்யுணர்வைப் பெற்றார்க்கு அங்ஙனம் அவ்வுணர்வைப் பெற்றமையே பேராகும்; அதற்குமேல் அப்புலனில் நீங்கி, மெய்ப் பொருளில் சென்று அதன்கண் அடங்குதல் வேண்டா; ஏனெனில், கருவிகளின் நீங்கினால் உயிர்க்கு யாதொரு செயலும் இல்லையாம் ஆதலின்" என்பவர் பேதவாத சைவர் முதலியோர். அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு நான்காம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேருவான்
காணவே, தமது முதல் சீபாதத்தை அணையும் என்றது,
(இது மேற்கோள்)

ஊசல் கயிறற்றால் தாய் தரையேயாம் துணையான்,
(இஃது ஏது)

மேற்கோளின் பொருள்

இவ்வான்மா - ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தன்னை உண
ராது நிற்கின்ற ஆன்மா.

வேருவான் - வேருதலை. காணவே - அறியுமாயின்
அங்ஙனம் அறிந்த அளவிறுனே.

விளக்கம்

‘உயிர் கருவிகளை விட்டு நீங்குமாயின் கேவலம்
(செயலின்மை) அதற்கு உளதாகும். அவ்வாற்றி, தான்
இந்திரியங்களின் வேருதலை அறியாது தன்னை இந்திரியங்க
ளாக மயங்கி நின்ற அம்மயக்கம் நீங்குதலே இங்கு நீக்கமாம்’
என்பார், ‘வேருய்’ என்னுது “வேருவான்” என்றும், ‘வேருதலை
உணர்கின்ற உணர்வுதானே உயிர் அவற்றினின்றும் நீங்கு
தற்குப் போதும்’ என்பார், ‘காண’ என்னுது, “காணவே”
என்றும் கூறினார்.

ஏகாரம், தேற்றம். [சீ பாதம் - திருவடி.]

“வேருவான் காணவே” என்றதனால், ‘அங்ஙனம் கண்டு
நிற்கின்ற உயிருக்குச் செயல் இன்மை நிகழாது ஆதலின், அது
மெய்ப்பொருளில் சென்று அடங்குதற்குத் தடையில்லை’ என,
மேற்கூறிய தடைக்கு விடை கூறினமை காண்க.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “இந்திரியங்களை விட்டு டொழியாது, தன்னை
அவற்றின் வேருகக் காணும் காட்சி மாத்திரையே நீக்கமாதல்
எங்ஙனம்” என அவர் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாகவே
ஐதுக் கூறினார்.

பொருள்

ஒருவன் ஏறி இருந்து ஆடுகின்ற ஊசல், கயிறு அற்றுவிடுமாயின், அதன்பின் அவனுக்குத் தாய்போல நின்று தாங்குவது நிலமேயல்லது, வேறில்லை. இவ்வுவமையானே, “இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறாவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை அணையும்” என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

ஓரிடத்தை விட்டு மற்றோர் இடத்தை அடைதலாகிய புடைபெயர்ச்சி ஏகதேசப் பொருள்கட்கே (சிறிதீடத்தையே இடமாகக் கொண்டு நிற்கும் பொருள்கட்கே) உரியது. வியாபகப் பொருள்கட்கு (எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்ற பொருள்கட்கு) அவ்வியல்புஇல்லை. உயிர் வியாபகப் பொருள்; அதனால், அதற்கும் ஒன்றை விட்டு நீங்குதல், மற்றொன்றை அடைதல் என்பன இல்லை. ஆகவே, அதற்கு ஒன்றைத் தானாக உணர்ந்து அதில் அழுந்துதலே அதனை அடைதலும், அவ்வாறின்றி அதனைத் தன்னின் வேறாக உணர்தலே அதனின் நீங்குதலும் ஆகும் என்பது இவ் ஏதுவிற கூறிய உவமையால் குறிக்கப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- “உயிர் இவ்வாறு கருவிகளின் நீங்கிய பொழுது கயிறற்ற ஊசல் தனித்து நில்லாது தரையை அடைதல் போலச் சிவத்தை அடையுமாயினும், கருவிகளின் நீங்கிக் கேவலத்தை அடைந்தபின் மீளவும் கருவிகளைப் பற்றிச் சகலத்தை அடைதல்போல, மீளவும் சிவத்தினின்றும் நீங்கிக் கருவிகளைப் பற்றி நிற்பதாகும்” என அவர் கூறும் தடைக்கு விடையாக முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளம்
சிறைசெய் புலனுணர்வின் தீர்ந்து — சிறைவிட்டு
அலைகடலில் சென்றடங்கும் ஆறுபோல் மீளா(து)
உலைவிலரன் பாதத்தை உற்று.

இதன் பொருள்

சிறைசெய்ய - அணையைக் கட்டித் தடைசெய்ய,

நின்ற செழும் புனலின் - அதனால் தடைப்பட்டுத் தேங்கி நின்ற ஆற்று வெள்ளத்தின் நீர்போல.

உள்ளம் - கருவிகளால் வருகின்ற பாசஞானம் தனது வியாபகத்தைத் தடுக்க, அதனால் அக்கருவிகளின் அளவாய்த் தடையுற்று ஏகதேசமாய் நின்ற உயிர்.

அலை கடலில் சென்று அடங்கும் ஆறுபோல் - அணை முரிந்தவழித் தடையின்றி ஓடி, கடலின்கண் வீழ்ந்து அக்கடல் நீரேயாய் மீண்டு வாராத ஆற்று நீர்போல.

சிறை செய் புலன் உணர்வின் தீர்ந்து - தடைசெய்த பாச ஞானத்தினின்றும் நீங்கியபொழுது,

உலைவு இல் அரன் பாதத்தை உற்று மீளாது - கெடுதல் இல்லாத சிவனது சீபாதத்தை அணைந்து அதன்கண் அடங்கிப் பின்பு மீண்டு வாராது.

விளக்கம்

“ சிறை செய்ய நின்ற செழும் புனலின் உள்ளம் ” என்பது தொகையுவமம் ஆதலின் தடையுண்டு நிறறலாகிய பொதுத் தன்மை விரித்துரைக்கப்பட்டது.

தேக்கத்தின் மிகுதியை உணர்த்தற்கு, “செழும்புனல்” என்றார்.

‘ஆணவ மல சத்தி’ மாயா கருவிகளால் கேடுறும் தன்மையுடையது ஆதலின் ஆணவ மலத்தில் அழுந்திக் கேவலத்தை அடைந்த உயிர், கருவிகள் கூடியவழி அந்நிலையினின்றும் மீண்டு சகலத்தை அடைகின்றது; சிவசத்தி எதனாலும் கேடுறுவது அன்று ஆதலின் அதனை அடைந்த உயிர்க்கு மீட்சி உண்டாகாது என்பார், “ உலைவில் அரன் பாதம் ” என உடம்பொடு புணர்த்து ஒதினார்.

“ அரன் பாதம் ” என்றது, ‘ சிவனது சத்தி ’ என்றவாறு.

உவமைக்கு ஓதிய அடங்குதல் வினை பொருளிலும், பொருளுக்கு ஓதிய மீளாமை வினை உவமையிலும் சென்று இயைந்தன.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “ - அரன் பாதத்தை அடைந்த உயிரும் கேவலத்தை அடைந்த உயிர் மீளுதல் போல மீளுமன்றோ, என எழுப்பப்படும் தடைக்கு, ‘மீளாது’ என விடை கூறல்

பொருந்தாது; ஏனெனில், சிவத்தை அணைந்தோர் மீளக் கருவிகளில் மீளினும் அணைத்தையும் சிவமேயாகக் காண்பர் ஆதலின், அவர்க்கு அம்மீட்சியால் வரும் இழுக்கு ஒன்றும் இல்லை - எனவும், - அதனால் மீளுதலும், மீளாமையும் அவர்க்கு ஒன்றே - எனவும் விடைகூறலே பொருந்தும்” என்பர் சிவாத்துவித சைவர். அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

எவ்வுருவும் தான்என்னில் எய்துவார் இல்லைதாள் ;
இவ்வுருவின் வேறேல் இறையல்லன் — எவ்வுருவும்
கண்போல் அவயவங்கள் காணா; அக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காண்அக் கழல்.

இதன் பொருள்

எவ்வுருவும் தான் என்னின் - ‘எல்லாப்பொருளும் சிவமேயாம்’ என்பது பற்றி முத்தியில் உயிர் சிவமாதல்போலக் கருவிகளும் சிவமேயாயின்,

தாள் எய்துவார் இல்லை - கருவிகளின் நீங்கிச் சிவனது திருவடியைக் கூடவேண்டும் என்பது இல்லையாம். ஆனால், வேதாகமங்கள்,

“ பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப்
பதியினை யடைய முத்தி ” ‡

என, ‘முப்பாசங்களையும் அறவே விட்டு நீங்கிச் சிவத்தை அடைதலே முத்தி’ எனக் கூறுகின்றன.

இவ்வுருவின் வேறேல் - மேற்கூறிய வேதாகமக் கருத்துப் பற்றி, ‘கருவிகளும், உயிர்களும் சிவம் அல்ல; அவை சிவனின் வேறே; ஆயினும் முத்தியில் சிவத்தைப் பொருந்தி நின்றலால் சிவத்துவத்தை அடையும்’ எனக் கூறினால், அது,

“ நாக்கும் செவியும் கண்ணும் நீ என்பன் நான் †
என்றாற்போல அணைத்துக் கருவிகளும் சிவன் அவையேயாய்

† சிவஞான சித்தியார் - பரபக்கம் - பாஞ்சராத்திரி மத மறுதலை - 25. ‡ திருமுறை - 7 - 4. 7.

இயைந்து நின்று இயக்குவன் என்பதும், - அவ்வாற்றால் அவனே அனைத்திற்கும் முதல்வன் ஆகின்றான், என்பதும் வேதாகமத் துணிபேயாதலின், அவற்றிற்கு முரணாதலேயன்றிச் சிவனுக்கு முதன்மையும் இல்லாதொழியும்.

பசு பாசங்களின் இயல்பு வேறு என்னேதான் எனின்,

எவ்வுருவும் - எல்லா உறுப்புக்களிலும் உயிர் கலந்து நிற்பினும்.

அவயவங்கள் கண்போல் காண - கண் ஒழிந்த ஏனை நான்கு இந்திரியங்களும் கண் தன் புலனை உணர்தல் போல உணரமாட்டா.

அஃதாவது கண் தன் புலனாகிய உருவம் உள்ள இடத்தில் உயிருணர்வோடு இயைந்து சென்று அதனைப் பொருந்தி உணரும். ஏனை நான்கு பொறிகளும் நின்ற இடத்தில் நின்று ஓசை முதலிய தம் தம் புலன்கள் தம்மிடத்து வந்தபின் அவற்றைப் பொருந்தி உணரும் என்பதாம். †

அக் கழல் - கண்ணினது அத்தன்மையான வெற்றிப் பாட்டினை,

அக் கண்ணில்லார் கண் பேறே காண் - அத்தகைய கண்ணை இழந்தவர் பின்னர் அக்கண்ணைப் பெற்றவிடத்துக் கண்டு உணர்வாயாக.

விளக்கம்

இவ் வெண்பாவின் பிற்பகுதி ஒட்டணியாய்நின்றது. அதன் முழுப்பொருள்,

‘ஐம்பொறிகளிலும் உயிர் ஒருபடித்தாய்க் கலந்து நிற்பினும் கண் தன் புலன் உள்ள இடத்தில் சென்று இயைந்து உணர்தல் போல ஏனைய பொறிகள் உணரமாட்டா; நின்ற இடத்தில் நின்றே தம் தம் புலனை உணரும். அந்நிலை பொதுவாக விளங்காதாயினும் கண்ணில்லார் கண்பெற்றவிடத்து விளங்கும். அது போல, உயிர்களிடத்தும், கருவிகளிடத்தும் சிவம் ஒரு படித்தாய்க் கலந்து நிற்பினும் முத்தியிலும் உயிர் சிவத்து

† இது சிவாகமங்களின் துணிபு. தருக்க நூல் துணிபும் இதுவேயாம்.

வத்தைப் பெற்று எல்லையின்றி விரிந்து நின்றல் போல நிற்க மாட்டா; வரையறைப்பட்டே நிற்கும்; அந்நிலை சிவத்து வத்தைப் பெருதவரிடத்து விளங்காதாயினும், பெற்றவரிடத்து விளங்கும்' என்பதாம்,

‘கண், அவயவம்’ என்பன அவற்றை இடமாகக் கொண்டு நின்று புலன்களைக் கவர்வனவாகிய இந்திரியங்களைக் குறித்தமையால் ஆகுபெயர்.

கழலாவது, வீரராயினார் காலில் அணியும் மணிவடம். அஃது அவரது வெற்றியின் அடையாளமாகும். அதனை இங்கு, ‘வெற்றி’ எனவே உபசரித்துக் கூறினார்.

‘பேற்றின்கண்’ என்பதில் ஏழாம் உருபைத் தொகுத்து, ஓர் ஏகாரம் விரித்து, “பேறே” என்றார்.

இங்ஙனம் கூறவே, ‘அரன் பாதத்தை அணைந்தோர்க்கு அதன்பின் மீண்டு கருவிகளைப் பொருந்துதல் இழுக்காம்; அஃதாவது பந்தமாம்’ எனக் கூறி, ‘மீளினும் குற்றம் இல்லை’ என்பாரை மறுத்தவாறு காண்க.

இதற்குப் பிறரெல்லாம் யாதோர் இயையும் இல்லாதவாறு உரை கூறினர். †

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை:- “ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்த நீர் மீட்டும் அவ் ஆற்றால் மறித்தலும் ‡ உண்டு”; “நெடுந்தகை நீ என்னை ஆட்கொள்ள யான் ஐம்புலன்கள் கொண்டு-விடுந்தகையேனை விடுதி கண்டாய்” § என்றற்போலும் திருமொழிகளும் உள; ஆதலின், அரன் பாதத்தை அணைந்தோர்க்கு மீட்சி உளதாம்” என அவர் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாக முன்னுவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

† அவருள் பாண்டிப் பெருமானும் ஒருவர்.

‡ திருக்களிற்றுப் படியார் - 11.

§ திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம் - 12.

வெண்பா

ஐம்பொறியின் அல்லையெனும் அந்த தாசிவனை
 ஐம்பொறியை விட்டங் கணைசகலன் — ஐம்பொறியின்
 நீங்கான்நீர்ப் பாசிபோல் நீங்குமல கன்மம்வரின்
 நீங்காணை நீங்கும் நினைந்து. *

இதன் பொருள்

ஐம்பொறியின் அல்லை எனும் அந்த தர - 'ஐம்பொறிகள்
 போல நீ ஏகதேசி அல்லை ; வியாபகன்' என்று உபதேசிக்கப்
 பட்ட சித்தாந்த மகா வாக்கியத்தைப் பெற்றுள்ள மாணாக்கனே.

அங்கு ஐம்பொறியை விட்டுச் சிவனை அணை சகலன் -
 மேற் கூறியவாறு அணை முரிந்த ஆறு போல் ஐம்பொறிகளான்
 ஆய புலனுணர்வின் நீங்கிச் சிவனடியை அணைந்த சகலன்.

ஐம்பொறியின் நீங்கான் - (அலைகடலில் சென்று அடங்கிய
 ஆற்று நீர் மீள அவ் அணைக்குள் வாராதது போல) ஐம்பொறி
 களின் சேட்டையால் சிவனது திருவடியை விட்டு நீங்கி மீளவும்
 புலனுணர்விற்கு உட்படமாட்டான்.

நீர்ப்பாசிபோல் நீங்கு மல கன்மம் - கல்லெறிந்த பொழுது
 நீங்குகின்ற நீர்ப்பாசி போலச் சிவனது திருவடியை உணர்தலால்
 நீங்கிய ஆணவ கன்மங்கள்.

வரின் - (அவை நீங்கிய பின்னும் அவற்றது வாசனை
 அச் சகலனிடத்து நிற்பல் உளதாயின், அது காரணமாக ஒரோ
 வழித் திருவடி ஞானம் மறக்கப்படும். அதனால், கல்லெறியின்
 வேகம் தணிந்த பொழுது மீள வந்து மூடும் நீர்ப்பாசி போல்
 புலன் உணர்வு மீள வந்து பற்றும். அது பற்றவே, அதன் வழி
 ஆணவ கன்மங்களும் வந்து தாக்கும்.) அங்ஙனம் தாக்கும்
 பொழுது,

* பாண்டிப் பெருமாள் விருத்தியில் இவ் வெண்பாவின்
 பாடம் பின்வருமாறு பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.

“ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்தரங் கச்சிவனை
 ஐம்பொறியை விட்டங் கணைசகலன் — ஐம்பொறியின்
 நீங்கான்நீர்ப் பாசிபோல் நீங்கிமல கன்மம்போம்
 நீங்கானின் நீங்கு நினைந்து.

நீங்காணை நினைந்து நீங்கும் - (அந்தச் சகலன் முன்போல அப்பாசங்களுள் நில்லாமல்) எஞ்ஞான்றும் தன்னை விட்டு நீங்காது உடனாய் நிற்கின்ற முதல்வனை, இனி வருகின்ற நூற்பாக்களில் கூறப்படும் உபாயங்களின்வழியே சிந்தித்து உணர்ந்து, அவ்வாற்றானே அவற்றினின்று நீங்கிச் சிவனது திருவடியிலே நிலைத்துநிற்பன்.

விளக்கம்

‘சித்தாந்தம்’ என்பதை முதற்குறையாக வைத்து, ‘அந்தம்’ என்றார். தரம் - மேன்மை. சித்தாந்தத்தில் மேலானதாய் விளங்குவது, “ஒருவார்த்தை” எனப்படும் சித்தாந்த மகாவாக்கியம் என்க.

‘ஐம்பொறியின் நின்று நீங்கற்பாலன் சகலனே’ என்பது உணர்த்துதற்கு அப்பெயரை எடுத்துக் கூறினார்.

“வரின்” என்றதனால், ‘வருதல் ஒருதலையன்று; வாசனை உள்ள பொழுதே வரும்’ என்பது பெறப்பட்டது.

‘நீங்கி மல கன்மம் வரின்’ என்பது பாடமாயின், ‘நீங்கி’ என்பதைப் பெயரா வைத்து, அது, நீங்கினவாகிய மல கன்மங்களைக் குறிப்பதாக உரைக்க.

“நீங்கும் நினைந்து” என்பதில் நிலைமொழியிற்று மகர மெய் சந்தி நோக்கிக் கெட்டது. இவ்வாறன்றி, ‘நீங்கு’ என்பதே பாடமாகக்கொண்டு மேல், ‘அனை’ என்றதையும் வேறுபிரித்து, இரண்டையும் ஏவலாக்கி, அவற்றிற்கு ஏற்ப, மூன்றும் அடியில் உள்ள, “நீங்கான்” என்பதை ‘நீங்காய்’ எனப்படாம் திரித்து ஒதி உரைப்பாரும் உளர். ‡

இதனுள், “சிவனை ஐம்பொறியை விட்டு அங்கு அனை சகலன் ஐம்பொறியின் நீங்கான்” என்பதனால், முதல் எடுத்துக் காட்டுக் கூறியவாறு, “உலைவில் அரன் பாதத்தை உற்ற உயிருக்கு மீட்சியில்லை” என்பதும், “நீர்ப் பாசிபோல் நீங்கு மல கன்மம் வரின்” என்பதனால், ‘ஒரோவழி உளதாகக் காணப்படும் மீட்சி வாதனை வயத்தால் சிறிதே நிகழ்வது’ என்பதும், “நீங்காணை நினைந்து நீங்கும்” என்பதனால், ‘அவ் வாதனை நிகழ்ச்சியும் இவ்வுபாயத்தால் நீங்கி யொழியும்’ என்பதும் கூறப்பட்டன.

‡ ‘இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட உரை இது’ என்பது தெரிய வில்லை.

“நீங்காணே நினைந்து நீங்கும்” என்றது, வருகின்ற நூற்பா விற்குத் தோற்றுவாய் செய்ததாம்,

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி; மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு” *

என்றற்போல.

இம்முன்று எடுத்துக்காட்டுக்களும் ஒவ்வொருவகையில் மேற்கோளையே வலியுறுத்தி நின்றலை அறிக.

நான்காம் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

சத்தும், அசத்தும் அன்றிச் சதசத்தாய் நின்றலின் முயற்சியைச் செய்து, அதனால் பயன் பெறுதற்கு உரியதாய் நிற்கின்ற உயிர் முன்பு பல பிறப்புக்களில் செய்த உண்மைச் சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவத்தின் முதிர்ச்சியால், இது காறும் உள்நின்று உணர்த்திவந்த முதல்வன் குருவாகியும் தோன்றிவந்து

‘அரசு குமாரன் வேடர்களிடத்தில் அகப்பட்டு வளர்ந்து தன்னை ‘இன்னான்’ என்று அறியாது வேட கைவே மயங்கி அவ்வேடர்களோடு கூடி அவர்களுக் குரிய இழிதொழிலைப் புரிந்து சிறுமையுற்றற்போல, சித்தாம் தன்மையால் எம்மை அடைந்து எமது பெருந் தன்மைகளை யெல்லாம் பெற்று விளங்குதற்கு உரியநீ அசத்துக்களாகிய கருவிகளின் வசப்பட்டுச் சிறுமை யுற்றாய்’

என்று உணர்த்த உணர்ந்த அப்பொழுதே அக்கருவிக் கூட்டங்களினின்றும் நீங்கித் தனக்கு வேரையில்லாது அத்து விதமாய் உள்ள சிவனது திருவடியை அடைந்து இன்புறும்.

‘வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேள்வி முதலிய பசு புண்ணியங்கள் அவ்வவற்றிற்கு உரிய பயனைத்தந்து, அப்பயன் அழிவுழித் தாமும் அழிந்தொழியும்’ என்பதற்கு ‘அவற்றின் பயன் இவை இவை’ எனக் கூறுகின்ற வேதமொழிகளே சான்றாகும். ஆகவே, பதிபுண்ணியமாகிய சிவபுண்ணியங்களே

இடைநிலையாகச் சில பயன்களைத்தரினும் முடிவாக ஞானத்தைத் தரும் தவங்களாகும். அவை, 'சரியை, கிரியை, யோகம்' என்பனவேயாம். இவைமுறையே சாலோகம், சாமீபம், சாருபம் என்னும் பயன்களை முன்னர்த் தந்து முடிவில் ஞானத்தைக் கொடுக்கும். அதனால் சிவபுண்ணியம் சிறப்பில் தவம் எனப் படும்.

தவங்கள் ஞானத்தின் வழியாக மோட்சத்தைத் தரும் அல்லது தாமே மோட்சத்தைத் தரமாட்டா. எனவே, ஞானமே மோட்சத்துக்கு நேர்ச்சாதனம். ஆகவே, ஞான தீக்கையும் ஞானத்தின் வழியாக மோட்சத்தைத் தருதல் அல்லது தானே மோட்சத்தைத் தாராது.

சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து சாலோகம் முதலிய வற்றை அடைந்து, அந்நிலையிலே பக்குவராய்விடின் அங்குத் தானே ஞானத்தைப்பெற்று வீடடைவர். பக்குவம் எய்தாதோர் மீள நல்ல சூழ்நிலையில் பிறந்து ஞானத்தைப் பெற்று வீடடைவர்.

பசு புண்ணியங்களைச் செய்து அதனால் வரும் இன்பத்தை நுகர்வோர் பசி வந்த பொழுது இவ்வுலக உணவை உண்டு மீளப் பசிக்கின்றவரோடு ஒப்பர். சிவபுண்ணியத்தைச் செய்வோர் அமிர்தத்தை உண்டவர்போலச் சாலோகாதீ பதவிகட்குப் பின்பும் அவற்றால் இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம், சுத்திநிபாதம் வரப்பெற்று ஞானத்தை அடைவர்.

ஞானத்தை உணர்த்தியவழி அதனை அங்ஙனமே உணர்ந்து பாசங்களினின்றும் நீங்குதல் பக்குவம் எய்திய உயிர்க்கல்லது கூடாமையாலும், அப்பக்குவத்தை அறிந்து வந்து உபதேசித்தல் உயிர்க்குயிராய் நிற்கின்ற சிவனுக்கல்லது கூடாமையாலும் சிவனே குருவாய் வருதல் அல்லது, பிறர் ஒருவர்க்கும் அது கூடாது.

பக்குவம் எய்திய உயிரின் பொருட்டுச் சிவன் குருவாய் வருதல் பெத்தான்மாக்களாகிய அசுத்தான்மாக்களது பசுத்துவம் உடைய உயிரைப் பற்றியாகாது, மல மாயை கன்மம் முற்றும் நீங்கிய சுத்தான்மாவின் சைதன்னியத்தைப் பற்றியே யாக லானும், அங்ஙனம் பற்றிநின்றலும் பாலில் நெய்ப்போல மறைந்து நின்று அச் சைதன்னியத்தை வாயிலாகக் கொண்டு ஏவுதல் மாத்திரையாக நில்லாது, அதுவே தானாய் அதனை அடக்கித் தானே மேம்பட்டுத் தயிரில் நெய்ப்போல இனிது விளங்கிநின்றல்

ஆதலாலும் அந்நிலையில் சீவகரணங்கள் எல்லாம் சீவகரணமாய் நிற்கும் ஆதலாலும் அது மாயாசரீரத்தைப் பற்றி நின்று செய்தல் ஆமாறில்லை.

இங்ஙனம் சிவன் குருவாகி வந்து ஞானத்தை யுணர்த்துதல் மும்மலம் உடைய சகலருக்கேயாக, ஏனைப் பிரளயாகலருக்கும் விஞ்ஞானகலருக்கும் முறையே தனது இயற்கை வடிவில் முன்னிலையாகத் தோன்றியும், உயிர்க்குயிராய் உள்ளிருந்தும் ஞானத்தை அருளுவன் ஆதலால் யாவருக்கும் ஞானம் இறைவ னுன்றிப் பிறர் ஒருவராலும் கிடைக்கமாட்டாது.

ஆகவே, சகலருள்ளும் சிலர்க்கு முன்னைத் தவமிகுதியால் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலரது நிலை உண்டாகி ஞானம் நிகழ்வதாம்.

ஆன்மாக்களைப் பற்றியுள்ள பந்த நிலை ஒன்றாகாது பெரும்பான்மையால் இங்ஙனம் முன்றதலின், அவைகட்கு இறைவன் ஞானத்தை உணர்த்தும் முறைமையும் இங்ஙனம் முன்றாய் நிகழ்கின்றது.

தாய்க்குத் தன் குழவியைக் கண்ட காலத்தில் தோன்று கின்ற முலைப்பாலும், கண்ணீரும் அவளது அன்பேயாதல் போலப் பக்குவத்தை உணர்ந்து ஞானத்தை உபதேசிக்கின்ற குரு சிவனேயாவன்.

ஐம்பொறிகள் ஆணவத்தை நீக்கி அறிவைத் தருவன வாயினும் ஐம்புலன்களாகிய ஏகதேசப்பொருள்களை உணர்த்த வல்லன அல்லது, வியாபகப் பொருளை உணர்த்த வல்லன அல்ல; அதனால் அவை தம்மையும், ஐம்புலன்களையும் உணர்த்தல் அல்லது ஆன்ம சொருபத்தையும், சிவ சொருபத் தையும் அறிவிக்கமாட்டா. ஆகவே, குரு அறிவிக்கவே அவற்றை அறிதல் கூடும்.

குரு முப்பொருள்களின் இயல்பையும் உணர்த்தியபொழுது உயிர், சார்ந்ததன் வண்ணமாகின்ற தன் இயல்பையும், அவ்வியல்பானே தான் இந்திரியங்களாய் நிற்கின்ற செயற்கை நிலையினையும் உணரும் ஆதலால் ஐம்பொறிகள் உளவாயினும் பக்குவம் எய்திய ஆன்மா குருவுபதேசத்தால் புலன் உணர் வீற்கு அப்பாற்பட்ட உண்மை ஞானத்தை உணர்தல் கூடும்.

குருவுபதேசத்தால் தன்னியல்பை உணர்ந்தவுடன் மாயா கருவிகளினின்றும் நீங்கி ஊசல் கயிறற்ற பொழுது அதனில்

ஏறி ஆடியவன் தரையிலே சென்று சேர்தல் தப்பாதவாறு போலச் சிவனது திருவடியைத் தவறுது அடையும்.

பெத்தகாலத்தில் கருவிகள் நீங்கிக் கேவலத்தை அடைந்த உயிர் மீட்டும் கருவிகளின் மீளுதல்போலச் சிவனடியை அடைந்த உயிர் மீள அதனின்றும் நீங்கிக் கருவிகளை அடையாது. ஏனெனில், ஆணவசத்தி கெடுதல்போல, சிவனது சத்தி கெடுதல் இல்லை யாதலால். எனவே, சிவனடியை அடைகின்ற உயிர் அணை முரியப்பெற்ற ஆற்று நீர் கடல் நீரில் விழுந்து அதில் அடங்குதல் போன்றதாம்.

ஐம்பொறிகளிலும் உயிர் நிற்பினும் கட்பொறி போல மற்றைய பொறிகள் சிறந்து நில்லாது, தாழ்வுடையனவேயாதல் போல, எங்கும் சிவ வியாபகம் இருப்பினும் அறிவுடைய ஆன்மாவில்சிவம் விளங்குதல்போலப்புலன்களில் விளங்குதல் இல்லை. ஆகவே, சிவஞானத்தைப் பெற்றோர், எல்லாவற்றையும் சிவமாகவே காணினும் புலன் உணர்வில் மீளுதல் தாழ்வு உடையதே. அதனால் அவர் மீளப் புலனுணர்வில் வருதல் இல்லை.

அவர்கள் இவ்வாறு சிவனடியில் சென்று மீளாமை கடல் நீரில் வீழ்ந்து கலந்த ஆற்று நீர் மீளாமை போல்வதேயாம்.

கடலில் கலந்த ஆற்று நீர் சிறுபான்மை மீண்டு வருதல் போலச் சிவனடியை அடைந்தோரும் சிறுபான்மை புலன் உணர்வை அடைதல் மலவாசனை உள்ள பொழுதேயாம். அப்பொழுது அவர் மீண்டாராயினும் உபாய நிட்டையைச் செய்து சிவனடியையே எய்துதல் அல்லது புலன் உணர்வில் முன்போலத் தங்கி அலமருவாரல்லர்.

என்று இங்ஙனம் இந்நூற்பாவின் பொருளை ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

எட்டாம் நூற்பா முடிந்தது.

ஒன்பதாம் நூற்பா

முன்னுரை :- “ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தென” என்றது, குரு உபதேசித்தல் கூறியது. எனவே, அது மாணக்கன் அவ்வுபதேசத்தைக்கேட்டலைக்கூறியதும் ஆயிற்று. கேட்டலின்பின் சிந்திதல் நிகழும் ஆதலின், சிந்திக்கும் முறையை ஒன்பதாம் நூற்பாவால் கூறுகின்றார்.

நூற்பா

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
 ஞானக் கண்ணினில் சிந்தை நாடி;
 உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்
 தண்ணிழலாம் பதி; விதி எண்ணும் அஞ் செழுத்தே.

வார்த்தகம்

கருத்துரை :- என்பது சூத்திரம்.
 என் நுதலிற்றோ எனின்,
 ஆன்ம சுத்தி பண்ணுமாறு உணர்த்துதல்
 நுதலிற்று,

விளக்கம்

ஆன்மாவிற்கு ஐம்பொறி முதலியன, மாயா கருவிகளின் சேர்க்கை அசுத்தி. எனவே, அவற்றினின்றும் நீங்குதல் சுத்தியாம். ஐம்பொறிகளை வேடராகவும் அவற்றில் தொடக்குண்ட ஆன்மாவை அரச குமாரனாகவும் முன்னை நூற்பாவில் உருவகம் செய்தமையால், ஐம்பொறிகளின் நீங்கிய ஆன்மாவேடர் குலத்தினின்றும் நீங்கிவந்த அரச குமாரன் போல்வதாம். இளமை முதலாகவே வேடருட்பட்டுக் கிடந்த அரசகுமாரன், அறிவு வந்தபின் அவர்களின் நீங்கினனாயினும் சில செய்கைகளாலன்றி அவன் வேடருட்பட்டுக் கிடந்த அசுத்தம் பற்றறக் கழியாது. அதனால் அவனுக்கு அந்த அசுத்தம் பற்றறக் கழிதற்குச் சில செயல்களைச் செய்தல்போலக் கருவிகளின் நீங்கிய ஆன்மாவிற்கும் அவற்றது வாசனை பற்றறக் கழிதற் பொருட்டுச் செய்வன சிலவற்றை இந்நூற்பாக் கூறுகின்றமையால், “ஆன்ம சுத்தி பண்ணுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று” என்றார்.

எனினும் ஓர் ஐயம் எழுகிறது.

‘மும்மலத்துட்பட்ட ஆன்மாவுக்கு அம் மும்மலங்களும் பற்றறக் கழிதலே சுத்தியாகும். அது வருகின்ற நூற்பாவிலே,

“மலமாயை தன்னோடு வல்வினை யின்றே”

எனக் கூறப்படுகின்றது. அது பற்றியே அந்நூற்பாவின் கருத்துரையில், அது பாசட்சயம் பண்ணுமாறு உணர்த்துவதாக உரைப்பர். பாச நீக்கமே ஆன்மாவிற்குச் சுத்தியாவதன்றி

வேறொன்று ஆன்மாவிற்குச் சுத்தியாகாது. ஆகவே, வருகின்ற நூற்பாவின் கருத்தை இந் நூற்பாவின் கருத்தாக உரைத்தது என்னை என்பதே அவ் ஐயம்.

‘ஆன்மாவிற்கு உள்ள ‘யான், எனது’ என்னும் முனைப்பு மலத்தால் உளதாவதே. அதனால் அம் முனைப்பு நீங்குதலே ஆன்மாவிற்குச் சுத்தியாகும். அது, வருகின்ற நூற்பாவில்தான், “இறைபணி நிற்க” எனக்கூறப்படும். ஆகவே, அந்நூற்பாவே ஆன்ம சுத்தி உணர்த்துவது.’

‘இந்நூற்பா ‘பதியை நாடுக’ எனவும், ‘தண்ணிமலாம் பதி’ எனவும் ஆன்மா ஐம்புலன்களை உணர்தலை விடுத்துச் சிவனை உணருமாற்றையே கூறுகின்றது. ஆகவே, இதனை ஆன்மசுத்தி உணர்த்துவதாகக் கூறியது என்னை’ என அவ் ஐயம் மேலும் வலியுறுகின்றது.

இனி, “- தர்முதல் குருவுமாய் வந்து உணர்த்த உணர்ந்த ஆன்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறுகக்கண்டு தமது முதல் சீபாதத்தை அணையும்” என முன்னை நூற்பாவில் கூறப்பட்டமையால், ஆன்மா, தன்னை இந்திரியத்தின் வேறுகக் காணும் காட்சியே ஆன்ம சுத்தியாக அமைதலின், அதற்கு மேலும் உள்ள ஆன்ம சுத்தியாவது யாது” என மற்றோர் ஐயமும் எழுகின்றது. இவற்றிற்கு விடை ;

தச காரியம்

முன்னை நூற்பாவில்,

“விட்டு - அரன்கழல் செலும்” எனத் தொகுத்துக் கூறிய விடுதல் செல்லுதல்களைப் பத்துக் கூறு செய்து, ‘தச காரியம்’ என விளக்குவர். ‡ அவை :-

“தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி,
ஆன்ம ரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி,
சிவ ரூபம், சிவ தரிசனம், சிவ யோகம்,
சிவ போகம்” என்பன.

ரூபம், தரிசனம், சுத்தி என்னும் மூன்றுமே காட்சியன்றி, வேறல்ல. அஃதாவது காட்சி நிகழுங்கால் ‘பொதுக் காட்சி,

‡ மெய்கண்ட நூல் பதினான்கனுள் ஒன்றாகிய உண்மை நெறி விளக்கத்தைக் காண்க.

ஐயக்காட்சி, தெளிவுக் காட்சி' என முறையானே முன்றுகவே நிகழும். அவற்றுள் பொதுக் காட்சியே 'ரூபம்' என்றும் ஐயக் காட்சியே 'தரிசனம்' என்றும் தெளிவுக் காட்சியே 'சுத்தம்' என்றும் வைத்து விளக்கப்படுகின்றன.

இனி ரூபம் முதலிய முன்றும் ஒன்றன்பின் ஒன்றுகவே நிகழ்தல் இல்லை. மேலுள்ளவற்றின் நிகழ்ச்சியோடு கீழுள்ளவற்றின் நிகழ்ச்சிகள் ஏற்றபெற்றியால் உடன் நிகழும். அஃது ஆமாறு :-

ஆன்ம ரூபத்தில் தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம் இரண்டும் உடன் நிகழும். அவற்றுள் தத்துவதரிசனம் ஆன்மதரிசனத்தை அடைந்தே முற்றுவதாகும்.

அதன்பின் தத்துவ சுத்தி ஆன்ம தரிசனத்தில் உடன் நிகழ்ந்து ஆன்ம சுத்தியை அடைந்து முற்றுப்பெறும்.

அவ்வாறே சிவ ரூபத்தில் ஆன்ம தரிசனம் உடன் நிகழ்ந்து சிவ தரிசனத்தை அடைந்து முற்றுப்பெறும், அதன்பின் ஆன்ம சுத்தி சிவ தரிசனத்தில் உடன் நிகழ்ந்து, சிவ யோகத்தை அடைந்து முற்றும்.

சிவயோகம் சிவபோகத்தில் சென்று முற்ற, சிவ போகமே முடிவின்றி நிகழும்.

[த. கு. அதனால், சிவ போகம், 'நிரதிசய இன்பம்' எனப்படுகின்றது. ஏனே இன்பங்களெல்லாம் சாதிசய இன்பங்கள். இவ்விடத்தில் 'அதிசயம்' என்பது 'எல்லை' என்னும் பொருளுடையது.]

இங்ஙனமாகவே ஆன்ம சுத்தியின் முடிநிலை சிவயோகத்தைக் கூறுவதாகிய பத்தாம் நூற்பாவின் கண் உள்ளதாயினும் அதனது நிகழ்ச்சி இந் நூற்பாவிற்கு கூறப்படுகின்ற சிவதரிசனத்தோடு உடன் நிகழ்வதாதல் பற்றி இதனை ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாற்றை உணர்த்துவதாக உரைத்தது ஏற்புடையதேயாயிற்று.

இனி, "ஆன்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேருவான் காணவே" என முன்னை நூற்பாவின் இறுதி யதிகரணத்திற்கூறிய ஆன்ம தரிசனத்தில் உடன் நிகழ்ந்த தத்துவ சுத்தி, அதன்பின் சிவதரிசனத்தில் நிகழும் ஆன்ம சுத்தியின்கண் வந்தே முற்றுப்பெறும் ஆகலின், அவ் ஆன்ம தரிசனத்தைக் கூறியபின் சிவதரிசனத்தில் நிகழும் ஆன்ம சுத்தியையும் கூறுதல் இன்றியமையாததாதல் அறிக.

உருவ தரிசன சுத்திகள் ஆகிய முன்றும் அதிதீவிரபக்குவம் உடையார்க்குக் குருவுபதேசத்தைக் கேட்டவுடனே விரைய நிகழ்ந்து முற்றுப்பெறும்; ஏனையோர்க்கு அவ்வாறின்றி, கேள்வியின்பின் சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் முறையில் மெல்ல நிகழ்ந்தே முற்றுப்பெறும். அதனால் அங்ஙனம் மெல்ல நிகழும் நிகழ்ச்சிக்கு உரியவரை நோக்கியே ஒன்பது பத்தாம் நூற்பாக்கள் கூறப்படுகின்றன.

“நேசமொடும் திருவடிக்கீழ் நீங்காதே தூங்கும்
நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவே யாகி;
ஆசையொடும் அங்குமிங்கு மாகி யலமருவோர்
அரும்பாசம் அறுக்கும்வகை அருளின்வழி
[உரைப்பாம் ” †

என வழிநூல் ஆசிரியர் இதனை எடுத்தோதுதல் காண்க.

[நூற்பாக்கள் தசகாரிய முறையில் நின்றலைப் பதினொன்றாம் நூற்பா உரைவிளக்கத்தில் காண்போம்]

நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு

[ஊனக்கண் -] குறை யுணர்வாகிய பசு ஞானத்தாலும்.

[பாசம் -] பாச ஞானத்தாலும்,

[உணராப் பதியை -] உணர வாராத முதல்வனை.

[ஞானக் கண்ணினில் -] ‘அவனது திருவடி ஞானம்’ எனப்படும் பதிஞானத்தினாலே.

[சிந்தை -] தனது அறிவினுள்ளே.

[நாடி -] ஆராய்ந்து உணர்க. (பதிஞானம் எவ்வாறு கிடைக்கும் எனின்,)

[பாசம் -] நிலம் முதல் நாதம்ஈருக உள்ள கருவிக்கூட்டம்.

[உராத் துனைத் தேர்த்து என ஒருவ -] ‘நின்றவாறே நில்லாது பரந்து திரிவுபட்டு நீங்குதலில் பெருவிரைவினை உடைய பேய்த்தேரை (கானலை) ஒப்பது’ என்று தெளிந்து நீங்கவே.

† சிவஞான சித்தியார் - து. 8. 39.

[பதி தண்ணிமலாம் -] பதிஞானம் பிறவி வெப்பத்திற்கு அதனைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைத்தரும் நிமலாய் வெளிப்படும்.

[அஞ்செழுத்து -] (அந்தப் பதிஞானத்தால் ஞேயமாகிய சிவத்தைக் கண்ட காட்சி பின்னர் நீங்காது நினைபெறுதற் பொருட்டுத்) திருவைந்தெழுத்து.

[விதி எண்ணும் -] பாசத்தை விட்டுப் பதியிலே சேர்தளாகிய அப்பொருளைத் தரும் முறையிலே கொண்டு கணிக்கப் படும்.

விளக்கம்

[த. கு. எனவே, அஞ்செழுத்தில் பாச எழுத்துக்களாகிய நகர மகாரங்கள் நீங்க, எஞ்சிய முன்றெழுத்தே முத்தி பஞ்சாக் கரமாம் என்பதும், அதுவே, ஞான தீக்கையில் ஞான குருவின் உபதேசத்தின் வழி உபதேசமுறையால் பின்னர்ப் பலமுறையும் சிந்தனையில் வைத்துக் கணிக்கவும் படும் என்பது விளங்கும்.]

ஊனம் - குறை., [இது, 'நூனம்' என்னும் வடமொழியின் திரிபு.]

"நன்றுமன் இதுநீ நாடாய் கூறி" § என்பதில் "கூறி" என்பது போல, "நாடி" என்பது இகர ஈற்று ஏவல் வினை முற்று.

உராவுதல் - பரத்தல். "உரா" என்பது முதனிலைத்தொழிற் பெயர். இதனை 'ஊரா' என்பது முதல் குறுகியதாக வைத்து, 'பறவாக் குளவி, பாய வேங்கை முதலியனபோல, ஊராத் தேர் பேய்த்தேர்' என உரைப்பாரும் உளர் *

பின்னர் வந்த "பதி" என்பது பதிஞானத்தை உணர்த்தலின், ஆகு பெயர்.

[த. கு. "எண்ணும்" என்பது செயப்பாட்டு வினையாய் நின்றது.]

இந்நூற்பா முன்று அதிகரணங்களை யுடையது.

அவை :-

1. ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை ஞானக்கண்ணி னில் சிந்தை நாடி,

§ அகம் - 268. * பாண்டிப் பெருமாள்.

2. உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத் தண்ணிழலாம் பதி,

3. விதி எண்ணும் அஞ்செழுத்தே, என்பன.

முதல் அதிகரணம்

[ஊனக்கண்.....நாடி]

முன்னுரை:- “முன்னை நூற்பாவில் அரசனோடு உவமிக்கப்பட்ட சிவன், வேடரோடு உவமிக்கப்பட்ட கருவிகளால் அணுகப்படான் ஆகலின், அவற்றாலாகிய பாசஞானத்தால் நாடப்படாதவனே ஆவன். ஆயினும், அரச குமாரனோடு உவமிக்கப்பட்ட ஆன்மாவால் அவன் அணுகப்படுவன் ஆதலால், ஆன்ம ஞானமாகிய பசு ஞானத்தாலும் அவன் நாடப்படுவான் என்றல் பொருந்துமாறில்லை” எனச் சிவசமவாத சைவர் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - அம் முதலை ஞானக் கண்ணாலே காண்க - என்றது (இது மேற்கோள்)

அவன் வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நின்றலான்,

(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

ஈண்டு - இவ்வதிகரணத்தில். ஏகாரம் தேற்றம்.

[த, கு. ஞானக் கண்ணால் காணுதலே, ‘அருட்கண்ணால் காணுதல்’ எனப்படும் என்க.]

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை:- “முதல்வன் பாச ஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படான் எனின், ‘பதிஞானத்தால் அறியப்படுவான்’ என்றல் எவ்வாறு” என அவர் தடை நிகழ்த்துவராயின், அதற்கு விடையாகவே ஏதுக்கூறினார்.

பொருள்

இதன்பொருள், ஆறும் நூற்பா இரண்டாம் அதிகரணத்தில், “வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நின்ற” என்ற இடத்தில் உரைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்

அங்கு, பாச ஞான பசு ஞானங்களால் உணரப்படாத முதல்வன் எவ்வாற்றாலும் உணரப்படாதவனேயாயின், முயற் கோடு முதலியனபோல இல்பொருளாய் விடுவான் என, 'ஒருவாற்றான் உணரப்படுவான்' என்பது பொதுவகையால் குறிக்கப்பட்டது.

ஆகவே இவ்வுதவில், 'ஒருவாற்றால் உணரப்படுபவனாகிய முதல்வன், பாச ஞான பசு ஞானங்களால் உணரப்படாதவனாகவே, பதி ஞானத்தால் உணரப்படுவான் என்பது தானே போதரும்' எனக்கூறி, மேற்கோளை நிறுவினார்.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை:- "முதல்வன் ஒருவாற்றான் அறியப்படாமை பாசஞானத்தாலேயாம். இனி, ஆன்மா பசுத்துவம் உடையதாய் நின்றபொழுதே அதன் ஞானம் பாச ஞானத்தோடு ஒப்பதாய் முதல்வனை அறியமாட்டாது நிற்கும். பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் பெற்றபொழுது அதனது ஞானம் சிவஞானத்தோடு ஒப்பதாம் ஆதலால், அப்பொழுது அந்த ஆன்ம ஞானத்தாலே முதல்வன் உணரப்படுவான்" என அவர் (சிவசமவாத சைவர்) வலியுறுத்திக் கூறும் கூற்றினை, ஆன்ம ஞானத்தின் இயல்பினை உணர்த்தி மறுத்தற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

நாடியோ என்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி எனை அறியேன் தேர்ந்தவகை — நாடி அரன்
தன்னாலே தன்னையும் கண்டு தமைக்காணார்
என்னும் என அறிவார் இன்று.

இதன் பொருள்

நாடியோ ..... கோழையோ - நாடி, நரம்பு முதலியவற்றுள் நான் யாது.

எனைத் தேடி அறியேன் - என்னை யான் இவ்வாறு பலவற்றிடைத் தேடியும், 'இன்னேன்' என அறிகின்றிலேன் (எனத்திகைத்து நின்றபொழுது,)

தேர்ந்த வகை நாடி - தன்னை, 'நாடி முதலியவற்றுள் யாது' என்று ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சி யறிவு எவ்வாற்றான் உளதாயிற்று

என்று ஆராயும் முகத்தால், தன் அறிவுக்கு அறிவாய் வேரோர் பேரறிவு நின்று அறிவித்தலை அறிந்து, அவ்வாற்றானே அந்த அறிவே, 'யான் யார்' என்பதையும் எனக்கு அறிவிக்கும் எனவும் உணர்ந்து, இவ்வாற்றால்,

அரன் தன்னாலே தன்னையும் கண்டு - அந்தப் பேரறிவாகிய பதி ஞானத்தாற்றானே பதியையும் உணர்ந்து,

தமைக் காணார் - பதியை உணர்தலானே பதியின் வியாப்பியமாய் உள்ள ஆன்மாக்களாகிய தம்மையும் உணர்தல் வேண்டும்; இவ்வாறு தமது உண்மை இயல்பை உணராதவர்.

இன்று நாம் என் என அறிவார் - இம்முத்திக் காலத்தில், 'நாம் என்ன இயல்பினை உடையோம்' என அறிய வல்லுநராவர்! (அறிய வல்லுநராகார்.)

விளக்கவுரை

எனவே, 'ஆன்மாத் தன்னைத்தான் உண்மையாக அறிதலே தலைவனை அறிந்த பின்னராயின், அன்னதாய தனது அறிவாலே அது தலைவனை எவ்வாறு அறிதல் கூடும்' என்பதாம்.

[த. கு. தான் நாடி முதலியவற்றின் வேராய் நின்று, 'இவற்றுள் நான் யார்' என ஆராயும் ஆராய்ச்சியறிவு நாடி முதலியவற்றால் உண்டாதல் இயலாது. ஆகவே, 'அவ் அறிவைத் தந்தது முதல்வனது அறிவே' என்பது உணரப்படும். அவ்வாற்றால் அம் முதல்வனது அறிவே கண்ணாகக் கொண்டு காணும் முறையிலே முதல்வனையும் உணர்ந்து, அவனிடத்து வியாப்பியமாய் உள்ள தனது இயல்பையும் உயிர் உணரும். ஆகலான், அறிவிப்பதொரு துணையின்றித் தானே ஒன்றை அறியமாட்டாதாகிய ஆன்மாவின் அறிவு, பசுத்துவம் நீங்கிய வழியும் பதிஞானம் கண்ணாக ஒன்றை அறியுமன்றித் தானே சுதந்திரமாய் ஒன்றை அறியமாட்டாது. அதனால், பசுஞானமும் பாசஞானம் போல முதல்வனை அறிய மாட்டாததேயாம் என, "பசுத்துவம் நீங்கிய வழி ஆன்ம ஞானம் சிவஞானத்தோடு ஒப்பநின்று, தானே சிவனை அறியும்" எனக் கூறும் சமவாத சைவரது கூற்றை இதனால் மறுத்தார் என்க.

நாடி, இடை பிங்கலை முதலியன. இவையும் நரம்பே யாயினும் சிறப்புப் பற்றி வேறு கூறப்பட்டன. நாடி முதலியவற்றின் உபலக்கணத்தால் பிற தத்துவ தாத்துவங்களும் கொள்ளப்படும்.

ஓகாரங்கள் தெரிநிலைப் பொருள். “அறியேன்” என்பதன் பின் ‘என்று’ என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது. “தேர்ந்த வகை” என்பதில் ‘வகை’ என்பது வகைக்குக் காரணமாய் நின்ற அறிவைக் குறித்த ஆகுபெயர்.

அரனது ஞானத்தை “அரன்” என்றது உபசாரம். “தன்னையும்” என்னும் உம்மை, “தமை” என எதிர் வருவதனைத் தழுவி நின்றது.

‘எவன்’ என்னும் வினா வினைக்குறிப்புப்பெயர் ஆகு பெயராய் “என்” என மருவி நின்றது.

எடுத்துக்காட்டு — 2.

முன்னுரை :- “எதிர் முகத்தில் பொருள்களைக் காண்கின்ற கண், பின்புறமாகத் திரும்பி நோக்கின் பின்புறத்தில் உள்ள பொருளையும் காணுதற்குத் தடையில்லாமைபோல, நாடி நரம்பு முதலிய புறப்பொருளை ஆராய்கின்ற அறிவே அகத்து நோக்கி, அறிவினுள் நிற்கின்ற முதல்வனையும் அறிதற்குத் தடையில்லை. ஆகவே, “அரன்தன்னாலே தன்னைக் காணவேண்டும்” என்பதில்லை” என அவர் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாக இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு; கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காணு — காட்டிய
உள்ளம் தனைக்காணு; உள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்றான் உள்ளத்திற் காண்.

இதன் பொருள்

காட்டிய கண் தனைக் காணு - உயிரால் காட்டப்பட்டு உருவத்தைக் காண்கின்ற கண், தன்னைத்தான் காணமாட்டாது. (அதுவன்றியும்,)

கண் கண்ணுக்குக் காட்டாய உள்ளத்தைக்காணு - அக் கண் தனக்கு உருவத்தைக் காண்பித்து நிற்பதாகிய உயிரையும் காணமாட்டாது. (அதுபோல,)

காட்டிய உள்ளம் தனைக் காணு - முதல்வனால் மறைந்து நின்று உணர்த்தப்பட்டுப் பலவற்றையும் ஆராய்கின்ற உயிரும் தன்னை உணர்த்தி நிற்கும் தலைவனையும் அறியமாட்டாது.

தான் உள்ளத்தின்கண் ஆய கள்வன்-முதல்வன் உயிரினது ஆராய்ச்சி அறிவிற்கும் அறிவாய் அதனுள்ளே மறைந்து, தோன்றாது நிற்கும் கள்வன் ஆகையால்,

உள்ளத்தில் காண் - அவனை உனது அறிவினுள்ளே நாடிக்கண்டு தெளிவாயாக.

விளக்கவுரை

‘கண்’ என்னும் சொல் மீள மீள ஒரு பொருளிலே வந்தது சொற்பொருட் பின்வருநிலை யணி. ஏகாரம் அசைநிலை.

“முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்” * என்பதில் “முட்டா” என்பது போல, ‘காணாது’ என்பது இரண்டிடத்தும் துவவிறு கெட்டு நின்றது.

முன்றாவதாய் நின்ற உள்ளம், தேர்ச்சியறிவு, அவ்விடத்தில் ‘உள்ளத்தின்கண்ணும்’ என்னும் உயர்வு சிறப்பும்மை தொகுத்தலாயிற்று.

“கள்வன்” என்றது, தோன்றாது நின்றல் பற்றி. எனினும் அது, ‘கண்ணுக்கு உயிர் மறைந்து நின்றே பொருள் களைக் காட்டுதல்போல, உயிருக்கு முதல்வன் மறைந்துநின்றே உணர்த்துவன் ஆதலால். தன்னையும், உயிரையும் அறிய மாட்டாத கண்போல, உயிரும் தன்னையும், தலைவனையும் அறியமாட்டாதாம்’ என்பதைத் தோற்றுவிக்கும் குறிப்பு மொழியாய் நின்றது.

‘புறத்தே காணலுறுவார்க்குக் கள்வனாய் நிற்பினும், அகத்தே அறிவினுள் காண வல்லார்க்குக் கள்ளம் நீங்கி நின்றலின் காண்டல் கூடும்’ என்பது கருத்து.

“கள்ளரோ டில்லம் உடையார் கலந்திடில்
வெள்ள வெளியாம்என் றுந்தீபற” §

என்றதும் இக்கருத்துப் பற்றியேயாம்.

“கண்ணுக்குக் காட்டாய உள்ளத்தைக் கண் காண” என உவமைக்கு ஓதியதற்கு ஏற்பப் பொருட்கும் தலைவனை உணராமை வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

இவ்வெண்பா, எடுத்துக்காட்டுவமை யணியாய் நின்றது.

* திருக்குறள் - 547. § திருவுந்தியார் - 23.

கண்ணுக்கு எதிர்முகத்தும், பின்புறத்தும் உள்ள பொருள்-கள், 'முன், பின்' என்னும் அளவில் வேறுபடினும் புறப்-பொருளாய் நின்றலில் ஒன்றேயாம். அதனால் உயிரால், செலுத்தப்படுகின்ற கண் பின்புறத்தில் உள்ள பொருளையும் காண வல்லதாகின்றது. உயிர் அங்ஙனமன்றி அகப்பொருளாய் நின்றலின் அக்கண் அதனைக் காணமாட்டாதாகின்றது. அதுபோல, முதல்வனால் செலுத்தப்படுகின்ற உயிர் தன்னின் வேறாய் பாசங்களையே உணரும். தன்னின் வேறுகாது ஒன்றி உடனாய் நிற்கின்ற முதல்வனை உணரமாட்டாது என, மேல் கண்ணை உவமை காட்டி எழுப்பிய தடைக்கு விடை கூறப்-பட்டமை காண்க.

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் 'ஞானமாவது பதிஞானமே' என்பது வலியுறுத்தப்பட்டமையால், இது ஞானாதிகரணமாகும்.

'இப்பொருள் ஆறும் நூற்பா இரண்டாம் அதிகரணத்துள் கூறப்பட்டதே' என ஐயம் நிகழலாம்; முதற்பொருள், உணர் உரு ஆதலும், உணரப்படாதது ஆதலும் ஆகிய இருதிறனும் அன்றிச் சிவ சத்தாய் நின்றலை விளக்குதல் அவ்வதிகரணத் திற்கும்,

முதற் பொருளை அணைதற்குச் சாதனம் பதிஞானம் ஒன்றேயாதலை வலியுறுத்துதல் இவ்வதிகரணத்திற்கும் கருத்து ஆதலின், ஈரிடத்தும் சில பொருள்கள் இனிது விளங்கக் கூறப்-பட்டன அதனால், இது கூறியது கூறல் ஆகாமை உணர்க்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[உராத்துனை..... தண்ணிழலாம் பதி]

முன்னுரை:- முதற்கண், "பதியை ஞானக் கண்ணில் சிந்தை நாடி" எனக் கூறியதனால், 'அந்த ஞானக் கண்ணைப் பெறுதல் எவ்வாறு' என வினா எழுகின்றது. அதனால், அவ் வினாவிற்கு விடை கூறுதற்பொருட்டு முன்னே யதிகரணத்தின் ஒழிபாக இவ் இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, அசத்தாயுள்ள வன்ன பேதங்களை அசத்தென்று காண, உளதாய்நிற்பது 'ஞானசொருபம்' என்று உணரற்பாற்று.

குறிப்பு :- சொற்கள் வீணே பெருகாது சுருங்கி வருதற் பொருட்டு, “வன்ன பேதங்களை” என உருவகித்து ஏதுப் பொருளை மேற்கோளிலே அடக்கிக்கூறினார். அதனால் இவ்வதி கரணத்தை ஏனை அதிகரணங்கள்போல மேற்கோளும், ஏதுவு மாகப் பகுத்துக் காண்டல் வேண்டும். அங்ஙனம் காணுதல் வருமாறு :-

இனி, அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்ச பேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொருபம் என்றது,
(இது மேற்கோள்)

வேற்றியல்பாகிய வன்ன பேதங்களை வேற்றியல்பு என்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது படிக சொருமாம் துணையான்,
(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

நூற்பாவில், “பாசம் ஒருவ” என்ற பாசமாவது காரிய உலகம் என்றற்கு, “அசத்தாயுள்ள” என்றும், ‘வியாபகப் பொருட்கு ஒருவுதலாவது வேறாக உணரும் உணர்தல் வேறுபாடே’ என்றற்கு ‘அசத்து என்று ஒழிய’ என்னது, “அசத்தென்று காண” என்றும், ‘தண்ணிமில் ஆதல் புதிதன்று’ என்றற்கு, “உளதாய் நிற்பது” என்றும், “பதி” என்றது பதி ஞானத்தை என்றற்கு “ஞான சொருபம்” என்றும், ‘அஃது அனுபவத்தில் அன்றிச் சொல்லால் உணர வாராது’ என்றற்கு, “உணரற்பாற்று” என்றும் உரைத்தார்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- ‘பிரபஞ்சத்தை ‘அசத்து’ எனக் காணுதல் எவ்வாறு’ எனவும், ‘அதனை அங்ஙனம் கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது ஞான சொருபமே என்பது எவ்வாற்றால் பெறப்படும்’ எனவும் வினாவுவார்க்கு அவற்றை விளக்கி, மேற்கோளை நிறுவுதற்கு ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

படிகத்தின் நிறத்தைக் காட்டாது மறைந்து நிற்கும்பலவகை நிறங்களை, ‘அவை நிலையாய் நிற்கும் படிகத்தின் நிறம் அல்ல; நிலையாது நீங்கும் வேறு நிறங்களே’ எனத் தள்ளி நோக்கின் நிலைத்து நிற்பது படிகத்தின் நிறமேயாகின்ற இவ் வொப்புமையானே, “நிலையுடைய பதியினது ஞானத்தைக் காட்டாது

மறைத்து நிற்கின்ற, நிலையில்லாத பிரபஞ்சங்களை 'இவை நிலையுடையன அல்ல' என்று கழித்து நோக்கின் உளதாய் நிற்பது ஞான சொருபமே" என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

பிரபஞ்சங்களை "வன்னம்" என்றதற்கு ஏற்ப ஞானத்தை 'படிகம்' என உருவகம் செய்யாமையால், இஃது ஏகதேச உருவகம்.

இனி, "வன்னம்" என்றது ஓவியத்தை எனக் கொண்டு, ஞானத்தைச் சுவராக வைத்து உரைத்தலும் ஓர் உரை.

காரியப் பிரபஞ்சங்களை 'அசத்து' என்று உணர்தலாவது, குருவின் உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்து, பிரம பதம் முதலாக அதிவிசித்திரமாய்க் காணப்படுகின்ற உலகங்கள் யாவும் ஒடுக்கக்காலத்தில் காரண நிலையாகிய மாயையாய் மறைதலை நோக்குங்கால் வெறும் பொய்யேயாதலை உணர்ந்து, அவை இதுபொழுது காணப்படுகின்ற காரிய நிலையை மறந்து விடுதலாம்.

"குறித்தடியின் அட்டசுணம் எட்டுச் சித்திக்
கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவுபதம் எல்லாம்
வெறுத்து நெறி அறுவகையும் மேலொடுகிழ் அடங்க
வெறும்பொய்யென நினைந்திருக்க" §

என வழிநூல் ஆசிரியர் கூறியது காண்க.

[த. கு. பிரபஞ்சத்தை வேறாக நீக்கிக் காணும் பொழுது, 'உளதாய் நிற்பது' என்றதற்கு, 'நிராலம்பமயமாய் விளங்கித் தோன்றுவது' என்பர். நிராலம்பம் - தனக்கு ஓர் ஆதாரத்தை வேண்டாதது. பிரபஞ்சம் முதற்பொருளை ஆதாரமாகக்கொண்டு நின்றலால் சாலம்பமாம்.]

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை:- "பிரபஞ்சத்தை முற்றும் நீக்கியவழி உளதாவது தூனியமே யன்றிப் பிறிதாதல் எங்ஙனம்" எனத் தடை நிகழ்த்தின், அதற்கு விடையாக முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

§ சிவஞான சித்தியார். து. 9. 6.

வெண்பா

நிற்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வன் — அற்புதம்போல்
ஆன அறிவாய் அளவிறந்து தோன்றுனோ
வானே முதல்களையின் வந்து.

இதன் பொருள்

நிற்குணனாய் - முக்குண வடிவாய் நின்று அளவிட்டு
அறியப்படுகின்ற அசுத்தப் பிரபஞ்சத்தைக் கடந்து நின்றலான்
அக்குணங்களும் அளந்தறியப்படுதலும் இல்லாதவனாயும்.

நின்மலனாய்-ஆணவம், கன்மம் என்பவற்றின்செயற்பாட்டு
வடிவாயுள்ள மிசிரப் பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தவன் ஆதலின்
அச் செயற்பாடுகளுட் படாதவனாயும்,

நித்தியானந்தனாய் - மலங்களின் செயற்பாடு இன்மையால்
இன்பமயமாய் நிற்பினும், நிலையிலா இன்பத்தை யுடையதாகிய
சுத்தப் பிரபஞ்சங்களையும் கடந்தவன் ஆதலின், நிலையான
இன்ப வடிவினனாயும்.

தன் பரமாய் - மூவகைப் பிரபஞ்சங்களினும் வேருனதாய்
னும் பக்குவம் இன்மையால் அவற்றில் தொடக்குண்டு
அவையேயாய் நிற்கின்ற உயிரையும் கடந்து அதற்கும்
மேலானவாயும்,

நின்ற தனி முதல்வன் - இவ்வாறு நின்றலான் உயிர்
இத்காறும் தான் அறிந்து வந்த பொருள்களில் ஒன்றன்இயல்பு
பற்றியும் ஒப்புமைகண்டு உணரப்படாத, உவமையற்ற தனிப்
பொருளாகிய முதல்வன்.

வானே முதல் களையின் - மூவகைப் பிரபஞ்சங்களையும்
கழித்த பொழுது.

அளவு இறந்து அற்புதம்போல் வந்து - உயிரினது சுட்ட
றிவுக்கு உட்படாது கடந்து விளங்குதலே இயல்பாதலால்.
முதற்கண் துனியம்போலத் தோன்றி. (பின்னர்)

ஆன அறிவாய்த் தோன்றுனோ - அதனது வியாபகமான
அறிவில் நீங்காது நிலைபெறுவதாய் சோதிக்குட் சோதியாய்த் *
தோன்றமாட்டானோ!

* சிவஞானசித்தியார் - து - 8. 38, திருமுறை - 5. 97. 3.

விளக்கவுரை

“ஆய்” எனவந்த ஆக்கச்சொற்களுள் முன்னையவெல்லாம் உளதாதலைக் குறித்து நின்றன. அது வடமொழி மதம் ி இறுதி ஒன்றும். வேறுபாடு குறித்தது. சேற்று நிலத்தையே மிதித்து வந்தவன் இயற்கையான நிலத்தை அடைந்தானாயின், ‘நிலம் வலிதாயிற்று’ என்றவிடத்துவரும் ஆக்கச் சொல்போல.

இங்கு, ‘தான்’ என்றது சாதகனையாதலின், அஃது உயிரைக் குறித்ததாயிற்று. தற் பரம் - தனக்குப் பரம். பரம் - மேல் உள்ளது. “அற்புதம்” என்பது, இங்கு, ‘சூனியம்’ எனப் பொருள் தந்தது. ‘முதற்கண் சூனியம்போலத் தோன்றினும் சூனியம் அன்று’ என்பது உணர்த்துதற்கு, “அற்புதம்போல்” என்றார். ஆனமை - நீங்காமை. ஓகாரம், எதிர்மறை. ஏகாரம், அசைநிலை.

“வானே முதல் களையின்” என்றதனால், ‘ஆகாயம்’ என்னும் பூதத்தை முதலாகக்கொண்டு, தோற்றமுறையில் அதற்குக் கீழ் உள்ள தத்துவங்களையும், ஒடுக்கமுறையில் அதற்கு மேல் உள்ள தத்துவங்களையும் எண்ண, மூவகைப் பிரபஞ்சங்களும் அடங்குதல் காண்க.

முதல்வனது ஞானத்தை ஒற்றுமை பற்றி இங்கு முதல்வனாகவே உபசரித்துக் கூறினார்.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை:- “மூவகைப்பிரபஞ்சங்களையும் நீக்கியபொழுது புலனாவது வேறென்றாகாது, சத்தேயாம் என்பதற்குச் சான்று என்னை” எனத் தடைநிகழ்த்தின், அத்தடைக்கு விடையாக இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

சுட்டி உணர்வதனைச் சுட்டி அசத்தென்னச்
சட்ட இனிஉளது சத்தேகாண் — சுட்டி
உணர்ந்தநீ சத்தல்லை; உண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனால் பொய்விட்டுப் போம்.

ி வடமொழியில் ‘பவ’ என்பது ஆக்கச்சொல் ; அஃது, உளதாதலை அம்மொழியில் குறித்து நின்றல் வழக்கு.

இதன் பொருள்

சுட்டி உணர்வதனை - சுட்டறிவால் பற்றி உணர்கின்ற பொருளை.

சுட்டி அசத்து என்ன - மேற்கூறியவாறு, 'இது அசத்து, இது அசத்து' என ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி அறிந்து கழித்துக் கொண்டு செல்ல.

இனி சட்ட உளது சத்தே - முடிவில் முன்னைய போலன்றி வேறாய், நிலையுடையதாய்ப் புலனாவது சத்தேயன்றிப் பிறிதொன்றதற்கு ஏதுவில்லை.

காண் - அதனால் நீ அதனை அவ்வாறே உணர்வாயாக.

(யான் அசத்தல்லன்; அதனின் வேறுதலின், அசத்துக்களையெல்லாம், கழித்தவழி என்னையே யான் காண்பேன்; ஆதலால் யானே அச் சத்துப்போலும் எனின்,)

சுட்டி உணர்ந்த நீ சத்து அல்லை - அசத்துக்களையெல்லாம் சுட்டறிவால் சுட்டிக்கழித்து வந்த நீ, சுட்டறிவோடு யாதும் இயைபில்லாத சத்தாகமாட்டாய். (அதனால் அவ்விடத்துச் சத்தாய் (நிலையுடையதாய் விளங்குகின்ற பொருள் நீயல்ல; நின்னின் வேறேயாம்.)

(அங்ஙனமாயின் அசத்துக்களின் நீங்கியபின்பும் எனக்குச் சுட்டுணர்வு நீங்குதல் இல்லையோ எனின்,)

உண்மையைத் தைவம் புணர்ந்து - அசத்தை 'அசத்து, என்று கண்ட அளவில் நில்லாது அவற்றின் நீங்கிச் சத்தின் வசப்பட்டு அதனைக் கூடினாயின்.

அதனால் பொய் விட்டுப்போம் - அக்கூட்டத்தானே செயற்கையாகிய சுட்டறிவு உன்னை விட்டு நீங்கி யொழியும்.

விளக்கவுரை

"அசத்து என்ன" என்றது, 'அசத்து என்று காண்' என்பதனோடு நில்லாது, 'கண்டு கழித்துச் செல்ல' எனவும் பொருள் தந்தது.

'சட்ட' என்பது 'செம்மை' எனப்பொருள் தருகின்ற அகர ஈற்று இடைச்சொல். அஃது இழிவுழக்கில் 'சட்டம்' என

மகர ஈரூயிற்று. அசத்தைப் பிரித்தமையால், “சத்தே” என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை. ‘சத்து, உண்மை, மெய்’ என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

தைவம் - தெய்வத்தின் உடைமை. ‘தைவமாய்’ என ஆக்கம் வருவித்து உரைக்க. ‘புணர்ந்தால்’ என்பது, “புணர்ந்து” எனத்திரிந்தது.

“உண்மையை” என்பதை உருபுமயக்கமாகக் கொண்டு, ‘உண்மைக்குத் தைவமாய்’ என உரைப்பினும் அமையும்.

‘பற்றறக் கழியும்’ என்றற்கு, ‘விடும்’ என்று ஒழியாது, “விட்டுப் போம்” என்றார்.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை : “அசத்தை ‘அசத்து’ என்று காணுதலோடு ஒழியாது, அதனின் நீங்குதலும், நீங்கிச் சத்தின் வசப்பட்டு அதனைக் கூடுதலும், கூடியபின் சுட்டுணர்வு பற்றறக் கழிதலும் நிகழ்தல் எவ்வாறு” என வினாவுவார்க்கு அவற்றை இனிது விளங்குணர்த்தற்கு முன்னுவதுஎடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

கண்டதை அன்றன் நெனவிட்டுக் கண்டசத்தாய்
அண்டனை ஆன்மாவில் ஆய்ந்துணரப் —பண்டனைந்த
ஊனத்தைத் தான் விடுமாறுத்தமனின் ஒண்கருட
சானத்தில் தீர்விடம்போல் தான்.

இதன் பொருள்

கண்டதை அன்று அன்று கண்டு - சுட்டறிவால் அறிந்த பிரபஞ்சத்தை, ‘இது சத்தன்று, இது சத்தன்று’ என்று ஒவ்வொன்றாகக் கண்டு.

அசத்து ஆய்விட்டு - அங்ஙனம் கண்டபின்னெல்லாம் அவற்றை அவ்வப்பொழுதே அசத்தாய்ப் போக ஒழித்து.

ஆன்மாவில் அண்டனை ஆய்ந்து - அசத்துக்களினின்றும் நீங்கிய தனது அறிவில் சுட்டுணர்வற்ற கடவுளை ஓர்ந்து.

உணர - ‘சோகம்’ எனப் பாவித்து நின்றால்.

உத்தமனின் - அப்பாவனையில் அத்துவிதமாய் விளங்கித்
தோன்றுகின்ற முதல்வனாக.

பண்டு அணைந்த ஊனத்தைத் தான்விடும் - அனாதியே
பற்றி நின்ற சுட்டுணர்வைத் தான்விட்டு நீங்குவான்.

ஆறு - அங்ஙனம் நீங்குதல் எவ்வாறு எனின்.

ஒண் கருட சானத்தில் தீர் விடம்போல் - ஒள்ளிய கருட
பாவனையில் விளங்கித் தோன்றுகின்ற கருடனாக அப்பாவன்
விடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமாறு போல்வதாம்.

விளக்கவுரை

“தான்” இரண்டில் முன்னது எழுவாய்; பின்னது அசைநிலை.

‘த்யானம்’ என்னும் ஆரியச் சொல், “சானம்” எனப்
பிராகிருதமாய்த் திரிந்தது; தமிழில் வரும் தற்பவம் அன்று.

‘கருடத் தியானம்’ அல்லது கருட பாவனையாவது எத்த
கையது எனில், கீழ்வருமாறு காண்க.

உலகப்பொருள் ஒவ்வொன்றும் மந்திர நூலில் முன்றாகக்
கொள்ளப்படுகின்றது. அவை ‘பௌதிகப் பொருள், தைவிகப்
பொருள், ஆன்மிகப் பொருள்’ என்பன.

உலகில் நாம் இயல்பாகக் காணும் பொருளே பௌதிகப்
பொருள். ‘ஒவ்வொரு பொருட்கும் ஒவ்வொரு மந்திரம் உண்டு’
என்பதும், ‘அம்மந்திரத்திற்கு அதிதெய்வம் உண்டு’ என்பதும்
மந்திர நூல் துணிவு ஆதலால், அந்த அதிதெய்வமே தைவிகப்
பொருள். அனைத்துத் தெய்வங்களின் வாயிலாகவும் அவ்வவற்
ற்றிற்கு உரிய பயனைக் கொடுப்பது சிவசக்தியேயாதலின் அந்தச்
சிவசக்தியே ஆன்மிகப் பொருள்.

இவ்வகையில் கருடனும் ‘ஆதி பௌதிக கருடன், ஆதி
தைவிக கருடன், ஆதி யான்மிக கருடன்’ என முன்றாகும்.
அவற்றுள் இங்குக் குறித்தது மந்திர கருடனாகிய ஆதி தைவிக
கருடனையே யாகும்.

மாந்திரிகள் அக்கருடனை நாள் தோறும் தியானித்துத் தியா
னித்துப் பழகுவானாயின், அக்கருடனே தானாய் நிற்கும் அநந்
நிய பாவனை அவனுக்குக் கைவரும். அதனால் அக்கருடனாகவே

நிற்கின்ற நிலையில் அவன் விடம் ஏறப்பட்டவனைத் தன் மந்திரக் கண் கொண்டு பார்ப்பானாயின், 'விடம் நீங்கி யொழிதல் உண்மை. நீங்காதாயின், 'மாந்திரிகன் பாவனை முதிர்ந்தானல்லன்' என்பதே கொள்கை.

இத் தெய்விகத் தன்மையைக் கொள்ளாதவர் 'பாவனை பொய்' என்று கூறிப்போவர். பாவனை பொய்யாயின் சிலவிடத்தாயினும் விடம் நீங்குதல் எவ்வாறு என்க.

'சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மா மந்திரத்தில் உறைத்து நிற்பின் மந்திரான்மாவாய் விளங்கும்' என்பது, 'சருவ ஞானோத்தரம்' முதலிய ஆகமங்களுட் கூறப்பட்டது.

[த. கு; 'ச : + அஹம்' 'சோஹம்' என்று ஆகும். 'அவன் நான்' என்பது இதன் பொருள். இவ்வெண்பாவின் பொருளையே வழிநூலில்,

“கண்டஇவை நானல்லேன் என்றகன்று காணாக்
கழிபரமும் நானல்லேன் எனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடு உளத்தவன்றான் நின்கலப் பாலே
'சோகம்' எனப் பாவிக்கின் தோன்றுவன் வேறின்றி;
விண்டகலும் மலங்கள் எலாம் கருட தியானத்தால்
விடம் ஒழியும் அதுபோல; விமலதையும் அடையும்;
பண்டை மறைகளும், 'அது நான் ஆனேன்' என்று
பாவிக்கச் சொல்லுவது இப்பாவகத்தைக் காணே” ‡

எனக் கூறினார் ஆதலால், “உணர” என்பதற்கு, 'சோகம்' எனப் பாவிக்க' என உரைகூறப்பட்டது.

'அவன்' என்பது பொதுச்சொல் ஆதலால், அதனை விடுத்து, 'சிவன்' எனச் சிறப்பாக வைத்து, 'சிவ+அஹம் = சிவோஹம்' எனச் சிவோகர்பாவனை செய்தல் சைவத்தில் சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது.

“அவனே, இவனே என்பதைவிட, சிவனே என்பது நல்லது” என்னும் பழமொழி இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

பதிக்கு வடிவம் ஞானமேயன்றிப் பிறிதில்லை. அந்த ஞானமே இன்பமாய் விளையும். அதனால் இறைவனை, 'ஞான மயன், ஆனந்த மயன், ஞானானந்த மயன்' என்று நூல்கள்

‡ சிவஞான சித்தியார் - து - 9. 7.

கூறும். அதனால், பதியும், பதிஞானமும் வேறுவேறல்ல. இது பற்றியே, பதியை நிலைக்களமாகக்கொண்டுநிற்கும் பிரபஞ்சத் தைப் பதிஞானத்தை நிலைக்களமாகக்கொண்டு நிற்பதாக இங்குக் கூறப்பட்டது.

படிகம் ஆன்மாவிற்கே உவமையாகப் பலவிடத்தும் கூறப் படும். எனினும், இறைவன் பிரபஞ்சத்தில் அவையேயாய்த் தான் தோன்றாது நின்றல்பற்றி அவனுக்கு-அஃதாவது அவனது ஞானத்திற்குப் படிகம் உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

“பொன்மை நீலாதி வன்னம் பொருந்திடப் பளிங் கவற்றின் தன்மையாய் நிற்கு மாபோல்” †

எனச் சிவஞான சித்தியாரிலும் ஓர் இடத்தில் படிகம் இறைவனுக்கு உவமையாகச் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் ஞானத்தை அடையும் முறையே விளக்கப்பட்டமையால், இவ்வதிகரணம் ஞானப் பேற்றதிகரணமாகும்,]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாம் அதிகரணம்

[விதி எண்ணும் அஞ்செழுத்தே]

முன்னுரை :- “முன்னே யதிகரணத்திற் கூறியவாறு அசத்தாகிய பாசங்களை (பிரபஞ்ச பேதங்களை) ‘அசத்து’ என்று கண்டு கழித்து, அதனால் தண்ணிழலாய் விளங்கிய ஞான சொருபத்தை உணர்ந்து, அந்த ஞானத்தாலே ஞேயமாகிய பதியைத் தன் அறிவிலுள்ளே நாடிக் கண்டுவிட்டால், அக்காட்சியானே ஆன்மா சுத்தமாய்விடும் ஆதலால், அதற்கு மேல் சாதகனால் செய்யத் தக்கது யாதும் இல்லையன்றே” என மயங்கி நிற்பார்க்கு, அதன்மேலும் செயற் பாலதனை உணர்த்தல் வேண்டி, மூன்றாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - இவ்விடத்துச் சீபஞ்சாக்கரத்தை ‡ விதிப்படி உச்சரிக்க - என்றது, (இது மேற்கோள்)

† து. 1. 68. ‡ எட்டாம்நூற்பா அதிகரணத்தில் ‘சீபாதத்தை’ என்றதுபோல, இங்கும் ‘சீபஞ்சாக்கரத்தை’ என்பதே பாடமாகும்; ‘ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம்’ என்பது பாடம் ஆகாது.

இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை, வேம்பு தின்ற புழுப்போல் நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்கும் ஆகலின் அது நீக்குதற்கு எனக் கொள்க.

(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

“இவ்விடத்து” என்றது, ‘முன்னை நூற்பாவிற் கூறிய நிலையை அடைந்தவிடத்து’ என்றவாறு.

‘பஞ்சாக்கரம்’ என்னது, ‘சீபஞ்சாக்கரம்’ எனப்படுவதும், ‘ஐந்தெழுத்து’ என்னது, ‘திருவைந்தெழுத்து’ எனப்படுவதும் ‘முத்தி பஞ்சாக்கரம்’ எனப்பட்டவாரும்.

[த. கு. இது நூற்பா வுரையுள் காட்டப்பட்டது. இஃது, ‘அதிதூக்கும பஞ்சாக்கரம்’ எனவும் படும்.]

இங்குப் பஞ்சாக்கரத்தால் சாதிக்க வேண்டுவது, பாசம் ஒருவிப் பதியை ஞானக் கண்ணால் கண்டு நின்றலையே யாதலின், அதனை மீட்டும் கூறவேண்டாமையால், “விதிப்படி” என மாட்டெறிந்து போயினார்.

[த. கு. மாட்டெறிதலாவது, ‘இதுவும் அது’ என்றார் போல், ‘இதுவும் முன்னர்க் கூறியவாறேயாம்’ என ஒன்று வித்தலாம்.]

ஆசிரியர், ‘பஞ்சாக்கரத்தை உச்சரிக்க’ என வாளா கூறியொழியாது, ‘விதிப்படி உச்சரிக்க’ என மாட்டெறிந்து கூறியதனையும் நோக்காது, சிலர், “நிற்கும் முறை பாசத்தை ஒருவிநின்றலையாயினும், பஞ்சாக்கரத்தைஓதும் முறை வேறே; ஏனெனில், மந்திரத்தில் சில எழுத்துக்களை நீக்கி உச்சரித்தல் குற்றமாம் ஆகலின்” என்பர். அது சித்தாந்தமரபாகாமையை, இங்கு நூற்பாவிலும், அதிகரணத்திலும் “விதி” எனவும், “விதிப்படி” எனவும் ஆசிரியர் எடுத்தோதியவாறே வழிநூல் ஆசிரியரும் “அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க”[†] என ஓதுதலானும், மற்றும் “திருவருட் பயன், கொடிப் பாட்டு” முதலிய சித்தாந்த நூல்களிலும் அவ்வாறே கூறப்படுதலானும் அறிக. அன்றியும், ‘ஓதும் முறை வேறாயின், அது நிற்கும் முறைக்குச் சாதனமாதல் எவ்வாறு’ என்பதனையும் நோக்குக.

இன்றோன்னவை யெல்லாம் மற்றும் உள்ள சித்தாந்த நூல்களைக் கொண்டு உணரத் தக்கன; ஈண்டு விரிக்கிற்பெருகும்.

[†] சிவஞான சித்தியார் - சூ. 9. 1.

‘ அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்ச பேதங்களை ‘ அசத்து ’ என்று கண்டுகழித்து அதனால் ஞான சொரூபம் விளங்க, அந்த ஞானத்தால் பதியைக் கண்டதனோடு சீபஞ்சாக்கரத்தையும் விதிப்படி உச்சரிக்க என இறந்தது தழுவிநின்ற எச்ச உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. இது நோக்கியே வழிநூல் ஆசிரியர். “ பின்னும் - ஓசைதரும் அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க ” § என்றமை காண்க.

‘ மானதம், மந்தம், உரை ’ - என மந்திரத்தைக் கணிக்கும் முறை முன்று. அவற்றுள்ளும் இங்குக் குறிக்கப்படுவது “ சுத்த மானதம் ” எனப்படுகின்ற அறிவாற் கணித்தலேயாம் என்றற்கு, நூற்பாவினுள், ‘ உச்சரிக்க ’ என்னது, “ எண்ணுக ” என்றார். வடமொழிச் சூத்திரத்திலும் ‘ தியானிக்க ’ எனக் கூறப்பட்டது.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ முத்தி பஞ்சாக்கரத்தைச் சாதனமாகக் கொண்டு, அதனைச் சுத்த மானதமாக அறிவாற் கணித்தல் சிந்தனைக்குப்பின்னர் தெளிந்து நிட்டைகூடியசீவன்முத்தர்க்கே உரியதாக, அதனை இச்சிந்தனையிற்றினே சித்த சாதனமாக (பெற்றதையே பெறுதற்குச் செய்யும் § முயற்சியாக) விதித்தல் பொருந்துமாறு யாங்ஙனம் ” என ஐயுறுவார்க்கு அவ்ஐயத்தினை நீக்குதற் பொருட்டே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

‘ வேம்பை தின்றிருந்த புழு அதனின் நீங்கிக் கரும்பைப் பற்றித் தின்று அதன் சுவையை அறிந்த பின்னும் முன்னைப் பழக்கத்தால், முன்பு சுவைத்த அவ் வேம்பினைச் சுவைக்க அவாவுதல்போல், அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்ச பேதங்களை ‘ அசத்து ’ என்று கண்டுகழித்த உயிர்கட்கு அதனால் ஞான சொரூபம் விளங்கி, ஞேயம் காட்சிப்பட்ட பொழுதும் அவை முன்னைப் பழக்கத்தால் அசத்தாயுள்ள அந்தப் பிரபஞ்சத்தை உணரும் சிற்றுணர்வை விரும்புதல் இயல்பாகலின், அப்பழக்கமாகிய வாதனையை (வாசனையை) நீக்கிக்கொள்ளுதற் பொருட்டு. “ இனி இவ்விடத்துச் சீபஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க ” என மேற்கோள் கொண்டது எனக் கொள்க ” என்பதாம்.

விளக்கம்

“இவ்விடத்து” - என்றதனால், ‘தெளிந்து நிட்டை கூடிய விடத்து மேற்கொள்ளுதற்கு உரிய சீபஞ்சாக்கரத்தை’ எனவும் வருவித்து உரைத்துக்கொள்க. “எனக் கொள்க” என்று உடன்படுவித்ததும் இது நோக்கி.

‘இம்முறை நிட்டைகூடினார்க்கு உரியது’ என்னும்கருத்துப் பற்றியே புடைநூலாசிரியர், சிவப்பிரகாசத்துள் ‘புனிதன்நாமம்’ என்னும் அதிகாரத்தை ‘ஆன்மலாப’ அதிகாரத்தின் பின்னும், திருவருட் பயனில் ‘அஞ்செழுத்தருள்நிலை’ என்னும் அதிகாரத்தை, ‘இன்புறு நிலை’ அதிகாரத்தின் பின்னும்வைத்து ஒதினார் என உணர்க.

[த. கு. இங்ஙனம் இவ்விடத்து, நோக்கிற்றை நோக்கும் வாதனை கழிதலாகிய பயனைக் கூறுதலால், ‘சிவதரிசனம்’ முதலாக நிகழும் நிலைகள்தோறும் பஞ்சாக்கரம் ஏற்றபெற்றியாற் சாதனமாகி, ஆங்காங்கும் வேறு வேறு பயனைவினைத்து நிற்கும் ஆதலாலும் அசத்தை ‘அசத்து’ என்று காண்டற்குப் பயன் ஞானம் பிரகாசித்து ஞேயத்தைத் தரிசித்தலும், பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரித்தற்குப்பயன் ஞேயத்தைக் கண்ட காட்சி, வாதனையால் நழுவிப்போகாது நின்றலும் ஆதலின் இவ்வுச்சரிப்புச் சித்த சாதனமாய் ஒழியாமையாலும் இவ்விடத்தும் பஞ்சாக்கரம் கணித்தல் விதிக்கப்பட்டது’ என ஐயம் அகற்றியவாறு அறிக.]

“வான் நோக்கி வாழும் ..... கோல் நோக்கி வாழும்” †

என்பதிற்போல இங்கு நோக்கிற்றை நோக்கல், கண்ணால் நோக்காது கருத்தால் நோக்குதலாம்.

‘பிரகாசித்தவழி’ என்பது, “பிரகாசித்து” எனத் திரிந்து நின்றது. “அது (அஞ்ஞானம்) நீக்குதற்கு எனக் கொள்க” என்றது, ‘சித்த சாதனம் ஆமாறில்லை’ என்பதை விளக்கியது.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- “அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரித்தலால், நோக்கிற்றை நோக்க வரும் வாதனை நீங்குதலும், ஞேயத்தைக் கண்ட காட்சி நெகிழாது உறைத்து நின்றலும் எவ்வாறு” என

† திருக்குறள் - 542.

ஐயுறுவார்க்கு அவ் ஐயத்தை நீக்கித் தெளிவித்தற் பொருட்டு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அஞ்செழுத்தால் உள்ளம் அரன்உடைமை கண்டாரனை
அஞ்செழுத்தால் அற்சித் திதயத்தில்—அஞ்செழுத்தால்
குண்டலியிற் செய்தோமம் கோதண்டம் சானிக்கில்
அண்டனும் சேடனும் அங்கு.

இதன் பொருள்

உள்ளம் அரன் உடைமை அஞ்செழுத்தால் கண்டு -
ஆன்மா சிவனுக்கு அடிமையாதலை அஞ்செழுத்தை உச்சரிக்கும்
முறையை அறிந்துகொள்ளுமாற்றால் உணர்ந்து.

இதயத்தில் அரனை அஞ்செழுத்தால் அற்சித்து - இருதய
கமலத்தில் சிவனை அவன் அஞ்செழுத்தாற் கொள்ளும்
திருமேனியில் அட்ட புட்பம் தூவி வழிபட்டு.

குண்டலினியின் அஞ்செழுத்தால் ஓமம் செய்து - குண்டலித்
தானமாகிய உந்தியில் அஞ்செழுத்தாலே அவனுக்கு ஆகுதி
பண்ணி.

கோதண்டம் (அஞ்செழுத்தால்) சானிக்கில் -புருவநடுவில்
அவனை அஞ்செழுத்தில் வைத்துத் தியானித்தால்.

அங்கு அண்டன் ஆம் - அப்பொழுது அந்தத்தியானத்தில்
அவன் விளங்கித் தோன்றுவான்.

சேடன் ஆம் - தியானிப்பவன் அவனுக்கு அடிமை
யாவான்.

விளக்கவுரை

இஃது அக வழிபாடாதல் வெளிப்படை. மற்றும் இது
விசேட தீக்கையால் சிவனை இலிங்க வடிவில் பூசிக்கும் உரிமை
பெற்றோர் அவ்வாற்றால் செய்யும் கிரியா பூசை யாகாது,
நிருவாண தீக்கையில் கலா சோதனையால் அத்துவா சத்தியும்,
சஞ்சித கன்ம ஒழிவும் எய்தி ஞானம் பெற்று உலகியலை
உவர்த்துப் போக்கி, மெய்ப்பொருளைக் கண்டோர் அக்காட்சி
நிலைத்து நின்றற்பொருட்டுச் செய்யும் ஞான பூசையாம்.

அதனால் இப்பூசைக்குரிய மந்திரம் சீபஞ்சாக்கரமேயாம், ஆகவே,

பூசை, ஓமம், தியானம் யாவும் அம்மந்திரத்தானே செய்யப்படும்.

இதற்கு அகத்தே கொள்ளப்படும் அட்ட புட்பம் 'கொல்லாமை, பொறியடக்கம், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு' என்னும் எட்டுமேயாம்.

ஓமத்திற்குக் கொள்ளப்படும் நெய் விந்துத் தானமாகிய புருவ நடுவில் உள்ள அமுதமேயாம். இந்நெய்யை ஏற்றுச் சொரியும் சிருக்குச் சுருவங்கள் சுழுமுனையும், இடைகலையும் ஆகிய நாடிகளேயாம். வளர்க்கப்படும் தீ சிவனை உணரும் சிவ ஞானமேயாம்.

தியானத்தில் சிகார யகார வகாரங்கள் முறையே - தத், துவம், அசி - என்னும் பதங்களின் பொருளாய் நிற்கும்.

இத்தகைய அகவழிபாட்டைத் தொடங்குங்கால் முதற்கண் இருதயம், உந்தி, புருவ நடு என்னும் முன்றையும் முறையே பூசைத் தானம், ஓமத் தானம், தியானத் தானமாகச் சுருதிக் கொண்டு தொடங்குதல் வேண்டும்.

பூசை, ஓமம், தியானம் என்பவற்றில் பூசையே அங்கி, ஏனைய இரண்டும் அதற்கு அங்கங்கள். ஆதலால் அனைத்தும் அகப் பூசையாய் அடங்கும்.

'ஞான சொரூபம் விளங்கிய பின்னும் பழக்கம் காரணமாக அறிவு அந்த ஞான சொரூபமாய் அகத்தே வியாபித்தலை விட்டு முன்போல ஏக தேசமாய்ப் புறத்தே செல்ல எழும் ஆதலின், அதனை இங்ஙனம் அகத்தே ஒரு குறியின்கண் நிறுத்திப் பின் நிட்டை கைவருமாறு அஞ்செழுத்தை மேற் கூறிய முறையில் வைத்துத் தியானிக்கத் தியானிக்க, அந்தத் தியானம் அவ்வெழுச்சியை அடியோடு போக்கி, ஞான சொரூபத்தை இனிது விளக்கிப் பூரண நிலையில் கொண்டு செலுத்தும் ஆகலின், இச்சாதகத்தால் மலவாதனை நீங்கும்' என, மேற் கூறிய ஐயத்தை நீக்கியவாறு அறிக.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- காண்டற்கு அரியனாகிய பதியை மேற் கூறியவாறு அகத்தில் இருதய கமலத்தில் கொள்ளப்படும் ஒரு

குறியின்கண் வைத்தல்லது காணுதல் கூடாமையையும், அக் குறியின்கண் வைத்து அவனை மேற்கூறியவாறு வழிபடின் அவன் விளங்கித் தோன்றுமாற்றினையும், அங்ஙனம் அவன் விளங்கித் தோன்றியபொழுது ஆன்மா அவனுக்கு அடிமையாம் முறையினையும் உவமைவாயிலாக விளக்கி மேற்கோளிற் கூறியதனை வலியுறுத்தற்கு, இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

இந்துவிற் பானுவில் இராசுவைக் கண்டாங்குச்
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணும் — உந்தவே
காட்டாக்கின் தோன்றிக் கனல்சேர் இரும்பென்ன
ஆட்டான் ஆம் ஓதஞ் செழுத்து.

இதன் பொருள்

இராசுவை இந்துவில் பானுவில் கண்டாங்கு - ஏனைக் கிரகங்கள் போலக் காணப்படாத இராசு கேதுக்களை சந்திர துரிய கிரகணங்களில் கண்டாற்போல.

சிந்தையில் காணின் - பசு பாசங்கள் போல உயிர் உணர்வால் அறிய வாராத முதல்வனை இருதய கமலத்தில் அஞ்செழுத்தால் அமையும் திருமேனியில் வைத்துக்கண்டால்.

உந்தவே காட்டாக்கின் சிவன் தோன்றிக் கண்ணும் - கடைகோலை நாட்டிக் கயிற்றால் கடைந்த பொழுது காட்டத்தி னின்றும் (விறகினின்றும்) அக்கினி தோன்றுதல் போலச் சிவன் அக்காட்சியில் தோன்றி, அறிவினுள் அறிவாய் விளங்கி நிற்பன்.

கனல்சேர் இரும்பு என்னதான் ஆள்ஆம் - அப்பொழுது, நெருப்பைச் சேர்ந்த இரும்பு தான் இரும்பாய்வேறு நின்றலை விட்டு நெருப்பில் அடங்கி நின்றல்போல, அக்காட்சியை எய்தினசீவனும் தான் சீவனாய் வேறு நின்றலை விட்டு, சிவனுக்கு அடிமையாய் அவனிடத்து அடங்குவன் (ஆதலால்)

அஞ்செழுத்து ஓது - திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி ஓதுவாயாக.

விளக்கவுரை

இராசு, கேது இரண்டு சாயா கிரகங்கள் ஆதலின், அவற்றுள் ஒன்றைக் கூறவே ஏனையது அடங்கிற்று. கண் - அறிவு, உந்துதல் - கடைதல், 'காஷ்டாக்நி' என்னும் வடமொழி,

‘கட்டாக்கி’ எனச் சிதைந்து நின்றது. ‘காட்டாக்கியின்’ என்பதில் இகரம் தொகுத்தலாயிற்று. இன், உவமஉருபு. தான், எழுவாய்.

இதனுள்ளும் “ஒதஞ் செழுத்து” என மறித்தும் கூறியது, வலியுறுத்தியவாறு.

[த. கு. இதனால் முன்றற்கும்முன்று உவமை கூறிவிளக்கிய வாறு காண்க.]

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- “முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் அப்பால் உள்ள இறைவனை உடம்பில் இருதய கமலத்தில் கண்டு அற்சித்தல் எவ்வாறு கூடும்” என ஐயுறுவார்க்கு இருதய கமத்தின் இயல்பினை விளக்கும் முகத்தால் அவ் ஐயத்தினை நீக்கி, மேற்கோளிற் கூறியதனை வலியுறுத்தற்கு முன்னராவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

மண்முதல் நாளமலர் வித்தை கலாரூபம்
எண்ணிய ஈசர் சதாசிவமும் — நண்ணில்
கலையுருவாம் நாதமாம் சத்திஅதன் கண்ணும்
நிலையதில் ஆம் அச்சிவன்தாள் நோர்.

இதன் பொருள்

நண்ணில் - இருதய கமலத்தின் இயல்பை அறியப் புகுந்தால்.

மண்முதல் நாளம் - பிருதீவியை முதலாக உடைய ஆன்ம தத்துவம் இருபத்து நான்கும் தண்டு வடிவாய் இருக்கும்.

(இத் தண்டு உந்தியினின்றும் தோன்றி மேல்நோக்கி எட்டு விரற்கிடை அளவாய் நீண்டிருக்கும்.)

வித்தை மலர் - வித்தியா தத்தும் ஏழும், சிவ தத்துவத்துள் சுத்த வித்தையும் ஆகிய எட்டும் அத்தண்டின்மேல் எட்டிதழ் களாய்க் கூடிய மலர்வடிவாய் இருக்கும்.

எண்ணிய ஈசர் சதாசிவமும் கலா ரூபம் - சுத்த வித்தைக்கு மேல் எண்ணப்பட்ட ஈசரம், சாதாக்கியம் என்னும் இரண்டும்

அம்மலரின் கண் நிற்கும் 'அறுபத்து நான்கு' என்னும் எண்ணிக்கையை உடைய கேசர வடிவாய் இருக்கும்.

சத்தி கலை உருவாம் - சத்தி தத்துவம் அக்கேசர வளைவின் நடுவில் உள்ள பொகுட்டு வடிவாய் இருக்கும்.

நாதம் அதன் கண் ஆம் - சிவ தத்துவம் அப்பொகுட்டினுள் பொதிந்த விதைகளாய் இருக்கும். (இவ் விதைகள் ஐம்பத்தோர் அக்கரமாதலின் ஐம்பத்தொன்றாம்.)

அச்சிவன் தாள் அதில் நிலையாம் - (இருதய கமலம் இங்ஙனம் பிருதிவி முதல் நாதம் ஈறாய் உள்ள முப்பத்தாறு தத்துவவடிவினதாய் இருத்தலால்) அத்தத்துவங்கட்கு அப்பால் நிற்கும் சிவனது சத்தி அந்தக் கமலத்தை ஆசனமாகக்கொண்டு அதில் நிலைபெற்றிருக்கும். (ஆதலால்.)

நேர் - இவ்வுண்மைகளைத் தெளிந்து அவ்வாசனத்தின் மேல் சிவனை அஞ்செழுத்தால் அற்சிப்பாயாக,

விளக்கவுரை

இதனால், 'புற உலகில் தூலமாய் உள்ள தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும், அகமாகிய உடம்பினுள் சூக்குமாய் உள்ளன ஆதலால், இறைவன் அண்டத்தில் நிற்கும் முறையிலே பிண்டத்திலும் நிற்கின்றான்; அதனால் அவனைப் பிண்டத்தின் கண் இவ்வாறு கண்டு வழிபடுதல், அண்டத்தில் அவனை நாதாந்தத்தில் கண்டு வழிபடுதலேயாகும்' என மேல் எழுந்த ஐயத்தினை நீக்கியவாறு காண்க.

இது பற்றியே புடைநூல் ஆசிரியர், கோயிற் புராணத்தில், "அண்ட பிண்டம் அவை சமம் ஆதலால்" § என்றார். "வித்தை" என்பது இரட்டுறமொழிதலாய், 'வித்தியா தத்துவம், சுத்த வித்தை' என இருபொருள்தந்தது, சிவஞானசித்தியாரில். "முட்டு மோகினி சுத்த வித்தை மலர் எட்டாய்" என்பதில் மோகினி என்பது, அதன்காரியமாகிய வித்தியா தத்துவங்களைக் குறித்த ஆகுபெயர்.

'கலை அறுபத்து நான்கு' என்பதால் இங்கு அஃது 'அறுபத்து நான்கு' எண்ணினைக் குறித்துப் பின் ஆகுபெயராய் அவ்வளவினவாகிய கேசரங்களைக் குறித்தது. "கலை உரு"

என்பதில், 'கலைக்குள் உரு' என 'உள்' உருபு விரிக்க. 'அதனில்' என்பதில் அன்சாரியை தொகுக்கப்பட்டு, 'அதில்' என நின்றது.

உலகத்துக் கமலம், கிழங்கினின்று மேல்நோக்கியெழுந்து செல்லும். இவ் இருதய கமலம் அவ்வாறின்றித் தாமரைப் பொகுட்டிற்குள் உள்ள விதைகளினின்று கீழ்நோக்கித் தோன்றிச் செல்லும். எனவே, இத்தகு வியப்புடைய ஒரு தெய்விகக் கமலம் இது என்க.

இருதய கமலத்தின் அமைப்பு இங்குக் கூறப்பட்டது சில ஆகமங்களின் கருத்துப்படியாகும். வேறு சில ஆகமங்கள் வேறுகவும், மற்றும் சில ஆகமங்கள் அவற்றினும் வேறுகவும் கூறும். அவற்றையும் இங்கு ஒருவாறு கூறலாம்.

1. பூதம், தன்மாத்திரை, கன்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம், அந்தக்கரணம், குணம், பிரகிருதி, வித்தியா தத்துவம் என்னும் கொத்துக்கள் எட்டும் எண் விரல் அளவான தண்டு. வித்தியா தத்துவத்தின் முடிவில் உள்ள 'மாயை' என்னும் தத்துவம் தண்டிற்கும், மலருக்கும் இடையில் அவற்றைப் பிணித்து நிற்கின்ற கிரந்தி (முடிச்சு). சுத்த வித்தையில் உள்ள வாமை முதலிய சத்திகள் எட்டும் எட்டு இதழ்கள்.

இஃது ஒரு வேறுபாடு.

2. தத்துவம் முப்பத்தொன்றுக்கு அப்பால் நிற்கும் அசுத்த மாயை கிரந்தியை ஒட்டி நிற்கும் அதச் சதனம். (கீழ்நோக்கி யுள்ள புற இதழ்.) சுத்த மாயை (சுத்த வித்தையை அடக்கி யது) ஊர்த்துவச் சதனம். (மேல் நோக்கி நிற்கும் புற இதழ்.) ஈசுர தத்துவம் அனந்தேசுரம் முதலிய எட்டாக விரிந்து, எட்டு இதழ்களாகும். சதாசிவதத்துவம் ஒன்றுமட்டுமே கேசரம்.

இது மற்றொரு வேறுபாடு.

3, நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளுள் பிருதிவிதத்துவத்தை அடக்கிநிற்கும் நிவிர்த்திகலை, நாளம். ஏனை இருபத்துமூன்று தத்துவங்களை அடக்கி நிற்கும் பிரதிட்டாகலை, மலர். வித்தியா தத்துவங்களை அடக்கிநிற்கும் வித்தியாகலை கேசரம். சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சதாசிவம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களை அடக்கி நிற்கும் சாந்தி கலை, பொகுட்டு, சத்தி, சிவம் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களை அடக்கி நிற்கும் சாந்தி யதீத கலை, பொகுட்டிற்குள் உள்ள விதைகள்.

இது மற்றும் ஒரு வேறுபாடு.

இவற்றுள் எவர் எவர் எந்த எந்த ஆகமத்தின் முறைப்படி தீக்கை பெற்றனரோ, அவர் அவர் அந்த அந்த ஆகமத்திற் சொன்னவாறு இருதய கமல அமைப்பினைக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் அஞ்செழுத்தால் பூசை, ஓமம், தியானம், செபம் என்பவற்றைச் செய்யுமாறு விளக்கப் பட்டமையால், இஃது அஞ்செழுத்து அதிகரணமாகும்.

முன்றும் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

இனி இம்முன்று அதிகரணப் பொருளையும் பின்வருமாறு தொகுத்துணரலாம்.

‘முதல்வன் பாச ஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாமையில் வாக்கு மனதீதன்’ என்பதும், ‘பதிஞானத்தால் அறியப் படுதலின் கோசரன்’ என்பதும் முன்பே கூறப்பட்டது. எனினும் ‘தத்துவ தாத்துவிகங்களுள் நான் யார்’ என ஆராயுமிடத்து, அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் ‘இது நானன்று, இது நானன்று’ என்றுகண்டு கழித்துச் சென்றவிடத்து, இங்ஙனம் அவற்றை ஆராய்ந்து நீக்கிய அறிவைத் தனக்குத் தந்த, அறிவுக்கறிவான முதல்வன் காட்சிப்பட, அவனைக் கண்ட அக்காட்சியானே ஆன்மா, தனது இயல்பையும் நன்குணரும் ஆகலின், பதியைக் கண்டபின்பே அறியப்படுவது பசுஞானம் ஆதலின் அதனாலும் பதி அறியப்படான். ஆகவே, பதிஞானம் ஒன்றானே அவனைக் காண்டல் வேண்டும். அந்த ஞானம் அறிவிற்குள் அறிவாய் நின்றலால் அவனையும் அவ்வறிவினுள்ளே தான் ஒற்றித்துக் காணுதல் வேண்டும். பிற பொருள்களைக் காணுதல் போலத் தன்னின் வேறுகக் காணுதல் இயலாது.

பசு ஞானம் கண்ணும், பதிஞானம் அக்கண்ணைச் செலுத்துகின்ற ஆன்மாவும் போலும் ஆதலால், கண் தன்னைச் செலுத்தி நிற்கின்ற ஆன்மாவை அறியமாட்டாததுபோல, பசு ஞானமும் தன்னைச் செலுத்தி நிற்கின்ற பதிஞானத்தை அறியமாட்டாது. பதியாகிய அவன் பசு ஞானத்தில் மறைந்து நின்றே அதனைச் செலுத்துகின்றான் ஆதலால், ஒளித்து நிற்கும் கள்வன் போல்பவனவன். ஆயினும், தன்னைப் புறத்தில் தேடாமல்

அகத்தே அறிவினுள் அவனது ஞானமே கண்ணாகக் காணின் வெளிநின்றருள்வான். ஆதலால் அவனை அம்முறையிலேதான் காண்டல் வேண்டும்.

‘அங்ஙனமாயின், அவனது ஞானமாகிய பதிஞானத்தைப் பெறுதல் எவ்வாறு’ எனின்,

படிகத்தில் தீட்டப்பட்ட பல நிறங்களைப் படிகத்தின் நிறமாக உணராது, அதனின் வேறுதலை உணர்ந்து அவற்றை நீக்கியவிடத்து அப்படிகம் உள்ளவாறு தோன்றுதல்போல, மெய்ப்பொருளை நிலைக்களமாகக் கொண்டு நிற்கும் பல வகைப் பிரபஞ்சங்களை மெய்ப்பொருளாக உணராது, அதனின் வேறுதலை உணர்ந்து அவற்றை நீக்கியவிடத்து மெய்ப்பொருள் பதிஞானமாய் விளங்கித் தோன்றும்.

அம்மெய்ப் பொருள், ஆன்மா இதுகாறும் கண்டுவந்த முக்குணப் பொருள், மல கன்மங்களின் வடிவாய் பொருள், நிலையாத இன்ப வடிவாய் பொருள் ஆகியவற்றுள் ஒன்றாய் அதனது சுட்டறிவுப் படாமையால் முதற்கண் வெறும் தூனியம் போலத் தோன்றிப் பின் சோதிக்குட் சோதியாய் விளங்கி நிற்கும்.

அங்ஙனம் விளங்கி நிற்பது சுட்டறிவுப் படாது வியாபகமாய் நின்றலின் மெய்ப்பொருளேயன்றி வேறுதற்கில்லை. அதற்கு வேறாய் உள்ளன வெல்லாம் கழிக்கப் பட்டுவிட்டன. அதற்கு வேறாய் நின்ற பொருளை எல்லாம் சுட்டறிவால் கண்டு கழித்தமையால் அவை யனைத்தையும் கழித்தபின் உளதாய் நிற்பது சுட்டறிவுடைய ஆன்மாவும் ஆதற்கில்லை. ஆகவே, அது மெய்ப்பொருளேயாம்.

‘அங்ஙனமாயின் ஆன்மாவிற்குச் சுட்டறிவு எக்காலத்தும் நீங்குவதே இல்லையோ? எனின், மேற்கூறியவாறு பொய்யாகிய பிரபஞ்சங்களின் நீங்கியவிடத்து விளங்கி நிற்கின்ற மெய்ப் பொருளை அணைந்து, அதற்கு அடிமையாய் நின்றவிடத்து ஆன்மாவிற்கு இருந்த சுட்டறிவு நீங்க வியாபக அறிவு உண்டாவதாகும்.

அங்ஙனம் சுட்டறிவு நீங்கிப் போதற்கு மேற்கூறியவாறு மெய்ப்பொருளை, ‘சிவோகம்’ என்று பாவித்தால், கருடபாவனையால் பாவகனுக்கு விடம் நீங்குதல்போலச் சாதகனுக்குச் சுட்டறிவு நீங்கியொழியும். அதனால் அவன் பதிஞானத்தைப் பெற்றுப் பதியை விளங்கக் காண்பன்.

இங்ஙனம் பதிஞானத்தைப் பெற்றுப் பதியைக் கண்ட பின்னும் பிரபஞ்சத்தையே பன்னுள் உணர்ந்து உணர்ந்து நின்ற பழக்கமாகிய வாசனையால் ஆன்மா பழைய சிற்றுணர் வின்வழிப் பிரபஞ்சத்தை உணர எழும். அவ் எழுச்சி தவிர்தற் பொருட்டு பஞ்சாக்கரத்தை முத்தி பஞ்சாக்கரமாகக் கொண்டு அதனாலே, முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் அமைந்த இருதய கமலத்தில் சிவனை அருச்சித்தலும், உந்தித் தானத்தில் உள்ள ஞான அனலை விந்துத் தானத்தில் உள்ள அமுதத்தை சுழுமுனை இடைநாடிகள் வழியாகச் சொரிந்து வளர்த்து அவனுக்கு ஆகுதி பண்ணியும், புருவ நடுவில் அவனை அம்மந்திரத்தாலே தியானித்தும் நின்றால் அத்தகைய அகவழிபாட்டில் முதல்வன், கடைந்தவழி விறகினின்றும் தோன்றும் தீப்போல விளங்கி நிற்பான். அப்பொழுது ஆன்மா மலவாசனை அடியோடு நீங்க, அவனை அணைந்து அவனுக்கு அடிமையாம்.

பதி காண்டற்கு அரியவையினும், காணப்படாத இராகு கேதுக்கள் கிரகணத்தில் காணப்படுவதுபோல் மேற்குறித்த அகவழிபாட்டில் எளிதில் காணப்படுவான்.

என இந்நூற்பாவின் பொருளை இங்ஙனம் ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஒன்பதாம் நூற்பா முடிந்தது.

ஏழு, எட்டு, ஒன்பது என்னும் மூன்று நூற்பாக்களாலும் முறையே, 'ஆன்மாவே சாதகன்' என்பதும், 'அச்சாதகனுக் குச் சாதனமாகத் தக்கது குருவழியால் பெறப்படும் ஞானமே' என்பதும், 'அந்த ஞானத்தைப் பற்றி நின்று சாதிக்கும் முறை அஞ்செழுத்தைக் கொண்டே அகத்தில் பூசை, ஓமம், தியானம் என்பவற்றைச் செய்தல்' என்பதும் கூறப்பட்டன.

சாதன இயல் முடிந்தது.

நான்காவது

பயனியல்

பத்தாம் நூற்பா

முன்னுரை :- முன்னை இயலிற் கூறியவாறு சாதனத்தைப் பெற்றுச்சாதித்தவழி அதனால் அவன் பெறும்பயன் இவ்வியலுட் கூறப்படுகின்றது.

அப்பயன் பாச நீக்கமும், சிவப் பேறும் என இரண்டாகும்-
அவற்றுள் பாச நீக்கத்தைப் பத்தாம் நூற்பாவால் கூறுகின்றார்.

நூற்பா

அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏக னுகி இறைபணி நிற்க ;
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது சுத்திரம்.
என் நுதலிற்றோ எனின்,
பாசட்சயம் பண்ணுமா றுணர்த்துதல்
[நுதலிற்று

விளக்கம்

முன்னை இயலுட் கூறிய சாதனத்தால் பெறப்படும் ப'யன்
இரண்டனுள் முன்னதாகிய பாச நீக்கத்தை உணர்த்துதல்
இப்பத்தாம் நூற்பாவின் கருத்து என்பதாம்.

ஆன்மாவிற்குச் சுத்தியாவது பாச நீக்கமேயன்றி வேறில்லை.
ஆகவே, ' முன்னை நூற்பா ஆன்ம சுத்தி பண்ணுமாறு உணர்த்
துதல் நுதலிற்று ' என்று கூறப்பட்டமையின், இந் நூற்பாவால்
உணர்த்தப்படுகின்ற பாச நீக்கம் ஆன்ம சுத்தியின் வேறுதல்
எவ்வாறு எனின், அது பற்றி முன்பே கூறினோம்.

அஃதாவது, பாசங்களைத் தன்னின் வேறுகக் காணுதலே
ஆன்ம சுத்தி. ஆயினும் அக்காட்சி பொதுக் காட்சி, ஐயக்
காட்சி, தெளிவுக் காட்சி என மூவகைப்படும் எனக் கூறினோம்.
இம் மூவகைக் காட்சியும் ஆன்ம சுத்தியாதற்கு உரியனவே.
அவற்றுள் பொதுக்காட்சி ஞானத்தைக் குரு உணர்த்தக்கேட்ட
பொழுது நிகழும். இஃது எட்டாம் நூற்பாவில் கூறப்பட்டது.

ஐயக் காட்சி அவ்வுபதேசத்தைப் பலவகையில் சிந்திக்கும்
பொழுதுநிகழும். அதுவே ஒன்பதாம் நூற்பாவில் கூறப்பட்டது.

தெளிவுக் காட்சி அவ்வுபதேசத்தைத் தெளியும் பொழுதே
நிகழும். எனவே, ஆன்ம சுத்தி நிறைவுடையதாதல் தெளிவுக்
காட்சியிலேயாம். அத் தெளிவுக் காட்சியை இப்பத்தாம்
நூற்பாவே கூறுகின்றது. அதனால், ஆன்ம சுத்தி முன்னை

நூற்பாவில் விளக்கமாக நிகழ்ந்து, இந்நூற்பாவில் முற்றுப் பெறுதலால், 'முன்னை நூற்பா ஆன்ம சுத்தி பண்ணுமாறு உணர்த்துவது' என்றும், 'இந் நூற்பா பாச நீக்கம் உணர்த்துவது' என்றும் வேறுபடுத்துக் கூறினர். ஆகவே, முன்னை நூற்பா ஐயக்காட்சியையே கூற்றிற்கு, இந்நூற்பா தெளிவுக் காட்சியைக் கூறுகின்றது என்பதே பொருளாகலின், முன்னை நூற்பாப் பொருளின் இந்நூற்பாப் பொருள் வேறுதலை உணர்க.

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு :-

அவனே - ஞானக்கண்ணினால் காணப்பட்ட அம்முதல் வனே.

தானே ஆகிய அந்நெறி - (பெத்த காலத்தில்) தன்னோடு (சாதகனோடு) உடனாய் நின்று அவன் காணப்படாமல் தானே (உயிர் ஒன்றே உள்ளது என்னும்படி) உயிரோடு ஒன்றாகி நின்ற முறைமை போல, (இம்முத்திக் காலத்தில்)

ஏகன் ஆகி - உயிர் அம்முதல்வனோடு உடனாய் இருந்தும் தான் காணப்படாமல், (முதல்வன் ஒருவனே உள்ளான் என்னும்படி) அவனோடு ஒன்றாகி.

இறை பணி நிற்க - அவனது பணியில் சாதகன் உறைத்து நிற்பானாக. (அவ்வாறு நிற்பின்,)

மல மாயையொடு வல்வினை இன்று - ஆணவம், கன்மம், இவற்றோடு, வலிய வினையும் இல்லையாய் ஒழியும்.

விளக்கம்

'முதல்வனோடு ஆன்மா ஏகனாகி நிற்க' என்னும் பொழுது, 'ஏகனும் முறைமை எவ்வாறு' எனப் பலவாற்றான் ஐயம் நிகழும். அஃது ஆமாறு :-

குடம் உடைந்தொழிந்தால் அக்குடத்துள் நின்ற ஆகாயம் மகாகாயத்தோடு ஒன்றி ஒருபொருளேயாய் போதல் போல ஒன்றாதலோ?

[இவ்வாறுதலே 'ஐக்கியம்' எனப்படும். இதுவே மாயாவாதிகள் முதலியோரால் கொள்ளப்படுவது.]

அல்லது, குற்றியை 'மகன்' எனக் காணுதல்போல ஒப்புமை பற்றியெழும் திரிவுக் காட்சியால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே சமவாத சைவர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, 'மண்ணே சூடம்; வேறன்று' என்றல்போல, ஒருபொருளே மற்றொரு பொருளாய்த் திரிந்து நின்றது எனத் திரிபினால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே பரிணாம வாதிகள் கூறுவது.]

அல்லது, 'வெண்மைதானே வெண்டாமரை மலர்; வேறன்று' என்றல்போல, குண குணித் தன்மையால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே சிவாத்துவிதிகள், பாஞ்சராத்திரிகள் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, தீயும், அதன்கண் சேர்ந்த இரும்பும்போல இரு பொருள் தம்முள் ஒன்றின் ஒன்று விரவுதலால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே சங்கிராந்த வாதிகள் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, பாலும் நீரும்போலப் பிரிக்கப்படாத சேர்க்கையால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே வாம மதத்தவர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, கருடனும் மாந்திரிகனும் போலப் பாவனை மாத்திரத்தால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே யோக மதத்தினர் கூறுவது.]

அல்லது, காய்ந்த இரும்பில் நீர் போல ஒன்றில் மற்றொன்று ஒடுங்கி ஒழிதலால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே சுத்த சைவர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, பேயும் பேய் பிடியுண்டவனும் போல ஒன்று ஒன்றில் ஆவேசித்தலால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே காபாலிகர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, விறகில் தீப்போல வெளிப்படாது நின்றலால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே ஈசுர அவிசார வாத சைவர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, பகலவனது ஒளியின்முன் விளக்கொளி போலச் சத்திகெட்டு நின்றலால் ஒன்றாவதோ?

[இதுவும் சுத்த சைவரில் ஒருசாரார் கூறுவது.]

அல்லது, தலைவனும் தலைவியும்போல இன்ப நுகர்ச்சியால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே, பேத வாத சைவர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, நண்பர் இருவர் போல உணர்வு ஒத்தலால் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே, மாவிரதர் முதலியோர் கூறுவது.]

அல்லது, ஆவும் ஆமாவும் போல ஒப்புமையான் ஒன்றாதலோ?

[இதுவே, பாசுபதர் முதலியோர் கூறுவது.]

என்று இவ்வாறு அவரவர் மதம் பற்றி ஐயம் நிகழும். அவ் ஐயங்களை யெல்லாம் நீக்கி, 'இவ்வாரும்' என்றற்கு "அவனே தானே அந்நெறி" என இவ்வுவமையைக் கூறினார். நெறி, உவம உருபு.

"அவனே" - என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை. "தானே" என்னும் ஏகாரம் தேற்றம். "மலம் மாயைதன்னொடு கூடிய வல்வினை" என வினையையே எழுவாயாக ஒதினமையின், "இன்றே" என ஒருமைப் பயனிலை கொடுத்தார்.

உவமைக்கு ஒதிய "அவனே தானே ஆகிய" என்பது பொருளினும் சென்று இயைதலால், 'சிவனே ஆன்மா எனும்படி ஏகனாகி' எனவும், பொருளுக்கு ஒதிய "ஏகனாகி" என்பது உவமையினும் சென்று இயைதலால், 'அவனே தானேயாம் முறைமையில் ஏகனாகி நின்றற்போல' எனவும் உரைக்கப் பட்டன.

இந்நூற்பா இரண்டு அதிகரணங்களை யுடையது. அவை :-

1. அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி ஏகனாகி,

2. இறைபணி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே

என்பன.

முதல் அதிகரணம்

முன்னுரை :- “முன்னை நூற்பாவில் கூறப்பட்டவாறு உயிர் பாசம் ஒருவ, அதனால் ஞானம் பிரகாசிக்கப்பெற்று, அந்த ஞானத்தின்வழி முதற்பொருளைக் காண்டலே முடிந்த நிலையாகும். அதற்கு மேல், ஏகனாதல் வேண்டா ” எனச் சிவ சமவாத சைவர் முதலியோர் கூறுவர். அதனை மறுத்தற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டுப் - பரமேசுரன் இவ் வான்மாவாய் நின்ற முறைமையான் அவனிடத்து ஏகனாகி நிற்க - என்றது, (இதுமேற்கோள்)

அவ்வாறு நிற்கவே, - யான், எனது - என்னும் செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தை அணையும் ஆகலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

முறைமையான் - முறைப்படி; முறைபோல.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “ஞானத்தால் (பதிஞானத்தால்) ஞேயத்தை (அறியப்படும் பொருளை - சிவனைக்) கண்டதனோடு அமையாது, அவனிடத்து ஏகனாக வேண்டுவது ஏதற்கு” - என்னும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

அவனே தானே ஆகிய முறைமைபோல அவனிடத்து ஏகனாகி நின்றால்தான், ‘யான்’ என்றும், ‘எனது’ என்றும் வேறுவேறாய் நிகழ்கின்ற மயக்கக் காட்சிக்குக் காரணமாய் உள்ள ஆணவ மலம் நீங்கி உயிர் அம்முதல்வனது திருவடியாகிய சிவானந்தத்தைப் பெறும் ஆகலான், அச் செருக்கு அறுத்தற்பொருட்டே மேற்கூறியவாறு மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

எனவே, ‘அங்ஙனம் ஏகனாகி நில்லாவிடில் ஆணவ மலம் நீங்காது; அது நீங்கவில்லையாயின், ‘யான், எனது’ என்னும் மயக்கக்காட்சி ஒழியாது; அஃது ஒழியவில்லையாயின், உயிர்

முதல்வனது திருஷ்டியை அடைதல் இயலாது' என்பது பெறப்பட்டது. இது பற்றியே: 'நிற்க' என்னது, "நிற்கவே" எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்துக் கூறினார்.

பதிஞானத்தால் பதியாகிய சிவனை அறியுமிடத்து 'யான் சிவனை அறிகிறேன்' என்னும் உணர்வு உளதாயின், 'யான்' என்றும், 'சிவன்' என்றும், 'அறிகின்றேன்' என்றும் இங்ஙனம் உணர்வு மூன்று கூறுபட்டு நிகழும் என்பது வெளிப்படை.

[இந்த மூன்று கூற்று உணர்வை, 'திரிபுடி ஞானம்' என்பர். அஃதாவது ஞாதிரு, (அறிபவன்) ஞானம், (அறிவு) ஞேயம் (அறியப்படும் பொருள்) என்னும் மூன்று கூறைய உணர்வு என்பதாம்.]

இங்கு, 'யான்' என்றது ஞாதிருவையும், 'எனது' என்றது ஞானத்தையும் ஆதல் அறிக.

'எனது' என்பதில் ஆறும் வேற்றுமை பிற இடங்களில் பிற பிற கிழமைகளில் (சம்பந்தப் பொருளில்) வரும்; இங்கு உணர்ச்சியாகிய பண்புக் கிழமையில் வந்தது.

'எனது' என்பது ஒருமை உருபு ஆதலால் அதனை, 'எனது ஞானம், எனது ஞேயம்' எனத் தனித்தனியாக உரைத்துக் கொள்க.

செருக்கு - மயக்கம், அஃது அதற்குக் காரணமாய ஆணவ மலத்தைக் குறித்தலால் ஆகுபெயர்.

"அற்று, அணையும்" என்பது, 'மழை பெய்து, குளம் நிறைந்தது' என்றல் போலக் காரண காரியப் பொருளாய் நின்றது. அதனால், 'அற்று' என்பது காரணப் பொருளில் வந்த 'செய' என் எச்சத் திரிபாம்.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- "யான், எனது - என்பது உண்மையுணர்வேயாக, அதனை, 'மயக்க உணர்வு' என்றல் எவ்வாறு கூடும்" - என்னும் தடைக்கு விடையாக எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

நான் அவன் என் நெண்ணினர்க்கும் நாடும் உளம்

[உண்டாதல்

தான் என ஒன் நின்றியே தான் அதுவாய் - நான் என ஒன் (று)
இல்லென்று தானே எனும் அவரைத் தன் அடிவைத் (து)
இல்லென்று தான் ஆம் இறை.

இதன்பொருள்

நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கும் - 'யானும் உளேன்; அவனும் உளன்' என ஞாதிரு ஞேயங்களை (அறியும்பொருள் அறியப்படும் பொருள்களை) தனித் தனி வேறாக உணர்கின்ற வர்கட்கும்.

நாடும் உளம் உண்டாதல் - அவ்வாறு உணர்கின்ற சீவபோதமே (யானே உளேன்; அவன் இல்லை என்று உணர்கின்றவர்கட்கு உளதாதல் போல) உளதாய்ச் சீவபோதம் இலதாம் ஆதலின்,

இறை - முதல்வன்.

தான் என ஒன்று இன்றியே தான் அதுவாய் - 'தான்' என்று (சீவன் என்று) ஒருமுதல் இல்லாது ஒழியத் தான் அந்தச் சீவபோதமேயாகி.

நான் என ஒன்று இல் என்று - யான் என்று (சீவன் என்று) ஒரு முதல் இல்லை என்று உணர்ந்து.

தானே எனும் அவரை - எல்லாம் அவனே என்று உணர்கின்றவர்களை.

இல் என்று - அவ்வாறே சீவன் என்னும் ஒருமுதல் தன்னின் வேறாய் இல்லை என விளங்கி நின்று.

தன் அடி வைத்து தான் ஆம் - உயிரைத் தனது அருள் நிறைவில் அடக்கி அவ்வுயிரும் தானேயாக நிற்பன்.

விளக்கவுரை

'ஆய் ஆம்' - என இயையும். 'ஆய்' என்னும் செய்தென் எச்சம், "நள்ளார்க்கு நஞ்சொத்து நட்டார்க்கு அமிழ்தொக்கும் இவன்" என்றவிடத்து, 'ஒத்து' என்பது எண்ணின் கண் வந்ததுபோல் நின்றது.

உளம் - ஆன்மபோதம். இதுவே, 'தற்போதம், தன் முனைப்பு' என்றெல்லாம் சொல்லப்படும். தற்போதம் உள்ள பொழுது சிவபோதம் - சிவஞானம் இல்லாதொழிதலும், தற்போதம் இல்லாத பொழுது சிவஞானம் இருத்தலும் எங்ஙனம் எனில், அதனைக் கீழ்வருமாறு காண்க.

'மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி' - என்னும் ஐம்பொறிகளுள் கண் தவிர மற்றைய நான்கு பொறிகளும் தம் தம் புலனை, - அவையாவன ஊறு, சுவை, நாற்றம், ஒசை என்பவற்றை அவை தம்பால் வந்தபொழுதே அவற்றைப் பொருந்தி நின்று அறியும்; கட்பொறி அவ்வாறின்றித் தனது புலனாய் உருவத்தை அஃது உள்ள இடத்தில் தான் சென்று அதனைப் பொருந்தி அறியும்.

அவ்வாறு அறியுமிடத்துத் தானே தனியாய் நின்று அறிய மாட்டாது, ஞாயிற்றின் ஒளி, அல்லது விளக்கின் ஒளி முதலிய வற்றுள் யாதேனும் ஓர் ஒளியைத் துணையாகக் கொண்டு, அவை காட்டவே தான் அவ்வுருவத்தைக் கண்டு அறியும்.

எனவே, ஞாயிறு, விளக்கு என்பவற்றின் ஒளிகள் ஞாயிறு, விளக்கு என்னும் அவற்றினின்றும் வெளியில் எங்கும் சென்று பரவுதலும், அங்ஙனம் பரவுமிடத்துப் பல பொருள்களின் மேலும் வீழ்தலும் உடைய ஆதல்போலப் பல உயிர்களின் கண்ணொளிகளும் அக்கண்களினின்றும் வெளியில் எங்கும் சென்று பரவுதலும், அங்ஙனம் பரவுமிடத்துப் பொருள்களின் மேலும் வீழ்தலும் உடையவாம்.

கண்ணொளி அங்ஙனம் ஆகின்றபொழுது வெளியில் இருள் உளதாயின், அவ் இருளோடு கூடி இருளேயாய் உருவத்தைக் காணாது நிற்கும். வெளியில் ஒளி உளதாயின், எந்த ஒளி உள்ளதோ அந்த ஒளியோடு கூடி அதுவேயாய் உருவத்தைக் கண்டுணரும். ஆகவே, கண் ஓர் உருவத்தைக் காணாங்கால், காணப்படும் அவ்வுருவின் கண் கண்ணொளியும், ஞாயிறு அல்லது விளக்கு என்பவற்றில் ஏதாவது ஒன்றன் ஒளியும் இரண்டறக் கலந்து அவ்வுருவத்தின்மேல் பொருந்தி நிற்கும் என்பது புலனாகும்.

கண்ணொளியும், மற்றோர் ஒளியும் இரண்டறக் கலந்து நின்று உருவத்தைக் காணும் நிலையில், கண், தான் மட்டுமே தனித்து நின்று உருவத்தைக் காண்பதாகக் கருதுமாயின், அவ்விடத்தில் ஞாயிறு, அல்லது விளக்கின் ஒளி இருந்தும் இல்லையாகத்தானே ஆகிவிடும்? அதுபோலத்தான் தற்போதம் உள்ள பொழுது சிவபோதம் இருந்தும் இல்லையாய்விடும்.

அஃதாவது, கண்ணொளி மற்றோர் ஒளியோடு கூடிநின்றே உருவத்தைக் காண்பதுபோல, உயிரினது அறிவு முதல்வனது அறிவாகிய சிவஞானத்தோடு கூடியே யாதொன்றையும் அறியும்; தான்மட்டுமே தனித்து நின்று அறியமாட்டாது. ஆகவே, சிவபோதத்தோடு கூடிநின்றே அறிகின்ற சீவபோதம், அதனை மறந்து, தான்மட்டுமே தனித்து நின்று அறிவதாகக் கருதுமாயின், அவ்விடத்தில் சிவபோதம் இருந்தும் இல்லை யாகத்தானே ஆகிவிடும்? அதனுல்தான், ' சீவபோதம் உள்ள பொழுது, சிவபோதம் - சிவம் இல்லை ' எனக் கூறப்படுகின்றது.

இது, சிவபோதத்தை முற்றிலும் மறந்து, ' நானே எல்லாம் ' என நினைக்கின்ற தற்போத நிலை. இந்நிலையில் தற்போதமே உளதாய்ச் சிவபோதம் இல்லையாதல் போலவே, சிவபோதத்தை முற்றிலும் மறவாது, சிறிது நினைத்து, ' நானும், அவனுமாய் நின்று அறிகின்றோம் ' என்று நினைக்கும் பொழுதும் தற்போதம் இருக்கவே செய்யும் ஆதலால், அந்நிலையிலும் சிவபோதம் - சிவம் இருந்தும் இல்லையாகத்தான் ஆய்விடும், அதுபற்றித்தான் இவ் வெண்பாவில்,

“ நானும் அவனும் என்று எண்ணினர்க்கும்
நாடும் உளம் (தற்போதம்) உண்டு ”

என்றார்.

“ ஆதல் ” என்பதில், ' ஆதலால் ' என உருபு விரித்துரைக்க. ஒருபொருளைக் காணுமிடத்துக் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் இரண்டறக் கலந்து நின்றே காணும் அல்லது கண்ணொளி தனித்து நின்று காணமாட்டாது என்பதை,

“ கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடும் ;
கருத்தொன் றன்றே ” ‡

என உணர்த்தினார் புடைநூல் ஆசிரியர்.

' யான், எனது ' என்பது அறுதல் வேண்டும் என்பதே பற்றி, ' யான் ' எனப்படும் உயிரும், ' எனது ' எனப்படும் உயிரறிவும் இல்லாது ஒழிதல் வேண்டும் என்றல் கூடாது. ஏனெனில், அவை யில்லையாயின் பெறுவானும், பேறும் இல்லையாய் ' முத்தி ' என்பது பயனற்ற ஒன்றாய்விடும். அங்ஙன மாயின், ' யான், எனது ' என்பது அறுதலாவது யாது எனின்,

‘யான்’ எனப்படும் உயிரும், ‘எனது’ எனப்படும் உயிரறிவும் கெடாது நிற்க உயிர் அவற்றை அறியாது, அறியப்படும் பொருளாகிய சிவம் ஒன்றையே அறிந்து நிற்பதே ‘யான்’ எனது’ என்னும் செருக்கு அறுதலாகும். எல்லையில் இன்ப மாவது சிவானந்தமே யாகலின், சிவத்தை மறந்து வேறொன்றை உயிர் அறியுமாயின், அங்ஙனம் பிறவற்றை அறிந்து நிற்கும் வகையில் அது சிவானந்தத்தை இழந்தே நிற்கும். அதனால், அறியப்படும் பொருளாகிய சிவத்தை யன்றி வேறொன்றையும் உயிர் ஓர் இமைப்பொழுதும் அறிதல் பந்தமாதல் அறிக-இதனையே புடைநூல் ஆசிரியர்,

“காண்பானும் காட்டுவதும் காண்பதுவும் நீத்துண்மை
காண்பார்கள் நன்முத்தி காணார்கள் — காண்பானும்
காட்டுவதும் காண்பதுவும் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன்
வாட்டுநெறி வாரா தவர்” †

எனக் கூறினர். இதன் முற்பகுதி, ‘ஞேயம் தவிர ஏனைய ஞாதிரு-ஞானம் இரண்டும் பொய்; ஞேயம் ஒன்றுமே மெய்’ என்பாரைக் குறித்தது. அங்ஙனம் கூறுவோர் ஏகான்ம வாதிகள். சைவருள்ளும் சிவாத்துவித சைவரும், சுத்த சைவரும் அத்தன்மையரே. இதன் பிற்பகுதி அகச்சமயிகளுள் மேற்கூறிய இருசைவர் தவிர ஏனையோர்.

[முன்றும் அடியில் “காண்பதுவும்” என்பதன்பின், முன்னர்க்கூறிய, “நீத்து உண்மை காண்பார்கள்” என்பதற்கு மறுதலையான, “நீத்திடாதே உண்மை காண்பார்களும்” என்பது வருவித்துக்கொள்க.]

ஓர் உருவத்தைக் காணுமிடத்துக் கண்ணொளி, விளக்கொளி இரண்டும் கலந்தே காணுதலால் அக்காட்சியைக் கண்ணொளி விளக்கொளி இரண்டனுடைய காட்சியாகக் காணுதல் உண்மைக் காட்சியாகாது எங்ஙனம் திரிவுக்காட்சியாகும் எனின் விளக்கொளி கண்ணொளியோடு சேரினும், சேராத பொழுது உள்ளது போலவே ‘இது விளக்கொளி’ என நன்கு உணரும்படி தன் தன்மை தோன்ற இனிது விளங்கி நிற்கும். அதனால் அங்ஙனம் விளங்கிநிற்கின்ற விளக்கொளியாகக்காணுதலே உண்மைக்காட்சியாமன்றி, விளக்கொளியில் கண்ணொளி எவ்வாற்றானும் காட்சிப் புலன் ஆகாமையால், அதனை ‘விளக்கொளியும், கண்ணொளியும்’ என இரண்டாகக்

† வினா வெண்பா - 11.

காணுதல் எங்ஙனம் உண்மைக் காட்சியாகும்? ஆகாது; அது திரிவுக் காட்சியேயாம்.

ஞாயிற்றின் ஒளி, திங்களின் ஒளி, விளக்கின் ஒளி முதலிய காட்டும் ஒளிகள் எல்லாம் கண்ணொளியோடு கலந்து நிற்பினும், அவை தம் தன்மை திரியாது தாமேயாய் விளங்கி நிற்கும். கண்ணொளி அவ்வாற்றிற்றி இருளோடு கூடியவழி இருளே யாயும், ஞாயிற்றின் ஒளி முதலிய ஒளிகளுள் எதனோடு கூடினும் அந்த ஒளியேயாயும் நின்றலன்றித் தான் வேறு காணப்படுதல் இல்லை. ஆதலால், கண்ணுக்குக் காட்சி நிகழுமிடத்துக் காட்டும் ஒளியே மேம்பட்டு நிற்கக் காணும் ஒளியாகிய கண்ணொளி அவற்றின் வேறுகாது அவற்றில் அடங்கியே நிற்கும் என உணர்க.

இவை யெல்லாம் உவமை பற்றிய விளக்கம். இவற்றை இங்ஙனமே பொருளிலும் பொருத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அஃதாவது, உயிர் ஒன்றை அறியுமிடத்து உயிர் அறிவும், சிவனது அறிவும் கலந்து நின்றே அறியும். ஆயினும் அறிவிக்கும் அறிவாகிய சிவனது அறிவு உயிர் அறிவாகாது, தானேயாய் நிற்கும். அறியும் அறிவாகிய உயிரினது அறிவு அவ்வா றின்றிச் சிவனது அறிவோடு கூடி அதுவேயாய் அதனுள் அடங்கியே நிற்கும். அதனால், அவ்விடத்து விளங்குகின்ற அறிவைச் சிவனது அறிவாக அறிதலே மெய்யறிவாம். அவ்வாற்றிற்றி, அதனை உயிரினது அறிவாகவோ, அல்லது உயிரினது அறிவும், சிவனது அறிவும் என இரண்டு அறிவாகவோ அறிதல் மயக்க அறிவாம் என்பதேயாம்.

அங்ஙனமாயின், 'ஞாயிற்றின் ஒளி முதலியவற்றோடு கூடியவழிக் கண்ணின் ஒளி, ஆற்றல் இழந்து கெடும்' என்றல் கூடாதோ எனின், கூடாது. ஏனெனில், கண்ணொளி ஆற்றல் இழந்து கெடுமாயின், இது விளக்கொளி, இது ஞாயிற்றொளி, இது திங்கள் ஒளி என நன்குணர்ந்து நிற்கும் உணர்வு எவ்வாறு உண்டாகும்? உண்டாகாது ஆதலின், அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது.

இங்ஙனம், 'கண்ணொளி கெடாதே நிற்கும்' எனக்கூறின், 'ஞாயிறு, திங்கள், விளக்கு முதலியவற்றின் ஒளிகட்கு வேறாய்க் கண்ணுக்கு ஓர் ஒளி உண்டு' என்பதற்கு யாது பிரமாணம் எனின், 'காணும் ஒளி இன்றிக் காட்டும் ஒளி ஒன்றானே காட்சி நிகழாது' என்னும் அருத்தாபத்தியே பிரமாணமாம்.

இம்மி யளவேனும் காட்சிப் புலனாகாத கண்ணொளியை 'உண்டு' எனச் சாதித்தல் அடாது போலும் எனின், அங்ஙனம் கூறுவார்க்குக் காட்டும் ஒளிதானே காணும் ஒளியாய் முடியும்.

'சத்தம் ஆகாயத்தின் குணம்' என்பது உலகாயதரை ஒழித்து எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. மத்தளம், பேரிகை, முதலிய வற்றின் உள்ளே நிற்கும் ஆகாயத்தின் குணமாகிய சத்தம், அம் மத்தளம் முதலியவற்றைக் கையாலேனும், சிறுகழி முதலியவற்றாலேனும் அடித்தபொழுது புலனாதலன்றி, அடியாத பொழுது சிறிதும் புலனாதல் இல்லை. அங்ஙனமாதல் பற்றி அச் சத்தத்தினை அதனை எழுப்புவனவாகிய கை, சிறுகழி முதலிய வற்றின் குணமாக எவரேனும் கூற முற்படுவரோ? படார். அது போலத்தான், காட்டும் ஒளியுள்ள பொழுது விளங்கியும், அஃது இல்லாத பொழுது விளங்காமையும் பற்றியே காணும் ஒளியாகிய கண்ணின் ஒளியைக் காட்டும் ஒளிகளாகக் கூறுதல் அறியாதார் கூற்றாய் முடியும். அதனால், ஞாயிறு முதலிய வற்றின் ஒளிகட்கு வேறாய்க் கண்ணுக்கு ஒளி உண்டு என்பது நன்கு அறியப்படும்.

இன்னும் ஞாயிறு முதல்யவற்றின் ஒளி உள்ள பொழுதும் சில கண்கள் உருவத்தைக் காணமாட்டாமை அவை தம் ஒளியை யிழந்தமையாலே என்பது தெளிவாகலின், அவ் எதிர்மறை நிலையாலும் கண்ணுக்கு ஒளி உண்டாயிருத்தல் தெளிவாகும்.

இவ்வாறே பொருளாகிய உயிரிடத்தும் கொள்ளப்படும். அஃதாவது, அறிவிக்கும் துணை உள்ள பொழுது விளங்கியும், அஃது இல்லாத பொழுது விளங்காமையும் பற்றியே 'உயிருக்கு அறிவில்லை; அறிவிப்பதன் அறிவே உயிரறிவு' என்பாரது கூற்றும் அறிவிலாதார் கூற்றாய் முடியும் என்பதாம்.

'அஃது அவ்வாறாயின் ஆகுக; - கண்ணொளி விளக்கொளி கலந்து நிற்கும்-என்றற்கு யாது பிரமாணம்? ஒருபொருளைப் பல கண்கள் காண்கின்றன; அதனால்-பல கண்களின் ஒளிகள் ஒரு பொருளில் ஒரு காலத்திலே ஒருங்கு வீழ்கின்றன-எனல் வேண்டும். அங்ஙனம் வீழ்ந்த பல ஒளிகள் அப்பொருளிடத்திலே ஒன்றே டொன்று கலக்கவில்லை என்பது தெளிவு. எவ்வாறெனில், அவை ஒன்றை ஒன்று அவ்விடத்தில் காணாமையால். அங்ஙனமே, 'பொருளின்மேல் வீழ்கின்ற விளக்கொளியோடும் கண்ணொளி கலப்பது இல்லை' என்பதுதானே பொருத்தம் எனின், இதுவும் அறியாதாரது கூற்றேயாம். என்னை? ஒரு கண்ணின் ஒளிக்கும், மற்றொரு கண்ணின் ஒளிக்கும், இடையே

ஒன்றால் மற்றொன்றற்கு ஆகற்பாலது ஒன்றில்லை. அன்றியும் ஒரு கண்ணின் ஒளி மற்றொரு கண்ணின் ஒளியைப் பிற்பொருளிடத்துக் கண்டதாக அனுபவமும் இல்லை. அதனால், 'அவை ஒன்றோடொன்று கலக்கும்' என்றற்குக் காரணம் இல்லை. கண்ணொளி விளக்கொளிகள் அவ்வாறின்றி முறையே காண்பதும், காட்டுவதுமாய் இயைந்து நிற்பன ஆதலாலும், 'கண்ணிந்திரியம் பொருள்களின்மேல் சென்று வீழ்ந்தே அவற்றது உருவத்தை அறியும்' என்பது சைவாகமத் துணிபு ஆதலாலும், அவ்விடத்தில் கண் விளக்கொளியைக் காணுதல் அனுபவம் ஆதலாலும் ஒரு கண்ணின் ஒளி மற்றொரு கண்ணின் ஒளியோடு கலத்தல் இல்லாமையை உவமையாகக் காட்டி, 'அவ்வாறே விளக்கொளியோடும் கண்ணொளி கலத்தல் இல்லை' என்றல் அறியாமையாம் என்க.

அங்ஙனமாயின், ஒரு கண்ணின் ஒளி மற்றொரு கண்ணின் ஒளியைக் காணுமேபோல, உயிர்களும் ஒன்றை ஒன்று அறிதல் இல்லையோ எனின், இதுவும் மேற்கூறியவற்றை நன்கு உணர்ந்துகொள்ளாது வினவுதலேயாம். என்னை யெனின், 'கண்களின் ஒளிகள் தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று காணுதல் இல்லை' என்றதன் கருத்து, 'நேரிடையாக அவை ஒன்றனை ஒன்று காணுதல் இல்லை' என்பதே யன்றி, 'எவ்வாற்றானும் காணுதல் இல்லை' என்பது கருத்தன்றாகலின். எனவே, கண்ணொளிகள் விளக்கொளியோடு கலந்தே எல்லாப் பொருளையும் காணும் ஆதலின், அம்முறையில் அவை தம்மையும் காணும்; பிற கண்களையும் காணும்.

அதனால், உயிர்களும் தாமே தனித்து நின்று தம்மையும், பிறவற்றையும் அறியா ஆயினும், சிவஞானத்தோடு கூடி எல்லாப் பொருள்களையும் அறியுமிடத்து அவ்வாற்றானே அவை தம்மையும் அறியும்; பிற உயிர்களையும் அறியும் என்க. இது பற்றியே,

“நாடி அரன் - நன்னுலே தன்னையும் கண்டு தமைக்காணார்
என்நாம் என அறிவார்” *

என்றும்,

“தன்னுலே தனை அறிந்தால்,
தன்னையும் தானே காணும், தான் அதுவாகி நின்றே” ‡

என்றும்,

* இந்நூல் - து. 9. அதி. 1. ‡ சிவப்பிரகாசம் - 72.

“ அதில் அறிவடங்கி
மன்னிட வியாபி யாய வான் பயன் தோன்றும் ” §

என்றும்,

“ என்னையும் கண்டேன் ; பிறரையும் கண்டேன் ;
நின்னிலை அனைத்தையும் கண்டேன் ; என்னே !
நின்னைக் காண மாந்தர்
தம்மையும் காணத் தன்மை யோரே ” †

என்றும், பிறவிடத்தும் இவ்வாறு அனுபவ வாக்குகள் எழுவன வாயின.

[த. கு. கண்ணொளி பற்றி இங்குக் கூறப்பட்டவை யெல்லாம் சைவாகமங்களில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் என்க.

இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தால் ஏகனும் முறைமையும், அதன் பயனும் விளக்கப்பட்டமையால் இவ்வதிகரணம் ஏகனாதல் அதிகரணமாகும்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

(இறை பணி நிற்க)

முன்னுரை :- “ உடம்பு உள்ளவரையிலும் அவ்வுடம்பின் கால எல்லைக்கு ஏதுவாய் நிற்கும் பிராரத்த வினைகளின் தொகையும் அவ்வினைகள் தரும் பயனை நுகர்தற்கு நிகழும் முயற்சியும் இமைப் பொழுதேனும் உயிரை விட்டு அகலுதல் இன்றி, அதனைப் பற்றியே நிற்கும் ஆதலின், உடம்பு உள்ளவரையிலும் உயிர் சிவனோடு ஏகனாய் நின்றல் இயலாது. அதனால், “ ஏகனாய் நிற்க ” என விதித்தல் பொருந்துமாறில்லை ” என அகச் சமயிகள் எல்லாரும் தடைநிகழ்த்துவர் ஆதலின் அத்தடையை நீக்குதற்கே இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி - இறை பணி வழுவாது நிற்க - என்றது,

(இது மேற்கோள்)

§ சிவப்பிரகாசம் - 78.

† திருமுறை-11. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை-13.

அவன் அருளால் அல்லது ஒன்றும் செய்யானாகவே,
அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியா ஆகலான்,

(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

‘நிற்றல்’ என்பது, ‘அசையாது உறைத்து நிற்றல்’ என்றற்கு, “வழுவாது நிற்க ” என உரைத்தார். வழுவாமை, ஒரு போதும் தப்பாமை.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை:- “இறை பணியில் வழுவாது நிற்றல் ஏகனாதற் பயனை விளைத்தல் எவ்வாறு? என அவர் வினாவும் வினாவிற்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

இங்கு, “இறை பணி” எனப்பட்டது இது என்பதை உணர்த்துதற் பொருட்டே, ‘அவ்வாறு நிற்கவே’ என அனுவதித் தொழியாது, “அவன் அருளால் அல்லது ஒன்றையும் செய்யானாகவே” என்றார். எனவே, இங்கு வேண்டப்படுவதாய இறை பணி, உயிர் எதனைச் செய்யினும் அதனைத் தன் முனைப்பால் ‘யான் செய்கின்றேன்’ எனக் கருதிச் செய்யாது, ‘அவன் செய்விக்கின்றான்; செய்கின்றேன்; ஆதலால், இச்செயலின் பயனாக வரும் அறம், மறம் - புகழ், இகழ் - பேறு, இழப்பு - இன்பம், துன்பம் என்பவற்றுள் யாதொன்றும் என்னுடைய தன்று, ‘அவனுடையதே’ எனத் திருவருள் நிலையில் நின்று செய்தலேயாயிற்று. அவ்வாறு செய்யின், அஞ்ஞானமும், கன்மமும் அவ்வுயிரைப்பற்ற மாட்டாது உடலளவாய் ஒழியும். ஆகவே, அந்நிலையில் நிற்பார்க்கு ஏகனாகும் நிலை நீங்காது நிலைத்து நிற்கும் ஆதலின் அது பற்றியே, மேற்கூறியவாறு மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கம்

முன்னை யதிகரணத்தில் கூறப்பட்ட ஏகனாதலானே ஆணவ மலம் அற்றொழிதல் கூறப்பட்டமையால், இங்கு “அஞ்ஞானம்” என்றது, ஆணவ மலத்தின் செயலையன்று. மாயை காரணமாக விளையும் விளைவையேயாம். அஃதாவது மாயையின் காரியமாய், ‘மாயேயம்’ எனப்படுகின்ற தனு கரண புவன போகங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு அவற்றை வேண்டலும், வெறுத்தலும் ஆகிய மயக்க உணர்வேயாம்.

“கன்மம்” என்றது பிரார்த்த கன்மத்தையே. அதுவே மேற்கூறிய மயக்கத்திற்கு ஏதுவாம் வகையில் கரண புலன போகங்களை உயிர்க்குக் கூட்டுவித்து உயிரை அவற்றோடு பிணைத்து வைக்கும்.

உடம்பு நிற்குங்காறும் அந்த அஞ்ஞானமும், கன்மமும் ஒழிதல் இன்மையால், ‘அறும்’ என்னாது, “பிரவேசியா” என்றார். அஃதாவது, ‘அவை உடம்பைப் பற்றி நிற்பினும் உயிரைத் தாக்க மாட்டா’ என்பதாம்.

“அஞ்ஞான கன்மம்” என்பது உம்மைத் தொகை.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை:- “உடம்பு வழியாக முயற்சியைச் செய்வித்து, இன்பத் துன்பங்களை நுகர்விக்கின்ற பிரார்த்த வினையும்” அதன் வழி நிகழும் முயற்சியால் விளைகின்ற ஆகாமிய வினையும் உடம்பை உடைய உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பிறழ்வின்றி ஒருபடித்தாய் உள்ளனவாக, ‘அவை இறை பணியில் நிற்பார்க்கு எய்தா’ என்றல் பொருந்துவதன்று” என அவர், மேலும் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாகவே முதல் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

நாம் அல்ல இந்திரியம் ; நம்வழியின் அல்ல; வழி
நாம் அல்ல; நாமும் அரன்உடைமை — ஆம்என்னில்
எத்தனுவில் நின்றும் இறைபணியார்க் கில்லைவினை ;
முற்செய்வினை யும்தருவான் முன்.

இதன் பொருள்

இந்திரியம் நாம் அல்ல - வினைகளை ஈட்டுதற்கும், நுகர்தற்கும் கருவியாக நமக்கு வாய்த்துள்ள பொறிகள் மாயையின் காரியங்களே யன்றி, நாம் ஆவன அல்ல.

நம் வழியின் அல்ல - அவை செயற்படுதலும் முதல்வன் வழியின் அல்லது, நம் வழியின் அல்ல.

வழி நாம் அல்ல (நம் வழியின் அல்ல) - வினைகட்கு வாயிலாய் உள்ள நுகர்ச்சிப் பொருள்களும் முன்னர்க் கூறிய

பொறிகளைப் போலவே, மாயையின் காரியம் ஆவன அல்லது, யாம் ஆவன அல்ல. அவைகளின் தொழிற்பாடும் முதல்வன் வழியின் அல்லது, நம் வழியின் அல்ல.

நாமும் அரன் உடமை - வினைகளை ஈட்டுதலையும், நுகர்தலையும் செய்பவராகிய நாமும் நமது ஞானம், கிரியை என்பவற்றை முதல்வன் விளக்கினால் விளங்கப் பெற்று மேற் கூறியவற்றைச் செய்யவல்லேமாயும், முதல் அவற்றை விளக்காத பொழுது அவை விளங்கப் பெருமையால் யாதொன்றையும் செய்யமாட்டேமாயும் நின்றலால், அம் முதல்வனுக்கு உரிய பொருளாவேம் அல்லது, தனித்து நின்றற்கு உரிய பொருளாவே மல்லேம்.

என்னில் - என்று இவ்வாறு பசு பாசங்களின் இயல்பைச் சிந்தித்து உள்ளவாறுணர்ந்து, தாம் செய்வனவற்றையெல்லாம் அவன் செயலாகவே கண்டுகொண்டு (சான்றாக நிற்பார்போல) நிற்பாராயின்.

இறை பணியார்க்கு - (ஒருமரத்துண்டு பற்றி வெள்ளத்தைக் கடப்பவரது திறம்போலும்) இவ் அருமைத்திறம் உடையார்க்கு.

எத்தனுவில் நின்றும் வினை இல்லை - அவர் எந்த உடம்பில் நின்று எந்த வினையைச் செய்யினும் பந்தமாதல் இல்லை.

முன் செய் வினையும் தருவான் முன் ஆம் - உடம்பில் நின்று அதனால் செய்யப்படும் முயற்சியால் ஆகாமிய வினையை விடாது உடன் கொண்டே வருவதாகிய பிரார்த்த வினையும் அதனைக் கூட்டுவிக்கின்ற முதல்வன் திருமுன் உடலுக்கு உரிய ஊழாயே கழியும் ; உயிருக்கு உரிய நுகர்ச்சியாய்ச் சென்று தாக்காது.

விளக்கவுரை

“ நம் வழியின் அல்ல ” என்பது, “ வழி ” - என்பதற்கும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

“ அல்ல ” என்னும் அன்மைச் சொல், மறுக்கப்படுவதாகிய “ நாம் ” என்பதன்மேல் நிலலாது, தழுவப்படும் பொருளாகிய “ இந்திரியம், வழி ” என்பவற்றின்மேல் நின்றது, ‘ இது மகனன்று ; குற்றி ’ என்பது போல்,

“ தன்மை சுட்டலும் உரித்தென மொழிப
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான ” ‡

என்பது இலக்கணம் ஆதலின்.

‡ தொல் - சொல் - கிளவியாக்கம். து. 25.

“ நின்றும் ” - என்னும் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. ஏனை உம்மைகள் இறந்தது தழுவிய எச்சஉம்மைகள்.

சஞ்சித வினை ஞான தீக்கையில் குருவருளால், “ எரிசேர்ந்த வித்துப்போல ” † அழிந்தொழிந்தமையால், இங்கு, “ முற்செய் வினை ” - என்றது, ஏற்புழிக் கோடலால், பிராரத்த வினையையே குறித்தது.

“ தருவான் ” - எனத் தருசொல் படர்க்கையில் வந்தது இடவழுவதை.

“ கழியும் ” என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது. ‘ உடலூழாய் ’ என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “ தன் பணியில் நிற்பார்க்கு அவரது பிராரத்த வினை அவரைத் தாக்காதவாறு தன் முன்னிலையில் உடல் ஊழாய்க் கழியுமாறு செய்து, ஏனையோர்க்கு அவரது பிராரத்த வினை அவரை விடாது பற்றச் செய்வானாயின், முதல்வனுக்கு அது நடுவுநிலைமையில்லாத கோட்டமாய் முடியும்; அதனால், ‘ இறை பணியார்க்கு வினையில்லை ’ என்றல் பொருந்தாது ” என அவர் கூறும் மற்றொரு தடைக்கு விடையாகவே இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாதல்
சார்ந்தாரைக் காத்தும் சலமிலனாய்ச் — சார்ந்தடியார்
தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்தல்
ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையும் ஆங்கு.

இதன் பொருள்

சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன் ஆதல் - தம்மிடத்து ‘ அடைக்கலம் ’ எனவந்து தம்மை அடைந்தவரை அவர்க்கு வரும் தீங்குகளைப் போக்கிப் பாதுகாத்தல் தலைவராய் உள்ளார்க்கு உரிய பெருங்குணம் ஆதலின். (முதல்வனும்)

† சிவப்பிரகாசம் - 89.

சார்ந்தாரைக் காத்தும் சலம் இலன் - தன்னைச் சார்ந்தவரை அவரது பிராரத்த வினை தாக்காதவாறு காத்தும் வஞ்சனையில்லாதவனே யாவன்.

ஆய் - அங்ஙனம் வஞ்சனையில்லாதவனாகி.

சார்ந்து அடியார் தாம் தானாச்செய்து - தன்னைச் சார்ந்து தனக்கு அடித்தொழில் செய்பவர், தன்னைப் போலவே, வினையைச் செய்தும் அதனால் பற்றப்படாது நிற்பவராகச் செய்து.

பிறர் தங்கள் வினை தான்கொடுத்தல் - ஏனையோர் செய்யும் வினையை அவர்க்கே உரித்தாகக் கொடுத்தலால்.

ஆய்ந்து ஆர் முன் செய் வினையும் - எல்லாரிடத்தும் நுணுகி வந்து பொருந்துவதாகிய பிராரத்த வினையும்.

ஆங்கு - அவ்வாறே, தன் பணியில் நிற்பாரைச் சாராமல் கழியவும் ஏனையோரைச் சார்ந்து தன்பயனை ஊட்டுவித்தே கழியவும் இங்ஙனம் செய்வோர் செய்திக்குத் தக இருவகையாகச் செய்வன்.

விளக்கவுரை

‘இறைவன் தன் பணியில் நின்றார்க்கு வினையைக் கூட்டாமலும், ஏனையோர்க்குக் கூட்டியும் நிற்பல் அவனுக்கு நடுவுநிலையாகாது’ என்பாரது வழக்குரையை, அவரது கொள்கைப் படி உடன்பட்டே அதற்கு விடைகூற வேண்டி, “சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்” - என உலகம் உடன்பட்டுக் கூறும் வழக்கினை முன்னர் எடுத்துக்காட்டி, ‘அவ்வழக்கின்படி நோக்கின் மேற்குறித்த இறைவன் செயல்குற்றமாகாது’ என நிறுவினார். அதன்பின்னர், ‘இறைவன் செயல் மேற்குறித்தவாறு உலகம் உடன்பட்டுக் கொள்ளும் அன்னதொரு நடுவிகந்த செயலும் அன்று’ என உண்மையான விடைகூற வேண்டி, “சார்ந்தடியார் தாம் தானாச் செய்து பிறர் தங்கள் வினை தான் கொடுப்பன்” என்றார். ‘கடவுட் கொள்கையுடைய சமயிகள் எல்லார்க்கும் - இறைவனது திருவருள் முறைமை இத்தகையது - என்பது தெளியப்பட்ட ஒன்று ஆதலின், அதனை உடன்பட்டோர்க்கு, ‘இறை பணியார்க்கு வினை இல்லை’ என்பது பற்றிப் பிணக்குதல் கூடாது’ என்பதாம்.

“காத்தும்” என்னும் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. “சார்ந்து” என்னும் வினையெச்சம் “அடியார்” (அடியாராயினர்) என்னும்

குறிப்பு வினைப் பெயரோடு முடிந்தது. அவ்வாறன்றி, ‘சார்ந்த’ என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தலாயிற்று என்றனும் ஆம்.

“தாம்” என்பதும், பின்னர் வந்த “தான்” என்பதும் அசை நிலை. “ஆதல், கொடுத்தல்,” - என்பவற்றின் பின் ஆன் உருபு விரித்துரைக்க.

“தானுச் செய்து” என்பதில் ஆக்கம் உவமை குறித்ததாய். ‘தன்னைப் போலச் செய்து’ என்னும் பொருளைத் தந்தது.

‘பிராரத்த வினையின் (ஊழின்) இயல்பு அறிதற்கு அரிது’ என்றற்கு, ‘ஆய்ந்து ஆர் முன் செய் வினை’ என்றார். [ஆய்தல் - நுணுகுதல் †] “ஆர் வினை”, வினைத்தொகை.

“முன் செய் வினையும்” - என்னும் உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :-

“தினைத்துணை யேனும் பொறேன் துயர் ஆக்கையின்
திண்வலையே”

[“ஆனை வெம்போரில் குறுந் தூர் எனப் புலனால்
அரிப்புண்டேன்”]

“எறும்பிடை நாங்கூழ் எனப் புலனால் அரிப்புண் டலந்த
வெறுந்தமியேன்”] ‡

என்பன முதலாக வரும் திருமொழிகளால் இறை பணியில் நிற்பார்க்கும் பிராரத்தத் தாக்குதல் உண்டு என்பது விளங்குதலின், அதனானே அவர்க்கு ஆகாமிய வினையும் உளதாய் அடுத்த பிறப்பை அது தருதல்கூடும்” என அவர், மேலும் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாக மூன்றாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

† தொல். சொல், உரியியல். - சூ. 34.

‡ திருவாசகம் - நீத்தல் விண்ணப்பம் - 39, 21, 25.

வெண்பா

இங்குளி வாங்கும் கலம்போல ஞானிபால்
முன்செய் வினைமாயை முண்டிடினும் — பின்செய்வினை
மாயையுடன் நில்லாது ; மற்றவன்ருன் மெய்ப்பொருளே
ஆய அத னுல் உணரும் அச்சு.

இதன் பொருள்

இங்குளி - பெருங்காயத்தினின்றும்.

வாங்கும் கலம்போல - அதன் மணத்தை வாங்கிக்கொண்ட
பாத்திரம் அக்காயம் தீர்ந்த பின்பும் அதன் மணத்தைச்
சிறிதளவு வீசுதல் போல.

ஞானிபால் - மெய்யுணர்வைப் பெற்று நிற்பவனிடத்தில்.

முன்செய் வினைமாயை முண்டிடினும் - (முன்னைப்பழக்கம்
பற்றி "நாடும் உளம் உண்டாய" *) அதனானே பிராரத்த
கன்மமும், அதற்கு வாயிலாகிய தனு, கரணம் முதலிய மாயையங்
களும் வலியிழந்து மெல்லவாசனை மாத்திரமாய்த் தாக்கிய
போதிலும்,

பின்செய் வினை மாயையுடன் நில்லாது - அங்ஙனம்தாக்கிய
நிலையில் சோர்வு பற்றிச் செய்யப்படும் ஆகாமிய வினை முன்பு
போல அடுத்த பிறப்பிற்கு வித்தாய் வலுப் பெற்று நில்லாது,
தனக்கு வாயிலாய் உள்ள உடம்பு முதலியவை கெடும்பொழுது
தானும் உடன் கெட்டொழியும்.

(இனி) அவன் தான் மெய்ப்பொருளே ஆய அதனால் -
அம்மெய்யுணர்வுடையோன் தான் முன்போல (க்கருவிகரணங்
களாய் நில்லாது) மெய்ப்பொருளேயாய் நிற்பான்.

அச்சு உணரும் - தனக்கு அச்சுப்போல நிற்கும் அம்
மெய்ப்பொருளாகிய சிவத்தையே விடாது உணர்ந்து நிற்பான்.

விளக்கவுரை

ஆகவே, 'ஒளி இருளை ஒட்டுதல்போல, அம்மெய்யுணர்வு
அவ் ஆகாமிய வினையை ஒட்டிவிடும்' என்றவாறு. இக்
கருத்தையே,

* சிவஞானபோதம் சூ - 10. அதிகரணம் - 1.

“தொல்லையின் வருதல் போலத்தோன்றிரு வினையதுண்டேல்
அல்லொளி புரையும் ஞானத் தழல்உற அழிந்து போமே” §

எனக் கூறினார் புடைநூல் ஆசிரியர்.

“உளி” என்பது ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தது.
“மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ - அந்தணர் வேள்வி” †
என்பதிற்போல.

“இங்கு” என்பது வடசொல்லாதலின் உகரம் முற்றுகரம்.
அஃது உயிர் வருவழிக் கெடுதல், இலேசினால் கொள்க.

[த. கு. “இலேசு” என்றது தொல்காப்பியக் குற்றிய
லுகரப் புணரியலுள் ‘நாறு, ஆறு’ என்னும் எண்ணுப் பெயர்
முன் ‘ஆயிரம்’ என்பது புணர்தற்கு விதி கூறிய துத்திரங்களில்
உள்ளவற்றை.]

வாங்குதற்குச் செயப்படுபொருள் அவாய் நிலையான்
வந்தது.

“முண்டிடினும்” - என்றமையால் முளுதல் ஏற்ற பெற்றியே
என்பது விளங்கும். “மாயை” என்பது ஆகுபெயராய், அதன்
காரியத்தைக் குறித்தது. “மற்று”, வினை மாற்று. “அவன்தான்” -
என்பதில் தான், அனுவதித்தலை உணர்த்திற்று.

[த. கு. ‘அச்சாவது இது’ என்பது, ‘அச்சாணி’ என்பதனால்
விளங்கும்.]

அச்சு, தன்கண் கோக்கப்பட்ட சக்கரங்களைப் பிறழ்
விடாததுபோலத் தன்னை உணர்ந்தாரைப் பிறழ் விடாமைபற்றி
மெய்ப்பொருளை அச்சாக உருவகம் செய்தார்.

எடுத்துக்காட்டு - 4

முன்னுரை :- “முன்செய் வினையும், மாயையும் வந்து
தாக்கும் பொழுது நிலைபெயராத அச்சினையே உணர்ந்து
நிற்றல் எங்ஙனம் கூடும்” என்பார்க்கு அதனை விளக்குதற்கு
நான்காவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினும் - எண்ணி
அரன் அடி ஓர்பவர் ஐம்புலனில் சென்றும்
அவர்திறன் நீங்கார் அதற்கு.

இதன் பொருள்

நண் அனல் வேவாத நல் தவர் தம்மினும் - நெருப்பின்
நடுவே நின்றூராயினும் அதனால் தம் திறம்கெட்டு வெந்தொழி
யாது இனிதே நிற்கும் அக்கினித் தம்பனம் வல்லார் போலவும்.

பண் அமர மா செலுத்தும் பாகரினும் - ஓடுதல் வகை
செல்லாம் நன்கு பொருந்தும்படி குதிரைமேல் இருந்து அதனை
விரையச் செலுத்தினும் அதனால் தம் திறத்தை யிழந்து அதன்
ஓட்டத்தின்பட்டு விழாத பாகர் போலவும்,

எண்ணி அரன் அடி ஓர்பவர் - 'ஐம்புலனில் அகப்படா
திருத்தற்கு வழி யாது' என்று எண்ணி, முதல்வன்திருவுடியாகிய
அச்சினை உணரும் மெய்யுணர்வின்.

ஐம்புலனில் சென்றும் அதற்கு அவர் திறன் நீங்கார் - முன்
செய் வினை மாயைகளின் மூட்சியால் ஒரோவழி ஐம்புலன்
களில் சென்றூராயினும் அதனால் அவர் தம் திறத்தினின்றும்
நீங்கி முன்போலப் பிறவித் தொடக்கு உறுவாரல்லர்.

விளக்கவுரை

'நள்ளனல்' என்பது, "நண்ணனல்" என மருவிற்று,
"நீறுலகெலாம்" * என்பதுபோல. நள் - நடுவு. 'அனல் நள்'
என்பது "நள் அனல்" என முன் பின்னாகத் தொக்கது, 'கீழ்நீர்' §
என்பதுபோல. இனி, 'நண் அனல்' என வினைத்தொகையாக்கி,
'தம்மால் நண்ணப்படும் அனல்' என உரைப்பினும் அமையும்.

பண்ணல் - செய்வித்தல். அஃது, ஓடுமாறெல்லாம் ஓடச்
செய்தலைக் குறித்தது.

"திறன் நீங்கார்" எனப் பொருட்கண் நின்ற வினை,
உவமையினும் சென்று இயைந்தது.

* திருமுறை-5-2. 4. § முருகாற்றுப்படை-29. திருக்குறள் 929.

‘இன்’ இரண்டும் உவம உருபுகள்.

“சென்றும்” என்னும் உம்மை உயர்வு சிறப்பு. ஏனே உம்மைகள் எண்ணின்கண் வந்தன.

“அதற்கு” என்பது உருபு மயக்கம்.

எடுத்துக்காட்டு - 5

முன்னுரை :- “உயிர் சதசத்தாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடையதாகலின், அரன் அடி ஓர்பவரும் † அதனை விட்டு ஐம்புலன்றி சென்றாராயின், அவ் ஐம்புலனையாய் அவற்றில் தொடக்குண்டு நின்றலல்லது, தொடக்குண்ணது தம் திறனே உடையராதல் எங்ஙனம்” என்பார்க்கு அதனை விளக்குதற் பொருட்டு ஐந்தாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

சதசத்தாம் மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணின்
இதமித்தல் பாசத்தில் இன்றிக் — கதம்மிக் (கு)
எரிகதிரின் முன் இருள்போல் ஏலா அசத்தின்
அருகணையார்; சத்தணைவார் ஆங்கு.

இதன் பொருள்

சதசத்தாம் மெய் கண்டான் - ‘சதசத்தாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணம் ஆதலே தமது இயல்பு’ என்னும் அவ்வுண்மையை உணர்ந்தோனாகிய மெய்யுணர்வின்.

சத்து அருளின் காணின் - யாதொன்றையும் சத்தாகிய முதல்வனது அருள்வழி நின்றே காண்பான் ஆகையால், (அவன்)

பாசத்தில் இதமித்தல் இன்றி - ஐம்புலனில் சென்ற விடத்தும் அவற்றில் விருப்பம் இல்லாதவனையாவன் ஆதலின்.

சத்து அணைவார் - சத்தாகிய முதல்வனைக் கூடினோர்.

கதம் மிக்கு எரி கதிரின் முன் இருள்போல் - சினம் மிகுந்து எரிகின்ற தீச்சுடரின்முன் தன் சத்தியை ஏற்று நிற்கமாட்டாத இருட்டுப்போல.

† முன்னே எடுத்துக்காட்டு.

ஆங்கு ஏலா அசத்தின் அருகு அணையார் - சத்தின் முன் தன் சத்தியை ஏற்று நிற்கமாட்டாத அசத்தாகிய ஐம்புலனின் பக்கமாய் நில்லார். (சத்தினிடத்திற்குநே நிற்பர் என்பதாம்.)

விளக்கவுரை

“ இன்ற ” என்பது, ‘ இன்றாகலின் ’ என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. அதனால், ‘ மெய்கண்டான் இதமித்தல் இன்றி ’ என்பதும், ‘ சத்தணைவார் அணையார் ’ என்பதும் வேறு வேறு தொடராய் நின்றலால், ஒருமை பன்மைகள் தம்முள் மயங்கின ஆகாமை உணர்க.

‘ இதம் ’ என்னும் பெயர் அடியாக, ‘ இதமித்தல் ’ என்னும் வினை பிறந்தது. ‘ இதம் கொள்ளுதல் ’ என்பது பொருள். ‘ பற்றுக் கொள்ளுதல் ’ என்பதாம்.

‘ சத்தைச் சார்ந்தோர் பின் அசத்தில் பற்றுக்கொள்ளாமைக்குக் காரணம் இது ’ என்பதை உணர்த்துதற்கு, “ கதம் மிக்கு எரி கதிரின் முன் இருள்போல் ஏலா அசத்து ” என்றார். எரி சுடருக்குச் சினம் இல்லையாயினும் உள்ளது போல, “ கதம் மிக்கு எரிகதிர் ” என்றது, சினத்திற்கு எரி உவமையாதல் பற்றிக் கூறிய உபசார வழக்கு. சினத்திற்கு எரி உவமையாதலை, “ எல்லை யில்லவன் எரி துள்ளினால் என வெகுண்டான் ” † என்பதனாலும் அறிக.

‘ உயிர், சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்பினது எனினும், சாரப்பட்ட பொருள்களினது தன்மையான் அத்தன்மை வேறுபடுவதாம். ஆகவே, சத்தும், அசத்தும் ஒரு நிகரன அல்ல ஆதலின், சத்தைச் சார்ந்தோர் அதன்பின் அசத்தினால் வசப் படுத்தப்படார் ஆதலின், “ அரன் அடி ஓர்பவர் ஐம்புலனில் சென்றும், அவர்திறன் நீங்கார் அதற்கு ” ‡ என்றற்குத் தடையில்லை என இவ்வெண்பாவால் விளக்கியவாறு காண்க.

‘ ஏகனாகி நின்றலால் ஆணவம் பற்றறக் கழியும் ’ என்பதும், ‘ இறை பணி நின்றலால் மாயை கன்மங்கள் பற்றறக் கழியும் ’ என்பதும் தடைவிடைகளால் இனிது விளக்கப்பட்டமையால் “ மல மாயைதன்னொடு வல்வினை யின்றே ” என்பது வேரோர் அதிகரணமாதற்குக் காரணம் இல்லாமை உணர்க.

† பெ. பு. அமர்நீதி நாயனார் - 26. ‡ முன்னை வெண்பா.

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில், 'ஏகனாகி நின்றார் இறைபணி நின்றலும் இன்றியமையாதது' என்பது விளக்கப்பட்டமையால் இவ்வதிகரணம் இறை பணி யதிகரணமாகும்.]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

முன்னே இயலில் கூறப்பட்ட சாதனத்தில் நின்றோர் அதனால் அடையும், 'பாச நீக்கம், சிவப்பேறு' என்னும் இருபயன்களுள் முன்னதாகிய பாச நீக்கம் இந்நூற்பாவாற் கூறப்பட்டது. அது கூறப்பட்ட முறை வருமாறு :-

முன்னே நூற்பாவில் கூறப்பட்டபடி திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி கணித்தலால், வேம்பு தின்ற புழு கரும்பிற் சென்ற பின்பும் முன்பு நோக்கி நின்றதையே பின்னும் நோக்குதல் போல, அசத்தை அசத்து என்று தள்ளிச் சத்தைக் கண்ட பின்பும் முன்போல நோக்கிற்றை நோக்கும்நிலை நீங்கிற்றாயினும், 'யான் சத்தையே காண்கின்றேன்; வேறென்றைக் காண்கின்றிலேன்' எனக் காண்பானாகிய தன்னையும், காணப்படுபவனாகிய சிவனையும், காண்பதாகிய தனது அறிவையும் (ஞாதிருவையும், ஞேயத்தையும், ஞானத்தையும்) வேறு வேறாகக் காணும் காட்சி நீங்காது. அவ் வேற்றுமைக் காட்சியும் மயக்கக் காட்சியே யாதலின், அஃது ஆணவமல வாசனையால் உண்டாவதே. அஃதாவது, ஆணவ மலம் நீங்கிற்றாயினும், அதன் வாசனை நீங்காமையாலே, இவ்வாறு 'யான்' என்றும், 'எனது' என்றும் பகுத்துக் காணும் மயக்கக் காட்சி உண்டாகின்றது. அம்மயக்கத்திற்குக் காரணமான மல வாசனை நீங்குதற்பொருட்டு ஆன்மாத் 'தான்' என்பது தோன்றாதபடி சிவனோடு ஏகனாகி நின்றல் இன்றியமையாததாகும்.

சீவன் சிவனோடு ஏகமாதலைச் சமயவாதிகள் பலவாறாகக் கூறுவர். அம்முறையில் எல்லாம் இல்லாமல், பெத்தநிலையில் சிவன் சீவனோடு உடனாய் இருந்தும் தான் தோன்றாது 'சீவனே உளது' என்னும்படி அதுவேயாய் நின்றதுபோல இம்முத்தி காலத்துச் சீவன் தான் தோன்றாது 'சிவனே உளன்' என்னும்படி அவனேயாய்க் காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என்னும் வேறுபாடு தோன்றாமல் காட்சிப்பொருள் ஒன்றையே கண்டு நின்றல் வேண்டும். அவ்வாறு நின்றாலே ஆணவ மல வாசனை அற்றொழிவதாகும்.

காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் என்னும் வேறுபாடு தோன்ற நிற்பார்க்கும், காட்சிப்பொருளைக் காணாது, 'எல்லாம் யானே' என்று தம்மை மட்டுமே காண்கின்றவர்கட்குப்போலத் தன் முனைப்பே உண்டாகும். ஆதலின் அது கூடாது.

இவ்வாறு ஏகமாக நிற்கும்பொழுது அந்நிலையில் நிற்க ஓட்டாதபடி பண்டைப் பயிற்சியால் பிராரத்தத்தின்வழி ஐம் பொறிகளின் குறும்புகள் தாக்கி, ஐம்புலனில் செல்லநேரின் அப்பொழுது பசு பாசங்கள் தமக்கென உரிமையின்றி முதல்வன் வயத்தவே யாதலை நினைவு கூரின், ஐம்பொறிகளின் வழிச்சென்று செய்யும் செயல்கள் ஆகாமிய வினையாய் வந்து பிணிக்க மாட்டா. ஐம்பொறிகளைத் துண்டிவிடும் பிராரத்த வினையும் நுகர்ச்சி யாகாது, உடல் ஊழாய்க் கழியும்.

சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர்க்குக் கடனாகும். அன்றியும் செய்பவர் செய்யும் செயலின் பயனை அவர் கருத்தின்படியே முதல்வன் கூட்டுவிப்பன் ஆதலின், எல்லாச் செயலையும் தம் செயலாகக் கருதிச் செய்வோர்க்கு அவற்றின் பயனை அவரே நுகரும்படி ஊட்டியும், எல்லாச் செயலும் தன் செயலாக (சிவன் செயலாக) க் கருதிச் செய்வோர்க்கு அவற்றின் பயனை அவர்கட்குக் கூட்டுவியாமல் தானே ஏற்றும் நிற்பன் ஆகலின், அவன் பணியில் நிற்பாரைப் பிராரத்துவம் தாக்குதலும் அதனால் ஆகாமியம் ஏறுதலும் இல்லை.

பெருங்காயம் இருந்து நீங்கிய பாத்திரத்தில் பெருங்காயம் வாசனை அளவாய் நிற்போல ஆணவ மலம் நீங்கிய உயிரி னிடத்து அது வாசனையளவாய் நிற்பின் அது கரணமாக ஒரோ வழி ஏகனும் நிலை நீங்க, பிராத்துவத் தாக்குதலும் அதனால் ஐம்பொறிகள் அறிவைக் கலக்குதலும் உளவாயினும், மெய்ப் பொருள் உணர்வால் அக்கலக்கம் நிலையாது விரைய நீங்கும் ஆதலின், ஏனையோர்க்குப்போலத் தற்போதம் வலுப்பெற்று நின்று ஆகாமியத்தைத் தருதல் இல்லை.

ஆணவ மல வாசனையால் பிராரத்துவத் தாக்குதலும், ஐம்பொறிகள் குறும்பிழைத்தலும் உளவாயினும் அவற்றிடை யேயும் மெய்ப்பொருள் உணர்வை இழவாது நிற்பாரது திறன், நெருப்பினால் வேகாத அக்கினித் தம்பனம் வல்லாரது திறத் தோடும், குதிரையின் வேகத்திற் பட்டுக் கீழே விழாது அதனை நன்கு ஓட்டிவரும் பாகரது திறத்தோடும் ஒப்பதாகும்.

உயிர் சதசத்தாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணம் ஆம் எனினும் சத்தைச் சார்ந்த உயிரை அசத்துத் தன்வசப்படுத்தமாட்டாது. மேலும், சத்தின்முன் அசத்து, எரிசுடரின் முன் இருள்போல

முனைத்து நிற்க மாட்டாது. அதனால், சிவனோடு ஏகனாய் நிற்கும் சிவஞானி பயிற்சி வசத்தால் ஒரோவழி அசத்தை அணுகினும் அதன்கண் பற்றுச்செய்தல் இன்றிச் சிவனிடத்தே பற்றுடையனாய் அவனையே பற்றி நிற்பன்.

ஆகவே, ஏகனாகி, இறை பணி நிற்பின் ஆன்மா மல மாயா கன்மங்களின் வாசனையினும் இலவாய் அவற்றைப் பற்றறத் துடைத்துத் தூய்மையைப் பெறும்

என்று இங்ஙனம் இந்நூற்பாவின் பொருளை ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பத்தாம் நூற்பா முடிந்தது.

பதினொன்றாம் நூற்பா

முன்னுரை :- “முன்னை நூற்பாவில் கூறியபடி ஆன்மா இறைவனோடு ஏகனாகி அவன் பணியில் நிற்பின், அவ்விடத்து அதன் அறிவு இச்சைசெயல்கட்கு யாதும் செயற்பாடில்லையாம்; ஆகவே, அங்ஙனம் ஆன்மாச் செயலற்றுக் கிடத்தலே அது முன்னர்ச் செய்த சாதனைகளுக் கெல்லாம் பயன் போலும் ” என அகச் சமயிகள் தடைநிகழ்த்துவர் ஆதலின், அத்தடைக்கு, ‘ஏகனாகி இறைபணி நிற்பதால், மலமாயை கன்மங்கள் செய்யும் மயக்கத்தினின்றும் நீங்கிய ஆன்மாப் பின்னர்த் தனது இச்சை செயல்களால் சிவனது திருவடியை மறவாது, அதனையே பின்னும் பின்னும் விரும்புதலைச் செய்து, அத்திருவடி இன்பத்தில் திளைத்திருக்கும் ’ என விடை கூறும் முகத்தால், மேற்கூறிய பயன் இரண்டனுள் எஞ்சி நிற்கும் சிவப் பேற்றினை உணர்த்துதற்குப் பதினொன்றாம் சூத்திரம் கூறுகின்றார்.

‘அறிவு இச்சை செயல்கள் ஆன்மாவின் குணம் ஆதலின், குணமாகிய அவை இருந்தும் இல்லையாய்விடின் குணியாகிய ஆன்மாவும் இருந்தும் இல்லையேயாம். அது பௌத்தர் கூறும், ‘ஆலய விஞ்ஞானம் ’ என்பதோடு ஒக்கும் ஆதலின், அது சித்தாந்தம் அன்று ’ என்றது கருத்து.

நூற்பா

காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை : என்பது துத்திரம்.

என் நுதலிற்றோ எனின்,

பரமேசுரனது சீபாதங்களை அணையுமா

[றுணர்த்துதல் நுதலிற்று]

விளக்கம்

‘ கண் விளக்கொளியோடு கூடியன்றி இருளினின்றும் நீங்க மாட்டாமைபோல, ஆன்மாப் பரமேசுரனது சீபாதங்களை அணைந்தன்றி மலமாயா கன்மங்களினின்றும் நீங்குதல்கூடாமையால், முன்னை நூற்பாவிற் கூறிய பாச நீக்கம் சிவப்பேற்றானே உளதாகும் அதனால், இருள் நீக்கமும், ஒளிவிளக்கமும் ஒருங்கு நிகழ்தல்போல, ‘ பாச நீக்கம், சிவப் பேறு ’ என்பனவும் ஒருங்கு நிகழ்வனவன்றி அவற்றுக்கு இடையீட்டில்லை. மேலும், “ ஏகனாகி இறைபணி நிற்க - மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே ” எனக் கூறியதிற்றானே சிவப்பேறும், பாச நீக்கமும் ஒருங்கே பெறப்பட்டன. அதனால், ஏகனாகி இறைபணி நின்றார்க்கு அதற்குமேல் செயற்பாலது ஒன்றில்லை. இவ்வாற்றால், பாச நீக்கமும், சிவப்பேறும் வேறு வேறு பயன்போல இரண்டாக வைத்து, ‘ முன்னை நூற்பா பாச நீக்கம் உணர்த்திற்று ’ என்றும், ‘ இந்நூற்பாச் சிவப் பேறு உணர்த்துகின்றது ’ என்றும் கூறுதல் பொருள்படுமாறில்லை. மற்றும், வடமொழிச் சிவஞான போதத்திலும் பத்தாம் துத்திரத்திற்றானே, பாச நீக்கத்தோடு சிவப் பேறும் ஒருங்கே கூறப்பட்டமை ⁵ அறியற்பாற்று ’ எனத் தடை நிகழ்த்தின், அது பொருந்தாது. ஏனெனில், கூறுவோம்.

அறிவாகிய ஆன்மா ஒன்றை நீங்குதல், அணைதல் என்பன அதனை அறியாது விடுத்தலும், அறிதலுமேயன்றி வேறல்ல. அவ்வாற்றால் அது சிவனை அறிதலே சிவனை அணைதலாகும்.

கண் விளக்கொளியோடு கூடி, அதனால் இருள் நீங்கப் பெற்றதாயினும், அது விளக்கொளியைக் கண்ட காட்சிதானே அவ்வொளிக்கு முதலாய் உள்ள விளக்கைக் கண்ட காட்சியாகாது. அது, தான் முதற்கண் கண்ட விளக்கொளி வழியாகப் பின்னர் விளக்கை நோக்கிக் காண்டலே விளக்கைக்கண்ட காட்சியாகும். ஆகவே, ஒளி விளக்கமும், இருள் நீக்கமும்

.....
⁵ “ மல மாயாத் யசம்ஸ்பிருஷ்டோ பவதி ஸ்வாநுபுதிமாந் ”
 என்னும் பகுதியே இங்குக் குறிக்கப்பட்டது.

உடனிகழ்ச்சியாய் ஒருங்கு நிகழ்வன அன்றி, விளக்கது காட்சியும் அவற்றோடே உடன்நிகழாது. அதுபோலவே ஏகனாகி இறை பணி நிற்பார் யாதொன்றையும் அவன் அருள் வழி நின்றே செய்யுமிடத்து அவனது அருள் விளக்கமே உண்டாகுமன்றி ஆனந்த விளக்கம் உண்டாகாது. அருள் விளக்கத்தில் தோன்றுவது இன்பத் தோற்றம் - சுகப்பிரபையே; பேரின்பம் - பரமசுகம் அன்று. பேரின்பமாகிய ஆனந்த விளக்கம் அருளின்வழியே அவ்வருளுக்கு முதலாய் உள்ள சிவத்தை அணைதலானே உளதாகும். அதனால் அருள்விளக்கத் தால் எய்தும் பாச நீக்கமும், சிவப்பேற்றால் எய்தும் ஆனந்த நிலையும் வேறு வேறேயாதல் தெளிவாம்.

இதனானே, முன்னே நூற்பாவிற்கு கூறிய ஏகனாகி இறை பணி நின்றல் அருள்நிலையும் சிவயோகமும், துரியமும் ஆம் எனவும், இந்நூற்பாவிற்கு கூறப்படும் பரமேசுரனது சீபாதங்களை அணைதல் ஆனந்த விளக்கமும், சிவபோகமும், துரியாதீதமும் ஆம் எனவும் இங்ஙனம் தெரிந்துணர்க. ஆதலாலும், அச் சிவப் பேறும், பாச நீக்கமும் ஒன்றாகாது வேறு வேறு பயனேயாதல் தெற்றென உணர்க.

வடமொழிச் சிவஞான போதத்துள் பாச நீக்கத்தோடு சிவப் பேற்றையும் பத்தாம் சூத்திரத்துட் கூறியது, ' பாச நீக்கந் தானே பரமுத்தி ' எனக் கூறும் அகச் சமயிகளை, ' சிவப் பேறே பரமுத்தி ' எனக் கூறி மறுத்தற் பொருட்டு அதற்குத் தோற்றுவாய் செய்யும் அளவே கூறி, அது பற்றிக் கூறவேண்டுவன வற்றை யெல்லாம் பதினொன்றும் சூத்திரத்திலே கூறினமையின் அதன்கண் ஐயமின்மை உணர்க.

எனவே, ஒன்பதாம் சூத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ஆன்ம சுத்தி பண்ணுமாறு, பத்தாம் சூத்திரத்தில் சென்று முற்றுப் பெற்றதுபோல, பத்தாம் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொண்ட அனுபூதிநிலை, பதினொன்றும் சூத்திரத்தில் சென்று முற்றுப் பெறுமாறும் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனமாகவே, வடமொழிச் சிவஞான போதத்துப் பத்தாம் சூத்திரத்துள் " சுவானு பூமான் ஆவன் " என்றது, இங்கு ஆசிரியர், " அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே " என ஓதியவாறே, பதினொன்றும் சூத்திரத்தில், " பக்தி செய்க " † என்றதன் பின்னாகக் கூட்டி உரைக்கற்பாலது என்பதும் தெளிவாகும்.

† " பக்திம் குர்யாத் " - என்பது.

இக்கருத்தறியாதார் தாம் தாம் வேண்டியவாறே உரை
கூறுவர்.

[அணைதலுக்கு ' ஆன்மா ' என்பது தோன்ற எழுவாயாய்
நின்றது.]

இந்நூற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு

[காணும் கண்ணுக்கு -] காட்டக் காணும் கண்ணுக்கு.
(அதனோடு ஒன்றி நின்று.)

[காண -] உருவங்களை அது காணும்படி,

[காட்டிக் காணும் உளம் போல் -] அவற்றைக் காட்டித்
தானும் காண்கின்ற ஆன்மாவைப் போல,

[உள்ளத்தை -] அறியும் இயல்புடைய ஆன்மாவிற்கு,
(அதனோடு ஒன்றிநின்று.)

[காண -] புலன்களை அஃது அறியும்படி.

[காட்டி காண்டலின் -] அவற்றை முதல் அறிவித்துத்
தானும் அறிந்து வருதலால்.

[அயரா அன்பின் -] அவ்வத்துவித நிலையைச் சிறிதும்
அயர்த்தலின்றிக் கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பானே.

[அரன் கழல் செலும் -] ஆன்மாச் சிவானந்த அனுப
வத்தை எய்தும்.

விளக்கவுரை

“ காணும் ” என்னும் உவமை அடை பொருளினும்,
“ கண்டு ” என்னும் பொருள் வினை உவமையினும் சென்று
இயைந்தன. “ காண ” என்பது அவ்விரண்டற்கும் உரித்தாய்
நின்றது.

‘ காட்டிக் காண்டல் ’ என்பது, “ கண்டு காட்டல் ” எனப்
பின் முன்னாக மாறி நின்றது, “ வேர்த்து வெகுளார் விழுமி
யோர் ‡ ” என்பது போல. இக்கருத்தை வழிநூல் ஆசிரியர்,

“ காட்டக்கண் டிடுந்தன்மையுடைய கண்ணுக் (கு)
 ஏயும் உயிர் காட்டிக்கண் டிடுமா போல
 ஈசன் உயிர்க்குக் காட்டிக் கண்டிடுவன் ” §

என விரித்தோதுதல் காண்க.

அயராமைக்கு, ‘ அதனை ’ என்னும் செயப்படுபொருள் வருவித்துக் கொள்க.

“ அயரா அன்பு ” என்பது, ‘ ஆறு சென்ற வியர் ’ என்பது போல, ‘ அயராமையான் உண்டாகிய அன்பு ’ எனக் காரண காரியப் பொருட்டாய் நின்றது. [அயர்த்தல் - மறத்தல்.] இதனை, “ இத்தை - ஆயும் அறிவுடையனாய் அன்பு செய்ய ” * என வழிநூல் ஆசிரியர் கூறுமாற்றான் அறிக.

“ உள்ளத்தை ” என்றது உருபு மயக்கம்.

அறிவு, இச்சை, செயல் என்பவற்றின் நிகழ்ச்சிகளே அயராமை, அன்பு, செலவு என முறையே காண்க. ‘ இம்முன்று நிகழ்ச்சிகளும் காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் ஒருபொருள் மேல் நிகழும் ’ என்றற்கு, “ அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலும் ” என்றார்.

இந்நூற்பாவில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட பொருளைப் பின்வருமாறு விளங்க உணர்தல் வேண்டும்.

உயிர் இன்றிக் கண் தான்மட்டுமே நின்று உருவத்தைக் காணமாட்டாது. ஆகவே, கண் ஓர் உருவத்தைக் காணும் பொழுது கண்ணொளியோடு உயிரினது உணர்வும் உடன் கலந்தே நிற்கும் என்பது அறியப்படும். ஆயினும் அக்கலப்புப் பிரித்துக் காண முடியாத கலப்பாதலின், அக்காட்சியும் இரண்டன் காட்சியேயாகும். பிரிக்க முடியாத இக்கலப்பே அத்துவித சம்பந்தமாம். அதனை, “ அறிவொளி போல் பறிவரும் அத்துவிதம் ” † என்னும் புடைநூலால் அறிக. அறிவு - உயிர் உணர்வு. ஒளி - கண்ணொளி. இவை யெல்லாம் உவமை விளக்கம்.

இவ்வாறே, முதல்வன் இன்றி உயிர் யாதொன்றையும் அறியமாட்டாது. ஆகவே, உயிர் ஒருபொருளை அறியுமிடத்து,

§ சிவஞானசித்தியார்-து. 11. 1. * சிவஞானசித்தியார்-11:1.
 † சிவப்பிரகாசம் - 7.

உயிரறிவோடு சிவனது அறிவாகிய சத்தியும் உடன் கலந்தே நிற்கும். அதனால் அச்சத்தியை விட்டு நில்லாத சிவனும் அவ் விடத்து உயிரோடு உடனாகியே நின்றல் அறியப்படும். ஆயினும், உயிரும், சிவனும் கலந்து நிற்கும் கலப்புப் பிரித்தறிய வாராத அத்துவிதக் கலப்பாகும். அதனால், அவ்விடத்து நிகழும் அறிதல் நிகழ்ச்சியும் இருவரது அறிவின் நிகழ்ச்சியேயாம்; ஒருவருடைய அறிவின் நிகழ்ச்சியன்று.

இங்ஙனம் முதல்வன் உயிருக்குக் காட்டும் உபகாரமே யன்றிக் காணும் உபகாரத்தையும் பெத்தம், முத்தி இருநிலையிலும் இடையறாது செய்து வருதலின், அதற்குரிய அவ் அத்துவித உரிமையை உயிர் மறவாது அறிந்து நிற்குமாயின் அறியுந்தோறும், அறியுந்தோறும் அவனையே பற்றி நிற்கும் வேட்கை அதற்கு மேலும் மேலும் மிகும். அவ்வேட்கைதானே 'அன்பு' எனப்படும் ஆதலின், அவ் அன்பே தானாய்ச் சிவானந்தம் மேலும் மேலும் மிகுந்து மிகுந்துவர, அவ் ஆனந்தத்திலே ஆன்மா முழக்கி டிகடக்கும்.

இங்ஙனம் ஆன்மாவின் அறிவு, இச்சை, செயல் என்னும் மூன்றும் முதல்வனையே பொருளாகக் கொண்டு செயற்பட்டுப் பிறிதொரு பொருளிற் செல்லாது அடங்கி நின்றலே அதீதநிலை என்பதும் உணர்க.

“ அங்கியும் ஒன்றில் தங்கிநின் றல்லது
தன்ருழில் நடாத்தா தென்றறி இனிநீ ” ‡

என்றவாறு, “ நெருப்பு யாதானும் ஒன்றை இடமாகக் கொண்டு நின்றே தன் காரியத்தைச் செய்யும் அல்லது, தான் தனியே நின்று செய்யாது. அதுபோல, இறைவனும் உயிரிடமாக நின்றே தான் செய்யக் கருதுவனவற்றைச் செய்வான் அல்லது தான் தனியே நின்று செய்யான் ” என்பது சிவாகமநூல் துணிபாகும். இறைவன் அங்ஙனம் செய்யும் செயல் 'பந்தம், வீடு' என இரண்டாகி நிகழும். அவற்றுள் பந்தத்தைச் சகல நிலையில் உள்ள உயிர்களிடமாக நின்றும், வீட்டை இச்சுத்த துரியாதீத நிலையைத் தலைப்பட்ட உயிர்களிடமாக நின்றும் செய்வன் என்க.

[இதனானே இந்நிலையில் நின்றார் திருவாய் மலர்ந்தருளும் நூல்கள் பதிவாக்கியம் ஆவதல்லது, பசுவாக்கியம் ஆகாமை அறிந்துகொள்க.]

‡ சங்கற்ப நிராகரணம் - 9 - 45, 46.

‘ உயிர் ஒன்றை அறிதற்கு இறைவன் அதனை அறிவித்த லாகிய காட்டும் உபகாரம் மட்டும் போதாது; அவனும் உடன் நின்று அறிதலாகிய காணும் உபகாரமும் வேண்டும் ’ என்பது, பின்வரும் அருட்டிரு மொழிகளால் விளங்கும்.

“ தொண்டனேன் நினைபுமா நினையே ”

“ விரும்புமா விரும்பே ”

“ தொடருமா தொடரே ”

“ நுகருமா நுகரே ” †

இனி,

“ அறிவானும் தானே ; அறிவிப்பான் தானே ” என்று ஒதிய அம்மை, பின்,

“ அறிவாய் அறிகின்றான் தானே ” ‡

என்று ஒதியது இக்காணும் உபகாரத்தைக் கருதியே என்பதும் உணரற்பாற்று.

முதற்கண், “ அறிவானும் தானே ” என்றது அறிவித்தற் பொருட்டு அவன் தானே அறிதலையும், பின்னர், “ அறிவாய் அறிகின்றான் ” என்றது, அறிவிக்கப்பட்ட பொருளை ஆன்மா அறிந்து அதன்கண் அழுந்துதற்பொருட்டு அதனோடு உடன் நின்று அப்பொருளை அறிதலையும் குறித்தல் நுனித்துணரத் தக்கது.

இக் காணும் உபகாரத்தை மேல் எங்கும் கூறுது, இத் துணையும் வந்து இங்குக் கூறியது, அத்துவிதநிலை படிப்படியாக விளங்கி, இங்கு முற்ற விளங்கும் என்பது பற்றியாம்.

இனி, இவ்வாறன்றி,

“ காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டல் ”

என்றது காட்டும் உபகாரத்தை மட்டுமே கூறியதாக உரை கூறுவாரும் உளர். §

‡ திருவிசைப்பா - 1. † அற்புதத் திருவந்தாதி - 20.

§ பாண்டிப் பெருமாள்.

வார்த்திகத்துள் ஆசிரியர் " அவனும் அவற்றது விடயத்தை உணரும் " என்றலின், அவர்க்கு நூற்பாவில் காட்டும் உபகாரத்தை மட்டுமே கூறுதல் கருத்தாகாது ஆதலாலும், காணும் உபகாரத்தைக் கூறுதல் கருத்தாயின், ' காண உள்ளம் காண்டலின் ' என்றொழியாது, " காட்டலின் " என்றது என்னை யெனின், காணும் உபகாரம் காட்டும் உபகாரத்தின் பின்னரே நிகழும் என்பது உணர்த்துதற்கு அதுவும் உடன் கூறப்பட்ட தன்றி, வேறில்லை யாதலாலும், ' அவ்வாறன்று ; காட்டும் உபகாரத்தைக் கூறுதலே கருத்து ' என வல்வழக்கிடின், அஃது ஐந்தாம் நூற்பாவிற்குளே கூறப்பட்டமையின், மீட்டும் இங்குக் கூறுதல், கூறியது கூறலாம் ஆதலாலும் அவ்வாறுரைப்பன வெல்லாம் போலியுரை என்றொழிக.

அங்ஙனமாயின் வடமொழிச் சிவஞான போதத்துப் பதினொன்றாம் சூத்திரத்துள், " காட்டுவான் " என்பதை மட்டுமே கூறி, ' காண்பன் ' என்பதைக் கூறுதொழிந்தமை என்னை யெனின், அதில், ' காட்டுவான் ' என்று இல்லாமல், " காட்டுவானும் " என உம்மையோடு கூடியுள்ளது. அவ்வும்மை எதிரது தழுவிய எச்சமாய், ' காண்பானும் ' என்னும் பொருளைத் தந்து நின்றலின், ' காண்பான் ' என்பது கூறப்படவில்லை என்றல் எவ்வாறு ?

அவ்வும்மைக்குப் பொருள் காண மாட்டாதார் (உம்மையின்றிப்) பாடத்தை வேறுபடுத்தி ஒதுவர்.* அது கொள்ளத் தக்கதன்று.

இந்நூற்பா இரண்டு அதிகரணங்களை யுடையது. அவை :-

1. காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல் காண உள்ளத்தைக் காட்டிக் காண்டல்.
2. அதனை அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலும்.

முதல் அதிகரணம்

[காட்டிக் காண்டல்]

முன்னுரை :- "முதல்வன் உயிர்கட்குச் செய்வது, 'காட்டும் உபகாரம்' ஒன்றுமே ; 'காணும் உபகாரம்' என்பது இல்லை "

* " த்ருசோ தர்சயிதா சாத்மா தஸ்ய தர்சயிதா சிவ : " என்பது இவர் கொள்கின்ற பாடம். இதில் - ச - என்ற உம்மை உள்ளது. " த்ருசோ தர்சயிதே வாத்மா தஸ்ய தர்சயிதா சிவ : " என்பது பிறர்கொள்ளும் பாடம். இதில் அந்த உம்மை இல்லை.

எனக் கூறுவாரை நோக்கிக் காணும் உபகாரமும் உளதாதல் அத்துவிதத்தின் உண்மை உணரின் விளங்கும் என்னும் கருத்தினால் அதனை விளக்குதற்கு முதல் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - அவனும் அவற்றது விடயங்களை உணரும் - என்றது, (இது மேற்கோள்)

இவ்வான்மாக்கள் அவனை யின்றி அமைந்து ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோளின் பொருள்

அவனும் - முதல்வனும். அவற்றது - ஆன்மாக்களது விடயங்களை - பொருள்களை. உணரும் - உடன் நின்று உணர்வான்.

விளக்கம்

‘அவனும்’ - என்னும் உம்மை, ‘ஆன்மாக்கள் உணர்தலே யன்றி’ என இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

“உணரும்” - என்பதற்கு, ‘உடன் நின்று உணர்வான்’ என உரை கூற அறியாதவர், ‘உயிர்கட்கு அறிவித்தற் பொருட்டுத் தானே அறிவான்’ என உரைப்பர். அவ்வாறுரைப்பின் அது சித்த சாதனமாம் (எதிர்ப் பக்கத்தவர் கொள்கையையே தாமும் சாதிப்பதாய் முடியும்) ஆதலாலும், அதனை இங்குக் கூறுதற்கோர் காரணம் இன்று ஆதலாலும் அஃது உரையாகாமை அறிக.

மேல், “அவையே தானேயாய்” † என்றும், “தாம் தம் உணர்வின் தம்” ‡ என்றும் ஒருவாறு உணர்த்திப் போந்த அத்துவிதத்தை இங்குக் காணும் உபகாரத்தின் வைத்து இனிது விளங்கக் கூறினார் என்க.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை:- “கண் சடம் ஆதலாலும், காணுதலால் வரும் பயன் கண்ணுக்கின்றி உயிர்க்கே யாதலாலும் கண் ஒன்றைக் காணுமிடத்து உயிரும் உடன் நின்று காண்டல் நிகழ்கின்றது.

இங்கு உயிர் கண்போலச் சடமாகாது சித்தாதலாலும், உணர் தலால் உண்டாகும் பயன் உயிருக்கன்றி, முதல்வனுக்கு இன்மையானும் கண், உயிர் இவற்றிடை உள்ள தொடர்பை உயிர், முதல்வன் இவர்க்கிடை உள்ள தொடர்பிற்கு உவமை கூறல் பொருந்தாது” என அவ்வாதிகள் நிகழ்த்தும் தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

அவனை இன்றி அமைந்து ஒன்றையும் விடயியா - முதல் வனைத் துணையாகக் கொள்ளுதல் இன்றி, அமையவும் மாட்டா ; ஒன்றை உணரவும் மாட்டா.

விளக்கம்

விளக்கொளி தன்னிடத்திற் கலத்தல் இல்லாமல், காட்டக் காண்பதாய கண்ணொளி விளக்கம் பெறுது அஃதாவது உருவத்தைக் காணும் தகுதியைப்பெறுது. இனி, அக்கண்ணொளி விளக்கொளியால் விளக்கம் பெற்றதாயினும், அவ்விளக்கொளி தன்னோடு உடன் வந்து பொருள்களையும் பற்றினாலன்றிக் கண்ணொளி தான் மட்டும் தனியே சென்று பொருளைப் பற்றி அதனைக் காணமாட்டாது.

[இஃது ஒளியில் நிற்கும் கண், இருளில் உள்ள பொருளைக் காணமாட்டாமை பற்றி அறியப்படும்.]

அதுபோலவே, முதல்வனது சத்தி தன்னிடத்தில் கலத்தல் இல்லாமல், அறிவிக்க அறிவதாகிய ஆன்ம அறிவு விளக்கம் பெறுது. அஃதாவது யாதொன்றையும் அறியும் தகுதியைப் பெறுது. இனி, ஆன்ம அறிவு சிவசக்தியால் விளக்கம் பெற்ற தாயினும் அச்சத்தி தன்னோடு உடன் நின்று பொருளை அறிந் தாலன்றித் தான்மட்டும் தனியே நின்று யாதொன்றையும் அறிய மாட்டாது. அது பற்றியே, “அவனும் அவற்றது விடயத்தை உணரும்” என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

இவற்றுள், ‘முதற்கண் முதல்வன், ஆன்ம அறிவு விளக்கம் பெற்றுப் பொருள்களை அறியும் தகுதியை அடையச் செய்தலே காட்டும் உபகாரம்’ எனவும், ‘பின்பு அவ்வறிவு பொருள்களை அறியும்படி அவன் அதனோடு உடன் நின்று அறிதலே காணும் உபகாரம்’ எனவும் தெளிந்து கொள்க.

ஆன்ம அறிவு பொருள்களை அறியும் தகுதி பெறுதல் முதல்வனது காட்டும் உபகாரம் இன்றி அமையாததுபோல,

அவ் அறிவு பின் பொருளை அறிதலும் அவனது காணும் உபகாரம் இன்றி அமையாது என்பதில் ஐயம் இன்று என வலியுறுத்தற்கு, “ இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றி அமைந்து ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான் ” என்றார்.

“ அமைந்து விடயியா ” - என்பதில் ‘ அமைந்து ’ என்னும் வினையெச்சம் எண்ணின்கண் வந்தது, “ கந்தித்துச் சுழலுமா போல் ” ‡ என்பதிற்போல. “ ஒன்றையும் ” என்னும் உம்மை முற்றும்மை.

‘ விடயித்தல் ’ என்பது ‘ விடயமாகக் கொள்ளுதல் ’ எனப் பெயர் அடியாகப் பிறக்கும் வினை என்க.

“ எவ்விடத்தும் இறையடியை இன்றி அமைந் தொன்றை
அறிந்தியற்றி டா உயிர்கள்; ஈசன்ருளும்
செவ்விதினில் உளம்புகுந்து செய்திடு லாம் உணர்ந்து
சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்;
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்று;
இவற்றினுக்கம் முதல்எழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கும்
அவ்வுயிர் போல் நின்றிடுவன்; ஆத லால்நாம்
அரனடியை அகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே. ” †

என இவ் ஏதுவின் பொருளை வழிநூல் ஆசிரியர் விரித்தோதுவர். அங்ஙனம் ஓதும் அதனுள், “ எவ்விடத்தும் ” என்பது, ‘ பெத்தம், முத்தி இரண்டினும் ’ என்பதாம்.

“ இறையடியை ..... நிற்பன் ” - என்பது, முதல்வன் எல்லாப் பொருளிலும் கலந்து நிற்கும் முறையில் உயிரின் கண்ணும் நிறைந்து அதனது அறிவை விளங்கப் பண்ணுதலையும், “ இவ்வுயிர்கள் ..... நின்றிடுவன் ” என்பது உயிரினிடத்துச் சிறப்பாக உடன் நின்று அறிதலையும் குறிப்பனவாம். அவ்வாறில்லையேல், ஒன்றையே இருமுறை, ‘ கூறியது கூறல் ’ என்னும் குற்றம்படக் கூறியதாய் முடியும்.

இவற்றுள் முன்னதே காட்டும் உபகாரமாயும், பின்னது காணும் உபகாரமாயும் நிறநல் அறிக.

‡ சிவஞான சித்தியார் - சூ. 10 - 6.

† சிவஞானசித்தியார் - சூ. 11. 7.

புடைநூல் ஆசிரியரும்,

“ விளக்கொளி கலந்தவற்றை - கண்ணொளி அகல நின்றே
கண்டிடும் ” §

என்பதனால் காட்டும் உபகாரம் இன்றியமையாதது ஆதலையும்.

“ வேறு காணாக் - கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடும்
கருத்தொன்றன்றே ” §

என்பதனால் காணும் உபகாரம் இன்றியமையாதது ஆதலையும் விளக்குவார்.

‘அவை அங்ஙனமாயின் ஆடக; பரமுத்தி நிலையில் உயிர்க்குப் புலனாவது ஒன்றும் இன்மையின், வழிநூல்ஆசிரியர், உயிர்கள் அரனடியை இன்றியமைந்து ஒன்றை அறிந்தியற்றி டாமையை, “ எவ்விடத்தும் ” - எனப் பெத்தம், முத்தி இரண்டிலுமாகக் கூறியது பொருந்துமாறு எங்ஙனம்’ எனின், இவ்வாறு வினவுவது முத்தி நிலையின் இயல்பை அறியாதார் செயலேயாம். என்னை யெனின்,

‘ சுத்த அனுபோகத்தைத் துய்த்தல் அனு; - மெத்தவே
இன்பம் கொடுத்தல் இறை ” *

எனவும்,

“ ஒன்றின்நின் றுணரும் உண்மைக் குவமை ஆணாவத்தோ
டொன்றே ” ‡

எனவும், இவ்வாறே பிறவிடங்களிலும் ஆசிரியன்மார் ஓதுதலால், ‘பரமுத்தியில் உயிருக்குச் சிவானந்தம் புலனாக அஃது அதனை உணர்ந்து அதன்கண்ணே அழுந்தும் என்பதும், ‘அவ்விடத்தில் அவ் ஆனந்தத்தை உயிர் அறிந்து அதன்கண் அழுந்துதலும் முதல்வனது உபகாரம் இன்றி அமையாது ஆதலின் அதுபற்றி அவ்வுயிர்களின் பொருட்டு அவ் ஆனந்தத்தையும் முதல்வன் உயிரோடு உடன்நின்று அறிவன்’ என்பதும் விளங்குதலால் என்க.

§ சிவப்பிரகாசம் - 58.

* உண்மை விளக்கம் - 51. ‡ சிவப்பிரகாசம் - 87.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- “பெத்தம், முத்தி இரண்டிலும் உயிர் அறிவன வற்றை யெல்லாம் முதல்வனும் உடன்நின்று அறிவனாயின், அவ் இருவரிடே வேற்றுமை யாதும் இல்லையாய்விடும்” என அவர் தடை நிகழ்த்துவராயின், அத்தடைக்கு விடையாக, முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

ஐந்தையும் ஒக்க உணரா(து) அவற்றுணர்வ(து)
ஐந்தும்போல் நின்றுணரும் ஆதலால் — ஐந்தினையும்
ஒன்றொன்றுப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே ; எவ்வுலகும்
ஒன்றொன்றுப் பார்க்கும் உணர்ந்து.

இதன் பொருள்

உள்ளம் - ஆன்மாவானது.

அவற்று ஐந்தும்போல் நின்று உணர்வது உணரும் ஆகலான் - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் புலன்கள் ஐந்திலும் ஐம்பொறிகள் அது அதுவாய் ஒன்றிநின்று அறிதல்போலவே தானும் உணர்வது ஒரு புலனில் அது அதுவாய் அழுந்தி நின்று அறியும் ஆதலால்.

ஐந்தையும் ஒக்க உணராது - ஐந்து புலன்களையும் ஒருசேர உணரமாட்டாது.

ஐந்தினையும் ஒன்று ஒன்றுப் பார்த்து உணர்வது - அவ் ஐந்தினையும் ஒன்றொன்றாகவே அறிந்து அனுபவிப்பதாகும்.

ஒன்று - ஆன்மாப்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய்ப் பல திறப்படுதல் இன்றி, எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாகியே நிற்பதாகிய சிவம்.

எவ்வுலகும் ஒன்று உணர்ந்து பார்க்கும் - எல்லா உயிர்களுடைய எல்லாப் புலன்களையும் பொதுவாக ஒருங்கே உணர்ந்து, அவ்வுயிர்களோடு உடனாய் நின்று அவ்வவ்வுயிர்களின் புலனைச் சிறப்பாகவும் அறியும்.

விளக்கவுரை

இவ்வெண்பாவில் சொற்பொருட் பின்வருநிலை அணிவந்தது.

“ உள்ளமே ” என்னும் ஏகாரம் சிவத்தைப் பிரித்தலின் பிரிநிலை.

சிவத்தை, “ ஒன்று ” என்னும் பெயராக் கூறியது, ‘ அஃது எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யுணர்தல், சார்ந்ததன் வண்ணமாகாது எவ்விடத்தும் ஒரு பெற்றியதாய் நின்றலால் ’ என்னும் ஏதுவைக் குறிப்பால் தோற்றுவித்தற்காம்.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “ உயிர்கள் பெத்தத்தில் ஐம்புலன்களை உணரும் ஆதலின், ‘ அப்புலன்களை முதல்வனும் உயிர்களோடு உடன் நின்று உணர்வன் ’ என்றல் பொருந்தும், முத்தியில் உயிர் சிவனையே உணரும் ஆதலின், ‘ அவ்விடத்தும் முதல்வன் உயிர்களோடு உடன் நின்று உணர்வன் ’ எனின் அது, ‘ தன்னையே தான் உணர்வன் ’ என்பதாய், ‘ தன்னைப் பற்றுதல் ’ † என்னும் குற்றமாம் அதனால், முதல்வன் உயிர்களோடு உடன் நின்று அவற்றது விடயத்தைத் தானும் உணர்தல் எல்லா இடத்திற்கும் ஏற்புடையதாகாது ; சில இடத்திற்கே ஏற்புடைய தாம் ” என்பாரை நோக்கி, அஃது எல்லா இடத்தும் ஏற்புடையது ஆதலை விளக்கி மேற்கோளை வலியுறுத்தற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்வினைந்த பொற்பினுன் — ஏகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ணுனான் உள்குவார் உள்கிறறை
உள்ளத்தாற் காணானே உற்று.

இதன் பொருள்

ஒன்று - முதல்வனைச் சார்ந்தமையால் அம் முதல்வனைப் போலவே ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்கும் ஆன்மா.

ஏகம் ஆய் நின்று - அம்முதல்வனோடு ஒன்றாய் நின்று.

இணையடிகள் உணரவே-அவனது இணையாய் திருவடிகளை உணர்தலானே.

† தன்னைப் பற்றுதல், ‘ ஆன்மாச்சிரய தோடம் ’ எனப்படும்.

தான் போகமாய் விளைந்த பொற்பினான் - முதல்வன் தான் அவ்வுயிருக்குப் பேரின்பமாய் மேலும் மேலும் விளைகின்ற பொலிவினை யுடையன் ஆதலாலும்.

உள்ளத்தின் கண் ஏகனாய் ஆனான் - அங்ஙனம் உணர்கின்ற அந்த ஆன்ம ஞானத்தின்கண் வேற்றுமை யின்றி ஒன்றாய், நீங்காது நிற்பவன் ஆதலாலும்.

உள்குவார் உள்கிறறை - கருதுவார் கருதும் பொருளாய் நிற்கின்ற தன்னை.

உள்ளத்தான் உற்றுக் காணானே - அவர் அறிவோடு கூடி நின்று அறியமாட்டானே!

விளக்கவுரை

‘கண், தன்னையே தான் காணாதல் இல்லையாயினும், அது கண்ணாடியில் நின்றவிடத்து, தன்னையே தான் காணாதல் போல, முதல்வனும் ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடி நின்றவிடத்து அந்த ஆன்ம ஞானத்திற்கு எதிர்ப்புலமாகின்ற தன்னையும் தான் காண்பான்’ என விளக்கம் தருதற் பொருட்டு, முதல்வனை, “போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான்” என்றும், “ஏகமாய் உள்ளத்தின் கண் ஆனான்” என்றும் கூறினார்.

‘உயிர் உணர்வனவற்றை முதல்வனும் உடன் நின்று உணர்தல் எல்லா இடத்திற்கும் பொருந்துவதே’ என்பதை நிறுவுதற்கு, ‘தனது இன்பத்தை’ எனச் சுட்டிக் கூறுது, “உள்குவார் உள்கிறறை” - எனப் பொதுப்படுத்திக் கூறினார். “வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான்” டி என்ற அப்பர் திருமொழியை இங்கு நினைவுகூர்க.

“உள்ளத்தான்” என்னும் ஆன் உருபு உடன் நிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தது. ஓகாரம் எதிர்மறை.

‘முத்தியில் தனது ஆனந்தத்தையும் முதல்வன் தான் உணர்வான், அதனை உணர்கின்ற ஆன்ம அறிவோடு உடன் நின்றலால், ஐம்புலன்களை உணர்தல் போல்’ என அனுமானங் கூறி, சிவானந்தத்தையும் சிவன் உயிரோடு உடன் நின்று உணர்தலை விளக்கும் வகையில் “உள்குவார் உள்கிறறை உள்ளத்தான் உற்றுக் காணானே” என்றார்.

“ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுணரப் போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான்” என்றது, முதல்வன் உயிரோடு

கூடி அஃது அறியும் பொருளை யெல்லாம் தானும் அறியும்
இயல்பையும்,

“ ஏகமாய் உள்ளத்தின் கண் ஆனான் ” என்றது, ஆன்ம
அறிவை அவன் விளக்கும் இயல்பையும் கூறியது, என்க.

‘ பரபோகமாய் ’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறாமல் “ போகமாய் ”
எனப் பொதுவாகக் கூறியதும், அவன் உயிரோடு கூடிநின்று
உணர்தல் ‘ உலக போகம், சிவபோகம் ’ என்னும் இரண்டிலும்
ஒரு பெற்றியதாதல் விளங்குதற்கு.

நிலம் வலிதாய் இருத்தல் இயற்கையே யாயினும், சேற்று
நிலம் மிதித்துச் சென்றவன் நல்ல நிலத்தை அடைந்தானாயின்,
‘ இத்துணைத் தொலைவு நடந்து வந்தமையால் நிலம் வலிதா
யிற்று ’ என அதனைச் செயற்கைபோல ஆக்கமும், காரணமும்
கொடுத்துக் கூறுவான். அதுபோலவே, சிவபோகம் ஆன்மா
விற்கு இயற்கையே யாயினும் இதுகாறும் உலகபோகத்தையே
நுகர்ந்து வந்தமையால் செயற்கைபோலத் தோன்றுதல் பற்றி,
“ ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் உணரப்போகமாய் ” என
ஆக்கமும், காரணமும் அடுத்துவந்தது.

‘ ஆன்மாச் சிவனோடு ஏகமாய் நின்று அவனது இணை
யடிகளை உணருந்தோறும் அதற்குச் சிவானந்தம் புதிது
புதிதாய் மேலும், மேலும் விளையும் ’ என்பதையே வாதவூர்
அடிகள்,

“ உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன் தில்லைச் சிற்றம்
பலத்தொருத்தன்
குறைந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச் செவ்வாய்இக்
கொடியிடைதோள்
புணர்ந்தால் புணருந்தோறும் பெரும்போகம் பின்னும்
புதிதாய்
மணந்தாழ் புரிசுழ லாள் அல்குல் போல
வளர்கின்றதே ” †

எனச் சிற்றின்பத்தின்மேல் வைத்து ஓதி யருளினார்.

‡ “ செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமோடு கூறல் ”, “ ஆக்கந்
தானே காரண முதற்றே ” என்பன தொல்காப்பியம். சொல் -
கிளவியாக்கம். † திருக்கோவையார் - 9.

‘வினையும் பொற்பினுள்’ என்னும் எதிர்காலம், தெளிவுபற்றி, “வினேந்த பொற்பினுள்” என இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்டது.

‘கண் கண்ணுடியில் நின்று தன்னைக் காணுதல்போல’ என்பது படக் கூறினமையால், முதல்வன் தனது ஆனந்தத்தை இவ்வாற்றான் உணர்தல், ‘தன்னைப்பற்றுதல்’ என்னும் குற்றம் ஆகாமை காட்டப்பட்டது.

[த - கு. ‘கண்ணுடியிற் பாய்ந்து, பின்பு எதிராகத் திரும்பி முகத்திற்பட்டு முகத்தை உண்மையாகவே காண்கின்றது, என்பதும், முகம் கண்ணுடியில் காணப்படுவது போலத் தோன்றாதல் மயக்கக் காட்சி என்பதும் ஆகமங்களின் கொள்கை.]

இங்கு, “அவனும் அவற்றது விடயத்தை உணரும்” என உணர்வு பற்றியே கூறினாரேனும்,

“எத்திறம் ஞானம் உள்ளது) அத்திறம் இச்சை செய்தி”† எனக் கூறுதலால், உயிர் இச்சித்தல், செய்தல் என்பவற்றிற்கும் இங்குக் கூறிய முதல்வனது இருவகை உபகாரமும் இன்றியமையாததாதல் பெறப்படும். படவே, அவை பெத்தம், முத்தி இரண்டிலும் ஒருதன்மையாய் நிகழும் என்பது தெளிவாம்.

பெத்தத்தில் ஆன்மாச் சிவனை மறந்து, ‘எல்லாவற்றிற்கும் தானே முதல்’ எனக் கருதிநின்றலால், அப்பொழுது வினைவன வெல்லாம் சிவனுக்கு ஆகாது ஆன்மாவிற்கேயாய், வினைகள் ஏறிப் பிறப்பை விளைக்கின்றன.

முத்தியில் ஆன்மாத் தன்னை மறந்து, ‘எல்லாவற்றிற்கும் சிவனே முதல்வன்’ எனக் கருதி நின்றலால், சிவானந்த அனுபவம் ஒன்றை யொழித்து ஏனைய வெல்லாம் சிவனுக்கேயாய், வினையில்லாதொழியப் பிறப்பும் நீங்கிச் சிவானந்த அனுபவம் ஒன்றே நிற்பதாகிறது.

இவ்வுண்மை நோக்கியே, “உலகில் ஒன்றனை ஈவாரும் ஏற்பாரும் ‘இது சிவனுக்கு ஆகுக’ (சிவார்ப்பணமாயது) எனக் கருதியே ஈதல் வேண்டும்; இல்லையேல் குற்றமாம்’ எனச் சிவாகமங்கள் விதிக்கின்றன.

† சிவஞான சித்தியார் - து. 1. 62.

“ யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி ஆங்கே
மாதொரு பாகனூர் தாம் வருவர் ” ¹

என்றவாறு, தெய்வங்களை வழிபடுமிடத்தும், ‘அவை வழியாக
அவ்வழிபாட்டை ஏற்பவனும், ஏற்றுப் பயன் தருவானும்
சிவபிரானே’ எனக் கருதாது அவ்வத் தெய்வங்களையே வழி
படின் அதுவும், ‘நல்வினை’ என்னும் வினையேயாய்ப் பிறப்பைத்
தரும் என்க.

மேற்கூறிய சிவயோக நிலையில் நிற்பார்க்கு,

“ எத்தனாவில் நின்று ..... இல்லை வினை ;
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன் ” ²

என்பது முன்னை நூற்பாவிற் கூறப்பட்டது. மற்றும்,

(அவர்) “ பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாம் ” ³

“ உடம்புடைய யோகிகள் தாம் உற்றசிற் றின்பம்
அடங்கத் தம் பேரின்பத் தாக்கி ” ⁴

“ கானும் கரணங்கள் எல்லாம்பே ரின்பம் எனப்
பேனும் அடியார் ” ⁵

“ எல்லாம் சிவமாய் இருந்ததே ”

என்றாற் போல்வனவும் காண்க.

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் முதல்வனது காணும்
உபகாரமே வலியுறுத்தி விளக்கப்பட்டமையால் இது காணும்
உபகார அதிகரணமாகும்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

[அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே]

முன்னுரை :- முன்னை அதிகரணத்தில், ‘முதல்வன் கண்
னொளியின் ஆன்மா போல அத்துவிதமாய் நின்று காட்டுதலும்,

¹ சிவஞானசித்தியார் - து. 2. 25. ² இந்நூல் - து. 10. அதி. 2.

³ திருவுந்தியார் - 33. ⁴ திருக்களிற்றுப்படி - 76. ⁵ திருவாசகம் -
பண்டாய நான்மறை - 6.

காணுதலும் செய்வன்' என்றதனான், 'அவ்வியைப் பற்றி அவனோடு ஏகனாகி நிற்கும் உயிரின் அறிவு இச்சை செயல்கள் செயற்படுமாறு இது' என்பது பெறப்படாமையின், அவை செயற்படுமாறு யாங்ஙனம், எனத்தடை நிகழ்த்துவாரைநோக்கி, அத்தடைக்கு விடைகூறும் முகத்தானே, இங்கு எடுத்துக் கொண்ட சிவப்பேறுகிய பயனை உணர்த்துவார்க்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனிப் - பத்தியினான் மறவா தேத்த அவனது சீபாதத்தை அணையும் - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அவன் அன்னியம் இன்றிச் செய்வோர் செய்திப் பயன் விளைத்து நின்றலால், (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

நூற்பாவினுள், "அயரா அன்பின்" என்றதற்கு ஏற்ப இதனை, 'மறவாது பத்தியினான் ஏத்த' என மொழிமாற்றிக் கொள்க.

"இத்தை ஆயும் அறிவுடையனாய் அன்பு செய்ய" § என்றே வழிநூல் ஆசிரியரும் ஒதுதலால், இவ்வாறு மாற்றிவைத்து உரைத்தலே கருத்தாதல் அறிக.

[இங்கும், "அணையும்" என்னும் பயனிலைக்கு 'ஆன்மா' என்பது தோன்று எழுவாயாய் நின்றது.]

அன்பு, பத்தி, காதல் முதலிய சொற்கள் யாவும் இச்சை மீதார்தலையே குறிப்பன. 'இச்சைமீதார்தல் பரமுத்தி நிலையினும் உண்டு' என்பதனை உணராதவர், இங்கு, "பத்தியினால் ஏத்த" என்றது பற்றி, இந்நூற்பாவும், வருகின்ற நூற்பாப்போலவே 'அணைந்தோர் தன்மை' எனப்படும் சீவன் முத்தரது இயல் புணர்த்துவதாகவே உரைப்பர். ‡ இச்சை நிகழாதாயின், எவ் விடத்தும் அனுபவம் நிகழாது. அதனாலும், ஒருபொருளைக் கூறுதற்கு இரு நூற்பா வேண்டாமையானும் அவர் உரைப்பன உரையாகாமை அறிக.

§ சிவஞான சித்தியார் து. 11. 1. ‡ சிவாக்கிரபாடியம்.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை:- “பத்தியினுன் மறவாது ஏத்தினும் ஆன்மா பரமேசுரனது சீபாதத்தை அணைதல் உடம்பு நீங்கிய பரமுத்தி தியினன்றி, உடம்பு உள்ள பொழுது இயலாது” என்பாரை நோக்கி, ‘அவ்வாறில்லை’ என மறுத்தற்கே ஏதுக்கூறினார்.

பொருள்

அன்னியம் இன்றி நின்றலான் - பரமேசுரன் ஆன்மாவிற்கு வேறாய் எங்கோ இல்லாமல், அதனிடத்திற்குளே அத்து விதமாய் நின்றலானும், செய்வோர் செய்திப் பயன் விளைத்து நின்றலான் - செய்வோர் செய்யும் செயல் வகையை அறிந்து அவ்வச் செயலுக்குத் தக்க பயனை, அதனைச் செய்வோர்க்கு, அவ்வப்பொழுதே விளைவித்தலும், காலம் நீட்டித்து விளை வித்தலும் என இருவகையாகச் செய்வன் ஆதலாலும், மிகுந்த மத்தியால் இமைப்பொழுதும் மறவாது தன்னை ஏத்துவானை அவன் அப்பொழுதே தன் அடியிற் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் வற்றி, ‘பத்தியினுன் மறவாது ஏத்த (ஆன்மா) அவனது சீபாதத்தை அணையும்’ என மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை:- “ஓர் ஆன்மா உடம்போடு கூடி நிற்கும் பொழுதே பரமேசுரனது சீபாதத்தை அணைந்ததாயின் அந்நிலை சுற்றிலும் சூழ்ந்து நிற்பார்க்கும் புலனாகவேண்டும் அன்றோ? அங்ஙனம் ஒருவரிடத்தும் புலனாகக் காணவில்லையே” எனத் தடை நிகழ்த்துவாரை நோக்கி, அது கூடாமையை உவமை வாயிலாக விளக்குதற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அருக்கனேர் நிற்பினும் அல்இருளே காணார்க் (கு)
 இருட்கண்ணே பாசத்தார்க் (கு) ஈசன் — அருட்கண்ணால்
 பாசத்தை நீக்கும் பகல்அலர்த்தும் தாமரைபோல்
 நேசத்தின் தன்னுணர்ந்தார் நேர்.

இதன் பொருள்

அருக்கன் நேர் நிற்பினும் காணார்க்கு அல் இருளே - பகலவன் எல்லார் முன்பும் வேறுபாடின்றி ஒளியைப் பரப்பி

நிற்பினும் அவ்வொளி, காட்சி யுடைய கண்ணுடையார்க்குப் பகலிற் காணப்படும் ஒளியாய்த் தோன்றுமன்றி, அத்தகைய கண் இல்லாதார்க்கு அங்ஙனம் தோன்றுது, இரவிற் காணப்படும் இருளாகியே நிற்கும். (அது போல,)

ஈசன் பாசத்தார்க்கு இருட்கண்ணே - முதல்வனும் எங்கும் வியாபகமாய் நிற்பினும் மலம் நீங்கிய முத்தர்க்கு அவன் புலனுவதன்றி, மலம் உடையார்க்குப் புலனாகாது அம்மலத்தினது கண்ணாகியே நிற்பன்.

(முத்தரும் உடம்பு நீங்காத பொழுது மலம் உடையவரே யன்றோ எனின்,)

தாமரை அலர்த்தும் பகல்போல் - தாமரை அனைத்தும் இனத்தால் ஒரு பெற்றியவே யாயினும், அவற்றுள் பக்குவப் பட்ட தாமரையை மட்டும் அதன் முறுக்கினை அவிழ்த்து மலரச் செய்கின்ற பகலவனைப்போல.

நேசத்தின் தன் உணர்ந்தார் நேர் - (உடம்போடு நிற்பல் பற்றி யாவரும் ஒரு பெற்றியராயினும் அவருள்) பக்குவம் எய்தப் பத்தியினால் தன்னை மறவாது உணர்வார்க்கு.

அருட் கண்ணால் பாசத்தை நீக்கும் - முதல்வன் தனது திருவருட் பார்வையால் அவரது பாசத்தை நீக்கி அறிவை மலர்ப்பண்ணுவன். (அதனால் உடம்பு உள்ளதாயினும் அவர் மலம் உடையவர் ஆகார்.)

விளக்கவுரை

இறுதியில் தந்துரைத்து குறிப்பெச்சம். “ இருட் கண்ணே ” என்னும் ஏகாரம் தேற்றம். மிகுந்த இருள் என்றற்கு, “ அல் இருள் ” என்றார். மலத்திற்கு, ‘ கண் ’ என்றது அறியாமையை.

“ காணார் ” - என்பது அவரது கண்ணையும், “ பகல் ” என்றது அதனைச் செய்யும் ஞாயிற்றையும் குறித்தலால் ஆகு பெயர்கள்.

“ அருக்கன்.....காணார்க்கு ” - என்பது எடுத்துக்காட்டுவமை. “ தன்னுணர்ந்தார் ” என்பதில் இரண்டன் உருபு தொகுத்தலாயிற்று.

“ நேர் ” என்பது ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. அஃது உருபு மயக்கமாய், நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளைத் தந்தது.

“ நீக்கும் ” எனப் பொருட்கு ஓதிய வினை உவமையிலும், “ அலர்த்தும் ” என உவமைக்கு ஓதிய வினை பொருளிலும் சென்று இயைதலால், அவற்றிற்குச் செயப்படு பொருள்கள் ஏற்ற பெற்றி வருவிக்கப்பட்டன.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- ‘ பத்தியினுள் மறவாது ஏத்துவார்க்குத் தாமரையைக் கட்டவிழ்த்து மலரச் செய்யும் பகலவன் போலப் பாசத்தை நீக்குவன் முதல்வன் ’ என்ற அவ்வளவிலே தெளிவு பெற மாட்டாது, ‘ அஃது எங்ஙனம் கூடும் ’ என முரணி நிற்கும் அவரை நோக்கி, வேறும் ஓர் உவமையால் அதனை விளக்குதற்கு இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

மன்னும் இருளை மதிதுரந்தவா றன்பின்
மன்னும் அரனே மலம்துரந்து — தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசம்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் தான்.

இதன் பொருள்

அன்பின் - உயிரைத் தானாக்கிக் கொள்ளும் இச்சை மிகுதியால்.

மன்னும் அரனே - அவ்வுயிரினிடத்து அனாதியே நிலை பெற்று நிற்கும் முதல்வன்.

மன்னும் இருளை மதி துரந்தவாறு - கண்ணில் நிலைபெற்று நிற்கும் இருளை வளர் பிறை மதி நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாகப் படிமுறையான் நீக்கி ஓட்டுதல்போல.

மலம் துரந்து - உயிரின்கண் உள்ள மல சத்தியை அவ்வுயிரின் பருவ முதிர்ச்சிதோறும் சிறிது சிறிதாகப் படிமுறையால் நீக்கி, முடிவில் பற்றற ஓட்டி.

காந்தம் இரும்பைத் தன்னின் வலித்து வசம் செய்தல் சலிப்பு இல் - காந்தக் கல் இரும்பைத் தன்கண் ஈர்த்துத் தன் வசமாகச் செய்தல்போல, மலசத்தி நீங்குந் தோறும் நீங்குந் தோறும் அது நீங்கின அளவிற்குத் தனது சத்தியைச் சிறிது

சிறிதாக உயிரின்கண் பதிவித்து, முடிவில் நிரம்பப் பதிவித்து அவ்வயிரைத் தன்பால் ஈர்த்துத் தன்வசமாகச் செய்துவரும் செயலில் அவனுக்கு ஒருஞான்றும் சலிப்பு உண்டாதல் இல்லை.

தான் விகாரி அலன் - காந்தக் கல்போலத் தனது சத்தி மாத்திரையில் செய்து வருகின்ற அவன் அங்ஙனம் சலியாது செய்தல் பற்றி விகாரம் உறுகின்றவனும் அல்லன்.

விளக்கவுரை

“மதி” என்றது ஏற்புழிக் கோடலால் வளர்பிறை மதியாயிற்று.

“அந்த அருள் உனக்கிங் காதார மாய் இருளின்
இந்து எனஎறித்தித் டேகமாய் - முந்தி
உனை உனக்குத் தான் விளக்கி ஓவா துணர்த்தும்
தனை உனக்குக் காட்டுமே தான் ” ‡

என்பதில் “இந்து” என்றதும் வளர்பிறை மதியையே என்க.

‘மலத்தை நீக்குபவன் முதல்வனே, உயிரின் முயற்சியால் அது நீங்குவதன்று’ என்பது விளக்குதற்கு, “மன்னும் அரனே மலம் துரந்து” எனப் பிரிநிலை ஏகாரம் கொடுத்து ஒதினார்.

‘வான், பான், பாக்கு’ - என்னும் முன்றும் வினையெச்ச விகுதியாதலே யன்றித் தொழிற் பெயர் விகுதியும் ஆதலை,

“கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து” §

என்பதனான் அறிக.

‘வசம்செய்தல் போல’ என உவம உருபு விரிக்க.

“செய்தற்கண்” என ஏழாவது விரித்துரைக்க. சலித்தல் - இளைத்தல்.

“மதி துரந்தவாறு மலம் துரந்து வசம்செய்தல்” என்றமையால், ‘மலம் நீங்குதல் சீபாதங்களை அணைந்த பின்பே’ என்பார் மதம் மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

‡ துகளறு போதம் - 36. § குறள் - 1127.

அரன், படிமுறையால் மலத்தை நீக்குதலானே சத்தி நிபாதம், 'மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம்' என நால் வகைப்பட்டு, மந்த தரத்தில் மந்ததரம் முதலாக ஒவ்வொன்றும் நந் நான்காய்ப் பதினாறு வகைப்பட்டு, அவற்றுள்ளும் பல் வேறாய் விரிவதாயிற்று என்க.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- "மலம் உயிர் உள்ள அன்றே அதன் குணம் போல அதன்கண் அநாதியாய் நின்றலால், உயிர் நிங்காது நிற்க, அதனின்றும் மலத்தை நீக்குதல் இயலாது. ஆகவே, 'அரன் மலத்தைத் துரப்பன்' என்றல் பொருந்தாது" எனப் பாடாணவாத சைவர் கூறுவர் ஆதலின், அவர் கூற்றை மறுத்தற்கு முன்னுவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார் :

வெண்பா

நசித்தொன்றின், உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்று ;
நசித்திலதேல் ஒன்றாவ தில்லை; — நசித்துமலம்
அப்பணைந்த உப்பின் உளம் அணைந்து சேடமாம்;
கப்பின்றும் ஈசன் கழல்.

இதன் பொருள்

(ஆன்மா அரன் கழலில் செல்லும் பொழுது தான் கெட்டு அதனேடு ஒன்றாகுமோ? கெடாது நின்றே ஒன்றாகுமோ? என வினாவுவார்க்கு,)

நசிந்து ஒன்றின் - 'கெட்டு ஒன்றாகும்' என விடை கூறினல்.

உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்று — ஆன்மாய் கெட்டொழி தலால், அதன்பின் ஒன்றாதல் எங்ஙனம் நிகழும்; நிகழாது. (அது பற்றி,)

நசித்திலதேல் - 'கெடாது நின்றே ஒன்றாகும்' என விடை கூறினல்.

ஒன்றாவது இல்லை - இருபொருள் வேறு வேறாய் நிற்கும் நிலைமையில் அவை ஒன்றாதல் எவ்வாறு? (அதனால்) அதுவும் கூடாது. (ஆகலான், முத்தியில் ஆன்மா ஒன்றமாறு,)

அப்பு அணைந்த உப்பின் மலம் நசித்து - நீரைச் சேர்ந்த உப்புத்தனது கட்டித் தன்மை நீங்கி அந்நீரில் ஒன்றாய் விடுதல் போல, மலம் நீங்கியொழிய.

‘உளம் ஈசன்கழல் அணைந்து சேடம் ஆம் - ஆன்மா, அம் மலத்தால் வேறுநின்ற நிலை நீங்கிச் சிவனது சீபாதத்தை அணைந்து அதன்கண் அடங்கி நிற்கும்.

கப்பு இன்று ஆம் - அங்ஙனம் அடங்கிய பின் அதற்குப் பிரிதல் இல்லை.

விளக்கவுரை

‘ஒன்றுது’ என்பதில் துவ்விசுத்தொகுக்கப்பட்டு “ஒன்று” என நின்றது. (மலம் நசித்து) என்பதில், “நசித்து” என்பது ‘செய’ என்னும் எச்சத்தின் திரிபு.

சேடமாவது, தனக்கென உரிமையின்றிப் பிறிதொன்றிற்கு உரித்தாய் நிற்பது.

* அவை உடைமை; ஆளாம் நாம் அங்கு” ‡ எனமுன்பு கூறினாயினும், இவ்வாறு அஃது உண்மையாய் விளங்கி தில்லாமை பற்றி, இங்கு, “சேடமாய்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

முத்திநிலை முடிந்தமையால், முடிவின்கண் மீட்சியின்மையைக் கூறிமுடித்தார்.

எடுத்துக்காட்டு - 4

முன்னுரை :- நான்காம் நூற்பா முதல் இதுகாறும் கூறி வந்த ‘கேவலம், சகலம், சுத்தம்’ - என்னும் முன்றலத்தைகளிலும் ஆன்மாத் தன்னியல்பு கெடாதே நிற்குமாற்றை உவமையில் வைத்துக் காட்டி, மேற்கூறிய ஈசன் கழல் அணையுமாற்றை வலியுறுத்தற்கு நான்காவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

பொன்வாள்முன் கொண்முனில் புக்கொடுங்கிப் போயகலத் தன்வாளே எங்குமாம் தன்மைபோல் — முன்வாள் மலத்துள் மறைந்துள்ளம் மற்றுலகை உண்ணும்; மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து.

‡ இந்நூல் து - 2. அதி. 4

இதன் பொருள்

பொன் வாள் - பொன்போலும் ஒளியையுடைய ஞாயிறு.

முன் - காலைப் பொழுதில்.

கொண்முவில் புக்கு - மேகக் கூட்டத்துள் மறைந்து காணப்படாது நின்று.

ஒடுங்கி - (அம்மேகங்கள் பின்பு சிறிதே நீங்குதலால்,) தன் ஒளி அவற்றிடை ஒடுங்கித்தோன்றி.

போய் அகல - மேகக்கூட்டம் பெருங்காற்றால் அடியுண்டு முற்றிலும் நீங்கிப் போனபொழுது.

எங்கும் தான் வாளே ஆம் தன்மைபோல் - எங்கும் தனது ஒளியேயாய்த் தோன்றும் தன்மைபோல,

உள்ளம் - ஆன்மா.

முன் - அநாதியில்.

வாள் மலத்துள் மறைந்து - தனது அறிவு ஆணவத்துள் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்து.

மற்று - பின்பு மாயா கருவிகள் கூடிய நிலையில் அவ்வறிவு சிறிதே விளங்கப் பெற்று.

உலகை உண்ணும் - உலகமாகிய ஐம்புலன்களை அறிந்து நுகரும்.

மலத்து இரித்து - (முடிவில் முதல்வனது திருவருளால்) ஆணவத்தைப் போக்கி, (அறிவு வியாபகமாய் விளங்க)

வரத்துச் செல்லும் - அவனது சீபாதத்தை அணைந்து தூய்மைப்படும்.

விளக்கவுரை

“மறைந்து” என்னும் எச்சத்தையும் ஏனைய போல “மறைந்துநிற்கும்” என முற்றாக வைத்து, அதனோடு “உண்ணும், செல்லும்” என்பவற்றையும் கூட்டி, அவைமுறையே ஆன்மாவின் ‘கேவலம், சகலம், சுத்தம்’ என்னும் காரண அவத்தை முன்றனையும், விளக்கி நின்றல் அறிக.

அவையாவன:- ஆன்மா அநாதியில் ஆணவத்துள் அழுந்தி அறிவு சிறிதும் இன்மையால் 'தான்' என்பதொரு பொருள் சிறிதும் தோன்றாமல் அவ்வான்மாவாகியே இருந்தது 'கேவலநிலை' எனவும், பின்னர் மாயா கருவிகள் வந்து கூடியபின் விளக்கு ஒளியோடு கூடிச்சிறிதே இருள் நீங்கப்பெற்றகண்ணொளி போல, அவ்வாணவம் சிறிதே நீங்கப்பெற்றமையால் அறிவு ஒருபுடையாக விளங்கப்பெற்று, வரையறையுட்பட்டுச் சிறிய வாய் நிற்கும் ஐம்புலப் பொருள்களைச் சுட்டியுணர்ந்து, அவற்றில் அழுந்துவது 'சகலநிலை' எனவும், பின்பு இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் என்னும் இவற்றின்வழி முதல்வனது ஞானம் இனிது விளங்க ஞாயிற்றின் ஒளியோடு கூடி, இருள் முழுவதும் நீங்க, ஞாயிற்றின் ஒளிமுன் விளக்கொளியும் புலனாகாதொழிய நிற்கும் கண்ணொளிபோல, ஆணவம் முற்றும் நீங்க, முதல்வனது ஞானத்தின் முன் மாயா கருவிகளும் மாயா உலகமும் புலனாகாது ஒழிய, அறிவு வியாபகமாய் விளங்கப் பெற்று வியாபகப் பொருளாகிய முதல்வனது நிறைவில் தோய்ந்து நிற்பது 'சுத்த நிலை' எனவும் இங்ஙனம் உணருமாறு அவை விளக்கி நிற்பல் காண்க.

இவ்வாறு இவ்வெண்பா, நான்காம்நூற்பா முதல் இதுகாறும் விளக்கப்பட்டுவந்த, 'கேவலம், சகலம், சுத்தம்' என்னும் மூன்று அவத்தைகளையும் உவமை முகத்தால் தொகுத்து விளக்கிற்றென்க.

'உவமை, ஆன்மா அறிவு சிறிதும் தோன்றாது மறைதல், சிறிது விளங்குதல், முற்ற விளங்குதல் என்னும் அவற்றளவில் நின்ற ஒருபுடை யுவமையே' என்பது உணர்த்துதற்கு, "உலகை உண்ணும்; வரத்துச் செல்லும்" என்னும் பொருளது வேற்றுமைகளையும் உடன் ஒதினர்.

முன்னை வெண்பாவில் "மலம் நசிக்கும்" என்றதற்குக் கருத்து, 'ஆணவத்தினது மறைத்தற் சத்தி, மறைக்கமாட்டாது மடங்கிக் கீழ் அடங்கிக்கிடக்கும்' என்பதேயன்றி, 'கெட்டொழியும்' என்பது, கருத்தன்று என்பது, "கொண்மூப் போய் அகல" எனக் கூறிய உவமையின் இயல்பை ஓர்ந்துணரின் விளங்கும்.

["பொன் வாள்" - என்பது உவமத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.]

"தன் வாளே" - என்னும் ஏகாரம் தேற்றம். ஈற்றில் நின்ற "வாள்", ஆகுபெயர், 'வாள்போல்வது' (ஒளி போல்வது) என்னும் பொருளைத் தந்து, அறிவை உணர்த்திற்று ஆகலின்.

வினை மாற்றின்கண் வந்த, 'மற்று' என்னும் இடைச்சொல்,
"மலத்து இரித்து" என்பதனோடு இயைந்தது.

'மலத்தை' என்பதில் 'அத்து' என்னும் சாரியை வந்தும்
ஐயுருபு தொக்கமை, இலேசிஹ் கொள்க. *

"கொண்முவில் புக்கு" எனவும் "ஒடுங்கி" எனவும்
"போய் அகல" "எங்குமாம்" எனவும் உவமைக்கு ஓதிய
வினைகள் பொருளிலும் சென்று இயைந்தன.

[இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தில் ஆன்மாச் சிவப்பேற்றினைப்
பெறுமாறே விளக்கப்பட்டமையால் இது, சிவப் பேற்றதிகரண
மாகும்.]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப்பொருள் :-

'ஏகனாகி இறை பணி நிற்கும் ஆன்மா அந்நிலையில் சிவனது
திருவருளை உணருமேயன்றி அத்திருவருட்கு முதலாகிய சிவனை
உணரமாட்டாது. மேலும் திருவருளை உணர்தலால் பாசம் நீங்க
இன்பத் தோற்றம் உண்டாகுமேயன்றிப் பேரின்பம் வெள்ள
மாய்ப் பெருகி அதில் ஆன்மாவில் முழுகடிக்கும் நிலை உண்டா
காது. ஆகவே, அந்நிலைஉண்டாதற் பொருட்டுச்சிவன் பெத்தம்,
முத்தி இருநிலையிலும் எஞ்ஞான்றும் தன்னோடு உடனாய் நின்று,
அறிவித்தலோடு அமையாது, அறிந்தும் வருகின்ற அத்துவித
நிலையை இனிதுணர்ந்து மறவாது நின்றல் வேண்டும்.

முதல்வனது உபகாரம் அறிவிக்கும் அளவில் நில்லாது
உடன் நின்று அறியும் அளவிற்கும் வேண்டப்படும் என்பது,
ஆன்மாக் கண்ணைச் செலுத்தலோடு அமையாது, அதனோடு
உடன் சென்று காணவும் வேண்டுதலில் வைத்து அறியப்படும்.

அவன் அங்ஙனம் அறியுமிடத்து ஆன்மாவைப் போல
அவ்வப் பொருளில் அழுந்தி அவையாய் விடாது அழுந்தாதே
அறிவன் ஆதலின் அது பற்றி அவனது வியாபகம் கெடுவது
இல்லை.

அவன் தனது ஆனந்தத்தைத் தானே அறியாது உயிர்
அறிவோடு உடனாகி அறிதலால் அது, 'தன்னைப் பற்றுதல்'
என்னும் குற்றம் ஆகாது.

உயிரும், முதல்வனும் எங்கும் உடனாகியே அறியினும் பெத்தத்தில் உயிர் முதல்வனை மறந்து நின்று அறிதலால், அங்ஙனம் அறிதலால் வரும் பயன்களையாவும் முதல்வனுக்கு ஆகாமால், உயிர்க்கே யாகும். முத்தியில் உயிர் தன்னை மறந்து முதல்வனாய் நின்றே அறிதலால் முதல்வனது இன்பம் ஒன்றும் உயிருக்கு ஆக, ஏனைய எல்லாம் உயிருக்கு ஆகாது முதல்வனுக்கே ஆகும்.

இத்தகைய நிலையில் நின்றும் பிறழாது அவனது அத்துவித நிலையையுணர்ந்து நிற்குமிடத்து உயிருக்கு அவனிடத்திற்குளே இச்சைமீதாரும். அவ் இச்சையே இன்பமாய் மேலும் மேலும் விளைய, அதனுள்ளே ஆன்மா முழ்கி அவனது திருவடிக்கீழ் அடங்கிக் கிடக்கும்.

நினைந்தும் மறந்தும் இவ்வாறு அன்பு செய்வார்க்கு அம் மறதிக் காலத்தில் பிற பொருள்மேல் இச்சை செல்லுதலின், நினைபும் காலத்தில் அவர் தன்னையடைய விரும்பும் விருப்பத்தை முதல்வன் பிற்பிறை ஞான்று முடிப்பான். மறதியின்றி அவனையே இச்சித்துப் பேரன்பு செய்வார்க்கு அவரது விருப்பத்தை அப் பிபாழுதே முடித்தருளுவான். அதனால் அன்னர் உடம்பொடு நிற்கும் பொழுதே அவனது திருவடியை அடைதலாகிய பரமுத்தியைப் பெறுவர்.

ஞாயிறு எங்கும் ஒளிவீசி நிற்பினும் கண்ணொளி யில்லாதார்க்கு அது புலனாகாமை போல உடம்பொடு நிற்பார் அடைந்த பரமுத்தி நிலை ஏனையோர்க்கு புலனாகாநிலை. அதனால், 'உடம்பொடு நிற்பார் யாவரும் ஒருதன்மையரே யாதலின், அவருள் ஒருவர் அடைந்த பரமுத்தி நிலை ஏனையோர்க்கும் புலனாதல் வேண்டும்' என்பது வழக்குரையாகாது.

முதல்வன், பக்குவம் இல்லாதாரை விடுத்துப் பக்குவம் அடைந்தவரது அறிவையே விரிவடையச் செய்தல் நீரில் நிற்கும் தாமரைகளுள் முதிராத தாமரைகளை விடுத்து, முதிர்ந்த தாமரைகளையே பகலவன் மலர்ச்செய்தல் போலும் ஆகலின் அது பற்றி ஐயம் இன்று.

உயிர்களின் அறிவில் பொருந்தியுள்ள அறியாமையை இறைவன் நீக்குதலும் வளர் பிறை மதி, இருளை நாள்தோறும் படிப்படியாகப் போக்குதல் போலப் படிமுறையாலன்றி, ஒரு நாளிலே அன்று.

இச்செயலை அவன், காந்தக் கல் தனது சத்தி மாத்திரையால் இரும்பைத் தன்னிடத்து ஈர்த்துக்கொள்ளுதல் போலத்தனது சங்கற்ப மாத்திரையானே செய்தலால் இதனால் அவனுக்குச் சலிப்போ, விகாரமோ உண்டாதல் இல்லை.

சிவனது திருவடியை அணைந்த ஆன்மா அவனோடு ஒன்றாதலை, 'ஆன்மக் கெட்டபின்' என்றாயினும், 'கெடாது நின்றே' என்றாயினும் கூறுதல் பொருந்தாமையால், 'உப்பு நீரிற் கலந்த பொழுது, தனது கட்டித் தன்மை நீங்கி, அந்நீரோடு ஒன்றாதல்போல' என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

உப்புக்கு உளதாய கட்டித் தன்மைபோல, ஆன்மா விற்குச் சிவத்தோடு ஒன்றாத நிலையைத் தந்து கொண்டிருப்பது ஆணவ மலம். அஃதொழிந்த பொழுது ஆன்மாச் சிவத்தோடு ஒன்றாகும் என்க.

ஆன்மா அநாதியில் ஆணவத்தில் முழுகி யாதோர் அறிவும் இச்சையும் செயலும் இன்றித் தான் தோன்றாது கிடந்த நிலை 'கேவலம்' எனப்படும். இது காலை ஞாயிறு மேகத்துள் மறைந்து விளங்காது கிடத்தல் போல்வது.

பின்பு மாயை கன்மங்களால் ஆணவம் சிறிதே நீக்கப் பட்டு ஆன்மா, அறிவு, இச்சை செயல்கள் சிறிதே விளங்கப் பெற்று உலக போகத்தை நுகரும் நிலை 'சகலம்' எனப்படும்.

பின்பு முதல்வனது ஞானத்தால் மும்மலங்களும் நீங்கி யொழிய ஆன்மாத் தனது இயற்கையாகிய வியாபக நிலையைப் பெற்று வியாபகமாகிய சிவனோடு ஒன்றாகி, அவனது இன்பத்தில் திளைத்திருக்கும் நிலை, 'சுத்தம்' எனப்படும்.

இந்தச் சுத்தநிலையே ஆன்மா அடையும் முடிந்த பயனாகும்.

என இந்நூற்பாவின் பொருளை இங்ஙனம் ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பதினொன்றாம் நூற்பா முடிந்தது.

பன்னிரண்டாம் நூற்பா

முன்னுரை :- "அயரா அன்பால் அரன்கழலிலே செல்லு தலால் அறிவு, இச்சை, செயல் முன்றும் முதல்வன் மாட்டே நிகழப் பெற்று நிற்கும் சீவன் முத்தர்க்கும் உடம்பு உள்ள

வரையிலும் அது காரணமாக அறிவு இச்சை செயல்கள் சிலபோது உலகமுகப்பட்டு நிகழும் ஆதலின், அப்பொழுது அவ்வறிவு முதலிய மூன்றும் உலகின்கண் நிகழுமாறு எவ்வாறு” என அறிதற்கு மாணக்கர்க்கு அவா உளதாகும் ஆதலின் அவர்க்கு அதனை உணர்த்துதற் பொருட்டு அணைந்தோர் தன்மையைக் கூற இறுதி நூற்பாவைக் கூறுகின்றார்.

நூற்பா

செம்மலர் நோன்றாள் சேரல் ஓட்டா
அம்மலங் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மால் அற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரன்னத் தொழுமே.

வார்த்திகம்

கருத்துரை :- என்பது துத்திரம்.
என் நுதலிற்றோ எனின்,
அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக்
கண்டு வழிபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

விளக்கம்

அசிந்திதன் - சிந்திக்கப் படாதவன். அஃதாவது, ‘சிந்தனைக்கு எட்டாதவன்’ என்பதாம். சிந்திதன் - சிந்திக்கப் படுபவன் ; சிந்தனைக்கு எட்டுபவன்.

‘அசிந்திதன், சிந்திதன்’ என்பனவே முன்பு ‡ முறையே ‘வாக்கு மனத்திதன்’ என்றும், ‘கோசரன்’ என்றும் சொல்லப்பட்டன.

அறிவு, இச்சை, செயல் மூன்றும் அகமுகப்பட்டு நிகழுங்கால் ஆன்மா அயரா அன்பின் அரன்கழலில் செல்கின்ற பொழுது முதல்வன் அசிந்திதனாயும் விளங்கி நிற்பன். ‘அவை புறத்து நிகழுங்கால் ஆன்மா உலகில் வரும்பொழுது, அவன் அசிந்திதனாய் விளங்காதே நிற்பன் ஆதலின் அவ்விடத்து அவனைச் சிந்தனைக்கு எட்டுபவனாகத் தெளியக் கண்டு வழிபட்டு நிற்பர் சீவன் முத்தர்’ என்பது இதனால் விளங்கும். ‘அங்ஙனம் அவனை அவர் வழிபடுமாறு இது’ என்பதையே இந் நூற்பா உணர்த்துகின்றது என்க.

‡ நூற்பா - 6. அதி. 2.; து. 9. அதி. 1

இந்தாற்பாவின் திரண்ட பொழிப்பு :-

(அயரா அன்பின் அரன்கழல் அணைந்த சீவன் முத்தன்)

[செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா அம்மலம் கழீஇ -]
செந்தாமரை மலர்போல விரிந்து விளங்குகின்ற முதல்வனது
நோன் தாளை அணைய ஒட்டாது மறதியை உண்டாக்குதலாகிய
அவ்வியல்பினையுடைய முப்மலங்களை ஞான நீரால் கழுவி.

[அன்பரொடு மரீஇ -] தன்னைப்போலவே அயரா அன்பின்
அரன் கழல் செல்லும் மெய்யுணர்வினரோடு சேர்ந்து.

[மால் அற நேயம் மலித்தவர் வேடமும் -] மயக்கம் நீங்கி
னமையால் அன்பை மிக உடைய அவர்களது திருவேடத்
தையும்.

[ஆலயந்தானும் -] சிவாலயத்தையும்

[அரன் எனத் தொழும் -] முதல்வனாகவே தெளிந்து வழி
பட்டு வாழ்வான்.

விளக்கவுரை

எழுவாய், முன்னை நூற்பாவில், “ அயரா அன்பின் அரன்
கழல் செலும் ” என்றதின்னின்ற வகுவிக்கப்பட்டது. அத்
தொடரால் குறித்தற்கு உரியவன் பரமுத்தன் ஆயினும்,
இவ்விடத்துக்கு ஏற்பச் சீவன் முத்தனே கொள்ளப்பட்டான்.

“ நோன் தாள், ” ‘ நோனும் தாள் ’ என வினைத் தொகை.
நோன்றல் - சுமத்தல். “ எடுத்துச் சுமப்பாளை ” ‡ எனப்
புடைநூல் ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க.

“ கழீஇ ” என்றது குறிப்புருவகம் ஆதலின், அதற்கேற்ப,
“ ஞான நீரால் ” என்பது வகுவிக்கப்பட்டது.

“ மால் அற நேயம் மலித்தவர் ” - என்றது, முன்னர்க்
கூறிய, “ அம்மலங் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ ” என்றதன்
பொருளையே குறித்து நின்றலால், ‘ தன்னைப் போலும் அவர் ’
எனச் சுட்டுப்பெயர் அளவாய் நின்றது.

நேயம் மலிதல் கூறினமையால், ‘ அவ்வாற்றான் வழி
படுவோர் ’ என்பதும் பெறப்பட்டது.

‡ திருவருட் பயன் - 65.

“ஆலயந்தானும்” - என்னும் ‘தான்’, அசை.

“அம்மலம் கழிஇ” என்றதனால் அறிவு நிகழும் இடமும், “அன்பரொடு மரீஇ” என்றதனால் இச்சை நிகழும் இடமும், “தொழும்” என்றதனால் செயல் நிகழும் இடமும் கூறப்பட்டனவாம்.

ஆகவே, சீவன் முத்தர்க்கு அறிவு முதலியன புறத்து நிகழுங்கால் இவ்வாறன்றிப் பிறவாறு நிகழா என்பதும் பெறப்பட்டது.

கழுவுதல், மருவுதல், தொழுதல் என்னும் அறிவு முதலிய வற்றின் இயல்பிற்கு ஏற்ப ஓரிடத்திற்குநே நிகழும் நிகழ்ச்சியாதல் அறிக.

‘தொழுக’ என்னது “தொழும்” (தொழுவான்) என்றதனால், இது சீவன் முத்தர்பால் இயல்பாகவே நிகழ்தல் விளங்கும். அதனாலன்றோ, இது சாதன நிலையது ஆகாமல், சாத்திய நிலைய தாயிற்று!

இனி, இரட்டுற மொழிதலால், “தொழும்” என்பதனை, ‘தொழுமின்’ - என ஏவலாக்கியும் உரை செய்துகொள்க. ஏனெனின், செல்வம் உடையார்க்கு ஆவின் பால் அவரது நிலைமைக்குரிய உணவாய் இயல்பிலே அமையினும், அது தானே உடம்பு நோயின்றி நலத்துடன் விளங்குதற்கு உரிய மருந்தும் ஆதல்போல, இது சீவன் முத்தரது இயல்பாய் நிகழினும், அவர்க்கு மல வாசனை சிறிதும் தாக்காது போக்கிச் சிவானந்தத்தை மேலும் மேலும் மிக்கு வளரச் செய்யும் சாதனமாயும் நிற்கும் ஆதலின்.

வார்த்திகத்துள் விதியாக உரைத்தலும் இது பற்றியே என உணர்க.

இந்நூற்பா மூன்று அதிகரணங்களை யுடையது. அவை :-

1. செம்மலர் நோன்றாள் சேரல் ஓட்டா அம்மலங் கழிஇ,
2. அன்பரொடு மரீஇ,
3. மால் அற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தானும் அரன் எனத் தொழுமே.

முதல் அதிகரணம்

(செம்மலர் ..... கழீஇ)

முன்னுரை :- ‘அயரா அன்பின் அரன் கழல் சென்றோ
ராகிய சீவன்முத்தர் முதற்கண் இன்றியமையாது செய்யத்தக்கது
இது, என்பதை உணர்த்துதற்கு முதல் அதிகரணம் கூறுகின்றார்.

அதிகரணம்

ஈண்டு - ஆணவம், மாயை, கான்மியம் என்னும் மலங்களைக்
களைக - என்றது, (இது மேற்கோள்)

அவைதாம் ஞானத்தை உணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை
உணர்த்துமாகலான். (இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

‘கன்மம்’ என்பதே ‘கான்மியம்’ என வந்தது. ‘கான்மியம்’
என்னது, ‘காமியம்’ எனப் பாடம் கொண்டு, ‘ஆகாமியம்’
என்பது முதற் குறையாய், ‘காமியம்’ என வந்தது என
உரைப்பாரும் உளர். *

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- “பயன் இரண்டனுள் முன்னதாகிய பாச
நீக்கம் கூறியவிடத்திற்குனே, “மலமாயை தன்னோடு வல்வினை
யின்றே” எனக்கூறிப் போந்தமையால், பாசம் நீங்கி நிட்டை
கூடியபின் அம்முன்றும் களையப்படுமாறு நிறற் ற எங்ஙனம்”
என்னும் ஐயத்தை நீக்குதற்கே ஏதுக்கூறினர்.

பொருள்

அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துதலாவது, அஞ்ஞானம் தோன்று
தற்கு ஏதுவாதல்.

இங்கு, “அஞ்ஞானம்” என்றது, திரிபுணர்ச்சியை. எனவே,
நிட்டை கூடும் வகையில் மும்மலங்களும் நீங்கினவாயினும்
அவை கெட்டொழியாமையால் யாதேனும் ஒன்றன் வழியாக
அவை நிட்டை கூடினரிடத்தும் நுழையும் தன்மையன. அது
பற்றியே இங்கு இவ்வாறு மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

* இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட உரை இது என்பது விளங்க
வில்லை.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- அஞ்ஞானத்திற்கு ஏதுவாய் மும்மலங்கள் நுழையும்முறையும், அவை நிட்டையில் நின்றார்க்குத் தீங்காகு மாறும் இவை என விளக்குதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கூறுகின்றோம்.

வெண்பா

புண்ணிய பாவம் பொருந்தும் இக் கான்மியமும்
மண்முதல் மாயைகாண் மாயையும் — கண்ணிய
அஞ்ஞானம் காட்டும் இவ் வாணவமும் இம்முன்றும்
மெய்ஞ்ஞானிக் காகா; விடு.

இதன் பொருள்

புண்ணிய பாவம் பொருந்தும் இக்கான்மியமும் - புண்ணிய பாவங்களின் பயனாகும், புண்ணிய பாவங்கட்குக் காரணமாகும் பொருந்துகின்ற கன்ம மலமும்.

மண் முதல் மாயை காண் மாயையும் - நிலம் முதல் மாயை ஈடுகக் காணப்படுகின்ற முப்பத்தொரு தத்துவங்களாகிய மாயாமலமும்.

கண்ணிய அஞ்ஞானம் காட்டும் இவ் ஆணவமும் - ஒன்றைச் சுட்டி அறிவதாகிய மயக்க உணர்வைத் தருகின்ற இந்த ஆணவ மலமும்.

இம்முன்றும் மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா - மெய்யுணர்வைப் பெற்ற உனக்குக் கூடா ஆகலான்.

விடு - அவற்றை விட்டொழிவாயாக.

விளக்கவுரை

மும்மலங்களோடு தொடர்பு சிறிதும் இன்றி முற்ற நீக்கி நிட்டையைக் கூடினவர்க்கும் உடம்பு உள்ள வரையில் அது முகந்துகொண்ட பிரார்த்த வினை அவ்வுடம்பைப் பற்றி நிற்கும் ஆகையால் அந்த வினை பழைய பழக்கம் காரணமாக இங்குளி வாங்கும் கலம்போல ஒவ்வொரு சமையத்தில் வந்து பற்றும். பற்றுங்கால் அதனை நுகர்தல் யாதானும் ஒரு முயற்சியின்றிக் கூடாது ஆகையால், அம்முயற்சியை மேற்கொள்ளுதற் குரிய விருப்பு வெறுப்புக்கள் தோன்றும். அவை தோன்றின்.

“பதார்த்தங்கள் பாராது பரமே பார்த்திருக்கும்” ‡ நிலை நீங்கி, ஐம்பொறிகளுக்கு அகப்பட்டு நிற்கும் பொருள் உணரப்படும். அவை உணரப்படிந், அவ்வுணர்வேமேல் ஓங்க, மெய்யுணர்வு கீழ்ப்பட்டு முன்போலவே பிறவிக்கு ஏதுவாய் வினைகள் உளவாகும் என முறை தெரித்துக்காட்டுதற்கு, “கான்மியமும் மாயையும் ஆணவமும்” என அவற்றை இம்முறையில் வைத்து, “இக்கான்மியமும், இம்மாயையும், இவ்வாணவமும்” எனச் சுட்டிக் கூறினார். இகரச் சுட்டு, “மாயையும்” என்பதனோடும் சென்று இயைந்தது.

புண்ணிய பாவங்களின் காரியத்தையும் காரணத்தையும், “புண்ணிய பாவம்” என்றது உபசார வழக்கு.

“மாயை” இரண்டனுள் முன்னது வித்தியா தத்துவத்துள் இறுதியானது. அது, விடாத ஆகுபெயராய், ‘அதனை உள் ளிட்ட தத்துவங்கள்’ எனப் பொருள் தந்தது.

“காண் மாயை” - என்றது செயப்படுபொருளோடு முடிந்த வினைத்தொகை.

இம் மும்மலங்களும் இவ்வாறு வந்து சிவபோகப் பெரு வாழ்வை இழக்கச் செய்யும் ஆதலால், “மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா” என்றார்.

சிறிதாகத் தோன்றிப் பின் மெல்லமெல்ல வலுப் பெற்று வளர்ந்து பெருகும் ஆதலால், இவற்றை முனையிலேதானே கிள்ளி எறிதல் வேண்டும். இல்லாவிடில், “களையுநர் கைகொல்லும் காழ்த்த விடத்து” § என்றதே போலத் தீங்காய் முடியும் என்பது பற்றி, மேற்கோளில், “களைக” என்றதனோடு அமையாது, இங்கும், “விடு” என வலியுறுத்திக் கூறினார். அவற்றை விடுதல் எவ்வாறு எனின்,

ஐம்பொறிகட்கு அகப்பட்டுத் தோன்றும் பொருள்களை நன்கு பற்றி உணர்ந்து நிற்கின்ற அம்மயக்க உணர்வு தோன்றும் பொழுது, ‘இம் மயக்க உணர்வு பிற பொருளை மறந்து அவ்வப்பொழுது அவ்வப் பொருளையே உணரும் சிற்றுணர்வால் விளைவது’ எனவும், ‘அச் சிற்றுணர்வு, எதிர்ப் பட்ட பொருள்மேல் உண்டாகின்ற விருப்பு அல்லது வெறுப் பினால் நிகழ்வது’ எனவும், ‘அவ்விருப்பு வெறுப்புக்களும்

‡ சிவஞான சித்தியார் - து. 11. 2. § திருக்குறள் - 879.

பிராரத்த வினையின் தூண்டுதலால் எழும் 'யான், எனது' என்னும் தற்போத்தின்வழி வருவன' எனவும் அறிந்து, அத் தற்போதம் நில்லாதவாறு அதனைச் சிவபோதத்துள் (சிவஞானத்துள்) அடங்கச் செய்து, சிவானந்தத்தைத் தனது அனுபவப் பொருளாகும்படி கொண்டு அதன்கண் நின்றலாகிய ஞான நிலையில் உறைத்து நின்றலே அவற்றை விட்டொழிக்கும் முறையாகும்.

'மாயையும், கன்மமும் அஞ்ஞானத்தைக் காட்டுதல் ஆணவத்தின் சார்பாகிய செயற்கையே யன்றி, அஃது அவற்றிற்கு இயற்கை யன்று' என்பதை விளக்குதற்கு, மேற்கோளில் முன்றற்கும் பொதுவாகக் கூறிய அஞ்ஞானம் காட்டும் தன்மையை இங்கு ஆணவம் ஒன்றிற்கே, "அஞ்ஞானம் காட்டும் இவ் வாணவமும்" எனச் சிறப்பாக்கிக் கூறினர்.

[இங்ஙனம் இவ்வதிகரணத்தில், ஞான நிலையில் நின்றும் நெகிழாது உறைத்து நிற்குமாறே விளக்கப்பட்டமையால், இது ஞான நிலை யதிகரணமாகும்.]

முதல் அதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

(அன்பரொடு மரீஇ)

முன்னுரை :- 'ஆணவம், மாயை, கான்மியம் என்னும் அம்மலங்கள் மீள மேற்கூறியவாறு முனைத்துத் தோன்றும் பொழுது அவற்றை மேற்கூறிய முறையால் துப்புரவாகக் கழுவியபின்னரும் செய்யவேண்டுவன உளவோ' என அவாய் நிற்பார்க்கு, 'அதன்பின் செய்யக் கடவது இது' என்பதனை உணர்த்துதற்கு இரண்டாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனிச் - சிவபத்தர்களோடு இணங்குக - என்றது,

(இது மேற்கோள்)

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவார் ஆகலான்,

(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

இங்கு, "சிவபத்தர்" என்றது, "இணங்குக" என விதிக்கப்பட்டவரோடு ஒப்பப் பத்தியினால் மறவாது ஏத்தி.

முதல்வனது சீபாதத்தை அணைந்தவரையே என்பது உணரத்தக்கது. இணங்குதல் - நட்புக் கொள்ளுதல். “ சிவபத்தர் களோடு இணங்குக ” என்றதனால், ‘ அல்லாதாரோடு இணங்கற்க ’ என்பது தானே பெறப்பட்டது.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- ‘ உறவு, அயல் - நட்பு, பகை முதலிய வேற்றுமைகளுள் யாதும் இன்றி, எல்லாரையும் ஒப்ப நோக்கும் ஞானியர் சிலர் மாட்டு இணக்கமும், சிலர் மாட்டு இணக்கம் இன்மையும் உடையராதல் சால்பாகாது ’ எனத் தடை நிகழ்த்துவாரை நோக்கி, அத்தடைக்கு விடையாகவே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

“ அஞ்ஞானம் ” என்றது மேற்கூறிய சுட்டுணர்வாகிய புலனுணர்வையே என்க. சிவபத்தர் அல்லாதார் புலனுணர்வை உணர்த்துமாற்றினைப் பின்வரும் அருட்டிருமொழியின் அறிக-

தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்

ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின ;

ஆத்த மாணர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர் ;

சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்,

விரத மேபர மாகவே தியரும்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர் ;

சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர் †

என இவ்வாறு மேலுந் தொடர்ந்து வருதல் காண்க.

மும்மலங்கள் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துதல், வாய்ப்பு நேர்ந்த பொழுது மேற்கூறிய அஞ்ஞானம் தோன்றுதற்கு ஏதுவாய் நின்றல் மாத்திரையே ; சிவபத்தர் அல்லாதாரோ

† திருவாசகம் - போற்றித் திருவகவல் - 42 - 53.

எனின், வாய்ப்பு இல்லாத பொழுதும் எவ்வகையிலேனும் வாய்ப்பினை உண்டாக்கி, அஃது உண்டாய பொழுது பல்வேறு உபாயங்களாலும் ஞானியரையும் தம்மோடு ஒப்ப அஞ்ஞானியர் ஆகுமாறு செய்தே விடுவர். ஆதலால், அவர்களை அம்மலங்களினும் அஞ்சத் தக்கவராகக் கருதி அவர்களோடு இணங்குதல் சிறிதும் இல்லாது நீங்குதலே ஞானியராயினர்க்குத் தக்கது என்பதாம்.

‘உறவு, பகை யின்றி யாவரையும் ஒப்ப நோக்குதல்’ என்பது, சிலர்க்கு நலம் செய்து, சிலர்க்குத் தீங்கிழைத்தலும், சிலர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துச் சிலர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுது வெகுளுதலும் போல்வன இல்லாதிருத்தலே யன்றி, அவரவர் தன்மையறிந்து இணங்குதல் இணங்காதொழிதலை விடுத்தல் அன்று என்றவாரும்.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- ‘அங்ஙனமாயின், சிவபத்தர் அல்லாதாரோடு இணங்காது ஒழிதல் வேண்டுவதே. ஆயின், சிவபக்தர்களோடு இணங்க வேண்டுதல் எற்றுக்கு’ எனத் தடை நிகழ்த்துவாரை நோக்கி எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும்
சிறப்பில்லார் தம்திறத்துச் சேர்வை — அறப்பித்துப்
பத்தர் இனத்தாய்ப் பரன்உணர்வி னூல்உணரும்
மெய்த்தவரை மேவா வினை.

இதன் பொருள்

தம்மை மறப்பித்து - எஞ்ஞான்றும் தமக்கு எல்லாவற்றையும் காட்டியும், உடன் நின்று கண்டும் உபகரித்துவரும் முதல்வனது அத்துவித நிலையை மறவாது, கடைப்பிடிக்கின்ற தம்மை அதனை மறக்கும்படி செய்யும் முகத்தால் தமது ஞானமாகிய கண்ணையிழக்கப்பண்ணி வழியல்லா வழியில் செலுத்தி,

மலங்களின் வீழ்க்கும் - மீளவும் அம்மலங்களான் ஆய பிறவியாகிய குழியில் விழச் செய்பவராகிய.

சிறப்பில்லார் தம்திறத்துச் சேர்வை அற - சிவனிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் அன்பில்லாதவரது, பகுதியிலே பண்டு தொட்டுப் பழகிவந்த சேர்க்கை அறுப்படி,

பத்தர் இனத்துப் பித்தாய் - மறதியை நீக்கி, ஞானக் கண்ணைக் கொடுத்து பிறவிக் குழியினின்றும் எடுத்து நல்ல வழியில் செலுத்தி வாழ்விப்பவராகிய சிவபத்தரது பகுதியிலே பேரன்பு உடையவராய், அவ்வன்பினால் விளங்கும்.

பரன் உணர்வினால் உணரும் மெய்த்தவரை - சிவஞானக் கண்ணால் அவ்வத்துவித நிலையைக் கடைப்பிடித்து உணர்கின்ற உண்மைத் தவத்தோர்களை.

வினை மேவா - எல்லாத் தீங்குகட்கும் முதலாய் வந்து மேற் கூறிய சிறப்பில்லாதாரது இணக்கத்தை உண்டாக்குவதாகிய பிராரத்த வினைகள் தாக்கமாட்டா.

விளக்கவுரை

“அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவர்” - என ஏதுவிற் கூறியதனையே இங்கும் பெயர்த்து, “மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பில்லார்” என விரித்தோதியது, இதன் மறுதலையாகிய சிவபத்தரது பெருமையை எதிர்மறுத்து உணர்த்தற் பொருட்டு.

மலம், அதனால் வரும் பிறவியைக் குறித்தலால் ஆகுபெயர்.

“வீழ்க்கும்” என்பது குறிப்புருவகமாய் நின்றலின் பிறவியை, ‘குழி’ என உரை கூறப்பட்டது. அதற்கேற்ப, தீநெறி, நன்னெறி என்பனவும் வருவிக்கப்பட்டன.

‘அன்பே சிவம்’ - என்னும் அளவிற்கு எல்லாவற்றினும் மேலாய்ச் சிறந்து நிற்பது அன்பாகலின் அஃது இங்கு, “சிறப்பு” எனப்பட்டது.

சிவஞானத்தா னன்றித் தற்போ தத்தால் உணர்ந்து செய்யும் தவங்கள் மலத்தின் செயலொடு பட்டு, விலக்கத் தக்கனவாய்ப் போதலின், சிவஞானத்தால் உணர்தலை, “பரன் உணர்வினால் உணரும் மெய்த் தவம்” என்றார்.

வினை, பால் பகா அஃறிணைப் பெயர்.

மனம், மொழி, மெய் யாவும் சிவபத்தர் வழியே செல்ல நிற்பார்க்கு உலகியல் நினைவு நீங்கிப் போக சிவ உணர்வே மேலும் மேலும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அதனால் உடம்பைப்பற்றி நிகழும் பிராரத்த வினையின் விளைவு அவர்க்கு

அனுபவமாகமாட்டாது. ஆகவே, அவர்க்கு உலகியலில் நிற்கும் சிறப்பில்லாது இணக்கம் அறவே இல்லாது ஒழியும் என்பார், “ பித்துப் பத்தர் இனத்தாய்ப் பரன் உணர்வினால் உணரும் மெய்த்தவரை மேவா வினை ” என முறைப் படுத்தி ஓதினர். எனவே, சிவஞானத்தை நிலை நிறுத்தும் சிவபத்தர் களோடு இணங்கினாலன்றி, வினைகாரணமாக உளதாகும் சிறப்பில்லாது தொடர்பு அறுதல் கூடாமையால், அத்தொடர்பு அறுதற் பொருட்டுச் சிவபத்தர்களோடு இணங்கும் இணக்கம் ஒருதலையாக வேண்டும் என விடை கூறியவாறாயிற்று.

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் அடியவரது இணக்கமே வலியுறுத்தப்பட்டமையால், இஃது அடியார் இணக்க அதி கரணமாகும்.]

இரண்டாம் அதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாம் அதிகரணம்

(மால் அற நேயம் .....தொழுமே)

முன்னுரை :- ‘ சிவபத்தரோடு இணங்கப் பெற்றார் அதன் பின்பு அவ்விணக்கத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுதற்குச் செயற்பாலது இது ’ என உணர்த்துதற் பொருட்டு மூன்றாம் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி, - பத்தரது திருவேடத்தையும், சிவாலயத்தையும் பரமேசுரன் எனவே கண்டு வழிபடுக - என்றது,

(இது மேற்கோள்)

அவன் மற்று இவ்விடங்களில் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாதவிட த்து அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

திருவேடம் உடைய அடியவரை, “ திருவேடம் ” என்றே உபசரித்துக் கூறினர். [பத்தரது திருவேடம் - பத்தர்கட்கு உரியதாகிய திருவேடம்.] அதனையே இவ்வாறு சிறந்தெடுத்துக் கூறியது, காமக் கிழத்தியராய் உள்ளார் தம் உடம்பில் செய்து கொள்ளப்படும் கோலம் காட்சி யளவிற்குநே காழுகர்த்து

உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அவர்க்கு இன்பம் தருதல்போல,
மெய்யடியாரது வேடம் கண்ட அளவிலே மெய்யுணர்வுடை
யாரது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அவர்க்கு இன்பம் தருதல்
பற்றியாம். இதனை,

“சேலும் கயலும் திளைக்கும் கண்ணார்
இளங்கொங்கையில் செங்குங்குமம்
போலும் பொடியணி மார்பிலங்கும் என்று
புண்ணியர் போற்றிசைப்ப” †

என்பதனும் உணர்க.

திருவேடத்தின் இயல்பை,

“தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேஷடி தைவரும் சிந்தையும் நைந்துருகிப்
பாய்வது போல் அன்பு நீர்பொழிகண்ணும் பதிகச்செஞ்சொல்
மேயசெவ் வாயும் உடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே”,

“சிந்தையிடை யருஅன்பும் திருமேனி தனில்அசைவும்
கந்தைமிகை யாங்கருத்தும் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிற்பொலி திருநீறும்
அந்தம்இலாத் திருவேடத் தரசும்தீர் வந்தணைய”,

“கண்ட கவுணியக் கன்றும் கருத்திற் பரவுமெய்க் காதல்
தொண்டர் திருவேடம் நேரேதோன்றிய தென்றுதொழுதே” *

என்பன முதலிய திருமொழிகளான் உணர்க.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- ‘ஞானியராயினார்க்கு எல்லாம் சிவமாய்த்
தோன்ற, எப்பொருளையும் ‘சிவன்’ எனக் காணுதலே தக்கது.
மேலும், ‘நின்ற திருத்தாண்டகம்’ முதலிய திருமொழிகளிலும்,
வேதத்துத் திருவுருத்திரத்திலும் உயிர்ப் பொருள் உயிரல்
பொருள் எல்லாவற்றையும் தனித் தனியே சிவனாக எடுத்தோதி
வணக்கம் கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனமாக, இங்குத்திருவேடம்,
சிவலாயம் என்னும் இவ்விடங்களை மட்டுமே, ‘பரமேசுரன்’
எனக் கண்டு வழிபடுக என்றல், அனைந்தோர் தன்மைக்கு

† திருப்பல்லாண்டு - 8. * பெரியபுராணம் - அப்பர் - 140.
சம்பந்தர் - 270, 71.

ஏற்புடையதாதல் எங்ஙனம்' என ஐயுறுவார்க்கு அவ்ஐயத்தை நீக்கி, மேற்கோளை நிறுவுதற்கே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

பிரகாசமாய் நின்றல், தயிரில் நெய்ப்போல இனிது விளங்கி நின்றலாம். அப்பிரகாசமாய் நின்றல், பாலில் நெய்ப்போல விளங்காது நின்றலாம். எனவே, எல்லா இடங்களிலும் சிவன் நிறைந்து நின்றானாயினும், இவ்விடங்களில் விளங்கியும், பிற இடங்களில் விளங்காதும் நின்றலால் இவ்வாறு மேற்கோள் கொண்டது என்பதாம்.

விளக்கவுரை

மற்று, உரையிடத்து வரும் அசை.

'நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலியவற்றிலும், திருவுருத்திரத்திலும் மேற்கூறியவாறு ஒதி வணக்கம்கூறியது, சிவனதுஎங்கும் நிறைந்த தன்மையை அறிவுறுத்தற் பொருட்டாதலால், அது பற்றி ஐயமில்லை' என்பது கருத்து.

எடுத்துக்காட்டு

முன்னுரை :- 'திருவேடத்தின்கண் தயிரில் நெய்ப்போல இறைவன் விளங்கி நின்றல் எங்ஙனம் பெறப்படுகின்றது' என ஐயுறுவார்க்கு அவ் ஐயத்தை நீக்கி ஏதுவின் பொருள் இனிது விளங்கச் செய்தற்பொருட்டு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத்
தன்னுணரத் தன்னுள் இருத்தலால் — தன்னுணரும்
நேசத்தார் தம்பால் நிகழுந் ததிரெய்ப்போல்
பாசத்தார்க் கின்றும் பதி.

இதன்பொருள்

பதி - அசிந்திதனாய் உள்ள இறைவன்.

தன் உணர வேண்டி - உலகத்தார் தன்னை உணர்தற் பொருட்டு.

தனது உருவைக் கொடுத்து - தனது வேடமாகிய திருநீறு, கண்டிகை முதலியவற்றைத் தன் அன்பர் கொள்ளக் கொடுத்தலானும்.

தன் உணரச் (செய்து) - சிவோகம் பாவனையில் தன்னை அவர் உணரும்படிச் செய்தலானும்.

தன்னுள் இருத்தலால் - அங்ஙனம் அவர் தன்னை உணருமிடத்து அவரைத் தனது வியாபகத்துள் அடக்கி இருக்கச் செய்தலானும்.

தன் உணரும் நேசத்தர் தம்பால் - குறியிறந்தும் நின்று தன்னை உள்ளவாறுணர்பவராகிய அன்பரிடத்து.

ததி நெய்போல் நிகழும் - தயிரில் நெய்போல் இறைவன் விளங்கித் தோன்றும்.

பாசத்தார்க்கு இன்று ஆம் - பாசக்கட்டினால் அத்தன்மையில்லாதவரிடத்து, பாலின் நெய்போல விளங்காதே நிற்பான்.

விளக்கவுரை

‘தன் உணரச் செய்து’ என்பதில், ‘செய்து’ என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது.

‘இருந்தது’ என்னும் முதனிலை, ‘இருத்து’ என வலிந்து நின்று பிறவினையாய்ப் பின், ‘அல்’ என்னும் விசுதிபெற்று “இருத்தல்” என வந்தது.

‘கொடுத்துச் செய்து இருத்தலால் நிகழும்’ என்க.

“தன் உணரும் நேசத்தார்” என்றதனால் ‘அவ்வாறு உணரும் உணர்வில் அவரிடத்து விளங்குபவன்’ என்பது குறிப்பான் உணர்த்தப்பட்டது. ‘தன்னை’ என்னும் இரண்டன் உருபு தொகுத்தலாயிற்று.

உணர்தலை மீள மீள மூன்று முறை கூறினமையால், காரணங்களும் மூன்றாக உரைக்கப்பட்டன.

“பாசத்தார்க்கு” என்றது உருபு மயக்கம். இன்மை, இங்கு, விளங்காமை.

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “சங்கமமாகிய அன்பரிடத்தில் விளங்குதல் போலத் தாவரமாகிய இலிங்கத்திடத்து இறைவன் எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியாய் விளங்குதல் இல்லை. அஃதாவது மந்திர நியாசம் உள்ள பொழுது மட்டுமே விளங்கிப் பின் விளங்காதே நிற்பன். ஆகவே, சங்கமம், தாவரம் என்னும் இரண்டும் தம்முள் சமமாகா ஆதலின், அவற்றை இங்குச் சமமாக வைத்துக் கூறியது பொருந்துமாறில்லை” எனச் சிலர் தடை நிகழ்த்தவர். அத்தடைக்கு விடையாகவே இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

கண்டதொரு மந்திரத்தால் காட்டத்தில் அங்கிவே
றுண்டல்போல் நின்றங் குளதாமால் — கண்டஉருத்
தான் அதுவாய் அன்றானுன் தான் அதுவாய்த் தோன்றானே
தான் அதுவாய்க் காணும் தவர்க்கு.

இதன்பொருள்

காட்டத்தில் அங்கி - விறகில் நிற்கின்ற நெருப்பு.

வேறு உண்டல் போல்-விறகைக் கடைந்தபோது வெளிப் பட்டுத் தோன்றிக் கடையாத பொழுது தோன்றாதே நின்றல் போல,

கண்டஉரு தான் அதுவாய் அன்று ஆனான்-(உயிர்க்குப் போக மோட்சங்களைத் தருதற் பொருட்டு) அவர்களால் காணப்படும் தாவரவடிவின் கண் கலப்பினால் அதுவே தானாய், தன்மையால் அதுவன்றி வேறு பொருளுமாகின்ற இயல்பினை யுடையவனாகிய இறைவன்.

கண்டது ஒரு மந்திரத்தான் - (அவ்வடிவையே தானாகக் காணமாட்டாது) தாம் அறிந்ததொரு மந்திரத்தானே தன்னைக் காண்பவர்க்கு.

நின்று அங்கு உளதாம் - அம்மந்திரம் இல்லாதபொழுது மறைந்து நின்று, அஃது உள்ள பொழுது விளங்குவதொரு பொருளாய் இருப்பான்.

அது தானாய்க் காணும் தவர்க்கு-அவ்வடிவியே தானாகக் காணும் உண்மைத்தவம் உடையவர்க்கு. (அவ்வாறின்றி)

அது தானாய்த் தோன்றானே - எஞ்ஞான்றும் அவ்வடிவே தானாய் விளங்கி நிற்க மாட்டானே !

விளக்கவுரை

“காணும் தவர்க்கு” என்றதற்கு ஏற்ப அதன் மறுதலையாகிய, “காணாதார்க்கு” என்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றது.

“மந்திரத்தால்” எனப் பொருளிற் கூறியதற்கு ஏற்ப உவமையிலும், ‘கடைதலால்’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

உண்டல் - உண்டாதல், அஃது இங்கு விளங்குதலைக் குறித்தது. ஆல், அசை. “ஆனான்” என்பது பெயர். ஓகாரம், எதிர்மறை,

எல்லாம், ‘பொருள்’ எனப்படும் முறையில் இறைவனை இங்கு, “உளது” எனவும், “அன்று” எனவும் அஃறிணைச் சொல்லாற் கூறினார்.

“தான் அதுவாய்” என்றும், “அன்றானான்” என்றும் கூறியவற்றால், அவரவர் பாவனைக்கு ஏற்ப விளங்கியும், விளங்காதும் நிற்குமாறு கூறப்பட்டது.

தான் அதுவாதலும், அன்றாதலும் சங்கம வடிவிற்கும் பொருந்துவதேயாயினும், தாவர வடிவு பற்றி மேற் கூறியவாறு நிகழும் தடைக்கு இஃது ஒன்றே விடையாதல் பற்றி அதனை இங்கே கூறினார். அடுத்து வரும் அதிகரணத்தில் சங்கம வடிவிற்கும் இது கூறப்படும்.

[இவ்வாறு இவ்வதிகரணத்தில் சங்கம தாவர வடிவங்களின் இயல்பு இனிது விளக்கப்பட்டமையால், இது சங்கம தாவர அதிகரணமாகும்.]

மூன்றும் அதிகரணம் முடிந்தது.

புறனடை யதிகரணம்

முன்னுரை :- ‘முன்னை முன்றதிகரணங்களிலும் சொல்லப் பட்ட பொருள்கள் சீவன் முத்தர்பால் இயல்பாகத் தாமே நிகழ்வனவாகலின், அவற்றை, ‘களைவான், இணங்குவான்,

வழிபடுவான்' என இவ்வாறு இயல்பு கூறலாகக் கூறுது. "களைக, இணங்குக, வழிபடுக" என இவ்வாறு, எய்தாதது எய்துவிக்கின்ற விதியாகக் கூறியது என்னை' எனச் சொற்பற்றித் தடைநிகழ்த்துவாரை நோக்கி அத்தடைக்கு விடைகூற வேண்டி, அம் முன்றிகரணங்களின் ஒழிபாக, இறுதியில் ஓர் அதிகரணம் உரைக்கின்றார்.

அதிகரணம்

இனி - இவ்விடங்களின் வழிபடுக - என்றது,

(இது மேற்கோள்)

நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தான் அதுவாய் வரும் புருடன், அவையாகாவாறு அப்புருடனுமாகலான்.

(இஃது ஏது)

மேற்கோள் விளக்கம்

"இவ்விடங்கள்" - என்றது மேற்கூறிய திருவேடம், சிவாலயம் இரண்டினையும். இதனுள், "வழிபடுக" என்பதை எடுத்தலோசையாற் கூறி, மேற்குறித்த தடைக்கு விடைகூறும் குறிப்பை உணர்க.

வழிபடுதலைக் கூறிய அதனானே இனம் பற்றி, முன்னர்ப் போந்த "களைக, இணங்குக" என்பவற்றையும் இவ்வாறு கூறி, அக்குறிப்பை உணர்க.

ஏதுவின் பொருள்

முன்னுரை :- 'ஒருவாற்றானும் முன்பு எய்தாததனை எய்து விக்கவே விதித்தல் வாக்கியம் கூறப்படும். அவ்வாறின்றி, முன்பு எய்தியவற்றுக்கு விதி கூறுதலால் பயன் என்னை' என மறுதலைப்பாரை நோக்கி அதற்குக் காரணம் கூறி மேற்கோளை நிறுவுதற்கே ஏதுக் கூறினார்.

பொருள்

நரம்பு நாடி முதலிய முப்பொருள்களில் அது அது தானாய்த் தோன்றுகின்ற உயிர், "நாடியோ என்போ நரம்புசீக் கோழையோ" * இவற்றுள் எது உயிர் என்று இங்ஙனம் "பைமறியாப்" § பார்த்து, உண்மை உணர்வார்க்கு, அந்நரம்பு முதலிய ஆகாது அவற்றின் வேறாயும் இருத்தல் போல,

* இந்நூல் து - 9; அதி - 1 § நாலடியார் - தூய்தன்மை - 2.

உயிருக்கு உயிராகிய முதல்வனும் உயிர்ப் பொருள், உயிரல் பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் கலப்பினால் அது அது தானாகியும், பொருள் தன்மையால் அவை அல்லனாகியும் நிற்பன் ஆதலால், கலப்பினால் திருவேடத்தையும், சிவாலயத்தையும் 'சிவன்' எனவே காண்கின்ற காட்சியின் வழி நிகழ்வதாய் வழிபாடு, பொருண்மையால் அவனை அவையல்லனாய்க் காணும் பொழுது நிகழாது நீங்குதல் கூடும். அதனால், 'அவ்விடத்தும் அவ்வழிபாடு ஒழிதற்பாற்றன்று' என்பதை விதித்தல் வேண்டும் ஆதலின், அது பற்றியே, 'களைக, இணங்குக, வழிபடுக' என விதி வாக்கிய மேற்கோள் கொள்ளப்பட்டது என்பதாம்.

விளக்கவுரை

“ஆகா வாறு” என்பதில், 'வாறு'† என்பது உவம உருபாய் நின்றது.

[த. கு. “அப்புருடனும்” என்பதில், “புருடன்” என்றது, முதல்வனாகிய இறைவனை. உம்மை, இறந்தது தழுவிய, எச்சம்.]

“முதலானவற்றை” என்பது, 'முதலானவற்றின்கண் எனப் பொருள் தருதலால், உருபு மயக்கம்.

'இவ் ஏதுவால் என்ன கூறப்பட்டது' எனின், 'சங்கம தாவா உருவங்கள், கலப்பினால் சிவனாய் விளங்கினாலும்' பொருள் தன்மையால் அவை வேறே யாதலின், அங்ஙனம் வேறுதலை எண்ணுமிடத்து முன்னர்க் கொண்ட சிவபாவனை நீங்க, அதனானே அவற்றை மன மொழி மெய்களால் வழிபடும் வழிபாட்டினையும் விடத் தோன்றும் ஆதலின், அவ்வாறு விடுதல் கூடாது' என்பது கூறப்பட்டதாம்.

மேற்கோளில், 'இவ்விடங்களை' என, அவற்றையே சிவமாக்கிக் கூறாமல், “இவ்விடங்களில்” என அவற்றைச் சிவனுக்கு இடமாக வைத்துக் கூறியதும், 'சங்கம தாவரங்களைச் சிவமாகக் கருதாது, சிவனுக்கு இடமாகக் கருதும் பொழுதும் அவ்விடத்துச் செய்யும் வழிபாட்டினை விடுதல் கூடாது' என வலியுறுத்தற் பொருட்டேயாம்.

† சங்கஇலக்கியங்களில் 'மாறு' என்று ஓர் இடைச்சொல் வழங்குதல் போலப் பிற்காலத்தில் 'வாறு' என்ற ஓர் இடைச்சொல் கொள்ளப்பட்டமை திருமந்திரத்தாலும் அறியப்படுகின்றது.

எனவே, 'விதித்தல் முன்று வகைப்படும். அம்முன்றும் பயன் உடையனவே. அவை, எய்தாதை எய்துவிப்பது, எய்தியதனை ஒரு மருங்கு மறுப்பது, எய்தியது இகந்துபடாமைக் காப்பது' என்பன. அவற்றுள் இவ்விதி எய்தியது இகந்து படாமைக் காத்தது ஆதலின், பயனின்றதல் எங்ஙனம்' என மேற்கூறிய மறுதலையை நீக்கியவாறு அறிக.

எடுத்துக்காட்டு - 1

முன்னுரை :- 'அதுவே தானாதல், அது தானாகாதுவேறாதல் என்னும் இயல்பு முதல்வனுக்கு எல்லாப் பொருளிலும் இருக்க, 'இவ்விரண்டிடங்களில் மட்டுமே வழிபடுக' என விதித்தற்குக் காரணம் என்னை' என ஐயுறுவாரை நோக்கி, அவ் ஐயத்தினை நீக்குமுகத்தால் தாவர (இலிங்க) வடிவில் வழிபடுதலைவலியுறுத்தற்கு முதல் எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

அதுஇது என்ற(து) அதுஅல்லான்; கண்டார்க்(கு)
அதுஇது என்றதையும் அல்லான்; — பொதுவதனில்
அத்துவித மாதல் அகண்டமும் தைவமே;
அத்துவிதி, அன்பின் தொழு.

இதன் பொருள்

கண்டார்க்கு - முதல்வன் உயிர்ப்பொருள் உயிரல்பொருள் எல்லாவற்றிலும் நிற்கும் நிலைமையை உணர்ந்தவர்கட்கு.

அது இது என்றது அல்லன் - கண் அருக்கன் போல் 'அதுவும், இதுவும்' எனப் பொருள் தன்மையால் இரண்டாகச் சொல்லப்பட்ட பேத நிலைமையனும் அல்லனாய்.

அது என்றதும் அல்லான் - உடல் உயிர்போல் 'அதுவே' என்று கலப்பினால் ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்ட அபேத நிலைமையனும் அல்லனாய்.

அது இது என்றதும் அல்லான் - குண குணிபோல் 'அது வாகிய இது' என்று ஒரு பொருளையே இருதன்மைப்பட வைத்துச்சொல்லப்பட்ட பேதாபேத நிலைமையனும் அல்லனாய்.

பொது அதனில் அத்துவிதம் ஆதல் - ஆன்ம போதமும் கண்ணொளியும் போல அம் முன்றற்கும் பொதுவாக அத்து விதமாய் நிற்கும் நிலைமையன் ஆதலால்.

அகண்டமும் தைவமே - எல்லாப் பொருளும் அவன் வடிவேயாம் ஆயினும்,

அத்துவிதி - மேற்கூறிய அந்த அத்துவித சித்தாந்த நிலையை அடைந்தவனே.

அன்பின் தொழு - அவற்றும் உனக்கு அன்பு விளையும் இடத்தில் வழிபாட்டினைச் செய்வாயாக.

விளக்கவுரை

“அது இது” - என வந்த இரண்டில் முன்னது உம்மைத் தொகையும், பின்னது இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத் தொகையுமாய் நின்றன.

“அல்லான்” என்பதை, “என்றது” என்பதனோடும் கூட்டியும், “என்றது” என்பதை “அது” என்பதனோடும் கூட்டியும் உரைக்க. “அல்லான்” என்பது முற்றெச்சம்.

“என்றது” என்பதில் குற்றியலுகரம் ஐகாரம் ஏற்று, “என்றதை” என நின்றது. (“அல்லதை” † என்றாற் போல.)

“பொதுவது” என்பதில், அது, பகுதிப்பொருள் விகுதி. “தைவம்” என்பது பற்றிய விளக்கம் மேலே தரப்பட்டது. * ஏகாரம், தேற்றம்.

“தைவம்” என்பதன்பின், ‘ஆயினும்’ என்பது எஞ்சி நின்றது.

“அன்பு” என்பது அன்பு விளையும் இடத்தைக் குறித்தமையால் ஆகுபெயர். ‘அன்பின்கண்’ என ஏழன் உருபு விரிக்க.

இங்கு, ‘அன்பு விளையும் இடம்’ என்றது, “திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் திருமேனியை. என்னை?

“திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் திருமேனியிற்றானே

..... உருக்காண ஒண்ணுதபால் முலைப்பால் விம்மி

ஒழுகுவதுபோல் (இறைவன்) லிவளிப்பட்டருளுவன்” §

ஆதலால் என்க. எனவே, அத்திருமேனியில் செய்யும் வழிபாடே அத்துவித ஞானத்தை நிலைபெறச் செய்யும் என்றற்கு,

† இந்நூல் - சிறப்புப் பாயிரம். * இந்நூல் - சூ. 8. அதி 3.
§ சிவஞான சித்தியார் - சூ. 12. 4.

“ அத்துவித மாதல் அகண்டமும் தைவமே (ஆயினும்)
அத்துவிதி அன்பின் தொழு ”

என்றார்.

இனி, “ அது ” என்பது அருவத் திருமேனி எனவும், “ இது ” என்பது உருவத் திருமேனி எனவும், “ அது இது ” என்பது ‘ அருவுருவத் திருமேனி ’ எனவும் உரைப்பாரும் உளர் ; அவர், “ அன்பின் ” என்பதில் உள்ள ‘ இன் ’ என்பதை ஏதுப்பொருட் கண் வந்த ஐந்தன் உருபாகக் கொள்வர். ‡

எடுத்துக்காட்டு - 2

முன்னுரை :- “ ஒன்பதாம் நூற்பா இரண்டாம் அதிகரணத் திற் கூறியவாறு, அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை ‘ அசத்து ’ என்று கண்டு கழிக்கவே அத்துவித ஞானம் நிலைபெறுவதாய் இருக்க, அதற்குமேலும் சில வழிபாடுகளை விதித்தல் எற்றுக்கு ” எனத் தடை நிகழ்த்துவாரை நோக்கி, அத்தடைக்கு விடையாக இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

வினையால் அசத்து வினாதலால் ஞானம்
வினாதீரின் அன்றி வினையா — வினாதீர்
ஞானத்தை நாடித் தொழுவே அதுநிகழும்
ஆனத்தால் அன்பின் தொழு.

இதன் பொருள்

வினையால் அசத்து வினாதலால் - உடம்பைப் பற்றிநிற்கும் பிராரத்த வினையினாலே அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் தோன்றுதலால்.

வினாதீரின் அன்றி - அந்த வினையின் தாக்குதல் ஒழிந்தால்லது.

ஞானம் வினையா - (அசத்தை ‘ அசத்து ’ என்று கண்டு கழித்தபோதிலும் அவற்றின் மேற்செல்லும் விருப்பு வெறுப்புக் களையும், அவற்றால் நிகழும் மயக்கஉணர்வையும் கீழ்ப்படுத்தி) மெய்யுணர்வு மேலோங்குதல் இயலாது. ஆகவே,

‡ இவ்வாறு உரைப்பார் இவர் என்பது விளங்கவில்லை.

ஞானத்தை நாடித் தொழவே அது நிகழும் - மெய்யுணர்வு உடையாரைத் தேடி யடைந்து அவரை வழிபட்டால்தான் பிராரத்தவினை வாசனை நீங்கி மெய்யுணர்வு மேலோங்கி நிற்கும்

ஆனத்தால் - ஆதலால் (மாணவனே,)

அன்பின் தொழு - அம்மெய்யுணர்வுடையாரை அடைந்து அவரை அன்போடு வழிபடுவாயாக.

விளக்கவுரை

மெய்யுணர்வுடையாரை அடைந்து வழிபடின் அவர் தமது சொல்லாலும், செயலாலும் பிராரத்த வினையின் வாசனை நிகழாதவாறு தடுத்து, மெய்யுணர்வை மேலோங்கச் செய்வார் ஆதலால், அசத்தை 'அசத்து' என்று கண்டு கழித்த பின்பும் அவரை அடைந்து வழிபடுதல் இன்றி அம்மெய்யுணர்வு நிலையாது என்பதாம்.

அது நிலைத்தற்கன்றோ, ஒன்பதாம் நூற்பாவில் முன்றும் அதிகரணத்தில்,

“இவ்விடத்து சீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க” என விதிக்கப்பட்டது! அதற்குமேல் இவ்வழிபாடுவேண்டுமோ எனின், 'வேண்டும்' என்பது, அவ்வதிகரணத்திற்குனே “அஞ்செழுத்தால் உள்ளம்” என்னும் வெண்பாவிலும், “மண் முதல் நாளம்” என்னும் வெண்பாவிலும் உடன்விதிக்கப்பட்ட வழிபாடுகளானே கொள்ளக்கிடந்தமை அறிக.

‘வினையாது’ என்பதில் துவ்விகுதி தொகுத்தலாயிற்று.

“ஞானத்தை நாடி” என்பதில் ஞானம் உடையவரை ஆகுபெயரால் “ஞானம்” என்றார்.

‘ஆனதனால்’ என்பது “ஆனத்தால்” என மருவிற்று.

எடுத்துக்காட்டு - 3

முன்னுரை :- “அங்ஙனமாயின் இவ்வழிபாடுகள் பயன் கருதியே செய்யப்படுவனவாய் முடிதலின், வேள்வி முதலிய நல்வினைகள் போலப்பயனை வேண்டாமை பற்றியோ, அல்லது ‘பின்னர்ச் செய்து பயன் பெறுவோம்’ என்னும் சோர்வு பற்றியோ சிற்சில பொழுதுகளில் செய்யாதிருப்பினும் குற்ற மில்லையன்றோ” என வினாவுவாரை நோக்கி, இவை வேள்வி

முதலியனபோல ஆகாமையும், அதனால் இவ்வழிபாடுகள் ஒரு காலும்தவிரலாகாமையும். தவிர்ந்தவழிக்குற்றமாதலும், மற்றும் இவை கடமையாதலும் உணர்த்தி அவற்றை வலியுறுத்தற்கு முன்னுவது எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகின்றார்,

வெண்பா

தன்னை அறிவித்துத் தான்தானைச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது — முன்னவனே
தானேதா னுச்செய்தும் தைவமன்றும் தைவமே;
மானே தொழுகை வலி.

இதன் பொருள்

தன்னை அறிவித்து - தனது உண்மையை அறிவதில் முற்றிலும் குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்கு ஞானக் கண்ணைக் கொடுத்துத் தன்னை உணரும்படி செய்து.

தான் - ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளிய அந்த உயிர்.

தானைச் செய்தானை - தன்னோடு ஒப்பாரும், தன்னின் மிக்காரும் இல்லாத, மிக மேம்பட்ட பொருளாகிய தானும் வண்ணம் செய்தருளிய இறைவனது கைம்மாற்ற உதவியை.

பின்னை மறத்தல் - அதனைப் பெற்றபின்னர் மறத்தல்.

பிழையலது - (முன்னே அறியாமையால் மறந்த குற்றம் போலக்) கழுவப்படுவதொரு குற்றம் அன்றும், (அன்றியும்)

முன்னவனே தானே தானைச் செய்தும் - இறைவன் அவ் உயிரைத் தானாகவே செய்தானாயினும்.

தைவம் என்றும் தைவமே - உயிர் இதுகாறும் அவனை யின்றி அமையாததுபோல, இனியும் அவனையின்றி அமையாது ஆகலான் அவனுக்கு அஃது அடிமை என்றும் அடிமையேயாம் ஆதலாலும்.

மானே தொழுகை வலி - (தான் தானைச் செய்தருளிய) அப்பெரியோனை வழிபடுதலே உயிர்க்கு என்றும் வலிமை தருவதாகும்.

விளக்கவுரை

உயிரைச் சிவத்தை அறியுமாறு செய்து சிவமாகச் செய்தவன் ஞானகுருவேயாயினும், “தம்முதல் குருவுமாய்”% என்ற விடத்து விளக்கியபடி சிவனே குருவாகி வந்து அங்ஙனம் செய்தமை பற்றிச் சிவனை, “தான் தானுச் செய்தானே” என்றும், “முன்னவனே தானே தானுச் செய்தும்” என்றார். எனவே, “தொழுகை” என்றதும், ‘குருவைச் சிவனாகவே கண்டு தொழுதல்’ என்றதே யாதல் அறிக.

“பின்னை மறத்தல் பிழையலது” என்றதனை மேற் கூறிய வாறன்றி, “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை-செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”§ என்றவாறு, நன்றி கோறலாய் உய்தியில் குற்றம் ஆகாமைப் பொருட்டு மறவாது வழிபடல் வேண்டும் எனக் கூறியவாறாக உரைப்பினும் ஆம்.

‘பிழையலதும்’ - எனப் பாடம் ஒதி, ‘இது பிழையாதல் அன்றியும்’ என உரைப்பாரும் உளர். † ஏகாரங்களுள் முதலில் நின்றது பிரிநிலை. ஈற்றது தேற்றம்.

“செய்தும்” என்பதில், ‘செய்தால் என்பது “செய்து” எனத் திரிந்து நின்றது. உம்மை, உயர்வு சிறப்பு.

தான் தானாகச் செய்தலாவது, சார்ந்ததன் வண்ணமாம் தன்மையை யுடைய உயிர், தன்னை அறிந்து பற்றித்தனது எண்குணங்களையும் பெற்றுத் தன்னோடு ஒத்ததாகுமாறு செய்தல்.

“உயிர்தானும் சிவானுபவம் ஒன்றனுக்கே உரித்து”‡ ஆதலால், “தானேதானுச் செய்தும் தைவம் என்றும் தைவமே” என்றார். “தைவம்” என்பதன் பொருள் மேலே * உரைக்கப் பட்டது.

மான் - பெரியோன்; ‘மகான்’ என்பதன் சிதைவு. ‘மானே’ என்னும் இரண்டன் உருபு தொகுத்தலாயிற்று.

வலி தருவானே, “வலி” என்றது உபசாரவழக்கு.

% இந்நூல். து. 8. § திருக்குறள் - 110. † பாண்டிப் பெருமாள். ‡ சிவஞானசித்தியார் - து. 11. 10. * து. 8. அதி - 3.

இம் முன்று எடுத்துக் காட்டுக்களாலும் வழிபாட்டிற்கு வழிபடப்படும் பொருளது சிறப்பே யன்றி, அப்பொருட்டு இடமாய் நிற்பதன் சிறப்பும் இன்றியமையாதது என அதனை வலியுறுத்தும் முகத்தால் முறையே இலிங்கம், சங்கமம், குரு என்னும் முன்றன் வழிபாடும் இறுதி வரையில் ஒழிதற்பாலன அல்ல என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

[இவ்வாறு இம்முன்றன் வழிபாட்டினையும் வலியுறுத்தின மையால் இவ்வதிகரணம் குரு லிங்க சங்கம அதிகரணமாகும்.]

புறனடை யதிகரணம் முடிந்தது.

நூற்பாவின் தொகைப் பொருள்

ஏகனாகி இறை பணி நின்றமையால் பாசம் நீங்கியொழிய, முதல்வன் எஞ்ஞான்றும் அத்துவிதமாய் நின்று அறிவித்தும் தன்னோடு அறிந்தும் வரும் உபகாரத்தை மறவாது கடைப் பிடித்தலானே அவன் மாட்டு அன்பு மீதாரப் பெற்று அவனது திருவடியில் அடங்கி நின்றலாகிய நீட்டை நிலையை எய்திய பின்னும் பிராரத்தம் உடம்பைப்பற்றி நின்றலான் அஃது எவ்வாற்றாலேனும் ஒரோ வழி உயிரைத் தாக்க, அதனால் உலகம் காட்சிப்பட, அதனால் அவற்றைப் பொருளாக உணரும் மயக்க உணர்வு தோன்றின் அது முன்போலவே பிறவிக்கு வித்தாய்விடும் ஆதலின், அவை அம்முறையால் வினையுமாற்றை உணர்ந்து அவற்றைக் காரிய காரண முறையால் விரையக் களைதலும், வாய்ப்பு இல்லாத பொழுதும் எவ்வாறேனும் வாய்ப்பை உண்டாக்கிக் கொண்டு பண்டைய அஞ்ஞானத்தையே வலியுறுத்துகின்ற உலகரது தொடர்பு அறுதற் பொருட்டுத் தம்மைப் போலும் சிவபத்தர்களோடே இணங்கியிருத்தலும், சிவன் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் சிவபத் தரிடத்தும், சிவாலயத்துள் இருக்கும் திருமேனிகளிலுமே தயிரில் நெய் போல விளங்கி, ஏனையிடங்களில் பாலில் நெய் போல விளங்காது நின்றலால் அங்ஙனம் விளங்கி நிற்கும் இடங்களில் அவனை ஒழியாது வழிபட்டு நின்றலும் சிவன் முத்தர்க்கு இன்றியமையாதனவாகும்.

திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் திருமேனியில் அன்றி அன்பு நிகழாது ஆகலானும், ஞானியரோடு கூடி அவரை வழிபட்டிருந்தாலன்றிப்பிராரத்தவாசனைதாக்காது ஒழியாது ஆதலாலும், சிவன் குருவாகி வந்தே ஞானத்தின்வழித் தானும் தன்மையைத்

தந்தமையால், உயிர் சீவமாயினும் அவனுக்கு அடிமையாயே நிற்கும் ஆதலாலும் இலிங்க சங்கம குருவழிபாடு செய்தல் சீவன் முத்தர்க்குக் கடமையாம்,

என இவ்வாறு இந்நூற்பாவின் பொருளை ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பன்னிரண்டாம் நூற்பா முடிந்தது.

நூலின் தொகைப் பொருள்

உலகம் உள்ளதாய்க் காரியப்பட்டு வருதலால் அதனைக் காரியப்படுத்தும் முதல்வன் ஒருவன் உளன். காரியப்படும் உலகம் தோன்றி நின்று ஓடுங்கி மீளத் தோன்றுங்கால் ஓடுங்கிய இடத்தினின்றே தோன்றும் ஆதலால் ஓடுக்கத்தைச் செய்யும் சங்கார காரணனே முதற்கடவுள் ; ஏனையோர் யாவரும் அவன் ஏவல் வழி நிற்பவரேயாவர்.

சங்கார காரணன் எல்லாம் வல்லனாதலின் அவன் ஒருவனே முதல்வனாதல் அல்லது வேறு முதல்வர் வேண்டுதல் மிகையாகும். உயிர் முத்திக் காலத்திலும் முதல்வனுக்கு அடிமையே யாதலின் முத்தி பெற்ற உயிரும் முதன்மை எய்துதல் இல்லை. அதனால் சங்கார காரணன் ஒருவனே முதற்கடவுள். முதற்கடவுள் பலர் இல்லை. முதல்வன் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பது உயிர்களை இயல்பாகவே பற்றியுள்ள ஆணவ மலம் நீங்குதற் பொருட்டாகும்.

அச்சங்கார காரணன் உயிர்களோடு பொன்னும் பணியும் போல அபேத நிலையனும், இருளும் ஒளியும் போலப் பேத நிலையனும், சொல்லும் பொருளும் போலப்பேதாபேத நிலையனும் ஆகாமல் அம்முன்றற்கும் பொதுவாய்க் கலப்பினால் உடலில் உயிர்போல ஒன்றாயும், பொருள் தன்மையால் கண்ணில் அருக்கன் போல வேறாயும், உயிர்க்கு உயிராதல் தன்மையால் கண்ணொளியோடு ஆன்ம போதம் போல உடனாயும் இங்ஙனம் அத்துவிதமாய் நின்று அவற்றைத் தனது ஆணையால் வரும் இருவினைகட்கு ஈடாகப் பல பிறவிகளிலும் பிறந்தும் இறந்தும் வரச் செய்வன். அவ்வாறு செய்யுமிடத்து ஒருவனேயாகிய அவன் ' தானும், தனது சத்தியும் ' என இருதன்மைப்பட்டு நீக்கம் இல்லாது நிற்பன். அந்தச் சத்தியே ' அவனது ஆணை ' எனப்படும்.

உயிர்களின் பிறப்பு இறப்புக்களுக்கு ஏதுவாகின்ற இரு வினைகள் செயற்பாடு ஆதலால் அவை தனியே நில்லா ஆகவே, அதற்கு வேண்டப்படும் பற்றுக்கோடே 'மாயை' எனப்படுகிறது. ஆகவே, ஆணவம், கன்மம், மாயை என உயிர்களைப் பற்றியுள்ள மலங்கள் அல்லது பாசங்கள் முன்றாகும். இவற்றுள் மாயையே உயிர்கட்குத் தனு கரண புவன போகங்களாய் வந்து பொருந்தும்.

உயிர் அறிவுடைப் பொருளாய்ப் பலவற்றையும் அறிந்து வருதல் அனுபவமாகக் காணப்படுவது. அதனால் அது துனியம் ஆகாது. தூலஉடம்பும், அதிற்பொருந்தியுள்ள ஐம்பொறிகளும், துக்கும உடம்பும், அது செயற்படுதற்கு இயங்கும் பிராண வாயுவும் தனித் தனியாக நோக்கினும் தொகுத்து நோக்கினும் சடமேயாதலால் அவற்றுள் ஒன்றும் ஆன்மா ஆகமாட்டாது. ஆன்மா அறிவுடையதாயினும் அறிவித்தால் அன்றி அறிய மாட்டாது ஆதலாலும், அறிவிக்க அறியும் பொழுது ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொன்றாக எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அறிய மாட்டாது ஆதலானும் அது, தானே எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யறியும் பிரமமும் ஆகாது. எனவே, ஆன்மாச் சதுனிய முதலிய அனைத்தினும் வேறாய் உளதாகும்.

இனி அந்தக்கரணங்களும் பிறபொருளை நோக்கி அறிவாய் நிற்பினும் தம்மை நோக்கி அறிவிலவாதலின் அவையும் தன்னை நோக்கியும், பிறவற்றை நோக்கியும் அறிவாய் நிற்கின்ற ஆன்மாவாகமாட்டாது என்று இவ்வாறு வேதாகமங்களில் 'உள' எனக் கூறப்படும் 'பதி, பசு, பாசம்' என்னும் முப்பொருள்களையும் அனுமான அளவை பற்றியும் 'உள' என உணரலாம்.

பதி முதலிய முப்பொருள்களில் பதி தனது சத்தியோடு கூடி உயிர்களோடு அத்துவிதமாய் நின்று, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலைச் செய்தல் அவனுக்குப் பொதுவியல்பு எனப்படும் தடத்த லக்கணமாகும்.

சகச மலம் காரணமாக உயிர் அறிவின்றி நின்றலால், அறிவு பெறுதற்பொருட்டு மாயையின் காரியங்களாகிய அந்தக் கரணம் முதலிய கருவிகளோடுகூடி, அமைச்சரோடு கூடிக்காரியம் செய்யும் அரசன்போலப் பொருள்களை அறிந்தும் அனுபவித்தும் வரும். அந்நிலையில் அக்கருவிகள் கூடியும், பிரிந்தும் வருதலால் சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளை

அடையும். இவ்வாறு ஐந்தவத்தைப்படுதலே பசுவிற்குப் 'பொதுவியல்பு' எனப்படும் தடத்த லக்கணமாகும்.

தனியே நின்று அறியாமையைத் தருவது ஆணவமலத்திற்கு உண்மையியல்பும், மாயை கன்மங்களோடு கூடியவழி மயக்க உணர்வைத் தருதல் அதற்குப் பொதுவியல்பும் ஆகும். விளக்கத்தைத்தருதலே மாயை கன்மங்களின் உண்மையியல்பு. மயக்கத்தைத் தருவது அவைகட்கு ஆணவத்தின் சார்பால் உளதாகும் பொதுவியல்பாம்.

இறைவனது சத்திக்கும் விளக்கத்தைத் தருதலே உண்மையியல்பு. அவ்விளக்கம் 'அருள்' எனப்படும். எனினும் அஃது ஆணவம் முதலிய பாசங்களின் வழிநின்று சிவத்தைக்காட்டாது மறைத்து உலகத்தையே அறிவித்து மயக்கும். அந்நிலையில் அது 'திரோதானம்' எனப்படும். இத்திரோதான சத்தி வழியாகவே இறைவன் உலகுயிர்களுக்கு அறிவைத்தருகின்றான். எனினும், ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவால் ஐம்புலன்களை அறியினும் அவை தம்மைச்செலுத்தும் ஆன்மாவை அறியாதது போல, உயிர்களும் உலகத்தைத் திருவருளால் அறியினும் தம்மைச் செலுத்தும் திருவருளை அறியமாட்டா. சத்திவழியாக முதல்வன் அறிவித்தலால் இரும்பைத் தனது சத்தியால் ஈர்க்கும் காந்தக்கல் அதனால் விகாரம் அடையாதது போலத்தான் விகாரம் எய்துதல் இல்லை. அறிவிக்கப்படும் பொருள்களால் வரும் பயனையும் அவன் அடைவதில்லை. இவ்வாறு அறிவித்தலும் அவனுக்குப் பொதுவியல்பாகும்.

பதி பசு பாசங்களது பொதுவியல்பு எனப்படும் தடத்த லக்கணத்தை இவ்வாறு உணரலாகும்.

'உயிர் இறைவனை உணராது' என்பது 'பாச அறிவு பசு அறிவுகளால் உணராது' என்பதேயாம். பாச அறிவு பசு அறிவுகளால் அறியப்படுவன வெல்லாம் அசத்தும் அசித்து மாய்த்தோன்றியழியும். அதனால் முதல்வனும் அவ்வறிவுகளால் அறியப்பட்டின் அசத்தும் அசித்தும் ஆகிவிடுவான். அவ்வறிவுகளால் அறியப்படாமையால் அவன் அசத்தும் அசித்தும் ஆவானல்லன். இனி ஒருவாற்றானும் அறியப்படானாயின் முயற்கோடு முதலியனபோல இல்பொருளாகி விடுவான். அதனால் ஒருவாற்றானும் அறியப்படாதவனாகாது, அவனது அறிவாகிய பதினானத்தால் அறியப்பட்டுச் சத்தும் சித்துமாய் நிற்பன். இதுவே அவனது உண்மையியல்பு எனப்படும் சொருப லக்கணம்.

இங்ஙனம் சத்தாய் நிற்கும் பதியின்முன் அசத்தாகிய பாசங்கள் பொருளாய்த் தோன்றமாட்டா. அதனால் அவன் அவற்றை அனுபவியான். அசத்தாகிய பாசங்கட்கு அறிவில் லாமையால் அவையும் பதியை அறிந்து அனுபவிக்க மாட்டா. ஆகவே, பசுவே இரண்டனையும் அறிந்து அனுபவிக்கும். எந்தப் பொருளை அறிகின்றதோ அந்தப் பொருளின் வண்ணம் ஆவது உயிர்கட்கு உண்மையியல்பு எனப்படும் சொருப லக்கணமாகும். அதனால் அது 'சதசத்து' எனப்படும். அதனால் பசுவே தான் பற்றி நிற்கின்ற பாசங்களை விடுத்துப் பதியை அடைதற்குச் சாதனையில் நிற்பல் வேண்டும்.

பசு பதியை அடைதற்குச் சாதனம் பதிஞானமே. அதனை அதற்கு அதன் முன்னேத் தவம் காரணமாகப் பதி குருவாகி வந்து அருளுவான். அவ்வருள் மொழியை உணர்ந்த உயிர் தன்னைப் பாசக் கூட்டங்களின் வேறாக உணர்ந்து அவற்றின் நீங்கி முதல்வனது திருவடியை அடையும்.

அவ்வாறு அடைதற்குக் குருமொழியைக் கேட்டல் ஒன்று மட்டும் போதாது. பின்னர்ப் பலவாற்றானும் சிந்தித்துப் பாசக் கூட்டங்களை நீக்குதல் வேண்டும். அங்ஙனம் நீக்கினால் பதி ஞானம் இனிது விளங்கும். விளங்கியபின் நீங்கிய மலத்தின் வாசனையால் அது நீங்கிப் போகாது நிலைத்து நின்றற்கு முத்தி பஞ்சாக்கரத்தைச் சிறந்த சாதனமாகக் கொள்ளல் வேண்டும். கொண்டு அதனாலே அகத்தில் பூசை, ஓமம், தியானம். என்பவற்றைச் செய்துவரல் வேண்டும்.

இச்சாதன நிலையில் தவறாது நின்றோர்க்குப் பயன் விளையும். அப்பயன் 'பாசநீக்கமும், சிவப்பேறும்' என இரண்டு. அவற்றுள் முன்னையது, பெத்த காலத்தில் முதல்வன் தான் தோன்றாது உயிரேயாய் நின்றதுபோல இம் முத்தி காலத்தில் உயிர் தான் தோன்றாது அவனேயாய் ஏகனாகி நின்று, யாதொன்றையும் அவன் அருளாகக்கண்டு நின்றலாகிய இறைபணியில் வழுவாது நின்றலால் உண்டாகும்.

அதன்பின்னும் முதல்வன் கண்ணொளியில் ஆன்மபோதம் போலப் பெத்தம், முத்தி இருநிலையிலும் உடனாய் நின்று அறிவித்தலே யன்றி அறிந்தும் வருகின்ற பேருதவியை மறவாது, அம்மறவாமையால் பேரன்பு நிகழப்பெற்றவர் அம்முதல்வன் திருவடியில் நீங்காது நிலைபெற்றுநின்று அவனது

பேரின்பத்தைநுகர்ந்திருப்பர். இதுவேசிவப்பேராகும். இவ்வாறு சிவத்தை அணையப் பெற்றவர் ' சீவன் முத்தர் ' எனப்படுவர்.

சீவன் முத்தர்க்கு உடம்பு உள்ள வரையில் அவர்களது அறிவு இச்சை செயல்கள் ஒரோவழிப்புறத்தே உலக முகப் பட்டுச் செல்லவே செய்யும். அதுபொழுது பாசங்கள் முன்பு போல வந்து பற்றுதபடி அவற்றின் இயல்பை நினைவுகூர்ந்து போக்கி, அங்ஙனம் போக்கிநின்ற சிவஞானிகளது கூட்டத்திலே நீங்காதிருந்து அவர்களோடு அசிந்திதனாகிய பதியை, இலிங்கம், சங்கமம், ரூப இவ்வடிவங்களில் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுதலாகிய நிலையில் நீங்காது நின்றல்வேண்டும்.

இவ்வாறு நிற்போர் உடம்பு நீங்கிய பின் சிவனோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய சிவசாயுச்சிய பரமுத்தியை அடைவர்.

என இந்நூலில் கூறப்பட்ட சித்தாந்த சைவ நெறிப் பொருளை ஒருவாறு தொகுத்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இறுதியில், 'இந்நூலைக் கொள்ளுதற்கு உரியார் இவர்' என்பதை ஒரு வெண்பாவால் கூறுகின்றார்.

வெண்பா

சிவமென்னும் அந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவம்இன்றும் கண்வா சகத்தின் — சிவம்உண்டாம்
ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கிங் கொண்குருவால்
இன்றிந்நூல் மும்மை மலர்க்கு.

இதன் பொருள்

சிவம் என்னும் அந்த தர - (தான் தானுச் செய்யப் பெற்ற மையால்) 'சீவன்' என்னும் நிலைநீங்கி, 'சிவம்' எனப்படும் சித்தாந்த நிலையைப் பெற்று நிற்கின்றமானவனே.

ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கு - ஒன்றும், இரண்டும் ஆகிய மலத்தை யுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கும் பிரளயா கலர்க்கும்.

சிந்தை நேர் நோக்க - முறையே, அறிவின் கண் நின்று அருட் பார்வையால் நோக்குதலாலும்.

கண் வாசகத்தின் - தெய்வ வடிவாய் முன்னர்த்தோன்றிச் செய்யும் நோக்கு, பரிசம், வாசகம் என்னும் தீக்கைகளாலும்.

பவம் இன்றும் சிவம் உண்டாம் - பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய மலம் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்கும். (ஆகவே அவர்கட்கு இந்நூல் வேண்டுவதில்லை. அதனால்,)

மும்மை மலர்க்கு இங்கு ஒண் குருவால் இன்று இந்நூல் - மும்மலம் உடையவர்க்கே இவ்வுலகத்து அனுபவம் உடைய தேசிகரால் போதிக்கப்படும் இச்சிவஞானப் போத நூல் உரியதாகும்.

விளக்கவுரை

அந்தம் - வேதாந்தம். தரம் - அதனின் மேலானது ; சித்தாந்தம். எனவே, “ வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம் ” * என்றபடி.

என்னும் - எனப்படும். சிந்தை - அறிவு. ‘ சிந்தைக்கண் ’ என உருபு விரிக்க.

நேர் நோக்குதல், மாறிப் பார்த்த திரோதானப் பார்வை நீங்கி, நேரான அருட்பார்வையால் நோக்குதல். நோக்க - ‘ நோக்குதலால் ’ என்க.

கண் வாசகங்களைக் கூறியதனால், இனம் பற்றிப் பரிசமும் கொள்ளப்பட்டது.

பவம் - பிறப்பு. அஃது ஆகுபெயராய் அதற்கு ஏதுவாகிய மலத்தைக் குறித்தது.

‘ இந்நூல் அனுபவமுடைய தேசிகர் உணர்த்தினுலன்றி விளங்காது ’ என்றற்கு, “ ஒண் குருவால் ” என்றார்.

‘ போதிக்கப்படும் ’ என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது.

---

* சிவப்பிரகாசம் - செய் 7.

“ இன்றிநூல் ” என்பது, ‘ இந்நூல் ’ என ஒரு சொல் நீர்மைத்து அன்றி, ‘ இக்காலத்து உரைக்கப்படும் நூல் ’ எனக் கொள்ளுதலும் ஆம். அதனை இனிக் காட்டப்படுகின்ற சிறப்புப் பாயிர வெண்பாவாலும் உணர்க.

“ மும்மை ” என்றது, ‘ மூன்று ’ என்னும் எண்ணளவாய் நின்றது, “ தெரிமாண் தமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன் ” ‡ என்பதிற்போல.

நூல் முடிவில் உள்ள சிறப்புப் பாயிரம் வருமாறு :-

வெண்பா

எந்தை சனற்குமரன் ஏத்தித் தொழியல்பாய்
நந்தி உரைத்தருளும் ஞானநூல் — சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் தாரணியோர் தாமுணர
ஏதுதிருட் டாந்தத்தால் இன்று.

சிவஞானபோதச் சிற்றுரை விளக்கம்

முடிந்தது.

சிவஞானபோதம் :— சூத்திரம், கருத்துரை, கண்ணழிவு,
அதிகரணம், வார்த்திகப் பொழிப்பு, சூரணி, விவர சூசீபத்திரம்

1 பொது அதிகாரம் - க. பிரமாண இயல்

முதற் சூத்திரம் (பதி உண்மை)

என்பது சூத்திரம்.

அவன் அவள் அதுஎனும் அவைமு வினைமையில்¹
தோற்றிய திதியே ஒருங்கிலத் துளதாம்²
அந்தம்ஆதி என்மனார் புலவர்.³

கருத்துரை :- என்னுதலிற்றேருவெனின்
சங்காரகாரணனாயுள்ள முதலையே முதலாக
வுடைத்து இவ்வுலகம் என்ப துணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	சூரணி
1. 'அவன், அவள் அது எனும் அவை முவினை மையில்,	'ஈண்டு உளதாய் ஒருவனொருத்தியொன் றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத் தென்றது:— தோற்றமு மீறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்,	'சகம்பிறப்பிருப் பிறப் பாகிய முத் தொழி லை யுடையது.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	தூர்ணி
2. ² தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத் துளதாம்,	² இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தி னல்லது உற் பத்தி யில்லை யென்றது:— இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின், உள்ள தற்குச்செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின்	² அது அரனாலே உடையது.
3. ³ அந்தம் ஆதி.	³ இனி சங்காரமே முதலென்றது:— சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்காரத்தின் வழியல்லது சுதந்தரமின்றி நிற்றலான்.	³ மற்றிருவரும் முத்தொழிற் படுவர்கள்.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

(பாச உண்மை - பதியின் பொது இலக்கணம்)

அவையே தானே யாய் ¹ இரு வினையில் ²
போக்கு வரவு புரிய ³ ஆணையின்
நீக்கம் இன்றி நிற்கும் மன்றோ ⁴

என்பது சூத்திரம்.

கருத்துரை :- என்னுதலிற்றோவெனின்,
புனருற்பவம் வருமா றுணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

4. ¹அவையே தானே ஆய்

¹ஈண்டு, இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல் வன்றானையாய் நிற்குமென்றது:—

அத்துவிதமென்ற சொல்லானே ஏக மெனில், ஏகமென்று சுட்டுவ துண்மையின் அத்துவிதமென்ற சொல்லே அந்நிய நாத்தியை யுணர்த்து மாயிட்டு.

5. ²ஆணையின் இருவினையின்

²இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வண்ணையின் வருமென்றது:—

ஒருநகரியைக் காப்பான் பாடி காவலிட்டாங்கு³ அவை அவனதாக்கினை யாகலான்.

6. ³போக்கு வரவு புரிய

³இனி, இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வரு⁴மென்றது:—

தோற்றமு மீறும் உள்ளதற்கல்லது உள தாதலின்மையான்.

7. ⁴ஆணையின் நீக்கம் இன்றி நிற்கும்.

இனி, ⁴நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே⁵யென்றது.

அவன் ஏகானேக மிரண்டுமின்றிச் சருவ வியாபியாய் நின்றலான்.

¹அரன் உயிர்களின் இரண்டற நிற்பன்.

²உயிர்களுக்குக் கன்ம பலனை அரனே கொடுப்பன்.

³உயிர்கள் அச்சமாரியே பிறக்கும்.

⁴அரன் சருவவியாபகன். (ஆதலின் தனது ஆணையின் நீக்கமின்றி நிற்பன்.)

உளதில தென்றலின்¹ எனதுடல் என்றலின்²
ஐம்புலன்³ ஒடுக்கம் அறிதலில்⁴ கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின்⁵ உணர்த்த உணர்தலின்⁶
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா.¹

என்பது சூத்திரம்

கருத்துரை:- என்னுதலற்றோவெனின்,
ஆன்மப் பிரகாச முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	சூர்ணி
8. ¹ இலது என் றலின் ஆன்மா உளது.	¹ ஈண்டு இலதென்றலின் ஆன்மாவுளதென் றது எவற்றினையும் அன்றன் நெனவிட்டு ஆன்மா இலதென்று நிற்பதுளதாதலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.	¹ இல்லை யென்கிற அறி வுடனே சொல்லுகையி னாலே அறிவுயிர் உண்டு.
9. ² எனது உடல் என் றலின் ஆன்மா உளது.	² இனி, எனதுட லென்றலின் ஆன்மா உள தென்றது. என்பதி என் மனையென்றற் போல என்கை என்காலென நிற்பதுளதாகலின் அதுவேஅவ் வான்மாவா மென்றது.	² எனது உடல் என்று பொருட்பிறிதின் கிழமை யாகச்சொல்லுகையினாலே, உடற் கு வே ரு ய் உயிர் உண்டு.
10. ³ ஐம்புலன் அறிதலின் ஆன்மா உளது.	³ இனி, ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுள தென்றது: ஐம்புலனாகிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்ததொன் றறியாமையின் இவ்வைந்தினாலும் ஐம்பயனு மறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.	³ ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதலன், ஒவ்வொன்றை மாத்திரம் அறிகிறஐந்திற்கு வேரூய் உயிர் உண்டு.

11. ⁴ஒடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மா உளது.

⁴இனி, ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுள் தென்றது:—

நனவின் கட் கனவு கண்டாமென்றும் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

12. ⁵கண்படில் உண்டி வினை இன்மையின் ஆன்மா உளது.

⁵இனிக் கண்படில் உண்டி வினையின்மையின் ஆன்மா வுளதென்றது:—

ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிக்கின்மையின் ஒடுங்காத விடத்து இன்பத் துன்பஞ் சீவியா நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

13. ⁶உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளது.

⁶இனி, உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மா உளதென்றது:

அவன் அறிந்தாங் கறிவனென் றறிவிக்க வறிந்து உபதேசியாய் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

14. ⁷மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது.

⁷இனி, மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளதென்றது.

அவை தாம் வெவ்வேறு பெயர் பெற்று நின்றலான்.

⁴கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே, அக் கனவுடற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

⁵நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழில் பண்ணவுஞ் சரீரத்துக்குப் புசிப்புந் தொழிலும் இல்லாத படியினாலே, பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

⁶மறந்துமறந்துநினைக்கிற படியினாலே, மறவாமல் இருக்கிற அரனுக்குவேறாய் உயிர் உண்டு.

⁷எல்லாதத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருக்கையினாலே அந்தந்தத் தத்துவங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

உ. இலக்கண இயல்

நான்காஞ் சூத்திரம் (பசு இலக்கணம் பொது)

என்பது சூத்திரம்.

அந்தக் கரணம் அவற்றினொன் றன்றவை¹
 சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணராது²
 அமச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே³

கருத்துரை :- என்னுதலிற்றோவெனின்,
 இதுவுமது.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	சூர்ணி
15. ¹ அந்தக் க ர ண ம் அவற்றின் ஒன்று அன்று.	¹ ஈண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக் கரணங்களாயுள்ள மனோபுத்தி யகங்கார சித்தங்களி லொன்றன் றென்பது :— அவைதாம் பிரகாசமாய்நின்றே அப்பிரகாச மாய் நின்றலான்.	¹ அந்தக் கரணங்களுக்கு உயிர் உட்கூடினாலன்றித் தொழில் இல்லாதபடி யினாலே, அந்தக்கரணங்க ளுக்கு வேராய் உயிர் உண்டு.
16. ² (ஒன்றன்றாயினும்) சகச மலத்து உணராது அவை சந்தித்தது.	² இனி, இவ்வான்மாச் சகச மலத்தினுணர் வின் றென்றது :— அதுதான் ஞான திரோதகமாய் மறைத்துக் கொடு நின்றலான்.	² மலமறைப்பால் உயி ருக்கு அறிவு இல்லை.

17. ³ அமைச்சு அரசு
ஏய்ப்பின்று அஞ்சு
அவத்தைத்தே.

³ இனி, இவ்வான்மாச்சாக்கிரஞ்சொப்பனஞ்
சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்
தீதனாய் நிற்குமென்றது :—

அதுதான் மலசொருபத்தின் மறைந்து அருப
சொருபியாய் நின்றலான்.

³ உயிர் முன்றவத்தைப்
படும்.

ஐந்தாம் சூத்திரம் (பாச இலக்கணம்)

என்பது சூத்திரம்.

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்முக்கு
அளந்தறிந் தறியா ¹ ஆங்கவை போலத்
தாந்தம் உணர்வின் தமிழருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே. ²

கருத்துரை:— என்னுதலிற்றோ வெனின்,
இவ்வான்மாக்களிடத்துத் தமது முதலுபகார
முணர்த்துதல்தலிற்று.

18. ¹ விளம்பிய உள்ளத்து
மெய் வாய் கண்
முக்கு அளந்து அறி
ந்து அறியா.

¹ ஈண்டு, ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணரு
மென்றது :—
அவற்றினான் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணி
னல்லது அவை ஒன்றையும் விடயியா
வாகலான்.

¹ உயிராலே தத்துவங்க
ளெல்லாந் தொழில் செய்
யும்.

19. ² ஆங்கு அவைபோல
தாம் தம் உணர்வின்
தமிழருள் காந்தம்
கண்ட பசாசத்து
அவையே.

² இனி, இதுவுந் தமது முதலாலே யுணரு
மென்றது :—
இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணருமிந்திரியங்
களைப் போலத் தானுந் தன்னை யுணராது
நின்றலான்.

² அரனாலே உயிர்களெல்
லாம் அறியும்.

ஆறஞ் சூத்திரம் (பதியின் சொருப இலக்கணம்)

என்பது சூத்திரம்

உணருரு அசத்தெனின் உணரா தின்மையின்⁰
 இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
 இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே¹

கருத்துரை:- என்னுதலிற்றோவெனின்,
 சத்தும் அசத்தும் வரைசெய்துணர்த்துதல்
 நுதலிற்று.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	தூர்ணி
20. ¹ உணருரு அசத்தெ னின் உணராது இன்மையின்	¹ ஈண்டு அறிவினா லறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்றது:— அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிர காசமாய் நின்றலான்.	¹ உயிரந்வினாலே அறி யப்பட்டதெல்லாம் அழி யும்.
21. ³ இருதிறன் அல்லது சிவசத்து ஆம் என இரண்டு வகையின் இசைக் கு மன் உலகே.	³ இனி இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றிவாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தா யுள்ள சிவமென்று உணரற்பாற்று:— பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவ தின்மையானும் அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகா சமின்மையானும்.	² அப்பிரமேயமாக அறி யப்பட்டவனே அரன்.

க. சாதன இயல்

ஏழாஞ் சூத்திரம் (பசுவின் சிறப்பிலக்கணம் - அதிகாரி இயல்பு)

என்பது சூத்திரம்.

யாவையும் தூனியம் சத்தெதிர் ஆகலின்
சத்தே அறியா (து) ¹ அசத்தில தறியாது ²
இருதிறன் அறிவுள (து) இரண்டலா ஆன்மா. ³

கருத்துரை :- என்னுதலிற்றோவெனின்,
மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

22. ¹ யாவையும் தூனியம் சத்து எதிர் ஆகலின் சத்தே அறியாது.	¹ ஈண்டு சத்திடத்து அசத்துப் பிரகாசியா தென்றது :— மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்.	¹ அரன் பாசத்தை அனுப வியான்.
23. ² அசத்து இலது அறி யாது.	² இனி, அசத்தினுக் குணர்வின்றென்றது :— அதுதான் நிருபிக்கிலின்றாகலான்.	² பாசம் அரனை அனுப வியாது.
24. ³ இரு திறன் அறிவு உளது இரண்டலா ஆன்மா.	³ இனி, இருதிறனறிவுளது இரண்டலாவான்மா வென்றது :— இவ்விரண்டினையுமறிவதாய் உபதேசியாய் நின்ற அவ்வறிவு இரண்டன்பாலுமுளதா யுள்ள அதுவே அவ்வான்மாவாமென்றது.	³ உயிர் அவ்விரண்டினை யும் அனுபவிக்கும்.

எட்டாஞ் சூத்திரம் (குருஷமாய் உணர்த்தும் முறை)

என்பது சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்¹
தம்முதல் குருஷமாய்த்² தவத்தினில் உணர்த்த³ விட்டு
அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே.⁴

கருத்துரை :- என்னுதலிற்றேவெனின்,
ஞானத்தினை யுணரு முறைமையினை
உணர்த்துதல்நுதலிற்று.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	தூர்ணி
25. ¹ தவத்தினில் உணர் த்த	¹ ஈண்டு இவான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான் ஞானநிகழுமென்றது :— மேற்சரியை கிரியாயோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோகஷத்தைக் கொடாவாகலான்.	¹ உயிருக்கு ந ல் ல றி வு தவத்தினாலேயே வரும்.
26. ² தம் முதல் குருஷமாய் (உணர்த்த)	² இனி, இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதல் தானே குருஷமா யுணர்த்துமென்றது :— அவன் அன்னியமின்றிச் சைதன்னிய சொருபியாய் நிறற்றலான்.	² உயிருக்குச்சற்குருவாய் வருவது அரனே.
27. ³ ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர் ந்து என	³ இனி, இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மையுணராவென்றது :— அவைதாம் பளிங்கிலிட்ட ;வன்னம் போற் காட்டிற்றைக் காட்டிநிற்லான்.	³ உயிர் பஞ்சேந்திரியங் களைப் பற்றுகையினாலே த ன் னை யு ம் அ றி ய மாட்டாது.

28. 'விட்டு அன்னியமின்
மையின் அரன்கழல்
செலும்.

'இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்
தின் வேறாவான் காணவே தமது முதல்
சீபாதத்தை யணையுமென்றது :—

ஊசல் கயிறற்றால் தாய்தரையே யாந்துணை
யான்.

'உயிர் பஞ்சேந்திரியங்
களிலே பற்றற்றால் தன்னை
யும் அறியும்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம் (ஆன்ம சுத்தி)

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை

ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி¹

உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்

தண்நிழலாம்பதி¹விதிஎண்ணும் அஞ்செழுத்தே.

என்பது சூத்திரம்.

கருத்துரை:- என்னுதலிற்றோவெனின்,

ஆன்ம சுத்தி பண்ணுமாறுணர்த்துதல்நுத
லிற்று.

29. ¹ ஊனக்கண் பாசம்
உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணி
னின் சிந்தை நாடி

¹ ஈண்டு, அம்முதலை ஞானக்கண்ணினாலே
காண்க வென்றது :—

அவன் வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நின்ற
லான்.

¹ உயிர் அரன் ஞானத்
தினாலேயே அரனைக்
காணும்.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	தூர்ணி
30. ¹ உராத்துணைத்தேர்த்து எனப் பாசம் ஒருவத் தண்ணிழலாம் பதி.	² இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞான சொரூப மென்றுணரற்பாற்று :— இனி, அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத் தென்று காண உளதாய்நிற்பது ஞானசொரூப மென்றது, வேற்றியல்பாகிய வன்னபேதங் களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய்நிற்பதுபடிகசொரூபமாந்துணையான்	¹ உயிர் பாசத்திலே பற் றற்றால், அரன் வெளிப் படுவன்.
31. ¹ விதி எண்ணும் அஞ் செழுத்தே.	² இனி, இவ்விடத்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்கவென்றது :— இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம்பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்புதின்ற புழுப்போல நோக்கிறை நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கெனக் கொள்க.	¹ பஞ்சாட்சர செ ப ம் பண்ணினால் வாசனா மலம் போம்.

பத்தாஞ் சூத்திரம் (பாச நீக்கம்)

அவனே தானே ஆகிய அந்தெறி

ஏக னாகி' இறைபணி நிற்க

மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே *

என்பது சூத்திரம்.

கருத்துரை:- என்னுதலிற்றோ வெனின் ,பாச
கூடியம் பண்ணுமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

32. 'அ வ னே தானே
ஆ கி ய அந்தெறி
ஏகன் ஆகி.

ஈண்டு, பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய்
நின்ற முறைமையான் அவனிடத் தேகனாகி
நிற்க வென்றது :—

அவ்வாறு நிற்கவே யானென தென்னுஞ்
செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தை யணையு
மாகலான்.

'அரனுடன் ஒன்றாகிநில்.

33. 'இறைபணி நிற்க மல
மாயை தன்னொடு
வல்வினை இன்றே.

'இனி இறைபணிவழுவாதுநிற்கவென்றது:—

அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யா
னாகவே அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியா வாக
லான்.

'உன் தொழிலெல்லாம்
அரன்பணி என்றேகொள்.

பதினொருஞ் சூத்திரம் (சிவப்பேறு)

என்பது சூத்திரம்.

காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டின்¹
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே.¹

கருத்துரை :- என்னுதலிற்றோவெனின்,
பரமேசுரனது சீபாதங்கனையணையுமாறுணர்த்
துதல் நுதலிற்று.

கண்ணாழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்தைப் பொழிப்புரை	சூர்ணி
34. ¹ காணும் கண்ணுக் குக் காட்டும் உளம் போல் காண உள்ளத்தைக்கண்டு காட்டல்.	¹ ஈண்டு, அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரு மென்றது :— இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றி யமைந் தொன்றையும் விடயியாவாகலான்.	¹ ஞானிக்கு வருகிற விட யங்களை அரனே அனுப விப்பன்.
35. ² (அதனை) அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே.	² இனிப் பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்தை யணையு மென்றது :— அவன் அன்னியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்துநின்றலான்.	² அரனேமறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்கியமாய்ப் போவன்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம் (சீவன்முத்தி)

செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா

அம்மலம் கழீஇ¹ அன்பரொடு மரீஇ²

மாலறநேயம் மலிந்தவர் வேடமும்

ஆலயம் தானும் அரனெனத் தொழுமே.³

என்பது சூத்திரம்.

கருத்துரை :- என்னுதலிற்கோவெனின், அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனைக் கண்டு வழிபடுமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

36. செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழீஇ

¹ ஈண்டு, ஆணவம் மாயை கான்மிய மென்னும் மலங்களைக் களைகவென்றது.

அவைதாம் ஞானத்தை யுணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துமாகலான்.

37. அன்பரொடு மரீஇ

² இனி, சிவபத்தர்களோ டிணங்குக வென்றது :—

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவராகலான்.

38. மால் அற நேயம்
மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந்தானும்
அரன் எனத்
தொழுமே

³ இனி, பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக வென்றது :—

அவன் மற்றில் விடங்களிற் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாதவிடத்து அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

¹ மும் மலங்களை யுங்களை.

² சிவஞானிகளுடனே கூடுக.

³ சிவஞானிகளையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவனெனவே தேறி வழிபடுக.

கண்ணழிவுரை அதிகரணம்	வார்த்திகப் பொழிப்புரை	தூர்ணி
39. 'ஒழிபு	'இனி, இவ்விடங்களின் வழிபடுக வென் றது :— நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானது வாய், வரும் புருடன் அவையாகாவாறு அப் புருடனுமாகலான்.	'வழிபடாமையெஓழிக.

ஆக சூத்திரம் 12; கண்ணழிவுரை - அதிகரணம் 39; தூர்ணி 39; வார்த்திகம் பொழிப்புரை 39, கருத்துரை வார்த்திகம் 12; (மூலபாடம் தொடர்ந்த எண் 1, 6, 11, 21, 25, 28, 31, 35, 40, 44, 47, 50; முதல் சூத்திரம் மூலபாடம் வார்த்திகம் 2-ம், முன்றும் சூத்திரம் மூலபாடம் வார்த்திகம் 12, 15-ம் உள்பட) வார்த்திகம் மொத்தம் 54 காண்க.

உதாரண வெண்பாக்கள் 81; அவையடக்கம் 1; ஆக வெண்பா 82; மங்கல வாழ்த்து 1; ஆக, சூத்திரம் 12, அதிகரணம் 39, வெண்பா, அவையடக்கம் உள்பட $82 + 133 = 215$ -ம் மங்கல வாழ்த்தும் முற்றும்,

அருஞ்சொல் அகரவரிசை

	பக்கம்		பக்கம்
அதர்மம்	57	சகசம்	147
அதிகரணத்தில் நிற்கும்		சங்கற்பித்தல்	42
ஐந்து பொருள்கள்	22	கருவசங்காரம்	19
அதிகரணம்	21	சலிகற்பக் காட்சி	5
அதீதம்	191	சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப்	
அப்பிராமணன்	61	புரிதல்	9
அவத்திதன்	156	சாதிசமய இன்பம்	278
அவத்தை	156	சாபிப்பிராய விசேடணம்	25
அவாய்நிலை	21	சானம்(தியானம்)	293
ஆகந்துகம்	148	சிங்கநோக்கு	54
ஆணவம்	154	சித்தசாதனம்	297, 343
ஆனந்தரியம்	7	சித்தாந்தசைவம்	11
ஆன் மானனும்		சித்தாந்தம்	22
சொற்பொருள்	136	சுகப்பிரபை	337
இயைபின்மை நீக்குதலும்		சுட்டுணர்வு	44
பிறிதின் இயைபுநீக்குதலும்	18	சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை	11
இரட்டுறமொழிதல் 13, 52, 60, 71		சூனியம்	106
இரணியகருப்பன்	45	சொருபலட்சணம்	5
இருவகைப்பொழிப்புரை	19	சேதனப் பிரபஞ்சம்	45
'இரௌரவம்' என்னும்		ஞாதிரு(ஞாதா) ஞேயம் 193, 333	
ஆகமம்	8	தடத்தலட்சணம்	5
உடம்பொடுபுணர்தல்	55	தாடலை	10
உண்மை, மெய், சத்து	292	தாரகம்	37
கண் இருள்	5	திதி	21
கண்ணழித்துடைதல்	19	திரோதகம்	149
கருத்துடை அடை	25	தைவம்	263, 292
காட்டு	229	நிர்க்குணமூர்த்தி	19
குணிந்திரன்	19	நிரதிசய இன்பம்	278
கேட்போர்	1	நிராலம்பம், சாலம்பம்	288
கோசரம்	191		

பக்கம்

பக்கம்

நிருவகற்பக்காட்சி	5	'பொல்லார்'-பற்றிய	
நிருவிகாரி	43	அடிக்குறிப்பு	10
நுதலுதல்	18	மகாசங்காரதன்	19
நொடித்தல்	43	மகாருத்திரன்	19
பங்கஜம்	38	முடிந்தது முடித்தல்	47
பதத்திகள்	6	மூலமலம்	148
பரிக்கிரகசக்தி	83	முவகைவாழ்த்து	10
பரமசுகம்	337	யாப்பு	1
பிரவாகநித்தம்	84	மேற்கோள், ஏது,	
பிரவாகானுதி	84	எடுத்துக்காட்டு	16
பிராகிருதம்	293	விசுவருபம்	70
புனர் உற்பம்		வியஞ்சகம்	229
பிரமாணம் அல்லது அளவை	15	வேட்டுவன் ஆம் அப்புழு	41
பூர்வபட்சம்	22		

அநிகரண வெண்பா அகரவரிசை

அஞ்செழுத்தால் உள்ளம்	299	அன்னியம் இலாமை	219
அசத்தறியாய்	187	இங்குளி வாங்கும்	328
அது இது என்றது	383	இந்துவில் பானுவில்	301
அது என்னும் ஒன்றன்	203	இல்லா முலைப்பாலும்	258
அரக்கொடுசேர்த்தி	68	இலயித்த தன்னில்	31, 35
அரவுதன் தோல் உரியும்	91	" (இதன் பிற்பகுதி)	
அருக்கன்றேர் நிற்பினும்	354	இலாடத்தே சாக்கிரத்தை	161
அவ்வினையை	77	உள்ளத்தே தோற்ற	74
அருள் உண்டாம் ஈசற்கு	178	உணர்ப அசத்தால்	197
அருவுருவம்தானறிதல்	229	எங்கும் உள்ள	95
அவ்வுடலின் நின்னுயிர்ப்ப	117	எண்ணிய சத்தன்று	194
அறிந்தும் அறிவதேயாயும்	126	எண்ணில ஓங்காரத்து	146
அறிவிக்க அன்றி	256	எவ்வுருவும் தான் என்னில்	267
அறிய இரண்டல்லன்	201	எனதென்ற மாட்டில்	111
அன்றன் றென் தின்று	108	ஏகமாய் நின்றே	348
		ஐந்தையும் ஒக்க உணராதது	347

பக்கம்	பக்கம்
ஐம்பொறியின் அல்லை	நாமல்ல இந்திரியம் 323
யேனும் 270	நான் அவன் என்று 314
ஒன்றையா மூலத்து 158	நிற்குணாய் 289
ஒன்றலா ஒன்றால் 46	நெல்லுக்குமியும் 79
ஒன்றறிந்த தொன்றறி	நோக்காது நோக்கி 41
யாதாகி 114	பசித்துண்டு பின்னும் 247
கட்டும் உறுப்பும் 62	பண்ணையும் ஓசையும்போல் 66
கண்டதை அன்றென 292	பன்னிறம் காட்டும்
கண்டதொரு மந்திரத்தால் 379	படிகம் போல் 262
கண்ட நனவை 88	பாவக மேல் 199
கண்டறியும் இவ்வுடலே 121	புண்ணிய பாவம் 369
கலையாதி மண்ணந்தம் 130	புதாதி ஈறும் 27
காட்டிய கண்ணோ 284	பொன் வான்முன் 359
சத்தியின் இயல்புகள் 99, 100	பேய்த்தேர் நீர் என்று 223
சதசத்தாம் மெய்கண்டான் 131	மண்முதல் தாளம் 302
சார்ந்தாரைக் காத்தல் 325	மயக்கம் துற்றும் 231
சிவமென்னும் அந்த தர 394	மறப்பித்துத் தம்மை 373
சிறை செய்ய நின்ற 265	மன்னு சிவன் 174
சுட்டி உணர்வதனோ 290	மனமாதியால் உணர்தல் 139
சிந்தித்தாய்ச் சித்தம் 141	மாயா தனுவிளக்கா 150
தவம் செய்தார் என்றும் 245	மெய்ஞ்ஞானத்தன்னில் 234
தன்னுணர வேண்டி 377	மெய்ஞ்ஞானத் தானே 253
தன்னையறிவித்து 387	வித்துண்டோ மூலம் 37
நசித்தொன்றின் 358	வினையால் அசத்து 385
நண்ணனல் வேவாத 330	வெய்யோன் ஒளியின் 177
நாடியே என்போ 282	

பிழை திருத்தம்

பிழைகளைத் திருத்திக்கொண்டு படிக்க

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
15	26	முன்றினுள் அடங்கும்	முன்றினுள் அவை அடங்கும்
19	12	ஏக சங்காரத்	ஏக தேச சங்காரத்
20	13	அத்தொகுதி சகச மலம்	அத்தொகுதி ஒடுங்கியபின் சகச மலம்
24	8	காமிகம்	காமியம்
27	14	காட்சி யளவைகளாலும்	காட்சி யளவையாலும்
28	10க்கு மேல்	(வெற்றிடம்)	விளக்க வுரை
29	4	இருத்தலை	இறுதலை
„	22	நெருப்பு காண பட்டாலும்	நெருப்புக் காணப்படாது புகைமட்டுமே காணப்பட்டாலும்
30	„	மறுத்தல்	மறத்தல்
31	15	முதலிய இப்	முதலிய இல்
32	23க்கு மேல்	(வெற்றிடம்)	விளக்க வுரை
37	13	என	எனவும்
39	6	இன்ன	இன்ன இன்ன
40	2	விளக்கி	விளக்கியதனால்

42	14	கனவு	நனவு
„	25	ரும்	னும்
43	20	நாற்பால்	நாற்பாவில்
45	32	சுதந்தர	சுதந்திர
47	2	தொடர் மீள	தொடர் ஒரு சொல்
„	15	செய்ய	செய்யும்
„	24	உலகில்	உலகிற்கு
48	18க்குக் கீழ்	(வெற்றிடம்)	[இஃது ஒரு முதல் அதிகரணமாகும்]
49	12	என்பது	என்பதும்
51	17	சிவசமவாதி	சிவசமவாதிகள்
62	5	உண்மையினும்	உண்மையானும்
65	3	ஒன்றினால்	ஒன்றின்றால்
71	9	உலகம்	உலகாம்
„	அடிக்குறிப்பு	திருமுறை	திருமலை
72	அடிக்குறிப்பு		* (2) சிவப்பிரகாசம்-7
74	7	கழியுமே”	கழியுமே”*
„	அடிக்குறிப்பு		திருமுறை - 5
76	17	உயிர்க்கட்கு	உயிர்கட்கு
79	10	(தோற்றத்திற்கு)	(தோற்றத்தை)
80	29	செய்யபடுத்து	செயற்படுத்து
83	34	அறியாதவரே	அறியாதவரே அவர்
84	24	உண்டாகவே	உண்டாவே
86	20	என்பதற்குப் பிறக்கும்	என்பதற்குப்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
87	கடைசி	என்றும்	என்னும்
88	13	வென்பா	வெண்பா
„	19	உறுப்புக்களை	உறுப்புக்களை
„	20	கெட்டெழிந்த	கெட்டொழிந்த
92	17	பெற்றி	பெற்று
95	8	இரண்டும் இரண்டும்	இரண்டும்
100	24	கிரோதயித்திரி	இரோதயித்திரி
„	34	ஒழுக்கம்	ஒடுக்கம்
103	8	ஏற்பப்	ஏற்பப்பிடிமானம் கூறியவாரும்,
104	7	என்பதை இரண்டாம்	என்பதை முதல்நூற்பாவிலும் ஏனைத் துணைக்காரண முதற்காரணங்களும் உள்ள என்பதை இரண்டாம்
„	„	மூலப்படிக்காண்க	இதை நீக்கிவிடுக
106	15	மூலப்படிக்காண்க	இதையும் நீக்கிவிடுக
109	4	அப்பாற்	அப்பாற்பட்ட
110	2	[தேகான்ம	[தூல தேகான்ம
112	2	கிழமைய	தற்கிழமைய
120	27	என்று	என்னும்
121	2	தனித்துச்	தனித்தனிச்

122	7க்குக் கீழ்	(வெற்றிடம்)
123	கடைசி- வரிக்கு முன்வரி	ஒன்றாதல்
125	19	உரைக்கூறுவர்
„	23	நீங்குதலின்றி
127	8	எண்ணுமை
129	24க்குக் கீழ்	(வெற்றிடம்)
130	5	எடுத்துக்காட்டு
133	24	அவ்வியலில்
138	17	கூறத்
„	23க்குக் கீழ்	(வெற்றிடம்)
140	26	முதலிய
142	9	இம்மனம்
151	11	சாங்கியர்
162	15	உணர்ந்துகொள்

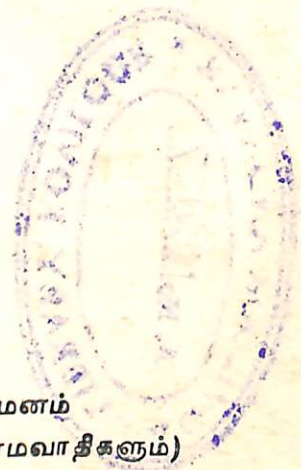
ஒடுங்காது உடல் நண்ணின்-அவ்வுயிர்
ஒடுங்காது உடலில் எய்தினால்,
உன் உண்டி வினை உள்ளதாம்-அவ்வுடல்
புலன்களை அறிதலும் இயங்குதலும்
உள்ளதாம்.

வேறாதல்

உரைக்கூறுவர்
நீங்குதலன்றி
எண்ணும்மை
எடுத்துக்காட்டு

(இதை நீக்குக)
இவ்வியலில்
கூறத்
விளக்கம்

முதலில்
இங்ஙனம் உணரும் மனம்
(பொளத்தரும், ஏகான்மவாதிகளும்)
கண்டுகொள்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
163	2	எய்தி	எய்திய
164	24	நிற்கும்	நிற்கும் ஆதலின்,
166	28	மறைதலை	மறைத்தலை
167	6	என்பதற்குச்	என்பதற்கு
174	6	ஒற்றுத்து	ஒற்றித்து
„	8	கருவிகள்	கருவிகளை
„	22	முதல்வனாகவே	முதல்வனாகவே
175	6	அவன்	அவன்முன்
„	13	சத்தியில்	சத்தியால்
„	20	விக்கியானம்	வியாக்கியானம்
177	22,23,24	†இக்காலத்து::யுள்ளது	(இதை அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கவேண்டும்)
178	7	ஞாயிறு	நாண்மீன்
179	21	அருட்கண்ணை	அருட்கண்ணார்
180	கடைசிவரி	அச்சத்தியன்றி	(அச்சத்தி) அவனையன்றி
182	2	பாசக்களின்	பாசங்களின்
183	5	பொருளாகிய	பொருளதாகிய
184	7	உன்னறிய	உன்னரிய
„	அடிக்குறிப்பு	(வெற்றிடம்)	* 1, 2, 3. சிவப்பிரகாசம் - 72, 36, 70. 4, 5 - சிவஞானசித்தியார் - சூ - 4, 2, சூ - 9, 2

186	20	சென்ற	சென்று
„	27	என்பதும்	என்பது
„	29	என்றல் அசத்து	அசத்து என்றல்
187	7	தோற்றிவிப்பது	தோற்றுவிப்பது
„	15	சாங்கியரையும்	சாங்கியரையும்
„	28	மேற்கூறி	மேற்கூறிய
188	13, 14	(-இல்லை-	“ இல்லை -
„	„	ஏதுவானேயாகும்.)	ஏதுவாவனவேயாகும்.
„	22	என்னும்	எனவும்
„	24	இல்லை'	யல்லை'
„	அடிக்குறிப்பு	4, 5	4.
191	2க்குக்கீழ்	(வெற்றிடம்)	(இஃது ஏது)
„	20	தொகையால்	தொகையாகையால்
193	19	விவர	விவகார
„	23	நிலையில் ஞாநா	நிலையில் உள்ளபொழுது ஞாநா
„	29	கூறுதலைப்	கூறுதல்
195	14	என்பதனோடு	என்பது
„	17	தாயது"	தாயது"*

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
„	22	“சிவன்தாள்”	“சிவன்தாள்”-என
„	அடிக்குறிப்பு	(வெற்றிடம்)	† திருக்குறள் - 610
198	2	கறிவாக ஏனைப்	கறிவாக அறிதலன்றி ஏனைப்
199	13	உண்மை பாவனை	உண்மைப் பாவனை
„	கடைசிவரிக்கு முன்வரி	சூனியமே’	சூனியமே’ என்பது
202	5	அறிவுக்கும்	அறிவிக்கும்
207	4	இதுபற்றிய	இதுபற்றியே
„	13	பராமார்த்திகத்தில்	பாரமார்த்திகத்தில்
„	16	என்றல்	என்றலும்
218	15, 16	என நம்மால் சுட்டி	எனச் சுட்டி
231	18	“அருவாய்”	“அருவுருவாய்”
232	30	“மயக்கத்தை”	“மயக்கமது”
233	18	என்பவற்றின்	என்பவற்றிற்கு
„	22	பற்றிக்கூறும்	பற்றிக்கூறும் கூற்றிற்கு
251	16	உணர்த்தப்படுவதும்	உணர்த்தப்படுவது

„		என்றுகொண்டு	ஏன்றுகொண்டு
252	15	சிவனே குருவாய் நின்று	சிவன் தானே குருவாய் வந்து
272	7க்குக்கீழ்	(வெற்றிடம்)	[இது சீபாத அதிகரணமாகும்]
273	5	சிறப்பில்	இறப்பில்
275	கடைசிவரிக்கு	சிந்திதல்	சிந்தித்தல்
	முன்வரி		
281	12	நாடப்படுவான்	நாடப்படுவான் அல்லன்
287	26	கண்ணில்	கண்ணினில்
294	பாட்டு-வரி-3	தொண்டினொடு	தொண்டினொடும்
„	„	நின்கலப்	நின்றகலப்
297	23	வேம்பை தின்றிருந்த	வேம்பைத் தின்றிருந்த
301	கீழிருந்து-3	இரண்டு	இரண்டும்
302	1	கட்டாக்கி	காட்டாக்கி
303	கீழிருந்து-2	அறுபத்துநான்கு	அறுபத்துநான்கு என்னும்
305	14	யில்	யால்
323	2	கரண	தனுகரண
330	23	“நீறுலதெலாம்”	“நீணுலதெலாம்”
337	32	சூரானுபுமான்	சுவானுபுதிமான்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
350	பாட்டு-வரி-3	குறைந்தான்	குணந்தான்
353-368	(பக்கஎண்கள்)	(பக்கஎண்கள் பிழை)	(பக்க எண்கள் 353 - 368)
378	12	தோன்றும்	தோன்றுவான்
"	18	இருந்தது	இருந்து
383	2	எய்தாதை	எய்தாததை
391	23	மாட்டாது	மாட்டா
396	2	நீர்மைத்து	நீர்மைத்து.

N.S

